

Casa Domnului

Carte primită prin Cuvântul Interior și transcrisă de Jacob Lorber

Volumul I

PREFAȚĂ

Această foarte profundă lucrare despre creație, Dumnezeu, Univers și omenire, oferă ceea ce știința nu s-a dovedit capabilă să ofere, iar religia a reușit doar în foarte mică măsură. Ea explică foarte clar natura iubirii, rolul pe care aceasta îl joacă în viața oamenilor și felul în care aceasta stă la baza întregii creații!

Au existat întotdeauna ființe pure și devotate care au auzit Cuvântul Interior în inimile lor – cu adevărat Vocea lui Dumnezeu – oferindu-le cunoașterea la care au aspirat cu ardoare și pe care s-au dovedit suficient de mature spre a o primi. Uneori, această Voce a vorbit doar în beneficiul acelor ființe, dar alteori Ea a oferit mari revelații pentru toți aceia care sunt dornici să învețe și apti să primească învățătura.

Cea mai cuprinzătoare revelație care a fost primită prin Cuvântul Lăuntric este aceea redată în scris de către Jacob Lorber (1800-1864), un umil profesor de muzică, violonist și compozitor, care a trăit la Graz, în Austria. La vârsta de 40 de ani, acestuia i s-a oferit postul de director al teatrului din Trieste, post pe care l-a primit cu recunoștință, întrucât îi aducea mult sperata recunoaștere în lumea artei, precum și securitatea materială. Dar nu a fost să fie așa. În dimineața în care își planificase plecarea la Trieste, după ce și-a spus rugăciunea de dimineață, Lorber a auzit limpede o voce în regiunea inimii, spunându-i: “Ridică-te, ia pana și scrie!”

Lorber s-a supus acestei chemări misterioase și a scris ceea ce îi dicta vocea: “Astfel, Domnul mi-a vorbit mie, și prin mine (Jacob Lorber), tuturor oamenilor. Acesta este adevărul adevărat și plin de credință. Acela care dorește să-Mi vorbească, să vină la Mine și-i voi sădi răspunsul în inima sa. Dar numai inimile pure și blajine pot auzi sunetul Vocii Mele”.

Când dictarea a început, Lorber și-a dat seama că ceea ce auzea era începutul unei cărți care necesita continuarea muncii sale un timp îndelungat. Citind ceea ce scrisese, a fost copleșit de emoție și a înțeles Cine era autorul acelor revelații. Decizia pe care trebuia să o ia era dificilă, dar el a reușit să treacă testul și să renunțe la câștigurile materiale în favoarea muncii de “scrib” al Domnului – așa cum s-a autodenumit –, muncă pe care a desfășurat-o timp de 24 de ani.

“Casa Domnului” a fost prima carte pe care a primit-o prin inspirație Lorber, iar dacă vor persevera în studiul acestei lucrări atât de profunde, cititorii care aspiră cu ardoare către adevăr și cunoaștere vor afla în ea o adevărată comoară, o sursă inepuizabilă de înțelepciune și lumină ce-i va aduce foarte aproape de Tatăl Ceresc.

Cuprinzătoarea revelație primită prin intermediul lui Jacob Lorber, conține două volume (de aproximativ 500 de pagini fiecare). Cea mai cunoscută lucrare a sa este “Marea Evanghelie a lui Ioan”, în 10 volume, o relatare amănunțită, aproape de zi cu zi, a celor trei ani petrecuți de apostolul Ioan cu Iisus. Mai sunt de asemenea trei lucrări referitoare la ghidarea sufletelor după trecerea în lumea cealaltă, la natura universului și a corpurilor cerești, la locul lor în planul lui Dumnezeu privind creația și mântuirea, la evoluția sufletelor-atomi în drumul lor parcurs prin diferitele lumi, și la multe alte subiecte.

Stilul acestor lucrări este uneori neobișnuit, dar cititorul care caută înfocat adevărul va simți curând iubirea care stă la baza acestor revelații și va înțelege că “iubirea este rădăcina întregii înțelepciuni”, așa cum în repetate rânduri se afirmă în aceste lucrări.

Editorul

Melbourne 1992

PREZENTAREA DOMNULUI

Cel care a scris această carte a căutat cu fervoare și a găsit ceea ce a căutat. A întrebat și i s-a răspuns, și de vreme ce a bătut la ușa potrivită, aceasta i s-a deschis, lui și tuturor acelor care au inima curată și bunăvoință. Dar acelor care nu caută cu inima curată, ci întotdeauna numai cu rațiunea presupusă pură, examinând și criticând, deoarece ei bat doar în coaja moartă a materiei și nu caută numele viu al eternului Dătător al tuturor darurilor, lor nu li se va da, deși vor cere, și nu li se va deschide, deși vor bate. Și aceasta întrucât Spiritul Domnului nu se revelează niciodată pe Sine prin intelectul învățaților acestei lumi, ci numai întru și prin simplitatea inimii acelor considerați săraci cu duhul de către acești învățați. Dar nu va mai fi mult și mintea învățaților din lume nu va sta prin nimic mai presus decât simplitatea celor sărmani.

Acela care va citi această carte cu umilință, recunoștință și devoțiune, va dobândi prin ea multă grație și binecuvântare și nu va da greș în a-L recunoaște pe adevăratul ei autor. Elita intelectuală nu va face totuși nici o diferență dacă îi va citi pe profetul Daniel, pe Sir Walter Scott, pe Rousseau sau pe Hegel, deoarece pentru gândirea lumească, obișnuită, totul este lumesc, iar comunicarea la un nivel mai înalt decât cel obișnuit este privită ca o fantasmagorie izvorâtă din ignoranță sau din dorința unor oameni plini de fantezie de a fi cineva, ori de a dobândi ceva pe calea misticismului, de vreme ce sunt incapabili să-și împlinească aceste năzuințe pe calea rațiunii pure, pe care ei nu o posedă.

Dar nu vă lăsați înșelați! Câți nu s-au îndoit de cele patru Evanghelii! Dar valorează ele mai puțin din această cauză în inimile celor care cred cu adevărat în Dumnezeu? De câte ori n-am fost Eu, Domnul Dătător de viață și al tuturor darurilor cu adevărat folositoare, pus la îndoială de către învățații lumii, care m-au considerat doar un om, un hipnotizator, ba chiar un înșelător, sau pur și simplu un personaj închipuit; chiar și astăzi există milioane de oameni care Mă văd astfel! Dar alte milioane au ales o altă cale. Ei, cei care înfăptuiesc Cuvântul Meu, și nu se limitează doar să îl asculte, au înțeles în simplitatea inimilor lor că Iisus din Nazaret a fost cu mult mai mult decât ceea ce mulți învățați ai lumii au crezut despre El. De aceea, cei cărora li se adresează această carte să nu se lase influențați de judecata lumească, care acceptă numai cele ce țin de lume, ci să asculte vocea inimii. Ei, cei simpli, vor putea avea o opinie corectă în fața bunului Dumnezeu. Mintea învățaților se va poticni adeseori. Ferice de acela care nu se va rătăci pe drumul îndoielilor!

Acela care citește această carte și o consideră de inspirație divină, dar nu-i este prea clar dacă ea vine de la un spirit înalt sau de la unul mai puțin înalt, este încă extrem de orb, iar intelectul lui acoperă cu un văl gros viziunea corectă a inimii.

Cine crede cu tărie în Mine, Îmi cunoaște desigur puterea, bunătatea și suprema înțelepciune, iar acela poate și trebuie să înțeleagă că Eu posed puterea și înțelepciunea în eternă deplinătate, și că pot să gonesc pentru totdeauna dușmanul de pe câmpul meu; pentru că Eu și Satana nu ne-am înfipt încă plugul în aceeași brazdă. Din păcate, acest lucru se întâmplă adesea atunci când este implicat intelectul egoist, pentru că fiind el însuși întunecat, el nu vede altceva decât întuneric, pretutindeni. Dar în ochii aceluia care este format și învățat întru spiritul Tatălui, totul apare diferit, întrucât adevărul pur și luminos purifică și luminează totul.

Să mai spunem că aceia care afirmă că pentru a putea accepta ideea că această carte a fost inspirată direct de *Cel preînalt*, i-ar trebui mai multă simplitate, pace, o viziune mai amplă, precum

și o anumită profunzime în ideologia generală pe care o prezintă (aluzie la critica unui alt celebru învățat german, *nota publ.*), aceia ar trebui să-și examineze ei înșiși cu multă grijă inimile, pentru a vedea dacă nu cumva chiar lor le lipsește ceea ce cred că îi lipsește Cuvântului inspirator. Ei își fac o părere despre această carte, ca și învățații europeni, fără să pătrundă în spiritul ei. Deși, pentru a exprima o părere, este în mod evident nevoie de mult mai mult decât de simpla lectură a unui capitol al cărții.

Ce anume înțeleg asemenea cititori prin simplitate? Eu cred că scrierile care, în pofida profunzimii lor nespuse de misterioase pentru mintea umană limitată, sunt prezentate într-un asemenea mod încât până și copiii le-ar putea pricepe, din momentul în care știu să citească și dispun de primele rudimente în materie de scriere și aritmetică, se caracterizează într-adevăr prin simplitate. Limbajul și imaginile utilizate nu constituie neapărat o măsură a simplității, ci numai înțelegerea facilă a ceea ce este scris, de către orice ființă cu inima simplă. Orice altceva – precum scrierile învechite și stângace sau alegoriile corespunzătoare lor, vechi de câteva mii de ani –, sunt tot atât de departe de simplitate pe cât este intelectul lumesc, inferior, departe de înțelepciune. Cât despre remarca potrivit căreia cărții i-ar lipsi viziunea largă, pacea și profunzimea ideologiei generale pe care o prezintă, ele sunt cu atât mai mult prezente în această carte cu cât înțelepciunea critică și luminează își imaginează că ar lipsi; pentru că acela care poate dăruia pace inimii trebuie să posede el însuși pace din belșug. Desigur, nu se poate dăruia pace intelectului care nu este deloc receptiv la așa ceva, și care, de aceea, nu poate afla pacea într-o scriere, după cum nu poate afla izvorul pacea până când nu atinge cele mai mari adâncimi ale mării.

Și totuși, dacă intelectul învățaților laici s-ar umili să coboare din presupusele lui înălțimi până în cămăruța inimii, atunci el ar putea găsi, în afară de pacea propriei inimi, pacea care înainte credea că-i lipsește acestei cărți, precum și cea mai largă viziune cu putință. Dar atâta timp cât acest intelect este asemeni cocoșului de pe turla înțelepciunii lumești, sucindu-se încontinuu în toate direcțiile, după cum bate vântul, este foarte probabil ca el să nu-și găsească niciodată liniștea, și, fără ea, să nu se bucure în zburciunile sale înălțimi nici de viziunea largă.

Dacă crede cineva că acestei cărți îi lipsește profunzimea ideologiei, acesta trebuie să afle că Cel care a dăruit această carte nu a intenționat să dezvolte în cei care o citesc, în liniștea și simplitatea inimilor lor, o viziune complicată care, din nefericire, s-a răspândit printre prea mulți oameni, ci doar să trezească evlavie, gratitudinea, credința vie și dragostea de Dumnezeu și de oameni în inimile lor, și să le întărească pentru a dura veșnic.

În plus, aceia care citesc această carte cu o atitudine corectă, dobândesc suficientă profunzime într-o ideologie mai bună decât cea oferită de învățați, care, pe calea raționamentelor seci, nu vor atinge probabil niciodată profunzimea unei viziuni totalizatoare asupra lumii și universului. Numai în această carte poate fi găsită aceasta de către cititorul potrivit – precum și în alte lucrări care vor apărea mai târziu, în care, ca și aici, soarele nostru și toate planetele din sistemul solar, ceilalți sori și celelalte sisteme solare, vor fi revelate și descrise într-un mod suficient de comprehensibil, atât din punct de vedere material, cât și, înainte de toate, din punct de vedere spiritual.

Dacă într-o lucrare de o asemenea anvergură este prezentată cu suficient de multă claritate dezvoltarea materială, dar mai cu seamă spirituală, a tuturor lucrurilor, chiar de la începuturile creației – ceea ce înseamnă perioade de timp și stări de existență eterne –, și totuși cineva poate considera că respectivei lucrări îi lipsește profunzimea ideologiei, atunci cu adevărat nici măcar în ceruri nu se poate găsi remediul care să-i vindece pe asemenea învățați de regretabila lor miopie.

“Noi, simplitii iubitori ai lui Dumnezeu – pot pe drept cuvânt să spună adevărații cititori ai acestei cărți – nu avem – cu excepția universității lui Dumnezeu absolvită în inimile noastre – nici o altă școală, nici de la Paris, nici de la Jena sau de la Göttingen, și aceasta pentru că nu am schimba pentru nimic în lume locul nostru cu cel al celebrităților înțelepciunii voastre lumești; noi preferăm

viziunea noastră interioară asupra profunzimii mării și sfintei creații a lui Dumnezeu, în locul miilor de ani cheltuiți de voi într-o căutare cu ochii legați. Noi putem vedea din calendarul vostru cât de departe v-au dus aparatele și matematicile voastre, iar căile pe care le urmați nu ne sunt străine. Dar niciodată instrumentele și ecuațiile voastre nu vor putea măsura cât de departe poate pătrunde viziunea iluminatoare a unei inimi în care sălășluiește Dumnezeu”.

Așa că acela care dorește să citească această carte spre folosul sufletului său, să o citească în simplitatea plină de devotament a inimii și nu cu mintea critică a omului învățat; să fie întotdeauna un păstrător grijuliu al inimii sale, și astfel, el va găsi în această carte din plin ceea ce altul, cu o înaltă educație, din nefericire nu a găsit.

Iar acum, le dăruiesc întreaga Mea binecuvântare și grație adevăraților cititori, cei cu inima pură și bunăvoință. *Amin!*

Capitolul 1

POVEȚELE TATĂLUI CERESC PENTRU COPIII LUI

(1 martie 1840)

Astfel mi-a vorbit Domnul mie, și prin mine (Jacob Lorber) – tuturor, iar acesta este adevărul adevărat și plin de credință:

1. Acela care dorește să-Mi vorbească, să vină la Mine și-i voi sădi răspunsul în inima sa. Dar numai inimile pure și blajine pot auzi sunetul Vocii Mele.

2. Iar acela care Mă preferă lumii întregi și Mă iubește ca o mireasă drăgăstoasă pe mirele ei, va merge cu Mine braț la braț și mereu Mă va vedea ca pe fratele lui, așa cum Eu îl văd pe el în eternitate, mai înainte ca el să fie.

3. Spune-le celor bolnavi că nu trebuie să se întristeze de suferințele lor, ci să se întoarcă la Mine cu adâncă și deplină credință. Eu voi fi mângâierea lor și voi face să curgă prin inimile lor un șuvoi din cel mai scump balsam, și vor afla în ei fântâna nesecată de viață eternă. Ei se vor vindeca și se vor primeni ca iarba după ploaie.

4. Spune-le aceluia care Mă caută: cu adevărat, Eu sunt peste tot și nicăieri. Sunt peste tot unde oamenii Mă iubesc și respectă poruncile Mele, și nicăieri acolo unde ei doar Mi se roagă și Mi se-nchină. Căci nu este iubirea mai scumpă decât rugăciunea și păstrarea poruncilor mai scumpă decât închinarea? Adevărat, adevărat vă spun: acela care Mă iubește, Mi se închină întru spirit, și acela care respectă poruncile Mele, cu adevărat Mă slăvește. Dar numai cine Mă iubește poate respecta poruncile Mele, iar pentru cel care Mă iubește nu am decât o singură poruncă – aceea de a Mă iubi pe Mine și Cuvântul Meu Viu, cel care este cu adevărat viața veșnică.

5. Spune-le celor slabi că gura Mea așa a grăit: Eu sunt Dumnezeu Atotputernic. Să se întoarcă la Mine și Eu îi voi întări. Dintr-un prinzător de muște voi face un îmblânzitor de lei, și cel din urmă fricos va putea distruge lumea și va scutura ca pleava puterile pământului.

6. Spune-le deschis dansatorilor că toți sunt mânuiți de către Satan. Satan îi apucă de picioare și-i învârte până când îi amețește atât de tare că ei nu mai pot nici sta, nici merge, nici dormi, nici odihni, nici vedea, auzi, mirosi ori gusta, nici simți – ceva – vreodată, pentru că ei sunt cu toții morți, și morți fiind, nu pot primi nici sfat, nici ajutor. Și chiar de vor dori să se întoarcă la Mine, vor simți că mâini puternice le țin strâns picioarele și îi învârt mai departe. Și de vor privi în sus, la cer, ei nu vor vedea soarele, ci numai un fulger orbitor care îi va face să închidă ochii și să nu mai dorească să vadă nimic niciodată.

7. Acela ai cărui ochi fizici sunt orbi, poate totuși să vadă cu ochii spiritului. Dar acela care în spiritul său a orbit, este orb în eternitate.

8.Spune-le jucătorilor de jocuri de noroc că mai întâi de toate, ei își pierd chiar viața lor la joc, și tot ceea ce lor li s-a dăruit pentru a trăi. Căci jocul este un puț plin cu mâl otrăvitor. Jucătorul crede că acolo se ascunde un izvor de bogăție și zilnic se adapă din el, înghițindu-i miasele pestilențiale, otrăvindu-se mereu și mereu și aflând în cele din urmă moartea eternă a spiritului, în locul aurului visat.

9.Aceia care au Scripturile dar nu le citesc, sunt asemeni însetaților care, deși se află lângă o fântână cu apă curată, nu vor să bea, fie din teama de apă – comportându-se precum câinii turbați, care decât să bea și să-și potolească setea, mai bine mușcă pietrele –, fie, cel mai adesea, din simplă lene. Ei preferă să fie serviți cu nămol urât mirositor din haznaua cea mai apropiată pentru a-și potoli setea, și, în cele din urmă, pentru a pieri.

10.Spune-le seducătorilor: acela care pășește în carne, în moarte pășește, și curând pofta lui trupească îl va da ca hrană pentru viermi. Numai cel ce pășește întru spirit va atinge lumina, izvorul vieții întregi. Mare va fi partea lui și o va putea păstra de-a pururi.

11.Acelora înnebuniți după măreție, spune-le cu toată seriozitatea că goi vor sta în fața judecătorului lor. Splendoarea lor va dispărea ca bășicile de săpun. Goana după fast și putere se va sfârși în cea mai de jos sclavie și vor fi pentru totdeauna rușinați pentru nebunia lor. Căci nu este un mare nebun acela care vrea să îmbrace mizeria în aur în timp ce nestematele le lasă să zacă în noroi? O, atâția nebuni sunt pe lume în ziua de azi! Ei văd lumina ca întuneric și întunericul ca lumină!

12.La Răsărit s-a aprins deja o stea care îi va netezi drumul lui Orion, iar focul lui Sirius îi va mistui pe toți. Și voi arunca un mare număr de stele pe Pământ, pentru ca toți făcătorii de rău să piară și pentru ca lumina Mea să strălucească pretutindeni.

13.Eu, Iehova, Domn în eternitate, vă dau ca ultimă povață Adevărul și dreapta Credință.
Amin!

14.Fie aceasta pentru voi, toți cei care ați mărturisit atât de puțin, și pe urmă, pentru toți ceilalți. *Amin!* Acestea sunt cuvintele Mele cele dintâi și cele de pe urmă. *Amin!*

Capitolul 2

POVEȚELE DOMNULUI PENTRU OAMENI

(16 martie 1840)

Astfel mi-a vorbit Domnul mie, și prin mine – tuturor, iar acesta este adevărul adevărat și plin de credință:

1.Tu ești Lot al Sodomei, de aceea, veghează ca necurătenia să nu te sufocă și să nu sporești astfel și tu zestrea prostituatei, căci nu semeni cu nimeni de dinaintea ta ori care va veni după tine. Ca om, ești în întregime supus cărnii și poftelor ei, dar ca spirit, ești pe deplin liber, cu ochi deschiși să vadă și urechi deschise să audă. Îți mânjești cu noroi trupul, în timp ce șuvoaie de lumină îți scaldă spiritul. Trupul tău se hrănește cu carne de porc, în timp ce spiritul tău este înconjurat de mii de îngeri. Ți-ai umplut inima pământească cu mizerie și noroi, dar Eu mi-am făcut sălaș în inima spiritului tău. Tu vorbești cu prostituatele, în timp ce Eu îți vorbesc ca unui frate. Tu puți ca o hazna, iar spiritul tău respiră dulcile arome ale celor mai înalte ceruri. Tu ești o creatură oribilă, dar ochii tăi strălucesc mai tare ca niște sori. Deci curăță-ți carnea și devino una cu Mine, pentru ca și Eu să pot deveni una cu tine.

2.Spune-le mamelor temătoare să nu le crească pe fiicele lor în frică de bărbați și de lume. Pentru că dacă cineva se teme de un lucru, acel lucru îl va supune orbește atunci când tentația apare, și cel care este temut va avea asupra celui ce se teme o victorie ușoară. Mai bine este să le învețe pe fiicele lor să Mă iubească și să Mă respecte ca pe un biruitor, și atunci ele vor disprețui cele lumești și vor trăi sărbătoarea nemărginitei Mele iubiri. Nu se vor așeza la mezat spre a-și găsi un soț, ci vor veni la Mine. Aduceți-le la Mine și vă spun: nici o dorință nu le va rămâne neîmplinită și

nebinecuvântată de Mine. Căci Eu sunt Dumnezeu Cel Atotstăpânitor, care, având totul, poate – și dorește – să dăruiască totul.

3.Săracul nu trebuie să se milogească la ușa bogatului ca un câine de pripas, umplându-și inima de tristețe și amărăciune. Ci să vină cu mare credință la Mine, și Eu îi voi dărui tot ce dorește. Îl voi hrăni pe cel flămând, îi voi da să bea celui însetat, îl voi îmbrăca pe cel gol și-l voi vindeca pe bolnav. Ologul va zburda ca un cerb, leprosul se va curăța, orbul va vedea, surdul va auzi, iar pe cel slab îl voi face mai tare ca un leu. Cel sfios va fi mai cutezător ca un mânz și cel vârstnic își va afla odihna. Sărmanul este fratele Meu cel mai apropiat și Eu Mă îngrijesc de el. De aceea, el nu trebuie să se lase alungat de la ușa bogatului ca un câine, căci bogatul este fratele lui Satana și fiu al diavolilor din infern.

4.Spune-le prietenilor Mei să nu-Mi iubească slujitorii mai mult decât pe Mine. Să lase mântuirea lor în mâinile Mele, nu în mâinile acestora, și să se încreadă în Mine pe deplin. Căci slujitorul trebuie să acționeze după cum i se poruncește, ca nu cumva să greșească. Însă acela care face legea se află deasupra lui și el poate primi pe oricine dorește. Cei ce poartă jugul vor fi ei înșiși judecați, și numai cei care vin la Mine pot primi iertarea.

5.Biserica Mea pe Pământ este o baie de purificare. Acela care se îmbăiază în ea să vină la Mine, iar Eu îl voi zvânta cu căldura iubirii Mele și-l voi ține alături. Dar acela care se mulțumește doar să se bălăcească, va fi precum roata morii care niciodată nu iese din apă.

6.Dacă cineva se căiește cu adevărat, acela să vină la Mine și Eu îl voi primi ca pe fiul risipitor și-l voi păstra în țaria Mea. Căci slujitorul Meu poate da sfaturi, dar mântuirea este lucrarea Mea; slujitorul se poate ruga, dar numai Eu pot da binecuvântarea. Slujitorul trebuie să facă judecată dreaptă, dar numai Domnul poate arăta îndurare. Așa că să nu uite aceia că Domnul se află deasupra slujitorilor!

7.Spune-le cu credință, cuvânt cu cuvânt, fără șovăială, iar ei să ia aminte: dacă pe Mine vor să Mă iubească, atunci să nu se teamă de lume, căci Eu sunt mai mult decât lumea.

8.Pentru lume, Eu sunt un erou neînsemnat, căruia nu trebuie să i se dea prea multă atenție. Învățați se uită de sus la Mine, și în cazul cel mai bun, Mă consideră un om onest. Unii dintre ei Mă ignoră complet; pentru aceia, Eu nici nu exist. Alții admit că ar fi ceva divin în Mine, dar își mențin puțin timp această părere, după care se lasă influențați de înțelepciunea lumească. Curând ajung să Mă respingă și să vadă în Mine un Dumnezeu pentru femei bătrâne. Pentru unii dintre slujitorii și lucrătorii Mei, care-și închipuie despre ei că sunt mari, Eu servesc drept paravan și acoperământ divin pentru nonsensurile pe care le afirmă și pentru imensa și evidentă lor prostie. Alții Îmi permit să-Mi păstrez natura divină, dar ar vrea în schimb ca Eu să le permit să facă din Mine ceea ce interesele lor vremelnice o cer. Și ceea ce este încă mai rău: să devin o absurditate perfectă! Să dăruiesc iubire și compasiune doar atâta timp cât le convine lor, după care să fiu mai neîndurător decât o stâncă. Eu, Mântuitorul lumii, cel care a îndurat suferința morții pe cruce, să Mă preschimb într-un tiran demn de dispreț. Ar vrea să Mă vadă zorind de la o judecată la alta și pronunțând condamnare după condamnare. Iubirea Mea ar trebui să fie vremelnică, în timp ce tirania și judecata crudă să fie veșnice. O, nebuni fără minte! Nesfârșita Mea răbdare, bunătate și blândețe, iubirea Mea eternă pentru ființele de Mine create, nu vor servi cu siguranță niciodată scopurilor lor lacome, și toate planurile lor se vor năruți curând. Adevăr le spun aceloră că vor fi măsurați cu aceeași măsură, și după faptele lor le va fi răsplata.

9.Aceia care nu știu încă cine sunt și cum sunt, mai bine ar fi să nu știe nimic despre Mine, pentru că numai atunci aş putea Eu să-i reînviu pe tărâmul spiritului. Dar dacă ceea ce știu îi face incapabili să primească ajutorul Meu, pentru că ucigându-Mă pe Mine în ei, distrug însăși viața care le-a fost dată, atunci ei se vor usca precum strugurii rupți din vie.

10.Ascultați cu atenție ce vă spun acum: Eu sunt singurul Dumnezeu etern, în tripla Mea natură de Tată Divin, Fiu născut om și Spirit al vieții, acțiunii și cunoașterii. Eu sunt întru eternitate

iubirea și înțelepciunea adevărată. Nu am primit niciodată nimic de la nimeni. Tot ceea ce există este de la Mine, și tot ceea ce are cineva, de la Mine are. Cum aş putea fi Eu un tiran și să osândesc? O, proștilor! Eu vă iubesc, iar voi Mă disprețuiți. Eu sunt Tatăl vostru, iar voi Mă priviți ca pe un călău. Când vă binecuvântează, voi blestemați. Când Eu zidesc, voi dărâmați. Ceea ce Eu înalț, voi faceți să se încovoie sub îndoielile voastre. Eu sădesc sămânța, voi o înăbușiți în mizerie. Voi vă împotriviți Mie în toate. Dacă aş fi așa cum spuneți voi că sunt, adevăr vă spun că Pământul nu ar mai exista; el chiar nici nu ar fi fost creat vreodată! Dar de vreme ce sunt ceea ce sunt, tot ceea ce a existat, există încă și va exista întotdeauna. Iar voi sunteți ceea ce sunteți, fără ca Eu să vă osândesc, pentru că, astfel, alegeți ceea ce veți fi în viitor. Celor care Mă acceptă și Mă iubesc așa cum Eu îi iubesc, le voi dărui libertatea și fericirea în veșnicie.

11.Spune-le funcționarilor și slujitorilor Mei: lăcașurile Mele nu sunt bănci sau officii de schimb, căci cel care îmi slujește Mie, nu îmi slujește pentru bani, ci îmi slujește cu iubire. Iar acela care nu îmi slujește cu iubire este un străin pentru Mine, și Eu nu îl voi cunoaște. Căci cum ar putea acela să-Mi fie slujitor credincios dacă el vinde comorile stăpânului său și-și însușește ceea ce nu-i al lui, asemeni unui hoț? – Iuda Iscariotul M-a vândut pentru 30 de arginți fără să știe dinainte ce se va face cu Mine; pentru aceasta, el a fost hulit de lume și a pierit. Dar și acum – după ce am fost torturat, ucis și ridicat pe cruce, mai sunt dintre cei care Mă vând. O, hoți nerușinați și ucigași, cu ce să vă compar? Monștri, pui de năpârcă, dacă astfel Îmi slujiți voi Mie, oare nu la fel ar trebui să vă răspund? Iubitul Meu Pavel v-a învățat că acela care slujește altarul trebuie să și trăiască în altar, și că numai lucrarea iubirii este bună. Dar lucrarea voastră nu este a iubirii, și de aceea, voi nu sunteți decât tâlhari, hoți și ucigași ai Evangheliei și ai întregului adevăr. Țineți minte: după cum este fapta voastră, la fel va fi răsplata! Iubirea nu se poate cumpăra, ci ea există doar pentru ea însăși. Eu sunt iubirea cea adevărată și niciodată nu voi putea fi câștigat pentru alt preț decât pentru iubire. Eu v-am mântuit pe toți prin iubire, și de aceea cer acum iubire de la voi. Așa că acela care dorește să-Mi slujească, să-Mi slujească cu iubirea cu care Eu am murit pe cruce pentru el.

12.Spune-le deschis și adevărat mai-marilor acestei lumi că tronurile lor nu sunt mai înalte decât tronul împărăției Mele. Curând, Eu voi distruge orice tron care Mi se împotrivesc Mie. Și vai de cei care îi slujesc! Căci Eu sunt Cel Preaînalt, iar legea Mea este și va rămâne eternă. Aceia care, precum moliile, se trudesă să roadă legea Mea și să facă din murdăria lor legi noi care să se opună legii Mele, vor fi striviți sub greutatea ei și vor pieri ca și cum nu ar fi existat vreodată. Oricine încalcă într-un fel sau altul legea Mea poate fi iertat dacă revine pe calea cea bună, își recunoaște greșelile, se căiește, se întoarce și rămâne la Mine, și Eu rămân în el. Dar acela care încearcă să submineze legea Mea, va fi strivit de ea și va înceta să mai existe pentru totdeauna. Căci toate legile lumesti se opun poruncilor Mele, afară numai de acelea care au fost date prin iubirea Mea, de către oameni anume învățați de Spiritul Meu. Vai de tiranii și despoții care conduc lumea abuzând de autoritatea tronurilor lor. Căci atunci când paharul se va umple, ei vor cunoaște puterea celui slab. Pământul e al Meu și câmpul e al Meu. Aceasta vă spune, printr-un om simplu, Singurul Dumnezeu, Domnul Iubirii și al Împărăției, vouă, înțelepților acestei lumi. V-o spun Eu, Iehova. *Amin!*

Capitolul 3

DOMNUL CA TATĂ AL COPIILOR SĂI

(20 martie 1840)

Așa mi-a vorbit mie Domnul, și prin mine – tuturor, și acesta este adevărul adevărat și plin de credință.

1.Eu sunt o gazdă bună. Cu Mine nici o fărâmitură nu se va pierde. Cine investește în Mine, mult câștig va avea, iar pentru cel care rămâne în inima Mea, câștigul lui va crește mereu. Ridicați-vă ochii și uitați-vă la cerul înstelat! Cine a reușit vreodată să numere sorii și toate planetele pe care

le-am creat cu miile pentru fiecare dintre ei? Iar Eu, Cel care sunt însuși Adevărul în fiecare cuvânt pe care îl rostesc, vă spun: voi da un pământ pentru o para chioară și un soare pentru un pahar cu apă. Adevăr vă spun: cel mai neînsemnat ajutor dat din omenie vecinului tău, mult va fi prețuit și mult va fi răsplătit.

2.Mă întrebați dacă peste tot există oameni ca aici, pe pământul pe care îl locuiți voi. Iar Eu vă spun: da, există pretutindeni oameni ieșiți din trupul Meu și care Mă cunosc după partea din care au ieșit. Aceia care au ieșit din mâinile Mele, Mă cunosc după mâini; aceia care au ieșit din picioarele Mele, Mă cunosc după picioare; aceia care au ieșit din capul Meu, după capul Meu Mă cunosc; aceia care au ieșit din părul Meu, Mă cunosc după păr; aceia care au ieșit din spatele Meu, Mă cunosc după spate; și toți aceia care au ieșit din alte părți ale esenței Mele trupești, Mă cunosc în mod corespunzător părții din care au ieșit. Viața și fericirea lor corespund întocmai acelei părți. Ei sunt cu toții creaturile Mele pe care le iubesc, căci pretutindeni Eu sunt iubirea adevărată.

3.Iar oamenii acestui pământ au ieșit chiar din inima Mea, și Eu i-am creat întocmai după chipul Meu. Ei nu sunt doar creaturile Mele, ci sunt copiii Mei preaiubiți, care Mă cunosc nu ca Dumnezeu și Creator, ci ca Tatăl lor bun, care, după o scurtă perioadă de-ncercare, îi va lua în casa Sa și va împărți totul cu ei, vor trăi împreună în vecie și vor împărăți lumea. Dar iată, toate creaturile Mele Mă iubesc ca pe Creatorul lor și-Mi mulțumesc bucuroase pentru viața pe care au primit-o; numai copiii Mei nu-și vor Tatăl și îi resping iubirea.

4.Iată, văd cu întristare cum în fiecare clipă ei se usucă cu miile și pier. O, de i-aș putea ajuta! Nu este dureros ca Cel Atotputernic să nu poată da ajutor?

5.Și iarăși, voi Mă întrebați: cum de este aceasta cu puțință? O, da, vă spun că acest lucru este foarte posibil. Căci iată, toate creaturile Mele sunt ținute în puterea Mea, însă copiii Mei sunt ținuți în iubirea Mea. – Puterea Mea poruncește, iar ei se supun, în timp ce iubirea Mea dorește numai și-i îndeamnă cu blândețe pe copiii Mei, care sunt liberi. Iar ei, liberi fiind, refuză să asculte și nu vor să șadă în fața Tatălui. Și întrucât sunt liberi, așa cum și Eu sunt, nu-i pot ajuta împotriva voinței lor. Puterea Mea poate trece peste orice, dar voia Mea se supune voinței copiilor Mei. Însă băgați de seamă: Eu sunt Tatăl vostru și sunt de asemenea Dumnezeu vostru; nimeni nu este mai presus decât Mine. Vreți să Mă cunoașteți ca *Tată* sau ca *Dumnezeu*? Faptele voastre îmi vor da răspunsul.

6.Luați aminte: Iubirea sălășluiește numai în Tatăl, și ea este Fiul. Oricine disprețuiește această iubire va fi supus puterii Divinității, pierzându-și libertatea pentru totdeauna; moartea va fi partea lui, căci Divinitatea sălășluiește deopotrivă în rai și în iad, pe când Tatăl numai în rai. Dumnezeu judecă totul conform puterii Lui, dar grația și viața eternă sunt numai în Tatăl, și ele poartă numele Fiului. Divinitatea poate distruge orice; dar Fiul, prin iubirea pe care o poartă, este viu, și El poate da viață și însufleți totul.

7.Toate acestea le spune copiilor Săi Tatăl chibzuit, pentru ca ei să poată alege calea cea bună și să primească moștenirea pe care le-a pregătit-o El și să o păstreze în vecie.

8.Spune-le cu iubire fraților și prietenilor tăi că Eu, Tatăl lor cel iubitor, îi aștept cu brațele deschise să-i strâng lângă inima Mea mereu și mereu. Nu au nici un motiv să plece din nou de la Mine, ci să rămână și să privească fața Mea, iar ochii Mei vor mărturisi mereu cât de mult îi iubesc și cât de sincere sunt intențiile Mele în ceea ce-i privește.

9.Spune-le că Eu mi-am întors ochii de la păcatele lor și le-am spălat până ce le-am făcut ca zăpada de albe. Nici un obstacol nu le mai stă în cale. Eu nu voi mai fi pentru ei un Tată nevăzut, ci Îmi vor putea privi fața și vor fi veseli și fericiți. Și toate grijile lor le voi lua asupra Mea.

10.O, cu câtă bucurie le voi purta de grijă! Ce sunt toate bucuriile și încântările cerurilor pentru Mine, Tatăl, față de beatitudinea de a fi iubit de dragii Mei copii, ca Părinte unic și adevărat?

11.Căci iată, vă dăruiesc vouă toate extazurile cerurilor pentru acest unic extaz, pe care îl păstrez pentru Mine. Și de aceea, copiii Mei nu trebuie să numească pe nimeni, decât numai pe Mine, Tatăl lor, căci Eu sunt acela și nimeni nu-Mi poate lua acest drept; Eu sunt Cel Unic, nimeni nu este mai presus decât Mine.

12.Iată, îi chem pe toți (frații și prietenii tăi) pe numele: HLVTSSAASS. Ei toți vor primi salutul Meu părintesc și vor avea întotdeauna, dacă doresc să vină, porțile cerurilor deschise, căci acestea sunt ochii spiritului lor; și chiar de astăzi Eu voi locui în inimile lor. Un singur lucru trebuie ei hotărât să facă, și anume să-și curețe carnea în fântâna cu apă vie. Ei vor lua atunci un toiag care este pe jumătate negru și pe jumătate alb și îl vor rupe în două: partea cea neagră o vor arunca la picioarele lumii, iar partea cea albă o vor păstra ca mărturie că au rupt pentru totdeauna legătura cu lumea și cu carnea ei.

13.Aceasta înseamnă că ei vor stăruia asupra celor dinlăuntru lor, vor recunoaște cine sunt și-Mi vor mărturisi în inimile lor slăbiciunile pe care le vor afla. Eu voi îndepărta necurătenia din inimile lor și le voi umple cu focul divin al iubirii Mele părintești. Astfel curățați, ei se vor putea apoi înfățișa, în credință, preotului. Iar Eu voi veni și voi lua cu ei parte, în fața altarului, la cea mai mare sărbătoare.

14.Spune-le de asemenea că ei nu trebuie să fie în nici un fel neîncredători față de ceea ce ține de biserică, căci Eu curăț orice hrană înainte de a o da aceluia care doresc să ia parte într-un spirit și adevăr la sărbătoarea Mea, iar ei se pot înfrupta fără teamă. Ceea ce Eu dau copiilor Mei este curat și sfințit, căci lor le-am dăruit binecuvântarea Mea. Eu voi binecuvânta templul și locul în care vor primi sfințenia. Pentru că Eu, Tatăl lor Preasfânt, voi fi cu ei oriunde vor merge, și nici un fir de păr de pe capul lor nu se va rupe.

15.Spune-le limpede să fie încredințați că iubirea Mea îi așteaptă și că nu-Mi voi închide brațele până când nu vor primi cu toții îmbrățișarea Mea, până nu vor cunoaște adevărata iubire, față în față cu Tatăl Preasfânt, și adevărata fericire care nu se sfârșește niciodată. *Amin!*”

16.Spune-le tuturor aceluia care Mă caută că, pentru ei, Eu sunt mereu acasă, nu Mi-am fixat ore de primire ca regii și mai-marii acestei lumi. O inimă iubitoare este mereu binevenită la Mine, nu doar în zi de Sabat sau în zi sfântă, ci în fiecare clipă, la orice oră din zi și din noapte, ușa Mea vă stă deschisă. Așa că oricând veți bate, Eu vă voi răspunde: “Intră!”

17.Voi puteți, și chiar trebuie, să mărturisiți deschis că Eu nu v-am silit în nici un fel, ci v-am lăsat întotdeauna libertatea de a veni sau nu la Mine să Mă întrebați ce vă frământă, și că, atunci când voi M-ați întrebat, nu s-a întâmplat niciodată să nu știu ce să vă răspund. Când M-ați întrebat din iad, Eu v-am răspuns, când ați fost pe Pământ, Eu v-am vorbit, și v-am vorbit și când ați ajuns în ceruri. Urechea Mea a fost deschisă zi și noapte pentru voi. Ceea ce-ți spun acum să scrii, tu scrii după cum ai răgaz pentru aceasta; Eu voi fi mereu mulțumit cu atâta cât poți și dorești tu să-ți dai osteneala. De aceea, spune-le să fie încredințați că pentru Mine nu contează când vor veni ei la Mine, căci, oricând va fi aceasta, vor fi primiți și ascultați.

18.Spune-le copiilor că ei trebuie să nu Mă ia în râs niciodată, ci să Mă privească cu seriozitate. Eu nu glumesc nici când apreciez o glumă. Iau totul în serios, fie că e vorba de mare sau mic, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie, fără excepție.

19.Căci, să știți, Eu distrug instantaneu și pentru totdeauna creaturile Mele care se dovedesc nefolositoare. Dar, pentru copiii Mei, am o mulțime de alte mijloace pentru a-i pedepsi și a-i cuminti dacă sunt îndărătnici, și voi face aceasta până vor fi încredințați că Eu sunt stăpânul casei, dacă nu vor să Mă accepte ca Părinte Sfânt și iubitor.

20. Vai și amar acelor care înțeleg greșit și interpretează greșit pedepsele Mele părintești! Vă repet: vai de aceia! Ei vor fi respinși de Tatăl și se vor confrunta pentru totdeauna cu Dumnezeu neînduplecat. Aceste lucruri le spun prin umilul și leneșul Meu servitor (n.n. Jacob Lorber). *Amin!* Eu, Iehova, *Amin!*”

Capitolul 4 ADEVĂRATA BISERICĂ (22 martie 1840)

Astfel mi-a vorbit mie Domnul, și prin mine – tuturor, iar acesta este adevărul adevărat și plin de credință:

1. Grația Mea este o comoară de mare preț. Acela care o primește nu va mai dori nimic în vecie. De aceea, cu toții să vă străduiți să o obțineți, căci Eu sunt oricând gata să o dăruiesc oricui o cere.

2. Căci, iată, dacă voi doriți iertarea păcatelor voastre, vă spun că acestea vă vor fi iertate atunci când veți dovedi că într-adevăr le-ați ispășit întru Iisus, cel care este Cuvântul Meu viu și iubirea Mea pentru voi. Porțile cerurilor vă sunt deschise, și dacă doriți, puteți intra și puteți vedea fața Tatălui vostru sfânt, cel care sunt Eu, Dumnezeu etern, Iehova.

3. Puteți face aceasta cu ajutorul Cuvântului viu, care este Iisus Christos, Iubirea eternă și Împărăția Mea, izvorul întregului bine și întregului adevăr. Iubirea v-a fost dăruită încă de la început, căci ea este chiar viața din voi, așa după cum puterea este existența creaturilor Mele, care, întrucât nu sunt libere, deși tot din iubirea Mea au apărut, nu sunt însăși iubirea, ci doar efectul ei. Aceasta înseamnă că tot ceea ce apare din putere este doar materie moartă; chiar dacă are aparența vieții, este în realitate moartă.

4. De ceea, dacă cineva își leagă iubirea de lumea materială, iubirea lui va pieri atinsă de răsuflarea morții, iar rezultatul va fi un morman de materie, sau, altfel spus, chiar moartea.

5. Dar acela care își îndreaptă iubirea către Mine, și o leagă de Mine, unește iubirea lui cu însuși izvorul iubirii și al vieții, și devine nemuritor.

6. Dar, iată ce vă spun: iubirea se află în el oarbă și în întuneric, ceea ce înseamnă că el este liber și independent, dar este totodată foarte expus pericolului de a se pierde pentru totdeauna.

7. De aceea, Eu am adăugat iubirii lui pentru Mine, în funcție de intensitatea ei, o parte potrivită de lumină, care este un dar pe care Eu i-l fac și care poartă numele de grație. Prin ea, Eu Mă revărs în fiecare om, după cât de mare este iubirea lui.

8. Dacă cineva are iubire, făcând astfel ca legea Mea, care este iubirea cea mai înaltă, să fie vie în el, asupra lui se va revărsa un șuvoi neîntrerupt de lumină și privirea lui va putea pătrunde în adâncul pământului și în înaltul cerurilor.

9. Spune-le copiilor, și spune-le tuturor, de orice religie ar fi – catolici, protestanți, evrei, musulmani, hinduși, sau chiar atei – acest lucru care, pe scurt, îi privește pe toți: există numai o singură biserică adevărată pe Pământ, iar aceea este iubirea pentru Mine, dăruită prin Fiul Meu și prin Duhul Sfânt, manifestat prin cuvântul Meu viu. Iar acest Cuvânt este Fiul, și Fiul este Iubirea din Mine. Eu și Fiul una suntem. Așa că, Eu fiind în voi, în sufletul vostru – căci inima voastră este locuința Mea – singura biserică adevărată de pe Pământ este sufletul. Numai în suflet este viața eternă și numai sufletul este biserica dăătoare de beatitudine.

10. Căci iată, eu sunt Domnul a tot ceea ce există. Eu sunt Dumnezeu cel Etern și Atotputernic și sunt totodată Tatăl vostru sfânt și iubitor. Și toate acestea Eu sunt prin Cuvânt, iar Cuvântul este Fiul. Fiul este iubirea și iubirea este legea, iar această lege v-a fost dată vouă. Dacă o veți respecta și veți acționa în acord cu aceasta, voi o veți cunoaște. Și, cunoscând-o, ea va fi vie în

voi, vă va umple de slavă și vă va face liberi, și atunci voi nu veți mai fi supuși legii, ci deasupra ei, în grație și lumină, împărățind cu Mine.

11. Iar aceasta este beatitudinea sau Împărăția lui Dumnezeu în voi, adică singura biserică beatifică de pe Pământ. Și viața eternă numai în această biserică poate fi găsită.

12. Ori credeți voi că Eu locuiesc între patru pereți, în ceremonii, în rugăciuni și în mătăanii? O, nu, este foarte greșit să credeți astfel, căci Eu sunt numai acolo unde există iubire, Eu Însuși fiind iubirea și viața. Eu vă dăruiesc iubire și viață, și Mă unesc cu voi doar în iubire și viață, niciodată în materie și moarte.

13. Eu am biruit moartea și am supus-o Divinității, pentru a avea putere deplină asupra a tot ceea ce există. Astfel, iubirea Mea a devenit lege pentru totdeauna și ea poate însufleți tot ceea ce i se supune.

14. Cum puteți atunci să credeți că Eu vă aștept în moarte, când Eu sunt însăși viața? Așa că duceți-vă mai întâi în biserica cea adevărată, care are viața, și numai după aceea în biserica moartă, care poate astfel să devină vie prin voi.

Capitolul 5 SECRETUL CREAȚIEI

1. Acela care are urechi de auzit, să audă, iar acela care are ochi de văzut, să vadă. Vă voi revela un mare secret din care veți putea înțelege cum Tatăl vostru preasfânt și plin de iubire se înfățișează vouă ca un frate, dându-vă posibilitatea de a-L cunoaște și de a vă bucura de El, față în față. Căci copiii trebuie să cunoască marea casă a Tatălui, pentru totdeauna.

2. Divinitatea a fost în eternitate puterea care a permis infinității să existe; Ea a fost, este și va fi infinitatea însăși. Adânc, în centrul Ei, Eu am fost în eternitate Iubirea și însăși viața Ei; dar am fost orb ca un embrion în matcă. Divinitatea însă cunoștea iubirea clocotitoare din inima Ei, și plăcându-i aceasta, a strâns-o cu putere, ca într-o îmbrățișare. Iar Iubirea devenea din ce în ce mai fierbinte, și tot mai multe straturi ale divinității o asaltau cu puterile și forțele lor colosale.

3. Apoi s-a înălțat un murmur mare, un freamăt și un vuiet, și Iubirea s-a temut și a tremurat în adânc sub apăsarea grea pe care o simțea din toate părțile. Atunci, Iubirea a devenit conștientă de Ea Însăși și sunetul din inima Ei a devenit cuvânt, iar cuvântul spunea: “Să se facă lumină!” Și flacăra din inima Iubirii arzătoare a început să strălucească, iar acea strălucire a devenit apoi lumină și s-a răspândit în toate spațiile infinității.

4. Dumnezeu a văzut marea glorie a Iubirii din El, și Iubirea a fost întărită cu puterea Divinității. Astfel, Divinitatea s-a unit cu Iubirea pentru totdeauna, iar lumina a apărut din căldura îmbrățișării lor.

5. Iubirea a văzut în Divinitate toate gloriile al căror număr nu are sfârșit, iar Divinitatea a văzut cum toate acestea se revarsă în interiorul Ei prin Iubire. Iubirea și-a văzut în Divinitate toate gândurile și s-a bucurat nespus de acestea. După aceea, Iubirea din nou s-a aprins și puterile Divinității s-au strâns în jurul Ei. Gândurile emanate de Iubire au devenit ele însele iubire, și nesfârșit era numărul lor.

6. Divinitatea a văzut cum Gloria și Iubirea Sa îi simt puterea. Și iubirea din interiorul Divinității a spus: “Să strângem iute gândurile de glorie și să le facem să iasă în afară pentru ca ele să fie libere și să Ne poată percepe; atunci, ele vor deveni conștiente de felul în care Noi le percepem pe ele și de felul în care le-am perceput mai înainte ca lumina să le lumineze formele!”

7. Apoi, Cuvântul a trecut în Divinitate și s-a făcut Iubire. Și iată, Divinitatea a vorbit întâia oară, spunând: “Așa să fie!” Atunci, o mulțime fără număr de scântei de spirit au țâșnit libere în afara Divinității, și Iubirea s-a văzut pe Sine înmulțită de nenumărate ori și a văzut infinita Sa frumusețe în perfecțiune.

8. Totuși, toate cele ce existau nu erau încă vii și nu puteau încă percepe, căci ele nu erau decât forme fixe ale Divinității, în afara Iubirii.

9. Și iubirea a simțit compasiune pentru ele și a început să vibreze în adâncurile Ei. Această vibrație s-a înălțat în interiorul Divinității și Divinitatea a dăruit Iubirii acele creaturi captivate, permițându-i să facă cu ele ce dorește. Și iată, formele neînsuflețite au căpătat viață și au început să se privească una pe alta, minunându-se și încălzindu-se la flăcările ce țâșneau din Iubirea divină, și de atunci ele au primit independența și capacitatea de a se mișca. Dar ele nu se cunoșteau încă pe ele cine sunt.

10. Atunci, Iubirea a vorbit din nou: “Să le facem să se recunoască pe ele însele, să le dăm voie să Mă cunoască pe Mine, și prin Mine, să Te cunoască pe Tine”.

11. Din nou, Cuvântul s-a înălțat la Divinitate și a răsunat în interiorul Ei, și el s-a făcut lege, iar legea este Iubirea care de atunci se revarsă asupra tuturor.

Și iată, au fost la început Trei Legi, și din Trei s-au făcut Șapte! Cele Trei Legi de la început au fost: Iubirea, Lumina și Divinitatea, iar cele Șapte Legi au fost cele șapte spirite ale Lui Dumnezeu. Ele sunt și așa vor rămâne pentru totdeauna: 1) Iubește Iubirea. 2) Teme-te de Divinitatea care distruge, – ca nu cumva să fii distrus. 3) Iubirea dinlăuntrul tău este sfântă; așa că s-o respecti în tine și în ceilalți, după cum Divinitatea te respectă și este binevoitoare cu tine. 4) Fiecare își aparține lui însuși și-i aparține Iubirii lui Dumnezeu. Nici unul să nu se roage altcuiva. 5) Să nu-ți ascunzi fața de altul pentru ca acesta să nu poată vedea cum este iubirea, – căci este asemeni Iubirii care te-a chemat în ființă. 6) Ce este înlăuntrul tău, este și-n afara ta, pentru ca nici o simțire să nu-ți fie străină și să te piardă. 7) Exteriorul tău va fi reflectarea adevărată a felului în care Iubirea Divinității se privește pe Ea însăși în oglinda ta interioară; dacă nu va fi astfel, oglinda ta interioară se va sparge în bucăți și tu vei deveni o hidoșenie.

12. Apoi, Divinitatea a rostit cu glas de tunet în spațiile infinite osândirea la moarte a tuturor celor care nu respectă legea, iar ei au implorat Divinitatea pentru îndurare, cu mare teamă și cu mare dragoste pentru Iubire. Și după aceea, au ieșit în deplină libertate din Divinitate și au făcut ceea ce au dorit. Nimic nu s-a mai opus libertății lor din acel moment, căci acum ei cunoscuseră cine sunt, în libertate și în smerenie, și legea devenise acum a lor, fiind complet liberi.

13. Totuși, acum că deveniseră conștienți de marea lor putere, de măreția și splendoarea lor nespuse de strălucitoare, cea dintâi din trinitatea divină, lumina Divinității, a aprins în ei dorința de a supune complet Divinitatea. Multe spirite dintre cele create s-au aprins de acest foc. Și atunci Divinitatea s-a mâniat foarte tare, și la fel și celelalte două spirite din cele trei, și ele au lăsat acest demon pradă mâniei Ei cumplite.

14. Cele două, precum și toate spiritele care au apărut din ele, și cele șapte, al căror număr era însăși reflectarea perfecțiunii, au fost găsite curate în credința și smerenia lor, și au fost primite în sferele puterii lui Dumnezeu. Și Iubirea a văzut că ele au fost găsite curate și s-a bucurat nespuse. Și atunci, iată, puterea Divinității s-a înălțat în Iubire și s-a arătat mișcată de aceasta. Și întreaga creație a simțit fiorul Divinității. Iar Divinitatea și-a îndreptat către Iubire simțirea Sa, făcând ca ochii întregii creații să se deschidă în acel moment și să vadă pentru întâia oară Iubirea eternă.

15. Atunci, ființele, al căror număr nu avea sfârșit, au fost nespuse de uimite și o mare bucurie le-a cuprins, căci ele văzuseră puterea lui Dumnezeu în Iubire, și văzuseră, de asemenea, că și în ele exista iubire, deci exista putere, iar această putere era cea care le chemase în ființă. Ele se recunoscuseră pe ele însele, recunoscuseră Iubirea și pe Dumnezeu.

16. Acum, Divinitatea a fost din nou mișcată și toate creaturile s-au temut. Iubirea a văzut teama lor și a văzut că aceasta era bună. Iar teama lor a devenit supunere, și supunerea a devenit

smerenie, și smerenia a fost iubirea lor. Iar iubirea a devenit legea lor, și legea a devenit eterna lor libertate, și libertatea a devenit viața lor, iar viața a fost eterna beatitudine.

17.Și iată că acum Iubirea eternă le-a vorbit și ele au înțeles Cuvântul! Limbile lor s-au dezlegat și primul cuvânt pe care buzele lor l-au rostit a fost *iubire*. Și Divinității i-a plăcut sunetul vorbirii lor și s-a înfiorat de iubire ascultându-le glasul. Acest fior a luat formă în interiorul creației, și forma lui a devenit sunet, și sunetul a fost cel de-al doilea cuvânt – *Dumnezeu*.

18.Și numai acum creaturile au fost perfecte. Iar Iubirea le-a spus lor: “Cel dintâi creat dintre voi a fost pierdut. De aceea, voi lua Eu locul lui și voi rămâne printre voi pentru totdeauna”.

19.Atunci din nou limbile lor s-au dezlegat, și ele au căzut în genunchi și s-au închinat Iubirii.

20.Și acum Iubirea privea tot ceea ce Dumnezeu crease prin Ea și Ea crease prin Dumnezeu. Și a simțit Iubirea compasiune pentru cel pierdut, iar Divinitatea s-a cutremurat în adâncul Ei, și atunci un tunet mare a răsunat în toate spațiile infinității lui Dumnezeu. Tunetul a pătruns adânc în inima Iubirii eterne, astfel că singură Iubirea a înțeles ce spunea acest tunet. Și tunetul a devenit cuvânt în interiorul Ei, iar acest cuvânt a spus: “Îți dăruiesc toată puterea; fă ceea ce dorești și spune: ‘Așa să fie!’, și așa va fi”.

21.Și atunci, Iubirea s-a înfiorat în inima Ei și întâia lacrimă a curs din ochiul Iubirii eterne, iar această primă lacrimă revărsată din inima Divinității a fost și va fi pentru totdeauna numită COMPASIUNE.

22.Această lacrimă a devenit o apă mare, care s-a revărsat în spațiul infinit și în cele mai profunde adâncuri ale Divinității, și ea a împlânzit focul mâniei lui Dumnezeu.

23.Și atunci, Spiritul lui Dumnezeu, în puterea Sa, s-a mișcat ușor peste ape, și apele s-au despărțit. Iar Dumnezeu i-a vorbit Iubirii Sale, și Iubirea Sa era însuși Cuvântul. Cuvântul a coborât în adâncurile extreme, plutind peste ape, iar apele s-au despărțit în picături mari și mici, care s-au răspândit în toate spațiile infinității. Și erau atâtea picături câte spirite se pierduseră, adică nesfârșit era numărul lor.

24.Iar ultima picătură a rămas în adâncul apelor, în straturile cele mai profunde ale compasiunii, ea nu s-a împrăștiat ca celelalte. Acolo unde a rămas, ea a fost menită să fie chiar inima Iubirii eterne și scena celor mai mari înfăptuiri ale acesteia.

25.Și iată, această ultimă picătură a devenit planeta Pământ, pe care tu și frații tăi locuiți. Iar celelalte picături s-au transformat în nenumărați sori, planete și felurite alte corpuri cerești. Și astfel, au luat ființă cerul și stelele, soarele și luna, pământul cu uscatul și apele sale.

26.Ridică-ți acum ochii și privește: vei înțelege minunile Iubirii eterne! Tu poți vedea în orice clipă strălucirea soarelui, lumina lunii și licărirea stelelor din diferite constelații, care poartă numele semnelor zodiacale. Poți vedea, de asemenea, marea varietate de forme ale celor trei regnuri existente pe Pământ. Dar nici una dintre aceste fărâme ale creației nu a pătruns până acum în înțelegerea naturii radiației solare și a apariției soarelui, a strălucirii lunii, a licării stelelor și a imensei varietăți de constelații, ori a structurii Pământului.

27.Însă, pentru că sunteți copiii Mei, voi trebuie să cunoașteți toate aceste frumuseți, căci Tatăl vostru preasfânt și plin de iubire vi le-a dăruit tocmai spre a-L recunoaște, spre a-L iubi mai presus decât orice, și spre a vă iubi unii pe alții așa cum Tatăl vă iubește pe voi toți.

28.Când au luat ființă sorii și planetele lor, prin eterna și infinita compasiune și iubire ale lui Dumnezeu, ei nu aveau nici căldură, nici lumină, nici strălucire, pentru că atunci era încă o noapte adâncă pe sorii, planetele și lunile create. Dar în centrul soriilor, Iubirea eternă a trimis o scânteie din grația Sa, și această scânteie – mai iute ca fulgerul – a împrăștiat întunericul și a făcut ca sorii să strălucescă, iar strălucirea lor va dura atâta cât scânteia de grație divină nu le va fi luată.

29.Și atunci, planetele și lunile au început și ele să strălucească, și au fost împărțite sorilor, atâtea câte trebuia pentru fiecare soare. Și Iubirea a suflat duh asupra lor, prin puterea și slava Divinității. Lumina a vibrat atunci în interiorul sorilor, mărire s-au revărsat peste maluri și aerul s-a mișcat peste planete și a adiat asupra lor, așa cum Spiritul lui Dumnezeu s-a mișcat peste apele compasiunii. Lunile au răsărit deasupra pământurilor cărora le-au fost date și au rămas deasupra lor ca fructele într-un copac, apoi au prins a se roti în jurul acestora în cercuri largi, fiindu-le de atunci însoțitori permanenți. Iar acolo unde erau mai multe luni, ele au primit fiecare câte o orbită fixă de rotație, ca semn al dragostei Tatălui pentru copiii Lui, care pot cu toții să-i vadă fața, fiecare tot atât de mult. La fel văd lunile fețele pământurilor lor, și nu se pot întoarce niciodată de pe orbitele pe care le-au primit, spre a nu-și distruge reciproc structurile de lumină.

30.Căci, vedeți voi, lunile nu sunt solide, ci poroase, așa cum este spuma mării atunci când se întărește și capătă o aparență solidă. Ele sunt neroditoare și lipsite de apă. Aerul pământurilor este pentru ele la fel de greu ca apa, iar aerul lor este precum eterul dintre pământuri și sori. Iar ele au fost create spre a primi spiritele materiei și a le păstra până ce acestea își dovedesc statornicia, se maturizează și devin apte să primească grația divină.

31.Parte solidă a pământurilor este partea ce corespunde mâniei Divinității, îmblânzită prin compasiune, care acum încătușează spiritele celor răătăciți. Ei vor fi ținuti captivi în pământuri (n.n. în materie) până ce va veni vremea ca – pe neașteptate – să fie eliberați din strânsoarea lor și să primească o altă legătură în materie, mai puțin strânsă, însă suficient de puternică pentru a-i ține captivi încă, și din care vor putea ieși la lumină atunci când Iubirea eternă îi va trezi din nou. Apele mărilor și râurilor sunt pline de asemenea spirite care învață în acel mediu umilinta, și aerul, de asemenea, este plin de ele, căci în aer ele se purifică. Iubirea eternă este prezentă în fiecare formă; cu toate acestea, mânia Divinității a fost numai îmblânzită, nu și stinsă pentru totdeauna.

32.Luați acum aminte: în centrul soarelui există o scânteie de grație care dă lumină prin intermediul focului mâniei lui Dumnezeu. În centrul Pământului există însă o scânteie din mânia lui Dumnezeu, sub forma unui balaur de foc, care ține în captivitatea trainică a pietrei hoardele de demoni ce urmează să străbată mai întâi apele compasiunii, atunci când le va veni timpul să fie eliberați, pentru a încerca a doua oară să dobândească libertatea și viața eternă. Iar acum puteți înțelege misterul existenței voastre și minunea marii iubiri pe care Puterea eternă v-o poartă, căci Ea vă permite să renașteți de mai multe ori, astfel ca cei pierduți să fie recuperați și să primească viața eternă, libertatea, legea, iubirea și lumina. Iată de ce am vrut să cunoașteți toate aceste lucruri, pentru că ele vă pot face să înțelegeți cât de imensă este Iubirea eternă, dacă Ea tolerează atât de multe și înfăptuiește asemenea minuni pentru voi, fiindte îndărătnece.

33.Prin suflarea duhului compasiunii, Iubirea a făcut ca planetele să se rotească în jurul sorilor lor și în jurul propriilor axe, spre a le arăta copiilor Ei că, în tot ceea ce fac, ei trebuie să urmeze exemplul acestora. Cei slabi să fie asemeni lunilor, cei puternici asemeni pământurilor, iar cei renăscuți să fie asemeni sorilor. Cei slabi vor vedea tăria Iubirii care nu-i abandonează niciodată dacă, asemeni lunilor, ei își întorc statornic fața către Ea, rotindu-se în jurul Ei în cercuri mici, chiar dacă puterea Ei este prezentă într-o sferă foarte mare. Iar cei puternici vor fi asemeni pământurilor care se rotesc independent, pregătindu-se să fie gata în orice clipă să primească, prin grația Iubirii, lumina și căldura. Prin puterea Ei interioară, Iubirea le dăruiește acestora lumina, căldura și viața, care vor produce fructe de tot felul. Aceste fructe îi vor hrăni pe cei slabi, îi vor însufleți pe cei întrupați și-i vor încânta pe cei renăscuți. Iar cei renăscuți din apele compasiunii Iubirii, în ființa cărora grația se manifestă plenar, vor fi asemeni sorilor. Lumina lor va străluci pretutindeni, și căldura lor îi va reînvia pe cei slabi și-i va stimula pe cei puternici să îi hrănească, căci, între copiii unuia și aceluiași Tată, trebuie să existe o frăție adevărată.

34.Priviți acum și mai profund și veți vedea de ce am rânduit Eu astfel lucrurile! Iată, luna are multe pete și zone întunecate, pământul are calote polare înghețate, munți înalți, văi adânci,

izvoare, râuri, lacuri, mări și oceane; iar soarele are pete mari și mici. Toate acestea sunt efectele iubirii și grației, sau – altfel spus – ale căldurii și luminii care, în esență, nu sunt altceva decât manifestarea Iubirii eterne și a puterii Divinității. Priviți acum luna și pe cel slab, observați cât de mare este asemănarea dintre ei; astfel, vi se va revela natura lunară. Priviți acum pe cel puternic și lucrările lui; veți înțelege natura pământului. Căci, de la un pol la altul, pământul este liniștea adâncă a spiritului iubirii îndreptându-se către Iubire, iar rostul lui este acela de a permite deplasarea, conform ordinii prestabilite, a tot ceea ce înconjoară acest spirit, către scopul comun: conservarea. Totul depinde de această liniște; nimic nu se poate realiza fără ea, iar acela care nu este asemeni poliilor Pământului, nu va putea niciodată să pătrundă în universul lui interior, așa cum face axa care unește cei doi poli. Iubirea voastră trebuie să fie rece ca gheața polară, pentru a vă permite să absorbiți toată căldura iubirii divine. Căci ceea ce este deja fierbinte nu mai poate primi căldură, și numai ceea ce este rece, în liniștea sa adâncă, poate să absoarbă complet căldura și să o trimită apoi cu putere în toate zonele vieții. Acela care absoarbe căldura, care este însăși Iubirea lui Dumnezeu, și nu îi permite după aceea să curgă prin el mai departe, este un avar ce va fi distrus de aceasta, așa cum este topită gheața de căldura focului. Dar acela care o primește precum poliul pământului și îi permite apoi să curgă către tot ceea ce îl înconjoară, fie acestea aproape sau departe, este cu totul în acord cu voia Celui Sfânt, de la care vine iubirea.

35. Această iubire va face multe roade, ea se va înălța către lumina grației și va privi în permanență în profunzimile nemărginite ale Divinității – așa cum poliul Pământului privesc în spațiile infinite ale creației Iubirii lui Dumnezeu. Cu ochii larg deschiși, ea va absorbi razele proaspete venite din spațiile infinite în care nenumăratele ființe ale compasiunii se deplasează, fiecare după natura ei, și se va scâlda în beatitudinea Iubirii eterne. Așa cum poliul Pământului sunt strălucitori, la fel iubirea îndreptată către Iubire se va aprinde și va deveni ea însăși strălucitoare ca un soare.

36. Acela care rămâne constant în centrul iubirii iluminatoare, care este grația, va avea spatele ca o coloană fierbinte de iubire, așa cum Pământul are axa polară, ochii lui vor străluci de înțelegere, așa cum strălucesc poliul Pământului, brațele lui se vor mișca precum râurile, iazurile și izvoarele, iar faptele sale vor curge către mărilor compasiunii divine, a căror sare este grația și înțelegerea Iubirii eterne și a vieții veșnice.

37. Ei bine, iată, v-am dat cheia cu care puteți dezlega taina Pământului care vă poartă.

Capitolul 6 STELELE ÎN CORESPONDENȚA LOR

1. Acum, ridicați-vă ochii către soare, care este imaginea fidelă a celui renăscut! Priviți cu atenție și veți vedea că pe centura sa apar uneori pete. Din punctul de vedere al naturii, acestea sunt erupții solare, cumva asemănătoare erupțiilor vulcanice de pe Pământ. Ele reprezintă însă izbucniri ale mâniei Divinității și palide semne ale puterii Ei, capabile să distrugă totul. În funcție de caracterul lumii respective, ele se fac parțial simțite pe planete sub forma furtunilor mai mult ori mai puțin violente, după cât de mare este pata care le-a generat. Dar Iubirea, care devine activă în asemenea situații, varsă din nou apa compasiunii peste soare, și șuvoaiele care se revarsă din nesfârșitele mări ale Grației Ei îmblânzesc din nou focul. Astfel, totul reintră în ordinea perfectă în care Eu sunt de-a pururi Însăși Iubirea Eternă. Nimic din ceea ce a fost creat și există nu poate fi în afara acestei ordini. Iar acela care, în mod voit, iese din ordinea firii și acționează împotriva vieții și a iubirii, va pieri pentru totdeauna.

2. Ați văzut acum ce este soarele, a cărui natură este – și trebuie să fie – simplă, pentru că scopul existenței lui este – și trebuie să fie – acela de a se înscrie în ordinea Iubirii.

3. Întoarceți-vă acum privirea la cei renăscuți, la copiii lui Dumnezeu și la legea Iubirii, cea care permite viața în libertate și în lumina grației revărsate din oceanul compasiunii. Soarele își va lepăda în fața ochilor voștri vălurile care îl acoperă, și nici una dintre tainele lui nu va rămâne ascunsă.

4. Iată, și soarele are polii lui, prin care lumina și căldura ce vin din liniștea grației din centrul său se revarsă în afară, scaldând totul în jur. Căci, fără liniște, lumina și căldura nu pot fi primite. Liniștea este însăși Iubirea lui Dumnezeu. Numai din liniște, din pace, vine putința de a primi lumina și viața.

5. Căci, după cum ați văzut, atunci când aerul este liniștit, este o zi senină și luminoasă pe pământ, iar atunci când vânturi puternice bat din toate direcțiile, nori negri se adună și întunecă lumina soarelui.

6. Dorințele voastre și grijile de tot felul se aseamănă vânturilor. Ele împiedică lumina grației să curgă prin voi, așa cum norii aduși de vânturi împiedică razele soarelui să atingă pământul.

7. De aceea, nu vă faceți griji, ci lăsați în seama Mea toate dorințele și grijile voastre, pentru ca pacea să vă cuprindă și Eu să Mă pot revărsa în voi.

8. Așa cum Pământul se rotește cu regularitate în jurul nemișcării polilor lui, respectând ordinea determinată de puterea Iubirii Mele, astfel încât nici o parte a lui nu rămâne vreodată fără lumină, la fel și acțiunile voastre trebuie să fie determinate de iubirea Mea, care se află în voi încă de la început, și care mai târziu a devenit activă în funcție de capacitatea voastră de a primi Cuvântul pe care Iubirea eternă vi l-a dat, prin grație, ca lege. Așa cum noaptea aduce pământului odihna, la fel voi trebuie să vă îmborsăți puterile prin iubire. Și așa cum ziua luminează pământul, la fel voi veți fi luminați de soarele grației divine.

9. Veți fi la fel ca iarna care este rece în nemișcarea ei, și de aceea, capabilă să primească până în cele mai mari adâncuri ale pământului căldura. Și acolo unde iarna a venit, puteți fi încredințați că primăvara va veni și ea curând, fiind copilăria iubirii în voi. Și vara va veni și ea, ca vârsta celei mai intense activități a iubirii, care, prin grație, a devenit acum puternică în voi. Apoi tăcuta toamnă, încărcată de fructele lucrării iubirii și grației, va veni la rândul ei, iar voi veți renaște ca sorii spre a vedea fața Tatălui vostru preasfânt, și tot ca sorii veți dărui lumină peste tot în lume, prin marea putere a grației, iubirii și compasiunii nesfârșite a bunului vostru Părinte.

10. Dar cine nu este precum luna și nu devine precum pământul, nu va putea niciodată să devină precum soarele. Acela este ca o cometă, fără statornicie, iar substanța sa este furată din coroana de grație a soarelui; drumul său este în afara ordinii, ca cel al hoților și al tâlharilor, iar ceea ce îl gonește prin cosmos dintr-un loc în altul, este doar teama de lumină. Nicăieri nu-și va afla odihna. Lumina îl va urmări pretutindeni și va scânteia în noaptea lui adâncă.

11. Și, în final, el se va prăbuși ca o stea căzătoare și va fi exclus din ceruri pentru întunecimea lui și pentru cutezanța de a fi furat, ca un hoț, grația divină. Căci furtul luminii îl va distruge pentru totdeauna. El va pieri precum acele fructe care sunt prea de timpuriu expuse soarelui, mai înainte ca iubirea să le facă să crească. Neavând încă tăria necesară, din cauza prea slabei legături cu seva iubirii, în loc să se coacă, ele devin din zi în zi mai mici și mai moi, până ce în final cad din copac, sunt strivite sub picior și distruse pentru totdeauna.

12. Iată, ați aflat acum care este natura și semnificația sorilor, pământurilor, lunilor, cometelor și stelelor căzătoare, în toate părțile lor, de la cele mai mari, la cele mai mici.

13. Spiritul iubirii și grației se află în voi și el deține întreaga înțelepciune. Acela care îl ascultă va explora cele mai mari profunzimi, va cerceta moartea și va găsi răspuns la toate întrebările lui. Va înțelege toate ființele vii, se va hrăni cu iubirea lor și va fi încântat de lumina lor. De va pune urechea la pământ, iarba îi va destăinui secretele iubirii, pământul îi va povesti despre

adâncurile lui, munții îi vor asculta glasul și cuvântul lui va pătrunde până în măruntaiele pământului. Și de va privi marea, lumina ochilor lui va străluci în fiecare picătură de apă și va pătrunde în fiecare fir de nisip. Și toate spiritele captive încă în aceste elemente vor țâșni la lumina revărsată de ochii lui, ca peștii și viermii mării atrași de o flacără ce strălucește la suprafața apei, lăsându-se prinși spre a fi apoi eliberați din închisoarea nopții eterne. Ei vor recunoaște Iubirea, își vor potoli setea bând din apa compasiunii și se vor ridica deasupra slăbiciunii. Astfel, vor afla cât de mare este puterea iubirii Tatălui lor și a Cuvântului, care este Iubirea dinlăuntru Tatălui, și a Spiritului, care este puterea dinlăuntru amândurora.

14. Iată, toate aceste lucruri – și multe altele – dorește Spiritul Meu să vă învețe, dacă veți da ascultare vocii Lui! Însă sunetul vocii Lui nu este puternic, el este foarte fin, și tocmai de aceea pătrunde în absolut tot, precum căldura iubirii și lumina grației și a compasiunii Tatălui vostru preasfânt.

Capitolul 7

ERELE PRIMARE ALE PĂMÂNTULUI ȘI LUNII. CREAREA LUI ADAM ȘI EVA.

1. Acum am să vă arăt crearea lumii vii, de la cele dintâi ființe până la cele de pe urmă, de la cele mai mici la cele mai mari, și veți putea înțelege cum totul s-a făcut prin iubirea și înțelepciunea Mea, și cum totul se înscrie în ordinea eternă a amândurora, cea care este însuși Cuvântul și puterea dinlăuntru Divinității. Și veți înțelege că nimic nu există în întreaga infinitate, fie acel lucru mare sau mic, care să fi apărut altfel decât pe această cale!

2. Priviți și ascultați: așa cum Pământul a luat ființă, la fel au luat luna, soarele și stelele; dar la început Pământul era sterp, iar suprafața sa se înfățișa precum suprafața unei mări. Nori groși pluteau pe deasupra apelor, pătrunzând până foarte adânc în spațiile morții. Lumina soarelui nu putea străbate stratul gros de nori și nu putea lumina picătura ruptă din compasiunea divină. Luna era și ea acoperită de vaporii degajați din picătura de compasiune. Acest strat de vaporii a avut însă un rol foarte important, căci numai în căldura din interiorul lui s-a putut naște Pământul și cu ea s-a hrănit luna. Așa cum găina stă pe ouă și le clocește, soarele a stat deasupra Pământului și l-a încălzit cu razele sale, ce purtau căldura și lumina iubirii lui Dumnezeu, până ce el s-a maturizat suficient, și până când luna a crescut destul spre a putea fi dată la o parte de la sânul mamei sale.

3. Apoi, straturile groase de nori s-au împărțit în două și au rămas nemișcate deasupra polilor. Centura Pământului a devenit liberă, soarele și-a privit chipul în apele Pământului, iar Pământul a reflectat cu recunoștință lumina către sânul bogat al soarelui. Cu ochii larg deschiși, el a privit luna scaldându-se în lumina grației Iubirii eterne, revărsată de soare.

4. Iată cum a fost mai departe: Pământul se simțea acum împlinit, pentru că era hrănit cu compasiunea Iubirii și își vedea draga lui lună rotindu-se cu vioiciune în jur. Iubirea îi umplea pieptul și dorea ca încă o dată să își ofere sânul plin cu laptele compasiunii. Dar laptele se întărise la căldura iubirii sale și devenise pământ ferm, ridicându-se deasupra mărilor. Iar mările se retrăseseră în adânc, asemeni zerului care se separă în laptele prins, pentru a liniști mânia existentă încă în inima pământului, prin sarea grației compasiunii revărsată de Dumnezeu în toată puterea și tăria Sa.

5.Și atunci, o pace adâncă s-a făcut pe Pământ și în toate spațiile infinității lui Dumnezeu. Pentru prima dată, Iubirea eternă a coborât pe Pământ în întreaga Ei deplinătate, învăluindu-l cu atotputernicia Ei.

6.Atunci, plante de tot felul, ierburi, arbuști, copaci, au răsărit din solul Pământului. Mările, lacurile, râurile, iazurile și izvoarele s-au umplut de pești și de alte viețuitoare. Aerul s-a umplut de păsări. Iar numărul după care au fost alcătuite toate speciile care au apărut în ape, pe pământ și în aer, era același cu numărul după care a fost creat omul, cu numărul grației Iubirii și cu numărul mântuirii și renașterii viitoare.

7.Ascultați și căutați acum să înțelegeți ceea ce nimeni până la voi nu a auzit și nu a înțeles: acest număr este esența tainică a Însăși Iubirii eterne; el este expresia ordinii și legii existente dintotdeauna în interiorul și în exteriorul Iubirii, ordine și lege care există întocmai și acum, și va exista mereu în toată măreția și puterea lui Dumnezeu. Și a luat Iubirea lut, care era precum smântâna deasupra laptelui prins, și cu mâinile puterii Sale, l-a frământat și a făcut din el primul om, respectând numărul ordinii Sale, și a suflat asupra lui duhul vieții. Iar răsuflarea Ei a devenit în om suflet. Sufletul s-a răspândit în întreaga ființă a omului, pecetluind pentru totdeauna legătura lui cu numărul ordinii, conform căruia a fost creat. Dar nu numai omul a fost creat după acest număr, ci și toate spiritele și toate lumile din spațiul infinit, Pământul cu tot ce există pe el, luna și soarele.

8.Și iată, primul om de pe Pământ, ieșit din mâinile puterii și tăriei Iubirii eterne, s-a numit “Adam”, sau “Fiul Compasiunii și Grației”.

9.Acest Adam a luat locul celui dintâi spirit creat, cel care căzuse. Lui nu i s-a arătat de la început cine este, și de vreme ce nu se cunoștea pe sine și nu vedea nici o asemănare între el și lumea înconjurătoare, el se simțea fără rost.

10.Atunci Iubirea eternă, nevăzută de el, căci ochii sufletului lui erau încă orbi, a suflat asupra lui și el a adormit în dulcea Ei pace. Apoi, Iubirea a făcut în inima lui Adam, sub forma unui vis minunat, un chip asemănător lui, de un farmec nespus și de o mare frumusețe.

11.Iubirea eternă a văzut marea bucurie a lui Adam, care contempla interior acel al doilea eu al său. Atunci, Iubirea l-a atins pe Adam în partea în care i se dăruise o inimă, întru totul asemănătoare inimii Divinității, pentru a primi prin ea iubirea și viața pe care Dumnezeu le revărsa asupra lui. Ea a scos această iubire de sine în afara lui Adam, în scopul pregătirii locuinței Sale în interiorul lui, spre a împlini prin aceasta legea viitoare a grației compasiunii. Iar iubirea de sine scoasă în afara lui Adam, a pus-o într-un trup material căruia i-a dat numele “Caiva”, sau, așa cum se obișnuiește să i se spună, “Eva”. Toate acestea le-a înfăptuit Iubirea eternă pentru a pregăti mântuirea prin iubirea de sine și renașterea viitoare.

12.După aceea, Iubirea eternă l-a atins din nou pe Adam și l-a trezit spre a contempla iubirea de sine scoasă acum în afara sa, iar el a fost nespus de încântat să își contemple iubirea, care arăta acum atât de drăgălaș. Această iubire, numită “Eva”, l-a găsit plăcut pe Adam, s-a plecat în fața lui și l-a urmat de atunci pretutindeni, în tot ceea ce făcea.

13.Atunci, Iubirea eternă l-a strigat pe Adam pentru prima oară pe nume. “Adam!” – i-a spus Ea. “Eu sunt Domnul Gloriei, Tăriei și Puterii!”

14.Și i-a spus mai departe Iubirea eternă: “Privește-ți femeia!” – Iar Eva a răspuns: “Privește, Doamne, spre roaba care așteaptă la picioarele fiului Tău poruncile sale!”

15.Iar Iubirii i-au plăcut foarte mult lucrările puterii Sale, înfăptuite prin grația compasiunii, și a continuat să le vorbească lui Adam și Eva despre toate lucrurile, cum să le numească și cum să le folosească. Iar atunci când ei au înțeles toate acestea și știau să folosească toate câte existau, Iubirea din nou le-a vorbit, spunându-le: “Acum voi ați învățat despre toate lucrurile, le cunoașteți și știți cum să le folosiți, afară numai de unul, iar despre acesta vă voi învăța chiar acum, dăruindu-vă puterea de a procrea și de a vă reproduce. Dar încă nu aveți permisiunea să folosiți această putere,

decât numai după întoarcerea Mea, și numai dacă vă voi găsi înveșmântați în straiile supunerii, smereniei, credinței și castității. Vai vouă însă de vă voi găsi goi, căci atunci vă voi lepăda morții!”

Capitolul 8 CĂDEREA

1. După aceea, Iubirea eternă și-a acoperit chipul și s-a retras pentru o anumită perioadă de timp, în acord cu numărul ordinii eterne, redevenind oarbă în adâncul compasiunii Ei. Ea nu dorea, și chiar nu putea, să știe ce vor face noile creaturi cu libertatea lor, pe care judecata Divinității a hotărât să o supună unui test pe parcursul unei scurte șederi pe Pământ. Locul dăruit lor spre locuință a fost o vale ca o grădină, situată pe partea cu sol ferm a Pământului, care s-a numit Paradis. Acesta a fost locul unde mai târziu a curs lapte și miere, și locul marilor înfăptuiri ale Iubirii eterne, numit pentru totdeauna – “Bethleem”. Acolo, Cuvântul etern s-a întrupat și a văzut pentru prima oară lumina grației Sale strălucind deasupra picăturii compasiunii divine, mai intens decât soarele, luna și toate stelele.

2. Mânia Divinității, care voia să pună libertatea lui Adam și Eva la încercare, a născut în ei dorința și a făcut-o să crească conform unor rațiuni numai de Ea cunoscute. Iată cum a fost: în acea grădină se găsea un pom care făcea cele mai frumoase roade, iar Eva a simțit deodată o mare dorință de a gusta din ele. Ea i-a spus lui Adam: “Uite, Adam, mie îmi este tare poftă de fructele acestea. Dacă vrei, voi lua unul, îl voi gusta și pe urmă ți-l voi da ție, ca primul dar din mâinile mele”.

3. Iar Adam a tăcut, cugetând la vorbele Evei. Atunci, o voce interioară, care era sfântă, căci venea chiar de la Divinitatea dinlăuntrul lui, i-a spus: “De vei mânca fructul acestui copac, vei muri!” Adam s-a speriat foarte tare și nu a putut să-i răspundă iubitei sale Eva.

4. Iar în Eva dorința devenea tot mai mare. Ea a întins mâna și a rupt un măr din acel pom. Aceasta l-a întristat foarte tare pe Adam, căci el știa acum că Eva a fost necredincioasă inimii lui. El i-a spus:

5. “Eva, Eva, ce-ai făcut! Noi nu am fost încă binecuvântați de Domnul vieții, tăriei și puterii. Tu ții în mână fructul morții; aruncă-l departe de tine, ca să nu murim atunci când vom apărea goi în fața Domnului dreptății!”

6. Spusele lui Adam au speriat-o foarte tare pe Eva și atunci ea și-a înfrânat pofta, lăsând să cadă la pământ mărul pe care îl ținea în mână. Adam s-a bucurat mult de aceasta, pe de o parte pentru că Eva s-a eliberat de dorință, și pe de altă parte pentru că el însuși a scăpat din cursa mortală în care Eva era cât pe ce să îl atragă.

7. Dar dorința pe care Eva a smuls-o din inima ei și a lăsat-o să cadă la pământ, a luat – prin puterea osândeii mâniei Divinității – forma unui șarpe mare; acesta a apucat mărul cu fălcile, s-a târât în copac, răsucindu-se în jurul trunchiului lui și în jurul fiecărei crenguțe, de la rădăcină până la vârf, și a țintuit-o pe Eva cu privirea. Eva l-a văzut și a rămas cu ochii pironiți în ochii lui. Prin ea, Adam a devenit de asemenea conștient de existența șarpelui, deși el încă nu-l vedea.

8. Eva s-a apropiat de șarpe și s-a uitat cu mare încântare la mișcările seducătoare pe care acesta le făcea în jurul copacului, și la culorile opalescente ale pielii lui reci și solzoase.

9. Șarpele s-a apropiat și a pus mărul pe genunchiul Evei, care acum se așezase, a ridicat capul și i-a vorbit astfel:

10. “Eva, privește-ți fiica pe care tu ai aruncat-o la pământ, uită-te cum se răsucește în jurul copacului dorinței tale. Nu respinge acest mic dar pe care l-am pus acum pe genunchiul tău, ci gustă fără teamă din fructul iubirii. Căci nu numai că nu vei muri, dar vei dobândi cunoașterea întregii vieți a celui Dumnezeu de care tu te temi crezând că este puternic, când de fapt el este mai slab decât tine!” Limba șarpelui s-a desfăcut în două și a devenit mai ascuțită decât o săgeată. Șarpele și-a culcat apoi capul pe pieptul Evei ca un copil care vrea să sugă, dar în loc să sugă, și-a înfipt colții veninoși în sânul Evei și atunci Eva s-a recunoscut pe ea în șarpe.

11. Adam a văzut că lângă copac se petrece ceva, și, apropiindu-se, a fost foarte încântat de înfățișarea noii Eve, fără să-și dea seama că nu era decât un șarpe. Și iată, atunci când dorința s-a aprins în el, sub forma poftii trupești pentru acea a doua Eva, el a luat fructul de pe genunchiul ei și l-a mâncat, trădându-și iubirea. În plăcerea resimțită atunci, el s-a recunoscut ca fiind Cel Dintâi, cel care, din cauza orgoliului său nemăsurat și a iubirii oarbe de sine, pierduse împărăția luminii și a Iubirii eterne, și căzuse pradă mâniei Divinității, care l-a osândit fără milă la moartea veșnică.

12. După ce și-a dat seama cine a devenit, și prin el, și înșelătoarea Evă, o mare părere de rău s-a înălțat în pieptul lui. Eva s-a rușinat când a devenit conștientă de goliciunea ei și s-a acoperit îngrozită cu frunze de smochin. Adam, de asemenea, a întins mâna să rupă frunze cu care să-și acopere goliciunea, și apoi s-a ascuns într-o peșteră, vărsând lacrimi amare de durere. Singură și copleșită de vina de a-l fi sedus pe Adam, Eva s-a ascuns plângând după o tufă de măcăci.

Capitolul 9 JUDECATA DOMNULUI

1. Iubirea eternă, prin puterea compasiunii Ei, și-a dat la o parte mâna cu care își acoperise ochii, și atunci lumina grației a țâșnit din ochii Ei și a pătruns în peștera în care Adam plângea și în spatele tufei de măcăci după care se ascunsese îndurerată Eva.

2. Iar lacrimile lui Adam s-au păstrat în inima pământului și s-au numit, cum se numesc și astăzi, “*thumim*” sau diamante. Ele s-au cristalizat, prin lumina grației Iubirii eterne, ca semne ale căinței lui sincere, fiind un exemplu viu al înțelepciunii iluminatoare. Și s-au împrăștiat pe întregul pământ, readucând speranța și alinarea. Prin ele se vestea renașterea viitoare care, asemeni lacrimilor lui Adam, făcea posibilă primirea celei mai frumoase reflectări a luminii compasiunii revărsată din oceanul de grație al Iubirii eterne, și de asemenea, prin ele se dovedea că cele mai tari ispite ale lumii pot fi înfrânte.

3. Iar lacrimile Evei, vărsate cu amară durere lângă tufa de măcăci în spatele căreia se ascunsese, s-au păstrat în sânul pământului și s-au colorat în roșu, culoarea rușinii ei de a fi trădat iubirea sfântă a lui Adam.

4. Și a văzut Iubirea eternă că pe bună dreptate erau lacrimile Evei vărsate în fața lui Adam, fiul compasiunii Iubirii. Și căldura Ei le-a întărit, dându-le forma unor mici pietre prețioase care s-au numit “*urim*”, și care simbolizează lacrimile sincere ale Evei. Și iată, o lacrimă a căzut pe tufișul de măcăci în dosul căruia se ascunsese Eva, și florile lui – care până atunci fuseseră albe – s-au înroșit, căci aceea era lacrima inocenței ei pierdute. Iată că, până în prezent, deși oamenii au cunoscut toate plantele pământului, ei nu au cunoscut totuși adevărata lor semnificație întru spirit, și

nici nu o vor cunoaște până ce nu vor atinge stadiul renașterii, aceasta fiind manifestarea compasiunii Iubirii care a revărsat asupra lor grația mântuirii.

5. Acesta este un alt secret neînțeles încă de copiii acestei lumi, datorită imensei lor aroganțe. Două dintre aceste flori au făcut fructe prin lacrimile sincere ale Evei, datorită inocenței lor și credinței cu care au păstrat binecuvântarea Iubirii eterne de-a lungul tulburărilor tuturor timpurilor și marilor războaie ale lui Iehova cu popoarele Pământului. Acestea au făcut-o roditoare pe soția lui Avraam, atunci când grația s-a coborât asupra ei, prevestind marea lucrare a Iubirii pline de compasiune. Și au făcut-o roditoare pe soția lui Zaharia, spre a se împlini cea mai mare înfăptuire a Iubirii Dumnezeuului etern.

6. Iar acum întoarceți-vă ochii din nou către Adam și Eva, veniți împreună cu Mine la ei și priviți cum Eu, Iubirea eternă, i-am găsit părăsiți și goi, vărsând lacrimi amare de rușine și părere de rău. Și i-am chemat afară de unde se ascunseseră.

7. Dar ei nu au îndrăznit să privească fața Părintelui lor, căci erau înspăimântați de tunetul judecății din adâncurile mâniei Divinității.

8. Flăcările mâniei lui Dumnezeu s-au năpustit înfricoșătoare din spațiile infinite asupra Pământului, acolo unde Iubirea rămăsese alături de copiii Ei căzuți în durere și în căință, copiii pe care îi crease prin grația nesfârșitei Ei compasiunii.

9. Atunci s-a dat o luptă aprigă între Iubirea eternă, care din nou a arătat îndurare față de creaturile Ei îndurerate și pline de căință, și Divinitatea care dorea să distrugă totul.

10. Flăcările mâniei Divinității au învăluit Pământul mai iute decât fulgerul, pătrunzând până în inima lui și mistuind absolut totul. S-au înălțat apoi la cer și au cuprins luna, soarele și stelele. Și întreaga infinitate a devenit un ocean de foc, și un tunet s-a rostogolit atunci prin spațiile infinite. Pământul a gemut, marea a strigat, luna a plâns, soarele s-a tânguit și toate stelele au țipat înspăimântate în fața distrugerii eterne, iar țipătul lor a răsunat mai tare decât toate tunetele. Vocile lor îngrozite au vibrat în adâncurile nesfârșite ale mâniei Divinității, spunând:

11. “Dumnezeule sublim, potolește-Ți cumplita mânie și stinge flăcările distrugătoare ale îndreptățitei Tale supărări. În perfecțiunea sfințeniei Tale, cruță-i pe cei nevinovați. Căci focul mâniei Tale va distruge deopotrivă pe cei în drept, dar și Iubirea eternă dinlăuntrul Tău, și te va face pe Tine Înșuți prizonierul imensei Tale puteri”.

12. Apoi ei au auzit ceea ce Divinitatea le-a răspuns, dar nimeni nu a înțeles cuvintele Ei, decât numai Iubirea eternă, care, în timpul izbucnirii mâniei Divinității, i-a apărut pe noii creați, cuprinși de căință, de marea de foc ce făcea Pământul să geamă. Prin marea putere a grației Ei, flăcările mistuitoare nu au atins locurile unde Adam și Eva își plângeau rătăcirea.

13. Iată teribilul răspuns ce s-a făcut auzit din străfundurile mâniei Divinității:

14. “Ce-Mi folosește Mie ca Pământul să geamă și să delireze, luna să plângă, stelele să se tânguie și să jelească, dacă sunt singur, părăsit de Iubirea Mea? Căci Ea Mi-a devenit necredincioasă și a coborât pe Pământ la cele două lepădături ale răului. Ce voi face Eu fără Iubire? De aceea, voi stârpi de la rădăcină toate lucrările Ei, voi distruge totul și nu voi lăsa nimic în ființă, în vecii vecilor, pentru ca Ea să nu se mai îndepărteze de Mine. Voi rămâne singurul Dumnezeu, pentru totdeauna, așa cum am fost în Eternitate. Iar voi, putrede alcătuirii create de Iubirea Mea, care v-ați dovedit atât de slabe, veți cădea în nimicnicie. Voi putea atunci să Îmi regăsesc Iubirea și să o întăresc din nou cu puterea eternei Mele sfințenii!”

15. După aceea, legăturile creației s-au rupt în toate spațiile infinității lui Dumnezeu. Cu un bubuit de tunet, formele create s-au rostogolit gemând, țipând și văitându-se în spațiile vaste din Adâncul adâncurilor distrugerii. Și la fel s-a prăbușit Pământul care zăcea strivit la pieptul Iubirii pline de compasiune.

16. Noii creați tremurau la vederea acestei terifiante scene de distrugere, de o amploare pe care nici un spirit creat nu va fi vreodată capabil să o conceapă; căci era fără de margini.

17. Iată ce a spus și ce a făcut atunci Iubirea cea plină de compasiune. Ascultați și priviți marile înfăptuiri ale puterii și compasiunii Ei:

18. “Mărite și Atotputernice Dumnezeu, în deplina Ta tărie, putere și sfințenie! Oprește-Ți cumplita mânie și stinge focul Tău nimicitor. Ascultă în pacea sfințeniei Tale cuvintele pe care Iubirea Ta eternă, care este chiar viața Ta, le spune acum. Ea este eternă, așa cum Tu ești puternic, Tu ești în Ea și Ea este în Tine. Nu o ucide, căci prin Ea Te ucizi și pe Tine, ci lasă Iubirea să-Ți dea satisfacție și să ceară căința pentru ofensele aduse sacralității Tale. Nici un sacrificiu nu este prea mare pentru Iubirea Ta, căreia Tu poți să-i ceri ispășirea eternă!”

19. Ascultați și înțelegeți bine ce s-a întâmplat mai departe. Focul s-a potolit în acel moment, și prin toate spațiile infinității s-a făcut simțită o blândă adiere, care s-a amestecat cu geamătul tunetului ce se mai auzea încă printre ruinele lumilor distruse. Acestea încă mai ardeau, luminând ca niște imense fulgere spațiile nemărginite. Iar Iubirea a înțeles glasul de tunet al lui Dumnezeu, care spunea :

20. “Întreaga vină pentru această suferință va cădea asupra Ta, așa cum cad rămășițele lumilor distruse pe suprafața Pământului. Voi stârpi acele creaturi care reprezintă o ofensă adusă sfințeniei Mele, și în același timp, o legătură perpetuă între Mine și Tine. Iată, blestem acum Pământul, pentru ca nici o pată să nu mai întineze asupra sacralității Mele, făcându-Mă să devin un Dumnezeu profan, ca Tine. Tu ești cauza acestui blestem, așa că Tu va trebui să-l porți, de dragul sacralității Mele, și să speli cu sângele Tău Pământul de păcatul lui Adam”.

21. Iubirea I-a răspuns atunci: “O, Dumnezeule mare și sfânt, Domn al tăriei și al puterii! Așa să fie, după cum voiești Tu!”

22. Deodată, focul mâniei s-a stins pe Pământ și în toate spațiile creației. Rămășițele sorilor și planetelor distruse au fost adunate și lipite la loc prin puterea Iubirii, căreia Divinitatea îi dăduse permisiunea să facă acest lucru. Ele s-au aranjat din nou în ordinea în care fuseseră în momentul creării lor, dar încă mai purtau, spre eternă aducere aminte, urmele de neșters ale distrugerii lor totale, ca un stigmat al Iubirii eterne. Mai târziu, Ea a spălat cu sângele vărsat pe cruce aceste urme de pe fața întregii creații.

23. Ici și colo, pe suprafața pământului, în adâncul lui sau în adâncul mărilor, au mai rămas resturi ale lumilor distruse, ca semne ale tăriei și puterii lui Dumnezeu, și în același timp, ca mărturii elocvente ale marilor înfăptuiri ale Iubirii pline de compasiune.

24. Ascultați și înțelegeți ce a fost mai departe. Când Iubirea eternă a acceptat cererile Divinității, dându-i chiar dinainte satisfacție pentru ofensa adusă, Dumnezeu s-a văzut din nou înțeles de Iubire, și numai de Ea, și atunci, ca un foșnet blând și ca o adiere, glasul lui s-a auzit spunând:

25. “Marea Ta compasiune s-a înălțat până la Mine și a apărut în fața ochilor Mei atotvăzători. În pacea sacralității Mele, am recunoscut marea Ta sinceritate și credința Ta eternă. Am strâns lacrimile de căință ale lui Adam și lacrimile de durere ale Evei, și le-am umplut cu căldura imensei tale compasiuni.

26. Și iată ce am hotărât: îmi voi retrage asprele pedepse și voi lăsa să curgă, așa cum ai cerut Tu, un ocean de compasiune asupra rănilor acestor lumi, spre a îndrepta răul pe care mânia Mea l-a făcut. Nimeni în afară de Mine nu poate face aceasta, căci numai Eu pot arăta atâta bunătate, Eu – care sunt Tatăl preasfânt. Acesta să fie pentru totdeauna Numele Meu. Iar Tu, Iubirea Mea, ești Fiul Meu. Și sfințenia, legătura atotputernică dintre Noi și dintre toate câte au luat ființă prin Noi, să fie Sfântul Duh și să umple toate spațiile infinității, în vecii vecilor. *Amin!* Acestea vi le spune Tatăl preasfânt. *Amin!*

27. Iar acum, Fiul Meu iubit, spune-le celor doi aflați în căință și în durere, înscrie-le adânc în inimă aceste cuvinte: că ei trebuie să păstreze cu credință porunca iubirii și a compasiunii, până la

sfârșitul zilelor lor, și că le voi trimite, atunci când va fi timpul, un mijlocitor între ei și Mine, care să-i mântuiască de marele lor păcat și să ridice povara grea a nesupunerii care apasă asupra lor.

28.Până atunci, ei vor stăruî în răbdare și în umilință, își vor câștiga cu sudoarea frunții pâinea pe care o vor mânca, și niciodată nu vor avea destul, până nu va veni vremea ca să trimit în mijlocul lor mântuitorul care va fi perfect și bun, pentru că Noi suntem perfecți și buni și sacri întotdeauna.

29.Și spune-le că numai cei care vor respecta cu strictețe poruncile Mele nu vor fi judecați. Însă cei care se vor abate oricât de puțin de la acestea vor avea de înfruntat asprimea judecății adevărului etern”.

30.Astfel a vorbit Tatăl preasfânt și preabun prin Fiul Său, Cel care este Iubirea eternă dinlăuntrul Lui, și prin Duhul Sfânt, grația pe care Noi o revărsăm asupra lumii, spre a nu fi uitat niciodată păcatul care a adus suferința trupului și moartea lui temporară, până în ziua în care va fi dobândit viața de după moarte prin mântuitorul promis.

31.Acestea sunt spusese unicului, preasfântului și bunului vostru Părinte. *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 10

ÎMPĂCAREA CU DUMNEZEU

1.Ascoltați acum și înțelegeți bine ceea ce Iubirea eternă a făcut și a spus. Când preabunul și preasfântul Părinte și-a încheiat cuvântul, arătând compasiune, dar, totodată, amenințând cu judecata aspră și moartea în păcat pe aceia care vor încălca legea supremei grații, Iubirea eternă a fost tulburată în adâncul inimii Ei, și pentru a doua oară a vărsat lacrimi de compasiune și lacrimi de bucurie față de îngăduința și bunătatea Tatălui preasfânt. Ea le-a spus atunci lui Adam și Eva, cu cea mai adâncă emoție, din profunzimile de necuprins ale ființei Ei:

2.“Adam, ai avut în fața ochilor teribila judecată a lui Dumnezeu, iar Eva a perceput-o prin tine. Eu voi deschide acum ochii și urechile ei – precum și ale tuturor acelor pe care îi va aduce pe lume, și al căror număr este egal cu cel al stelelor de pe cer, al firelor de iarbă de pe pământ și al firelor de nisip din mări, adică nesfârșit – pentru ca ea să poată vedea cu propriii ei ochi și să audă cu propriile urechi felul în care Divinitatea a condamnat-o în mânia Ei, iar Iubirea eternă i-a arătat apoi infinita Sa compasiune.

3.Eu am scris legea în inima ta, iar tu trebuie să o scrii în inima Evei. Și ca semn menit să vă reamintească, ție și tuturor urmașilor tăi, judecata lui Dumnezeu pentru păcatul tău, voi înălța din loc în loc munți care vor arde pe rând, până la sfârșitul timpurilor. Și voi trimite pe cer fulgere de lumină care să vă aducă aminte de distrugerea totală care s-a produs cândva, urmate mereu de tunete ce vor striga cu putere numele marelui și puternicului Dumnezeu, spre a vi-L aduce aminte în cazul în care ați putea vreodată să Îl uitați.

4.Iar lacrimile de compasiune și lacrimile de bucurie pe care le-am vărsat față de marea bunătate a preasfântului Părinte, vor fi semnul etern al unei noi creații, și le voi răspândi în întreaga imensitate a cerului. Ele vor lumina Pământul în fiecare noapte, vă vor da puteri în amurgul vieții, și vor vesti mereu ziua ce va să vină.

5. Ridică-ți acum ochii la cer și privește mulțimea acestor vestitori și marea lor splendoare. Aceia a căror lumină este roșiatică mărturisesc despre compasiunea Mea, iar aceia a căror lumină este alb strălucitoare sunt semnul bucuriei față de grația celui mai bun și mai sfânt Părinte. Brăul alburiu care scânteiază deasupra stelelor compasiunii și bucuriei, chiar prin mijlocul bolții cerului – și care este format din stelele primelor timpuri, apărute din lacrima Iubirii, ce mărturisesc compasiunea față de spiritele căzute – vor servi ca semn al eternei și sfinteii legături dintre Iubirea eternă, cea care a adus în ființă toate câte există, și Divinitatea care judecă totul, conform sacralității Sale.

6. Iar acum tu, Adam, și tu, Eva, priviți în ochiul Meu stâng, care se află deasupra inimii. El reflectă ochiul vostru drept și vă învăluie cu blândețe și compasiune. După cum puteți vedea, acolo mai este o lacrimă, mai mare decât toate celelalte, și ea a început deja să curgă pentru voi.

7. Acolo unde brăul alb de pe bolta înstelată pare să fie întrerupt este locul unde voi trebuie mereu să priviți și să fiți adânc tulburați în interiorul vostru. Căci acel loc este pentru voi și pentru întreaga creație semnul perpetuu al rupturii care s-a produs cândva între Mine și Divinitatea preasfântă, din cauza compasiunii Mele pentru voi. Iar locul unde brăul pare să se fi întregit din nou trebuie să vă reamintească împăcarea pe care Eu, Iubirea eternă, am mijlocit-o între Divinitatea sacră și intangibilă și voi, care v-ați dovedit necredincioși și păcătoși față de Ea.

8. Iată deci care este originea acestei lacrimi!

9. Într-o zi, această lacrimă va răsări pentru voi și pentru urmașii voștri, sub forma frumoasei stele a dimineții, cea care va dăruia lumină popoarelor Pământului ce vor păși în timpurile viitoare pe calea deschisă de Adam și Eva. Ea va spăla murdăria păcatului de pe fața Pământului și va curăța lacrimile voastre de căința și durerea pricinuite de amăgirea șarpelui.

10. Priviți acum încă o dată. Voi lăsa să cadă această lacrimă deasupra uneia dintre cele două flori rămase albe în acest tufiș. Într-o zi, din ea se va naște o femeie de o mare puritate, care va strivi capul șarpelui. Deși șarpele îi va mușca călcâiul, veninul lui nu-i va pricinui nici un rău. Această lacrimă este originea a toate câte se află acum în fața voastră: strălucitoarea stea a dimineții, care va răsări pentru toate popoarele Pământului cu dreaptă credință, și judecată eternă asupra tuturor copiilor îndărătnici ai șarpelui.

11. Și Duhul Sfânt al Tatălui va coborî întrupat pe Pământ, spre a propovădui copiilor voștri marile timpuri ce vor urma și modul în care va veni la voi Cel care se află acum în fața voastră. Voi încă Îl mai vedeți și încă Îl mai auziți, dar aceasta nu va mai fi cu putință decât la venirea Lui promisă de Tatăl preasfânt prin Mine, căci Eu sunt Iubirea eternă dinlăuntrul Lui.

12. Cunoașteți acum tot ceea ce este necesar pentru a primi binecuvântarea Mea!

13. Așa că vă binecuvântează cu tăria și puterea Iubirii eterne a Tatălui preasfânt și cu puterea Spiritului Său, care este Duhul Sfânt dinlăuntrul Nostru. Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul cu seminția voastră binecuvântată.

14. Și ori de câte ori vă apropiați unul de altul, din cauza binecuvântării primite, oferiți-vă mai întâi inimile Mie. Dacă nu veți face aceasta, șarpele care este viu încă și va fi întotdeauna viu în adâncul mâniei Divinității, va fura de la voi fructele faptei voastre. Iar tu, Eva, și toate urmașele tale, veți înlocui fructul binecuvântat cu fructe viermănoase și stricate. Acestea îi vor zdrobi pe copiii binecuvântați ai luminii și vor fi în număr atât de mare încât mânia și furia lor vor fi fără de margini. Astfel, tu vei păși pe urmele păcatului tău, și vina ta se va vădi în marile Timpuri, precum și după aceea.

15. Iar după ce vă oferiți inimile Mie, așteptați să primiți binecuvântarea Mea. Acesta este un serviciu sacru pe care Mi-l datorați ori de câte ori vă apropiați unul de altul, de dragul binecuvântării Mele. Această unică și ușoară poruncă, pe care tocmai ați auzit-o acum de pe buzele Mele, va fi prima voastră biserică, și așa va rămâne în memoria Mea; ea trebuie să vă aducă aminte de faptele

Iubirii eterne, să vă facă recunoscători față de Aceasta și să vă întoarcă fețele către teama sfântă de Dumnezeu.

16.Vă voi trimite un mesager din spiritul fără păcat venit de sus, cu o sabie de foc în mâna sa, care vă va călăuzi și vă va arăta de la un capăt la altul Pământul. El vă va lumina asupra greșelilor lumii, dar, de asemenea, vă va pedepsi aspru dacă vă veți abate de la calea Mea.

17.Toate acestea vi le spune iubirea eternă, în numele Tatălui preasfânt. *Amin!*”

Capitolul 11

NAȘTEREA LUI CAIN ȘI ABEL

1.Apoi, Iubirea eternă a dispărut din fața ochilor lui Adam și Eva, întorcându-se în sânul Tatălui.

2.Iar acum tu, slujitor leneș și foarte ineficient, ești atât de tare de ureche, încât trebuie să îți dictez cuvânt cu cuvânt și tu tot nu înțelegi; Mă întrebi fiecare lucru de două, de trei, de cinci, chiar și de zece ori câteodată, iar Eu îți repet întocmai fiecare cuvânt. Fii mai atent și vom face progrese mai mari, pentru ca atunci când – foarte curând – această lucrare a grației Mele va fi necesară, ea să fie gata. Iată, îți vorbesc acum din nou, Eu, Cel care sunt Iubirea dinlăuntrul întregii ființe a Tatălui preasfânt.

3.Continuă să scrii! – Cei doi nou creați au rămas singuri-singurei pe tot întinsul pământului, și îngerul promis a apărut purtând sabia de foc în mâna sa dreaptă. Când au dat cu ochii de el, ei s-au speriat foarte tare și au fugit tremurând din fața lui.

4.Teama a grăbit sorocul Evei și iată că ea a adus pe lume, în dureri și suferință, fructul pe care, din pricina orbirii lui Adam, șarpele l-a pus în ea.

5.Adam a privit la pruncul gol din fața lui și a văzut că acesta îi seamănă. Și el s-a bucurat foarte mult. Eva a văzut bucuria lui Adam și atunci a strâns fierbinte la pieptul ei plin fructul iubirii.

6.În acel moment, ea a simțit o înțepătură în sân, la fel ca atunci când șarpele a mușcat-o, și a pus îngrozită copilașul pe pământ, fiind încredințată că din nou a păcătuit.

7.Dar iată, îngerul a apărut în fața perechii speriate, și privindu-i cu bunătate, le-a spus cu voce fermă aceste cuvinte:

8.“Nu vă temeți de slujitorul lui Iehova care v-a fost trimis de sus spre a vă arăta pământul și a vă lumina asupra păcatelor și greșelilor acestei lumi, dar care de asemenea poate să vă pedepsească cu asprime, pe voi și pe urmașii voștri, de vă veți abate de la căile deschise vouă de Iubirea Eternă și de sacralitatea nesfârșită a lui Dumnezeu.

9.Acest fruct nu mai este un păcat pentru voi, deși el este rezultatul triplei voastre nesupuneri față de Dumnezeu și reprezintă moartea cărnii pe care voi ați adus-o în trupurile voastre, prin dorința egoistă. Nu trebuie să aruncați acest fruct, ci, conform voinței de sus, el trebuie păstrat ca mărturie, spre umilinta voastră și spre a înțelege cum ați căzut în păcat și cum, prin păcat, ați adus moartea în lume. Numiți acest fruct ‘Cain’ sau ‘Aducătorul Morții’”.

10.Aceste cuvinte ale mesagerului divin au mai potolit mințile înspăimântate ale celor doi, și Eva a luat cu mâini tremurânde copilașul de pe pământ. La îndemnul îngerului, ea și-a oferit sânul plin copilului, pentru ca acesta să soarbă din el viața pământului.

11. Apoi, îngerul a pășit în stânga lui Adam, în timp ce Eva, cu pruncul în brațe, s-a așezat în partea dreaptă a lui Adam, astfel ca inima ei să fie liberă de orice povară și să rămână devotată bărbatului, în toate.

12. Astfel, în această așezare perfectă, au mers ei peste tot pe Pământ, pentru a vedea toate locurile, pentru a pregăti locuințe pentru copiii lor și pentru a semăna sămânța pentru pâinea pe care, în marea Ei compasiune, Iubirea le-a dăruit-o spre a se hrăni.

13. Căci Pământul, cu tot ce exista pe el, se supunea lui Adam. Marea și toate apele se supuneau chiar și celei mai mici dorințe a lui, de la suprafață și până în cele mai mari adâncimi, așternându-i cu respect la picioare oglinda apei pentru a păși pe ea în siguranță. Vânturile i se supuneau, și toate creaturile pământului, apei și aerului ascultau cuvântul său.

14. Adam se minuna de marea putere pe care Iubirea eternă i-a dat-o asupra atât de multor lucruri. Copleșit de grația imensă primită din cer, el i-a spus Evei:

15. “Eva, soția mea, privește cum ne-a binecuvântat Domnul puterii și tăriei. Să-i oferim inimile noastre pentru ca binecuvântarea Lui să sporească pe Pământ, așa cum El a promis. Și să durăm o nouă locuință în acest loc, prin lumina grației Lui”.

16. Iar Eva, plină de umilință și cu bucurie sinceră, i-a răspuns: “Adam, iată, roaba ta se află la picioarele tale, așteptând un semn de la domnul ei pe Pământ. Să fie după cum dorești tu; ia inima mea și ofer-o Domnului nostru din ceruri!”

17. Atunci, Adam, cu sufletul plin de smerenie, a făcut cu Eva ceea ce Domnul i-a poruncit.

18. Și iată, binecuvântarea s-a arătat Evei și Adam s-a bucurat de acest lucru. Ascultați acum ceea ce îngerul lui Iehova a spus fericitei perechi, iar cuvintele lui erau într-o perfectă armonie, căci ele veneau de sus, de la Însăși Iubirea eternă care vorbea prin gura îngerului:

19. “Adam, tu ai învățat multe lucruri în timpul șederii tale pe Pământ. Ai văzut câmpiile și apele sale și tot ceea ce trăiește, crește și se mișcă pe ele. Ai văzut mamuți uriași și creaturi mărunte care mișună pe jos, până la cel mai mic viermișor. Ai văzut rechinii puternici ai mărilor și măruntele ființe ce trăiesc într-un strop de apă. Ai văzut, de asemenea, viețuitoarele aerului zburând până în înaltul cerului, de la vulturul gigantic până la neînsemnata gărgăriță și la fânțarul mititel. Și ai dobândit cunoașterea puterii și foloaselor tuturor acestora. Din toate câte ți-au fost date ție, ai putut înțelege cât de darnică a fost Iubirea eternă cu tine, și de asemenea cu tine, Eva.

20. Tu le vorbești munților și ei te ascultă. Tu întrebi mările și ele îți răspund. De îți trimiți cuvântul către adâncul pământului, nu vei rămâne fără răspuns. De ți-l vei trimite către toți copacii, toate florile și toate firele de iarbă, ele îți vor face cunoscute numele lor și-ți vor spune la ce anume sunt bune pentru ca tu să le poți alege și folosi după libera ta voință. Toate creaturile îți vorbesc, fiecare după felul ei, dându-ți răspunsuri clare despre modul în care au fost create ca să-ți fie de folos, în totală și oarbă supunere față de voința ta. Chiar și vânturile te-au învățat cum să le folosești după voia ta. La fel și tu, Eva, ai văzut, ai auzit și ai înțeles toate aceste lucruri.

21. Acum ascultați cu atenție amândoi! Iubirea eternă v-a dăruit toate acestea, în marea Ei grație, pentru ca voi să le păstrați și să le folosiți cu înțelepciune, conform voinței Tatălui preasfânt. Dar dacă nu vă veți îngriji în toată vremea să aveți inimile pure în fața lui Iehova, ele vor ieși una după alta din puterea voastră. Așa că fiți înțelepți, așa cum este Părintele preasfânt și nesfârșit de bun, din înaltul cel mai de sus al creației și până în adâncurile ei.

22. Căci de veți fi așa, toate acestea vor rămâne de acum încolo supuse voinței Tatălui preasfânt, la fel ca și propriei voastre voințe, precum și a tuturor urmașilor voștri. Iar urmașii voștri vor fi tot atâția câte le vedeți în fața ochilor.

23. Dar acela care nu va rămâne la fel de curat ca acum, va pierde dreptul de a mai păstra darurile care i s-au dat, și ele îi vor luate imediat ce se va dovedi altfel de cum sunteți voi acum. Urmașii Evei se vor semeți peste capetele altora, își vor pierde credința, se vor hrăni cu murdării de

viperă și-și vor pune copiii să sugă venin la sân de năpârcă. Și toți urmașii urmașilor Evei vor fi otrăviți de aceștia, și vor muri de moartea amară a trupului și a spiritului, în eternă rușine și chinuitoare dizgrație.

24. Iar acum ascultați amândoi! Voi vă aflați încă în Paradis; acest loc v-a fost dat vouă de către Iubirea eternă înainte și după ce ați păcătuit, înainte și după distrugerea lumii. Dar dacă vreodată veți uita să vă supuneți cu credință legilor Iubirii și ale înțelepciunii Tatălui, vă voi goni din această frumoasă grădină cu sabia de foc pe care o vedeți în mâna mea, și niciodată nu vi se va mai permite să intrați în ea în timpul vieții voastre terestre, nici vouă și nici urmașilor voștri, până în vremea mântuirii. Numai după aceea copiii mântuiți – și cei care se vor naște din ei – vor avea din nou voie să intre în această grădină.

25. Ia aminte, Adam, și tu, Eva, de asemenea! Fructul viu care va ieși din tine se va numi ‘Abel’ și lui i se va da gloria eternă a Iubirii. Numele lui este ‘Fiul Grației’ și el este primul asemeni Aceluia care într-una din zilele Marilor Timpuri se va coborî în deplina sa perfecțiune din sânul puterii și sfințeniei lui Dumnezeu.

26. Iar acum, după ce v-am îndrumat, v-am arătat și v-am spus totul, conform voinței Iubirii eterne, misiunea mea în numele Iubirii Tatălui preasfânt și preabun a fost îndeplinită și voi nu o să mă mai puteți vedea. Dar chiar și nevăzut vă voi urmări pas cu pas, așa cum este voința nestrămutată a lui Iehova.

27. Mă veți putea însă vedea ori de câte ori vă veți oferi cu umilință inimile Domnului Gloriei. Eu voi pune jertfa voastră într-un vas pe care-l voi duce lui Dumnezeu, și îl voi goli în fața Fiului; astfel, marelui și preasfântului Părinte îi va fi plăcută fapta voastră.

28. Pe de altă parte, mă veți vedea și dacă vă veți abate de la legea iubirii și de la poruncile Tatălui preasfânt – mă veți vedea la fel cum mă vedeți acum – cu sabia de foc în mâna mea dreaptă; atunci vă voi alunga din grădina Paradisului și voi lua de la tine, Adam, o mare parte din darurile pe care ți le-a dăruit Iubirea eternă, în marea ei grație. Vei rămâne atunci slab și neajutorat, speriat chiar și de firul ierbii”.

29. Iar acum tu, care ești scribul orb al *noului* Meu *Cuvânt viu* în tine, și de asemenea în voi toți, priviți-l pe Adam în grădina Paradisului. El era un om perfect, un adevărat domn al Pământului, înzestrat cu multe calități, cu *o singură* excepție. El trebuia să nu uite niciodată că toată perfecțiunea lui nu era altceva decât un dar primit de la Mine, pe care îl putea păstra, dar numai până în momentul în care o singură dată ar fi uitat de Mine, așa cum îi spusese și îngerul care devenise invizibil.

30. Și iată ce vă spun Eu acum: tot ceea ce avea Adam ca dar de la Mine, și încă multe alte nenumărate comori, vă voi dăruia vouă pentru totdeauna. Și tot ceea ce este al Meu, va fi și al vostru de asemenea, *dacă Mă iubiți pe Mine și nimic altceva decât pe Mine*.

31. Căci unde vă este iubirea pentru care Eu am plătit un preț atât de mare și care aș fi vrut să fie pentru totdeauna a Mea? O, a mai rămas atât de puțin din ea pe Pământ! Este atât de blândă și atât de ușor de dobândit, dar voi nu o vreți și nu o căutați acolo unde ea vă așteaptă, și respingeți înalta ei valoare.

1.O, copiii ai lui Adam, de ce nu vă grăbiți voi să deveniți copiii Mei? Cât de multă trudă vă costă ca să obțineți pâinea lui Adam, frământată cu sudoarea palmelor voastre, pângărită de balele șarpelui, otrăvită de veninul viperelor, și prin care, de o mâncați cu lăcomie – chiar pe voi înșivă vă mâncați, și ceea ce primiți în schimb este moartea voastră temporară, și totodată, moartea eternă!

2.Câtă vreme pâinea Mea este plină de mierea iubirii Mele și înmuiată în laptele vieții întotdeauna libere dinlăuntrul Meu. O puteți mânca cu cea mai mare bucurie și ea niciodată nu vă va face rău, ci dimpotrivă, vă va întări și vă va înzestra cu toată tăria și puterea dinlăuntrul Meu, atât în timpul trecătoarei voastre vieți pământești, cât și în eternitate, dacă veți dori să o acceptați. Căci iată, curând după Marea Mea înfăptuire, care este marea operă a mântuirii voastre, prețul pâinii Mele era încă foarte ridicat și oamenii nu puteau lua din ea decât foarte puțin, și aceasta doar prin jertfa sângelui lor, dându-și viața pentru Mine. În acea vreme, pâinea Mea era amară în gurile acelor care o plăteau în felul acesta, și ea nu conținea încă mierea iubirii și laptele vieții libere, dar laptele și mierea le-au fost date cu dreaptă măsură chinuților cumpărători, în lumea spiritelor. Și deși au plătit-o atât de scump, mare este numărul acestor cumpărători.

3.Dar acum, când o dăruiesc fără nici o plată oricui o dorește, și ea este plină de lapte și de miere, pretinzând doar modesta recompensă a iubirii voastre, ea este respinsă cu dispreț, și odată cu ea imensa iubire a marelui și bunului ei Dătător.

4.Să știți aceasta: acum porțile cerurilor Mele sunt larg deschise. Oricine dorește să intre, poate să o facă, dar să intre curând, numaidecât să intre, căci Marile Vremuri ale Grației au sosit și Noul Ierusalim va coborî pe Pământ. Toți cei care Mă iubesc vor putea să locuiască în el, și ei se vor hrăni cu pâine îmbibată cu miere și vor bea apa curată a vieții, care va curge din belșug din Fântâna eternă a lui Iacob.

5.Coborârea marelui Meu oraș va fi pe de o parte o grație nemărginită acordată copiilor Mei, dar va însemna pe de altă parte strivirea sub pereții lui a celor care s-au dovedit orbi și surzi. Căci va fi destul de mare pentru a acoperi fața întregului Pământ. Iar aceia care nu vor vedea coborârea lui și nu-i vor simți apropierea în aerul limpede al Pământului, nu vor găsi nici un loc unde să se ascundă pentru a nu fi striviți.

6.Căci greutatea lui va fi atât de mare încât va strivi munții, amestecându-i cu văile. Voi așeza casele lui pe smârcuri și în mlaștini, și toată murdăria lor va fi strivită complet de temeliiile acestor case ale marelui oraș al lui Dumnezeu, Tatăl vostru din ceruri și de pe Pământ.

7.Și adevăratul Păstor își va chema oițele, iar ele îi vor auzi și îi vor recunoaște glasul, de la un capăt la altul al Pământului. Ele vor veni și vor paște fericite pe vastele pășuni ale Tatălui, care sunt chiar marile grădini ale noului oraș sfânt, orașul Noului Rege al tuturor popoarelor, așa cum a fost, este și va fi.

8.Aceste grădini vor fi Paradisul pe care Adam l-a pierdut și pe care Eu, Cel Dintâi, l-am găsit și l-am păstrat cu credință pentru ei, să le fie locuință veșnică.

9.Acesta este motivul pentru care vă arăt în amănunt marea Mea casă și creația Mea, precum și felul în care a venit pe lume primul om. Îl veți însoți cu Mine din prima până în ultima zi a vieții lui, și vă voi arăta apoi marea curtezană și distrugerea Babilonului; după aceea vă voi conduce în marele Meu oraș sfânt, unde vă voi dăruia locuință veșnică, dacă Mă veți iubi mai presus decât orice altceva.

10.Iată împărăția cerurilor pe Pământ! Într-o zi, cerurile vor înceta să mai existe fizic și vor exista numai spiritual. Însă fiecare cuvânt pe care Eu îl rostesc va dăinui veșnic, atât în plan fizic, cât și în plan spiritual. *Amin!*”

Capitolul 13

IZGONIREA DIN PARADIS

1.Să ne întoarcem acum la Adam și Eva, și să vedem cum și-au condus viețile ei și urmașii lor, sub ochii atotvăzători ai sfințeniei lui Iehova. Iată că după o scurtă perioadă, care după timpul vostru ar însemna în jur de treizeci de rotații complete ale Pământului în jurul Soarelui, numite de voi ani, Adam și Eva trăiau împreună cu urmașii lor binecuvântați, al căror număr era același cu numărul anilor care trecuseră. Singurul care nu era binecuvântat era Cain.

2.Și iată ce s-a întâmplat mai departe. Ziua Domnului era o zi hotărâtă în inima lui Adam ca zi de odihnă a Înseși Iubirii eterne. Ea fusese confirmată ca atare mai târziu de către îngerul Domnului, care îi amintise în câteva ocazii faptele mărețe ale Iubirii pline de compasiune, și care îi spusese că este necesar ca în acea zi să contemple cu profund respect înfinita sfințenie a lui Dumnezeu, bunul lui Părinte. În acea zi, Adam hoinărea singur prin natură și admira frumusețea lumii, care i se părea imensă. Toate gândurile lui erau îndreptate către Dumnezeu.

3.Absorbit în contemplație, el a ajuns pe marginea unui râu mare. Numele lui era “Eheura”, sau “Amintește-ți Timpul lui Iehova” – iar numele acesta îi era dat de rostirea apei râului în curgerea ei. Dar Adam, adâncit în gânduri lumești, nu a înțeles glasul râului.

4.Cum mergea el așa pe mal, piciorul stâng i s-a agățat de o plantă târătoare care traversa cărarea și se răsucea apoi în jurul unui copac gros. Atunci, el s-a simțit deodată apăsător de o mare greutate și o senzație necunoscută i-a cuprins trupul. Era durerea. Necăjit pe plantă, s-a uitat furios la ea și a întrebat-o de ce nu-și cunoaște stăpânul.

5.Planta i-a răspuns: “Nu, nu te cunosc”.

6.Atunci Adam, la rândul lui, s-a uitat mai bine la plantă și nici el nu a recunoscut-o. A întrebat iarăși: “Care este numele tău și la ce folosești tu?”

7.În acel moment, o boare de vânt a prins a adia printre frunzele ei, și Adam i-a înțeles șoapta care spunea: “Culege boabele de pe ramurile mele, strivește-le și bea-le suc. Atunci vei afla care este numele meu și la ce anume folosesc”.

8.Iar Adam, orbit de gândurile lui lumești, a uitat că aceea era ziua Domnului și a făcut ceea ce i-a spus planta să facă. A luat câteva boabe, le-a strivit și a văzut că erau foarte dulci. Această nouă descoperire i-a plăcut tare mult, și chiar s-a supărat pe înger că nu i-a arătat de la început această plantă cu boabele ei atât de bune.

9.A cules după aceea mulți ciorchini cu asemenea boabe și i-a adus acasă, unde a ajuns când soarele era la apus.

10.Eva, împreună cu Cain, i-au ieșit în întâmpinare și l-au ajutat să-și ducă povara. Ei au fost singurii care și-au făcut griji întreaga zi pentru Adam, întrebându-se unde s-o fi dus. Ceilalți știau că aceea este ziua Domnului și că nu se cuvine să-și facă griji într-o asemenea zi pentru Adam, tatăl trupurilor lor, căci ei erau copiii binecuvântați și toate gândurile lor erau îndreptate către Dumnezeu și către Iubirea eternă. Adam le-a povestit despre noua lui descoperire, iar Eva a fost foarte încântată, și numaidecât s-a și apucat de treabă, făcând cu ajutorul lui Cain ceea ce i-a sfătuit planta să facă.

11.Pe urmă, Adam a luat primul să bea din zeama acelor boabe și a spus: “Să vedem cum le spune și la ce sunt ele bune”.

12.Și a băut cu lăcomie acel suc, apoi i-a dat Evei și lui Cain, și în final și celorlalți, cu excepția lui Abel care nu era de față, căci focul de pe altarul pe care îl ridicase pentru a-i aduce jertfă iubirii și sfințeniei lui Iehova încă mai ardea.

13.Iar Adam, Eva și toți care au băut acel suc s-au îmbătat și au fost copleșiți de dorința arzătoare a cărnii, comițând de-a valma păcat trupesc, în timp ce Abel se ruga pe altarul lui Iehova.

14..Când au terminat de păcătuit, uitând cu desăvârșire în beția lor de Dumnezeu și de porunca de a-și oferi inimile, îngerul cu sabia de foc a apărut mai întâi în fața lui Abel și i-a spus cu blândețe:

15.“Lui Iehova i-a plăcut jertfa ta, și de aceea te-a ales pe tine pentru a-i salva pe frații, surorile și părinții tăi de la pieire, din cauză că ei, în ziua Domnului, au uitat de Dumnezeu și și-au coborât inimile spre pământ, neputând să mai primească din cauza aceasta binecuvântarea, care – conform ordinii prestabilite – se revarsă în această zi din înalt în tot spațiul infinit.

16.Așa că am redevenit vizibil, întâi și-ntâi ca să adun jertfa ta în vasul grației și compasiunii, care este Fiul etern din Tatăl, și să o prezint feței Sale preasfinte. Dar mai întâi de aceasta, trebuie să-i pedepsesc pe cei care au încălcat legea iubirii și poruncile grației sfinte, să iau de la ei o mare parte din darurile care li s-au dat, să-i lovesc cu orbirea și să-i alung din Paradis.

17.Părăsește-ți acum altarul sacrificial, vino în stânga mea, așa încât mâna dreaptă să-mi rămână liberă pentru a-i pedepsi pe păcătoși, și urmează-mă în casa păcatului. Când îi voi trezi din beție și dezmăț, și când, văzându-mă cu sabia dreptății în mână, vor fugi înspăimântați, urmează-i ca și cum ai fi la fel ca ei. Dar tu păstrează pentru părinții trupului tău o mică parte din darurile pe care ei le-au pierdut, căci acestea le vor fi de mare ajutor atunci când, osteniți și înlăcrimați, vor cădea la pământ pe o câmpie îndepărtată numită ‘Eulalia’ sau ‘Pământul Refugiului’. Pe acea câmpie tu vei înălța un altar ca acesta de aici, pe care îl vei ține aprins chiar și sub apele care într-o zi vor potopi Pământul. Atunci, acea vale se va preschimba într-un munte necălcat de picior de muritor, până la venirea Marilor Timpuri, când el își va înclina piscul spre o vale care se va numi ‘Bethleem’, sau micul oraș al marelui rege. Acest oraș va fi într-o zi cel mai mare de pe Pământ. Lumina lui va străluci mai tare decât lumina spiritelor tuturor soriilor. Pe acel altar nou, tu vei arde jertfele pentru Domnul, aduse din toate împărățiile Pământului, pentru a-i ușura de păcate pe cei care au păcătuit, pentru a-i întări pe cei pedepsiți și pentru a-i mângâia pe cei în suferință”.

18.Când îngerul a terminat ceea ce avea de spus, s-a ridicat și a pășit solemn, împreună cu Abel, spre locuința lui Adam, care era rotundă și foarte spațioasă, în acord cu puterea stăpânului. Locuința era formată din cedri înalți care creșteau liber, așezați în cerc, și semăna cu templul lui Solomon. Ea se găsea aproape de peștera în care se căise cândva Adam și de tufa de măracini în dosul căreia jelise Eva, și avea două intrări, una strâmtă orientată spre est, și una largă orientată spre vest.

19.Și era miezul nopții atunci când îngerul Domnului, împreună cu Abel, a ajuns la intrarea dinspre est.

20.Când Abel a pus piciorul pe prag, a început să plângă de mila familiei sale, asupra căreia știa prea bine ce urgie avea să se abată.

21.Atunci îngerul i-a spus cu voce blândă: “Nu plânge, Abel, fiu binecuvântat de grația divină, ci fă ceea ce Iubirea eternă te-a învățat prin mine să faci. Și să nu te temi de glasul de tunet cu care îi voi osândi pe acești păcătoși care dorm”.

22.Iar Abel a făcut așa cum i-a spus îngerul și a văzut cum asupra alor lui s-a abătut mânia înspăimântătoare a îngerului. Acesta a strigat cu putere:

23.“Ridică-te, Adam, adu-ți aminte ce-ai făcut și pleacă din acest loc, căci nu mai poți rămâne aici. Ai pierdut Paradisul până la venirea marilor Timpuri, atât pentru tine, cât și pentru toți urmașii tăi. Prin păcatul de a fi uitat de Ziua Domnului și de a te fi îmbătat cu sucii acestei plante, ai pierdut și o mare parte din darurile pe care le-ai avut. Planta aceasta nu este altceva decât o nouă

scorneală a șarpelui, cu scopul de a-ți răpi libertatea, de a-ți înlănțui picioarele și de a-ți sminti mințile, pentru ca tu să-L uiți pe Dumnezeu și să adormi în mare păcat.

24. Așa că pleacă unde vei vrea, departe de fața Domnului. Însă oriunde te vei duce, te vei întâlni din plin cu mânia dreaptă a lui Dumnezeu, în timp ce partea ta de iubire ți se va da cu picătura”.

25. Adam s-a ridicat atunci împreună cu Eva și cu toți ceilalți care au adormit după ce s-au îmbătat cu suc de plantă de șarpe, și ei au fost izgoniți din Paradis cu toții, mai puțin Abel, care își păstrase cumpătul, nu gustase din băutura otrăvită și își amintise de Ziua Domnului (așa cum trebuie să faceți și voi, de asemenea, fiind copiii adevărați ai Tatălui preabun și preasfânt, întocmai ca și Mine; trebuie să vă amintiți în mod constant de ziua de Sabat și să știți că ea este cu adevărat ziua Domnului, iar atunci să faceți precum v-am învățat).

26. Când Adam a văzut îngerul, a fost, la fel ca și urmașii lui, într-atât de speriat încât nu a putut să rostească măcar un cuvânt în apărarea lui. Era încremenit de frică, căci abia atunci își dăduse seama ce făcuse el înaintea lui Iehova, și împreună cu el, tot neamul lui.

27. S-a aruncat la picioarele îngerului lui Dumnezeu, a plâns și a implorat îndurarea, căci sabia de foc îi deschisese ochii, și el recunoscuse în înspăimântătoarea ei lumină dreapta pedeapsă pentru păcatul uriaș și de nespus în care căzuse datorită neatenției lui.

28. Dar îngerul era orb și surd la rugămintele lui Adam, așa cum îi poruncise Iubirea Tatălui, și a vorbit cu vocea de tunet pe care i-o dădea puterea lui Iehova.

29. “Nu există îndurare în osândă și libertate în judecată. Așa că du-te, îndeplinește-ți pedeapsa, altminteri osândeale lui Iehova te vor ajunge din urmă. Căci recompensa justiției este pedeapsa. Acela care o acceptă și o consideră pe drept, mai poate încă aștepta compasiune, dar acela care se opune justiției și consecințelor ei, este un trădător al sacralității inviolabile a lui Dumnezeu. El va fi supus judecății lui Dumnezeu, unde nu mai există nici o libertate, ci doar închisoarea eternă în mânia Divinității.

30. Mergi dar, plângi și imploră. Du-te acolo unde te vor purta picioarele. Și acolo unde vor refuza să te mai servească, acolo să rămâi. Plângi, imploră și roagă-te să nu pieri împreună cu Eva și cu toți ceilalți”.

31. Atunci Adam s-a ridicat din nou și a vrut să plece, așa cum i-a poruncit Dumnezeu prin îngerul Lui, dar îi era cu neputință să se miște, căci picioarele îi erau înțepenite. Și a început să tremure din toate încheieturile de frica judecății lui Dumnezeu, cu care îl amenințase îngerul.

32. Și Adam din nou a căzut la picioarele lui, plângând și strigând: “Doamne, Atotputernice și Mărite Dumnezeu, în marea glorie a sfințeniei Tale, nu-ți închide în inimă infinita Ta iubire și compasiune față de mine, care sunt atât de slab în fața Ta. Dă-mi atâta putere câtă îmi trebuie ca să pot fugi din fața judecății Tale, pentru ca aceasta să nu mă ajungă. O, Doamne, stăpân al tuturor creaturilor, ascultă-mi ruga!”

33. Și iată, Iubirea eternă i-a vorbit atunci lui Abel prin gura îngerului, așa cum Eu vorbesc acum prin tine:

34. “Abel, iată-l pe tatăl trupului tău; ajută-l. Și iat-o pe Eva, mama trupului tău, cum se stinge căzută la pământ. Ridică-i pe amândoi și pe toți ceilalți, și întărește-i pentru călătoria care îi așteaptă. Bunului și preasfântului Părinte îi va plăcea dacă tu le vei arăta iubire tatălui și mamei trupului tău, precum și surorilor și fraților tăi, indiferent dacă ei au fost sau nu binecuvântați. Căci tu îi poți întări cu puterea ta, și belșugul de grație care este cu tine s-ar putea revărsa și asupra lor. Condu-i cu răbdare și iubire filială și frățescă la locul pe care ți-l voi arăta pentru ei.

35. Ajunși acolo, lasă-i să se odihnească, iar tu concentrează-ți întreaga ființă asupra Mea, căci Eu te voi înzestra cu o mare putere, pentru a-i putea apoi întări pe părinții tăi, atât cât au nevoie, și pentru a-ți reînșulești frații și surorile, de asemenea după nevoile și posibilitățile lor. Acum fă ceea ce ți-am poruncit, și fă-o cu iubire și cu ascultare față de Mine”.

36. Piosul Abel s-a simțit atunci copleșit de o mare iubire și compasiune, a căzut în genunchi și i-a mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii, înecându-se în lacrimi. După aceea, întărit de puterea venită de sus, i-a luat de mână pe părinții lui și a făcut ceea ce marea iubire a lui Dumnezeu i-a poruncit.

37. Când Adam a văzut că Abel îi ajută pe frații și pe mama lui, și îl ajută și pe el, a spus adânc mișcat: “O, fiul meu mult iubit, tu ai venit să-mi fii alături în marea mea nenorocire. Primește deci binecuvântarea mea, în semn de mulțumire și de consolare pentru faptul că noi, tatăl și mama ta, suntem atât de slabi.

38. Și pentru că tu ești încă vrednic înaintea sfântului Părinte, mulțumește-i tu pentru mine și pentru noi toți, cei care ne-am dovedit nevrednici de numele Lui, cel mai sfânt cu putință.

39. Iar acum să plecăm, căci aceasta este voia Domnului”.

40. Și iată, îngerul a învățat sabia dreptății, iar ei au plecat în mare grabă și au mers, au mers, zi și noapte, fără odihnă.

41. Au ajuns pe urmă la acea câmpie despre care am mai vorbit, când soarele arzător se găsea exact deasupra capetelor lor. Nicăieri unde vedeai cu ochii nu era un fir de iarbă, nici copac, nici tufiș, ci numai pământul gol. Adam și Eva, împreună cu copiii lor, extenuați complet și ei, au căzut din picioare în acest loc și au adormit pe țărâna fierbinte, sleiți de puteri. Înțepeniți în somnul lor adânc, ei de fapt alunecau în inconștiență, ceea ce era o nouă capcană în care slăbiciunea lor îi atrăgea.

42. Atunci, îngerul Domnului, cel care îi alungase din Paradis, a venit în fața lui Abel, care, plin de putere și de prospețime, rămăsese în picioare când toți ceilalți căzuseră, și i-a spus:

43. “Abel, iată, dintre toate sacrificiile pe care tu le-ai făcut pentru Dumnezeu Cel Sfânt, în marea curățenie a inimii tale, acesta este cel mai mare și totodată cel mai plăcut Domnului. Ia această sabie a dreptății, așa cum voiește El, din mâna fratelui tău din înalt – căci noi doi suntem copiii aceluiasi Părinte preasfânt – și folosește-o după cum te învață puterea și înțelepciunea iubirii, spre binele neamului tău. Redă vieții puterea pierdută, prin intermediul fraților tăi, readu pe Pământ iubirea din Iubirea Tatălui preasfânt și aprinde din nou în inimile lor flacăra fricii drepte de Dumnezeu. Eu nu te voi părăsi, îți voi fi mereu alături, însă voi rămâne nevăzut. Dacă tu vei dori să mă vezi, mult iubitul meu frate, atunci voi sta în fața ta, gata oricând să te ajut să îplinești voia Domnului.

44. Căci iată, dreptul de-a mânuși această sabie semnifică deplina ta libertate, întocmai ca și a mea, și faptul că voia Domnului a devenit acum voia ta. El te-a ridicat mai presus de toate legile și toate poruncile Sale, care au devenit acum ale tale. Tu ești din acest moment, ca și mine, un fiu nemuritor al iubirii Tatălui preasfânt, în împărăția pură a luminii spiritelor libere.

45. Iar acum, fă cu părinții și cu frații trupului tău ceea ce-ți spun iubirea și înțelepciunea ta!”

Capitolul 14

ADAM ÎȘI RECUNOAȘTE GREȘÉALA ȘI SE CĂIEȘTE

1. Plin de o imensă bucurie și de grația primită de sus, Abel a căzut în genunchi și a spus: “O, Tu, Mărite, Preasfinte, bunule și iubitorule Părinte, iată-mă la picioarele tale, umilul Tău servitor, nevrednic să-mi înalț privirea către Tine, Atotputernice și Îndurătorule Stăpân. Ascultă ruga

fierbinte a unui copil care Te imploră să ai milă față de părinții lui slabi și față de frații și surorile lui! Nu lua, Doamne, de la mine puterea pe care am primit-o ca pe un mare dar de la Tine; ci permite, cu bunăvoința Ta, ca această mare putere să se reverse asupra părinților și fraților mei, pentru ca păcatul lor să fie iertat și pentru ca ei să redobândească viața veșnică, în tăria și puterea Ta.

2.Și fă, cu mila și bunătatea Ta, ca această regiune să devină fertilă, pentru ca cel slab să găsească aici hrana cu care să-și întărească trupul și apa proaspătă de izvor cu care să-și potolească setea. Și mai fă ca animale multe, folositoare omului, să trăiască pe acest pământ, să se supună voinței lui și să-i slujească.

3.O, Mărite, Preasfinte, bunule și iubitorule Părinte, ascultă ruga mea și îngăduie ca aceste lucruri să se împlinească, spre gloria numelui Tău sfânt în inimile celor care se căiesc!”

4.Și iată ce s-a întâmplat mai departe, după ce piosul Abel și-a încheiat rugăciunea, atât de plăcută Mie. O briză răcoroasă a început să sufle peste deșert, și nori luminoși au acoperit bolta cerească. Apoi a început să plouă, și odată cu picăturile de ploaie, semințe de toate felurile au căzut în brazdele ce se formau datorită ploii dezlănțuite a lui Iehova în nisipul ce mai înainte fusese sterp și uscat. Cât ai clipi, întinsul deșert a devenit verde ca o grădină, cu iarbă, flori, arbuști și copaci de mii de feluri. Iar în locul în care Abel stătuse în genunchi și se rugase Mie, întru spirit și adevăr, a crescut un arbore înalt până la cer, cu ramuri bogate, acoperite de frunze mari și încărcate cu fructe asemănătoare pâinii, cu gust dulce, foarte plăcut. Numele lui este “Bahahania” (sau “Tărie și Odihnă pentru Cel Slab”), cunoscut până astăzi sub numele de “arborele de pâine”.

5.Și din norii cei luminoși, din care s-au revărsat asupra deșertului atâtea binecuvântări, o voce blândă i-a răspuns lui Abel: “Abel, mult iubitul Meu fiu eliberat, ia în mâna stângă sabia și atinge-i cu ea pe cei ce dorm. Trezește-i spre a se căi și a-și îndrepta în viitor căile către Mine, iar tu să fii în fața lor un exemplu adevărat al Aceluia care va veni într-o zi, în Marile Timpuri. Spune-le că nici unul dintre ei nu va fi liber până atunci, ci cu toții se vor supune legii și poruncilor Mele până vor veni acele vremuri, și chiar și după aceea. Însă aceia care nu vor participa la lucrarea renașterii prin Fiul care, ca unic biruitor al morții, va fi cândva calea, lumina, adevărul și viața veșnică, nu vor fi liberi niciodată.

6.Tu, ca înger al luminii, ești liber și vei fi absolvit după venirea Celui Unic. Însă, mai înainte, trebuie să te dovedești apt de aceasta, făcând ca smerenia, iubirea și pietatea ta să crească, în ciuda tuturor persecuțiilor și răutăților pe care le vei avea de îndurat, pentru gloria numelui Meu, din partea fraților și surorilor tale”.

7.Abel s-a ridicat din nou, puternic și pe deplin întărit, plutind deasupra pământului, în semn de adevărată libertate, și a făcut precum i s-a poruncit.

8.Atunci, noi energii ale vieții au curs prin trupurile celor adormiți. Ei s-au trezit imediat, s-au ridicat și au văzut cu uimire și adâncă emoție schimbările care avuseseră loc în jurul lor. Acestea i-au bucurat foarte mult, dar Adam, alături de Eva, s-a ridicat în picioare și le-a spus copiilor lui:

9.“Copii, nu este timpul încă să vă bucurați, ci mai întâi să plângeți și să vă căiți, împreună cu mine și cu Eva, pentru marea noastră vină și pentru ceea ce am pierdut! Paradisul pământesc, cu tot ceea ce ne oferă el, nu are nici o importanță, căci după cum puteți vedea, Domnul l-a refăcut doar datorită infinitei Lui compasiuni pentru noi și ne-a dăruit atât de multe încât am putea cu ușurință să uităm pierderea celorlalte nenumărate minuni, pe care doar ni se pare că le-am fi redobândit acum, odată cu Paradisul pierdut, prin imensa Lui iubire. Dar priviți cu mai multă atenție la fiarele pământului și aerului care se apropie de noi, priviți iarba, florile, arbuștii, copacii toți, mari și mici, și ascultați adierea vântului. Întrebați-le orice doriți și așteptați apoi să primiți de undeva un răspuns.

10.Eu am făcut aceasta imediat ce m-am trezit, și toate aceste lucruri au rămas tăcute la întrebările mele, căci ele nu mai înțeleg limba mea. Ciripitul păsărelelor, răgetele fiarelor, murmurul apei și sunetele ierbii, florilor și copacilor mari și mici, ajung într-adevăr la urechile mele, dar am fost șocat – și încă mai sunt – căci nu le mai înțeleg.

11.Și totuși, îmi dau seama că mai bine este că mi-a fost luată această putere, dar am redobândit în schimb grația Tatălui Preasfânt, care este mai presus, și totodată înlăuntrul tuturor creaturilor.

12.Tot ceea ce am pierdut eu, ați pierdut și voi prin mine, căci ați păcătuit cu toții alături de mine, în afară de unul singur care își spune fiul meu, dar de care eu nu sunt vrednic. El a păstrat întreaga grație și binecuvântare a tuturor puterilor sale, fiind curat și drept în fața ochilor atotvăzători ai celui mai sfânt și mai bun Părinte, ai Fiului Lui și ai Sfântului Duh.

13.Acesta este mult iubitul meu Abel, pe care se pare că Domnul l-a luat de la noi, căci ochii mei nu-l pot vedea nicăieri. Și sunt sigur că merităm acest lucru, pentru că eu, și cu mine voi toți, trebuie să învățăm mai întâi ce înseamnă să pierdem grația Iubirii eterne și să ne supunem judecății aspre a lui Dumnezeu, datorită păcatului de a nu fi ascultat când a trebuit de legile blânde ale iubirii și de poruncile ușoare ale grației.

14.O, copii, țineți seama de toate acestea și încercați să vă convingeți că ele sunt adevărate. Apoi judecați voi înșivă ce fel de timpuri sunt acestea pentru noi. Ar trebui să plângem și să jelim, adânc îndurerați, sau să căutăm bucuria în inimile noastre?

15.Da, copiii mei, Iubirea eternă și Tatăl preasfânt ne-au părăsit pentru că așa meritam, dar ne-au dăruit, în marea lor grație, o mare bucurie – și noi putem, ba chiar trebuie, să fim nespuse de fericiți că am primit-o – și anume, bucuria de a ne căi și de a plânge.

16.Iată, acesta este singurul dar pe care ni l-a lăsat Dumnezeu: lacrimile căinței și ale durerii. Să-i mulțumim pentru el.

17.O, cât de norocoși suntem încă dacă Domnul ne-a făcut acest dar! Ce am fi fost noi fără el?

18.Așa că haideți, profund conștienți de marea noastră depravare, să cădem în genunchi și să plângem până ce ochii noștri vor fi secătuiți de lacrimi, dăruindu-i în acest fel Domnului ceea ce Îi aparține Lui, și ceea ce astăzi i se înfățișează într-un mod atât de nevrednic. Apoi, fie ca El să dispună de noi așa cum va găsi sfânta Lui dreptate de cuviință; facă-se ceea ce este – și va fi în eternitate – voia Sa cea preasfântă, întotdeauna bună”.

19.Și iată, Adam a căzut în genunchi și a făcut așa cum a înțeles el că este bine, pentru a arăta o mică mulțumire față de grația primită prin tăcuta și tainica îndurare a Iubirii eterne dinlăuntrul Tatălui. A plâns și s-a căinat plin de amărăciune, împreună cu toți ai lui, cu excepția lui Cain. Acesta s-a așezat în genunchi ca toți ceilalți, dar ochii lui au rămas uscați. Necăjit că nu poate să plângă și el ca frații lui, s-a ridicat și a plecat de acolo. Cum mergea el așa pe câmpie, uitându-se la iarba verde, a dat deodată cu ochii de un șarpe. S-a aplecat asupra lui, l-a luat, l-a tăiat în bucăți, și cuprins de mânie și de părere de rău, l-a mâncat, făcând astfel ca trupul șarpelui să devină una cu propriul lui trup.

Capitolul 15 MĂRTURISIREA LUI CAIN

1.După ce Cain a făcut ce a făcut, piosul său frate, Abel, l-a urmat și i-a vorbit astfel, în numele Iubirii eterne:

2. “O, frate, de ce ai mâncat carnea șarpelui, când există atâtea fructe cu care ți-ai fi putut potoli foamea? Tatăl nostru, Adam, a băut zeama acelei plante fără să știe că chiar șarpele i-a pregătit-o, cu viclenie și meșteșug, pentru că, în infinita lui răutate, el dorea să îl distrugă pe tatăl nostru, împreună cu toți urmașii lui. Din această cauză a ajuns el să păcătuiască în fața Domnului dreptății, și toți ceilalți au devenit păcătoși prin el. Chiar și eu m-am împovărat cu greutatea vinei înaintea lui Dumnezeu, și a trebuit să ispășesc acest păcat la fel ca voi toți, cei care ați băut din băutura pierzaniei. Am părăsit Paradisul la fel ca voi, și am luat asupra trupului meu sarcina vieților voastre, și asupra sufletului meu binecuvântările spirituale cuvenite vouă, astfel încât greutatea pe care o duc eu este de două ori mai mare.

3. Iar tu mănânci carnea unui șarpe viu și bei sângele lui. De ce ai făcut asta, Cain?”

4. Și atunci, Cain, trecându-i furia și supărarea, s-a uitat la Abel și a spus: “Iată, am făcut aceasta din răzbunare, dorind să distrug șarpele și să mă distrug și pe mine, de vreme ce nu am fost găsit niciodată vrednic de binecuvântarea Domnului. Și am mai făcut-o pentru că am venit pe lume printr-o greșală care nu a fost a mea, ci a părinților mei. Ei au fost înaintea mea, iar eu am apărut atunci când ei s-au dovedit păcătoși în fața lui Iehova.

5. De ce trebuie să mă căiesc pentru o vină pe care nu am avut-o niciodată, de vreme ce eu sunt numai fructul păcatului, nu și cauza lui; și de ce trebuie să fiu eu lipsit de binecuvântarea pe care voi toți o primiți din belșug și să mă târăsc din greu sub povara blestemului lui Iehova, în timp ce voi zburdați ca cerbii?”

6. Iată motivele faptei mele. Șarpele din iarbă mi-a spus: ‘Mănâncă-mă, hrănește-te cu carnea mea, potolește-ți setea cu sângele meu și vei deveni domnul Pământului. Urmașii tăi vor face legile pe Pământ, iar puterea și tăria lor vor întrece cu mult puterea și tăria fraților tăi binecuvântați. Eu nu-ți dau nici o poruncă, ci numai puterea de a stăpâni totul, după cum ți-e voia!’

7. Și a zis mai departe șarpele: ‘Carnea mea va distruge în tine vina nemeritată în fața lui Dumnezeu, iar sângele meu îți va dărui o realitate nouă, lipsită de orice vină, dăruiată în schimb cu întreaga putere și tărie!’ Apoi șarpele a tăcut, eu l-am ucis, l-am tăiat în bucăți și l-am mâncat, așa cum ai văzut”.

8. Atunci, Abel a învârtit cu mâna dreaptă sabia dreptății deasupra capului lui Cain, iar ochii acestuia s-au deschis și a văzut marea greșală de a-L învinui pe Dumnezeu și pe părinții lui pentru propria nenorocire. El și-a recunoscut într-o clipă întreaga vină și a văzut căile necunoscute ale Iubirii eterne, în misterioasa și infinita ei înțelepciune. A înțeles că acum el este șarpele ispititor care, datorită nemărginitei înțelepciuni a Iubirii eterne, a devenit prin el om. În acest fel, el putea – și chiar trebuia –, trecând prin nenumărate încercări, să devină conștient de starea sa nebinecuvântată de infirm, și astfel, pe deplin conștient, independent și liber, să se întoarcă la Domnul puterii și tăriei. Atunci el va avea, la fel ca și ceilalți frați ai lui, deplina binecuvântare, și va fi reprimat în marea grație a Iubirii atotiertătoare.

9. Și a mai înțeles Cain că de fapt, șarpele pe care tocmai îl mâncase era el însuși, partea rea din el. Numai prin mânie și-a redobândit duhul pe care îl avusese în trecuta lui natură, iar cuvintele șarpelui erau propriile lui cuvinte, rostite adânc înlăuntrul lui, de către făptura originară, existentă mai înainte ca întreaga creație și lumea vizibilă, materială, să existe.

10. A văzut că, asimilând din nou șarpele în propria sa ființă, el s-a întărit în partea rea a ființei lui, în ceea ce era greșit în el, și a văzut din aceasta cât de adânc a căzut el din nou în moarte.

11. Atunci, copleșit de o imensă remușcare, s-a aruncat la pământ, plângând și strigând: “O, mărite, atotputernice și preasfinte Dumnezeule! Numai acum îmi recunosc infinita mea vină și slăbiciune înaintea Ta, recunosc dreptatea și infinita Ta iubire!”

12. Iată-mă, nevrednic de a exista. Distruge-mă complet și pentru totdeauna, pentru ca nimic din mine să nu mai rămână, și marea mea vină personală să fie ștearsă de pe frunțile urmașilor binecuvântați ai lui Adam și Eva!”

13. Atunci, fratele lui a luat sabia în mâna stângă și a rotit-o din nou, dar de această dată deasupra pieptului lui Cain.

14. Un șuvoi nou de viață a pătruns în ființa lui Cain și foamea lui de moarte l-a părăsit. În locul ei, l-a năpădit o puternică foame de viață. Dar el nu găsea nimic cu care să și-o satisfacă imediat, așa că s-a întors din nou către Abel și a spus:

15. “Frate, simt o imensă foame pentru ceva care să conțină viață, și nu moarte, precum carnea șarpelui și sângele lui rece. Căci iată, frate, am privit adânc înlăuntrul meu și am recunoscut cum am fost *înainte* și cum sunt *acum*, și ca urmare a acestui fapt, o mare remușcare m-a cuprins, o mare foame și o imensă sete față de iubirea divină și infinita ei compasiune. Dar eu plâng fără glas și căința mea este lipsită de lacrimi. De aceea, te rog, dăruiește-mi glasul iubirii și stinge-mi setea cu lacrimile căinței.

16. Căci ascultă și înțelege, frate: eu, cel mai mare, am devenit mai neînsemnat decât un fir de nisip; eu, cel mai puternic, am devenit mai slab ca un țăntar; și eu, cel mai strălucitor, am ajuns mai întunecat ca miezul Pământului.

17. Și astfel sunt eu acum, cel care am existat mai înainte ca tu să vii pe lume dinlăuntrul meu, ca un spirit mititel, dar care a ajuns deja mai mare decât orice am fost eu vreodată atunci când lumea nu exista încă. M-am închis în prea marea mea tărie și am devenit mai slab decât toate. Căci acela care are mult, pierde mult, iar acela care are puțin, pierde puțin; iar acela care are totul, pierde totul prin greșeala mea. Însă și cei care pierd puțin sau mult, pierd tot prin greșeala care simt acum că mă arde pe dinăuntru.

18. O, frate Abel, nu șovăi să-mi dai hrana vieții, pentru a redobândi și eu glasul cu care să-mi plâng durerea, și dăruiește-mi mie, nebinecuvântatul, băutura prin care să nu mor în căința mea fără de lacrimi”.

19. Atunci, Abel a pășit din nou pe pământ spre Cain, și i-a spus: “Cain, frate slab al trupului meu și fiu al lui Adam și Eva, ridică-te și urmează-mă. Te voi conduce înapoi la părinții noștri și la toți frații și surorile noastre, unde vei găsi din belșug ceea ce-ți este de trebuință; îți vei potoli astfel foamea și setea.

20. Dar odată ce te-ai săturat și ți-ai stins setea, amintește-ți de Dumnezeu, de iubirea și de grația Lui plină de compasiune. Amintește-ți că cel dintâi este cel din urmă și cel din urmă este cel dintâi.

21. Iar acum, urmează-mă în liniște și umilință. Lasă întreaga ta tărie să cunoască liniștea, și întreaga ta putere – umilința. Astfel, vei găsi și tu grație înaintea Aceluia a cărui infinită iubire nu are hotare în eternitate”.

Capitolul 16

SARCINA DOMNULUI PENTRU ABEL

1. Și iată, ei au plecat împreună din locul în care stătuse Cain, între apus și mieznoapte, către copacul înalt sub care se odihneau părinții și frații lui, între răsărit și miezăzi. Aceștia erau încă la pământ, plângând și jeluindu-se.

2. Când au ajuns la ei, Abel i-a spus lui Cain: “Iată belșugul de fructe ale căinței și durerii. Apleacă crengile lui, saturează-ți foamea și potolește-ți setea”.

3. Iar Cain a făcut bucurios ceea ce fratele lui, prin Mine, l-a sfătuit să facă, și atunci a început să plângă în hohote și să se vaite cu voce tare, iar din ochii lui lacrimile de remușcare curgeau șiroaie.

4. Iubirii eterne i-a plăcut căința lui, și Ea a vorbit prin gura îngerului către piosul Abel. Acesta, la rândul lui, se îneca în lacrimi de compasiune pentru fratele său, ceea ce de asemenea îi era pe plac iubirii eterne. Ea i-a spus:

5. “Abel, fiu binecuvântat al iubirii, mergi la Adam și la Eva, părinții trupului tău, mângâie-i și arată-le copacul vieții, pe care l-am binecuvântat pentru voi toți spre a fi hrană trupurilor voastre, și de asemenea, spre a vă întări în iubire.

6. Și spune-i lui Adam că el poate, fiind acum din nou întărit, să-și mângâie copiii și să le dea pâine din copacul vieții, spre a-și întări și ei trupurile și iubirea. Spune-i, de asemenea, Evei să meargă la Cain, să-l mângâie și să-l aducă în fața lui Adam. Iar Adam să prindă cu mâna lui stângă mâna dreaptă a fratelui tău, să-și pună mâna dreaptă pe creștetul lui, să sufle asupra lui de trei ori și să-l ridice de la pământ de șapte ori. Atunci Cain va fi capabil să primească dreptat binecuvântarea Mea, după câtă credință va avea.

7. Iar tu, Abel, ia sabia în mâna dreaptă și urmează-Mă mai departe de acest loc. Vei întâlni spre răsărit un munte înalt, în plin deșert. În el vei găsi o scobitură în care îți vei înfige sabia, mai întâi cu mânerul, vârful fiind orientat către soare, iar cele două tășuri de foc fiind unul către miazăzi, iar celălalt spre miazănoapte.

8. Apoi îngenunchează și adu-i mulțumiri lui Dumnezeu, până ce flacăra sabiei se va stinge, iar ea se va preschimba într-o tufă de mărcini, cu boabe albe și roșii. Culege de pe acest arbust trei boabe albe și șapte boabe roșii, și întoarce-te la familia ta. După ce au trecut patruzeci de zile de când te-ai întors, ridică-Mi un altar sacrificial, așa cum ai avut când erai în Paradis. Pune pe acel altar legături de grâne și fructe și aprinde-le cu focul iubirii, pe care Eu ți-l voi trimite de sus sub forma unui fulger de lumină.

9. După ce ai făcut aceasta, ia lut în mâinile tale, frământă-l bine și fă din el un vas mai larg în partea de sus și îngust către bază, așa cum este inima ta. Umple vasul acesta cu apă curată și pune-l pe inima lui Iehova, deasupra flăcării sacrificiale a iubirii. Când apa va fi fierbinte și va începe să fiarbă, aruncă în vas cele trei boabe albe. După scurt timp, aruncă și cele șapte boabe roșii. Când vei vedea că toate boabele s-au înmuiat, ia vasul de pe foc, și, cu mâna dreaptă, ia boabele în aceeași ordine în care au fost puse în vas. Trece-le pe urmă în mâna stângă, lasă-le să se răcească și apoi mănâncă-le. Ia vasul cu apa în care ai fiert boabele, varsă apa pe inima lui Iehova, și du vasul gol tatălui trupului tău.

10. Boabele acestea te vor face tare întru înțelepciune și iubire, iar apa va domoli focul iubirii. Vasul trebuie să fie un simbol pentru Adam și pentru toți urmașii lui al felului în care trebuie să arate inimile lor: în ele să se pregătească fructele dreptății, fierbând în apa compasiunii, la focul iubirii, pentru a fi hrană pentru copiii iubirii binecuvântate, care astfel vor deveni liberi să primească spiritul sacru al lui Dumnezeu.

11. Iar acum mergi și fă întocmai ceea ce Eu, Iubirea eternă, te-am învățat să faci. După ce toate acestea se vor fi împlinit, îți voi vorbi din nou prin îngerul Meu, care este gura iubirii și înțelepciunii Tatălui preasfânt. Mergi și fă precum ți-am spus!”

12. Iar Abel a făcut așa cum i se poruncise și a plecat dintre ai săi, după ce mai înainte a primit binecuvântarea tatălui trupului lui, spre a-Mi împlini voia, revelată în secret inimii lui.

13. Adam l-a îmbrățișat plângând, Eva l-a strâns cu putere lângă inima ei, și toți frații și surorile lui i-au strâns cu căldură mâinile înainte de această scurtă despărțire, pentru a-L sluji pe Iehova. Cain, de asemenea, i-a strâns mâna și s-a plecat adânc în fața lui. Apoi Abel a plecat, binecuvântat de toți ai lui și de Dumnezeu din cer, și însoțit de îngerul Domnului.

Capitolul 17

NOUL SERVICIU DIVIN ȘI REGULI DE VIAȚĂ

1.Și după ce a împlinit conștiincios Cuvântul Domnului, Abel s-a reîntors la familia lui, care l-a așteptat îndelung. Acolo el a îndeplinit, de asemenea, jertfa cerută de Iubirea eternă, și i-a dat vasul gol lui Adam, așa cum i se poruncise. Apoi Iubirea eternă i-a vorbit din nou prin gura îngerului:

2.“Abel, tu, cel mai ascultător fiu al iubirii Mele binecuvântate și plină de compasiune, te fac acum preot și învățător al tuturor fraților și surorilor tale, și mângâietor al părinților tăi. În fiecare zi de Sabat, dimineața, când răsare soarele, vei aduce o ofrandă, formată din cele mai bune și mai curate fructe, despre care îți voi da mai târziu instrucțiuni precise. Iar seara, când soarele apune, le vei aprinde cu focul iubirii. Îți voi arăta cum acesta stă ascuns în piatră, în mod natural, și cum poate fi el întotdeauna obținut de acolo. Și nu-ți vei acoperi capul de la miezul nopții al acelei zile până la miezul nopții al zilei următoare, pentru ca astfel, creștetul capului să-ți rămână liber pentru a primi grația Mea. Dar frații tăi își vor descoperi capetele numai dimineața, iar apoi din nou seara. Iar surorile trupului tău își vor ține fețele acoperite pe parcursul întregii zile sfinte. Numai Eva va avea permisiunea, în miezul zilei, să privească de trei ori spre altarul lui Dumnezeu.

3.Adam nu-și va acoperi niciodată capul, în întreaga lui viață, ca semn al faptului că el este tatăl trupului tău, și pentru ca tu să-l recunoști în orice moment și să-i arăți iubire și respect.

4.Vai de acela care îndrăznește vreodată să se opună tatălui său! Asupra lui voi îndrepta privirea Mea mânioasă, căci capul tatălui său este precum sfințenia lui Dumnezeu. Oricine poate primi iertarea păcatelor dacă simte căință în inima lui, dar niciodată nu-l voi ierta pe acela care aduce în vreun fel insulte sfințeniei Mele. Acela va fi cuprins de focul nestins care va devora fiecare lacrimă a sa și care îl va distruge pentru totdeauna.

5.Iar pe acela care-și va insulta mama și se va opune iubirii ei, Eu nu îl voi vedea atunci când se va afla în suferință. Căci mama este precum iubirea dinlăuntrul Meu, și cine îndrăznește să-i arate dispreț, va avea viață grea și va călători pe căile fierbinți ale lui Iehova.

6.De asemenea, fratele care luptă contra fratelui va pierde grația Mea, iar compasiunea Mea va rămâne departe de el. Și inima Mea va fi împotriva aceluia care-și disprețuiește sora.

7.Căci frații tăi sunt totodată frații iubirii Mele, iar surorile tale sunt mereu binevenite în iubirea Mea.

8.Așa că cinstește-i pe tatăl tău și pe mama ta, și fii credincios fiecăruia în iubire, căci astfel tu respecti numele lui Iehova și iubești Iubirea Mea. Lasă-te călăuzit de întreita lumină a mării sfințenii a Spiritului Meu, în ziua Mea sacră, spre a dobândi înșeptita înțelepciune pentru cele șase zile de lucru ale iubirii, și pentru ca faptele tale să fie drepte în fața ochilor Mei.

9.Tu, Abel, îi vei învăța de asemenea pe frații tăi diferite deprinderi, pentru fiecare în parte câte una, spre a-și servi unul altuia în iubire, și a se sfătui împreună în multe domenii ale cunoașterii.

10.Le vei învăța pe surorile tale cum să facă fire din iarba pământului și cum să țesă din ele pânză, din care vor face apoi veșminte pentru frații lor și pentru ele.

11.Lui Adam, Evei și ție, vă voi da Eu veșminte din cer, fiecare într-o altă culoare: ale lui Adam vor fi albe, ale Evei roșii, iar ale tale vor fi albastre cu dungi galbene. Nimeni altcineva nu va

avea voie să folosească aceste culori în alcătuirea propriilor veșminte, care vor fi în toate celelalte culori. Totuși, și dintre celelalte culori, negrul nu este permis. De asemenea, nu sunt permise despicăturile hainelor, cu excepția cazului când cineva care a păcătuit își sfășie hainele în căința lui, se mânjește cu cărbune și își pune cenușă pe cap, ca semn că este un păcătos în fața Mea, care și-a rupt veșmântul protector de grație, s-a mânjit pe sine cu murdăria nesupunerii, iar moartea plutește deasupra lui.

12. Cain o va dori de soție pe cea mai frumoasă dintre surorile voastre, numită ‘Ahar’, sau ‘frumusețea Evei’. El va merge cu soția lui în câmpie, va face brazde în pământ cu o unealtă pe care o va găsi acolo, pregătită pentru el. În brazde va semăna grăunțe pe care le va găsi din abundență în acel loc, și va obține roade pe care le va numi ‘grâu’. Când grâul se va coace, adică atunci când spicele capătă culoare brună, el va separa cu grijă boabele de pleavă, le va măcina între pietre, făina o va amesteca cu o cantitate potrivită de apă și va frământa un aluat. Acel aluat îl va pune la soare pe o piatră întinsă, îl va lăsa să se coacă la dogoarea soarelui a treia parte dintr-o zi, apoi îl va lua și îi va da numele de ‘pâine’. Pâinea astfel obținută o va rupe în două, îi va mulțumi lui Dumnezeu și o va mânca împreună cu soția lui, Ahar.

13. Iar când va strânge recolta de pe câmp, el îmi va dăruia Mie primele zece legături.

14. Dacă-Mi va rămâne mereu credincios, Îmi va plăcea jertfa lui și o voi primi la Mine ca pe o jertfă a pământului. Dar dacă Mă va uita, nu o voi primi și nu-i voi permite să se înalțe spre cer, ci o voi lăsa să rămână pe pământ, la picioarele lui.

15. Așa va trăi el și se va înmulți, după felul lui. Însă înainte de a face aceasta, va trebui să-Mi ofere inima lui de trei ori și pe a lui Ahar de șapte ori. Dacă nu va proceda așa, va cădea în necredință. Va deveni un om rău, iar șarpele va învia în el și va continua să trăiască apoi prin toate fiicele lui, care vor fi foarte frumoase pe dinafară, dar dezgustătoare pe dinăuntru. Și ele îi vor corupe pe toți fiii lui și vor otrăvi cu veninul lor copiii iubirii Mele, pe care îi vor îndepărta de Mine.

16. Iar într-o zi, Eu voi șterge de pe fața Pământului seminția sa. Spune-i toate acestea, să-i fie foarte limpede ce are de făcut și să-și aducă aminte de numele Meu preasfânt, Iehova, și de ziua Mea sacră, ziua de Sabat.

17. Ție, piosul Meu Abel, îți voi dăruia o turmă de animale blânde, și tu le vei conduce la păscut. Iar numele pe care îl vei da lor va fi un nume potrivit. Când le vei chema pe nume, ele te vor recunoaște ca pe păstorul lor și vor urma glasul tău pretutindeni.

18. În viitor, jertfa ta nu va mai consta din fructe, așa cum a fost după ce te-ai întors de pe muntele lui Iehova, ci tu vei sacrifica primul născut al turmei tale, care este cel mai bun și mai curat dintre fructe, așa cum deja ți s-a spus mai dinainte.

19. Mai întâi vei așeza pe altar lemne uscate, apoi vei pune jertfa ta de sânge deasupra lemnului, apoi îmi vei aduce mulțumiri, și după aceea vei aprinde rugul, așa cum ți-am arătat mai demult, cu focul pe care îl vei scoate din piatră.

20. Ca semn că jertfa ta îmi este pe plac, fumul se va înălța mereu direct către cer, ca și când ar fi absorbit în înalt cu mare repeziciune. Cenușa care va rămâne, să o acoperi cu o piatră și s-o lași pe altar timp de trei zile. În a treia zi, tu vei merge acolo, vei da la o parte piatra de deasupra cenușei și o pasăre frumoasă, cu aripi strălucitoare se va ridica din cenușă și va zbura la cer. Apoi va porni un vânt care va împrăști cenușa în toate zările, pregătind viitoarea înviere a întregii ființe. Această înviere va fi lucrarea iubirii adevărate prin înțelepciunea Sfântului Duh, dăruit copiilor Mei în Marile Timpuri, precum și tuturor străinilor care vor fi însetați după Acesta.

21. Hrana voastră o veți mânca împreună, dimineața, la prânz și seara, dar întotdeauna cu cumpătare și cu teamă de Dumnezeu, și numai aducându-i Lui mulțumiri, înainte și după masă, astfel ca hrana să vă fie binecuvântată și să nu aducă moartea în voi.

22. Acela care nu va face așa, se va confrunța curând cu urmările rele ale faptelor sale. Pe cel care va uita de trei ori să își consacre hrana, îl voi pedepsi cu somnolență, iar cel care va uita de

obicei să își facă consacrarea, din pură indolență, va crește mare ca un bou, gras ca un porc și prost ca un măgar, iar copiii lui vor râde de el și îl vor batjocori pentru înfățișarea lui dezgustătoare. Și de va dori să devină din nou la fel cu ceilalți, care au ascultat această poruncă, el va trebui să postească îndelung și să mănânce pâine uscată.

23. Dar acela care nu va face de obicei consacrarea din cauza nesupunerii încăpățanate și va disprețui această poruncă ușoară a Mea, dăruită prin iubirea Mea pentru voi, va fi copleșit de foamea senzualității și a desfrâului, și el va cădea cu mare ușurință în păcat și apoi în moarte. Acela va avea de purtat o grea bătălie împotriva puternicului șarpe care a sedus-o pe Eva, iar Eu nu Mă voi uita către el până ce nu își va fi învins poftele cărnii, prin mare căință.

24. Dimineața veți mânca fructe din copaci; la prânz veți mânca fructul pomului vieții, iar seara veți bea lapte amestecat cu mierea pe care v-o voi dăruia mai târziu. Aceasta va fi găsită pe crengile copacilor, unde o vor depune niște creaturi mici ale aerului, pe care voi să le numiți 'celii' (în zilele noastre 'albine'). Numele de 'celie' înseamnă 'grija pe care v-o poartă cerul'. Cu trei zile înainte de Sabat, veți sacrifica un miel, îl veți curăța de sânge, îl veți frige în timpul zilei la focul pe care îl veți scoate din piatră, și seara veți mânca bucuroși carnea lui.

25. Cain și soția lui, Ahar, vor veni de asemenea să mănânce cu voi toți carnea mielului. Dar în celelalte zile, el va rămâne în câmp și va mânca pâinea lui și fructe.

26. Acum tu știi tot ce vă este necesar ca să trăiți. Iar când peste pământ se va lăsa iarna, vă voi dăruia de sus veșminte din piele de oaie pentru Adam, pentru Eva și pentru tine. Iar pieile mieilor sacrificați pentru masa de seară vor fi strânse de către frații tăi, ei le vor usca la soare și își vor acoperi trupurile cu ele în anotimpul rece, confecționându-și haine după modelul pe care Eu ți-l voi arăta ție. Când hainele se vor murdări, ei le vor spăla de șapte ori în apă curată, astfel ca ele să fie mereu proaspete și curate, bune tot timpul pentru a fi îmbrăcate”.

Capitolul 18

JERTFA LUI CAIN ȘI ABEL

1. Apoi îngerul a pășit spre Abel, i-a dat un sărut frățesc și i-a sfătuit din nou pe toți, și în special pe Cain, să respecte întocmai poruncile pe care le primiseră, pentru ca într-o bună zi să fie vrednici să dobândească întreaga libertate, putere și tărie, care reprezintă marea grație a Iubirii cea plină de compasiune. În acest fel, ei ar fi transformat șarpele în însăși imaginea Iubirii, ar fi dobândit fructele binecuvântării, și niciodată mânia Divinității nu s-ar mai fi manifestat.

2. Iar acum, scribul Meu prostănac, slujitorul Meu cel atât de leneș, ascultă cu amândouă urechile ce s-a întâmplat mai departe. Au mers cu toții la locurile menite și au făcut precum li s-a poruncit de către iubirea supremă dinlăuntrul Meu. Timp de zece rotații complete ale Pământului în jurul Soarelui, ei au trăit respectând întru totul rânduiala bună pe care au primit-o.

3. Dar iată, într-o bună zi, soarele ardea atât de tare deasupra capetelor lor, încât Cain, iritat de fierbințeala insuportabilă și cu totul neobișnuită, a blestemat soarele. Copiii ceilalți erau însă răbdători, se scaldau în apa proaspătă pentru a se revigora, beau apă pentru a-și potoli setea și-L laudau pe Dumnezeu că în marea Lui compasiune, revărsată prin Iubirea eternă, le-a lăsat iazul în care să se răcorească pe o asemenea vreme potrivnică.

4. Mai departe de coliba pe care și-o construisese Cain cu mare îndemânare din trunchiuri de copac și o acoperise cu paie de grâu, curgea un pârâu pe care Eu l-am scos la lumină din adâncul munților, asemănători cu munții de pe lună, care se îndreptă către mijlocul acelei întinse regiuni, numită Ahala (sau 'leagănul copiilor slăbiciunii și al urmașilor lui Adam', pământ străvechi care astăzi este numit 'Africa').

5. Și iată, Cain nu a vrut să se scalde în apă, el s-a lăsat toropit de căldura mare, s-a lenevit și nu a știut ce să facă spre a se simți mai bine. Nici nu s-a întors către Mine să Mă întrebe, nici nu s-a dus la fratele lui, Abel.

6. Și a venit din nou ziua de Sabat, și de asemenea, vremea să aducă jertfă lui Dumnezeu. Găsind lucrul acesta foarte plictisitor din cauza lenei și a căldurii insuportabile, Cain a adus ca jertfă zece legături fără spice, mai întâi pentru că i s-a părut lucru mare să care legăturile pline până la altar pe așa o căldură, și apoi, pentru că a considerat că dacă tot vor fi arse, ar fi o pierdere să dea focului grâul cu care el ar fi făcut de trei ori pâine pentru copiii lui și pentru el însuși. Și astfel, cu asemenea gânduri rele, a pus paiele goale pe altar și le-a dat foc, dar fumul nu se ridica la cer, ci se împrăștia pe pământ, iar Cain a devenit și mai supărat în inima lui.

7. În același timp, piosul Abel își ardea jertfa în fața ochilor lui Dumnezeu și spunea, adânc mișcat: "O, Tu, bunule și preasfinte Părinte, care privești cu atâta duiosie spre mine, biată făptură slabă, din imensa tărie a iubirii Tale, prin ochiul măreț al soarelui Tău! Deși marea Ta iubire pentru mine îmi arde pielea, în căldura iubirii Tale nemărginite pentru noi, păcătoșii, inima mea tresaltă adânc mișcată de dorul tău!

8. Ah, cândva, era mânia Ta care pârjolea pământul, o, Iehova, dar acum este iubirea Ta arzătoare, o, Părinte preasfânt!

9. Cât de dulce îmi pare dogoarea focului vieții dinlăuntrul Tău! Este școala sfântă în care mă voi pregăti să primesc viața cea mai pură cu putință, care nu este alta decât cea dobândită prin cunoașterea Ta. O, cât de infinit de bun trebuie să fii Tu, Tată preasfânt, dacă încă ne mai îngădui pe pământ, pentru a simți măreția de necuprins a grației și puterii Tale!

10. Focul acesta, pe care slaba mea iubire l-a aprins pentru Tine, este atât de rece în comparație cu focul Tău! Și este atât de mic și de întunecat față de cel de a cărui dogoare noi suntem nevrednici atunci când ea se coboară asupra noastră din îndepărtatul Soare, care nu este totuși decât o mică picătură în nemărginitul ocean al compasiunii Tale infinite!

11. De aceea, te rog, acceptă cu bunăvoință această mică jertfă, în numele nostru al tuturor, ca zălog al iubirii arzătoare pentru Tine, cel mai bun și mai sfânt Părinte, și păstrează mereu iubirea Ta intensă pentru noi, pe care cu atâta dărnicie o reverși asupra noastră prin Soarele Tău. Amin!

12. Căci a Ta este întreaga tărie și putere asupra a toate câte există pe Pământ. Și numai Tu singur ești vrednic să primești toată prețuirea, onoarea și gloria pe care Ți-o oferim noi, care prin marea Ta grație plină de compasiune, avem permisiunea să ne numim copiii Tăi binecuvântați. *Amin!*"

Capitolul 19 CAIN ÎL UCIDE PE ABEL

1.Și iată ce s-a mai întâmplat în continuare! Altarul lui Abel nu era departe de cel al lui Cain, distanța dintre ele era în jur de șapte ori câte zece pași. Altarul lui Abel era la răsărit, iar cel al lui Cain la apus.

2.Și iată, atunci când Cain a văzut că fumul de la altarul lui Abel se ridică la cer, în timp ce fumul de la altarul lui se risipește pe pământ, s-a mâniat în inima lui. Dar și-a stăpânit mânia și Abel nu a văzut nimic schimbat pe fața lui atunci când a început să se roage lui Dumnezeu pentru el.

3.Abel nu și-a dat seama de înșelăciunea fratelui său, însă Domnul, auzindu-i rugăciunea, ca răspuns la pioasele sale cereri, i-a vorbit astfel lui Cain:

4.“Cain, de ce Mi-ai devenit necredincios și ai îngăduit inimii tale să cunoască mânia? Și de ce ascunzi simțămintele tale și faci ca mincinoși să-ți fie ochii? Tu nutrești gânduri rele pentru Abel! Este așa sau nu? Tăgăduiește dacă poți!

5.Te-am auzit blestemându-Mi soarele și am văzut paiele goale care te-ai gândit că sunt destul de bune pentru Mine, în lenea și lăcomia ta. Te-am mai văzut, de asemenea, de multe ori comițând păcat trupesc, căci atunci când te-ai culcat cu soția ta și-a fost lene să faci precum ți s-a poruncit. Spune-Mi, este sau nu este așa?

6.Iar Eu te-am urmărit liniștit și nu am permis mâinii Mele drepte să te pedepsească, strivindu-te sub lovitura ei, și nici nu M-am mâniat în sfințenia Mea. Dar ia seama la vorbele Mele și fă ca pioșenia să revină în inima ta, pentru că altfel Eu îmi voi întoarce fața de la tine și nu-ți voi mai primi jertfa. Căci de vei continua să tănuiești în tine răutatea, la ușa ta va bate în curând păcatul și el te va stăpâni, pe tine și pe copiii tăi, dându-vă sclavi morții.

7.Chiar din această clipă, nu mai îngădui păcatului să te conducă, ci luptă-te viguros cu ispita, biruiește-o și redevino liber, propriul stăpân al voinței tale. Căci de nu vei face așa, voința ta va fi rea, fiindcă ea nu vine de la Mine, ci din tine vine”.

8.Iar Cain s-a lăsat la pământ, hotărât să se căiască, numai că atunci când și-a plecat ochii, a dat cu ochii de un șarpe chiar la picioarele sale și s-a speriat atât de tare încât numaidecât a sărit în picioare, gata s-o rupă la fugă la fratele lui, Abel. Dar șarpele i s-a încolăcit în jurul picioarelor și el n-a mai putut să se miște.

9.Șarpele a ridicat capul, a deschis gura și a început să vorbească, mințindu-l pe Cain: “De ce vrei să fugi de mine? Ce ți-am făcut eu? Uită-te la mine, sunt o ființă vie ca și tine, dar din nefericire eu trebuie să mă târăsc pe pământ, în această formă mizerabilă. Salvează-mă și atunci vei vedea că sunt la fel ca tine și chiar mai frumos la înfățișare decât însăși soția ta, Ahar; iar tu vei deveni atunci asemeni lui Dumnezeu, puternic și stăpân a tot ceea ce există pe acest pământ”.

10.Cain i-a răspuns: “Minți. Atunci când te-am găsit în iarbă și când tu m-ai îndemnat să te tai bucăți și să te mănânc, m-ai înșelat. Cum aș putea să mai cred vreodată vorbele tale? Atunci eu am suferit mult din cauza ta, dar bine cel puțin că am devenit conștient de falsitatea ta și că nu mă mai încred în tine. Și apoi, nu ai auzit cuvintele pe care Iehova le-a rostit din înalt?”

11.În fine, dacă o fi măcar o fărâmă de adevăr în tine, de bună seamă că voi fi capabil să-mi dau seama de lucrul acesta. Convinge-mă că nu ești un mare mincinos și atunci voi crede în tine și voi face precum dorești!”

12.Șarpelui atât i-a trebuit. A început să vorbească din nou, spunându-i: “Uite, tot răul se întâmplă numai și numai din cauza fratelui tău, Abel. El vrea să obțină cu forța dreptul de a conduce, jefuindu-te pe tine, căci acest drept îți aparține prin naștere, tu fiind primul născut. Toate uneltirile lui viclene care au indus în eroare până și Divinitatea, pretinzându-se pline de pioșenie, au în realitate drept scop obținerea dreptului de a conduce totul în lume și de a te sfida și a te zdrobi pe tine. Căci din ziua în care m-ai găsit în iarbă și eu te-am sfătuit ce să faci, tu ai putea deveni domn peste tot ce există, iar vicleanul tău frate, știind aceasta, a venit la tine imediat spunând că vrea să te ajute și mimând dragostea frățească. Într-adevăr, el te-a ajutat, dar nu ca să obții tronul care ți se

cuvine de drept, ci ca să aluneci în mizerie și în totala nimicnicie a ființei tale exaltate. Aceasta dealtfel ai fi putut să o simți deja cu mult timp în urmă.

13.Uită-te, Abel s-a dovedit invidios până și în neînsemnatul fapt că Domnul a acceptat și jertfa ta, nu doar pe a lui. Prin trucuri infame, numai de el știute, a reușit să influențeze voința, de altfel slabă, a lui Iehova, astfel încât jertfa ta să fie respinsă, și în plus, să fii aspru mustrat.

14.Și uită-te apoi cât de dezamăgit a fost Abel că Domnul s-a mulțumit doar să te certe, în loc să te distrugă imediat, cum ar fi vrut el; de aceea se trudește el acum să înalțe rugăciuni mincinoase către Domnul, prin care încearcă să-L convingă să facă ceea ce nu a făcut mai demult cu tine.

15.În marea lui viclenie, Abel vrea ca prin lingușeli infame să-L orbească pe Dumnezeu și să-L convingă să-i transfere lui întreaga Sa putere, pentru ca apoi el, Abel, să-L detroneze. Atunci, Dumnezeu se va târî neputincios pe Pământ, în timp ce Abel va împărăți lumea de pe tronul lui Iehova, pentru totdeauna.

16.Așa că acționează chiar acum, căci este ultima dată când mai pot să-ți dau ajutorul necesar spre a-L salva pe Dumnezeu și pe tine însuși. Du-te iute la Abel și spune-i cuvinte mieroase care să-l facă să te urmeze de bună voie. Odată ajuns aici, eu îi voi înlănțui mâinile și picioarele, iar tu vei lua o piatră și-l vei lovi cu putere în cap. Aceasta îl va trimite în moartea cu care te amenința pe tine Iehova. Și în acest fel, tu vei evita moartea, care altfel s-ar fi abătut în mod sigur asupra ta, și vei deschide ochii iubirii oarbe a lui Dumnezeu, făcându-L să te numească domn al Pământului și supunându-ți ție păcatul”.

17.În slăbiciunea inimii lui, Cain s-a lăsat convins de șarpe și a dat fuga la Abel spunându-i: “Frate, frate, vino cu mine și scapă-mă de șarpe, căci din nou vrea să mă distrugă!”

18.Iar Abel i-a răspuns: “Ceea ce tu crezi că s-ar putea întâmpla, s-a și întâmplat deja. Totuși, ce-mi ceri tu să fac din depravarea inimii tale, eu am să fac din iubire. Moartea pe care ai de gând să mi-o dai va veni asupra ta, și sângele pe care mi-l va suga pământul va striga apoi din pământ către Dumnezeu și va cădea asupra ta și asupra copiilor tăi. Iar piatra cu care tu îți vei ucide fratele, va deveni piatra de încercare de care toți copiii tăi se vor lovi. Șarpele va otrăvi tot sângele de pe pământ și copiii binecuvântați vor cere sângele tău ca răzbunare. Apoi, un mare întuneric se va lăsa peste voi și nimeni nu va mai înțelege cuvântul fratelui său, așa cum tu nu îl mai înțelegi acum pe al meu. În marea ta slăbiciune, i-ai permis șarpelui să te orbească. Acesta a fost, este și va fi întotdeauna adevăratul blestem al dreptății lui Dumnezeu.

19.Iată prin urmare că, de vreme ce Domnul mi-a dezvăluit planurile tale diabolice secrete și mi-a făcut cunoscută marea ta răutate, eu sunt pe deplin conștient de ceea ce vrei tu să faci cu mine, și vei face, precum și de motivele pentru ca acest lucru să se petreacă.

20.O, tu, a cărui orbire va continua să existe până la sfârșitul tuturor timpurilor, ia-mă, sunt o victimă nevinovată. Fă cu mine ceea ce ticăloșenia ta te învață să faci. Șarpele tău se va dovedi mereu un mare înșelător, iar tu vei afla pe propria piele cine dintre noi a fost cel înșelat.

21.Insulta pe care i-ai adus-o Domnului te-a făcut să-ți pierzi libertatea. Când planul tău ticălos va fi dus la îndeplinire, ochii și urechile tale se vor deschide pentru a vedea cum Domnul mă va primi ca pe o jertfă plăcută Lui, culeasă din mâinile tale, căci atunci nu va mai fi nimic de dăruit în tine decât numai moartea cu care îți vei jertfi propriul frate.

22.Iată, eu am deplină putere asupra ta și aș putea cu ușurință să te distrug, precum voi face să dispară muntele de colo.

23.Îl voi chema la mine și-i voi spune: ‘Eu sunt Abel, fiul binecuvântat de Dumnezeu, înzestrat cu tăria și puterea Spiritului Sfânt. Dispari, du-te în neființă, pentru ca fratele meu, Cain, să înțeleagă cât de mare este minciuna în care trăiește!’

24.Și uite, frate Cain, că muntele cel uriaș a dispărut în neființă, prin puterea spiritului iubirii dinlăuntrul meu. Mi-ar fi la fel de ușor să te distrug pe tine! Dar ca să-ți dovedesc că Dumnezeu nu are nici o slăbiciune, am să te urmez de bună voie, precum merge mielul la tăiere”.

25.Atunci, Cain și-a luat cu gingășie fratele de braț și i-a spus: “Ce crezi tu despre mine, frate! Eu îți cer ajutorul și tu nici una, nici alta, mă învinuiești că vreau să te omor. Vino, urmează-mă în poienița unde șarpele te așteaptă și distruge-l, așa cum ai făcut și cu muntele. Apoi eliberează-mă și dovedește că acuzațiile pe care ți le aduce șarpele sunt deșarte!”

26.Însă Abel i-a răspuns: “Ce diferență este între tine și șarpe? – Crezi, în orbirea ta, că și eu, ca și tine, sunt un ucigaș de frate? – Te urmez și voi muri pentru viață, în timp ce tu vei trăi pentru moarte!”

27.Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Abel pentru Cain; nici un sunet nu a mai ieșit apoi de pe buzele lui, și el l-a urmat pe Cain de bunăvoie.

28.Când au ajuns în poienița în care șarpele îi aștepta, răutatea lui Cain, în forma șarpelui, s-a încolăcit în jurul picioarelor și mâinilor lui Abel, trântindu-l la pământ. Cain a luat o piatră grea și i-a zdrobit capul lui Abel, făcând ca sângele lui să ude pământul peste tot în jurul lui.

29.Apoi șarpele s-a desprins de pe picioarele lui Abel, a luat piatra în fălci, a dus-o la ușa lui Cain și s-a ascuns în nisip, în dosul unor mărcini.

Capitolul 20

BLESTEMAREA ȘI ALUNGAREA LUI CAIN

1.Și iată, din toate părțile s-au adunat nori grei deasupra capului lui Cain și fulgere cumplite au strălucit pe cer, însoțite de tunete puternice. A început o furtună năprasnică, cu vânt și grindină, care a distrus complet câmpurile încărcate cu roade. Aceea a fost prima grindină care a căzut din cer, și ea a fost semnul Iubirii fără compasiune a Divinității, care fusese ofensată a doua oară prin crima lui Cain asupra fratelui său, Abel.

2.Hainul Cain a fugit la coliba lui, unde și-a găsit soția tremurând, căzută pe jos, și pe câțiva dintre copiii săi nebinecuvântați zăcând fără simțire lângă ea. La vederea lor, Cain s-a cutremurat și a blestemat șarpele. Dând să iasă din colibă, s-a împiedicat de piatra pe care fugarul șarpe a pus-o în fața ușii. El a alunecat pe piatră și a căzut la pământ, blestemând încă o dată răutatea de neimaginat a șarpelui, precum și piatra ucigașă.

3.După ce s-a ridicat din nou, rănit în urma căzăturii, s-a dus la un pârâu din apropiere, cu gând să găsească șarpele și să-lucidă.

4.Ajuns pe malul apei, a văzut un monstru îngrozitor care se îndrepta înotând către el. Era lung de 66 de yarzi și lat de 7 yarzi, avea 10 capete, și din fiecare cap îi creșteau câte 10 coarne, întruchipând o coroană.

5.Când imensul șarpe a ajuns suficient de aproape de Cain, el i-a vorbit cu toate cele 10 guri în același timp, spunându-i: “Ei bine, puternice Cain, ucigaș al fratelui tău, dacă te simți în stare să te pui cu mine, poți să-ți începi chiar acum munca de distrugere.

6.Atunci când eram slab și m-ai găsit în iarbă, ai putut să mă tai bucăți, să-mi mănânci carnea și să-mi bei sângele, dar acum acest lucru cu greu ar mai fi posibil pentru tine, căci din sângele fratelui tău mi-ai pregătit hrana care să mă facă mare și puternic. Dacă încă mai dorești să

mă distrugi, poți începe chiar acum, iată-mă, răzbună-te sorbindu-mi sângele! Însă, din păcate pentru tine, ai numai zece degete, și nu zece mâini – câte ți-ar trebui ca să-mi poți prinde toate cele zece capete în același timp, așa că oricât de puternic ai fi, celelalte opt capete rămase libere te-ar împunge cu coarnele lor și te-ar devora cu cele opt perechi de fălci când ai încerca să mă ucizi”.

7.Când a auzit aceasta, Cain s-a speriat teribil și s-a ascuns din fața șarpelui. El și-a dat seama că șarpele l-a înșelat și de această dată și iarăși l-a blestemat. Și se gândea: “Acum că fratele meu, Abel, nu mai este, cine oare mă va mai împăca pe mine cu Dumnezeu cel veșnic drept? O, de trei ori blestemat să fii tu, care ești ucigașul fratelui meu și care vrei acum să mă ucizi și pe mine! O, de-aș ști că ai pieri odată cu mine, de șapte ori m-aș lăsa ucis spre a răzbuna moartea fratelui meu!”

8.Și iată, șarpele a apărut în fața lui sub forma unei tinere fete extrem de seducătoare, care i-a vorbit astfel: “Fă aceasta, Cain, și eu îți voi devora pe urmă carnea și-ți voi bea sângele. Astfel, ne vom amesteca naturile și ceea ce va rezulta din noi va fi de neînvinș și va conduce de-a pururi întreaga lume”.

9.Cain a privit-o pe fată, a văzut cât era de frumoasă și a spus: “Da, aceasta este forma ta cea adevărată și totodată forma în care ești cel mai de temut. Cine te-ar vedea cu cele 10 capete, s-ar înfricoșa și ar fugi de tine, căci ar vedea grozăvia judecății lui Dumnezeu. Dar acela la care ai veni în această formă, ar face totul să te aibă, să te păstreze pentru el și să te iubească mai mult decât pe Dumnezeu. El ar fi cel mai fericit om din lume dacă l-ai stăpâni cu toate cele zece perechi de mâini ucigașe ale tale. Oamenii îți vor înălța temple și altare, îți vor sorbi scuipatul și-ți vor mânca murdăria.

10.De nu te-aș văzut sub forma unui monstru cu zece capete, aș fi devenit sclavul tău. Dar când știu prea bine cine ești, te detest cu atât mai mult sub acest chip fermecător, decât sub cel monstruos de mai înainte”.

11.Frumoasa fată i-a răspuns: “Dar, Cain, cum poți să te temi de brațele mele gingașe, de pieptul meu cel plin?”

12.“O, fii liniștită, nu mă tem deloc”, i-a răspuns Cain. “Gingașele tale brațe sunt colți de șarpe, plini cu venin, iar pieptul tău voluptos este cloaca unde zace ispita grea cu care și prin care armele șarpelui vor zdrobi biata mea seminție! Căci forme asemenea ție vor face ca gigantul Leviathan să devină cel mai ascultător dintre sclavii tăi”.

13.Șarpele-femeie a scăpărat de furie și întreaga sa făptură a strălucit ca soarele. Apoi a luat forma lui Abel și iarăși i-a vorbit lui Cain, ca un frate de astă dată:

14.“Cain, prostănac orb ce ești, frățioare, privește, acela pe care tu l-ai răpus cu piatra se află acum în fața ta – transfigurat – și-ți întinde mâna să facă pace cu tine. Nu-ți mai fie teamă de șarpe, căci el este în prezent una cu ființa ta. Cine i-a devenit necredincios lui Dumnezeu? Tu sau șarpele? Șarpele a fost acela care s-a împreunat cu soția ta precum câinii, fără să-și ofere inima mai întâi, sau tu? Șarpele a blestemat zăpușeala zilei și i-a dăruit – din lene – lui Dumnezeu paiele goale pe altar, sau tu? Spune-mi, șarpele a turbat de mânie și de invidie pe fratele său sau tu? Nu cumva a fost dintotdeauna șarpele doar o manifestare exterioară a propriei tale slăbiciuni, prin care ai încercat să te convingi că trăiești o mare durere ucigându-ți fratele?”

15.De ce blestemi acum șarpele, care nu este de fapt decât propria ta făptură, și cum poți să-ți iei fratele iubit drept personificarea lui? Atunci când fratele tău încă se mai afla în corpul fizic și te-a urmat spre locul unde urma să fie ucis, ademenit de tine că ai avea nevoie să te elibereze de șarpe, nu te-a întrebat el oare dacă tu crezi că ar putea la rândul lui să fie ucigașul fratelui său?

16.Spune, a fost așa sau nu? Și de a fost altfel, atunci da, poți să blestemi șarpele, dar nu și pe mine, cel care am venit din ceruri transfigurat în fratele tău, pentru a-ți oferi ție, și numai ție, un prețios ajutor. Dă-mi mâna ta, care încă mai este mânăjită cu sângele fratelui tău, și eu te voi spăla cu

dragostea mea frățească de marea ta murdărie și voi face din nou să afli îndurare în fața lui Dumnezeu”.

17.În orbirea lui, Cain s-a lăsat din nou înșelat de Satan și era cât pe ce să-i ofere acestuia mâna. Dar un fulger puternic a căzut din înaltul cerului între mincinosul șarpe și Cain. Atunci, presupusul Abel s-a rostogolit la pământ și a revenit din nou la forma dezgustătoare de șarpe. Cain a început să tremure îngrozit, așteptând acum judecata inevitabilă a lui Dumnezeu.

18.Atunci, o voce s-a auzit dintre nori: “Cain, unde este fratele tău, Abel? Ce ai făcut cu el?”

19.Văzând șarpele la picioarele sale, pe pământ, Cain a căpătat curaj și a răspuns: “Dar de ce mă întrebi pe mine, Doamne? Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

20.Iar vocea lui Iehova s-a auzit din nou, mai puternică: “Sângele fratelui tău strigă din pământ către Mine! Am văzut ce ai făcut. Unde este Abel, fratele tău?”

21.Cain a spus: “Doamne, păcatul meu este atât de mare încât nu va putea fi niciodată iertat”.

22.“Așa este – i-a răspuns Iehova – de aceea, fii blestemat pe pământul care a înghițit sângele lui Abel. Atunci când îl vei ara pentru a pune în el sămânța, el să nu-ți dea rodul său. Să fii fugar pe pământ, fără acoperiș deasupra capului, ca o sălbăticiune care trăiește printre măcăcișii câmpului”.

23.Auzind aceasta, Cain s-a speriat foarte tare și a spus cu voce tremurândă: “Doamne, Tu, cel întotdeauna Drept, iată, Tu m-ai îndrumat către aceste câmpuri, iar acum trebuie să fug din fața Ta și să fiu pribeag pe pământ. Și oricine mă va întâlni, mă va ucide. Te implor, Doamne, fii milostiv cu mine, de dragul familiei mele!”

24.Iehova i-a spus: “Nu, nimeni nu-l va ucide pe Cain, iar acela care ar încerca să facă acest lucru, va fi de șapte ori nimicit! Și pentru ca nimeni să nu ridice mâna supra ta, te voi însemna cu un semn negru, astfel ca nimeni să nu te cunoască și nici să teucidă”.

25.Cain a plecat împreună cu familia lui departe de Eden, spre pământul nimănui, ținutul Nod. Edenul era un ținut foarte frumos, cu coline înverzite, pline cu cele mai bune fructe, iar lui Cain tare i-ar fi plăcut să rămână acolo. Dar, uitându-se mai bine înspre dealuri, el a văzut în toate părțile câte un om cu căutătura dușmănoasă, stând cu piatra în mână și așteptându-l să se apropie ca să-l omoare și să răzbune în acest fel moartea sângeroasă a lui Abel. Această viziune l-a umplut de spaimă, și a înțeles că nu mai era cu puțință să rămână acolo.

26.Așa că a plecat înspre est și a ajuns într-un târziu într-o vale largă. Acolo a căzut ostenit la pământ și a dormit fără întrerupere trei zile și trei nopți. Apoi, un vânt puternic s-a pornit dinspre munte, a coborât asupra celor ce dormeau, a vuit în câmpia deschisă, iar în final s-a domolit înspre văile ținutului Nod, care înseamnă “malul arid al mării”.

27.Cain s-a trezit și s-a uitat cu luare aminte înspre munți. El nu a mai văzut pe nimeni cu piatra în mână, gata să-l ucidă, dar nu știa încă ce să facă. După un scurt timp, a ridicat mâinile spre cer și a strigat cât a putut de tare: “O, Doamne, Tu, Cel Drept, dacă vocea mea ajunge la urechile Tale de la o asemenea depărtare, de dragul soției și copiilor mei, privește cu bunăvoință peste vărfurile acestor munți la fugarul însemnat de Tine, nevrednic de ochii Tăi preasfinți, care poartă pentru totdeauna pe frunte semnul întunecat al păcatului. Fă, Doamne, ca semnul acesta să se șteargă de pe fruntea mea, pentru ca faptele mele din trecut să nu fie recunoscute, căci ele sunt însemnate nu doar pe fruntea mea, ci și pe mâinile mele și pe pieptul meu. Eu sunt cel mai mare păcătos al tuturor timpurilor, iar păcatul meu este atât de mare, încât niciodată el nu va putea fi iertat”.

28.Și atunci, un nor a coborât de pe muntele înalt de 77 staturi de om, și o voce i-a vorbit lui Cain. Era vocea lui Abel, care i-a spus: “Cain, cunoști această voce?”

29.Iar Cain a răspuns: “O, frate Abel, dacă ai venit să te răzbuni pe mine, ucigașul tău, fă cu mine ceea ce este drept să faci, dar cruț-o pe sora ta și pe copiii ei!”

30. Vocea i-a vorbit din nou: “Cain, acela care comite o crimă este un păcătos, dar acela care răspunde cu rău răului care i s-a făcut, este sclavul păcatului. Cine răsplătește binele cu bine, își primește plata lui, dar după el nu rămâne mai nimic. Cine răsplătește înmulțit o faptă bună, este scump fraților lui. Și totuși, în fața lui Dumnezeu numai un singur lucru contează, și anume să răsplătești cu bine răul care ți s-a făcut, să-i binecuvântezi pe cei care te blestemă și să-ți dăruiești viața pentru a învinge moartea.

31. Acum este ultima dată când mai vin la tine. Așa că nu te teme, căci am fost trimis de sus mai întâi pentru a-ți arăta că Domnul își ține mereu promisiunile, și în afară de aceasta, pentru a-ți spune să rămâi pe aceste pământuri, împreună cu familia ta, și să trăiți cu toții din roadele pe care le veți găsi aici. Află de asemenea că te-am iertat pentru fapta ta ticăloasă, căci eu port înlăuntrul meu marea iubire a Tatălui.

32. Sângele meu va fi spălat de lacrimile pe care le vei vărsa în căință, până când semnul de pe fruntea ta se va șterge; iar soției și copiilor tăi să le fii îndrumător, învățându-i să-L respecte pe Dumnezeu și să se teamă de El. Și dacă, făcând aceste lucruri, vei simți *frica* de Dumnezeu, vei dobândi în cele din urmă dreptul de a trăi, dar ca un om în afara legii; însă de vei simți *iubirea*, vei dobândi inima puternică a dreptății”.

Capitolul 21

LEGĂMÂNTUL LUI CAIN CU DUMNEZEU

1. Și iată, Cain s-a simțit după aceasta vindecat de spaima sa. Norul a dispărut, iar el a vărsat lacrimi amare de căință. Apoi a plecat să caute hrană pentru familia sa. A început să se gândească la cât de mult s-a depărtat de Paradis, la felul în care a pierdut iubirea lui Dumnezeu și a căzut pradă dreptății Sale aspre, fiind în fața judecății divine ca pe o mușcă de cuțit. Și din ce se gândea, vărsa tot mai multe lacrimi de căință și devenea tot mai conștient de imensa sa vină față de Dumnezeu, întrebându-se dacă va mai fi vreodată vrednic să dobândească măcar o mică parte din iubirea pierdută.

2. Cum mergea el și medita la toate aceste lucruri, a ajuns împreună cu ai săi la o tufă de mure plină cu fructe. Și pentru că le era tare foame la toți, s-au repezit la mure să le mănânce.

3. Dar lui Cain i-a trecut imediat un gând prin minte și le-a spus: “Nevastă, copii, stați, dați deoparte această hrană necunoscută, oricât de foame v-ar fi, căci noi nu mai știm acum dacă ea conține viață sau moarte! Înainte de a o mânca, să îngenunchem și să ne mărturisim marea noastră vină înaintea lui Dumnezeu. În nimicnicia și neputința noastră, să implorăm binecuvântarea Lui pentru aceste fructe. Iar dacă El ne va da binecuvântarea, din marea Sa compasiune pentru noi,

atunci mai întâi să-i mulțumim și numai după aceea să ne potolim foamea, întru teamă și umilință față de El”.

4.Și iată, ei s-au îndepărtat la câțiva pași de acea tufă de mure și au făcut precum le-a spus Cain. Plângând, s-au rugat astfel: “O, Tu, Dumnezeule drept, mare și sfânt, privește cu blândețe la noi, bieți viermi zvârcolindu-se în țărâna neputinței, cum suntem față de Tine, Atotputernicul. Atât de mare este vina noastră că nu îndrăznim să ridicăm ochii către sfânta Ta față. Privește-ne în slăbiciunea noastră și nu ne lăsa să pierim în păcat.

5.Tufa din fața noastră este plină cu fructe care par a fi o hrană bună pentru niște păcătoși ca noi. Totuși, ne temem să mâncăm din ele, căci datorită mării noastre ticăloșii, nu mai avem capacitatea de a ști dacă ele conțin moarte sau viață.

6.De aceea, te rugăm pe Tine, Cel Drept și Unic, să ai milă de noi și să ne spui ce sunt aceste fructe. Îndepărtează veninul șarpelui și dăruiește-ne o picătură din binecuvântarea Ta, pentru ca să nu pierim. O, Doamne, Dumnezeule sfânt și drept, te implorăm, ascultă-ne ruga!”

7.Și iată, un nor strălucitor, roșu, a coborât de pe munți în acea vale, s-a oprit deasupra tufei de mure și din el a căzut un fulger înspăimântător chiar în tufa din care familia lui Cain voia să mănânce fructe. Atunci, un șarpe mare a fugit sâsâind din tufiș și a pornit cu fălcile căscate înspre Cain, care înghețase de frică. Dar fulgerele au urmărit șarpele și l-au gonit cu repeziciune în nisipurile fierbinți ale întinsului deșert. După ce el a dispărut din fața vederii lui Cain, acesta s-a întors din nou la tufiș și i-a mulțumit în tăcere lui Dumnezeu pentru că l-a salvat de la marile primejdii pricinuite de șarpe.

8.Apoi a văzut cum din norul cel roșu ca focul încep să cadă picături care au udat pământul de jur împrejur, pe o distanță considerabilă.

9.Cain și familia lui au recunoscut marea generozitate a lui Dumnezeu și din nou au îngenuncheat în fața Lui și i-au mulțumit din adâncul inimii pentru această mare binecuvântare. Încându-se în lacrimi, ei i-au spus: “O, Doamne, dreptatea Ta este atât de mare și atât de nebănuită de mințile noastre – dar cât de mare trebuie să fie iubirea Ta dacă poți încă să ne ierți, iar Tu, eternă Iubire, poți încă să-ți aduci aminte de niște păcătoși ca noi și să ne dăruiești binecuvântarea Ta! Și cât de ticăloși suntem noi, cei care am cutezat să Te judecăm!”

10.Și iată, în acel moment, din norul care încă răspândea ploaia în deșert, s-a auzit o voce blândă care a rostit aceste cuvinte: “Ascultă, Cain! Mi-am schimbat osânda în iubire. Dar iubirea rămâne numai cu aceia care în viitor vor căuta nu mizeria și suferința, ci, dimpotrivă, fericirea și libertatea.

11.Uite, îți dăruiesc o perioadă de 2000 de ani în timpul cărora nimeni nu va fi atins de judecata Mea. Din dreptatea Mea voi face un vas mare pe care îl voi așeza deasupra stelelor, iar din iubirea Mea voi face un alt vas pe care îl voi așeza sub pământ. Iar tu vei putea face tot ceea ce dorești: dacă faci lucruri rele, faptele tale se vor aduna în vasul judecății, care, când se va umple, se va revărsa, făcând să curgă pretutindeni întreaga mânie strânsă de Mine împotriva făcătorilor de rele. Iar dacă vasul iubirii rămâne gol sub pământ, voi pune atunci în el moartea prin care cei păcătoși se vor purifica lent și dureros. Cine va primi acea primă purificare, se va putea muta apoi în stele pentru a cunoaște noi încercări, iar dacă în urma acestora se va întări în ticăloșie și în răutate, la un moment dat va fi împins în jos de pe buza vasului judecății, și acolo va afla, în mânia lui Dumnezeu, plângerea eternă și scrâșnirea dinților.

12.Iar acum, mergi să culegi fructele îndulcite de binecuvântarea Mea și mănâncă-le ca să-ți potolești foamea, dar să nu uiți niciodată de la cine ai primit acest dar.

13.Răspândiți-vă în toată valea, însă nici unul dintre voi să nu îndrăznească vreodată să pună piciorul pe culmile munților, căci acestea sunt sfinte și sunt destinate spre a găzdui pe copiii Mei binecuvântați. Acela dintre voi care va încălca această lege, va fi dat pradă animalelor puse să păzească pentru totdeauna aceste pământuri, și anume urșilor, vulpilei, hienelor, leilor, tigrilor, și de

asemenea, șerpilor mari care trăiesc sub pământ. Această lege este valabilă pentru voi toți, dar și pentru toate animalele domestice care se vor supune vouă mai târziu.

14. Numai acela dintre voi care va deveni foarte pios și va trece cu bine încercarea iubirii Mele, va primi permisiunea de a pătrunde în interiorul muntelui, pentru a scoate de acolo fierul din care își va face unelte după trebuință, așa cum va fi învățat la timpul potrivit.

15. Iar acum mănâncă, împreună-te cu soțiile tale, fă fii și fiice, și rezistă ispitirii permanente a seminției șarpelui, cultivând în interiorul tău teama de judecata Mea, Dumnezeu cel Etern, Drept și Sfânt. *Amin!*”

Capitolul 22

ENOH, FIUL LUI CAIN, FĂURITOR DE LEGI

1. Și iată, ei au făcut precum li s-a poruncit, și au trăit un timp în acest fel. Cain s-a împreunat din nou cu soția lui și ea i-a născut un fiu căruia i-au dat numele “Enoh”, ceea ce înseamnă “Onoarea lui Cain”. Iar Cain i-a adunat pe toți copiii lui și le-a spus: “Copii, iată-l aici pe fratele vostru nou-născut, pe care Dumnezeu mi l-a dat pentru a restabili ordinea și a pune capăt certurilor și rivalităților dintre voi. El vă va dăruia legi, va răsplăti credința și-i va pedepsi pe cei ce greșesc, astfel încât neamul nostru să devină de asemenea un popor glorios, precum acela al copiilor lui Dumnezeu. Aceia nu au nevoie de legi, pentru că ei posedă iubirea care îi poate face liberi, dar noi, prin păcatul meu, am decăzut foarte mult și suntem cu mult mai prejos decât ei. Dacă vom rămâne în fărădelege, dacă nu va fi unul dintre noi care să ne reprezinte, să ne fie scut în fața mării lor puteri, ei ne vor călca în picioare.

2. Căci, deși Dumnezeul lor este același cu Dumnezeul nostru, ei au în El un Tată, în timp ce noi avem un Judecător. Tatăl cunoaște iubirea lor și îi veghează mereu. În timp ce noi am fost lăsați să acționăm după propria noastră voie, și deși aparent putem face orice ne trece prin cap, nu putem să supraviețuim fără lege și disciplină. De nu va fi o lege căreia să ne supunem, luptele și certurile dintre noi ne vor face să ne ucidem unii pe alții, vasul dreptății se va umple mai înainte de vreme și vom pieri cu toții striviți sub greutatea răutăților pe care le vom înfăptui. Așa că iată de ce trebuie să ne unim eforturile și să punem împreună piatră peste piatră pentru a-i ridica fratelui vostru o casă mare și solidă, iar pentru fiecare dintre voi câte una mai mică. Vom face în jurul casei lui o curte largă, pentru a-i da posibilitatea să ne urmărească pe toți și să observe mereu faptele noastre. El va fi liber de orice muncă, căci va fi suveranul vostru, iar voi cu toții veți munci pentru el.

3. Totuși, de la începutul timpurilor eu sunt tatăl vostru și sunt cel care vă face legile, în numele dreptății lui Dumnezeu. Vai de acela care nu se va supune acestor legi! Blestemul meu va cădea asupra lui și nu va găsi pic de milă în inima mea, căci acum este timpul dreptății, nu al iubirii.

4. Când există iubire, există de asemenea compasiune, și nu este nevoie de lege, căci legea este chiar iubirea. Dar când există numai justiție, legea este dreptate pentru dreptate, judecată pentru judecată, răsplată pentru răsplată, loialitate pentru loialitate, supunere față de lege, osândire pentru nesupunere, pedeapsă pentru hulire, blestem pentru trădare și moarte pentru moarte.

5. Spre a consfinți aceste cuvinte, mă jur acum în fața voastră pe cer – justiția inexorabilă a lui Dumnezeu, și pe pământ – sălaşul blestemului Divinității, că oricine va îndrăzni să încalce legea, va suporta pedeapsa cuvenită, după cum v-am grăit astăzi ca tată și ca suveran al vostru.

6. Mai târziu, domn și legiuitor va fi fratele vostru, care va face legi pentru voi după alegerea sa liberă și justă. El va fi mai presus de lege și fiecare dintre faptele sale va deveni și va rămâne lege pentru voi, până când el se va decide să o revoce.

7. Acum, că v-am făcut cunoscută voința mea, mergeți și aveți grijă ca tot ce veți face să fie în conformitate cu aceasta, căci altă cale de supraviețuire într-o lume guvernată de justiție nu există, decât numai aceea a supunerii față de lege și a evitării judecății”.

8. După rostirea acestor cuvinte, ei s-au apucat cu toții de treabă și au ridicat un oraș. Lucrul la acesta le-a luat 60 de ani. În timp ce locuințele lor se prăbușeau adeseori, ei munceau din greu la ridicarea palatului suveranului lor și nu au reușit să-l termine decât după ce i-am arătat Eu lui Enoh într-un vis cum să-l construiască. Căci Mi s-a făcut milă de sărmanii copii, care după ce că munceau din răspuțeri, erau foarte aspru tratați de Cain. Inițial, el aplicase strict legea și ordinea, dar de la un moment dat începuse să-și conducă poporul ca un tiran nemilos, guvernând prin frică și teroare și pedepsind totul fără pic de compasiune, căci inima lui era lipsită de iubire. Dacă la început a considerat ca fiind justă supunerea față de toate legile, el a greșit atunci când nu a luat în considerație că supunerea prin frică nu înseamnă câtuși de puțin smerenie, ci doar jalnică iubire de sine. Căci acela care se iubește pe sine va ține cont de o lege numai de frica osândei pe care ar trebui să o suporte dacă ar încălca-o, și pentru că îi este nespus de milă de propria sa piele, dacă ar trebui, printr-un mare nenoroc, să experimenteze suferința pedepsei. La cea mai mică șansă de a păstra neștiute sentimentele sale, el va blestema însă în curând atât legea cât și pe cel care a dat-o, și va sfârși prin a o disprețui complet.

9. Dacă un asemenea om capătă vreodată mai multă putere, el va fi de două ori mai plin de cruzime atunci când va ataca toate legile anterioare, când le va aboli și le va distruge, deopotrivă cu cel care le-a dat. (Notă: Acest lucru ar trebui să fie luat în considerare de către toți conducătorii și legiuitorii acestor timpuri, căci soarta lor nu va fi diferită dacă vor crede că frica este singurul mijloc de a determina oamenii să se supună legilor, transformându-i într-o turmă de sclavi necuvântători. Ei se vor confrunta mai devreme sau mai târziu cu experiența dureroasă a consecințelor legilor ce nu-și au originea în iubirea cea mai pură și mai lipsită de egoism).

10. Căci iată, Cain – deși a acționat mereu conform legii – a dovedit multă cruzime, întrucât el nu a dobândit niciodată grația Mea deplină, nici chiar atunci când a vărsat lacrimi de căință. Nu i-am putut-o oferi pentru că însăși căința lui era orientată spre a nu pierde grația Mea, și niciodată spre a nu pierde iubirea Mea.

11. Toți aceia care se căiesc în acest fel, nu deplâng profund și cu adevărat pierderea vieții, ci doar pierderea traiului bun. Căința lor este falsă, căci ea nu rezultă din dorința reunificării cu Mine. Dacă Eu le-aș dăruia atunci ceea ce ei nu au cerut și nici nu doresc, aceasta le-ar aduce numai decît moartea, căci libera voință este însăși viața omului în prezent.

12. La fel stau lucrurile și în cazul lui Cain. El ar fi putut primi iubire, dar a ales justiția în locul ei, fără să știe că nu poate exista justiție fără iubire, și că, de aceea, justiția este forma cea mai înaltă de iubire, fără de care, în mod necesar, totul ar pieri.

1.Când construcția orașului s-a terminat, Cain l-a instalat pe Enoh în palatul înalt ridicat pentru el, și acolo, în prezența copiilor și nepoților săi, i-a transferat întreaga sa putere și i-a cerut să dea poporului său legi după propria lui înțelegere și voință, spunând aceste cuvinte:

2.“Privește, Enoh, în acest palat construit special pentru tine, îți transfer toate drepturile mele părintești, întreaga mea putere și autoritate, spre a fi tu de acum înainte călăuzitorul copiilor mei și al meu, prin legile pe care le vei da după cum îți este voia. Ei vor respecta aceste legi și le vor considera sacre, căci nu atât legea este foarte importantă, cât respectarea ei întocmai. Aceasta înseamnă: ‘A acționa conform legii este în totalitate bine; a acționa împotriva legii este în totalitate rău’. Iar acest rău va fi pedepsit în funcție de gradul de încălcare a legii.

3.Deci calea noastră este să devenim liberi prin actul respectării legii, nu prin legea ca atare, a cărei natură nici nu este atât de importantă pe cât este supunerea față de ea.

4.Tu însă, ca legiuitor, te vei afla mai presus de lege, libertatea ta va fi sacră în fața legii și în fața supușilor tăi. Căci dacă și tu ai fi constrâns în același fel ca și ceilalți, acțiunile tale nu ar mai fi libere, ori acest lucru este o condiție necesară pentru ca tu să nu devii un prizonier la legii. De aceea, tu trebuie să fii mai presus de aceasta. Tu nu vei cunoaște nici un fel de constrângere, vei fi liber, însă fiecare acțiune a ta trebuie să fie considerată lege de către cei care s-au încredințat cu totul ție. Ei trebuie să acționeze mereu în acord cu voința ta; astfel, ei vor face întotdeauna numai ceea ce dorești tu”.

5.După aceea, noul suveran a spus cu o voce dictatorială: “Ascultați, supușii mei, bărbați și femei! Nici unul dintre voi nu va mai avea nimic în stăpânirea lui, ci totul va fi al meu, pentru ca astfel toate certurile și dușmăniile voastre să ia sfârșit. În viitor, voi îmi veți sluji numai mie și veți munci numai pentru cămările mele. Veți primi în schimb hrană, după străduința voastră. Cei ce-mi vor dovedi mai multă credință îmi vor fi mai apropiați decât ceilalți, iar supraveghetorii, funcționarii legii și cei puși să execute pedepsele drepte pe care le voi aplica, vor primi hrană mai bună. Vai de acela care nu se va supune, căci îl voi lepăda la poalele munților, unde fiarele îl vor uide și-i vor sfâșia trupul în bucăți. Aceia care vor încălca legile mele din lene sau din neatenție, vor fi bătuți cu nuiaua până ce sângele va țâșni. Iar aceia care vor îndrăzni să mi se opună mie, suveranul lor, vor fi torturați de șerpi până-n măduva oaselor, iar limbile lor vor fi tăiate și date șerpilor ca hrană. Dacă cineva va avea vreodată cutezanța să se uite cu invidie la mine, ochii îi vor fi scoși, astfel ca niciodată să nu-și mai poată vedea suveranul. Leneșul va deveni căraușul poverilor celor mai mari și va fi tratat ca o vită de povară, fiind bătut cu bățul și cu bâta spre a-și face picioarele și brațele să se miște mai repede.

6.Nu vă dau altă lege decât aceea a supunerii stricte la toate dorințele și poruncile mele, la orice oră din zi și din noapte, *Amin!*”

7.Și iată, după aceste cuvinte chiar și Cain s-a simțit adânc tulburat, iar ceilalți copii și nepoți au părăsit casa lui Enoh blestemându-și în sinea lor tatăl care a avut cruzimea să-i pună să-și dea atâta osteneală pentru a le pregăti o asemenea soartă mizerabilă.

8.Spre seară li s-a făcut foame, dar n-au îndrăznit să mănânce, ci s-au dus direct la Enoh și i-au spus: “Doamne, am lucrat toată ziua, dă-ne acum hrana promisă”.

9.Iar Enoh s-a ridicat în picioare și le-a spus: “Unde este rodul muncii voastre? Aduceți aici să văd ce-ați lucrat, puneți totul în cămările mele și pe urmă eu îi voi da fiecăruia ceea ce i se cuvine”.

10.Și fiecare a adus ceea ce a muncit în ziua aceea, după cum li s-a cerut. Au așezat fructele strânse la picioarele lui Enoh, unii mai multe, alții mai puține, fiecare după cum a putut.

11.Iar Cain și soția sa nu au adus nimic, gândind că ei sunt liberi față de lege. Enoh a împărțit roadele și a spus ca să audă Cain: “Cine a muncit, mănâncă. Cine nu a muncit, nu mănâncă”.

12.Și iată cum Cain și soția sa au postit în acea seară. Ei au plecat plângând din palatul lui Enoh și în zadar au căutat alinare, căci la nici unul dintre copiii și nepoții lor nu au găsit nici măcar un dram de compasiune. Cain a mers și a cules resturile de mâncare aruncate pe câmp. Și cum în anii în care se construise orașul nu a pus să i se ridice și lui o casă, Cain și soția lui s-au văzut nevoiți să doarmă pe câmp, sub cerul liber.

13.În ziua următoare, când copiii lui au ieșit la lucru, l-au găsit culegând fructe. “Iată – și-au spus ei – s-a apucat în sfârșit și el să muncească acest pământ. A primit exact ceea ce a cerut: dreptate, în loc de iubire!”

14.Toată ziua au lucrat neîntrerupt, până aproape de miezul nopții, unii culegând fructe, alții construind case sau noi acareturi, iar alții slujindu-și stăpânul, pe soția și pe copiii lui, pentru ca aceștia să se poată bucura nestingheriți de tot confortul și de o tihnă deplină. Când au terminat, au adus ca și cu o seară înainte tot ce au muncit la curtea suveranului și au cerut hrana cuvenită. Și la fel au făcut Cain și soția lui.

15.Iar Enoh s-a ridicat mânios în picioare și a zis: “De câte ori pe zi mă deranjați cu pofta voastră de mâncare? Credeți că eu strâng fructele muncii voastre pentru ca voi să vă îmbuibăți fără nici o grijă? Sarcina voastră este să faceți tot ce puteți pentru confortul domnului vostru, iar eu și servitorii mei apropiați în nici un caz nu trebuie să muncim pentru voi. Plecați imediat de aici și nici unul dintre voi să nu mai îndrăznească de acum înainte să-mi calce pragul. Voi pune servitorii mei să strângă de la voi fructele care se cuvin casei mele, iar voi veți mânca ceea ce cade pe jos din arbuști și din copaci. Porunca este valabilă atât pentru culegători cât și pentru constructorii de case. Și să știți că aceasta este o lege nouă pentru voi, pe care să faceți bine să o considerați sfântă, căci va fi vai de acela care va cuteza să o încalce!”

16.Atunci, Cain l-a întrebat pe Enoh cu o adâncă durere: “O, Enoh, mărite stăpâne și fostul meu fiu, spune-mi cinstit și sincer, după inima ta, dacă tatăl și mama ta nu ar trebui să fie exceptați de la legile înțelepte cu care îți cinstești tu supușii? Iar dacă trebuie să fim asemenea copiilor noștri, atunci îngăduie să fim hrăniți și noi, tatăl și mama lor, care acum, vezi bine, suntem bătrâni și fără putere. Sau dacă aceasta nu este cu puțință, îngăduie-ne cu bunăvoință să părăsim acest pământ și să mergem la capătul lumii, spre a nu mai vedea mizeria copiilor mei care se sting sub greutatea jugului dreptății”.

17.Iar Enoh a spus: “Cum poți să-mi ceri așa ceva? Pot eu să greșesc atunci când acționez conform puterii și instrucțiunilor pe care chiar tu mi le-ai dat? Nu tu ai declarat că nimeni în afară de mine nu este liber în fața legii, și că nici tu nu faci excepție? Cum poți acum să-mi ceri un lucru ilegal, forțându-mă să mă port neîndurător cu tine, primul legiuitor, și să-ți aplic chiar ție consecințele legale ale nesupunerii față de lege, pentru a nu fi pentru ceilalți un exemplu rău? Și de aș proceda altfel, aș greși eu oare? De vreme ce între noi nu există iubire, ci doar dreptate stearpă, în ce teamei îmi ceri tu să fac o excepție pentru tine de la legile pe care le dau după bunul meu plac, să-ți fac o favoare care nu este în nici un fel compatibilă cu poziția mea de stăpân al legilor? Ce poate să însemne pentru mine faptul că-mi ești tată, dacă prin tine am venit pe lume în circumstanțe pe care nu le-am dorit niciodată? M-ai zămislit fără voia mea și tot fără voia mea m-ai făcut suveran. Dacă acum sunt ceea ce sunt, aceasta s-a petrecut în totalitate fără voia mea. Am venit pe lume din pură întâmplare, datorită poftei tale trupești, și am devenit suveran datorită ambiției tale. Poți să-mi spui deci ce obligații aș putea avea față de tine din punct de vedere legal?”

18.Așa că piei din ochii mei, dacă vrei ca asprele pedepse ale justiției mele să nu se abată asupra ta! Aceasta este singura grație pe care ți-o pot oferi, de când pot face ceea ce doresc. Pleacă de aici!

Capitolul 24 CĂLĂTORIA LUI CAIN PE MARE

1. Cain a plecat plângând împreună cu soția sa și patru dintre copii, doi fii și două fiice, și după patru zile de mers a ajuns la țărmul mării. Văzând acea întindere de apă, el s-a înfiorat de teama că a ajuns la capătul lumii. “Dacă Enoh mă urmărește acum, unde oare să mă mai duc?”, se gândea el.

2. “În fața mea este capătul lumii, de-a stânga și de-a dreapta mea se înalță culmile munților pe care nu îmi este îngăduit să pun piciorul, iar ochii și urechile lui Dumnezeu s-au închis pentru mine. În afară de aceasta, am văzut aici tot felul de fructe ciudate și nebinecuvântate de care nu îndrăznesc să mă ating. Iar proviziile pe care le-am luat la plecare s-au terminat. Ce pot să fac eu acum?”

3. Voi încerca din nou să-l chem pe Domnul în ajutor. Ori mă va auzi, ori ne va lăsa să murim. Vom face după voia Lui, pe care, în orbirea noastră, nu am recunoscut-o atâta amar de timp”.

4. Și iată, după 77 de ani, Cain a început din nou să Mi se roage. El s-a rugat neîncetat trei zile și trei nopți, plângând în tot acest timp și spunând: “Doamne, bunule și iubitorule Dumnezeu, privește cu milă la cel mai mare păcătos, care se află acum la picioarele tale, și fă cu mine după sfântă voia Ta!” Aceste vorbe le-a repetat el de mai multe mii de ori.

5. Văzându-l că plânge atât de tare și este atât de nenorocit, Mi s-a făcut milă de el și l-am trimis la el pe Abel, într-o văpaie de flăcări. El i-a spus din partea Mea următoarele cuvinte: “Cain, ridică-te de la pământ, privește-mă și spune-mi dacă mă mai recunoști!”

6. Atunci Cain s-a ridicat plin de teamă de la pământ, s-a uitat la flacără, dar nu l-a recunoscut pe Abel, nici vocea, nici chipul lui, și tremurând de frică a întrebat: “Cine ești tu, făptură ciudată din foc?”

7. Iar Abel i-a răspuns: “Eu sunt fratele tău, Abel, iar focul acesta este focul iubirii divine pentru tine. Spune-mi ce dorești”. – “O, frate – a spus Cain – dacă tu ești într-adevăr fratele meu, află că nu mai am nici o dorință. Fiul meu, Enoh, mi-a luat totul, inclusiv dorințele. Acum nu mai am nimic, iată-ne, toți care ne aflăm aici suntem complet lipsiți de dorințe. Atât mai pot să spun: ‘Facă-se cu mine totul după voia sfântă a Domnului!’”

8. Atunci, Abel a spus: “Ascultă! Voia Domnului, Tatăl meu și Dumnezeul tău, este ca tu să mănânci din oricare dintre fructele pe care le găsești, fără să-ți fie teamă. Căci șarpele te-a condus în acest loc, iar el a rămas printre copiii tăi, în orașul lui Enoh, unde își varsă în continuare veninul. Cu tine el nu mai are acum nici o treabă. Când cineva își abandonează voința proprie, diavolul nu mai poate cloci pui în inima lui, dar dacă acela își supune voința șarpelui, el îi devine rob și libertatea de acțiune încetează pentru el.

9. Însă acela care a reușit să scape din ghearele puternice ale lui Satan și să salveze ultima scânteie din voința proprie, spre a o depune la picioarele lui Iehova, va primi de la El o voință nouă, ce-l va face să acționeze în viitor ca un instrument al Său. Deci voința Domnului pentru tine este de acum înainte voința ta. Dacă vreodată urmașii lui Enoh te vor găsi, pe tine sau pe ai tăi, ei nu vă vor recunoaște, căci iubirea Domnului va arde pielea voastră, schimbându-i pentru totdeauna culoarea în negru.

10. Numele de ‘Cain’ ți se va lua și ți se va da în schimb un alt nume, acela de ‘Etiop’, care înseamnă ‘cel fără altă dorință decât voința lui Dumnezeu’. Acum să-ți faci un coș mare din stuf și

trestie, lung de șapte lungimi de om, lat de trei și înalt de unul. Să fie trainic, să-l ungi cu rășină și smoală. Și când vei fi terminat această treabă, să-l pui lângă apa cea mare, și timp de 40 de zile să culegi fructe pe care să le strângi lângă coș. La sfârșit, să le urci pe toate înăuntru.

11. Atunci, Domnul va trimite un val din apa cea mare. Acesta va ridica coșul cu voi toți înăuntru lui, și vă va duce către un ținut îndepărtat, aflat în mijlocul acestei imensități de ape. Acolo te vei opri și vei fi în deplină siguranță față de persecuțiile lui Enoh.

12. În aceste întinderi de ape vei vedea mici insule peste tot în jurul tău, și atunci când veți deveni prea mulți pentru insula pe care v-ați oprit, mergeți o parte dintre voi spre o altă insulă și tot așa, până ce veți popula toate insulele din această imensitate de ape, căci aceasta este voința Domnului.

13. Și de vă veți aduce aminte mereu de Domnul, El vă va dăruia într-o zi un continent larg să-l locuiți, unde veți putea rămâne până la sfârșitul lumii. Dar acest pământ va trebui să fie mai întâi purificat prin potop de ape ce se vor revărsa din ceruri și care îi vor ucide pe urmașii lui Enoh, și de asemenea, pe mulți dintre copiii lui Dumnezeu, care s-au lăsat ademeniți de frumusețea fiicelor lui Enoh.

14. Însă voi, cei fără voință egotică, nu veți fi atinși de apele dezlănțuite, căci voia Domnului vă așează deasupra apelor imensei Sale compasiuni. Și de veți avea vreodată nevoie de ceva, știți acum unde să căutați. Dăruitorul tuturor bogățiilor nu vă va uita, dacă voi nu-L veți uita în adâncul inimilor voastre.

15. Iar acum vino mai aproape”. Cain a făcut atunci un pas către trupul de foc al fratelui său, și acesta l-a îmbrățișat. După îmbrățișare, pielea lui a devenit neagră, iar părul creț și sărmos. Și la fel s-au transformat și ceilalți cinci care îl însoțeau.

16. Apoi, Abel a spus: “Acum, frate Etiop, ești eliberat de orice vină, căci tot păcatul a rămas cu Enoh. Tu însă vei acționa mereu în acord cu voia Domnului! *Amin!*”

Capitolul 25

DEZVOLTAREA LINIEI LUI CAIN

1. Pe urmă, Abel a dispărut, iar Etiop a mâncat câteva fructe, pentru prima dată în viața lui pe deplin fericit. El a făcut după aceea tot ce i s-a poruncit.

2. Astfel, ultima linie a lui Cain este cea care populează până în zilele noastre toate insulele, și care, după marea distrugere a progeniturilor șarpelui prin potopul de ape revărsate din ceruri, s-a extins de asemenea pe marile continente care astăzi se numesc Africa, America și Australia. Urmașii lui nu au pierit în ape, și ei sunt încă și astăzi, în acest ultim ceas, o mărturie vie a atrocităților comise în trecut și în prezent de către copiii Mei și de către copiii lui Enoh.

3. Chiar și astăzi, acel Etiop din vechime trăiește ca ființă materială și spirituală, ascuns pe o insulă din mijlocul oceanului, unde nici un muritor nu îl poate descoperi, și este un observator constant al faptelor voastre.

4. El s-a hrănit numai cu fructe și a zămislit 700 de copii timp de o mie de ani. Apoi nu a mai avut nevoie să bea și să mănânce, căci, reînnoit de Mine, a dobândit capacitatea de a se hrăni numai cu iubirea Mea, care este cea mai bună hrană. Căci acela care se hrănește cu ea nu va mai experimenta niciodată moartea, și niciodată nu va mai simți foamea sau setea fizică. Moartea

acestui va fi o trecere dintr-o viață în alta, rămânând mereu viu în interiorul Ființei eterne, care sunt Eu.

5.Etiop trăiește fizic, ca primul fiu al omului, pe întinsa față a Pământului. Lui i s-a permis să urmărească acțiunile tuturor oamenilor și să rămână martorul străvechi al tuturor faptelor Mele drepte, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre.

6.El i-a cunoscut pe Noe, Avraam, Moise, pe toți profeții și pe marele preot Melchisedek.

7.El a fost martorul nașterii Mele și al noii Mele creații, prin cea mai măreață dintre operele Mele, lucrarea mântuirii. Și la fel va rămâne până ce Noul Oraș Sfânt va coborî pe Pământ, lucru care a și început să se arate. Acolo, el va fi primit ca păzitor credincios al porților orașului, căci, cu excepția Mea, nimeni nu posedă o cunoaștere atât de amănunțită a lucrărilor șarpelui decât el, care a suferit atât de mult de pe urma lui.

8.Aceasta este povestea lui Cain, și v-am dezvăluit-o astăzi vouă pentru ca voi să recunoașteți mai ușor și mai rapid rădăcinile răului în voi. Apoi să le distrugeți complet, spre a putea găsi pe urmă întru iubirea Mea Paradisul pierdut și a deveni cetățeni adevărați și credincioși ai noului și marelui Oraș Sfânt, căci Eu sunt Tatăl vostru adevărat, sfânt și bun, din vecii vecilor. *Amin!*”

Capitolul 26

LEGILE PĂGÂNE ALE LUI ENOH

1.Să ne întoarcem acum în orașul lui Enoh și să vedem cum s-au schimbat acolo lucrurile după numai 30 de ani.

2.Enoh își alesese de soție pe cea mai frumoasă dintre femei, la care se adăugau două concubine, și comitea păcat trupesc cu toate, căci el nu respecta deloc legea dăruirii inimii. Rezultatul a fost că mintea lui a devenit în scurt timp atât de întunecată, încât a uitat complet de îndatoririle guvernării. Puținele gânduri care își mai făceau loc în mintea lui se orientau exclusiv către viața de plăceri pe care o ducea, către hainele scumpe, strălucirea și fastul casei sale, și către poftele trupești.

3.Atâta timp cât supușii lui îi aduceau cele mai bune fructe, precum și podoabe și haine scumpe, el era pe deplin satisfăcut, lăsând legile și guvernarea de izbeliște.

4.Supușii, observând că el a devenit indiferent la treburile cetății, au început să tragă foloase din orbirea lui. Servitorii lui au băgat imediat de seamă ce se întâmplă, și fiind la fel de lacomi și de vicleni ca șarpele însuși, au găsit multe metode prin care să adoarmă vigilența stăpânului lor. Ei au oferit recompense necinstite tuturor supușilor, sub forma a tot felul de nimicuri menite să le distragă atenția de la lucrurile esențiale, pentru ca aceștia să trudească din greu și să le aducă lor un număr tot mai mare de daruri.

5.Și văzând acești servitori că nu-i amenință nici o pedeapsă pentru faptele lor, au început să conducă ei poporul, dând legi în numele lor. Mai întâi, ei au început să se închine suveranului ca unui Dumnezeu, aducându-i tot felul de jertfe. Apoi, cea mai frumoasă dintre fiicele unui supus era oferită suveranului în schimbul scutirii de taxe cu care era gratulat fericitul tată, care devenea în acest fel proprietarul liber al casei în care locuia și căpăta în plus dreptul de a vizita palatul și de a-i

cunoaște pe servitori. Și timp de un an, acesta putea să-l întâlnească pe suveran față în față și să-i mulțumească pentru marea sa grație și pentru celelalte privilegii.

6. Aceasta a fost – ați putea spune – o lovitură de geniu dată șarpelui, căci părinții au început să-și țină fiicele acasă, având în mod special grijă ca ele să devină tandre și frumoase, spre a obține mai târziu prin ele o oarecare libertate. O frumusețe hărăzită suveranului nu putea fi văzută de oamenii de rând.

7. Și acum, să vedem care a fost rezultatul acestei înșelătorii reciproce? Cel mai rău din câte se pot imagina, și anume acela că servitorii au acaparat întreaga putere a guvernării, convingându-și cu viclenie stăpânul că el nu mai este conducătorul poporului său, ci dumnezeul lor, și că este sub demnitatea statutului lui divin ca sublima lui maiestate să se ocupe cu ticluirea de legi pentru viermii pământului. Datorită infinitului lor respect pentru sanctitatea sa deplină, servitorii s-au arătat dispuși să ia asupra lor această ocupație degradantă. Astfel, suveranul nu mai avea nimic de făcut decât să-și manifeste plăcerea sau insatisfacția și să accepte plin de grație comorile pe care supușii i le aduceau din abundență.

8. Mai mult decât atât, el trebuia să se arate poporului numai *o dată* pe an, și atunci toată lumea trebuia să se prosterneze înaintea lui și să i se închine cu fața la pământ. Iar dacă, în mod excepțional, dorea să-i facă o favoare unuia dintre viermii care i se închinau în țărână, el îl lovea cu putere în cap pe acel biet vierme cu sfântul lui picior.

9. Iar destinatarul aceluia sublim favor, căpătat poate prin faptul că-i dăruise suveranului frumoasa și încântătoarea sa fiică, era imediat ridicat de la pământ și lui i se permitea apoi să privească sublima față a domnului, deținător al întregii forțe și puteri. El devenea din acel moment cetățean liber al orașului lui Enoh.

10. Asemenea cuvinte au fost de natură să flateze vanitatea și iubirea de sine a lui Enoh într-un asemenea grad încât numaidecât a fost de acord cu toate propunerile servitorilor lui. O, ce neînchipuit de mare preostie!

11. Căci iată, până la urmă servitorii lui au dobândit ceea ce și-au dorit atât de mult, și anume dreptul de a da legi, de a pedepsi și de a governa în totalitate. Existau acum zece legiuitori în loc de unul singur, iar aceștia nu făceau nici o diferență între oameni – care erau frații lor –, și animale. Ei împărțeau mulțimea asupra căreia guvernau în animale cugetătoare și animale necugetătoare. Numai atunci când un asemenea animal cugetător reușea să joace un rol în planurile lor diabolice, își câștiga el dreptul de a se numi om.

12. Când au văzut cei zece legiuitori cum animalele-oameni se supun orbește legilor date de ei – lucru natural de altfel, din cauza fricii imense pe care le-o insuflau prin nenumăratele torturi și pedepse la care îi supuneau – fiecare dintre ei și-a ales de-a lungul timpului, din rândul oamenilor liberi ai cetății, alți zece servitori, și împreună cu soțiile și copiii acestora, au constituit o clasă nouă, cea a nobilimii. Acești nobili aveau obligația să-și ofere stăpânului fiicele, dacă erau suficient de frumoase și de atrăgătoare, în schimbul favorii primite. În acest fel au fost zămisliti o sumedenie de copii nelegiuiti, care apoi erau dați oamenilor-animale să-i crească. Când acești copii creșteau, cei de sex bărbătesc deveneau la rândul lor animale-oameni, iar cei de sex femeiesc, prin viclenia șarpelui, erau de obicei înzestrați cu o mare frumusețe, astfel că deveneau – la fel ca mamele lor – fiitoarele stăpânului, uneori încă de la frageda vârstă de 12 ani. Din cauza debutului lor atât de timpuriu, unele dintre aceste fetițe nu mai puteau avea copii atunci când creșteau. Într-un timp foarte scurt, ele își pierdeau și atractivitatea, fiind aruncate printre animale și obligate să muncească pentru ele. Ele erau numite “ore”, adică “femeile care au grijă de animale”.

13. Acest mod de viață s-a păstrat timp de 30 de ani. În acest timp, din cauza comportamentului desfrânat, populația a crescut la câteva sute de mii și s-a răspândit peste tot, astfel încât nu mai era posibilă supravegherea tuturor. De aceea, cu acordul lui Enoh, care nu avea nici

cea mai mică bănuială, căci devenise între timp un ‘zeu’ slab și inactiv, s-au mai construit alte zece cetăți, care au primit numele celor zece legiuitori, și anume:

14.Kad (hoțul), Kahrak (domnul târfelor), Nohad (înșelătorul), Houid (hainul), Hlad (nesimțitorul), Ouvrak (sământa șarpelui), Farak (crudul), Molakim (mincinosul), Ouvrahim (lăudărosul) și Thahirak (marele făcător de rele).

15.Fiecare dintre aceste orașe a fost înălțat exact după modelul orașului lui Enoh, înconjurat de ziduri și metereze. Și țineți seama de următorul lucru: de vreme ce în acele vremuri oamenii nu cunoșteau încă uneltele care le-ar fi făcut munca mai ușoară, scoabe, sape, târnăcoape, cazmale, etc., ei au făcut totul cu mâinile goale, scurmând pământul ca șoarecii câmpului.

Capitolul 27

POLITICILE PROMOIVATE DE CONSILIERII LUI ENOH

1.Nu am să insist asupra caznelor cumplite pe care le-au îndurat bieții oameni în timpul construirii acestor clădiri, ci am să vă conduc direct la ceea ce este mai important. Când cele zece cetăți au fost gata, legiuitorii au venit la Enoh și i-au spus: “Enoh, mare și sublim zeu, deținător al întregii puteri și forțe (N.B. cu toate că în realitate el era deja mai slab decât un țânțar și nu mai posedă atunci nici un fel de putere), domn suprem al întregii dreptăți (N.B. la baza căreia nu se afla altceva decât jaful, curvăsăria, înșelăciunea, tot ce poate fi mai rău și mai oribil, împietrirea inimii, răutatea, cruzimea, falsitatea, lauda deșartă și crime de tot felul)! Privește, poporul tău s-a înmulțit sub nespuse de înțeleapta ta îndrumare și sub justiția ta incomprehensibilă și insondabilă – pentru ei (N.B. un adevăr perfect, căci justiția lui era de neînțeles în primul rând pentru el, Enoh), și s-au răspândit peste tot cuprinsul vastelor teritorii ale gloriei tale depline. De aceea, considerăm că nu mai este cu putință să-i supraveghezi pe toți de la înălțimea reședinței tale. Dacă noi nu am veghea, ei ar face totul după voia lor și s-ar răzleți, ba chiar ar ajunge să nu ți se mai închine ție – deși adorarea fapturii tale este lege pentru ei – ci ar începe din nou să se închine Dumnezeului lui Cain. Și s-ar putea ca acestui bătrân Dumnezeu să-i convină să recompenseze pe vreunul dintre închinătorii Lui cu puteri care să-l facă de neînvins. Acesta ar strânge mulțimile în jurul lui, ne-ar ataca, iar în final ne-ar nimici pe toți. (N.B. De bună seamă că asemenea temeri se potrivește de minune unui domn atotputernic!)

2.În afară de aceasta, nu am avea nici destui servitori pe care să-i trimitem să strângă dările și să le aducă aici. Servitorii ar putea să ne înșele, permițându-și să mănânce ei înșiși din bogăția pe care pământul întreg, în supunerea lui, o produce exclusiv pentru tine”. (N.B. Astfel că marele zeu s-a simțit cuprins de chinurile fricii de-a muri de foame!)

3.Enoh s-a neliniștit foarte tare, și pentru că nici nu știa cât de mult se înmulțise poporul său, habar nu avea ce să facă. În final, s-a ridicat și a grăit cu o voce plină de teamă, tremurătoare: “Ce ar fi să îi ucidem treptat, dacă tot sunt prea mulți, și astfel să aducem populația la numărul inițial, pe vremea când oamenii erau slabi și dependenți? Ce credeți despre aceasta voi, cei mai credincioși slujitori ai mei?” (N.B. Iată un plan perfect de aplicare a justiției divine!)

4.Cei zece legiuitori au spus: “O, tu, cel mai drept dintre zei, cugetă la ce este cu putință și la ce este cu neputință! (N.B. Astfel că celui mai înțelept, mai puternic și mai drept dintre zei trebuie să-i spună servitorii lui ce este posibil și ce nu este posibil!) Căci iată, dacă ai ucide fie și numai unul dintre ei, s-ar ridica în număr mare asupra ta și asupra noastră și ne-ar nimici pe toți. Și apoi, amintește-ți de vasul de deasupra stelelor de care ne-a povestit Cain de multe ori, și gândește-te ce s-

ar întâmpla dacă am comite asemenea atrocități”. (N.B. Adică marele, puternicul zeu se teme încă de Dumnezeu cel bătrân!)

5. Enoh le-a spus atunci: “Ascultați atunci care este voința mea fermă: fiecare dintre voi, cei zece slujitori credincioși ai mei, să meargă în câte una dintre cele zece cetăți, să o guverneze în numele meu și să-i dea legi după înțelepciunea lui proprie, urmărind aplicarea lor cu strictețe. Dacă vreunul dintre voi lasă să-i slăbească stăruința în a se supune acestei porunci, voi pune mai mare peste el pe acela care se va dovedi cel mai zelos. Și voi vedea aceasta după mulțimea fructelor pe care mi le aduce. Acela care va fi cel dintâi în a aduce daruri ca tribut al majestății mele sacre, va fi cel dintâi în străduința sa de a-mi lăuda justetea hotărârilor, iar eu voi lua cu atât mai puțin de la el cu cât tributul lui va fi mai mare. Cei din urmă însă trebuie să îmi aducă mai mult, iar eu voi lua tributul lor ca și când ar fi puțin, pentru a-i face în felul acesta conștienți de lenea lor. Pentru faptele lor, ei vor fi fie lăudați, fie certați. Iar ultimul dintre toți va fi dat celui dintâi pentru ca acesta să-l facă să fie mai zelos și mai riguros în aplicarea tuturor legilor. Căci justiția cea mai severă este singura care stă la baza regatului nostru.

6. Aceasta este voia mea aspră, dar dreaptă, și v-am comunicat-o acum în calitate de unic Dumnezeu și domn al vostru, iar voi împreună cu toți slujitorii, nu puteți – și nici nu trebuie – să aveți un altul. A existat mai demult un Dumnezeu străvechi, care era foarte puternic, căci era drept, dar se spune că Acela și-a abandonat dreptatea și a arătat compasiune atât răufăcătorilor cât și celor dreپți, tratându-i pe toți cu egală iubire, adică cu ceva asemănător cu ceea ce simțiți voi pentru femeile frumoase. Aceasta L-a distrus complet, astfel încât El nu mai există acum.

7. Așa că eu i-am luat locul, de aceea mă vedeți acum în această poziție privilegiată. Rezultă logic că orice rugăciune adresată acestui bătrân Dumnezeu este cum nu se poate mai neefolosoare, de vreme ce El nu mai există nicăieri și în nimic. Voi trebuie să vă raportați la mine ca la instanța supremă, căci în mine sălășluiește în prezent întreaga putere și tărie! *Amin!*”

8. (N.B. Asemenea declarații, ba chiar și mai rele, aud astăzi din gurile mai multor sute de mii de rătăciți, care ridică absurditatea și întunecimea minții lor raționale la rangul dumnezeirii, autoadorându-se în felul acesta. Ei nu-și mai spun “dumnezei” – căci numele acesta le sună prea comun și stupid – ci “filosofi”, “învățați”, sau chiar “oameni de știință” și “doctori”. Acești oameni, de cea mai joasă speță, cei mai puțin luminați dintre toți, ar vrea chiar să Mă forțeze să învăț de la ei cum să fiu Dumnezeu în vremurile acestea atât de glorioase ale super-învățăturii. Dar Eu vă spun că viermii pământului sunt mai sensibili decât ei, căci aceia au de bine de rău *un singur* simț. Aceștia însă, dacă își deschid ochii, nu văd mai multe decât vede cârțița în mușuroiul ei din pământ, iar de-și deschid urechile, nu aud mai mult de cât aude peștele în apă. Sunt orbi și surzi.)

9. Iar cei zece legiuitori au jubilat, căci Enoh le-a împlinit astfel cele mai secrete dorințe ale lor, dându-le această unică lege care le convenea de minune. Din acel moment, ei erau îndreptățiți să facă toate relele imaginabile, înșelând poporul și pe ‘dumnezeul’ lor prostănac.

(15 mai 1840)

10. După ce și-a încheiat discursul, ‘zeul’ Enoh i-a lăsat să plece pe cei zece servitori, iar ei au părăsit încăperea aparent adânc mișcați de asemenea cuvinte înțelepte. În inimile lor însă nu mai puteau de bucurie văzând cât de mare este prostia lui Enoh, care, cuprins de frică și anxietate, le-a făcut în voie, ridicând bunul lor plac la rang de unică lege și începând să creadă despre el că este însuși Dumnezeu. Dar în ce privește acest ultim punct, ei se înșelau totuși, căci Enoh știa prea bine cine este, își cunoștea slăbiciunea, iar sentimentul profund de gol interior pe care îl încerca îi oferea de asemenea măsura dumnezeirii lui.

11. El voia însă să-i mențină pe ceilalți într-o grosolană iluzie, să-și consolideze poziția și să o facă cât s-o putea pe zeul, căci băgase de seamă că aceasta îi aducea numeroase foloase. Și se

gândea în sinea lui: “Este ușor să predici orbilor, căci ei nu pot deosebi negrul de alb și pot lua noaptea drept zi”. Dar aici Enoh se înșela la rândul lui. Așa că între ei se stabilise o relație absurdă, bazată pe minciună și înșelăciune reciprocă, căci fiecare dintre ei îi considera proști pe ceilalți.

12. Când cei zece s-au adunat în odaia lor, Kad a luat cuvântul și le-a spus celorlalți: “Ei bine, fraților, toți suntem fiii lui Cain și i-am cunoscut pe strămoșii noștri, Adam și Eva, pe care Enoh nu i-a văzut vreodată. Tatăl nostru, Cain, a fost un om rău, mai rău decât ar putea fi oricare dintre noi, dar atunci când s-a întors la Dumnezeu lui Adam, el a primit ceea ce a cerut.

13. Ce anume ne mai trebuie? Cunoaștem marile Lui înfăptuiri, căci avem sub ochii noștri mărturia despre acestea. Așa că știm unde sălășluiește marele Domn. Ceea ce a făcut Cain din prea mare suferință, să facem noi din belșugul pe care l-am dobândit acum, și vă asigur că și acel Dumnezeu din ceruri va deveni la fel de ascultător precum este Dumnezeu nostru pământean. Să-i ridicăm fiecare dintre noi câte un altar sacrificial și să-i oferim fructele pământului, pentru a dobândi în felul acesta puteri depline. Iar prostănacul de Enoh nu are decât să aștepte mult și bine tributul datorat sfințeniei lui imagine, pe care știm că am scornit-o noi, cei care am văzut fețele lui Adam și Eva!”

14. Și când Kad a terminat ce a avut de spus, s-a ridicat Kahrak și a spus: “Fraților, dacă așa stau lucrurile, succesul nostru este asigurat! Sunt într-un totul de acord cu Kad. Ne-am dovedit cu mult mai proști decât Enoh dacă, fiind atât de puternici, am continua să-l hrănim pe acesta pentru nici o altă motivație decât pentru a-i întări prostia și pofta pentru cele mai frumoase dintre femeile noastre. Iar atunci când el nu le mai vrea, așa după cum știm cu toții, noi trebuie să considerăm că ni se face un extraordinar favor dacă vreuna dintre ele îi este dată unuia dintre noi. Eu zic să păstrăm cele mai frumoase femei pentru noi. Pe cele mai puțin atrăgătoare să le dăm servitorilor noștri, iar celelalte să fie lăsate supușilor. Iar Enoh, nevoit să-și pângărească propriile fiice, va gusta rușinea și păcatul, iar vloga îi va pieri pe zi ce trece, până ce va arăta la fel de subțire ca piciorul țapului, și se va îndobitoci până ce va ajunge să mănânce de unde mănâncă boii și să bea de unde beau orășaniile. De ce să nu-i facem lui ce i-am făcut tatălui nostru? El a dovedit într-adevăr o oarecare chibzuință după plecarea lui Cain, păstrând anumite lucruri bune pentru noi, dar pe Cain l-a izgonit, aduceți-vă aminte, deși era tatăl lui tot atât cât era și al nostru. Luați aminte, Enoh nu are nici un ascendent asupra noastră, este numai un prostănac de frate mai mic; ce ne-ar opri oare să-l facem să plătească pentru plecarea lui Cain? Aceasta este părerea mea și cred că ar fi spre folosul tuturor să o aveți în vedere. În ce mă privește, mă voi închina vechiului Dumnezeu pe care Kad îl consideră drept, foarte eficient și înțelept”.

15. Toți s-au arătat de acord cu Kahrak, după care Nohad s-a ridicat și a spus: “Cunoașteți cu toții slujba pe care o îndeplinesc cu credință și cu mare sârg, după voia lui Enoh. Dar dacă vă întreb ce am câștigat în tot acest timp, cu toții îmi veți răspunde, fără urmă de-ndoială: nimic! L-am ajutat pe cel mai mare pungaș în înșelăciunile sale, dovedindu-mă în felul acesta eu însumi un mare pungaș. Din cauza ipocriziei sale, a trebuit să afișez față de popor o viață austeră – numai și numai din ipocrizie și pentru a oferi o anumită imagine opiniei publice – iar eu, ca un om integru, mi-am refuzat orice plăcere. El ar fi putut însă în secret să mă recompenseze cumva pentru sârguința mea, măcar cu laude; în loc de aceasta, în imensa lui prostie, nu a găsit niciodată altceva mai bun de făcut decât să mă dojenească și să mă amenințe mereu cu pedepsele cele mai aspre. Oricare dintre voi era mai apreciat decât mine și putea, în plus, să facă o mulțime de lucruri pentru plăcerea lui personală, numai mie îmi erau cu neputință toate acestea, tocmai mie care mă aflam în fruntea celor chemați să execute întocmai cele mai nebunești și mai detestabile dorințe ale sale. Prin ipocrizia la care am fost constrâns – și în care pot să spun că devenisem expert – aceste dorințe ale stăpânului căpătau o aparență legală. Pentru a legaliza minciuna, a trebuit să accept ca eu însumi să mă las mințit, în

întreită formă: mai întâi m-am lăsat mințit de Enoh, pretinzând că apăr justiția; apoi m-am mințit pe mine însumi, pretinzând că apăr poporul; și m-am lăsat mințit și de popor, pretinzând că-l apăr pe Enoh. Cred că v-am oferit suficiente motive pentru nemulțumirile mele, generate de viața în minciună pe care a trebuit să o accept. Judecați acum voi înșivă dacă greșesc când, ca mulțumire pentru felul în care m-a tratat Enoh, îi voi întoarce întreita înșelăciune, dându-l pe mâna poporului. Să vadă unde îl duce dumnezeirea lui și să alerge mai departe după ea, dacă-i mai dă mâna, precum aleargă șchiopul după cerb. Așa că eu, la rândul meu, voi face ceea ce Kad consideră a fi drept, și voi urma de asemenea în detaliu sfatul lui Kahrak. Tributul meu nu-i va tulbura vederea lui Enoh, iar cămilele mele nu-i vor deranja auzul. Și voi lua desigur în posesie cetatea care poartă numele meu”.

16.Toți cei de față au spus: “Bine a vorbit Nohad, și ceea ce va face el este în acord cu legea și este bine”.

17.Atunci Houd s-a ridicat în picioare și sunetul vocii sale a căzut ca trăznetul în mijlocul adunării diabolice la care lua parte. Cuvântul său a fost cu mult mai puternic decât al tuturor celorlalți: “Ascultați bine ce vă spun, frați și fii ai lui Cain nelegiuitul, luați aminte la fiecare cuvânt al meu!

18.Cine ar putea număra stropii de sânge care s-au scurs, inclusiv potrivit celor spuse de Nohad înșelătorul, din spinările și din șalele bietului popor, care asemeni nouă și lui Enoh, sunt tot urmașii lui Cain! Și toate acestea s-au întâmplat nu pentru că s-ar fi încălcat vreo lege, ori pentru că aceștia n-ar fi muncit, ori pentru cine știe ce pricină ce se cerea a fi pedepsită, ci după cum știm cu toții, pentru simplul amuzament al lui Enoh. Să ne aducem aminte de chinurile groaznice pe care le-au îndurat oamenii atunci când s-au construit orașele. Nu pot înțelege cum bieții nenorociți au reușit să rămână totuși în viață în timpul acelor lungi suferințe. Și ori de câte ori ne-am opus, Enoh a găsit cu cale să ne aducă aminte de fragilitatea vasului de deasupra stelelor, uitând complet de cel din adâncul pământului.

19.Dar vă întreb acum cinstit, oare n-ar fi mai bine pentru popor să trăiască sub cioburile acestui vas, decât sub loviturile biciurilor și bătelor din care nu-l slăbim nici un pic? Spuneți-mi, ce a făcut Enoh cu vasul din adâncul pământului? Nu cred să fi adunat prea multă iubire în el, poate doar stropii de sânge vărsați de frații noștri. Dacă nu am fi preluat noi prin viclenie guvernarea din mâinile sale, acest zeu al rușinii ar fi început în mod sigur să ne omoare, unul câte unul.

20.Am fost nevoiți să fim cruzi atâta timp cât am fost servitorii lui și trebuia să-i evităm suspiciunea. Dar acum cetățile sunt construite, li s-au atribuit locuitori din rândul poporului, iar noi deținem puterea și am luat cunoștință de existența vechiului Dumnezeu. Ce altceva ne mai trebuie? Dacă poporul ni s-a supus atunci când l-am tratat rău, în mod sigur nu ne va fi necredincios dacă noi vrem, și trebuie, să-i alinăm rănilor prin legi mai înțelepte și mai îngăduitoare, în locul cruzimii cu care l-am tratat până acum. Iată, eu am fost numit ‘hainul’, dar marea întrebare pe care mi-o pun este: cine-i în prezent mai hain, eu, Enoh, sau șarpele lui Cain? Eu cred că Enoh este cel mai mare meșter în răutate, iar șarpele a fost foarte încântat să-și clocească toți puii în inima lui. Altfel ar fi fost cu neputință de imaginat asemenea acte de cruzime, precum cele comise de frate împotriva fratelui, sub directa îndrumare a lui Enoh.

21.De aceea, cred că trebuie să-l supunem pe Enoh puterii noastre, să-l facem să ne slujească pe noi și să lăsam poporului libertatea de a-i plăti în locul tributului cerut, mulțimea răutăților învățate de la Enoh și experimentate pe propria piele. În felul acesta, el va primi ca un bumerang tributul legal care i se cuvine, și nu are decât să-l poarte în spate oriunde pofteste”.

22.“Cuvântul tău este drept și adevărat, frate Houd – au spus toți ceilalți – și așa să se facă cu Enoh, după vorbele tale care ne-au nimerit în plin, amintindu-ne că am fost adeseori martori ai atrocităților lui!”

23. Atunci, Hlad s-a ridicat și el în picioare și a spus limpede și concis următoarele: “Fraților, știți cât de nesimțitor a trebuit să mă arăt întotdeauna pentru a părea însăși personificarea legii inexorabile, cum de altfel și este, sau mai degrabă cum ne-a prezentat-o Enoh în cruzimea lui despotică, căci numai o lege inexorabilă îi permitea să înfăptuiască cele mai groaznice răutăți. Deși nu a trebuit să biciuiască oamenii cu mâinile mele, am fost nevoit totuși să supraveghez cum altcineva făcea acest lucru, și să număr loviturile pe care Huid și toate ajutoarele lui le aplicau celor pedepsiți, pentru ca apoi să-l informez exact pe Enoh. A trebuit să apar ca fiind lipsit de sentimente, deși eu nu sunt deloc așa. Acum o să mă schimb, veți vedea! Mă voi arăta lui Enoh așa cum a trebuit să apar de atâtea ori în fața oamenilor, fraților noștri, față de care voi fi de acum înainte cum nu se poate mai binevoitor. Însă pe Enoh îl voi pune să plătească pentru toate suferințele pe care le-a pricinuit fraților noștri. Loialitatea mea față de el va fi răzburarea cu sânge rece, iar sângele meu în a-mi îndeplini planurile mă va face cel dintâi, făcându-i în felul acesta pe plac în ceea ce privește obligația de a ne întrece între noi, numai că glasul care ar trebui să rostească laudele pe care le voi merita se va frânge în urlete și lacrimi, oferind un adevărat festin urechilor celor atât de des maltratați din ordinele lui. Iar cu sângele ce-i va țâșni din piele, chipurile lor palide vor prinde puțină culoare în obraji.

24. Întrucât sunt întru totul de acord cu voi, cred că judecata mea nu este greșită atunci când ea mă îndeamnă să acționez conform sentimentelor mele, după ce atâtea timp nu am avut altceva de făcut decât să privesc neajutorat crimele lui Enoh. Acela care poate avea sentimente și se lasă impresionat de durere și suferință, posedă această sensibilitate pentru a înfăptui binele. Dacă cumva a greșit, acela să fie judecat cu indulgență și fără patimă, căci este fratele nostru, iar dacă cineva este supus și ascultător, să fie răsplătit înzecit. Și să-i înălțăm un altar sacrificial Dumnezeului cel vechi, căci Acestuia cu siguranță îi va face plăcere să-i aducem înapoi comoara de care Cain și Enoh ne-au lipsit fără motiv și fără chibzuință”.

25. Când a terminat de vorbit, s-au ridicat cu toții în picioare și au mers să i se închine lui Hlad, spunându-i: “O, frate, judecata ta este cea mai dreaptă dintre toate; tu ești cel mai apropiat de copiii lui Adam. De aceea, noi considerăm că tu ești un exemplu pentru noi toți și vom urma întru totul poruncile tale.

26. Sângele cald al bieților noștri frați a topit gheața din inima ta și acum se revarsă din ea suvoaie de căldură. Acționează după focul inimii tale și aprinde focul și în noi!”

27. După aceasta, Ouvrak s-a ridicat de asemenea și a spus: “Fraților, ascultați la mine! Toate judecățile prezentate până acum sunt drepte și bune, dar după percepțiile mele fine, cea a lui Hlad este cea mai înțeleaptă. Și eu, ca și voi, sunt de acord cu părerile lui, cu excepția uneia singură, care, zic eu, este cea mai importantă. Trebuie să fim extrem de atenți și de abili în orice vom întreprinde. Căci a acționa după dreptate înseamnă a face binele, a judeca corect, a permite răzburarea dreaptă și a asigura ordinea – toate aceste lucruri sunt spre folosul oamenilor, dar și spre folosul nostru, căci ele ne-ar fi suficiente în relația cu poporul. Totuși, toți cetățenii liberi din orașul lui Enoh știu că noi suntem legiuitorii, iar Enoh este pentru acești bieți proști un Dumnezeu adevărat. Nimic nu ar putea schimba această convingere a lor, care s-ar putea să fie încă și mai fermă în rândul robilor decât în rândul oamenilor liberi.

28. Dacă vom pune mâna numaidecât pe Enoh, aceștia se vor ridica cu toții împotriva noastră. Iar dacă Enoh îi va strânge în jurul lui și le va spune că puterile pe care ni le-a dat mai demult îl împiedică acum să prevină tratamentul rău la care noi supunem mulțimile, ei îl vor crede și ne vor strivi fără milă.

29. De aceea, dacă vrem să ne ducem la îndeplinire planurile, sunt absolut necesare șiretenia și istețimea. De vreme ce i-am fost atâtea timp consilier de taină, știu prea bine cum stau lucrurile. După părerea mea, ce nu poate fi greșită, cel puțin trei ani de acum înainte trebuie să-l facem pe Enoh să creadă că tributul cerut sosește cu regularitate. În acest timp, trebuie să ne străduim să

tratăm bine oamenii pentru a-i câștiga de partea noastră, iar celor mai rășăriți dintre ei să le repetăm adesea că Enoh este un nimeni, un înșelător și un îngâmfat. De asemenea, trebuie să-i orientăm pe aceștia către vechiul Dumnezeu și să-i facem să înțeleagă că toate acțiunile noastre, chiar de li se vor părea prea aspre, nu sunt decât pași spre eliberarea lor de sub tirania lui Enoh, iar ei, frații noștri, trebuie să fie încredințați că de vor proceda altfel, vor sfârși prin a fi nimicți.

30. Vă asigur că dacă vom manipula poporul în acest fel și dacă-l vom trata precum ne-a sugerat Hlad, vom dobândi un mare avantaj asupra lui Enoh, și cred că vechiul Dumnezeu nu ne va refuza dreptul de a conduce, mai ales dacă îi vom câștiga bunăvoința prin jertfele pe care i le vom face. După care, sunt absolut sigur că Enoh va experimenta din partea poporului ceea ce au spus mai înaintea mea Houid și Hlad, în marea lor înțelepciune.

31. Luați aminte la aceste cuvinte, frații mei și străluciți fii ai lui Cain!” După ce Ouvrak a terminat de vorbit, s-au închinat cu toții în fața lui și i-au spus: “*Amin*, așa să fie. Toți cei care au vorbit înainte au avut mare dreptate atunci când l-au acuzat pe Enoh, blestematul, cel care l-a scos în afara legii pe tatăl nostru și l-a ofensat pe vechiul și puternicul Dumnezeu”.

32. În continuare, după ce toți ceilalți s-au așezat, Farak a rămas în picioare și a cercetat cu multă luare aminte chipurile celor de față, spre a vedea dacă dincolo de ceea ce a spus fiecare dintre precedenții vorbitori, a rămas ceva ce nici unul nu a îndrăznit să rostească. Și tot căutând cu ochii, a descoperit curând cu mintea. Atunci a început să vorbească, făcând ca fiecare cuvânt să lovească precum sabia pe câmpul de luptă, fără a părtini pe nimeni.

33. “Fraților – dacă sunteți vrednici încă să vă numesc astfel –, v-am auzit pe fiecare spunând aici una și alta, dar ascunzându-vă cu viclenie dorințele personale și mințind cu nerușinare în legătură cu planurile voastre. Fiecare dintre voi ar putea fi un trădător, căci cu toții ați avut intenția de a-l informa în secret pe Enoh asupra celor spuse aici. Fiecare se gândea să-i spună lui Enoh că numai din loialitate față de el a participat la această adunare, și că i-a incitat pe ceilalți să-și exprime părerile rușinoase despre el, special pentru ca Enoh să afle ce este în capetele lor. Apoi, văzând pe mâinile cui a lăsat guvernarea, se gândea mizerabilul trădător că Enoh l-ar fi răsplătit dându-i lui întreaga putere și făcându-l stăpân peste noi toți. Iar noi, ceilalți, n-am fi avut decât să împărțăm soarta lui Cain.

34. O, ticăloși, lepădături ce sunteți! Uitați-vă la voi și vedeți dacă a existat măcar un grăunte de onestitate în voi înșivă. Căci tot ce sunt eu și tot ce sunteți voi a fost dobândit pe seama celor slabi prin înșelăciune, viclenie, ipocrizie și laudă deșartă. Nu a îndurat destule bietul popor? Nu au ajuns oare frații noștri într-un hal în care cu greu ar mai putea fi considerați ființe umane? Și ce bine le-am făcut noi vreodată pentru faptul că de atâta amar de vreme ne hrănesc, în afară de faptul că i-am răsplătit cu maltratări și ticăloșii fără număr? Nu au oare ei, cei cărora le spunem oameni-animale, aceleași drepturi asupra rodului pământului? Iar noi nici măcar nu le permitem să se atingă de fructele noastre, ci numai de putreziciunile căzute pe jos. Dar nici chiar aceasta nu vă satisface și ați vrea să-i vedeți de mii de ori mai nefericiți decât sunt deja!

35. Având în vedere toate acestea, vă spun fără ezitare – dacă vreți să conduceți bietul popor, ai căror frați nevrednici suntem – lăsați deoparte răutatea și viclenia și ghidați-i către adevăratul Dumnezeu din vechime. Deveniți vrednici, arătându-le loialitate aceluia pe care până acum i-ați mințit și i-ați înșelat, căci altfel Dumnezeu vă va respinge jertfele, îi va ajuta pe cei slabi când se vor ridica împotriva voastră și vă va face sclavii animalelor-oameni, așa cum le spuneți voi acum. Țineți seama de cuvintele celui crud! *Amin!*”

36. Și iată, când Farak a terminat ce a avut de spus, ceilalți au rămas ținuiți pe locurile lor de parcă ar fi prins rădăcini în pământ, fără a fi în stare să rostească măcar un singur cuvânt în apărarea lor, ci doar gândindu-se: “El ne-a dejucat în taină planurile, fiind în legătură cu vechiul Dumnezeu, căci altfel de unde ar fi știut ce avem noi de gând? Așa stând lucrurile, am mai putea oare să ne opunem? Dacă ar fi vulnerabil, n-ar fi mare lucru pentru noi să-l distrugem, dar acum, când ne-a

dovedit puterea lui, cine ar mai cuteza să i se opună? Înainte ca unul dintre noi să ridice mâna asupra lui, ne-ar strivi pe toți ca pe niște muște. Așa că nu avem ce face, ci trebuie să așteptăm și să vedem ce întorsătură vor lua lucrurile; abia atunci vom ști ce avem de făcut”.

37.Și întrucât nici unul nu îndrăznește să spună ceva, Farak i-a întrebat: “Ei bine, cum vă simțiți acum? Nu are nimeni curajul să-mi răspundă? Unde vă sunt viclenia, înșelăciunea, ipocrizia, lingușirea cu care ați reușit mereu până acum? Și unde vă sunt minciunile, unde este puterea princiară pe care râvneți să o obțineți înșelându-l pe zeul Enoh?”

38.Adevăr vă spun vouă, urechile mele au auzit fiecare gând al vostru. Indiferent ce întorsătură vor lua lucrurile, voi veți face ceea ce trebuie făcut, conform legilor cinstei și dreptății. Aceia dintre voi care nu se vor supune întocmai, vor fi scoși în afara legii precum Cain, căruia voi îi spuneți tată. El a acționat mereu în litera legii, dar a aplicat-o orbește și prea strict, astfel încât i-a devenit prizonier în loc să o stăpânească. Până la urmă a trebuit să fugă, abandonându-și opera. Unde – nimeni nu știe, decât bătrânul Dumnezeu. Dacă El va dori să spună cuiva vreodată unde se află Cain, atunci acea persoană va ști. Dar aceasta stă numai în puterea Lui. Cain, contrar a tot ceea ce credeți voi, a fost un om drept, căci el s-a temut de judecata Dumnezeului din vechime; a greșit însă în felul cum a aplicat legea, pentru că a acționat mereu fără iubire, adică încălcând porunca pe care străvechiul Dumnezeu a dat-o mai înainte de toate celelalte.

39.Voi ați distrus complet dreptatea, înlocuind-o prin înșelăciune, minciună, crime, prefăcătorie și nenumărate infamii, imposibil de numit din cauza cruzimii lor fără de margini. Și credeți acum că acel bătrân Dumnezeu va fi numaidecât bucuros să vă sprijine pentru că voi o să-i aduceți jertfele voastre prefăcute. O, vă înșelați atât de tare! Bătrânul Dumnezeu are ochi și urechi cu care observă în cele mai mici amănunte natura voastră rea. Urechea Sa va fi surdă la cererile voastre, izvorâte din nesfârșită infamie, chiar de-ar fi să-i ardeți tot Pământul pe altar, și nu se va pleca asupra voastră până ce nu vă veți curăța inimile în focul iubirii fără margini pentru frații și surorile voastre, deveniți slabi și nenorociți datorită vouă, și până ce nu veți pune capăt dezmățului și păcatului trupesc, care nu stau câtuși de puțin bine unor oameni în vârstă de 200 de ani, care pe deasupra mai vor să fie și conducători.

40.Răspundeți acum întrebărilor mele, dacă sunteți în stare, ori dacă nu aveți curajul, spuneți-mi deschis și fără ezitare, așa cum și eu v-am vorbit, ce anume aveți de gând să faceți mai departe. Eu nu râvnesc să pun mâna pe o cetate pe care să o conduc, așa cum râvniți voi, ci doar să îndeplinesc întocmai sarcinile ce decurg din slujba mea, fiindu-i în felul acesta pe plac bătrânului Dumnezeu. Căci eu nu i-am adus niciodată vreo ofensă și nici nu am siluit femei și copile de 12 ani, așa cum ați făcut voi. Voi m-ați numit cel crud pentru că nu am vrut să fiu un ticălos leneș ca voi.

41.Acestea au fost ultimele mele cuvinte și vi le-am spus pentru a vă arăta cine sunt eu, cel crud, pe care până acum nu ați dorit să îl cunoașteți mai mult de cât a fost absolut necesar. Dar acum este mai mult decât necesar, căci de veți greși, totul va pieri pentru totdeauna – da, pentru totdeauna – în mânia trezită din nou a bătrânului, eternului și sfântului Dumnezeu! Nu mă întrebați acum mai mult! *Amin!*”

Capitolul 28 SFATUL CELOR ZECE CONDUCĂTORI

1.Și întrucât nici unul dintre cei vorbiseră deja nu a îndrăznit să-l contrazică pe Farak, Molakim s-a ridicat într-un târziu în picioare, și privindu-l atent pe Farak, a spus: “Frate, cuvântul tău a fost aspru și ne-a lovit pe fiecare până-n adâncul inimii. Totuși, dacă ne referim la ceea ce s-a spus până acum, totul a fost bun și potrivit, cu excepția osândirii lui Enoh. În afară de aceasta, trebuie să recunosc că într-adevăr, vorbitorii au dovedit cu prisosință că poftele pe care le-a stârnit apropiata numire în posturi de conducători de cetăți îi chinuie teribil.

2.Dacă am stârpi în noi toate aceste dorințe și ne-am strădui să devenim frați credincioși și adevărați ai poporului, și într-o măsură rezonabilă, ai lui Enoh, am mai fi ticăloși?”

3.Iar Farak a răspuns: “Dorința este forma de existență a voinței. Dacă veți ucide în voi dorința, cum ați mai putea acționa atunci ca niște conducători? Nimeni să nu-și suprime dorințele personale, așa cum ați făcut cu scânteia iubirii lui Dumnezeu, ci să fie mereu atent ca acestea să nu-l conducă într-o direcție greșită.

4.Direcția corectă este aspirația către iubirea lui Dumnezeu, care trebuie recucerită. Toate acțiunile voastre trebuie îndreptate spre recunoașterea voinței supreme care se manifestă prin fiecare dintre noi, și care face ca voința proprie să fie umilită prin zădărnicia și inimaginabila ei slăbiciune.

5.Iar direcția greșită este egoismul, orbirea totală și surzenia desăvârșită a voinței proprii, care se orientează exclusiv spre nevoile personale, ignorându-le pe cele ale fraților noștri, cu care suntem egali.

6.Dorințele rele se intensifică treptat în noi, suprimă smerenia și sufocă totul cu aroganța care se naște și apasă asupra sufletului ca o imensă povară. Omul ar vrea să scape de ea, dar fiind orb și surd la chemarea lui Dumnezeu, el nu poate vedea și auzi ceea ce i-ar fi de ajutor. Urmându-și dorința falsă, el caută prin toate mijloacele imaginabile, născocite de egoismul său nebun, să adune noi și noi poveri, până ce greutatea lor devine atât de mare, încât sufocă pur și simplu voința divină din el și-l întoarce către animalitate. El va căuta atunci în materie o hrană care îl va conduce inevitabil către moarte, fie că ea provine din foc, din apă, din aer sau din pământ, căci toate acestea nu sunt altceva decât mama cărnii și a morții. Oriunde este carnea, este prezentă de asemenea moartea. De aceea, câtă vreme vom fi prizonierii cărnii, vom fi prizonierii morții.

7.Aceia care se afundă în iubirea de sine, se afundă în iubirea pentru carnea lor, iar pentru aceia care își iubesc carnea, dorința înseamnă moarte. Moartea va invada toate dorințele lor și-i va face robi până în cele mai ascunse fibre ale ființei lor, devorându-i și ucigându-i. Ei vor deveni apoi o murdărie pe care moartea însăși o va lepăda spre a îngrășa câmpurile semănate cu sămânța distrugerii. – Știți acum totul despre viață și moarte; faceți așadar cum doriți, ca să trăiți sau ca să muriți. *Amin!*”

8.Atunci, Molakim a vorbit din nou, spunând: “Fraților, cunoașteți care este slujba mea. Nu Enoh m-a făcut ceea ce sunt, nu poporul, ci voi toți, cu excepția lui Farak. Voi m-ați determinat să-l mint pe Enoh, și de asemenea poporul. Voi m-ați obligat să vă destăinuiesc numai vouă ceea ce știu. Dar acum arunc toate înșelătoriile la picioarele lui Farak și-i spun deschis și cu credință că atunci când Dumnezeu va coborî din ceruri, cuvântul Lui nu va fi mai plin de înțelepciune decât al lui Farak.

9.Mărturisesc liber că și de nu mi-ar fi fost frate, m-aș fi aruncat la picioarele lui și l-aș fi venerat. Cu atât mai mult cu cât este doar un om, ca noi toți – te întrebi, de unde și-a luat Farak înțelepciunea?

10.Vedeți, și eu sunt orb și surd ca și voi, dar o șoaptă interioară îmi spune că Dumnezeu însuși vorbește prin gura lui Farak. Trebuie să dăm ascultare acestei voci, și să acționăm strict în acord cu ea, dacă vrem să mai trăim. Altfel, lacrimile fraților noștri se vor aduna și vor forma un suvoi care ne va acoperi și ne va îneca în propria noastră răutate, desfrâu și viclenie”.

(22 mai 1840)

11.În continuare, Ouvrahim și-a făcut și el curaj, a pășit în față și a spus: “*Amin*, mulțumesc vechiului Dumnezeu că i-a deschis gura lui Farak, fratele nostru, fără de care am fi pierit cu toții, de vreme ce nu eram conștienți de faptul că dorințele noastre ne aduc moartea. Fiecare dintre noi a dorit să fie trădătorul celorlalți și rezultatul ar fi fost că moartea ne-ar fi luat pe toți într-un fel sau altul, înfăptuindu-se de la înălțimea sfințeniei lui Dumnezeu sau din adâncurile mâniei Sale un act de justiție necesar.

12.Eu am fost un lingușitor deștept și am tras sforile răului cu mai multă abilitate decât voi și decât Enoh la un loc, cu toată cruzimea voastră enormă. Enoh s-ar fi lepădat de divinitatea lui pe care eu, inspirat de Ouvrak și cu ajutorul lui Nohad și Thahirak, i-am impus-o mai demult prin lingușire. De altfel, el mi-a mărturisit în diverse ocazii că aceasta îi produce multă anxietate, nu-i dă pace nici zi nici noapte, mai ales atunci când este singur, și adeseori a deplâns această idee nefericită a lui Ouvrak, dar acum, din cauza poporului, nu se mai poate descotorosi de ea. Simte însă că îl arde în piept mai tare decât focul.

13.Iar acum, iată-mă, mă lepăd de năravul meu de a linguși, pentru că înțelepciunea lui Farak m-a convins că am putea alina suferințele fraților noștri. Din fericire pentru noi, el ne-a deschis ochii și ne-a arătat prăpastia ce se căsca sub picioarele noastre. Orbi în fața acestei mari primejdii, era cât pe ce să ne pierdem viețile și tot ce avem mai de preț.

14.Acceptă să ne fii, dragul meu Farak, călăuza credincioasă care să ne conducă pe toți spre lumina Dumnezeului adevărat, care nouă ne este străin, tot așa cum ne este și strămoșul nostru Adam. Condu-ne după voia Lui binecunoscută ție, și condu de asemenea pe sărmanii noștri frați nevinovați, poporul întreg, de ale cărui suferințe numai noi ne facem vinovați, prin imensa noastră răutate. Și ceea ce tu, o, frate, consideri a fi bine, în conformitate cu voia numai de tine cunoscută a Celui de sus, noi cu toții vom înfăptui bucuroși, unindu-ne puterile și implorând grația divină.

15.Renuț în acest moment la dreptul meu de conducător și mă plec la picioarele acestui prieten al lui Dumnezeu. M-aș considera un mare norocos dacă mi s-ar permite să mă numesc servitorul credincios al singurului om din lume pe care, dintre multe mii de oameni, îl preferă Dumnezeu – singurul și adevăratul Dumnezeu, cu care nu se poate asemui nimeni.

16.Așa că ascultați care îmi este voia: orașul lui Farak va fi pentru noi un oraș sfânt. Acolo ne vom duce întotdeauna pentru a găsi sfatul după care să acționăm cu înțelepciune de acum înainte. Iar Farak va fi conducătorul nostru, cel care ne va călăuzi după cunoașterea divină pe care o posedă, și va reprezenta punctul central între noi, Enoh și ceilalți oameni. De aceea, noi va trebui să câștigăm rapid un statut superior, nu în sensul de a deveni conducători – lucru care nu mai are importanță pentru noi acum, când am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu –, ci pentru a putea fi considerați servitori credincioși ai aceluia care poate – și trebuie – să aducă binele poporului.

17.*Amin*, am spus, în numele vostru al tuturor. O, frate Farak, privește-mă și vezi cu înțelepciunea ta dacă este îndreptățită rugămintea de a ne fi conducător, sfătuitor și prieten înțelept! *Amin!*”

18.Cuvintele lui Ouvrahim i-au însuflețit pe toți ceilalți care își expuseseră în cuvinte prefăcute, înainte de a vorbi Farak, punctul lor de vedere egoist. Thahirak s-a simțit și el îmboldit să vorbească, așa că a luat la rândul lui cuvântul pentru a recunoaște că el este însăși întruparea răului, dar că după părerea lui acest lucru nu este întâmplător, ci el simte că are o investitură divină, în legătură cu sanctitatea inviolabilă a lui Dumnezeu, cu dreptatea, iubirea și atotputernicia Sa, exprimate și prin aceea că El ar putea distruge cu un singur deget întreaga creație. În concluzie, a afirmat el, este necesară existența unei întrupări a părții rele a lui Dumnezeu, sarcină de care se achită tocmai el, Thahirak! Mai-mai să demonstreze că era perechea Mea cea rea și că poate să-Mi

desfidă atotputernicia. Și de vreme că Eu, din infinită iubire, M-am abținut să lovesc cu sabia mâniei Mele un vierme nenorocit ce se zvârcolea în țărână – situație ce cu greu și-ar găsi vreun termen de comparație, căci Infinitul împotriva a nimic spune încă prea puțin despre măreția eternă și nesfârșita Mea putere – Thahirak a spus tuturor că Eu am slăbiciunea de a Mă teme de el.

19.Ce spui tu, slujitorul Meu, de o asemenea provocare?

20.Și încă aceasta nu a fost atât de ridicolă pe cât sunt provocările pe care le primesc în prezent de la oameni de mii de ori mai răi.

21.Căci uită-te la originile preoției voastre! Când se naște un sfânt, Eu trebuie să tac și să nu spun nimănui despre aceasta. Căci dacă s-ar auzi, viața aceluia ar fi pusă în pericol.

22.Nu trebuie să-Mi arăt paiul din ochi, căci voi îl veți găsi cu ușurință. Oricum, nu pentru mult timp! – Iar acum să ne întoarcem la subiectul nostru!

23.Thahirak și-a încheiat discursul, care a fost scurt și puternic ca o lovitură de trăznet, în felul următor: “Fraților, cei care au vorbit înaintea mea au dovedit atâta înțelepciune încât m-am simțit tulburat înlăuntrul meu, dându-mi seama de nimicnicia mea și de imensa ticăloșie de care am dat dovadă. Ei m-au făcut să văd cât de mult am greșit în toate acțiunile mele. Nici chiar tu, frate Farak, nu-mi poți cere să-mi număr fărădelegile, căci nimeni nu poate poseda atât de multă cunoaștere încât să-și poată face o idee despre vechea mea ocupație care m-a specializat în crimele cele mai infame.

24.Iată, eu mă consider prea ticălos spre a mi se găsi vreo scuză pentru faptele mele și a mă alătura vouă. Dar trebuie să știți că eu sunt piatra unghiulară în lucrarea răului între voi, Enoh și popor. De aceea, nu voi implora îndurare pentru nimic din ceea ce am făcut, nu mă interesează nici guvernarea, nici servitutea, ci să faceți cu mine ceea ce ați făcut cu tatăl Cain. Căci dacă piatra de temelie va lipsi din structura șubredă a răului, acesta se va prăbuși și va face loc unei structuri mai bune, născută în înțelepciunea pe care Farak a primit-o de la Dumnezeu cel Adevărat și Atotputernic în vecii vecilor.

25.Uitați-vă la mine, fraților, aceasta este singura recompensă pe care o cer, căci o merit mai mult decât voi toți. Sper că nu cer prea mult, fiindcă sunt acum pe deplin conștient de faptul că Dumnezeu nu-mi va arăta nici grație, nici milă, în sfințenia Sa pe care eu am profanat-o în negrăit de multe feluri.

26.Am vorbit destul. Aștept acum cu credință și umilință sentința divină, prin înțelepciunea lui Farak.

27.Dacă îmi permiteți, o să-mi iau soția și copiii și voi pleca pe urmele lui Cain. Să se facă prin mine voia lui Farak. *Amin!*”

1. Farak s-a mai ridicat încă o dată și a spus: “Vezi, frate Thahirak, Dumnezeu și toate spiritele libere nu pot să desfacă ceea ce deja a fost făcut; cu atât mai puțin ar putea oamenii. Consider că dacă cineva posedă măcar o scânteie de înțelepciune divină, ar trebui să judece astfel:

2. Acest om a făcut păcate grosolane din cauza răutății minții lui. El nu a primit grația din ceruri și s-a lăsat purtat orbește de egoism, făcându-și și lui rău, dar și aceluia care au intrat în contact cu el. Dar compasiunea lui Dumnezeu s-a coborât din ceruri asupra lui, ca fulgerul și ca tunetul, făcându-l să-și vadă în toată grozăvia decăderea și atrocitățile săvârșite. Dacă acest om a început să se teamă de urmările faptelor sale și să aibă remușcări pentru răutățile fără număr de care s-a făcut vinovat, dacă-și simte păcatele ca o povară pe inima sa, dacă el s-a eliberat de ticăloșie și și-a abandonat voința proprie în fața voinței lui Dumnezeu – spuneți-mi, ce ați face voi cu acel om? (Răspuns: ‘L-am ierta și l-am privi ca pe unul care nu a păcătuit niciodată, și am fi foarte bucuroși că cineva care a greșit atât de mult a avut puterea și înțelepciunea să părăsească drumul întunecat al iluziei și să se îndrepte către lumina compasiunii divine!’) Ați răspuns corect, deși voi nu sunteți decât niște oameni. Cu atât mai mult Dumnezeu, în înțelepciunea Lui supremă, nu-l va osândi, căci cea dintâi condiție a adevărului este iubirea, iar El știe cel mai bine cum, prin ce mijloace și din ce motive a păcătuit acela atât de mult.

3. Așa că să știți: noi, oamenii lipsiți de iubire, judecăm greșelile fraților noștri în funcție de numărul lor, fără să ținem seama de faptul că cei care au greșit se căiesc sau nu. Dar Dumnezeu, în infinita Sa înțelepciune și iubire, nu judecă greșelile comise în trecut, pentru care autorul lor se căiește sincer, ci le judecă pe acelea care se comit chiar în prezent, fără pic de remușcare. Totuși, faptele rele nu dispar niciodată cu totul, chiar dacă ele nu sunt supuse judecății, ci rămân în memoria infinită a lui Dumnezeu, ca o pată întunecată pe linia vieții noastre. Iar linia vieții nu este judecată la începutul ei, nici la mijloc, ci numai în punctul ei de sfârșit, atunci când ea s-a lărgit și s-a întărit prin iubire și dreptate, sau când, dimpotrivă, s-a frânt sub povara răutății și a nedreptăților săvârșite pe tot parcursul ei.

4. Iată, frate Thahirak, puterea înțelepciunii lui Dumnezeu te-a întărit într-o îndreptare a ta, și de aceea tu nu mai ai dreptul să te judeci pentru greșelile tale trecute, ci trebuie să-ți întărești linia vieții prin iubire, îndreptând-o cu credință și loialitate către adevărul Dumnezeu. Trebuie însă să privești înapoi la trecutul tău pentru a ști să te ferești în viitor de orice abatere de la direcția bună. Numai așa vei putea depista cu ușurință pericolul deviațiilor posibile, și vei putea interveni prompt pentru a le elimina, implorând grația divină care să te lumineze și să te conducă la îndeplinirea scopului real al vieții, acela de a te întoarce în împărăția iubirii și a vieții eterne.

5. Mergi acum și înfăptuiește cu credință ceea ce te-a rugat Enoh, și ține minte cuvintele mele. Acest lucru este valabil și pentru voi ceilalți, și pentru mine, cel crud. Să ne dovedim frați ai lui Enoh, frați ai fiecăruia dintre noi, și de asemenea frați ai poporului pe care trebuie să-l conducem, în acord cu voința lui Dumnezeu, Cel Înțelept, Plin de iubire și Atotputernic. *Amin!*”

6. În urma acestor cuvinte, toți s-au ridicat în picioare, s-au închinat în fața lui Farak și au spus: “Farak, înțeleptule, trimis al străvechiului Dumnezeu! Recunoaștem acum marea ta putere de a înțelege profund toate lucrurile. Deși nu putem să ne imaginăm de unde îți vine această putere, vom face totuși așa cum consideri tu că este bine, căci vedem că înțelepciunea ta este bazată pe iubire. Acest mod de înțelegere nu poate nedreptăți niciodată pe cineva, în special pe cineva care urmează calea blândă a iubirii, așa cum vom face noi toți de acum înainte, sfătuiți cu înțelepciune de tine.

7. Asigură-te însă că și Enoh s-a îndreptat, așa cum am făcut noi, *Amin!*”

8. După aceea, au plecat cu toții la cetățile lor și le-au condus cu înțelepciune și bunătate, după cum i-a sfătuit Farak. Iar oamenii din popor au fost fericiți sub conducerea lor.

9. Farak l-a convins în aceeași manieră și pe Enoh să se îndrepte pe calea cea bună. Acesta i-a luat cu căldură mâna într-o sa și i-a spus: “O, frate, adevăr ai grăit, iar faptele tale sunt pe măsură.

Recunosc acum în ceea ce spui că atâta timp cât trăiește, o ființă are dreptul și datoria să ceară și să aștepte grația divină, așa cum fac eu în acest moment. Așteptarea nu sfârșește decât în moarte. Câtă vreme suntem încă în viață, putem face foarte mult bine. Eu vreau acum să alin suferințele poporului meu, și vreau să înfăptuiesc acest lucru alături de tine, căci marea ta putere de înțelegere s-a dovedit capabilă să ne protejeze de un mare dezastru atât pe mine, marele înșelător, cât și poporul înșelat”.

10. Acest mod îmbunătățit de guvernare s-a menținut, cu unele fluctuații, mai bine de 500 de ani, inclusiv sub conducerea copiilor și nepoților lui Enoh. Cel mai tânăr fiu al său, Irad (cel tare, discipolul lui Farak) a condus timp de 100 de ani, iar ultimul fiu al său, Maleleil (fatalistul sau vestitorul providenței) a condus tot 100 de ani. Lui i-a urmat Matusal (exploratorul naturii și al resurselor ei) care a condus timp de 110 ani, și în final, fiul său, Lamah (cel care a inventat pedeapsa capitală, devenită o măsură uzuală în timpul conducerii sale) este cel care M-a uitat aproape complet. Domnia sa s-a sfârșit după 200 de ani.

11. Despre Lamah am să vorbesc ceva mai mult, căci odată cu el suveranitatea a murit, fiind înlocuită cu idolatria și cultul lui Mamon, ca și cu blestemata filosofie naturală, cea mai de seamă capodoperă a nesfârșitei răutăți a șarpelui.

12. În vremea aceea, Lamah nu ar fi putut să devină conducător, datorită faptului că el era fiul mijlociu al lui Matusal. Conform obiceiului strămoșesc, numai ultimul născut putea primi numirea de conducător. În cazul în care acesta ar fi murit, sau dacă, din alte motive, nu ar fi putut exercita funcția respectivă, acest drept s-ar fi transferat asupra primului născut. Numai dacă și acesta ar fi murit, ar fi fost cu puțință că fiul mijlociu să devină conducător.

13. Dar în cazul de față, întâiul fiu al lui Matusal, Jored (înțeleptul mistic, urmașul lui Farak – care murise cu mult timp în urmă) și fratele lui cel mai tânăr, Hail (discipolul credincios al lui Jored și conducătorul legitim al cetății), erau încă în viață.

14. Lamah însă, un om brutal, sobru, ambițios și sperjur, s-a autoconvins că lui, de asemenea, i se cuvine dreptul de a fi conducător, și nu-i convenea defel acest obicei strămoșesc. La moartea lui Matusal, când venise vremea ca Hail să preia conducerea, Lamah a întrunit un consiliu constituit dintr-o șleahță de complici la fărâdelegile sale, cu scopul de a hotărî ce este de făcut pentru ca puterea să-i revină lui.

15. Unul dintre acești complici, pe numele lui Tatahar (ceea ce înseamnă “setosul de sânge” sau “copoiul”) i-a dat acest îngrozitor sfat: “Noi suntem 77, falnici precum copacii, îndrăzneți ca tigrii, curajoși ca lei și cruzi ca hienele, iar tu ești stăpânul nostru al tuturor. Așa că noi credem că nu ar fi o problemă pentru tine să pui capăt înțelepciunii lui Jored, dacă te-ai înarma cu o bătă strașnică și l-ai însoți în pădure până la poalele munților, acolo unde am vânat recent tigri. Iar dacă vreo hienă înfometată îi va sfârâma oasele cu dinții ei puternici, tu dăruiește-i în semn de mulțumire pentru osteneala ei o bucățică fragedă din frățiorul Hail. Te asigur că aceste simpatice fiare vor aprecia foarte mult masa excelentă pe care le-o vei servi. Apoi vom spune oamenilor că în timp ce vâneau hienă în munți, frații tăi au acționat cu nesăbuință, bazându-se prea mult pe înțelepciunea lor secretă, și au fost uciși de hienă. Și de vreme ce tu ești singurul descendent legitim al lui Cain, Irad, Maleleil, și al fiului său Matusal, cine ar mai îndrăzni să-ți conteste dreptul la guvernare?”

16. Ei bine, Lamah, ce zici? Nu este acesta cel mai bun sfat pentru a-ți atinge scopul? Du-te și fă întocmai; noi vom rămâne în așteptarea ta, și te asigur că vei avea un succes deplin!”

17. Acest sfat era exact ceea ce dorea Lamah să audă. În zilele care au urmat, el a căutat necontenit o ocazie pentru a-l pune în aplicare, iar ocazia s-a ivit cu ajutorul șarpelui. Știind că lui Jored și Hail le plăcea să se plimbe prin pădure, Lamah a mers împreună cu complicii lui pe o scurtătură și s-a ascuns între copaci, așteptându-i pe cei doi frați. Când au intrat în pădure, Lamah s-a repezit la Jored și l-a ucis dintr-o singură izbitură. Apoi l-a ucis și pe Hail, așa cum îi sugerase Tatahar.

18..Acest lucru s-a întâmplat pentru că cei doi deveniseră prea mândri de înțelepciunea lor, uitând că adevărata înțelepciune constă de fapt în smerenia cea mai mare. Atunci când smerenia dispăre, dispăre și înțelepciunea. Și nimeni nu poate interveni într-un asemenea caz pentru a-l sfătui sau ajuta pe cel în cauză, căci procedând astfel, ar interfera cu liberul lui arbitru. Eu Însumi respect acest principiu, căci cea din urmă picătură de libertate a unei ființe este infinit mai scumpă decât viața ei pe pământ. Așa se explică de ce sunt permise războaiele, fie și numai de dragul respectării libertății de voință și de acțiune a unui singur om.

19.Acesta să fie un avertisment și pentru tine, instrumentul Meu capabil, în cazul în care te-ai simți vreodată îmboldit să te consideri superior fraților tăi (fie în taină, fie în mod declarat), pentru faptul că te-am înzestrat cu înțelepciune. Căci dacă ai dovedi lipsă de castitate, hoție sau alte păcate care să te aducă într-o condiție inferioară, acest dar destul de rar pe care îl fac oamenilor ar păli în tine, dar nu ți-ar fi luat definitiv. Dar de vei deveni mândru de înțelepciunea ta, atunci imediat ți-o voi lua, lăsându-te gol și părăsit în hățișul greșelilor, acolo unde fiarele ar putea veni în orice clipă și te-ar devora până ce nimic nu ar mai rămâne din tine, decât numai numele tău rău.

20.Ține minte, ai primit acest dar în umilință, în umilință să-l păstrezi și în umilință să-l transferi celorlalți frați ai tăi.

Capitolul 30

LAMEH DEVINE REGE

1.Și să vedem ce s-a întâmplat mai departe. După ce Lameh, sfătuit de Tatahar, și-a ucis frații în pădure, el s-a întors repede în cetatea lui Enoh și a spus tuturor, inclusiv lui Enoh, precum și oamenilor din celelalte zece cetăți și din împrejurimile lor, ce s-a întâmplat cu nesăbuiții săi frați. Povestea lui Lameh i-a impresionat foarte tare pe toți. Cei mai înțelepți și mai inimoși dintre aceștia, locuitori ai cetăților și dintre cei de la câmpie, în număr de vreo 3000 de oameni, fără soțiile lor, s-au adunat în urma acestui tragic eveniment pentru a vedea ce-i de făcut.

2.Această mică armată, formată numai din bărbați, a pornit către cetatea lui Enoh pentru a-l întâlni pe Lameh. Ajunși în cetate, unul dintre ei, purtătorul de cuvânt al tuturor, a spus: “Unde este pădurea în care au murit tânărul prinț și înțeleptul lui frate? Haideți să găsim locul unde s-a întâmplat acest lucru îngrozitor și să strângem de acolo dovezi că vestea pe care am primit-o este adevărată. Vom vărsa lacrimi amare pentru această îngrozitoare tragedie, și poate că vom hotărî să căutăm hiena care i-a ucis pe cei doi frați; trebuie că are încă botul umed de sângele lor. Apoi vom ucide cu bătele și cu praștiile tot neamul ei, ca să răzbunăm moartea lui Jored și Hail”.

3.“Da”, a spus Lameh, “propunerea voastră este bună, iar eu, noul rege legitim, mă voi alătura vouă. Întâiul meu servitor, Tatahar, ne va arăta drumul, împreună cu oamenii lui bine înarmați”.

4.Oamenilor le-a plăcut atitudinea lui Lameh și au spus: “Iată! Regele care a rămas în viață este cel potrivit! Regele nostru este un înțelept!”

5. Apoi s-au ridicat cu toții și, conduși de Lameh, au mers în pădurea plină de tigri și hiene, unde au găsit locul încă plin de sânge în care au fost uciși Jored și Hail. Plângând, au adunat rămășițele straielor lor, pentru tristă venerație.

6. Când au terminat de strâns acele scumpe relicve, au plecat din acel loc cuprinși de o amară supărare și s-au afundat în pădure, împărțiți în cete de câte 100 de oameni, la mică distanță unele de altele, pentru a găsi hiena infamă. Dar nu au găsit nici o hienă. Atunci au spus: “Nu este nici o îndoială că fiara a fugit în munți. Curaj! Dacă nemuritorul Cain a îndrăznit să pună piciorul în munți, putem și noi pentru prima dată să facem acest lucru, căci motivele noastre sunt dintre cele mai bune, și nici un Dumnezeu nu ar putea să dezaprobe fapta noastră. Cauza pentru care luptăm este să învingem fiarele infame și lacome care i-au ucis pe Jored și Hail. Așadar, încă o dată: curaj! – chiar de-ar fi să pierim cu toții!”

7. Iar Lameh le-a răspuns: “Bine ați grăit, la fel mă gândeam și eu. Mergeți dar și faceți ceea ce simțiți că este bine. Eu vă voi aștepta aici împreună cu Tatahar, și vom avea grijă ca nici o fiară să nu scape loviturilor voastre puternice”.

8. Cei trei mii de oameni au părut mulțumiți de acest aranjament și și-au continuat drumul cu pași șovăitori. Numai cu greu îndrăzneau să se uite înapoi, căci amețitoarele înălțimi la care ajunseseră îi zăpăceau cu totul. Timp de trei zile au tot căutat hiene, dar nu au văzut nici măcar una singură. Când deja obosiseră de atâta căutat, drumul lor s-a înfundat într-un perete stâncos, în care au încercat să-și taie cale cu bătele. După ce au săpat cam 12 stânjeni în stâncă și și-au dat seama că nu vor izbuti să meargă mai departe, au început să blesteme pădurile și munții care nu erau buni la altceva decât ca să adăpostească fiarele sângeroase. Apoi au cerut răzbunare copacilor, stâncilor și culmilor muntoase; au lovit pământul acuzându-l că a supt sângele fraților lor. Dezlănțuiți, ei au blestemat de asemenea soarele pentru că luminează astfel de atrocități. Au blestemat stelele toate și luna pentru că au fost martorii acelei nemaiauzite infamii. Și în final, unul dintre ei, cel mai vânjos și mai puternic dintre toți, pe numele lui Meduhed (care înseamnă “cel mai puternic”), s-a întors către mulțimea furioasă și i-a adresat aceste cuvinte:

9. “Ce poate să ne aducă această treabă fără rost? Uitați-vă, v-ați zdrobit bătele în acest perete tare și de neînving. Căutând răzbunarea, v-ați aventurat până în punctul din care drumul de întoarcere a devenit nesigur. V-ați gândit cum vă veți apăra atunci când, pe drumul de întoarcere, vă vor ataca hienele, tigrii, urșii și șerpii? Dacă vechiul Dumnezeu a pus deja aici o barieră în calea răzbunării noastre oarbe și lipsită de sens, i-ar fi încă și mai ușor să ne blocheze calea de întoarcere. Voi ați crezut că puteți să vă certați cu El, chiar dacă El este Cel care a dat viață copacilor și pietrelor, și că poate nu are suficient de multe fiare pentru a ne distruge pe toți pentru prostia și nesupunerea noastră față de interdicția de a urca pe munți. Cain, Enoh și Farak, cel mai înțelept dintre toți, ne-au transmis această poruncă spre a o respecta întocmai. Cine poate ști dacă pe culmile munților nu trăiesc ființe mai înalte decât noi? Oamenii au memoria slabă în legătură cu aceasta, ei pierd din vedere faptul că existența munților trebuie să aibă o rațiune. Și dacă una dintre aceste ființe dă cu ochii de noi, ce șansă avem noi, un roi de țânțari, în fața unui asemenea gigant al lui Dumnezeu? Așa că haideți să ne întoarcem cu umilință înapoi, cât mai este ziuă, ca să nu cădem în blestemul nopții care mereu ne-a fost un mare dușman. Căci chiar dacă ziua înseamnă pentru noi trudă, cel puțin ea nu ascunde pericolele care ne pândesc pretutindeni în noapte. Să fim înțelepți și să urmăm acest sfat. *Amin!*”

10. Și iată, după ce a rostit aceste cuvinte și oamenii au dat să se întoarcă înapoi, Meduhed a văzut un om de statură foarte înaltă stând în picioare pe culme. Acesta era Seth, fiul pe care Eu i-l dăruisem lui Adam în locul lui Abel. Prin fratele său, Abel, care atunci era deja inger, Eu l-am învățat pe Seth să meargă împreună cu tatăl și cu mama sa în acel loc, numit Tărâmul Făgăduinței, și să trăiască în munți, contemplând Paradisul pierdut, pe care, de la o asemenea înălțime, îl puteau vedea în depărtare. Dar despre acest lucru vă voi spune mai multe ceva mai târziu.

11. Seth, căruia limba tuturor ființelor create îi era cunoscută încă, le-a strigat cu asprime: “Voi, brute zămislite de ucigașul Cain! Ce pedeapsă meritată a lui Dumnezeu, Tatăl meu și al lui Adam – care trăiește încă în munți, împreună cu toți copiii lui – v-a adus până aici, unde vă veți găsi cu siguranță pieirea? Pui de năpârcă, uitați-vă la voi! Spuneți-mi iute ce căutați în acest loc sfânt voi, care nu sunteți vrednici de altceva decât să fiți hrană pentru hiene? – Ce treabă ați putea avea voi aici, unde nimic nu vă este îngăduit? Plecați numaidecât, ori cu toții veți fi victimele pedepsei necruțătoare pe care o meritați, sfâșiați de colții fiarelor sau îngropați pentru totdeauna sub stânci!”

12. Atunci, Meduhed a căzut în genunchi în fața lui, cerându-i cu lacrimi în ochi îndurare. Seth, care vorbea în numele Meu, s-a simțit deodată plin de iubire, și înduplecat de tânguirea lui Meduhed, i-a răspuns:

13. “Meduhed, tu singur ai voie să-ți ridici ochii către chipul meu, căci tu te-ai străduit să stăvilești pornirile nesăbuite și nebunești ale fraților tăi; tu vei cunoaște cea mai mare apropiere de Dumnezeu. Ție îți voi dezvălui cine este și unde se află hiena lacomă pe care o căutați. Iată, acea hienă a rămas acasă, în regatul vostru, în capul hoardei de răufăcători a lui Tatahar, și ea se numește Lamah.

14. Nici unul dintre voi să nu îndrăznească însă să ridice mâna asupra lui. Acela care se va opune acestei porunci, va plăti de 77 de ori pentru fapta sa, căci Dumnezeu pregătește prin Lamah timpurile Sale, mai presus de înțelegerea noastră omenească. Iar acele timpuri, când vor veni, vor fi teribile. Dumnezeu va rupe legăturile iubirii divine și va lovi cu uriașul bici al judecății cele mai severe, prin cele zece coloane de foc, făcând ca pământul întreg să piară mistuit în flăcări. Iar acum ridică-te, ia-i pe cei care te însoțesc și mergeți în pace spre casele voastre. Nu căuta la cetatea lui Enoh, ci privește în tine însuși și către Dumnezeu, care este în vecii vecilor dătătorul statornic al tuturor darurilor pentru aceia care aspiră către El – fie că sunt fericiți, fie că sunt în suferință. *Amin!*”

15. După ce a spus aceste cuvinte, corpul lui Seth a devenit luminos, iar oamenii lui Meduhed s-au speriat foarte tare și au rupt-o la fugă. Au ajuns în câmpie înainte de apusul soarelui, și cam pe la miezul nopții au ajuns la casele lor, care se aflau la circa 10 ore de mers întins de la poalele munților.

Capitolul 31 EMIGRAȚIA SUB CONDUCEREA LUI MEDUHED

1. Înainte să se împrăștie, Meduhed le-a ținut o scurtă cuvântare: “Fraților, ascultați-mă cu atenție, căci am să vă spun un lucru foarte important. Ați văzut omul cu care ne-am întâlnit pe culme, i-ați auzit glasul de tunet, și de asemenea, ați văzut strălucirea nemaipomenită a trupului său, fapt care ne-a speriat atât de tare, încât, mânați de frică, am rupt-o la sănătoasa și am ajuns acasă înainte de lăsarea întinericului.

2. El spunea ceva despre hiena pe care o căutam, de bună seamă că l-ați auzit; pe urmă ne-a avertizat în legătură cu pedeapsa care ne așteaptă dacă ne atingem de Lamah, înmulțită de 77 de ori; și în final, ați auzit amenințarea cu pârjolul prin cele 10 coloane de foc.

3. Judecați și voi ce se poate face în asemenea condiții! Dacă îl lăsăm pe Lamah să trăiască, el va face cu noi în curând ceea ce a făcut cu frații lui, fără urmă de scrupule. Iar dacă îl ucidem, atunci

ne așteaptă răzbunarea de 77 de ori mai grea și mai îngrozitoare, prin focul care va cădea asupra noastră. Se pare așadar că nu avem nici o ieșire: oricare dintre variante am alege, moartea nu ne va cruța.

4. Haideti deci să îngropăm această taină îngrozitoare adânc în inimile noastre, fiind o taină a morții, să ne luăm nevestele și copiii, și, în liniștea nopții, să părăsim acest pământ! Dacă am merge către răsărit, unde am văzut că sunt niște munți nu prea înalți, pe care socot că i-am putea traversa, avem șanse să scăpăm cu viață. Vom vedea noi ce se găsește dincolo de munți. Poate o altă câmpie... Dar chiar și dacă ar fi capătul lumii, cred că tot mai bine ar fi să mergem acolo unde am putea trăi în pace până la adânci bătrâneți, decât să tremurăm aici mereu, de teama că pământul va sorbi într-o zi sângele nostru, ori că trupurile noastre vor fi transformate în cenușă.

5. Căci uriașul de pe munte a spus: ‘Nu vă uitați la orașul lui Enoh, ci uitați-vă la voi și la Dumnezeu, care este în vecii vecilor dătătorul statornic al tuturor darurilor pentru toți aceia care se îndreaptă către El în fericire și în nenorocire!’

6. Așa că, fraților, toți cei care sunteți însetați de dreptate, bizuiți-vă pe Dumnezeul despre care ne-a vorbit uriașul de pe munte și haideti să facem astăzi ceea ce mâine s-ar putea să fie prea târziu. Să avem credință în Dumnezeu, iar mâine în zori să întâmpinăm soarele departe de acest loc, la poalele munților dinspre răsărit! Grăbiți-vă, luați-vă familiile, animalele, hrană pentru drum, și haideti să ne întâlnim aici, înarmați cu bâte. *Amin!*”

7. Mulțimea a spus *amin* și la ceasurile două după miezul nopții erau cu toții gata pentru călătorie. Meduhed a numărat capii de familie și a văzut că erau cu toții prezenți. I-a mulțumit lui Dumnezeu și apoi s-a așezat în fruntea mulțimii formată din 10.000 de membri de parte bărbătească, 20.000 de membri de parte femeiască, numeroase cămile și asini.

8. Când soarele a răsărit, ei ajunseseră la munții din depărtare. Bineînțeles, fără ajutorul Meu special, acest lucru nu ar fi fost cu putință, căci distanța în linie dreaptă de la ei de-acasă până la munți nu putea fi parcursă în mai puțin de 30 de ore.

9. Ajunși la locul de popas, și-au lăsat animalele să pască timp de două ore, au mâncat la rândul lor din fructele pe care le luaseră pentru drum, și apoi, îndemnați de Meduhed, i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru miraculoasa scăpare. Meduhed, inspirat în sufletul său, a mers ceva mai departe împreună cu 10 bărbați, și s-a aruncat cu fața la pământ cuprins de focul iubirii pentru Dumnezeu și de amare remușcări pentru răul din inima sa, pe care abia acum, în lumina acestei iubiri, îl putea descoperi.

10. Văzându-i căința sinceră și adevărată, am scris cu litere de foc în inima sa: “Meduhed, ridică-ți fața către marea Mea compasiune! – Prin grija și iubirea ta, tu i-ai salvat pe toți cei care te-au urmat până aici. Dar nu puteți rămâne mult timp în acest loc. Vezi trecătoarea aceasta și râul care curge înspre răsărit? Urmează cursul râului împreună cu oamenii tăi, și mergeți timp de 70 de zile, până veți ajunge la o mare întindere de ape. Acolo să vă odihniți alte 70 de zile, iar tu să-ți întorci din nou fața către Mine, așa cum ai făcut astăzi. Eu te voi învăța atunci cum poate fi traversată acea apă, pentru a ajunge la un ținut întins și îndepărtat, unde veți fi la adăpost față de vărsarea de sânge și persecuțiile lui Lameh, ucigașul fraților săi. Și când vă va fi foame, puteți să mâncați oricare dintre fructele pe care le veți întâlni din belșug în drumul vostru, iar când vă va fi sete, puteți să beți din apa râului care vă va conduce la marea cea mare. Și nu-L uita pe Dumnezeul tău, a cărui măreție se află deasupra întregii creații. Gândește-te că El are pe acest Pământ poporul Lui, căruia îi este Părinte sfânt și iubitor.

11. Când Pământul s-a desprins ca o picătură de iubire din inima Mea de Tată, iar Soarele a curs ca o lacrimă din ochii Mei atotvăzători, o, atunci erați încă cu toții copiii Mei. Iar acum voi, o mică ceată, căutați să deveniți prin iubire ceea ce au fost cândva toți oamenii, mai înainte de crearea Pământului și a Soarelui! – Ridicați-vă și mergeți în numele Meu! *Amin!*”

12. Meduhed a repetat aceste cuvinte oamenilor lui, care au fost foarte mișcați când le-au auzit. Apoi, ei s-au ridicat repede și au făcut exact ceea ce li s-a revelat prin cuvintele spuse de Meduhed, care reflectau voința Mea.

13. După o călătorie care a durat 70 de zile, Meduhed a ajuns – așa cum i se proorocise – la țărmul unei ape foarte mari a pământului, care acum poartă numele de “Oceanul Pacific”. În apropierea țărmului și parțial în locuri cu apă mai adâncă, apa părea gălbuie, dar la distanțe mari de țărm ea avea străluciri albastrii datorită sărurilor de cupru din adâncul oceanului, care reflectau lumina soarelui într-o multitudine de culori. Oamenii și-au stabilit tabăra de-a lungul țărmului, într-o regiune bogată în fructe, exact așa cum am dorit.

14. Meduhed – și toți care îl însoțeau – au înțeles ce călăuză bună le sunt, și atunci el a căzut cu fața la pământ pentru a-Mi mulțumi din adâncul inimii, iar ceilalți i-au urmat exemplul. Iar Eu am primit cu plăcere mulțumirile lor.

15. După aceea, Meduhed, adânc mișcat în inima lui, s-a ridicat, a contemplat în tăcere mulțimea căzută cu fața la pământ și a vărsat lacrimi de nespusă bucurie când a înțeles cum Eu, în marea Mea compasiune, am salvat viețile atâtor oameni și am redat libertatea aceluia care atât de mult timp au trăit în crudă sclavie, călăuzindu-i în acea zi către un loc bogat în hrană și punându-i sub protecția Mea.

16. Iar atunci când oamenii s-au ridicat, întăriți prin rugăciune și foarte fericiți, Meduhed s-a urcat pe o colină înaltă de 7 stânjani, de unde a ținut un lung discurs. Cuvintele pe care le-a spus atunci i-au fost sădite în inimă de sus, nu a rostit nimic de la el, ci totul a fost expresia cuvântului Meu, al cărui rost în acel moment era să dăruiască poporului lui Meduhed lumina și iubirea de care avea nevoie. Aceste cuvinte au fost următoarele:

17. “Fraților, uitați-vă la mine și ascultați cu multă luare aminte cuvintele pe care vi le voi spune, căci ele sunt de la Dumnezeu și au mare importanță!”

18. Ascultați: Dumnezeu Cel Atotputernic ne-a scos din mâinile criminale ale lui Lameh și ne-a condus până aici, unde pământul se sfârșește și începe apa cea mare. Uitați-vă în jur și vedeți cât de frumos este acest ținut, ai zice că este chiar raiul. De bună seamă că fiecare dintre noi ar rămâne aici cât mai mult timp cu putință, dacă ar fi posibil chiar pentru totdeauna. Totuși, voia lui Dumnezeu este ca noi să rămânem în acest loc numai 70 de zile, căci după acest timp armata crudului Lameh, condusă de Tatahar, va trimite iscoade și va afla unde ne aflăm, și vai de acela care va cădea în mâinile lor; va fi sfârșiat în bucăți, precum sfârșie țigul un miel.

19. Totuși, în marea Lui compasiune, Dumnezeu mi-a dezvăluit un loc în care trebuie să mergem, pentru că acolo vom găsi unelte gata făcute pentru noi, asemănătoare cu acelea pe care Dumnezeu le-a dăruit copiilor Lui care sălășluiesc în munți. El ne dă astfel să înțelegem că El vrea să fie, și va fi, Tatăl nostru, la fel ca și al celorlalți copii ai Săi din munți, dacă vom fi vrednici să primim imensa iubire pe care într-un mod atât de minunat o revarsă asupra noastră, așa cum nici cel mai bun tată nu ar putea face vreodată pentru copiii lui, oricât de mult i-ar iubi.

20. Noi vom lua acele unelte și vom ciopli cu ele trunchiuri de copaci, dându-le o formă pătrată, cu fețele netede ca suprafața calmă a apei. Vom pregăti în acest fel cam 10.000 de trunchiuri de copac, din esența cea mai bună. Fiecare trunchi va avea lungimea a zece lungimi de om și grosimea unui pas. Cu piroanele pe care le vom găsi din belșug printre uneltele pregătite pentru noi, vom asambla unul lângă altul câte 30 de trunchiuri. Când această bază va fi gata, pe laturile ei lungi vom fixa câte trei trunchiuri puse cap la cap, iar pe laturile scurte câte două, puse de asemenea cap la cap. După aceea, interiorul plutei va fi uns cu smoală sau cu rășină colectată în cantitate mare de pe copaci, de către soțiile și copiii noștri.

21. Plutele vor fi înșirate de-a lungul țărmului, iar în ultima zi vom fixa câte o creangă mare și bine înfrunzită în fiecare colț al lor, ca semn al victoriei dobândite prin compasiunea primită de sus. În ultimele zile vom primi și alte instrucțiuni, căci așa mi s-a promis atunci când încă ne mai

întorceam ochii cu mare teamă înspre oraşul lui Enoh. Iar acum să ne apucăm cu toţii frăţeşte de treabă, căci nu mai există nici un conducător căruia să trebuiască să-i plătim un tribut exorbitant, decât numai Marele Dumnezeu, care este Domnul nostru Atotputernic, infinit şi etern, Domn peste toată făptura, peste cei mici şi peste cei mari deopotrivă. În faţa Lui păleşte şi se stinge puterea nelegiuită a acelor stăpâni pământeşti, oricine ar fi ei şi oricum şi-ar exercita-o, comiţând atrocităţi şi ucigându-şi fraţii. Lui Dumnezeu, care vrea să ne fie Părinte, îi datorăm iubire şi supunere necondiţionată. Iar acela care se opune nu va fi pedepsit de către fraţii lui, nici cu bâtele, nici cu ciomegele, ci Dumnezeu Însuşi îl va pedepsi retrăgându-şi Graţia pe care i-a dăruit-o.

22. Acum ştiţi tot ce aveţi nevoie în acest stadiu; mergeţi, hrăniţi-vă, mulţumiţi-i lui Dumnezeu, şi apoi, fără întârziere, treceţi la îndeplinirea acestei sarcini grele. *Amin!*”

Capitolul 32 CÂNTECUL LUI MEDUHED

1. Când Meduhed şi-a încheiat cuvântul, s-au prosternat cu toţii înaintea lui Dumnezeu şi s-au rugat Lui din adâncul inimilor lor, timp de o oră încheiată. Apoi s-au ridicat fericiţi, şi ghidaţi de graţia divină, au mers ceva mai departe, unde au găsit o peşteră mare, în care erau unelte de toate felurile: şpiţuri, topoare, tambuchiuri, rindele, tot soiul de cuţite, fierăstraie, ciocane, teuri, dălţi şi un milion de cuie şi de scoabe. Aceste daruri i-au făcut nespus de fericiţi. Văzând câtă graţie revărsă Eu asupra lor, fapt de neînţeles pentru ei, au sărit şi au strigat de bucurie. (N.B. Vedeţi, ceea ce vă dau vouă în prezent este cu mult mai mult decât acele unelte, şi cu toate acestea nu poate nimeni să Mi-l arate pe acela care să-Mi fi mulţumit cu tot atâta bucurie, din adâncul inimii sale. Luaţi aminte, voi, leneşi adoratori ai numelui Meu şi epicurieni ai Cuvântului Sfânt, deschideţi larg porţile iubirii în voi, căci iubirea este noul oraş sfânt în inimile voastre; Eu voi trimite apoi îngerii Mei să-i cureţe pieţele, aleile şi fiecare locuinţă, pentru a putea intra în el când va fi vremea, iar voi să alergaţi atunci în întâmpinarea Mea, strigând cu mare bucurie: ‘Glorie lui Dumnezeu şi pace deplină credincioşilor Lui! Lăudat fie numele Domnului, care a venit la noi călare pe un asin. Aleluia, Fiu al lui David; aleluia Prinţului Păcii; aleluia Aceluia care vine în numele Domnului Savaot. El este singurul vrednic să ne primească în slavă şi mărire. El singur este Tatăl sfânt al inimilor noastre. *Amin!*’)

2. Dar să continuăm! – Iată, mai departe, ei au luat sculele și cuiele și le-au adus pe țarm. Acolo s-au odihnit, au mâncat și au băut, iar de a doua zi s-au apucat de lucru, rugându-se cu inimile pline de recunoștință, chiar și atunci când greșeau. În felul acesta, lucrul lor înainta cu rapiditate și precizie, părându-li-se mai degrabă un miracol decât o muncă obositoare. După 14 zile, 250 de plute erau gata la țarm, asigurate cu frânghii pentru a nu fi luate de valuri.

3. După ce și-au terminat treaba, ei au mai rămas în acel loc 50 de zile pentru a se odihni, timp în care le-am dăruit gradat, prin intermediul lui Meduhed, care devenise foarte pios și plin de iubire, o cunoaștere mai bună a Mea. Le-am dăruit de asemenea Sabatul, zi în care să nu lucreze, ci să-Mi primească în liniște iubirea. Le-am spus că dacă vor continua să trăiască mereu la fel, vor ajunge cu toții la fel de înțelepți cum fusese Farak mai înainte și cum era acum Meduhed. Într-adevăr, dacă vor urmări nu doar să devină pioși și plini de o exaltată venerație în dorința lor de a dobândi pura cunoaștere a numelui Meu, ci vor începe să Mă iubească din adâncul inimii și cu smerenie, îngrijindu-se mereu să sporească această iubire, atunci Eu voi putea deveni Tatăl lor bun de asemenea. Moartea nu-i va mai atinge niciodată, căci ei vor fi ținuti ca niște copilași la sânul îmbelșugat al iubirii divine, până când Marele Timp al tuturor timpurilor se va coborî pe Pământ, și atunci ei vor putea să se întoarcă cu toții la Tatăl, pentru a-i contempla pentru totdeauna chipul și pentru a primi revărsarea nesfârșitei Sale iubiri.

4. Toate aceste lucruri le-au auzit atunci din gura lui Meduhed, prin care Eu le vorbeam, și s-au bucurat foarte mult. Se strângeau în număr mare în jurul lui dorind să audă în fiecare zi tot mai multe despre Mine, lucru care Mi-a făcut mare plăcere, atât Mie cât și primilor îngeri din ceruri.

5. I-am învățat de asemenea prin Meduhed să păstreze aceste cuvinte sub formă de simboluri. Aceste simboluri erau imagini corespondente, cu semnificație spirituală, pe care ei le-au memorat pe parcursul acelor zile, dobândind în acest fel știința scrisului și a cititului.

6. Și iată, în felul acesta Mi-am pregătit în timp scurt un neam ai cărui descendenți există încă și astăzi; unde – vă voi spune un pic mai târziu. Atunci când pregătirea lor s-a încheiat, le-am dăruit prin intermediul lui Meduhed un cântec plin de iubire și înțelepciune. Acest cântec a fost păstrat și el există și în prezent. Dar unde – vă voi spune de asemenea un pic mai târziu. Iată cântecul:

*Ascultați, copiii ai grației Mele târzii,
Glasul ce vă poștește la marele ospăț.
Întâmpinați-Mă cu credință în inimi,
Rugați-vă fericiți, precum ați fost învățați,
Cu devotament și credință, de către Meduhed,
Cel care primul M-a primit în inima sa.
Urmați-i exemplul, cinstiți și curați în cuget,
Priviți-i ochii, gura, urechile și
Barba albă și mătăsoasă, simbol al cuvântului lui bun și înțelept.
Urmăriți să deveniți asemeni lui,
Dacă doriți să fiți cu adevărat asemeni Mie, copiii Mei dragi,
Eliberați complet de înșelăciunea șarpelui.
Iată, curând Eu voi veni și voi spăla toată necurățenia de pe pământ,
Și păcătoșii în van vor căuta atunci iubirea Mea!
Dar dacă inimile voastre vor rămâne neclintite în credință și bunătate,
Pe voi potopul nu vă va atinge, căci Eu vă voi ascunde
Pe culmile înalte ale Pământului,
Unde maluri puternice vor stăvili mânia Mea.
În acele vremuri, toate neamurile Pământului vor plânge și se vor tângui,
Iar mai-marilor lumii le va îngheța pe buze râsul batjocoritor.
Apele dezlănțuite care vor acoperi munții*

*Vor duce cu ele și pe câțiva dintre copiii Mei,
Pe acei pitici ai iubirii Mele, cu suflete mici și chircite,
În care iubirea a crescut șchioapă și are nevoie de cârje.
Ridicați-vă privirea către spațiile pline de lumină ale cerurilor Mele,
Priviți stelele radiind strălucirea grației divine.
Soarele luminează liniștit câmpiile Pământului,
Luna însoțește Pământul în rotirea lui și niciodată nu obosește,
Și toate lumile se supun smerite voinței Mele.
Tot astfel, voi să vă purtați în liniște poverile.
Și care este oare natura acestor stele?
Ascultați ce vă spun, iubirea va fi răspunsul la întrebările voastre!
Câtă vreme purtați în inimi iubirea pură și perfectă,
Făclia grației Mele vă va lumina drumul.
La flacăra ei strălucitoare veți putea lesne citi
Marea scriptură a adevărului în numele lui Dumnezeu.
O, mică inimă încarcerată într-un piept prea strâmt,
Dacă ai ști de unde ai venit,
Nu te-ai mai îngriji de lumea lucrurilor,
Ci ai contempla în completă detașare curgerea ei,
Căci Creatorul tuturor acestora, atât de trecătoare
În comparație cu realitatea inimii – se va alătura cu iubire ție.
Ceea ce voi, ființe slabe, considerați a fi mare,
Cât de neînsemnat îmi pare Mie!
O, acele lucruri nu înseamnă nimic în imensitatea spațiului,
Tot astfel, acei oameni din ale căror inimi lipsește iubirea!
Mare este doar credința adevărată în iubirea Mea
Și ceea ce decurge din ea: lacrima de căință adevărată.
Prin puterea de a înfăptui a iubirii Mele, doar Eu sunt plin de măreție,
Spiritu liber ce posedă dintotdeauna controlul asupra Lui Însuși.
Dar căile sorilor Mei, necunoscute vouă,
Care, ca și multe alte lucruri, vă reamintesc de slăbiciunea voastră,
Ce sunt ele în oceanul nesfârșit al Divinității Mele?
Nimic altceva decât un fir de praful căzut de pe veșmântul Meu.
Dacă ați urca spre centrul universului
Și ați auzi muzica sferelor în iutele lor zbor,
Și ați realiza cât de mare este puterea luminii sorilor strălucitori,
Și ați înțelege marile lucrări ale atotputerniciei Mele,
Credeți poate că ați fi mai atrași de Marea Mea iubire?
O, nu, vă spun, ci doar mai rătăciți în îndoielile voastre!
Chiar dacă ați putea controla mișcarea stelelor
Și, spirite libere fiind, ați zbura cu ele printre ceruri,
Chiar dacă răsufletul voastră ar naște sori strălucitori
Și, întocmai ca Mine, i-ați lăsa să plonjeze în mare,
Chiar și atunci, puterea voastră în comparație cu a Mea ar fi
Asemeni firului de praful pe lângă muntele străvechi.
Priviți drept în sus spre bolta albastră a cerului,
Priviți de asemenea nemărginirea mării străbătută de valuri;
Credeți-Mă când vă spun că nu există limite*

*Acolo unde ziua strălucesc sorii iar noaptea nenumăratele stele.
Vasta întindere a mării nu poate fi comparată
Nici măcar cu o singură picătură din cea mai mică lume a stelelor.
De aceea voi, oamenii, trebuie să Mă contemplați doar pe Mine, Cel plin de măreție,
Și de vă este sete de cunoaștere, să Mă lăsați să vă adap,
Căci iubirea Mea poate cerceta și pătrunde pretutindeni.
Dacă veți învăța să priviți cu ochi cercetători,
Veți descoperi semnele numelui Meu în fiecare lucru.
Altfel, fără iubirea Mea, nimic nu se va lega în Univers.
Evanghelia Mea va fi propovăduită vouă chiar și de firul ierbii,
Atunci când nu veți mai înfăptui păcatele lui Enoh
Și de vă veți iubi unii pe alții ca frați adevărați,
De vă veți sluji de brațele voastre doar spre a face bine celorlalți,
Atunci marea grație se va pogori asupra voastră
Și vă va arăta cum să vă rugați cu iubire Tatălui!
Acum reveniți jos, pe pământ, mama păcatelor voastre,
Scuturați-vă de țărână, căci ea este birul de moarte pe care șarpele-l cere,
Mulțumiți-Mi, Mie, Mântuitorul vostru, cu inima plină de voieșie,
Și nu pregetați niciodată când vă veți devota Mie.
Lăsați puterea iubirii Mele să lucreze în toată vremea în inimile voastre,
Și veți reînvia în lumina grației venită de sus!*

7. Atunci când Meduhed a terminat acest lung cântec al vieții, izvorât din grația Mea, el nefiind decât o mică scânteie a nemărginitei Mele iubiri și a compasiunii pentru oameni, și când apoi a fost în întregime transcris și citit celor de față, aceștia au simțit o asemenea copleșitoare bucurie, că numai o minune dumnezeiască i-ar mai fi putut pune stavilă. O asemenea minune s-a și înfăptuit; ea a apărut sub forma unei ploii din senin, ploaie care nu era altceva decât revărsarea iubirii Mele. Ei se bucurau pentru că li se făcuse cunoscut numele Meu, mai mult decât atât, chiar iubirea Mea, și se simțeau copleșiți că Însuși Supremul și Preasfântul Dumnezeu s-a coborât să vorbească asemeni unui Părinte copiilor Lui, învățându-i prin intermediul lui Meduhed cum să se apropie de înfinita Lui iubire.

8. Ploaia i-a împrăștiat pe la corturile lor, confecționate din crengi de copac, iarbă și clei alb, și acolo fiecare Mi s-a rugat într-o stare de profund extaz, până la miezul nopții. Și nu și-ar fi conținut nici atunci ruga dacă Eu nu aş fi trimis asupra lor un binemeritat somn odihnitor. (N.B. Vouă v-am făcut daruri cu mult mai mari decât acesta, dar de la femeia din Cana încoace, despre care stă scris în Evanghelie, cu excepția apostolilor și a unor martiri, nu am mai întâlnit niciodată o asemenea imensă bucurie. Nu că aş cere-o, dar vă spun acest lucru pentru ca voi să începeți să Mă iubiți din ce în ce mai mult, căci aceasta este voia Mea pentru voi. Iubirea nu trebuie să apese asupra inimilor voastre, cum s-ar putea întâmpla acum, ci va trebui să vină la voi mai târziu, atunci când vă veți fi apropiat mai mult de Mine, și deci inimile voastre vor fi crescut suficient pentru a putea cuprinde abundența grației Mele. Acest lucru ar trebui să vi-l doriți cu toții mai mult decât orice pe lume, și să nu vă fie frică – așa cum unora dintre voi le este – căci de iubire nu trebuie să ai teamă. Amin!)

Capitolul 33 PLECAREA MEDUHEDIȚILOR

1.Și iată, când ultimele 50 de zile au trecut, Meduhed – la sugestia Mea – i-a strâns pe toți și le-a ținut următorul discurs: “Oameni buni, prieteni și frați, veniți împreună cu soțiile voastre, cu copiii și servitorii voștri, bărbați și femei, cu toți aceia care, conform voinței de sus, sunt acum de asemenea frații și surorile noastre dragi. Veniți cu toții la mine și așezați-vă pe colină în ordinea pe care o cunoașteți, astfel încât cu toții să puteți auzi noile porunci ale Celui Preaînalt!

2.Voia Domnului este ca voi să strângeți toate uneltele și să le distribuiți în mod egal în plutele construite. Le veți pune pe paiele care până acum v-au servit drept culcuș. După ce ați făcut acest lucru, și ați fixat în colțuri cu cielele care v-au rămas ramurile bine înfrunzite, luați fructele pe care le-ați cules în ultimele 30 de zile și puneți-le cu grijă în coșuri, sub ramurile care – prin frunzișul lor bogat – le vor proteja. Lăsați pe mal cămilele și asinii care v-au însoțit până acum, ca semn pentru oamenii lui Lameh că noi ne-am lepădat de tot ceea ce este animalic și am păstrat în noi numai ceea ce este omenesc și divin. Uneltele să le acoperiți cu un strat de crenguțe gros de un picior, peste care să puneți păturile voastre și împletituri din trestie. După aceea, aruncați deasupra grămezii piei de animale. Toate aceste lucruri trebuie să se facă întocmai cum ați auzit. Apoi să veniți din nou la mine pe colină pentru a vă da noi instrucțiuni, în conformitate cu voia de sus. Însă mai întâi să Îi mulțumim cu toții lui Dumnezeu și să Îl rugăm să reverse asupra noastră bunătatea și compasiunea Lui fără margini.

3.Mergeți acum și faceți iute ce vi s-a spus. *Amin!*”

4.Atunci, ei s-au închinat în fața lui Meduhed, i-au mulțumit lui Dumnezeu în adâncul inimilor lor pentru îndrumările primite și au trecut iute la treabă. În șapte zile, după felul vostru de-a măsura timpul, totul era gata.

5.Când au încheiat lucrul, conform pioasei dorințe a lui Meduhed, s-au adunat din nou în jurul colinei și Mi-au mulțumit pentru ajutorul pe care li l-am dat în îndeplinirea muncii lor.

6.Când Meduhed i-a văzut adunați în jurul său, cu inimile pioase și pline de voieșie, le-a spus:

7.“Oameni buni, prieteni și frați, soții și surori, ascultați! Voia Domnului, a marelui și atotputernicului Dumnezeu, este ca pe fiecare plută să se urce câte 120 dintre voi, 40 de bărbați și 80 de femei. Copiii vor șede pe pieile de animale, deasupra uneltelor, în vârful grămezii. Femeile vor șede pe pături și pe împletiturile de trestie. Iar bărbații vor sta în picioare în jurul lor, cu fața întoarsă mereu către vâsle, observând curenții și modificările vântului. Veți mânca o singură dată pe zi, la prânz, bărbați, femei și copii. Vă veți ușura înapoia plutei, în apă, și vă veți ajuta unii pe alții pentru a nu cădea în mare. În tot acest timp, bărbații nu vor dormi și nu vor șede nici o clipă, nici măcar nu se vor lăsa pe vine. Nu vă temeți că nu veți reuși, căci Domnul va întări trupurile voastre și vă va ajuta să vegheați pe parcursul întregii călătorii pe mare, căci aceasta este voia Lui sfântă. Femeile și copiii nu vor lua ei înșiși fructe să se hrănească, ci le vor cere respectuos de la soții și tații lor. Învățând să ne abandonăm voința proprie în fața voinței divine, vom deveni un popor capabil să trăiască după poruncile atotputernicului și eternului Dumnezeu, după sfânta Lui voie și binecuvântați de nesfârșita Lui iubire și grație. Și nu vom putea să ne atingem nici măcar de un fir din părul capului nostru fără ca aceasta să fie voia Lui sfântă.

8.Atunci când ne vom fi urcat cu toții pe plute, celui mai vârstnic dintre noi i se va da de știre printr-un semn venit din cer, sub forma unui fulger strălucitor, să taie imediat funia care leagă pluta de țărâm, cu un cuțit ascuțit. Apoi se va stârni un vânt puternic care va purta plutele în larg,

vânt pe care îl vor simți și Tatahar și oastea lui de ucigași. Ei vor ajunge la malul mării când noi vom fi în larg la o depărtare de 1000 de lungimi de om.

9.Îi veți vedea aruncând pietre înspre mare, dar nici una nu ne va putea ajunge. Căci mâna dreaptă a lui Dumnezeu ne va lua din fața acestei haite de hiene și ne va purta spre un tărâm îndepărtat, situat în mijlocul marilor ape, la o distanță de 30 de zile și 30 de nopți de toate marginile uscatului. Acel tărâm se numește “Ihypon” (adică “adăpostul-grădină”). Conform voinței de sus, el va fi al nostru cât va dura lumea. Îl vom recunoaște de departe după munții care aruncă foc. Acești munți se vor înfățișa privirilor noastre cuprinși în întregime de flăcările iubirii lui Dumnezeu.

10.În interiorul aceluia ținut vor fi câmpii întinse, pline de roadele cele mai dulci, și totodată cele mai folositoare, și animale îmblânzite care ne vor dărui laptele lor bun și hrănitor. Pe pământ va curge lapte și miere, și gustul lui va fi de pâine proaspătă, nu de nisip și stâncă. Și iată ce a mai spus Domnul: nicăieri în lume nu mai există un alt ținut atât de frumos ca acesta, unde să nu fie vreodată nici prea cald și nici prea frig, ci doar o eternă primăvară.

11.Oamenii care vor trăi acolo, în acord cu voia lui Dumnezeu, nu vor îmbătrâni niciodată, iar moartea lor va fi un dulce somn. Ființe nevăzute vor veni, îi vor reînvia în taină și îi vor conduce apoi sus, la Dumnezeu. Și trupul lor va fi întreg, nici măcar un crâmpei din talpa lor nu se va pierde în urmă.

12.Dar aceia care nu vor păstra în inimile lor voia lui Dumnezeu, vor muri și nu vor învia în trupuri niciodată. Viermii pământului vor devora carnea lor, iar spiritul se va întoarce pentru multe mii de ani în închisoarea pietrei, servind drept temelie munților și având conștiința întunecată a mizeriei și totalei lor insignifianțe, până când, în final, prin grația venită de sus, vor fi absorbiți din nou în regnurile vii. Pas cu pas, ei vor parcurge apoi drumul lung al evoluției, trecând prin toate stadiile animale, până ce vor atinge din nou demnitatea umană. Să vă amintiți mereu acest lucru, pentru că altfel veți muri de mii de ori înainte de a cuceri viața veșnică și grația lui Dumnezeu. Străduiți-vă să înțelegeți ceea ce Domnul vă spune acum!

13.În viitor, nu veți mai avea voie să dormiți cu soțiile voastre înainte de a împlini vârsta de 40 de ani, iar după aceea veți face acest lucru doar atât de des cât este necesar pentru ca să zămisliți prunci, cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Și veți avea cel mult două sau trei soții. Ceea ce trece peste, se consideră a fi un mare păcat în fața lui Domnului, păcat ce va face ca viața voastră pe pământ să fie scurtă și plină de greutate. Acesta va slăbi în voi iubirea pentru Dumnezeu și, în final, vă va deposeda de toată înțelepciunea voastră, care nu este în esență altceva decât un dar pe care Dumnezeu l-a dat de bunăvoie aceluia care au păstrat cu sfințenie poruncile Lui, nicidecum ceva ce vă aparține în orice condiții și pentru totdeauna.

14.Și în sfârșit: așa după cum aici nu considerați că ceva din tot ce vă înconjoară este al vostru, tot astfel să faceți și acolo unde veți merge, să nu uitați nicicând că totul îi aparține lui Dumnezeu. Iar acela care își va cere dreptul spunând: ‘Acest fir de iarbă este al meu!’, va fi pe loc pedepsit cu orbirea, astfel încât să nu mai fie niciodată în stare să culeagă un fruct pentru ca să se hrănească, ci să-și petreacă tot restul zilelor învățând să supraviețuiască prin iubirea lui Dumnezeu și a fraților lui.

15.Păcătoșii nu vor mânca altceva decât iarba pământului și frunzele amare ale pomilor piperniciți, precum animalele, până la al căror nivel s-au degradat prin păcat. Și aceasta numai după ce se vor căi pentru păcatele lor, căci mai înainte ei nu au voie să mănânce nimic, dacă vor să mai rămână în viață. Aceste porunci sunt pentru toți cei care nu-și păstrează castitatea, și mai ales pentru femeile tinere care se vor culca cu un bărbat de dragul plăcerilor senzuale. Domnul va umple trupul acestora cu ciumă și ele vor fi alungate dincolo de marginile ținutului în care vom locui, unde nu vor găsi nimic de mâncare, decât iarbă și frunze. La sfârșit, Domnul nostru cel atotputernic a spus să vă iubiți unii pe alții și nici unul să nu fie judecătorul fratelui său. Sărmanul să vină la cel puternic ca să găsească ajutor în trecerea lui pe pământ, iar cel mai înțelept să slujească fraților săi ca sfătuitor.

16.Acum, după ce ați auzit clar care este voia lui Dumnezeu pentru voi, mulțumiți-i împreună cu mine în adâncul inimilor voastre, spunând aceste cuvinte: Doamne, Tu, atotputernic și mare Dumnezeu, îți mulțumim cu râvna inimilor noastre, slabe încă. Tu fă-le puternice, bunule, prea marele și în veci atotputernicule Dumnezeu, așa încât, într-o zi mai scumpă în sfințenie decât întregile noastre existențe actuale de ființe ignorante, să știm să ne rugăm Ție pentru a deveni – așa cum Tu, în grația Ta plină de compasiune ne-ai promis cândva – ființe asemănătoare copiilor Tăi. Iar acum, o, Doamne, voia Ta să se facă. Ne vom urca pe plute și ne vom lăsa duși acolo unde dorești Tu! *Amin!*”

17.După această scurtă rugăciune, s-au urcat cu toții, împreună cu Meduhed, pe plute, cu inimile zburdând de voieșie.

18.Și iată, totul s-a petrecut întocmai cum prezisese Meduhed. Conduse de șarpe, hoardele de hiene și de tigri ale lui Lameh au luat urma sârmanilor meduhediți. Dar Eu am îndepărtat iute de țărniș plutele care purtau poporul Meu, și le-am călăuzit către acel mare ținut înconjurat din toate părțile de ape.

19.În ce-i privește pe lamehiți, am lăsat marea să-i conducă către munții unde mii de hiene, tigri, lei, urși, vulpi și șerpi așteptau să-i devoreze; iar armata lor număra 7000 de bărbați și 7000 de femei. Și dintre toți, numai șapte bărbați tineri și șapte fecioare am lăsat în viață, care s-au reîntors în orașul lui Enoh și au povestit cele întâmplate. Ei au luat animalele lăsate de meduhediți pe țărniș, în număr de 35.000 de cămile și tot atâția asini, și i le-au dat lui Lameh, spunându-i că au văzut cum un fulger strălucitor a căzut din cerul senin între ei și fugari, i-a luat pe aceștia din urmă și i-a transportat departe în largul fără de hotar al marelui ocean. Apoi apele au început să crească și valurile au luat armata lamehiților și au condus-o către munții unde nenumărate fiare i-au sfâșiat pe toți, cu excepția celor de față. Aceștia au reușit să fugă ascunși între cămilele și asinii pe care i-au adus acum lui Lameh. Iar Lameh să cumpănească bine la cele povestite, căci ei, martorii acestor evenimente, au simțit că acolo a intervenit un Domn mare și puternic, mai presus de stele, cu care omul nu ar trebui să îndrăznească niciodată să se lupte. Ci mai degrabă să aducă slavă atotputerniciei Sale, căci chiar și marea, vânturile, fulgerele și fiarele sălbatice i s-au supus fără crâcnire. Ei au văzut cu propriii lor ochi acest lucru, și au auzit vocea de tunet care a poruncit fiarelor și elementelor naturii să stârnească o furtună care a cuprins și stelele.

20.La auzul acestor vești, Lameh s-a mâniat foarte tare în inima lui și a hotărât să se răzbune pe Mine. Aceasta s-a întâmplat pentru că șarpele luase în întregime în stăpânire inima lui. Așa că el a spus tinerilor: “Ascultați, voi, cei șapte tineri nevinovați! Doresc ca Domnul mai presus de stele să-mi dea satisfacție pentru insulta pe care mi-a adus-o, și promit o înmiită recompensă aceluia care mă va ajuta. De vreme ce știți unde poate fi găsit, mergeți acolo și spuneți-i în numele meu ce vreau de la El. Iar dacă refuză, spuneți-i că îl blestem și că oricât de mare ar fi puterea Lui, îl voi trage în jos, aici pe pământ, și voi face ca poporul Lui să-și înfigă colții de batjocură în trupul Lui și să-L sfâșie în bucăți, așa cum a făcut și El cu poporul meu, prin fiarele munților. Căci cu toată puterea Lui asupra apelor și vânturilor, nu este decât un biet mielușel prin comparație cu mine, regele leilor. Dați foc tuturor pădurilor din munți, pentru ca fiarele Lui să fie pârjolite, iar pe El să îl oblig pe urmă să se așeze la această masă îmbelșugată și să mănânce carnea și oasele arse ale bietelor animale. Iar dacă se împotrivesc arderii lor, nu are decât să-și reverse potopul asupra pădurilor, și să piară toate înecate în nemaipomenita Lui putere!

21.O, eu sunt pe deplin lămurit în privința acestui rege fardos de deasupra stelelor! Tot ce face, este numai de frica mea. El îmi cunoaște măreția, tăria și puterea, și este tare supărat, căci știe că acestea îl vor distruge complet până la urmă, dacă nu-mi va satisface întocmai toate dorințele.

22.Mergeți acum și faceți ce v-am rugat. Luați cu voi oameni cu făclii aprinse ca să dați foc munților în cazul în care El vă refuză!”

23.Cei șapte tineri au plecat și s-au sfătuit. “Dacă este atât de puternic – spuneau ei despre Lameh – atunci de ce nu se duce el însuși? Se vede treaba că îi este mult mai lesne să se arunce în furia oarbă decât în lupta dreaptă cu Domnul pe care îl contestă. Ceea ce a spus acum, puteam să spunem oricare dintre noi, dar ce valoare au toate acestea? Oricine poate vedea cât de departe ajunge brațul lui, sau brațul unuia dintre noi, dar cine a văzut vreodată măcar un deget al regelui de deasupra stelelor, după care să fie capabil să-i judece puterea și tăria? Lameh este precum un țăntar în comparație cu Tatahar și oastea lui, și unde este astăzi această oaste? Noi, cei șapte care am scăpat cu viață, suntem în prezent tot ce a mai rămas din marea lui putere. Iar noi, esența puterii lui Tatahar, am încremenit de spaimă când am asistat la desfășurarea puterii de neimaginat a marelui domn nevăzut de deasupra stelelor, și când i-am auzit glasul puternic ce a făcut întregul pământ să tremure, ca și cum l-ar fi străpuns colți reci ce i-au înghețat și măduva din oase.

24.Așa că nu-i vom da ascultare lui Lameh, ci în loc să-L înfruntăm pe acel Domn, ne vom pleca în fața puterii Lui imense și ne vom ruga Lui. Poate că El va primi ruga noastră și va face cu noi ceea ce a făcut cu Meduhed. Iar pe Lameh îl vom lăsa să-și măsoare acasă tăria, mușcând stâncile de furie.

25.Căci mai bine este să-i slujim unui asemenea rege mare și puternic, care poate să ne ducă departe peste valurile mării, așa cum a făcut cu neamul lui Meduhed, decât lui Lameh”.

26.Și iată, așa cum cu înțelepciune au hotărât, ei au purces apoi la drum. Și-au luat soțiile, cămilele și asinii încărcăți cu poveri de fructe pentru drum, și au zorit să ajungă la țărmul marelui ocean.

27.Odată ajunși, acela dintre ei care vorbise mai înainte a spus: “Iată-ne! Unde să mergem? Suntem atât de neștiutori, încât nu avem altceva de făcut decât să-L implorăm pe marele rege să ne primească în serviciul Lui și să ne spună care ne este locul. Iar noi vom avea probabil numai cuvinte de mulțumire pentru Acela a cărui influență a fost capabilă să ne elibereze din ghearele lui Lameh și să ne călăuzească până aici.

28.Așa că, în numele nostru, al tuturor celor ce nu avem încă un nume în fața Ta, Te chem acum, o, mare domn al puterii și tăriei, nevăzut în cerurile Tale! Mai întâi Te rugăm să primești mulțumirile noastre pentru că ne-ai salvat din dinții hienelor și din ghearele lui Lameh. Și te rugăm să ne conduci într-un loc sigur, după cum va fi voia Ta, unde să-Ți putem sluji nestingheriți. Căci noi suntem conștienți de atotputernicia Ta și de absoluta nimicnicie a lui Lameh, ai cărui supuși se presupune că am fi. Dar de când am văzut și am simțit imensa Ta putere și glorie, noi nu mai dorim să ne supunem gângăvelii lipsite de simțire și de conținut a lui Lameh, acum complet neputincios.

29.Ascultă, Doamne, ruga noastră, și spune-ne care este voia Ta – ori nimicește-ne pe toți. Căci mai bine ar fi să ne aflăm pieirea din mâinile Tale, decât să rămânem supușii lui Lameh!”

30.Și iată, când cei șapte tineri, împreună cu soțiile lor, și-au încheiat scurta dar foarte sincera lor rugăciune, din munți a pornit un vânt puternic, și odată cu vântul, o hienă uriașă, cuprinsă de furie, s-a repezit în goană spre ei. Când a ajuns în fața micului grup, s-a oprit și s-a uitat pătrunzător la fiecare, ca și cum ar fi căutat cea mai bună bucățică de mâncat din cei paisprezece oameni încremeniți de spaimă din fața ei. Iar când aceștia au dat să se arunce în apă, cel care vorbise mai înainte i-a împiedicat, adunându-i pe toți în jurul lui și spunându-le: “Ascultați-mă! Trebuie să rămânem aici, împreună, căci suntem înconjurați din toate părțile de puterea invincibilă a marelui rege. Și credeți-mă, dacă El va dori să ne nimicească, va fi cu noi chiar și în distrugerea noastră. Nu vă fie atât de frică de această biată hienă, după ce, cu ajutorul Domnului, am scăpat din ghearele ucigașe ale uneia cu mult mai fioroase, cu atât mai mult cu cât ne aflăm acum la câmpie, unde o hienă nu mai are puterea de a ataca și de a sfâșia oameni. Căci dacă marele și puternicul rege de deasupra stelelor ne-a oferit protecție când eram în munți, față de dinții setoși de sânge ai miilor de fiare feroase, atunci când noi luptăm *împotriva* Lui – cum vă imaginați că ar dori acum să ne distrugă, când luptăm *pentru* El?”

31. Credeți-mă, ne va salva cu siguranță pe toți. Uitați-vă ce voi face, mă voi apropia plin de încredere de această hienă și-mi voi pune capul între fălcile ei. Dacă mă va mușca, fugiți în mare sau faceți orice altceva vă trece prin cap. Dar de mă veți vedea că-mi retrag capul neatins dintre fălcile ei, atunci aruncați-vă la pământ și mulțumiți-i marelui rege, căci aceasta înseamnă că El a venit foarte aproape de noi”.

32. După ce a spus aceste cuvinte, tânărul s-a apropiat încrezător de hiena furioasă, care și-a căscat fălcile atât de mult încât acesta a putut să-și introducă între ele capul.

33. Iar hiena nu s-a atins nici măcar de un fir de păr de pe capul acestuia, deși fălcile ei căscate cu sălbăticie inspirau groază. Întregul grup a rămas mut de uimire. Apoi toți au căzut cu fețele la pământ, mulțumindu-Mi din adâncul inimilor lor, deși Eu eram atunci un străin pentru ei.

34. Și când îi cuprinsese mai tare emoția recunoștinței lor fierbinți, scufundați în rugăciune, hiena, spre marea lor uimire, a început să le vorbească direct, cu voce omenească, spunându-le:

35. “Voi, ultimii descendenți ai lui Cain și Enoh, ridicați-vă și priviți-mă! Vedeți fața mea amenințătoare și plină de furie! Eu sunt numai un animal flămând, al cărui rost este să păzească munții în care trăiesc marii copii ai Aceluia căruia voi, în orbirea voastră, îi spuneți mare rege. Judecați însă și spuneți-mi dacă eu, un biet animal, am disprețuit vreodată voia lui Dumnezeu. Viața mea este praf și pulbere, timpul meu numără numai câțiva ani, câteva zile, câteva bătăi de inimă. Nu aștept nimic. Ceea ce-mi dă setea mea de sânge este tot ce primesc de la Creator, în întreaga mea existență. Dacă vreunul dintre voi m-a văzut vreodată depășindu-mi limitele prestabilite, fără voia lui Dumnezeu, acela să ia piatra și să măucidă.

36. Dar voi ezitați – și aceasta nu pentru că vă lipsește curajul, ci pentru că supunerea mea totală în fața voinței lui Dumnezeu vă surprinde foarte tare. Priviți dar cum un biet animal flămând, conform voinței lui Dumnezeu, vă învață pe voi, cei pe care vă așteaptă viața veșnică, despre Dumnezeu, pe care L-ați uitat, și despre destinul vostru. Nici o fiară, oricât ar fi de flămândă, chiar de-ar fi să moară de foame, nu ar ataca pe unul din aceeași specie pentru a-și potoli foamea. Dar voi, oamenii creați pentru a fi nemuritori, vă adunați în hoarde ca să-l ucideți pe fratele vostru, fără nici o nevoie vitală, ci doar din impulsul drăcesc al setei de putere; și dați pământului sângele lui, iar carnea i-o îngropați degrabă în țărână.

37. O, rușine să vă fie, oameni, ființe create pentru a fi domnii lumii! Unde vă este gloria? Voi sunteți paisprezece iar eu sunt unul singur, și totuși simpla mea vedere vă inspiră o frică teribilă, deși sunt doar un biet animal nefericit, menit să vă slujească vouă, stăpânilor tuturor vietăților!

38. Însoțiți-mă în pădure și convingeți-vă voi înșivă dacă în întreaga haită există chiar și un singur animal care să le domine pe celelalte. Dacă vreodată un animal devine arțăgos și invidios, el este imediat exclus din haită, pentru că acest lucru nu corespunde voinței lui Dumnezeu. Și nu veți întâlni nicăieri un animal care să-și cedeze de bunăvoie prada unui alt animal, care nu este neputincios, ci lenește toată ziua. Dacă el ar fi slab sau neputincios, atunci într-adevăr, un alt animal i-ar aduce prada sa până în văgăuna în care trăiește și i-ar așeza-o în apropierea botului. Și nici un animal nu va mânca din ea înainte să se răcească. Așa am fost noi învățați de voința divină ce trăiește în noi, și fiți încredințați că *nici un singur* animal nu-și va înălța capul fără ca voia lui Dumnezeu să fie ca el să și-l înalțe.

39. Noi nu cunoaștem altă formă de proprietate decât aceea asupra trupurilor cu care ne-a înzestrat natura. Dar voi, oamenii, într-atât L-ați uitat pe Dumnezeu, încât ați împărțit întreg pământul în bucăți, iar aceia dintre voi care se numesc regi sau conducători, sau favoriți ai lor, spun: ‘Dau această bucată de pământ pentru un mic tribut, iar pe aceasta o dau pe degeaba favoritului meu și servitorilor lui cei mai buni, ca răsplată pentru folosul pe care mi-l aduc pumnii lor puternici.

Restul poporului să fie folosit de către aceștia drept vite de povară, și să primească hrană numai atât cât să nu moară de foame și să poată munci din greu pentru asupritorii lor. Iar dacă rezistă acestui tratament, atunci să fie bătuți – și uneori uciși’. Și dacă unui asemenea sclav i-ar trece vreodată prin minte că este frate cu regele sau cu conducătorul care i-a hărăzit o asemenea soartă și că are aceleași drepturi în fața lui Dumnezeu cu aceia ce au dobândit mărirea prin bunul plac al regilor și al conducătorilor – spuneți, nu va fi el imediat omorât? O, unde oare pe întregul pământ mai există o ființă atât de crudă ca și omul? Nici un șarpe, o hienă ca mine, un leu, un tigru, un lup înfometat, un urs furios, nu se pot compara cu omul, față de care aceștia toți nu sunt altceva decât îngeri puri și neprihăniți! De ne-ar fi fost dăruită și nouă iubirea, așa cum v-a fost dăruită vouă, o, cum L-am mai fi iubit pe Dumnezeu! Dar chiar și fără acest dar, noi tot Îl iubim, prin supunerea totală pe care i-o arătăm, ceea ce ne face cu mult mai buni decât sunteți voi, care nu numai că ați dat uitării iubirea care v-a creat, ci și pe Dumnezeu însuși, Creatorul vostru.

40.Întrebați pietrele, întrebați iarba, întrebați vântul, întrebați apa, întrebați tot ce vedeți, cu excepția omului, și toată făptura va slăvi numele marelui Dumnezeu și vă va vorbi despre minunile fără număr înfăptuite de iubirea Lui. Numai voi, oamenii, ființe libere, create pentru a trăi veșnic în beatitudine, L-ați putut uita complet pe Creatorul și binefăcătorul vostru! – Nu e de mirare că nu aveți un nume în fața Lui, căci cum v-ați putea numi? Diavoli îl cunosc pe Dumnezeu și fug de El. Satan de asemenea îl cunoaște și îl urăște cumplit din cauză că El este Dumnezeu și stăpânul întregii existențe, inclusiv al lui. Dar voi, care vă aveți obârșia între diavoli și ați devenit liberi prin nesfârșita Lui iubire, iar apoi L-ați uitat complet și ați considerat, în slăbiciunea voastră de găze nevrednice, că sunteți voi înșivă dumnezei, numai pentru motivul că vă puteți ucide unii pe alții cu pietre și cu bâte, și pentru că înălțați mormane de pietre cărora le spuneți orașe – voi cine sunteți? Luați aminte că nu sunteți nimic, absolut nimic. Un fir de iarbă înseamnă cu mult mai mult decât voi, iar o gheară de hienă este cu mult mai sacră decât nenumăratele odrasle ale acelor oameni pe care i-ați părăsit în orașul lui Enoh, și între care ați trăit de asemenea și voi până acum.

41.Pe scurt, aceasta este voia marelui Dumnezeu: înainte de a vi se da o altă destinație, veți fi învățați timp de șaptezeci de zile de către noi, hienele, ce înseamnă omenia și iubirea aproapelui, și, prin acestea, îl veți cunoaște din nou pe Dumnezeu. Și numai atunci când prin noi, niște fiare sălbatice, veți fi capabili să vă cunoașteți pe voi înșivă, și prin supunerea noastră necondiționată în fața voinței divine, veți cunoaște din nou că există un Dumnezeu, numai atunci Domnul tuturor creaturilor ne va permite să vă arătăm locul liniștit pe care îl căutați.

42.Acum urmați-mă, așa cum dorește Dumnezeu, bucuroși și fără teamă, afară numai de teama de mânia Lui. Aceluia care va veni de bună voie, nu i se va întâmpla nimic rău, dar cel care va veni cu gânduri dușmănoase și de nesupunere, va fi considerat nevrednic până și de dinții noștri, ai hienelor, spre a fi sfâșiat în bucăți, și lui i se va hărăzi soarta de a se întâlni cu armata lui Lamah, ceea ce este cu mult mai rău, căci este o armată de diavoli condusă de prințul diavolilor”.

43.După ce aceste cuvinte au fost spuse, toți cei paisprezece tineri au pornit pe urmele hieni feroase care, cu permisiunea Mea, i-a condus într-o peșteră întunecată din munți. Acolo, ei au învățat de la firea fiarelor sălbatice despre egalitatea în drepturi a tuturor creaturilor, despre iubirea aproapelui, despre supunerea în fața voinței Mele, și astfel, încet-încet, au putut din nou să Mă cunoască și să creadă în Mine. La sfârșit, ei au devenit conștienți de imensa diferență care există între ființa omenească adevărată și oricare animal, și în același timp au recunoscut cât de adâncă fusese decăderea lor. Toate aceste lucruri le-au învățat prin grația cu totul specială pe care le-am acordat-o, și care i-a făcut capabili să descopere că lumea fiarelor sălbatice este expresia plină de sens a voinței Mele atotputernice.

44.(N.B. Mai mult decât în acele vremuri de demult, o asemenea școală ar fi necesară în prezent pentru voi. Căci atunci, oamenii, copiii ai acestei lumi, erau răi din cauza întunericului necunoașterii legilor care o guvernează, dar astăzi voi sunteți răi în plină lumină, și însuși diavolul,

prințul întunericului, a trebuit să admită că prin comparație cu voi, copiii lumii, el este de-a dreptul neîndemânatic în a înfăptui răul, asemeni acelor părinți ce se simt la un moment dat întrecuți de copiii lor, în toate privințele.)

Capitolul 34 MEDUHEDIȚII DEBARCĂ ÎN JAPONIA

1.Vom părăsi acum această mică școală a creaturilor sălbatice, lăsându-i pe elevii ei să se hrănească cu fructe, ierburi și rădăcini, până când va veni timpul lor; și ne vom întoarce din nou la acel ținut numit Ihypon (“Japonia”, în zilele noastre), unde îi vom aștepta pe meduhediți, cărora le vom dedica puțin timp în cele ce urmează.

2.După treizeci de zile și treizeci de nopți, mulțumită vântului favorabil pe care l-am făcut să sufle, și după un mic ocol pe suprafața calmă a mării, meduhediții au sosit pe țărmurile mării insule amintită mai înainte, strigându-și din răspuțeri bucuria și rugându-se Mie. Din largul mării, ei au fost conduși în estuarul larg al unui fluviu pe al cărui curs liniștit au pătruns în interiorul ținutului.

3.Când au ajuns la capătul călătoriei, Meduhed s-a aruncat cu fața-n jos, adânc mișcat de frumusețea aceluia ținut, și timp de o oră Mi-a mulțumit în tăcerea adâncă a inimii sale, fiind complet orientat către sine însuși.

4.După ce a încheiat această rugăciune care Mie Mi-a plăcut foarte mult, în timpul căreia el a recunoscut voința Mea de a-i salva poporul, s-a ridicat și a așteptat ca toate plutele să sosească la țărm.

5.Când plutele s-au aliniat de-a lungul malului râului, unde apa nu era adâncă, l-am sfătuit pe Meduhed să meargă la fiecare plută în parte și să-i îndrume cu iubire pe frații lui să nu pună nimeni piciorul pe pământ înainte ca, timp de trei ore, să-i mulțumească lui Dumnezeu în inimile lor pentru grația Lui nemărginită. Și numai după ce Domnul va binecuvânta acel frumos ținut, dându-le un semn pe care ei să îl poată vedea, Meduhed va coborî primul de pe plută, urmat apoi de ceilalți copii. După ce vor pune piciorul pe pământ, din nou se vor prosterna înaintea lui Dumnezeu, slăvindu-i gloria și implorându-i bunătatea și infinita iubire.

6.Și iată, în timp ce ei făceau aceste lucruri cu mare bucurie în inimile lor, Meduhed le-a spus să privească în sus, spre cer. Atunci ei au văzut un nor luminos care a învăluit întreg ținutul, și din el, timp de o oră, au căzut stropi mari pe pământ. Apoi au văzut cum norul s-a risipit pe cer, și dedesubtul lui a apărut un curcubeu strălucitor. De la răsărit a început să sufle o blândă adiere care le-a vestit prin gura lui Meduhed că Eu am binecuvântat pământul acela pentru ei. Apoi au coborât cu toții pe țărm, și bucuroși, au făcut ceea ce i-a sfătuit Meduhed. Când toate acestea au fost îndeplinite. Meduhed i-a strâns laolaltă și le-a vorbit astfel:

7.“Oameni buni, frați, surori și voi, copii care ați împlinit vârsta de la care să puteți înțelege ce vă spun! Luați aminte la cele ce veți auzi acum, prin marea grație a lui Dumnezeu! Să punem mereu de azi înainte la temelie tuturor gândurilor și faptelor noastre voia sfântă a lui Dumnezeu, și niciodată să nu pierdem acest lucru din vedere. În orice moment să hrănim inimile noastre cu mulțumiri și rugăciuni aduse Lui. Căci tot ce ne vine de la El este măreț și sfânt, și de aceea, cu mult

mai important decât orice altceva. Oricât de neînsemnate ar apărea ochilor noștri obișnuiți cu cele lumești acele lucruri care ne vin de la Dumnezeu, ele au o imensă valoare, căci am recunoscut acum că El este de asemenea și Domnul nostru. Iar noi, dacă ne vom dovedi supuși și ascultători, așa cum și trebuie să fim pentru că așa am promis, vom deveni asemeni marilor Lui copii, pe care i-ați întâlnit pe munții din apropierea orașului lui Enoh.

8. Iată, voia Domnului, a marelui Dumnezeu care dorește să fie și Părintele nostru, este ca noi să ne iubim unii pe alții. Aceasta înseamnă că îl veți iubi pe aproapele vostru, în care veți vedea un frate sau o soră, de șapte ori mai mult decât pe voi înșivă. Toți vom fi aspri cu noi înșine și îngăduitori, buni și iubitori cu frații și surorile noastre. Nici unul să nu-și închipuie vreodată că este mai mare și mai bun decât ultimul dintre frații lui. Căci înaintea lui Dumnezeu nu contează nimic altceva decât inima curată și plină de smerenie. Fiecare om căruia Domnul îi dăruiește grația Sa, așa cum mi-a dăruit-o mie, să se considere pe el însuși cel de pe urmă, și să fie bucuros, așa cum și eu sunt, să slujească tuturor conform voinței lui Dumnezeu. El trebuie să fie mereu un exemplu pentru toți ceilalți. Numai copiii, din cauza neputinței datorate vârstei lor fragede, și din cauză că au nevoie de învățătura care să le lumineze calea, sunt datori să se supună necondiționat părinților lor. Dar din momentul în care ei au cunoscut în adâncul inimii voia lui Dumnezeu, supunerea necondiționată va fi înlocuită cu respectul profund și iubirea atât de frumoasă a copilului pentru părinții săi. Voia lui Dumnezeu este ca voi să ascultați întotdeauna pe cel mai înțelept, pentru că prin intermediul lui veți primi poruncile lui Dumnezeu, în legătură atât cu lucrurile generale, cât și cu cele personale. Dar feriți-vă să îi arătați celui înțelept mai mult respect, mai multă dragoste și venerație, decât aceluia care nu a dobândit încă înțelepciunea, ci să le fiți tuturor frați buni și iubitori.

9. Iar respectul pe care îl arătați celui mai înțelept, prin grația lui Dumnezeu, nu constă în altceva decât în dragostea pentru Dumnezeu, dragostea pentru aproapele vostru și supunerea de bunăvoie în fața poruncilor divine, primite prin inima smerită a fratelui care a dobândit deja înțelepciunea.

10. Buzele voastre să nu cunoască minciuna, căci neadevărul este temelia tuturor relelor. Nu vă bucurați vreodată de răul altuia, ci învăluți cu iubirea voastră pe fratele căzut, întinzându-i o mână de ajutor.

11. Pământul aparține tuturor în mod egal, fără nici o deosebire. Din rodul lui îmbelșugat, fiecare își va potoli propria foame, și apoi, de bunăvoie și cât se poate de bucuros, îl va hrăni și pe cel mai slab decât el.

12. Îmblânziți animale și ele vă vor da laptele lor să vă hrăniți.

(13 iulie 1840)

13. Fiecare să se supună fratelui lui și să-l slujească cu bucurie. Dar nimeni să nu poruncească altui om, căci trebuie întotdeauna să vă arătați iubire unii altora, pentru ca într-o zi să puteți deveni copiii iubirii *unicului* Părinte.

14. Deși Domnul vă va dăruia întotdeauna mai mult decât îi este cuiva necesar pentru întreținerea vieții, să nu fiți lacomi, ci să cereți din toate cu măsură, conform voinței lui Dumnezeu, atât cât vă este de trebuință pentru ca să fiți sănătoși. De aceea, Domnul vă spune: 'Binecuvântez cumpătarea și țelul potrivit, dar blestem excesele de orice fel și osândesc la chinurile iadului pe cel ce rățăcește pe drumurile fără de țel ale adulterului și ale lipsei de castitate, căci ele nu-l pot duce altundeva decât în noaptea pierzaniei și a morții eterne'. Așa că strângeți surplusul de roade binecuvântate și păstrați-le în construcții anume înălțate pentru acest scop. Dar casele voastre să nu fie din piatră, ca cele din orașul lui Enoh, ci din lemn. Înfigeți în pământ patru trunchiuri de copac, înalte cam de două lungimi de om, bine șlefuite, astfel încât ele să delimiteze un pătrat. Deasupra așezați patru grinzi, așa cum deja știți să faceți. Pe aceste grinzi construiți un acoperiș dintr-o

împletitură de trestie și din stuf. Între cei patru stâlpi din trunchiuri de copac, construiți pereți, de asemenea din trestie împletită. Și în fiecare perete să lăsați câte o deschizătură, de patru ori mai mare decât mâna unui om. Înspre răsărit faceți o deschizătură mai mare, cât pentru ușă. Însă ușa voastră să fie fără zăvor, astfel încât oricine să poată intra liber, ori de câte ori are nevoie. În jumătate din spațiul din interiorul colibei, înfițeți în pământ stâlpi de lemn înalți cam cât jumătate dintr-un stat de om. Peste aceștia puneți apoi ramuri subțiri, iar peste ele o împletitură din trestie. Deasupra acestei împletituri așezați surplusul binecuvântat de hrană, strâns spre folosul fraților voștri și al vostru înșivă. În cealaltă jumătate de colibă aduceți iarbă uscată și întindeți-o pe jos, într-un strat care să vă ajungă până la genunchi. Acolo veți găsi în timpul nopții odihna mădurelor voastre obosite și somnul binecuvântat al trupului.

15. Sculele și alte lucruri de folosință, le veți rândui sub împletitura de trestie pe care ați pus hrana voastră. Și nimeni nu se va face stăpân peste casă, ci veți lucra cu toții pentru unul și unul pentru toți.

16. În apropierea munților care nu fumegă și nu aruncă foc, precum cei pe care îi puteți vedea de aici la mare depărtare, veți săpa gropi adânci în care veți găsi pâinea pământului, pe care deja o cunoașteți. Veți mânca această pâine cu cumpătare și nu în fiecare zi, ci numai din când în când, după cum este voia lui Dumnezeu, spre folosul sănătății voastre, și atunci când excrementele voastre devin prea moi.

17. În munții pe care de acum aveți voie să urcați, dacă nu aruncă foc, veți găsi în plus pietre netede, foarte dure și frumoase ca aspect. Adunați-le și puneți-le în fața caselor voastre. Mai întâi veți măcina cu ajutorul lor semințele unei anumite plante, iar apoi, din făina rezultată și din apă, veți prepara un aluat într-un vas dintre cele pe care le veți găsi în număr mare pe malurile râului. Veți coace acest aluat pe vetre, pe care acum știți deja să le construiți. După aceea, căutați la poalele munților lespezi netede de piatră, și pe ele să descrieți pas cu pas, așa cum v-am învățat, modul în care ați procedat ca să vă construiți case și să coaceți pâine, pentru ca și urmașii voștri să cunoască aceste revelații pe care vi le face acum Dumnezeu.

18. Luați aminte! Astfel vă vorbește Domnul: ‘Atâta timp cât voi și descendenții voștri veți respecta regimul de viață care vi l-am dat, nici un popor străin nu se va putea apropia vreodată de acest ținut spre a vă tulbura pacea. Și vă voi învăța Eu Însumi multe lucruri folositoare. Dar dacă veți păși vreodată alături de calea pe care astăzi o deschid pentru voi, uitându-Mă și încetând să mai recunoașteți și să mai respectați porunca Mea, voi ridica un alt popor peste voi, care vă va robi și va stăpâni acest pământ. Ei vor fi conduși de un împărat care va distruge sanctuarul vostru, vă va lovi și pe mulți vă va da morții. Stăpânitorii voștri vă vor înhăma la plugurile lor ca pe asini și vă vor biciui ca pe cămile. Ei vor lua tot rodul muncii voastre și vă vor lăsa să muriți de foame; nu vă vor permite să vă stingeți setea cu sucul fructelor, ci vă vor mâna la apă ca pe o turmă. Și așa cum și în țara lui Enoh a trebuit să ridicați orașe pentru rege și să asigurați hrană bună pentru el și pentru servitorii lui, la fel va trebui să faceți și pentru noul rege, pentru ca el să devină tot mai viguros ca să vă bată și să văucidă.

19. Pentru munca voastră nu veți mai primi fructe și pâine, ci numai rămășițe ale morții, în funcție de munca pe care sunteți puși să o faceți. Și aceste mortăciuni vor fi de atunci hrana voastră. Dacă nici chiar atunci nu vă veți întoarce la porunca Mea, va trebui să-i dați înapoi împăratului tot a cincea parte din hrana voastră, fără nici o plată, ca bir datorat acestuia pentru că vă permite să munciți pentru el. Aceasta înseamnă că va trebui să-l implorați să vă facă robii lui, și atunci când împăratul va consimți la aceasta, voi va trebui să-i plătiți taxa pomenită mai sus.

20. Și vă mai spun că în toată țara nu va fi nici un petec de pământ pe care să nu și-l însușească împăratul. El va împărți acest pământ favoriților și curtenilor lui, sub formă de fiefuri, iar voi veți deveni slugi nedemne ale acestora, care vor domni cu drept de viață și de moarte asupra

voastră. Vă vor da să mâncați iarbă tocată și rădăcini mizerabile, iar fructele cele bune le vor păstra pentru ei înșiși. Iar acela care se va atinge de un asemenea fruct va fi imediat pedepsit cu moartea.

21. Împăratul va lua pe cele mai frumoase dintre soțiile și fiicele voastre pentru el însuși și pentru plăcerea curtenilor și favoriților lui. Pe fiii voștri îi va arunca în râu iar voi veți munci pentru fiii lui, care vă vor bate și vă vor chinui. Iar Eu îmi voi astupa urechile la plângerile voastre, până la sfârșitul timpurilor, deși suferințele pe care le veți îndura vor fi de o mie de ori mai groaznice decât cele din țara lui Enoh.

22. Aceste lucruri, de asemenea, trebuie să le aveți mereu în minte și să le scrieți pe tăblițe de piatră, așa cum v-am spus mai înainte!

23. Vedeți dar, dragii mei frați, care este voia lui Dumnezeu. Să faceți precum ați fost sfătuiți și veți rămâne mereu un popor liber, fără să pierdeți niciodată drepturile pe care le-ați dobândit. Trebuie să deveniți plini de iubire și de compasiune și să țineți departe de voi egoismul. Astfel veți rămâne ceea ce sunteți, poporul lui Dumnezeu. – Iar acum, voia Domnului este ca voi să legați plutele una de alta, făcând un pod peste râu, pe care veți trece adeseori de pe un mal pe altul.

24. Lăsați-vă în genunchi acum și haideți să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru marea Sa grație de-a ne învăța toate aceste lucruri, spre folosul nostru. Spuneți după mine:

25. ‘O, Tu, mare, nesfârșit de bune și atotputernice Dumnezeu, îți mulțumim plecându-ne adânc în țărâna nimicniciei noastre! Fă ca slaba voce a recunoștinței noastre să ajungă la urechile Tale sfinte, din abisul rușinii inimilor noastre sfoase și umile! O, Doamne, noi nu putem înțelege cât de mare este goliciunea minților noastre. De aceea, te rugăm să umpli ființa noastră cu căldura iubirii Tale și niciodată să nu-Ți retragi compasiunea pentru noi, sărmanii copii ai păcatului. Și dacă vreodată vom uita de noi înșine și vom acționa împotriva voiei Tale sfinte, să fim pedepsiți nu de oameni, ci de Tine, conform justiției Tale și marii Tale clemențe; compasiunea Ta nesfârșită va transforma inimile noastre, astfel încât într-o zi vom deveni și noi ființe vrednice de a ne numi copiii Tăi. Fii mereu marele și sfântul nostru Dumnezeu, și Domnul care într-o zi va deveni Tatăl nostru sfânt și mult iubit! – O, Doamne, ascultă rugămintea stăruitoare izvorâtă din slabele noastre inimi! *Amin!*’

26. Acum mergeți și faceți toate câte vi s-au spus; și mai cu seamă, urmăriți să înțelegeți cât de adevărat și de demn de crezare este Domnul. Și câtă vreme veți înfăptui toate aceste lucruri, nu uitați niciodată de El, înainte și după fiecare sarcină pe care v-o asumați, înainte și după fiecare masă, înainte și după ce dormiți, înainte și după răsăritul și apusul soarelui. Și mai ales atunci când faceți dragoste, trebuie neapărat să-i cereți Domnului binecuvântarea înainte și după aceasta – pentru ca pruncii pe care îi veți zămisli să fie copiii vieții și ai luminii, nu ai morții și ai întunericului, cum se va întâmpla dacă veți proceda altfel.

27. Iar eu voi rămâne toată viața de această parte a râului, aici unde am debarcat. În susul apei, unde sunt munții aceia frumoși, este o peșteră largă în care vom locui eu și copiii mei; și ori de câte ori veți avea nevoie de mine, veți ști unde să mă căutați. Domnul îmi acordă proprietatea asupra acelei peșteri și asupra muntelui în care ea se află, creat de iubirea Lui pentru voi, pentru ca vouă să vă fie ușor să mă găsiți atunci când veți avea nevoie de mine.

28. Iar restul pământului, acest frumos, întins și bogat ținut, vă stă în întregime la dispoziție. Voia Domnului este ca eu să ajung la adânci bătrâneți și să veghez asupra tuturor faptelor voastre, bune și rele. Iar la sfârșit, vă voi urma și eu către Domnul, însă voi fi ultimul dintre toți cei de față care va veni la El.

29. Voi, cei zece însoțitori ai mei, care ați dobândit la rândul vostru înțelepciunea, conduceți oamenii, împărțiți-le cu înțelepciune pământul și învățați-i tot ce au nevoie să știe. Iar când va fi lună plină, veniți la mine ca să vă dau noi sfaturi și învățături. *Amin!*”

30. Când Meduhed și-a încheiat cuvântul, tot poporul s-a închinat în fața lui, și încă o dată s-au aruncat cu toții cu fața la pământ, fără ca Meduhed să le-o ceară, pentru a-Mi mulțumi din nou

pentru binefăcătoarele învățături. Apoi s-au ridicat, au mâncat cu evlavie hrana care li se oferise, s-au întins pe pământ să se odihnească și s-au mai rugat din când în când. Timp de trei zile au făcut aceste lucruri, apoi au luat uneltele și au construit podul. După ce au isprăvit, au plecat fiecare spre destinația sa, cu binecuvântarea lui Meduhed, rugându-Mi-se în tot locul. Și după cum este lesne de înțeles, mulți dintre ei au devenit la fel de înțelepți ca și Meduhed. Astfel a trăit acest popor fericit timp de 1900 de ani, până aproape de vremurile lui Avraam, iar potopul lui Noe nu l-a înecat.

31. Mai târziu însă, au început totuși să Mă uite, ei, care erau cel mai instruit și mai bogat neam de pe pământ. Au început să venereze tot soiul de cioplitori și au căzut în cea mai întunecată idolatrie și totodată în cea mai adâncă destrăbălare.

32. Timp de 600 de ani am așteptat răbdător să văd vreun semn de îndreptare din partea lor, dar după ce în tot acest timp nu am observat nici cea mai mică urmă de remușcare și nici o intenție de a-și schimba viața, am ridicat pentru osândirea lor – așa cum îi avertizasem cândva prin intermediul lui Meduhed – un popor nou într-o regiune care astăzi se numește Mongolia. Printr-un înger nevăzut am condus acest popor în Ihyon, pregătind pentru ei un pod de insule din China zilelor noastre până în Japonia; câteva dintre acestea s-au păstrat până astăzi, descriind o linie curbă în largul oceanului, mărturie a acelor timpuri de demult. Ei au ajuns în Ihyon fără să-și ude picioarele, la fel cum au traversat israeliții Marea Roșie. Prin focul pământului, am creat de asemenea o mulțime de insule mai mari și mai mici în jurul Ihyonului, ca loc de refugiu pentru câțiva înțelepți din neamul lui Meduhed, puțini la număr, care au locuit de atunci în peșteri și M-au slujit în tăcere, până i-am chemat din această lume.

33. În asemenea peșteri mai pot fi găsite tăblițe gravate, semn al iubirii Mele, pe care astăzi însă bineînțeles că nu le mai poate descifra nimeni, nici chiar atât cât au fost descifrate hieroglifile egiptene, căci doar cineva complet renăscut va fi capabil să le citească. Ici și colo, câte un medium feminin, în transă fiind, poate avea capacitatea de a ghici câte ceva din acea știință pierdută, dar aceasta numai în scurtele momente în care în ea se deșteaptă sufletul inocent al copilului.

34. Iar în peștera lui Meduhed (numită la fel și astăzi) se află încă tăblițele cu cântecele lui, pe care acum le cunoașteți, și unele unelte. Dar această peșteră, aflată pe un munte foarte înalt, a devenit inaccesibilă datorită erupțiilor vulcanice și cutremurelor care au continuat până în zilele noastre.

35. Astfel, acest pământ se găsește și astăzi sub dominație imperială și este locuit parțial de o populație de origine mongoloidă, și parțial de vechii locuitori ai Ihyonului. Acela care nu crede, să meargă la fața locului și să se convingă. Dar dacă nu a realizat renașterea completă a ființei sale, nu-i va fi de nici un folos călătoria. Iar dacă a realizat acest lucru, atunci nu numai că va fi capabil să supravegheze întreaga suprafață a pământului, ci va avea de asemenea puterea să scruteze cu ochi transfigurați adâncurile planetei, până în inima ei.

36. (Toate informațiile pe care le-am dăruit prin aceste cuvinte sunt pe deplin adevărate și vă sunt destinate vouă, copiilor Mei, ele nu sunt pentru toată lumea. Căci cred că voi, copiii Mei, nu veți măsura iubirea și înțelepciunea Mea, cuvintele Mele și grația Mea, cu măsurile lumefști. Eu nu vreau să strălucesc orbitor deasupra lumii. Dacă voi îmi veți critica spusele, folosindu-vă de învățăturile voastre lumefști, ce credeți că voi face într-o bună zi cu imensul nonsens al lumii voastre? – Aflați că dacă veți primi învățătura Mea, mai întâi indirect, iar apoi direct de la Mine, veți ajunge să recunoașteți care legi se manifestă la un nivel mai înalt – ale Mele sau ale lumii.

37. Căci pentru lume este importantă *litera* legii, iar pentru Mine *spiritul* ei; iar acela care nu Mi se alătură, se va risipi în neant.)

38. Înainte de a vă conduce mai departe în descrierea casei Mele, am să vă spun, pe scurt, câteva lucruri în legătură cu îngerul Meu, adresându-Mă în special aceluia care găsesc la fiecare rând câte ceva de criticat din punct de vedere stilistic, din simplu orgoliu intelectual. Dacă nu au pic de răutate în inimă, pot bineînțeles să corecteze pe ici pe colo câte o virgulă sau o literă pe care

umilul Meu scrib, în goana peniței, le-a mai trecut cu vederea atunci când a transcris acest Nou Cuvânt al Meu. La aceștia nu Mă voi uita cu supărare, dar nu același lucru pot să spun despre cei care ar îndrăzni să schimbe fie și un singur cuvânt, ori să caute o rimă mai potrivită sau să intervină cu îmbunătățiri ce nu sunt necesare în vreunul dintre rândurile Mele. Nu căutați cuvântul potrivit sensului, ci sensul potrivit cuvântului, dacă vreți să aflați adevărul. Căci adevărul este cel care se află în spirit, nu spiritul în adevăr; aceasta ar fi cu desăvârșire imposibil de vreme ce spiritul este liber și a precedat toate legile, permițându-i adevărului să derive din el. Și de vreme ce oamenii de geniu v-au spus deja aceste lucruri, pentru ce priviți cu ochi critici Spiritul Meu, de parcă un școlar v-ar fi dat lucrarea lui nătângă la corectat? – Așa că dacă cineva s-ar putea gândi că nu se cade să ies în lume cu *acele* straie, nu are decât să Mă țină acasă. Totuși, mult mai folositor i-ar fi celui ce citește scrierile Mele să le adauge o lege învățată din ele, decât critici lumești orgolioase; căci a da este de mii de ori mai binecuvântat decât a lua! Urmăriți să înțelegeți bine toate aceste lucruri! *Amin!*

Capitolul 35
PREDICA ANIMALELOR DESPRE CĂINȚĂ
(27 Iulie 1840)

1.Să ne întoarcem acum la școala hienelor și la cei 14 învățăcei, și să vedem cât de mult au avansat ei în scurtul timp petrecut în acea școală, îmbogățindu-și cugetele cu extraordinarele principii educaționale predate aici.

2.Asculțați cu atenție, și fie ca nici un cititor să nu își țină urechile astupate și ochii închiși, ci să urmărească cuvintele pline de înțelepciune ale hienei, tigrlui, leului, lupului și ursului. Căci oamenii trăiesc în minciună și nici unul măcar nu rostește adevărul în fața semenilor săi. Experiența arată cât de des se înșeală savanții, cât de false sunt toate doctrinele lor, cum acestea înlocuiesc adeseori alte doctrine, fiind însă chiar mai rele decât cele pe care le-au înlocuit. De aceea, nu este deloc zadarnic să ascultați cuvintele demne de toată încrederea, provenite din sfera onestă și autentică a naturii, și să le scrieți în inimile voastre, pentru a înțelege astfel mai bine cât de adevărat, just și demn de încredere este Tatăl vostru preasfânt și etern.

3.Căci vai!, după ce perioada stabilită a trecut, hiena a apărut din nou în fața grupului înspăimântat, plină de furie, dar numai cu scopul de a se folosi de teamă pentru a le face mințile mai receptive, după care, prin grația Mea, a rostit printre fălcile larg deschise următoarele cuvinte:

4. “Ridicați-vă din morți! Aceasta este voința marelui și atotputernicului Dumnezeu al tuturor creaturilor! Scurta perioadă de timp a trecut ca fulgerul, zilele s-au alternat cu nopțile într-o succesiune rapidă, trecând peste existența voastră nedemnă. În momentul în care ați fost conduși de mine, o hienă, prin voința atotputernică a supremului Dumnezeu, ați putut vedea luna plină luminându-vă cărările ce conduceau prin înălțimile sălbatice până la peștera în care locuiam eu și copiii mei, unde noi v-am lăsat să vă odihniți în răcoarea plăcută a pământului. Acum puteți vedea din nou luna, care este din nou mare și plină, după ce își pierduse complet lumina, devenind succesiv un copil, un tânăr, iar acum, din nou, un bărbat plin de putere și de măreție.

5. Modelul pe care vi-l indică cu regularitate luna de-a lungul unor scurte perioade de timp ar trebui imitat de voi cu credință și înțelepciune, în viața voastră de zi cu zi. Lumina voastră luminează va trebui să se diminueze precum cea a lunii, pentru a vă permite – după ce veți fi încetat pe deplin să emiteți această lumină luminează (întru totul sinonimă cu intelectul vostru arogant) – să absorbiți o lumină nouă, inspirată din cele mai înalte ceruri, care este sinonimă cu iubirea dezinteresată din care izvorăște grația marelui și preasfântului Dumnezeu.

6. Ascultați, la fel cum vă vorbesc eu, grație permisiunii divine, orice lucru este capabil să vă vorbească. Dacă vă veți încăpățâna însă să vă cramponați de tirania din inimile voastre, mai bine ascundeți-vă de noi, reamintiți-vă acest discurs și urmăriți să înțelegeți cât de jos ați decăzut voi chiar prin comparație cu noi, în timp ce adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt infinit deasupra noastră.

7. Căci spuneți-mi, ați văzut vreodată un animal încercând să-l domine pe un altul? Ați văzut vreodată un animal încercând să își însușească ceva de la altul? Ați văzut vreodată un animal încercând să-l fure pe un altul? Sau ne-ați văzut vreodată pe noi omorându-ne reciproc, sau mințind, înșelându-ne, ori comițând păcate trupești numai de dragul desfrâului?

8. Spuneți-mi, ne-ați văzut vreodată acționând împotriva naturii noastre?

9. Oare nu ar fi trebuit să învețe animalele de la voi cum să-și folosească în mod benefic puterile? După cum vedeți însă, noi, sârmane bestii sălbatice, suntem cele care vă învățăm pe voi despre blândețe și despre înțelepciunea vieții. Oh, rușine să vă fie vouă, domni ai vieții, de vreme ce un simplu țânțar, care bâzâie chiar acum la urechea mea, are mai multă înțelepciune decât voi, împreună cu întreaga regiune a lui Enoh și cu cele zece orașe ale ei! Căci deși viața țânțarului este limitată la numai câteva zile, iar acțiunile sale nu lasă nici o urmă vizibilă, chiar și în această scurtă viață a lui, el face infinit mai mult decât ați reușit voi încă de pe vremea lui Cain, prin construirea orașelor voastre și chinuirea fraților voștri; căci țânțarul împlinește voința supremă a lui Dumnezeu și se bucură cu recunoștință de scurta sa existență, în timp ce voi, oamenii, a căror menire este să trăiți de-a pururi, ați uitat de propria voastră valoare, și mai presus de toate, de iubirea preasfântă a lui Dumnezeu cel atotputernic, care sălășluiește în inima voastră.

10. Noi, sârmane ființe lipsite de spirit, ne bucurăm cu recunoștință de scurta noastră viață, în timp ce voi, ființe vii, vă găsiți desfătarea în a linge cu limba voastră lacomă murdăria ce rămâne în urma morții!

11. O, Dumnezeule atotputernic și preasfânt, de ce nu ne-ai creat Tu numai pe noi, hiene, tigri, lei, lupi și urși, care îți împlinim întotdeauna voința sacră? Cum se face că Tu i-ai creat pe acești oameni, care nu numai că au uitat de voința Ta supremă, dar au uitat chiar și de Tine Însuși?!

12. Priviți-mă, voi, oameni frumoși, cu aparențe încântătoare; priviți trupul meu mizerabil, păros și respingător. Nu vi se pare că trupul meu este învăluit de noaptea unui blestem al lui Dumnezeu, în timp ce trupul vostru poartă binecuvântarea supremă a iubirii eterne?

13. Cum se face însă că sub acest înveliș al morții sălășluiește recunoștința care nu își dorește nimic mai presus decât să-și reîntâlnească Creatorul, în timp ce sub pielea voastră binecuvântată nu există altceva decât batjocură, superficialitate, dispreț, și nu în cele din urmă, o uitare totală?

14. Astfel se explică de ce – prin neascultarea voastră – voi ați devenit talpa iadului, în timp ce specia mea, care a pășit pe acest pământ cu multe milenii înaintea voastră, ascultă neconținut de atotputerea lui Dumnezeu, fără să uite vreodată – cu toată presiunea cumplită la care a fost supusă de propria sa natură, a ferocității – de ordinea imuabilă impusă ei de către Creator.

15. Oh, amintiți-vă cuvintele animalului sălbatic și urmăriți să vă ridicați până la demnitatea de ființe create, pentru ca, poate, într-o bună zi, să puteți fi numite ființe umane. Și nu uitați cât de mult deasupra voastră se află copiii lui Dumnezeu, în timp ce propria voastră menire este de a deveni similari lor, dacă nu chiar întru totul una cu ei. Eu îmi închei aici discursul, dar voi veți rămâne și veți asculta în continuare cuvintele unui alt animal. *Amin!*”

16. Și iată, după ce hiena și-a încheiat astfel impresionantul ei discurs, un tigru uriaș și feroce s-a apropiat de grupul intimidat, i-a privit pe oameni cu mare seriozitate, dând din coadă, după care s-a întors către conducătorul lor, l-a privit fix o vreme, pentru a-și deschide în cele din urmă larg fălcile și a rosti următoarele cuvinte:

17. “Sihin! Acesta va fi numele tău, care îți va reaminti mereu că tu ești un fiu al cerului pământesc, care este un cer al animalelor. Acestea au un suflet născut din focul solar, iar acest suflet se adresează acum sufletului tău, suflet pe care Însuși Dumnezeu ți l-a dăruit, dar care te-a făcut de rușine în fața mea și a tuturor animalelor însetate de sânge din aceste păduri, căci el a uitat de marele Creator, în timp ce sufletele noastre nu au îndrăznit niciodată să încalce ordinea prestabilită a Acestuia, deși suntem și noi dăruite cu cele cinci simțuri pe care le aveți voi, și posedăm la rândul nostru memorie și dorințe, putând distinge între pământ, apă, foc și aer, precum și între uscat și umed, între zi și noapte, sus și jos, ascuțit și neted, rece și cald, etc. În plus, noi avem un simț al vederii uluitor de ascuțit, de care nu se pot ascunde nici spiritele cele mai corupte, care tremură cuprinse de teroare atunci când recunosc în fața lor un judecător inexorabil, curajos și puternic, care le sfășie învelișul ce ascunde un veritabil palat al murdăriei și le bea sângele impur, astfel încât acești munți sacri să nu fie pângăriți.

18. Ați văzut cu propriii voștri ochi ce s-a întâmplat cu armata lui Tatahar, nu departe de aici. Chiar credeți că măgarii și cămilele v-au protejat de furia noastră? O, nu, dacă puteți crede așa ceva, vă înșelați foarte tare! Dumnezeu a fost Acela care ne-a îndemnat să vă cruțăm, și nu a existat nici măcar un singur animal printre noi care să fi dorit să refuze voința Creatorului său atotputernic.

19. Cum ați putut uita tocmai voi, oamenii, care sunteți înzestrați nu doar cu cele cinci simțuri nobile, dar ați primit în plus și un suflet nemuritor, care include un spirit divin, de Numele preasfânt și de voința supremă a lui Dumnezeu!?

20. O, ființe umane mizerabile și infame, voi sunteți cu adevărat niște monștri ai decăderii pe acest pământ! Spuneți-mi, ce sunteți voi, sau ce doriți voi să fiți, de vreme ce L-ați uitat pe Dumnezeu, Cel Preasfânt, Creatorul vostru plin de iubire, singurul prin care existați, la fel ca și noi, ceilalți? Pe El, Cel care – în iubirea Lui infinită – v-a dăruit libertatea deplină pentru ca într-o bună zi să vă poată aduce pe voi, mizerabililor, mai aproape de inima Lui părintească, de-a pururi plină de iubire, scoțându-vă astfel din iadul în care vă aflați. Și după toate acestea, El, Părintele preasfânt și iubitor, este uitat și blestemat! O, atotputernice Dumnezeu, nu lăsa puterea mea să mă părăsească la vederea acestor monștri, căci doresc să-Ți pot împlini și în continuare voia Ta sacră!

21. Priviți iarba din fața voastră! Aceasta îl laudă pe Dumnezeu, căci deși este mută, ea îl recunoaște pe Tatăl Ceresc, în timp ce voi, cu toată libertatea vie care v-a fost acordată, nu știți nimic despre El! Da, priviți acești munți, pietrele, apa, priviți-ne pe noi, și remarcați cum tot ceea ce percep ochii, urechile și celelalte simțuri ale voastre, îl glorifică, îl laudă și îl onorează pe Dumnezeu. Și toate cerurile sunt pline de compasiunea Sa infinită, de gloria Lui și de iubirea Lui nesfârșită! Din ce-oți fi formați voi de ați pierdut cu desăvârșire amintirea Lui din inimile voastre?

22. Pe scurt, discursul meu a ajuns la sfârșit! Nu vă mai pot privi, controlându-mi în același timp mânia justificată! De aceea, voi încheia aici, așa cum îmi cere voința Celui de Sus, dar doresc

să mai adaug înainte un lucru: dacă eterna Iubire vă va elibera în cele din urmă din ghearele noastre – atât de blânde prin comparație cu mâinile voastre care varsă sângele propriilor voștri frați – și vă va permite să deveniți un popor așezat, este bine să vă reamintiți din când în când cuvintele rostite cândva, prin voința lui Dumnezeu, de un tigru fioros – a cărui sete de sânge îi strălucește în ochi, dar care totuși, prin comparație cu voi, nu este decât un biet mielușel.

23. Dacă inima voastră s-a împietrit complet, nemaiauzind vocea atotputernică a lui Dumnezeu, este cazul să învățați de la natură. *Amin!*”

24. După ce tigrul și-a încheiat discursul său atât de expresiv și de semnificativ, a urmat rândul leului, care a ieșit brusc din tufișul în care se odihnea, s-a așezat ferm în fața grupului de oameni, și-a deschis larg fălcile și a început să vorbească, spunând: “Ascultați și priviți, voi, domni ai pământului care vă complaceți în a rămâne surzi și orbi, voi, regi atotputernici, conducători și domni ai acestei lumi, a căror slăbiciune este comparabilă însă cu aceea a unui țânțar! Care credeți voi că este întâia datorie a unei ființe libere care își poate folosi la voință puterea dăruită ei de Dumnezeu, și care nu poate fi restricționată de nimeni și de nimic, prin voința atotputernică a Iubirii nemărginite a marelui Creator?

25. Văd că vă holbați la mine precum niște bolovani și nu cunoașteți nimic mai mult decât un trunchi de copac rupt în două. Oare nu este prima datorie a unei asemenea ființe împlinirea voinței lui Dumnezeu, adică a Aceluia care v-a dăruit vouă, la fel ca și nouă, viața – vouă, o viață nemuritoare, iar nouă, una muritoare – pentru a recâștiga astfel grația pierdută, care v-a fost luată datorită marii voastre neascultări?

26. Ați făcut vreodată acest lucru, sau cel puțin îl faceți acum? O, nu, voi nici măcar nu îl recunoașteți pe Dumnezeu; și nimeni nu poate fi obligat să facă ceva ce nu cunoaște, aceasta este scuza voastră facilă. Dar eu vreau totuși să vă întreb cum este posibil să îl uitați pe Acela de care vă reamintesc constant fiecare zi și fiecare noapte, și a cărui glorie și măreție o proclamă deschis soarele, luna și stelele strălucitoare?

27. Iată, eu sunt un locuitor puternic și crud al acestei lumi sălbatice, plină de pietre moarte și de mă răcini. Cu mare efort, și numai datorită naturii mele crude, sunt nevoit să îmi caut o hrană demnă de milă și să accept cu recunoștință judecățile lui Dumnezeu în ceea ce mă privește, adică o pradă adeseori săracă, după zile întregi de foame cumplită. De aceea, ascultați ce vă spun: dacă cineva ar veni la mine să-mi ofere câteva picături de apă care să-mi aline setea arzătoare, înmuind astfel limba mea uscată, l-aș urma cu credință precum pe un înger păzitor, mi-aș împărți chiar și ultima bucată de hrană cu el și aș fi capabil să mor din iubire pentru binefăcătorul meu!

28. În schimb, voi, oamenii, nu numai că vă bateți frații care lucrează pentru voi, îi torturați și îi chinuiți în fel și chip, sau chiar îi ucideți, dar L-ați uitat chiar și pe Dumnezeu, față de care vă arătați nerecunoscători, îi blestemați binecuvântările și îi respingeți grația și iubirea imensă, pe care preferați să le înlocuiți cu murdăria cea mai cumplită și mai otrăvitoare a șerpilor.

29. O, Lameh, Lameh! Ai dorit să dai foc pădurilor numai pentru a ne distruge pe noi, cei care nu facem altceva decât să ascultăm de voința marelui Dumnezeu! Ce ar trebui să-ți facem noi acum ție, care L-ai uitat pe Dumnezeu, și-ai ucis frații și ai vrut să ne învinovățești pe noi pentru crima ta în fața Celui Just?

30. Iată, noi nu căutăm răzbunarea, deși planurile sale ne sunt binecunoscute; numai voi, oamenii, sunteți capabili să vă răzbunați pe cei nevinovați. De aceea, voi veți învăța de la mine să fiți ascultători și recunoscători față de Dumnezeu. Numai după aceea veți putea părăsi acest loc, regăsindu-vă menirea pe care v-a destinat-o iubirea supremă a lui Dumnezeu. *Amin!*”

31. Și iată, după ce leul și-a încheiat discursul, lupul a ieșit în față și a început să le predice oamenilor deja treziți, admonestându-i cu fermitate în legătură cu datoria lor de obediență și iubire reciprocă față de Dumnezeu și de celelalte ființe create:

32. “Priviți-mă, sunt un lup fioros care stă în fața voastră și a inimilor voastre pline de teamă, chemat să vă vorbească de iubirea plină de compasiune a marelui și preasfântului Dumnezeu, Cel care reprezintă puterea supremă și viața perfectă, invizibil față de toate ființele care s-au desacralizat în fața grației Sale, căci El este Cel Preasfânt. Am ieșit în fața voastră pentru a vă arăta care este voința Lui, pe care voi ați uitat-o într-o manieră atât de infamă și de fratricidă, datorită egoismului, iubirii de sine și tiraniei voastre, care v-au determinat să vă purtați cu dispreț față de tot ceea ce v-ar fi putut reaminti de existența marelui Dumnezeu și de sfințenia Lui inviolabilă.

33. De aceea, spre marea voastră umilință și rușine, Iubirea eternă ne-a trezit acum pe noi, fiarele pădurii, cele mult disprețuite și temute de voi, pentru a vă învăța marea lecție a obedienței întru blândețe și smerenie, precum și pentru a vă arăta vouă, oameni orbi ce sunteți, mai întâi de toate prin acțiunile noastre, iar acum și prin cuvintele noastre – căci Tatăl ceresc ne-a dezlegat special pentru voi limbile – care este voința lui Dumnezeu în ceea ce vă privește pe voi, oamenii, cei a căror menire este de a fi și de a deveni nemuritori.

34. Iar această voință care este sinonimă acum și de-a pururi cu întreaga putere și forță, cu întreaga înțelepciune și iubire, cu viața eternă și libertatea cea mai beatifică și mai desăvârșită, constă din următoarele: voi sunteți cu toții egali în fața lui Dumnezeu, frați și surori; de aceea, nici unul dintre voi nu trebuie nici măcar să viseze la vreo superioritate asupra celorlalți. Căci nici puterea, nici frumusețea, tinerețea, maturitatea, virtutea, înțelepciunea sau orice altă calitate pe care o aveți nu vă dă nici un drept de superioritate, ele fiindu-vă date numai pentru a veni unii în ajutorul celorlalți, mai puțin dăruiți, cu iubire și supunându-vă întru totul voinței lui Dumnezeu, pentru a putea practica astfel virtutea divină a iubirii eterne care a fost implantată în voi de Creatorul atotputernic. Căci numai din iubirea cea mai pură și mai mare a permis sfințenia atotputernică a lui Dumnezeu crearea din Sine a voastră, a oamenilor, care vă dovediți atât de răi și de nerecunoscători, uitând de onoare, de iubire și de Dumnezeu, după care a creat, tot de dragul vostru, un mare număr de alte ființe din cele mai variate specii, a căror unică menire este numai aceea de a vă servi în toate modurile posibile.

35. Și totuși, voi, oameni de trei ori orbi și absolut surzi, nu percepeți absolut nimic din această realitate care este menită a vă servi în fel și chip, ci dimpotrivă, senzualitatea voastră infamă, confuză și desfrânată, precum și iubirea voastră carnală, au ocultat totul în fața voastră, aruncându-vă astfel în ghearele binemeritului morții.

36. Nu uitați așadar cine sunteți meniți a fi, cine ați putea fi, și cine sunteți în clipa aceasta: nimic altceva decât niște larve mizerabile și jucării ale șerpilor din iad.

37. Schimbați-vă comportamentul, restrângeți-vă dorințele, purificați-vă la izvorul iubirii și deveniți la fel unii cu alții prin umilință, obediență și educarea corectă a copiilor voștri. Renunțați la desfrâu, concepeți-vă copiii cu binecuvântarea lui Dumnezeu și dovediți-vă tați și mame adevărate, întru iubirea și grația lui Dumnezeu. Învățați-i mai întâi de toate să asculte de iubirea voastră înțeleaptă și să descopere în ea marea iubire, sfânta voință, și implicit, grația inestimabilă a lui Dumnezeu. Numai atunci veți recunoaște faptul că nu noi, fiarele pădurii, suntem cele care vă vorbim acum, ci iubirea lui Dumnezeu, care ne-a dezlegat limbile pentru a vă adresa aceste cuvinte sacre.

38. Iar după ce veți deveni așa cum v-a învățat acum iubirea eternului și preasfântului Creator, veți descoperi că nu numai animalele vă vorbesc, așa cum se întâmplă acum, ci întreaga creație. Moartea va dispărea atunci din inimile voastre, iar voi veți putea percepe cu claritate, având ochii și urechile larg deschise, minunile divine ale creației. Meditați asupra cuvintelor pe care un lup le-a rostit în fața voastră într-o manieră miraculoasă și reflectați în inimile voastre trezite cum se face că toate lucrurile sunt cu ușurință posibile în fața eternei iubiri și a sfințeniei lui Dumnezeu. Veți putea percepe atunci în inimile voastre lucruri încă și mai uimitoare, mulțumită grației lui Dumnezeu. *Amin!*”

Capitolul 36

REAMINTIREA NEASCULTĂRII LUI ADAM ȘI A COMPASIUNII LUI DUMNEZEU

1.Și iată, după ce lupul – luați seama, am spus: lupul – și-a încheiat miraculosul discurs inspirat de Mine, el s-a retras fericit, iar un urs mare a pășit brusc în fața grupului plin de căință și i-a privit pe oameni cu ochi confuzi și tulburați, ca și cum ar fi dorit să le arate că mințile lor sunt la fel de confuze și de instabile ca și ochii lui. În cele din urmă, ursul și-a deschis la rândul lui fălcile și – impulsivat de Mine – le-a adresat oamenilor cuvinte pline de demnitate și de seriozitate, spunându-le:

2.“Ce este Dumnezeu, ce sunteți voi și ce sunt eu? După ce Dumnezeu, Cel Etern, Preasfânt și Atotputernic, a creat din El Însuși, prin Cuvântul Lui atotputernic și esențial, întreaga lume vizibilă, cu toți sorii ei, cu planetele, lunile, mările, munții, văile și marile câmpii, apoi cele mai felurite plante, precum iarba, tufișurile și copacii, unele după altele, în conformitate cu ordinea Lui cea înțeleaptă, după care au urmat, potrivit aceleiași ordini, cele mai variate specii de animale, considerând că toate acestea sunt într-un acord perfect cu sfințenia Lui și cât se poate de bine create, Iubirea Lui – aflată înlăuntrul Lui – i-a vorbit lui Dumnezeu din chiar centrul sfințeniei Sale infinite și atotputernice:

3.‘Acum, că toate sunt într-o ordine perfectă, haide să creăm un om din lutul cel mai fin al pământului, ca o imagine perfectă derivată din Mine, în strictă conformitate cu iubirea și grația Mea, pentru ca Noi să putem fi recunoscuți și lăudați de o viață independentă, aflată în afara Noastră, iar într-o bună zi întreaga creație să poată fi salvată prin intermediul acestui om, pentru a putea atinge astfel conștientizarea liberă a propriei sale existențe născute din Mine!’

4.Și iată, aceste cuvinte au prins pe loc viață, exact așa cum au fost planificate. Într-o clipă, omul liber și etern se afla acolo în toată măreția lui glorioasă, dăruit cu perfecțiuni nelimitate, cu privilegii și capacități infinite, cu ajutorul cărora putea atinge alte perfecțiuni, încă și mai înalte, apropiindu-se astfel de originea sa sacră și primordială, sau cu alte cuvinte, pentru a deveni precum marele Dumnezeu, în și prin sfera consacrării spirituale.

5.El avea puterea de a vorbi cu întreaga creație, și nu exista soare, oricât de depărtat sau de înalt, care să nu asculte de vocea sa puternică. Și nici chiar cele mai înalte spirite angelice nu ar fi îndrăznit să refuze să răspundă unei întrebări pusă de marele vorbitor.

6.Iar Dumnezeu Însuși, vizibil în fața celui preaiubit, a vorbit cu el precum un frate, spunându-i: “Privește-Mă, mult iubitul Meu Adam! (căci acesta era – și este încă – numele acestui prim om, care continuă să trăiască). Ți-am dat o poruncă simplă și ușoară, pentru o perioadă scurtă de timp, nu pentru a te testa, ci cu unicul scop de a te face perfect liber și la fel de atotputernic ca și Mine. Vei respecta această poruncă pe perioada respectivă, până când Eu Mă voi întoarce din nou la tine. Dacă vei constata că ai respectat-o cu credință, Eu voi rămâne cu tine, iar tu vei împărtăși totul cu Mine, ca și cum am fi una.

7.Iată, întreaga creație trebuie să asculte de puterea ta; dar ceva mai încolo, poți observa un copac încărcat cu fructe minunate. Dintr-un anumit motiv plin de înțelepciune, Eu nu am binecuvântat încă acest copac. De aceea, tu nu trebuie să guști din sucul dulce al merelor sale; căci în ziua în care vei mânca din el, înaintea întoarcerii Mele, vei păcătui și vei deveni astfel muritor, slab, lipsit de putere, orb, surd și pieritor. O, mult iubitul Meu Adam, nu uita cuvintele Creatorului tău plin de iubire și nu ruina astfel cea mai măreață și mai avansată lucrare a înțelepciunii și iubirii Mele!

8.Căci acum ea nu mai depinde de Mine și de atotputerea Mea, ci numai de tine, în virtutea libertății de voință pe care ți-am dăruit-o, deși nu din toată inima.

9.De acum înainte, depinde numai de tine dacă vei reuși sau dacă te vei autodistruge singur. De aceea, păstrează această poruncă simplă și vei deveni astfel un al doilea Dumnezeu, născut din Mine și trăind în Mine!’

10.Dar vai, nici nu au trecut bine șapte zile, însoțite de tovarășele lor întunecate (noaptea), când primul om, creat de Dumnezeu într-o poziție atât de înaltă și de liberă, a perceput vederea desfrânată și pasională a celui de-al doilea sine al său, devenind astfel slab, surd și orb, și deși era încă pe deplin conștient de ceea ce făcea, L-a uitat pe Dumnezeu, lucru care avea să-i aducă prăbușirea, și a încălcat porunca atât de simplă, născută din cea mai pură și mai sacră iubire a Creatorului său pentru el.

11.Atunci, Cel Etern și Preasfânt a distrus în mânia Sa întreaga lume vizibilă, în fața ochilor celui păcătos, care acum se căia. Nu a fost păstrată nici măcar o piatră, și nici măcar un singur animal, din speciile care au pășit pe acest pământ cu mii de ani înaintea omului lipsit de recunoștință. Totul a fost complet distrus de marea infinită de foc a mâniei divine.

12.Nimic nu a mai rămas sfânt în ochii lui Dumnezeu, indiferent dacă era vinovat sau inocent – totul devenise identic în fața mâniei supreme. Vocea lui Dumnezeu a bubuit precum un tunet în toate spațiile infinității, cu o putere imensă, capabilă să distrugă în eternitate întreaga creație. Toate lumile s-au cutremurat, dizolvându-se în propriile lor temelii, fragmentele lor zburând dintr-o infinitate în alta, urlând și lamentându-se îngrozitor, în fața mâniei lui Dumnezeu.

13.S-a petrecut atunci un lucru uluitor, pe care nici măcar îngerii nu-l vor putea înțelege în întreaga eternitate. În timp ce în mânia Lui colosală, Cel Preasfânt distrugea cu mâna dreaptă tot ce întâlnea în cale, datorită desacralizării născute din păcatul marelui făcător-de-rele, mâna Sa stângă, la fel de sacră ca și dreapta, îl proteja pe păcătosul înlăcrimat. O singură lacrimă, minusculă, a căzut atunci în ochiul infinit de crud și de furios al lui Dumnezeu, și iată, întreaga Sa mânie a dispărut, iar o creație nouă a început deja să zâmbească din spațiile infinite în fața neascultătorului om, iar pământul și toate lumile au fost din nou populate cu nenumărate creaturi, menite să-i servească omului neascultător.

14.După păcat, acesta a rămas – iertat fiind – la fel cum fusese înainte de păcat, timp de mai bine de 30 de ani, păstrându-și întreaga putere incomprehensibilă. Dar el a căzut din nou, uitându-și Creatorul plin de iubire în pasiunea desfrâului său. Atunci, Creatorul l-a izgonit (adică l-a purtat în

palmele Sale) din Paradis, iar deșertul în care a fost amplasat a trebuit să înflorească sub pașii marelui păcătos.

15.Ulterior, Creatorul l-a ‘pedepsit’ pe fratricidul Cain, dăruindu-i un teren extrem de fertil, căci el a implorat iertarea pentru fapta sa rea, iar în plus, l-a eliberat de ghearele fiului său Enoh, dăruindu-i marea și ținutul înconjurat de ea. Același lucru s-a petrecut cu Meduhed și cu numerosul popor al acestuia, iar acum, iubirea Lui fără egal își face din nou simțită prezența în ceea ce vă privește pe voi. Inima Lui nu s-a împietrit nici măcar în ceea ce-l privește pe marele malefic, Lameh.

16.Oh, vedeți, vedeți, oameni nevrednici, cât de nesfârșită este iubirea lui Dumnezeu pentru voi, în pofida nenumăratelor voastre păcate!

17.Ascultați vocea Lui proclamându-i grația prin intermediul meu! Priviți în zare, către miazăzi, unde El a pregătit deja pentru voi un ținut magnific, și încercați să înțelegeți cum v-a protejat El pe ascuns – în compasiunea și iubirea Lui infinită – de furia noastră îndreptățită.

18.Ascultați-mă: după ce eu îmi voi încheia discursul meu, ținut la îndemnul Lui, iar voi vă veți prosterna plângând în fața iubirii Sale, El vă va trimite un înger, care vă va purta cu blândețe pe aripile sale până la ținutul promis.

19.Oh, oameni, gândiți-vă Cine este Dumnezeu și cine sunteți voi în fața Lui, și cine ar trebui și ați putea fi, prin grația Lui infinită, dar nu uitați, atunci când vă veți bucura de această grație a Sa, cine și ce reprezentăm noi, sărmane animale disprețuite de voi, și mai ales, nu uitați să îmbrățișați cu iubirea voastră, la fel ca și El – care este nu doar Creatorul nostru și al vostru, ci dorește chiar să fie un adevărat Părinte, și chiar este astfel, încă de la începutul întregii creații, deopotrivă pentru noi și pentru voi – toate ființele, fără nici o urmă de egoism, și nu uitați că și noi, deși ființe fără minte și fără grai, ne bucurăm de viață. De aceea, în marea voastră iubire pentru Dumnezeu, lăsați odată să vină acea mare zi, astfel încât și noi să putem vedea o frântură din acea viață eliberată, născută din Dumnezeu, în care toate creaturile vor trăi cândva.

20.Acum prosternați-vă în fața lui Dumnezeu, Tatăl vostru preasfânt, și vărsați lacrimile voastre de căință și iubire adevărată. Lăsați-vă apoi conduși de mâna blândă a Creatorului vostru atotputernic, care este simultan și Părintele vostru plin de iubire, și lăsați-vă purtați de mâna Lui dreaptă și binecuvântată până la ținutul promis. Acolo, veți deveni o națiune, a cărei menire vă va fi indicată de chiar gura Lui sfântă prin intermediul buzelor unui mare frate-înger. *Amin!*”

(3 august 1840)

21.Și iată, după ce ursul și-a încheiat discursul, el a dispărut din fața ochilor lor, iar în locul lui a apărut subit un înger învăluit în lumină. Acest înger nu era altcineva decât piosul Abel, cel care vorbise în realitate (invizibil fiind) prin intermediul sufletelor animalelor (întotdeauna, atunci când lucrurile naturale vorbesc prin gura unui profet sau clarvăzător, un înger transferă aceste cuvinte în sufletul profetului sau clarvăzătorului, care se folosește apoi de cuvinte naturale corespondente pentru a transcrie sau pentru a rosti respectivul mesaj, rostirea verbală fiind mult mai ușoară decât scrierea. Numai profeții și clarvăzătorii pot înțelege de ce scrierea este mai dificilă decât rostirea, motiv pentru care chiar apostolii obișnuiau să vorbească mult mai mult decât să scrie, la fel ca și clarvăzătorii și profeții care au trăit înaintea lor).

22.Când cei 14 oameni de ambii sexe l-au văzut pe îngerul de lumină, acesta li s-a adresat cu blândețe, inspirat de Mine, prin următoarele cuvinte, absolut fidele realității:

23.“Copii ai lui Cain, fratele meu care a fost atât de rău, dar care trăiește încă și care va continua să trăiască în trupul său fizic de-a lungul erelor pământului, până la sfârșitul timpurilor, rămânând inaccesibil tuturor muritorilor până la începutul sfârșitului epocii răului, când într-un moment cheie, Atotputernicul se va adresa ultimilor descendenți ai oamenilor printr-un mic

clarvăzător, descriindu-le ce s-a întâmplat cu patriarhul vostru cel rău (adică exact ceea ce se petrece acum, și care deja s-a petrecut). Luați aminte la cele ce vă voi face cunoscute, căci ele reprezintă voința sacră a lui Dumnezeu, Creatorul vostru atotputernic și etern, precum și Părintele plin de iubire al tuturor îngerilor, patriarhilor și oamenilor! Ați ascultat cuvinte pline de semnificație din gura fiarelor sălbatice, cărora Dumnezeu le-a eliberat limba prin intermediul meu pentru a vă putea vorbi vouă, ființe mai corupte decât aceste animale, datorită răutății șarpelui din Enoh. Lamah a devenit acum cel mai mare făcător-de-rele, detestat de întreaga creație și ai cărui umeri sunt deja împovărați cu judecăți ale lui Dumnezeu ce cântăresc cât lumi întregi, căci El privește de deasupra stelelor vasul aproape umplut cu crime.

24. Având în vedere că voi sunteți cei mai tineri dintre cei obligați să se alătore armatei șarpelui din Tatahar, lucru pe care l-ați făcut împotriva voinței voastre, care este întrucâtva mai bună, iubirea nemărginită a lui Dumnezeu a decis să își reverse compasiunea Sa înfinită asupra voastră. Ea v-a permis să recunoașteți crimele ateului Lamah și să respingeți tirania lui arogantă și crudă. După aceea, ea v-a condus aici într-un mod miraculos, acoperind această mare distanță într-un timp foarte scurt, în timp ce în mod normal v-ar fi trebuit 120 de zile. Dar mai presus de toate, ați fost salvați de ghearele animalelor în care și-a găsit sfârșitul (judecata cea dreaptă) infamul Tatahar, fiind astfel salvați de la moarte prin moartea altuia. În continuare, am fost trimis la voi eu, care sunt pe deplin viu încă de multă vreme, pentru a vă trezi din somnul cel de moarte și pentru a vă revela viața trăită în umilință și obediență față de voința preasfântă a lui Dumnezeu, precum și pentru a vă conduce în ținutul pe care iubirea eternă a lui Dumnezeu l-a pregătit pentru voi. Iar atunci când vă veți cunoaște pe deplin întru iubirea voastră pentru El, cu toată umilința, veți putea recunoaște de asemenea, printr-un surplus de grație divină, adevărata valoare a vieții autentice dinlăuntrul vostru, și implicit valoarea supremă și preasfântă a iubirii eterne a Creatorului atotputernic al tuturor lumilor și ființelor, precum și Părintele plin de iubire al îngerilor și oamenilor, nu doar al celor de pe acest pământ, ci și al celor din nenumărate alte lumi, despre care nu aveți nici cea mai mică idee; căci o asemenea cunoaștere nu este dată decât îngerilor și copiilor lui Dumnezeu.

25. Va veni însă ziua în care lumile se vor închina în fața acestui pământ, a cărui lumină o va depăși pe cea a tuturor cerurilor. Căci atunci, sfințenia lui Dumnezeu va străluci deasupra tuturor națiunilor ce vor fi de bunăcredință. Iar dacă și voi veți rămâne autentici în umilința voastră și în ascultarea din proprie voință a voinței sacre a Tatălui vostru etern și suprem, această lumină va coborî și asupra voastră, dăruindu-vă viața adevărată. Dacă veți îndrăzni însă să vă asumați superioritatea unii în fața celorlalți, această lumină atotstrălucitoare și sacră, născută din profunzimea ultimă a lui Dumnezeu, nu va străluci asupra voastră cu o intensitate mai mare decât cea a celui mai îndepărtat soare al creației în noaptea întunecată a pământului.

26. Ascultați, în curând descendenții lui Lamah își vor izbi – din cauza aroganței lor nelimitate – capetele de firmament, pe care îl vor străpunge cu încăpățânarea lor oarbă, surdă și infamă, și vor fi aruncați în calitate de criminali odioși în acea temniță în care se află marele vas, care stă acum să se reverse de atâtea atrocități, devenind extrem de fragil. Acest mare vas își va revărsa atunci asupra pământului conținutul său umplut de păcate și de cele mai teribile judecăți ale lui Dumnezeu. Toți făcătorii-de-rele se vor îneca și se vor sufoca atunci în marele potop de noroi al desfrâului și vor trage după ei un mare număr de copii ai lui Dumnezeu care le-au permis fiicelor șarpelui să le pătrundă în inimă. Ei vor preacurvi cu ele și vor concepe copii ai mâniei și blestemului lui Dumnezeu, care se vor numi copiii iadului și copiii dragonului; iar atunci nu vor fi cruțate mai mult de opt persoane.

27. Dar înainte ca toate acestea să se petreacă, Domnul va trimite timp de 300 de ani învățători și profeți care îi vor avertiza pe oameni de judecata lui Dumnezeu și vor predica în fața lor căința pentru iertarea păcatelor și pentru transformarea completă a vieții lor prefăcute, care de fapt este echivalentă cu moartea în noaptea cea mai adâncă a iadului. Ei le vor arăta oamenilor calea

către viața adevărată, născută din iubirea plină de compasiune a lui Dumnezeu, și le vor demonstra la scară mică marile judecăți iminente ale lui Dumnezeu ce se vor abate peste ei.

28. Atunci, cloaca cea rea îi va prinde pe învățători și profeți, și va ucide o parte dintre ei, iar pe ceilalți îi va atrage cu armele șarpelui, târându-i în mocirla corupției și a desfrâului, le va deprava și le va omorî spiritul și îi va transforma în ucigași ai propriilor lor copii.

29. Dumnezeu va trimite atunci un ultim învățător, pe Mahal – un frate al singurului Său fiu credincios care îi va mai fi rămas pe pământ, și al cărui nume va fi Noe, adică ‘fiul credincios’ – care va călători din propria sa voință în orașele pervertite și va predica acolo. Acest om va trăi însă o serie de experiențe cumplite, va fi pervertit, îl va abandona pe Dumnezeu, iar în cele din urmă va pieri în mlaștina propriei sale corupții.

30. Abia atunci se va sparge vasul de care vorbeam mai devreme, plin de păcate și de judecăți, revărsându-se asupra pământului și incendiind toate locurile blestemate, începând de la centru. Și numai de dragul celor câțiva copii virtuoși, iubirea și grația lui Dumnezeu vor deschide porțile potopului ceresc, inundând pământul până la munții cei mai înalți, pentru a stinge incendiile diabolice și pentru a-i purifica pe adevărații copii, precum și întregul pământ, astfel încât acesta să poată susține o nouă rasă, mai bună, potrivit voinței lui Dumnezeu.

31. Totuși, nici focul și nici potopul nu vă vor afecta dacă, printr-o obediență plină de smerenie, veți respecta voința lui Dumnezeu revelată vouă acum, care spune:

32. “Fie ca întâiul vostru gând să se îndrepte către Dumnezeu, către voința, iubirea și grația Lui. Iar ori de câte ori ziua se va retrage în brațele înstelate ale nopții, iar ultima rază a minunatului soare al lui Dumnezeu se va stinge ușor deasupra întinderilor pământului, vă veți retrage prin intermediul acestor gânduri luminoase ale spiritului vostru nemuritor în odihna binecuvântată a trupului vostru.

33. Nu trebuie să fiți îngrijorați de hrana trupului vostru, căci atunci când Domnul a binecuvântat un ținut al acestui pământ, locuitorii respectivului ținut nu vor suferi niciodată de foame, atâta vreme cât aspirația lor va fi focalizată în inimile lor asupra voinței preasfinte a marelui și eternului Părinte, Cel care binecuvântează toate lucrurile. Căci oamenii au fost creați pentru a-L recunoaște pe Dumnezeu și sfânta Lui voință, pentru a trăi în conformitate cu aceasta și pentru a lăuda prin cuvintele și faptele lor Numele preasfânt al eternului Dumnezeu.

34. Dacă veți respecta această poruncă cu toată smerenia și cu o obediență născută din iubirea voastră pură și lipsită de egoism pentru Dumnezeu, El vă va revela de fiecare dată voința Lui preasfântă, fie indirect, prin limbajul naturii, fie direct, prin Cuvântul Său viu, a cărui voce o veți auzi vorbind tare în inimile voastre.

35. Dacă însă veți încălca această poruncă chiar și numai într-o singură zi, datorită vanității și complacerii menite să vă testeze, inima celui care L-a putut uita pe Dumnezeu se va simți extrem de grea, încărcată de o tristețe indefinită, după care va rămâne moartă timp de șapte zile, precum un copac rupt în două. Și în timp ce pământul pe care vor călca pașii celui ascultător va rodi, dând naștere celor mai nobile fructe, pământul pe care vor călca pașii celui neascultător se va transforma într-un deșert care nu va da niciodată naștere la altceva decât la praf, bolovani, ghimpi, mărăcini și plante otrăvitoare.

36. Căci iubirea și înțelepciunea nelimitată a lui Dumnezeu îi dăruiește fiecăruia exact ceea ce merită. Copiilor pioși și ascultători le oferă pâine, miere, lapte și fructe dulci atât din punct de vedere fizic cât și spiritual, în timp ce copiii neascultători și mândri ai șarpelui vor primi pietre, praf, ghimpi, mărăcini și plante otrăvitoare, atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual, pentru ca iarba rea să piară, iar acolo unde acest lucru este posibil, spiritul cel mort să fie salvat și readus gradat la viață, prin iubirea plină de compasiune a marelui, eternului și unicului preasfânt Părinte.

37. Iată, sunteți cu toții egali, bărbați și femei. Dar voi, femeilor, vă veți acoperi așa cum trebuie părțile intime, precum și întregul corp, și de preferință, chiar și capul, pentru ca bărbații să nu se simtă atrași de desfrâu datorită naturii voastre nerușinate, la fel cum atrage șarpele păsărelele nevinovate și libere în gura lui otrăvită, prin intermediul mării și secretei lui lascivități, manifestată în privirea lui hipnotică. Căci voi, femeile, sunteți înaintea de toate copiii șarpelui, pline de veninul acestuia. De aceea, voi trebuie să fiți mai presus de orice modeste, la fel ca regina albinelor care nu se aventurează niciodată în lumina soarelui, ci se târăște cu atenție, zi și noapte, peste celulele copilașilor ei nevinovați. La fel trebuie să fiți și voi, ascultându-vă soții în toate, așa cum vă solicita voința preasfântă a lui Dumnezeu. Dar dacă un bărbat – lucru care nu ar trebui să se întâmple vreodată – ar dori să vă forțeze să faceți ceva împotriva voinței lui Dumnezeu, vi se permite să vă descoperiți capul și să îi reamintiți cu iubire de îndatoririle lui față de Dumnezeu. Dacă veți respecta aceste porunci, atunci Domnul vă va copleși cu grația Lui, iar voi veți deveni o priveliște plăcută și binevenită în fața Tatălui preasfânt și etern.

38. Cât despre voi, bărbații, nu veți avea nici o altă lege decât voința sacră și întotdeauna explicită a supremului Dumnezeu. Dacă vreunul dintre voi va ignora vreodată această voință în inima lui, gura sfântă a lui Dumnezeu, la fel ca și cea a naturii, va înceta gradat să-i vorbească pe înțeles. Apoi, întrucât s-a întors de la Dumnezeu către lumea exterioară, el va fi nevoit să asculte de o lege exterioară care va face din el un sclav al păcatului și un servitor al iadului, aceasta în cazul în care nu-și va transforma rapid inima, purificând-o printr-o ascultare smerită și consacrandu-i-o din nou lui Dumnezeu prin rugăciuni prelungite, cu devoțiune și iubire, pentru ca El să o binecuvânteze și să o sfințească din nou prin voința Lui sacră (n.b. această poruncă este la fel de actuală și astăzi, reamintindu-vă cum și către ce trebuie să aspirați după renaștere!).

39. Acum ridicați-vă și îmbrăcați hainele pregătite pentru voi de către copiii lui Dumnezeu. Acolo sunt hainele pentru bărbați, iar dincolo, cele pentru femei, pentru a vă putea distinge unii de ceilalți și prin stilul vestimentar, la fel ca și prin comportamentul, morala și modestia voastră. Aveți însă grijă să nu cădeți în vanitate și mărire. Hainele sunt menite doar să vă înveșmânteze și să vă protejeze de frigul din nopțile reci, pentru a vă conduce către Dumnezeu prin căldura iubirii eterne, a blândeții și obedienței.

40. Iar acum, fiecare dintre voi să își acopere ochii cu o pânză protectoare, pentru a fi feriți de priveliștea înspăimântătoare a prăpăstiilor peste care vă voi conduce. După ce vom fi ajuns la locul de destinație, vă veți elibera din nou ochii și îi veți lăsa să se bucure de priveliștea noii voastre țări, dăruită vouă de imensa iubire a Tatălui preasfânt. Acolo, vă veți putea întări din punct de vedere vital trupul și spiritul cu fructele binecuvântate ale pământului, dăruite vouă de doi mari copii ai lui Dumnezeu, un bărbat și o femeie, care vă așteaptă deja. Acum urmați-mă, așa cum o cere voința sacră a lui Dumnezeu! *Amin!*”

41. Și iată, mult iubitul Meu Abel i-a condus apoi timp de șapte zile și șapte nopți către locul destinat lor, acoperind cu mare viteză o distanță ce ar fi necesitat în mod normal mai mult de 30 de zile, fără nici un popas pentru odihnă și hrană. Căci ei erau atunci oaspeții Mei, iar Eu i-am hrănit numai din punct de vedere spiritual. Spiritul lor le-a întărit apoi sufletul, care le-a hrănit la rândul lui cu energie trupul. Astfel, cu ajutorul hranei Mele pur spirituale, ei au putut suporta cu ușurință călătoria.

42. După ce au ajuns în siguranță la locul de destinație, ei au fost întâmpinați de cei doi copii ai lui Dumnezeu, sau copii ai iubirii Mele, Ahujel și soția sa Aza (numele lui însemna ‘fiul cerului’, iar al ei ‘dorința tăcută și justă’), doi nepoți ai copiilor lui Adam înainte de Seth. Aceștia au înlăturat fâșiile de pânză de pe ochii lor și i-au salutată în cea mai prietenoasă manieră. Cei 14 micuți au rămas uimiți de priveliștea celor doi copii ai iubirii Mele, care aveau proporțiile exacte pe care ar trebui să le aibă orice trup uman, adică o înălțime de 666 de inch bărbatul (circa 17 metri) și 600 de inch

femeia (circa 15 metri), în vreme ce cei salvați nu depășeau înălțimea pe care o aveți și voi astăzi, adică 60 de inch (circa 1,60 metri).

43. După ce și-au recăpătat din nou simțul văzului și al auzului, îngerul le-a vorbit din nou: “Copii, acesta este locul care vă este destinat. Priviți-i pe acești doi copii ai lui Dumnezeu ca pe niște părinți pe care vi i-a dăruit Tatăl ceresc și ascultați-i în toate. Căci aceasta este voința lui Dumnezeu, pe care nu am putut să v-o revelez în primul meu discurs, căci nu mi-a fost permis.

44. Ei vor fi cei care vă vor confirma întotdeauna ceea ce vă va spune Dumnezeu în inimă, iar atunci când spiritul vostru va fi înclinat să adoarmă, ei vă vor trezi și vă vor învăța multe lucruri utile, care vă vor aduce mari beneficii, deopotrivă din punct de vedere fizic și spiritual. Nu vi se va permite să vă cunoașteți partenerii de cuplu din punct de vedere sexual până când acești părinți nu vă vor binecuvânta, în conformitate cu voința sacră a lui Dumnezeu. Iar după ce veți fi binecuvântați, nu vă lăsați pradă desfrâului, ci dimpotrivă, lăsați castitatea să strălucească pe fruntea voastră precum o plantă veșnic verde, pentru ca actul sacru al conceperii copiilor voștri să nu fie pângărit de discordie, mânie, gelozie, viclenie și lubricitate; fiți moderați în toate și acceptați iubirea de Dumnezeu ca unică lege. Dacă veți respecta aceste porunci, viața trupului vostru va fi lungă, după care veți părăsi pământul învăluți în marea lumină a grației nemărginite a Tatălui preasfânt și etern, iar adevărata voastră răsplată vă va aștepta sub forma vieții veșnice la pieptul larg al Tatălui preasfânt și preaplin de iubire, în cel mai înalt cer aflat deasupra stelelor, iar într-o bună zi, ah, ce zi!, chiar în inima Lui plină de iubire.

45. Părinții voștri vă vor spune mai multe în legătură cu aceste lucruri, căci ei sunt bine informați de către Dumnezeu, astfel încât nu este necesar ca eu să insist asupra lor. Fie ca iubirea lui Dumnezeu să vă binecuvânteze, iar grația Lui să strălucească asupra voastră, sfințindu-vă și ghidându-vă către adevărata viață! *Amin! Amin! Amin!*”

46. Și iată, aceasta a fost fondarea statului Sina sau China, al cărui ținut a fost cruțat de apele potopului, fiind chiar și astăzi o țară mult mai bună decât alte națiuni de pe pământ, cu excepția câtorva schimbări în rău, introduse mult mai târziu, ca urmare a contactului chinezilor cu lumea cea rea din afară. Fie ca nici o ființă care nu a renăscut din punct de vedere spiritual să nu îndrăznească să predea Evanghelia Mea aici! *Amin!*”

Capitolul 37

ISTORIA ORIGINALĂ A POPORULUI CHINEZ

(10 august 1840)

1. Înainte de a ne reîntoarce la orașul lui Enoh, este necesar să vă povestesc ceva mai multe despre locuitorii din China. Mai întâi, copiii născuți din iubirea Mea și din trupul lui Adam, vă înșelați dacă vă imaginați că înălțimea voastră fizică este cea naturală, căci 666 inch (aproape 17 metri) reprezintă numărul complet al iubirii Mele manifestată în om, unde 600 reprezintă orientarea către Mine, 60 către semenii voștri și 6 către sine. Măsura femeii este egală cu măsura divină a bărbatului, dar având în vedere că între iubirea de aproape și iubirea de sine a femeii, prin comparație cu bărbatul, există o diferență de 66 de inch, femeia trebuie să asculte de bărbat în tot ceea ce privește aceste aspecte. Știind că femeia a fost creată din bărbat ca iubire de sine, ea se poate iubi pe sine numai prin bărbat, pentru ca această iubire să fie justă. Și având în vedere că ea este cea

mai apropiată de bărbat, iubirea ei față de aproape trebuie să se manifeste în primul rând tot către el. În aceasta constă diferența.

2. Cei doi copii ai lui Adam din povestirea de față, la fel ca și ceilalți copii ai lui Adam, erau considerabil mai înalți din punct de vedere trupesc decât copiii mult mai slabi ai lui Cain, fiind deopotrivă mai puternici și mai robuști din punct de vedere muscular, dar și al celorlalte organe și membre.

(n.b. Motivul pentru care numărul mistic al omului este egal cu cel al adversarului Meu – 666 – este inversat, ceea ce face din Satan ființa cea mai abominabilă în ochii Mei).

3. Și iată, Sihin a fost primul care și-a întors inima către Mine, el fiind fiul cel mai ascultător al acestor părinți, conducându-i cu multă grijă și pe ceilalți către obediență. De aceea, Ahujel l-a binecuvântat pe el primul, spunându-i în Numele Meu și în prezența Azei și a celorlalți:

4. “Sihin, te binecuvântează în Numele Dumnezeului meu și al vostru! Numele acestui ținut va fi dat după numele tău. Ia-o pe frumoasa ta soră drept soție și concepe împreună cu ea – într-o disciplină sacră – copii asemănători copiilor lui Dumnezeu, pe care îi vei numi ‘fii ai cerului’ și ‘fiice ale pământului’. Iar atunci când iubirea lui Dumnezeu îmi va lua toți urmașii de pe acest pământ, descendenții tăi vor fi aceia care îi vor conduce cu iubire și înțelepciune pe descendenții fraților tăi.

5. Caută iubirea și ți se va da înțelepciunea, iar tribul tău va supraviețui până la sfârșitul timpurilor, căci Domnul va crea numeroase linii ale tribului tău pentru ca numele tău să poată trăi până la sfârșitul timpurilor.

6. Ție ți s-a dat o singură soție, dar pe viitor, bărbații își vor lua mai multe soții – păstrând cea mai strictă disciplină – pentru a da naștere unor generații numeroase. Feriți-vă însă de desfrâu, pentru ca cei procreați de voi să nu fie lipsiți de binecuvântarea divină. Dacă veți respecta aceste porunci, în o mie de ani poporul tău se va răspândi precum firele de iarbă pe pământ și precum stelele pe bolta cerească.

7. Eu, împreună cu descendenții mei, vă vom binecuvânta și vă vom ghida încă timp de 500 de ani, după care va urma rândul vostru, până la sfârșitul timpurilor. Veți măsura timpul după perioadele de coacere a fructelor, care se coc de cinci ori în timpul unei rotații a pământului în jurul soarelui. Și ori de câte ori veți recunoaște un obiect, priviți în interiorul vostru și veți descoperi acolo un semn care vă va indica ce reprezintă acel obiect. Acțiunile voastre vor fi exprimate prin diverse linii corespondente, iar împlinirea lor prin puncte. În acest fel, veți putea înregistra tot ceea ce veți auzi de acum înainte de la noi, precum și tot ceea ce veți învăța și experimenta singuri. Înregistrați tot ceea ce este important pentru copiii voștri până la sfârșitul timpurilor, pentru a rămâne mărturie pentru zilele în care pe pământ vor rămâne numai copiii șarpelui. *Amin!*”

8. Trebuie să menționez totuși că nici această națiune nu a rămas aceeași, fără ca acest lucru să aducă prejudicii libertății sale spirituale. La circa 120 de ani după potop, numărul descendenților lui Sihin a crescut considerabil, ei devenind o națiune importantă, după care, între ei au izbucnit diverse certuri, care i-au separat în grupuri diferite, ce și-au format în timp obiceiuri și culte religioase diferite. Unii au insistat asupra ideii că numai primul-născut poate fi un conducător capabil, în timp ce alții susțineau că a fi un prim-născut nu însemna mare lucru, căci aceștia erau adeseori de sex feminin, și că numai cei care au o mare pătrundere interioară ar trebui să fie lideri. Acest argument a fost preluat de clasele de jos, care și-au spus: “Dacă numai inima contează, de ce nu ar fi capabilă să conducă întreaga națiune inima sensibilă a unui frate din clasele de jos?” Alții au respins însă această idee, spunând: “La fel cum a fost la început, să rămână până la sfârșitul timpurilor”. Unii au fost de părere că întotdeauna și în toate chestiunile ar trebui căutat sfatul lui Dumnezeu, și că nimic nu trebuie judecat sau făcut pe cont propriu. Alții au răspuns că: “Dacă așa stau lucrurile, toată lumea poate face acest lucru; și atunci, la ce mai folosesc conducătorii?” Unii au afirmat însă că Dumnezeu nu se revelează pe Sine oricui, tocmai pentru a evita ca oamenii să devină

superficiali unii față de ceilalți, la care alții au răspuns: “Atunci să-i lăsăm pe clarvăzători să predice cele văzute de ei, dar conducerea să i-o lăsăm lui Dumnezeu. De ce este nevoie de conducători?” S-au găsit însă unii care să remarce: “Dar ce garanții putem avea noi că un asemenea clarvăzător avansat predică întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu?” La care ceilalți au răspuns: “Ei bine, dacă nu putem avea o încredere deplină în învățătorii noștri, atunci ei, la fel ca și conducătorii, nu ne sunt de nici un folos!”. Argumentele au continuat astfel multă vreme, ceea ce a condus la apariția a numeroase secte care au divizat regatul, fiecare sectă având propriul său conducător și propria învățătură, proces care a continuat până în anul 3.700 după crearea lui Adam, când a apărut legendarul conducător al întregului popor, Chi Huang Ti, cunoscut și istoricilor voștri prin construcția liniei Hehu Tsin (Marele Zid Chinezesc), care a început să predice cu multă convingere, profetind despre un mare popor nu departe de granițele lor, care i-a spionat în secret, plănuiind să îi invadeze în mare număr și să-iucidă pe toți. În acest fel, el i-a convins să pună cu toții umărul și să contribuie la ridicarea unui mare zid de protecție, care să înconjoare întregul regat.

9.El a primit de la Mine puterea de a îi reține pe invadatori până la terminarea zidului. Această protecție nu a durat însă decât timp de zece ani, astfel încât ei au trebuit să lucreze cu multă râvnă pentru a îndeplini marea și sfânta lor sarcină, în conformitate cu voința Mea revelată lor; în caz contrar, lucrurile ar fi luat o întorsătură extrem de neplăcută pentru ei.

10.Toți cei în putere au luat însă parte la lucrare, iar în numai opt ani și jumătate, zidul a fost terminat. Lungimea lui era de mai bine de 870.000 de lungimi de om; avea o lățime de 9 lungimi de om și o înălțime de 19 lungimi de om, iar la fiecare 100 de lungimi era prevăzut cu un turn de observație mai înalt cu 10 lungimi decât restul zidului. Prin rotație, 100 de oameni făceau de pază în respectivele turnuri. Această situație nu a durat însă multă vreme, căci falsul profet s-a dat de gol în fața poporului atunci când a dispus colectarea tuturor scrierilor lor religioase, distrugând și arzând tot ceea ce nu corespundea spiritului lui despot.

11.El a reușit astfel – deși numai prin puterea forței – să reunifice din nou acest regat atât de divizat, domnind asupra lui ca un veritabil uzurpator timp de aproape 60 de ani. Fiul său, care purta același nume, a devenit însă indiferent și indulgent, dar fiul acestuia, cel de-al treilea din linia acestor uzurpatori, a fost nevoit să plătească cu viața pentru cumplitele păcate ale părinților săi și ale sale, într-o revoltă populară, generată de persecuțiile sale încă și mai crude decât cele ale bunicului său, împotriva credincioșilor.

12.Astfel, regatul chinez s-a dezintegrat încă odată în numeroase comitate, până când, în cele din urmă, în anul 3786, Liu Pang (un tâlhar la drumul mare) a adunat în jurul său o armată de fideli, și-a impus voința în fața lor, în calitate de general, după care s-a autoproclamat împărat al întregii Chine și fiu al cerului. El a colectat tot ce s-a mai găsit din vechile scrieri și legende, a organizat religia, a numit preoți care să vegheze asupra sanctualelor și i-a împărțit pe oameni în clase și caste, amenințându-i cu moartea pe cei care ar fi îndrăznit să încalce noile reguli.

13.El a fondat astfel așa-numitul Imperiu Ceresc al mării dinastii (Han), pe care l-a extins mult către vestul Marelui Zid. Acest imperiu a durat până în secolul IV înainte de întruparea Cuvântului Meu, după care a suferit din nou o divizare considerabilă, pierzând o mare parte din Regatul Tătar și din Mongolia, apoi a fost redus la trei regate rivale, numite I Chen kue. Încă și mai târziu, prin secolul IV după marea întrupare a Cuvântului Meu, dinastia s-a stins, iar regatul, păstrându-și forma cerească, datorită opțiunilor populare și ale preoților, a intrat sub suzeranitatea liderilor tătari și mongoli din regiunea Baikal, sub a căror conducere suportabilă continuă să existe și astăzi.

14.Aceasta este, pe scurt, întreaga istorie a Chinei. Cine nu crede cele afirmate aici, se poate duce acolo pentru a se convinge singur. El nu va realiza oricum mai multe decât dacă s-ar duce în Japonia, căci celui orb, o lanternă nu îi folosește la nimic nici măcar în miezul zilei, în timp ce lumina soarelui îi este suficientă celui care vede cu adevărat.

15.Acum, după ce am explicat poziția celor 14 învățăcei, să ne întoarcem la orașul lui Enoh, pentru a vedea ce s-a mai întâmplat cu Lameh. Iar după ce vom explica evoluția acestuia până în timpul lui Noe, ne vom întoarce la patriarhul Adam, pentru a vedea cum a deschis acesta zăgazurile cerului. *Amin!*”

Capitolul 38 FAMILIA LUI LAMEH

1.Vă puteți imagina cu ușurință cum – ca urmare a unei emigrații considerabile – într-un singur an, orașul lui Enoh, la fel ca și celelalte zece orașe, au devenit complet părăsite. Mai mult, Lameh și-a pierdut adepții fideli, și implicit puterea sa, pe care o considerase cu mândrie ca fiind absolută, a devenit practic inexistentă.

2.Veți înțelege astfel mai bine de ce, timp de circa 30 de ani, Lameh a fost nevoit să își modifice atitudinea și guvernarea, sperând ca oamenii să devină din nou supuși și să înceapă să lucreze pentru el, pentru ca el și camarila sa să poată benchetui precum un porc și un bou leneș.

3.Familia sa consta din două soții, Ada (‘virtutea bine intenționată în bucurie’) și Zilla (‘supunere și răbdare tăcută’). Ada avea doi fii, Jabal (părintele sârmanilor locuitori de la poalele muntelui) și Jubal (muzician, inventator al fluierului și al viorii, instrument ce semăna mult cu cel de astăzi, dar care era format dintr-o singură bucată de lemn șlefuită cu grijă, cu ajutorul unor unelte din piatră).

4.Zilla avea un fiu pe nume Thubalkain și o fiică numită Naeme. Prin grația Mea, Thubalkain a devenit un meșter în prelucrarea metalelor, în timp ce Naeme putea îmblânzi animalele sălbatice, ceea ce le-a permis fratelui ei și ajutoarelor acestuia să pătrundă în munții bogăți în minerale feroase. Naeme era de o frumusețe rară și avea un suflet plin de umilință, dar și extrem de curajos, iar ochii săi aveau o asemenea putere, încât sub privirea ei, pietrele se înmuiau precum ceara, iar colții duri ai fiarelor sălbatice deveneau la fel de moi ca și blana unei căprioare.

5.Aceasta era familia lui Lameh, la care se adăugau câțiva servitori care rămăseseră cu el, câteva fete de casă și câteva concubine fără nici o valoare; cu totul, erau circa 30 de oameni, care erau nevoiți să lucreze din greu pentru a primi ceva de mâncare și niște haine cu care să-și acopere goliciunea. După cum am mai precizat, această situație dura de circa 30 de ani, când poporul – mai degrabă datorită invențiilor, decât datorită lui Lameh, a început să viziteze orașul lui Enoh, pentru a putea cumpăra de aici articolele utile de metal prin intermediul schimburilor în troc. Locuitorii din celelalte zece orașe veneau de asemenea pentru a asculta muzica lui Jubal, care le înmuia inimile și le schimba atitudinea față de Lameh. În plus, frumusețea lui Naeme le fermeca inimile, iar cel care nu reușea să o vadă, plângea și se lamenta zile întregi.

6.Pentru a înțelege mai bine acest lucru, vă voi descrie în continuare cum arăta ea: această Naeme era aceeași care fusese cunoscută în timpurile păgâne de demult sub numele de Venus, soția fierarului și zeița frumuseții. De pe vremea lui Sarah și Rachel, pe pământ nu mai existase o frumusețe comparabilă cu cea a lui Naeme. Înălțimea ei era de 1,50 metri (potrivit sistemului vostru de măsurare). Avea părul mai negru decât cărbunele, fruntea la fel de albă ca și zăpada proaspăt căzută, fiind ușor rozalie deasupra ochilor. Ochii ei erau mari și la fel de albaștri ca și cerul, sprâncenele perfect negre, pleoapele proaspete și gingașe, umbrite de gene lungi. Nasul ei era drept și se încheia cu un vârf moale, ale cărui nări îi dădeau un aer dulce, datorită formei lor frumos

rotunjite. Gura ei era de mărimea unui ochi, iar buzele ei puteau reduce la tăcere orice trandafir atunci când zâmbeau. Obrajii ei senini, minunat sculptați, aveau cea mai gingașă culoare trandafirie imaginabilă, arătând precum doi trandafiri acoperiți de nea, în care zăpada permite – cum s-ar spune – ultimei raze de iubire a bobocului regal să strălucească deasupra suprafeței ei alb-strălucitoare. Bărbia ei era incomparabilă cu oricare alta care a existat vreodată pe pământ. Gâtul ei nu era nici prea lung, nici prea scurt, ci era pur și simplu perfect, rotund și moale, practic desăvârșit. Începutul pieptului ei se distingea de gât numai printr-o extrem de gingașă elevare, aflată într-o perfectă armonie cu gâtul și umerii. Sâni ei aminteau de un izvor de viață vie, având o formă eterată, catifelată și albă, ce nu părea formată din carne, și în vârful căreia, de o perfectă rotunjime, doi superbi boboci de trandafiri păreau să înflorească. Brațele ei erau atât de perfect rotunjite încât v-ar fi greu chiar și să vi le imaginați, căci asemenea brațe nu pot fi găsite decât în cer. Iar întreaga această armonie era înveșmântată în voaluri de un alb strălucitor, ce curgeau în falduri eterate, părând ireale și nepământene.

7. Această Naeme a devenit soția fratelui ei, care a conceput cu ea șapte fii, a căror formă era însă greoaie și rudimentară, semănând întru totul cu ceea ce voi numiți astăzi niște retardați. Motivul pentru care a fost cu puțință acest lucru era faptul că, prin voința tiranică a tatălui ei, Naeme a fost nevoită adeseori să se dedea la acțiuni dintre cele mai impure și mai desfrânate, pentru ca bărbații să devină încă și mai supuși față de Lameh. Astfel, toți ochii erau întorși către Naeme și toate urechile către poruncile pline de lăcomie ale lui Lameh. Naeme a rămas un obiect al admirației masculine până la vârsta de 80 de ani, timp în care populația s-a multiplicat considerabil, ajungând să se supună poruncilor lui Lameh. Văzând cât de puternic a redevenit, Lameh s-a transformat, manifestându-se din ce în ce mai aspru, și a reinstituit cu cruzime pedeapsa cu moartea pentru toți cei care îi opuneau rezistență.

(28 august 1840)

8. Când Naeme a atins această vârstă, copiii lui Adam au trimis în ținuturile de jos – la îndemnul Meu – primul emisar bun provenit din munți, pentru a proclama în orașul lui Enoh Numele Meu, și îndeosebi la curtea lui Lameh. Și iată, Lameh l-a primit cu fast pe emisar, care era un nepot al lui Adam, descendent al unuia din copiii anteriori lui Seth. Numele său era Hored ('cel teribil'), și el era un bărbat înalt și înțelept, care nu avea nici soție și nici copii. După ce Lameh și-a însușit învățătura lui Hored în inima sa, el l-a onorat pe înaltul emisar, adunând toate femeile de la curtea sa și invitându-l pe Hored să o aleagă pe cea mai frumoasă femeie. Dar vai!, împotriva voinței Mele, Hored a privit-o pe soția lui Thubalkain, care a fost nevoită să asculte de porunca lui Lameh, fiind o chestiune de viață și de moarte.

9. Deși la vremea respectivă, Naeme atinsese venerabila vârstă de 80 de ani, ea era încă atât de frumoasă încât nici o fată de 18 ani din zilele noastre nu s-ar putea compara vreodată cu ea. De altfel, Thubalkain era oricum obișnuit cu lipsa ei de credință, astfel încât el nu a pus la inimă această chestiune, cu atât mai mult cu cât Hored l-a asigurat că animalele sălbatice nu îl vor putea ataca nici în continuare (fără ajutorul lui Naeme) datorită armelor și armurii lui de metal, ca să nu mai vorbim de faptul că Hored urma să îi dăruiască niște ajutoare puternice din munți, care îl vor proteja și care îl vor învăța cum să producă tot felul de lucruri folositoare din metal.

10. Thubalkain a rămas astfel complet satisfăcut, întreaga afacere fiind rezolvată amiabil. Hored a plecat din orașul lui Enoh și s-a întors împreună cu soția sa în munți.

11. Cât despre promisiunea sa referitoare la ajutoarele din munți, aceasta nu a fost ținută, căci Hored nu s-a întors la poporul său, însoțit de noua sa soție, ci a preferat să se ascundă într-un loc izolat, pentru a se bucura de fericirea sa fără a fi invidiat de nimeni.

12. Ca urmare a acestei decepții, Thubalkain a fost obligat să își convingă fratele, pe Jabal, fiul lui Ada, să își unească forțele împreună cu ale lui și să construiască mai multe turnătorii în munți, trăind acolo în calitate de paznic. Astfel, el a devenit primul turnător cunoscut.

13. În acest fel, cei doi au creat o veritabilă afacere bazată pe prelucrarea metalului, confecționând sute de obiecte, unele deosebit de utile, altele simple ornamente și bijuterii, care erau apoi vândute cu mult succes, în schimbul fructelor. Oamenii veneau din toate orașele și din toate părțile marelui ținut pentru a cumpăra obiectele de care aveau nevoie, sau simple ornamente pe care le foloseau ca obiecte de lux. Ei îl admirau pe Thubalkain și își aduceau la el fiii pentru a îi deveni ucenici, astfel încât în scurt timp, populația din zona turnătoriilor a devenit atât de mare încât Lamah a început să se teamă.

14. El se gândea: “Ce să mă fac? Crima pe care am comis-o împotriva fraților mei îmi apasă inima. Marele Teribil, cel care a coborât din munți și care mi-a devenit apoi cel de-al doilea ginere, mi-a reproșat cu severitate acea crimă și m-a îndemnat să o mărturisesc poporului. Dacă aș face însă acest lucru, mi-aș pune viața în pericol, în timp ce dacă nu o voi face, mi-i voi ridica în cap pe Dumnezeu și pe marii Lui copii din munți, care îl vor distruge pe cel neascultător”.

15. Și iată, o voce atotputernică a răsunat atunci în pieptul său: “Mărturisește-o soțiilor tale și spune-le: ‘Voi, soții ale lui Lamah, ascultați cuvintele mele cu cea mai mare atenție. Am ucis un om, faptă care mi-a creat o tumoare, și am ucis un tânăr, faptă care m-a rănit. Cain va fi răzbunat de șapte ori, dar Lamah de 77 de ori!’”

16. Și iată, Lamah a acceptat această voce ca fiind rezonabilă și a pus în practică ce i-a spus ea. Auzind însă cuvintele sale, soțiile lui au fost atât de șocate încât și-au pierdut graiul, fiind astfel incapabile să vorbească altora despre respectiva crimă. După o vreme, ele l-au părăsit în secret pentru a merge la copiii lor de la turnătorii, dar înainte de a ajunge la ei, ele au fost oprite de doi locuitori ai munților, moment în care și-au recăpătat graiul. Cei doi le-au condus apoi pe înălțimile sacre ale munților.

17. De îndată ce au ajuns aici, ele au întrebat de Naeme, dar ghizii le-au spus că Hored a dispărut, purtat de gelozie și lipsă de loialitate, iar ei nu știau unde se ascundea ca un vierme. Ei au mai adăugat că dacă ar accepta să fie binecuvântate de ei, ei le-ar lua de soții. Căci deși Ada era în vârstă de 110 ani, iar Zilla de 100 de ani, ele erau încă extrem de frumoase. În vremea de astăzi, ele ar trece cu ușurință drept niște femei în vârstă de circa 24 de ani.

18. Cele două s-au lăsat binecuvântate, devenind astfel soțiile celor doi ghizi, după care au călătorit împreună cu soții lor până la locuința lui Adam, care avea pe atunci vârsta de 920 de ani, pentru a primi și binecuvântarea lui.

19. Când i-a văzut în fața lui, Adam le-a spus cu o voce tulburată: “Ascultați, copii ai copiilor copiilor mei, eu îi cunosc pe toți descendenții mei care coboară din linia celor binecuvântați de mine, potrivit binecuvântării lui Abel, izvorâtă din eterna Iubire. Dar pe aceste două femei nu le cunosc! De unde sunt?” Cei doi au răspuns: “Ele sunt femeile proscrise ale lui Lamah, ale cărui crime le-a alungat de acasă”.

20. Adam le-a răspuns la rândul lui: “Ce spuneți? Eu îl cunosc pe fiul lui Methuselah, care nu are decât 126 de ani și nu a cunoscut încă femeia!” Așadar, ce spuneți voi? Blestemată fie minciuna

* N.B. din 25 iunie 1841:

“{n acest caz, 126 nu se refer` la v@rsta real`, ci indic` acea stare [n care omul nu a atins [nc` propor`ia corect`, care este 100 pentru Dumnezeu, 10 pentru frate (aproape)]i 1 pentru sine.

Dac` sunteți familiari cu aritmetica, o serie de calcule v` vor ajuta s` stabiliți c@nd este preg`tit un om s` renasc`. Lamah nu cunoscuse [nc` femeia - metaforic vorbind - deoarece el nu atinsese [nc` maturitatea spiritual` adecvat`, stabilit` prin ordinea divin`. Ans W.H. (nota publ.: Anselm W. Huttenbrennen) are doar o v@rst`

și gura care a rostit-o, precum și limba care vorbește neadevăruri în fața lui Dumnezeu! Deci, în numele blestemului lui Cain, spuneți-mi, cine sunt aceste două femei?”

21. “Nu fii supărat, părinte Adam! Tot din Cain a ieșit și Lameh, care s-a născut în ținuturile de jos și care și-a ucis cei doi frați. Aceste două femei au fost de o puritate divină, în pofida blestemului, motiv pentru care Domnul ne-a trezit pe noi pentru a salva ceea ce fusese pierdut. De aceea, nu fii mânios pe noi, tată, pentru că am îndeplinit voința Domnului, și binecuvântează ceea ce a salvat El!”

22. Și iată, Adam a fost emoționat și a spus: “Ceea ce a salvat Domnul este deja binecuvântat, iar binecuvântarea mea ar fi în acest caz un păcat. Așadar, mergeți în pace! Cum m-aș putea opune eu celor pe care Domnul le aprobă? De aceea, păstrați comorile eternei Iubiri și compasiuni! *Amin!*”

Capitolul 39

ÎNCEPUTUL ȘI CAUZA DECLINULUI COPIILOR ÎNĂLȚIMILOR

1. Și iată, cei patru l-au părăsit pe întâiul patriarh și și-au păstrat comorile în inimi. Dar ei erau prea preocupați de soțiile lor, astfel încât nu le-a mai rămas decât prea puțin loc în inimi pentru Mine, ceea ce nu mai corespundea cu ordinea Mea. Astfel, inimile lor s-au întunecat gradat, iar ei au devenit din ce în ce mai senzuali. Același lucru s-a petrecut și cu copiii lor, ceea ce a făcut ca în curând, între ei și Enohiți să nu mai existe o diferență prea mare.

2. Văzând cât de minunat de frumoase erau aceste două femei, ceilalți copii ai lui Adam i-au întrebat pe cei doi de unde proveneau ele.

3. Cei doi le-au răspuns: “Din orașul lui Enoch, aflat în ținuturile de jos; și există încă multe alte mii de femei similare care s-au născut din sângele lui Cain. Mergeți acolo și predicați Numele Domnului, și veți primi și voi câte o asemenea răsplată. Hored a fost și și-a primit răsplata. Noi am fost, iar răsplata noastră se află acum în inimile noastre!” Când ceilalți i-au întrebat despre Hored, cei doi le-au răspuns: “Fraților, iubirea – cu gingășia ei binecuvântată – ne-a orbit, astfel încât nu ne-am mai interesat unde a plecat Hored. Presupunem însă că el a apucat pe drumul lui Ahujel și al Azei, și după cum știți, soarele trebuie să răsară și să apună de 80 de ori pentru a ajunge în acel loc. Oricum, nu trebuie să-l invidiați pentru fericirea lui, ci împliniți voința lui Iehova și mergeți în orașul lui Enoch pentru a proclama acolo cu putere Numele Lui sacru. Răsplata nu va fi atunci departe de voi”.

4. Cei șapte care au ascultat aceste cuvinte au plecat cu toții în ținuturile de jos. Ne vom îndrepta în continuare atenția asupra orașului lui Enoch, pentru a-i aștepta acolo pe cei șapte și a vedea cum apar și cum acționează în Numele Meu în mod neautorizat, pentru a-și servi unele interese personale.

5. Și iată, lui Lameh nu îi mai rămăsese nimeni aproape, pentru a-l consola. Muzica nu făcea altceva decât să-i apese conștiința; i se părea că aude în vibrațiile sale dulci ultimele suspine ale fraților săi uciși, iar sunetul fluierului făcea adevărate breșe în inima lui de piatră. De aceea, el l-a blestemat pe Jubal pentru că a creat asemenea lucruri mizerabile, ale căror sunete îl ucideau nu de 77

de 137 de ani; din acel]apte]i din acel trei urmeaz` s` se nasc` [ns` o serie de lucruri. Astfel afirm Eu, Tat`l vostru. *Amin! Amin! Amin!* “- Methuselah avea la vremea respectiv` v@rsta de 273 de ani, iar Lameh 46. Comparație cu cap. 110, 7.

de ori, ci de o mie de ori. Datorită acestor tulburări ale conștiinței sale, Jubal a fost nevoit să plece de la curte, nemaipermițându-i-se să-și arate chipul dacă dorea să-și salveze viața.

6. Nici amantele lui Lameh, oricât de frumoase ar fi fost, nu îi mai puteau câștiga favorurile, motiv pentru care și-au sfâșiat hainele, au plâns și s-au lamentat. Văzând aceasta, Lameh s-a dus la ele și le-a spus: “Ada mea a plecat, și la fel și Zilla mea. La ce mi-ați mai putea fi voi de folos? Plecați mai bine la câmp și lucrați acolo, pentru a nu fi nevoite să șomați la curtea mea, căci acum nu mai am nevoie decât de mine însumi! Dacă aș mai dispune de puterea mea de odinioară, soarele, luna și stelele ar fi nevoite să facă față mâniei mele. Dar de la Tatahar încoace am devenit slab și nu mă mai simt în stare – trecând cu vederea numeroasele execuții săvârșite potrivit legilor mele juste – să îmi recâștig puterea pierdută. De aceea, doresc să scap de toate și să rămân numai cu câțiva servitori credincioși, cu câțiva consilieri și muncitori, limitându-mi guvernarea exclusiv la orașul meu. Toți cei care nu fac parte din orașul meu vor fi considerați proscrisi și nelegiuți, și oricine va îndrăzni să se apropie de curtea mea va plăti această îndrăzneală cu viața.

7. Iar acum, dispăreți din ochii mei, dacă nu doriți să fiți primele care să experimenteze această pedeapsă. Nu doresc să aud nici un cuvânt din partea voastră, căci s-ar putea să-mi vărs mânia asupra sângelui nefericitei care ar îndrăzni să o facă!”

8. După care le-a părăsit brusc, iar cele 30 de fete de o frumusețe uluitoare, cu vârste cuprinse între 20 și 40 de ani, au plecat. Ajunse afară, ele s-au așezat la sol și au început să cumpănească ce ar trebui să facă, fără a ajunge însă la o decizie satisfăcătoare. Dar iată, în timp ce încă mai deliberau, ele au fost înconjurate de șapte bărbați înalți și voinici, a căror înfățișare le-au speriat de moarte. Văzând acest lucru, cei șapte le-au spus:

9. “Nu vă temeți, copile minunate, căci nimeni nu vă va face vreun rău! Noi nu venim din orașul lui Enoh pentru a vă conduce către moarte, ci din înălțimile munților, pentru a vă mântui. Dacă ne veți lăsa să vă binecuvântăm, mărturisind alături de noi Numele divin al lui Iehova, vă vom lua de soții, în numele iubirii lui Dumnezeu, atotputernicul Părinte al părintelui nostru, Adam. Ne veți urma apoi în înălțimile sacre ale munților, acolo unde Naeme l-a urmat pe marele Hored și unde și-au găsit refugiu în brațele protectoare ale fraților Aholin și Jolliel, Ada și Zilla, fostele neveste ale lui Lameh, crudul ucigaș al fraților săi”.

10. Atunci, fetele s-au ridicat și au spus: “Noi suntem 30, iar voi numai șapte. Dacă este adevărat ce am auzit odată, cum că voi nu puteți lua decât o *singură* soție, ce vor face celelalte 23 alături de voi?”

11. La care cei șapte le-au răspuns: “Lucrurile nu stau chiar așa! Deși la început, după cum ne-a învățat părintele nostru primordial, Adam, care este încă în viață, iubirea atotputernică a lui Iehova a creat un singur bărbat și o singură femeie, Dumnezeu ne-a permis nouă, copiilor lui Adam, să ne luăm patru, cinci sau chiar mai multe soții, cu scopul de a procrea. De aceea, nu mai ezitați, ci lăsați-vă binecuvântate de noi și urmați-ne”.

12. Și iată, auzind aceste cuvinte, fetele au fost foarte fericite și și-au urmat bărbații. Odată ajunși pe înălțimile munților, cei șapte nu au știut cum să-și împartă între ei comorile de iubire astfel dobândite. De aceea, ei s-au prosternat în fața Mea și Mi-au implorat ajutorul. Dar vai, Seth s-a apropiat și le-a spus: “Ridicați-vă și nu-L tentați pe Dumnezeu cu inimile voastre pângărite, cerându-i Celui Preasfânt să distribuie între voi prada astfel dobândită; mai bine mergeți la Adam, căiți-vă în fața lui de ofensa adusă Atotputernicului și împărțiți femeile fraților voștri după binecuvântarea părintelui Adam, pentru a vă îndrepta astfel greșeala în fața lui Dumnezeu, căci voi știți prea bine că Dumnezeu este sfânt, iar ținutul Său nu trebuie profanat prin neascultare și prin nimicenia inimilor voastre deșarte”.

13. Puși în fața acestui reproș, cei șapte – însoțiți de fete – l-au urmat pe Seth până la locuința lui Adam, pe care l-au găsit rugându-se și oftând, alături de Eva și de Enos (cel care predica Numele Meu), unul din fiii lui Seth, și de Enoh (‘voința lui Iehova’), fiul extrem de pios al lui Jared. Seth i-a

explicat lui Adam ce s-a întâmplat și i-a implorat grația asupra sângelui lui Cain, pentru a restaura astfel din nou ordinea tulburată de cei șapte.

14.Adam a răspuns: “O, dragul meu fiu Abel-Seth, tu ești imaginea reală a divinului meu Abel. După cum îmi spune inima, tu ești la fel de plin de iubire ca și el. Din preaplinul iubirii sale, Abel și-a binecuvântat ucigașul, la fel cum tu invoci acum binecuvântarea mea asupra sângelui dușmanului meu!

15.O, fii binecuvântat de o mie de ori, sămânță vie a lui Dumnezeu, și fie ca această binecuvântare să atingă și sângele atât de profund profanat, precum și toți copiii născuți din el. Și așa cum este voia Domnului, fie ca fiecare din cei șapte să ia în căsătorie *una* dintre fete, dar numai una. Ei nu vor rămâne însă în ținutul lui Iehova, ci vor merge către vest, timp de 30 de zile, unde se vor stabili în văile adânci și nu vor reveni la noi, în ținutul patriarhilor, decât după ce soarele își va fi completat ciclul de o sută de ori. Căci tu, iubitul meu Abel-Seth, știi prea bine cât de sacru este acest ținut, în care fiecare gură rostește frecvent Numele Domnului, în care există altarul tău sacrificial, în care Enos proclamă voința sacră a Părintelui preasfânt și preaînalt, și în care Enoh împlinește această voință sacră până la ultimul detaliu. De aceea, tu vei acționa în Numele preasfânt al lui Iehova și în numele meu, care este și el sfânt, căci l-am primit direct de la Dumnezeu, în calitate de prim om, creat de mâna Lui divină.

16.Fie ca iubirea să te ghideze, iar grația să te conducă de-a pururi! *Amin!*”

17.Și iată, Enos și Enoh l-au condus pe părintele Seth afară din coliba lui Adam. Iar Eva a plâns cu lacrimi de bucurie văzându-l pe Adam atât de fericit și i-a spus: “Adam, cât de mult mă bucur atunci când te văd cu adevărat fericit! Dar atunci când îmi întorc din nou privirea către mine, mă întristez, căci îmi amintesc de amplexarea vinovăției mele și de consecințele nefaste care au izvorât din ea. Cât de greu trebuie să o ducă în aceste condiții descendenții lui Cain! O, Doamne, cât de păcătoasă pot să fiu!”

18.Dar Adam i-a ușurat durerea, spunându-i: “Iubita mea soție, tu ești al doilea meu sine, iar durerea ta este întotdeauna justă și plăcută în fața Domnului. De aceea, calmează-ți inima și reamintește-ți că noi nu putem face nimic fără Dumnezeu, în timp ce alături de El putem realiza orice, așa cum ne-a învățat Enoh. Fără Dumnezeu nu vom găsi niciodată adevărata pace; de aceea, noi trebuie să-i sacrificăm totul Domnului. Ascultă, El este atotputernic, înțelept și plin de iubire, și va găsi cu siguranță mijloacele pentru a îndrepta din nou ceea ce am stricat noi. Așadar, nu-ți mai fă griji, căci iubirea Domnului va reșeza totul în ordine la momentul potrivit. *Amin!*”

19.Eva i-a mulțumit lui Adam, iar el a binecuvântat-o încă odată în Numele Meu, după care el a mai trăit încă zece ani, iar ea încă 30.

20.Revenind la Seth, acesta a făcut precum l-a învățat Adam, dar cei șapte au început să plângă pentru că erau nevoiți să plece. Seth însuși era plin de compasiune față de ei, drept pentru care s-a prosternat la picioarele Mele și M-a implorat în inima sa: “O, Iehova, iată, lacrimile acestor copii îmi ard sufletul, și totuși, prin comparație cu compasiunea Ta infinită, iubirea mea ar putea fi asemănată cu ura! Indică-mi Tu, prin purtătorul Tău de cuvânt, Enoh, ce trebuie să fac, sau lasă-mă să mor precum Abel, pentru a nu mai vedea lacrimile copiilor care vor rămâne orfani! O, Iehova, ascultă și de data aceasta rugăciunea mea, așa cum ai făcut-o întotdeauna! *Amin!*”

21.Și iată, Enoh și-a ridicat ochii către cer, iar Eu i-am deschis gura și am rostit prin ea următoarele cuvinte: “Mi-am așezat urechea la pământ și am auzit iubirea lui Seth. Dacă cei șapte le vor dărui pe fete celor 30 de frați neînșurați ai lor și vor trăi timp de zece ani în castitate, atunci pot să rămână. În caz contrar, ei trebuie să piară din fața ochilor Mei, așa cum le-a poruncit Adam. *Amin!*”

22.Auzind aceste cuvinte, cei șapte s-au bucurat în inimile lor și au lăudat Numele Domnului pentru grația Lui imensă. Cu mare bucurie, ei le-au condus pe fete către frații lor, însoțiți de Seth, Enos și Enoh.

23.Înspăimântați însă de situația creată, frații lor au refuzat să le accepte pe fete. Văzând însă bunăvoința celor șapte, Eu am vorbit din nou prin gura lui Enoh:

24.“Am văzut că cei șapte au inimi lipsite de egoism, dornice să le facă o bucurie fraților lor. De aceea, ei pot să le păstreze, căci se bucură acum de binecuvântarea Mea: vor lua fiecare câte patru soții, iar cei doi mai în vârstă, câte cinci. Dar porunca referitoare la castitate va trebui să fie respectată în continuare! *Amin!*”

25.Și iată, Seth, Enos și Enoh i-au binecuvântat, după care au plecat la Adam, să-i spună ce s-a petrecut.

Capitolul 40 DISCURSUL LUI ADAM DESPRE CĂDEREA SA (14 septembrie 1840)

1.Auzind cuvintele lui Seth, Enos, și ale cu adevărat divinului Enoh, Adam s-a bucurat mult, văzând în ce măsură depășește iubirea Mea iubirea oricărui om, și nu mică i-a fost uimirea să constate că iubirea Mea a coborât chiar în profunzimile blestemului, atingându-i inclusiv pe copiii șarpelui. Profund emoționat, el a rostit următorul discurs, care s-a păstrat până în vremea Potopului, fără să fie înregistrat în scris, dar povestit din gură în gură. Iată ce a spus el:

2.“O, copiii mei! Deschideți-vă larg ochii pentru a vedea întinderile pământului, care sunt locuite astăzi până unde vezi cu ochii de copiii mei binecuvântați. Priviți de asemenea în jos, către întinderile vaste și întunecate ale ținuturilor de jos, unde poate fi văzut, către răsărit, un munte care arde continuu! Dacă puteți, imaginați-vă întregul pământ și priviți-mă pe mine, primul om de pe acest pământ, ah, ce zic!, cel care ar fi trebuit să fie Primul de pe acest pământ, care să le precedă întru spirit pe toate celelalte ființe create, fiind la vremea aceea mai strălucitor decât centrul tuturor sorilor, dar care a dorit să fie mai mare chiar decât Însuși Dumnezeu! Dumnezeu mi-a arătat însă puterea sfințeniei Sale, iar eu am fost condamnat și am căzut în profunzimile abisale ale mâniei divine, de unde am fost aruncat cu furie până în adâncimi fără fund. Da, trebuie să fi trecut nenumărate eternități, dar eu nu am putut găsi vreun loc de odihnă în acest mare nimic fără hotare.

3.Și în timp ce cădeam dintr-o profunzime în alta, și continuam să cad la nesfârșit, am început să realizez măreția și puterea uluitoare și continuă a lui Dumnezeu, iar absurditatea demersului meu mi-a apărut dintr-o dată limpede.

4.Și totuși, m-am gândit: ‘La ce îmi folosește să înțeleg asta abia acum? Eu mă aflu acum la o distanță prea mare de Dumnezeu, iar El nu mai știe nimic de mine. Căci în această nimicnicie nesfârșită nu mai domnește nici o lege, cu excepția eternei uitări a lui Dumnezeu. Am continuat să cad timp de o eternitate dintr-o mare a mâniei în alta, cu sprâncenele arse de coloane infinite de flăcări, ale căror limbi mă izbeau peste intestine, arzându-mă mai rău decât un drug de fier încins la roșu. Se pare că acum am coborât chiar mai jos decât acești curenți de mânie. Căci unde este Dumnezeu acum, și unde mă aflu eu? Aici nu există decât noaptea eternă și moartă!’

5.Dar iată, atunci când asemenea gânduri de remușcare m-au invadat, am observat subit o ființă asemănătoare mie, plutind în jos către mine din înălțimile eterne. Ființa a ajuns la mine cu viteza fulgerului, m-a apucat cu o mână fermă, m-a privit cu un zâmbet blând și mi-a spus: ‘Lucifer, sărmame spirit căzut, nu Mă recunoști?’

6. Iar eu i-am răspuns: ‘Cum aş putea să te recunosc în această nimicnicie goală și întunecată? Dar dacă ești cumva capabil să mă distrugi și să mă transformi în ceva care nu a existat niciodată, nu există și nu va exista vreodată, fă-o, iar eu îți voi mulțumi în avans, pentru ca tu să nu fi nevoit să te întorci la înălțimile tale necunoscute (pentru mine) din acest loc al vidului cumplit, fără mulțumiri’.

7. Și iată ce mi-a răspuns ființa aceea: ‘Ascultă! Nu vreau să te distrug, ci să te salvez și să te conduc înapoi, pe căile ciudate de unde ai căzut datorită aroganței tale păcătoase!’

8. Iar eu am spus: ‘Fă tot ce poți, dar nu uita cât de mare este mânia divină! Căci iată, eu am fost mare și am fost redus la nimic. Reține deci, chiar dacă ești mai mare decât am fost eu când eram în culmea puterii mele, că Dumnezeu este etern și infinit, și plin de o mânie arzătoare!’

9. Iar ființa mi-a răspuns: ‘Bine, dar nu ai măsurat tu și iubirea lui Dumnezeu? Ascultă, oricât de adânc ar fi oceanul mâniei Sale, iubirea Lui urcă până la o înălțime la care flăcările mâniei nu pot ajunge, stingându-se de-a pururi la hotarul infinității, acolo unde începe o altă infinitate’.

10. La care eu am spus: ‘Ascultă, atunci când eu eram încă prințul întregii lumini, mi s-a arătat o luminiță mică și stinsă. Mi s-a spus atunci că trebuie să slăvesc această luminiță, căci ea este iubirea eternă a lui Dumnezeu. Nu am putut crede acest lucru, ținând cont de propria mea strălucire, și m-am considerat pe mine mult superior acelei luminițe. Dar vai!, am căzut astfel în capcana propriei mele mândrii, născută din luminozitatea mea. M-am aprins astfel și mai tare și am dorit să distrug complet micuța luminiță cu lumina mea. Chiar atunci însă, am fost lovit de mânia divină, care m-a aruncat aici, în acest vid etern și întunecat, unde am ajuns la capătul câtorva eternități’.

11. Și iată, am văzut atunci micuța flăcără strălucind deasupra capului ființei aceleia, care mi-a vorbit din nou: ‘Lucifer, acum Mă recunoști?’ Iar eu i-am răspuns: ‘Da, Doamne, Te recunosc! Tu ești iubirea lui Dumnezeu, care ajunge mai departe decât potopul mâniei Lui. Privește către mine în marea Ta grație și îngăduie-mi să-mi găsec odihna în vreun locșor cât de mic, dar ferm, în locul acestui vid etern!’

12. Și iată, din ochiul strălucitor al Iubirii eterne a căzut o lacrimă în spațiile întunecate ale eternității, care s-a transformat într-o apă mare. Iar Iubirea a suflat deasupra acestei ape mari, care s-a separat, dând naștere la nenumărate picături de apă. Apoi, micuța flăcără de deasupra capului eternei Iubiri a crescut subit și a aprins picăturile de apă, care s-au transformat în tot atâția sori imenși, care – sub impactul căldurii Iubirii eterne – au emanat planete, care la rândul lor au dat naștere la luni.

13. Și iată, din centrul lacrimii lui Dumnezeu s-a născut acest pământ, pe care Iubirea l-a binecuvântat și a suflat deasupra lui, făcându-l să înflorească precum o grădină de o rară gingășie și frumusețe, deși nici o ființă nu putea fi văzută încă pe el. Iubirea a privit apoi către pământ, care a devenit subit plin de viață, în ape, mări și oceane, la sol și în aer.

14. Tot ce vă povestesc acum am văzut cu ochii mei, și sunt din nou capabil să conștientizez printr-o grație specială a lui Dumnezeu. Pe măsură ce pământul asculta de voința Iubirii lui Dumnezeu și se îmbrăca în această haină superbă, potrivit ordinii prestabilite, Iubirea și-a ridicat privirea către înălțimile în care sălășluia Dumnezeu și a spus:

15. ‘O, voi, puteri sacre ale lui Dumnezeu, haideți să facem acum un om și să îi dăruim un suflet viu, pentru ca cel căzut să-și găsească un loc de odihnă și să devină umil în fața Ta și a Mea, precum și în fața puterii sfințeniei Noastre!’

16. Atunci, din spațiile eterne umplute de flăcări s-a auzit un tunet, iar acest tunet era vocea lui Dumnezeu, dar numai Iubirea a înțeles această voce; Ea a creat atunci din lut aceste picioare – priviți – care m-au purtat timp de peste 900 de ani, aceste mâini, pe scurt, întreagă această ființă care stă aici, în fața voastră, a fost creată de Iubirea eternă.

17. Astfel stăteam în fața Ei, dar eram lipsit de viață, iar în acest trup nu putea fi văzută nici o mișcare. Iubirea eternă s-a aplecat atunci asupra acestui corp și a suflat prin nările lui, insufându-i astfel prin respirația Sa vie un suflet viu, care a pătruns astfel în organismul cel mort. Și iată, astfel

am înviat eu, devenind cel pe care îl vedeți în față, primul om de pe acest vast pământ. Am putut vedea astfel întreaga creație, dar aceasta nu mi-a făcut plăcere și am obosit curând de existența mea minunată, căci nu puteam înțelege cum, de ce și de unde am provenit, căci forma mea animată nu putea vedea Iubirea creatoare eternă.

18.Și iată, Iubirea eternă a lăsat această formă să cadă în primul ei somn și mi-a vorbit: 'Iată locul de odihnă pe care mi l-ai cerut! Intră în inima acestei forme vii, căci am pregătit-o numai pentru tine. Vei găsi în ea o tăbliță pe care va fi gravată cu litere de foc voința sacră a lui Dumnezeu. Vei urma această voință, îi vei supune propria ta voință și vei face din voința lui Dumnezeu voința ta.

19.Aceasta este calea ciudată pe care te voi conduce înapoi. Nu privi niciodată către tine însuși, ci numai către tăblița lui Dumnezeu. Numai astfel vei ajunge să trăiești de-a pururi împreună cu Mine și să domnim împreună asupra infinității! Dar vai ție dacă vei cădea din nou, căci atunci până și Iubirea va deveni un blestem pentru tine! Eu îi voi da atunci omului un alt spirit, născut chiar din Mine, iar tu vei fi nevoit să părăsești acest loc de odihnă de-a lungul tuturor eternităților care vor urma și vei fi nevoit să rămâi în focul etern al mâniei lui Dumnezeu și în blestemul Iubirii!

20..Nu uita semnificația cuvintelor Mele! Mânia lui Dumnezeu poate fi împăcată dacă intervine Iubirea, dar dacă însăși Iubirea te blestemă, cine te va mai proteja de eterna mânie a Divinității și cine va mai sta între mânia lui Dumnezeu și tine? Adevăr îți spun, nimic nu va mai exista decât judecata și damnarea! Căci tu ești o lucrare a lui Dumnezeu născută din Mine. Și unde este ființa care ar putea atinge gloria lui Dumnezeu? Căci opera nu are de ales decât fie să meargă înainte pe calea stabilită pentru ea de voința liberă și atotputernică a sfințeniei eterne a lui Dumnezeu – acesta fiind chiar motivul pentru care ți s-a dat un liber arbitru, pentru ca tu să recunoști voința liberă și atotputernică a lui Dumnezeu dinlăuntrul tău – fie, în caz contrar (dacă nu va recunoaște această voință), ea își pierde însăși justificarea de a fi și va fi nevoită să recunoască puterea nelimitată a lui Dumnezeu, care o va exila în vidul etern și arzător, în neființă.

21.Căci pentru Dumnezeu, nici o ființă nu are importanță, El nefiind niciodată preocupat de miriadele de spirite la fel ca și tine, căci El poate crea oricând miriade de alte spirite, încă și mai mari decât tine, pentru a le distruge apoi pentru totdeauna dacă nu se conformează gloriei Sale eterne.

22.De aceea, nu uita cine este Dumnezeu și ce dorește El, și cine ești tu și ce ar trebui să devii prin liberul arbitru care ți-a fost oferit, pentru ca marea glorie a lui Dumnezeu să poată deveni manifestă înlăuntrul tău, precum și în interiorul celor care s-au născut din tine și care au căzut odată cu tine!

23.Iată marele mormânt al pământului, precum și cele ale nenumăratelor lumi stelare! Ridic acum de la tine marea povară a celor care au căzut odată cu tine și îi așez pe pământ și pe toate stelele, astfel încât nici măcar un singur fir de praf să nu plutească fără rost, ci să aibă o existență temporară vie, la fel ca și tine'.

24.Și iată, Iubirea a luat atunci spiritul și l-a implantat în forma care dormea, iar spiritul a fost mulțumit să se simtă în siguranță înlăuntrul meu, eliberat de marea povară pe care fusese nevoit să o poarte atât de multă vreme. Acum, toate aceste spirite erau purtate de sălașurile vii, pregătite pentru ele de Iubirea eternă.

25.După ce am devenit astfel una cu spiritul, Iubirea eternă m-a trezit. Am descoperit astfel că stăteam singur, ca unic om, în fața întregii creații nemăsurate, nevăzând pe nimeni altcineva decât pe mine însumi, iarba și pământul, copacii și arbuștii, precum și soarele care strălucea pe firmamentul albastru și vast. Mi s-a făcut atunci frică și am părăsit acel loc căutându-mi un tovarăș, dar nu am găsit nici măcar o singură ființă la fel ca mine.

26. Obosit de această căutare, am căzut din nou la pământ și am fost copleșit de un somn dulce, în care am avut următorul vis: se făcea că văd o ființă uluitor de atrăgătoare în inima mea. Iar această ființă mi-a vorbit astfel:

27. "Iată cât de frumoasă și strălucitoare sunt, cu o formă ca a ta, pe care o pot păstra. Cândva, forma mea era doar o lumină mare ce își trimitea razele de-a lungul și de-a latul spațiilor infinite, autoconsumându-se în propria sa putere imensă, dar eu nu puteam menține o formă, căci eram însăși lumina prin intermediul căreia se manifestau miriade de forme. Dar formele prin care îmi puteam privi și simți infinitatea au fost luate de la mine, iar în locul lor am primit o formă eu însămi. Această formă este mai frumoasă decât întreaga mea lumină anterioară și îmi provoacă o mare desfătare. Mă iubesc pe mine însămi și sunt iubită de tine, și simt o mare dorință înlăuntrul meu și pentru mine, și te pot atrage către mine ori de câte ori doresc acest lucru, iar tu vei fi nevoit să urmezi chemarea dorinței mele".

28. Și iată, am simțit într-adevăr o mare plăcere înlăuntrul meu, și în somnul meu profund am văzut o mână strălucitoare intrând în centrul inimii mele și scoțând la lumină al doilea meu sine. Inițial, acesta a opus rezistență, dar în curând el a cedat în fața degetelor atotputernice ale Iubirii lui Iehova. Căci mâna cea strălucitoare era mâna eternei Iubiri.

29. În continuare, mâna atotputernică a lui Dumnezeu a smuls o coastă din acest al doilea meu sine, a pătruns prin gaura astfel creată în interiorul lui și a scos din intestinalele lui (din profunzimi) un vierme, după care a închis gaura prin care a intrat degetul atotputernic al Domnului pentru a înlătura dorința egoistă. După această operațiune, al doilea meu sine nu mai arăta la fel de atrăgător ca înainte. Forma lui era la fel ca a mea, iar eu nu mai simțeam atracția către ea, ci amândoi ne simțeam atrași de eterna Iubire. Am văzut apoi cum acest spirit adoarme, iar în timpul somnului s-a întrepătruns cu toate părțile mele, până când a devenit complet una cu mine.

30. În timp ce continuam să visez astfel, o voce blândă m-a trezit brusc, iar aceasta era vocea Domnului, care mi-a spus: 'Adam, fiu al pământului, trezește-te și privește-ți consoarta!' Și atunci, am văzut-o în fața mea pe Eva și m-am simțit extrem de fericit, căci îmi vedeam al doilea meu sine, care ieșise din mine însumi și care se bucura contemplându-mă. Această desfătare – reciproc împărtășită – a fost prima iubire pe care am simțit-o eu, în calitatea mea de primă ființă umană pământescă. Mi-am văzut pentru întâia oară soția mult iubită și am simțit o iubire pură pentru ea, care făcea parte integrantă din Iubirea pură și eternă a lui Dumnezeu, în toată plenitudinea vieții inițiale.

31. Am trăit cu această senzație extatică timp de trei zile și trei nopți, după care am simțit un gol interior, fără să înțeleg ce se întâmplă.

32. Inima mea era precum un deșert, iar gura mea era uscată, când deodată, am văzut eterna Iubire stând în fața mea, arătând atât de blândă și de plină de iubire; Ea a suflat asupra mea, m-a întărit și mi-a vorbit astfel: 'Adam, ascultă, tu ești înfometat și însetat după mâncare și băutură, și la fel este iubirea ta, al cărei nume va fi Eva. Privește acești copaci pe care îi voi binecuvânta acum pentru tine; mănâncă fructele lor, pentru a-ți revigora trupul și sufletul. Dar nu ai voie să mănânci din acel copac care se află în mijlocul grădinii, până când nu Mă voi întoarce Eu pentru a-l binecuvânta, pe el și pe tine. Căci în ziua în care vei mânca din acel copac, moartea va pătrunde în tine. Vei fi tentat de trei ori, dar trebuie să rămâi ferm, căci vei distruge astfel viermele morții care roade interiorul aceluia copac, o vei purifica pe Eva și te vei pregăti pe tine, pe Eva și pe toți cei ce se vor naște din voi în vederea unei noi vieți, beatifică și eternă, întru Dumnezeu.

33. Iată, am creat timpul pentru ca tentația ta să nu dureze mult, dar noua viață atinsă să dureze pentru totdeauna.

34. Nu va trebui să lupți cu nici o putere străină, ci numai cu tine însuși. Am supus întreaga Mea creație în fața ta, dar nu pot, și nu vreau, să te supun pe tine, pentru ca tu să poți atinge astfel

viața eternă. De aceea, nu încălca această poruncă ușoară, ci ridică-te deasupra ta, pentru a putea trăi astfel pentru totdeauna!

35. Ascultă, viermele este răul dinlăuntrul tău și are în el mai multe ace a căror înțepătură provoacă moartea. De aceea, nu lovi aceste ace, pe care le-am eliminat din inima ta înainte de a o crea pe Eva, în timp ce tu dormeai. Am creat-o apoi pe Eva din ele. Tu o iubești deoarece ea s-a născut din iubirea ta, iar trupul ei din dorința ta, astfel încât înlăuntrul ei a rămas rădăcina morții, pe care o vei putea elimina prin ascultarea ta.

36. Iubitul Meu Adam, ascultă, Eu, Iubirea eternă a lui Dumnezeu, din care izvorăște întreaga viață, îți spun și îți cer: Nu strica această mare operă a Mea, care ești tu însuși! Tu știi prea bine ce Timp infinit a trebuit să treacă până când am coborât după tine în căderea ta eternă de la viață la moarte. Dacă pe vremea aceea ar fi existat timpul pe care îl cunoști acum, acea perioadă ar fi echivalat cu un miliard de ani pământești, și totuși, Eu nu am ezitat să fac toate eforturile pentru a te salva. Mult iubitul Meu frate creat, de vreme ce Eu am făcut atât de mult pentru tine, ai putea și tu să faci acest mic efort, pentru a Mi-l reda Mie pe fratele mult iubit, pentru ca noi să redevenim din nou o singură iubire întru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, în vecii vecilor. Amin!

37. Și iată, după aceste cuvinte, Iubirea m-a părăsit, iar eu m-am hrănit și am băut pentru a-mi revigora trupul și sufletul... în vederea neascultării! O, copii, auziți ce vă spun! Eu nu am ascultat porunca Iubirii eterne!

38. Pământul însuși poate aduce mărturie asupra imensității ofensei mele, căci totul a fost ras de pe suprafața lui, iar spațiile infinite s-au umplut din nou cu marea putere a mâniei lui Dumnezeu.

39. M-am ascuns apoi și am vărsat lacrimi amare de remușcare, iar Iubirea eternă nu a respins lacrimile mele și a fost mișcată de lacrimile Evei. O, copii, ascultați-mă, Iubirea a îndreptat din nou lucrurile! Dar eu am păcătuit din nou de Sabat, după care mi-am plâns cu voce tare depravarea. Și iată, Iubirea a trimis un înger care m-a scos din grădina tentației și m-a adus într-un ținut, pe care Seth încă și-l mai amintește, un ținut al transformării în bine, dar și un ținut al tristeții, și deopotrivă un ținut al bucuriei. Căci atunci când blestemul lui Cain a fost eliminat de la mine, Cain devenind rău datorită acului morții, căci el s-a născut din suctul mărului otrăvit de viermele morții, Iubirea Domnului mi l-a dăruit pe scumpul meu Abel-Seth. Apoi, cu o sută de ani în urmă, un alt înger al eternei Iubiri a Domnului ne-a condus pe noi toți în acest ținut al cunoașterii lui Dumnezeu și al adevărului Său etern, în care Abel și-a împlântat sabia și a cules fructele roșii și albe din tufiș.

40. Iată, copii, cât de nemărginită este iubirea lui Dumnezeu și câte a făcut ea pentru noi, câte face și câte va mai face în continuare! De aceea, bucurați-vă, chiar și atunci când Iubirea eternă îi pedepsește pe copiii lui Cain. Dar nimeni să nu mai plece acolo fără porunca expresă a Domnului, căci acolo solul este format din dejecțiile viermilor. Astfel, nimeni să nu mai îndrăznească să meargă acolo fără binecuvântarea directă a Domnului! Căci acum, întregul rău sălășluiește în femeile din ținuturile de jos; de aceea, nu mai tânjiți după ele. *Amin!*”

Capitolul 41
APELUL LUI ENOH CA PREDICATOR
(21 septembrie 1840)

1. După ce Adam și-a încheiat acest discurs, permis prin grația Mea specială, accesul său la această taină atât de intimă s-a închis din nou, de dragul mântuirii sale. Seth, Enos și Enoh erau la rândul lor cât se poate de uimiți și incapabili să înțeleagă pe deplin adevărata semnificație a acestui discurs, astfel încât l-au întrebat pe Adam ce a vrut să spună.

2. Adam i-a privit însă cu cea mai mare uimire, fără să-și mai amintească ce spusese, ba chiar i-a întrebat pe cei trei în legătură cu aceasta.

3. Seth i-a răspuns: “O, tată, iată, tu tocmai ne-ai revelat intrarea ta miraculoasă în existență încă de la începutul începuturilor și ne-ai demonstrat grația de neimaginat a eternei Iubiri. Noi nu am înțeles prea bine și doream să îți cerem lămuriri suplimentare. De aceea, iartă-ne nouă curiozitatea, căci cine nu ar fi uimit să audă asemenea lucruri?”

4. Adam s-a ridicat atunci într-o stare de mare agitație și a spus: “Dacă ați ascultat din gura mea povești miraculoase, să nu uitați că ele nu provin de la mine, ci de la Domnul. Veți ști astfel Cui trebuie să îi mulțumiți și pe cine să lăudați.

5. De aceea, lăudați-L pe Domnul, care este iubirea și înțelepciunea supremă, în deplina Sa sfințenie, și nu uitați că omul nu poate dăruia nimic semenului său, dacă nu L-a primit mai întâi de la Domnul, singurul care dăruiește toate darurile minunate. Dacă eu v-am dăruit ceva bun, nu eu, ci Domnul a fost Acela care v-a dăruit prin mine. Dacă vă lipsește lumina, ridicați-vă ochii către lumina cerului și vei putea recunoaște cu ușurință de unde provine Lumina tuturor luminilor, căci ori de câte ori cineva primește un dar, marele și preasfântul Dăruitor nu este departe. Astfel, căutați-L pe El și Îl veți găsi, după care va urma și înțelegerea grației astfel primite.

6. Ascultați-mă cu cea mai mare atenție, căci Adam, părintele vostru, al tuturor, vă vorbește acum, la fel ca înainte, de tranziția sa întru existență (n.n. tranziția de la Lucifer la Adam), grație compasiunii infinite și pline de condescendență a Tatălui etern, preasfânt și uluitor de bun! De vreme ce Cel Preasfânt și Preaiubitor și-a îndeplinit rolul Său, este cazul să vă îndepliniți și voi rolul vostru, adică să fiți ascultători în toate! *Amin!*”

7. Și iată, cei trei s-au înclinat adânc în fața patriarhului Adam și au plecat, discutând pe drum despre ce anume ar trebui făcut. Cel mai tânăr dintre ei, Enoh – care, datorită devoțiunii lui ieșite din comun era un învățător în Numele Meu – le-a spus patriarhilor:

8. “Părinții mei! Adam, tatăl pământesc al nostru, al tuturor, a rostit cuvinte pline de înțelepciune și de o profundă semnificație. Noi nu l-am înțeles, așa cum nici el nu și-a mai adus aminte de propriile sale cuvinte. Ne putem da așadar seama de profunzimea semnificației acestor cuvinte. Dacă el ar fi vorbit ca un om, noi l-am fi înțeles, căci suntem și noi oameni. Dar de vreme ce el a vorbit – deși într-o manieră omenească – despre lucruri pe care numai Dumnezeu le poate înțelege, rostite de limba spiritului care a fost martorul iubirii dinlăuntru lui Dumnezeu, ființa noastră fizică a fost incapabilă, așa cum este și firesc, să înțeleagă ceea ce îi aparține lui Dumnezeu și spiritului iubirii.

9. Deoarece aceste cuvinte au fost rostite de spiritul iubirii, aflat într-o perfectă fuziune cu sfințenia eternă a lui Iehova, ele trebuiau rostite întru slava Numelui Celui Preasfânt. Noi nu le înțelegem, căci suntem mărginiți, dar există Unul Care le înțelege, iar Acesta este eterna Iubire a Domnului, din care s-au născut toate lucrurile care există, inclusiv iubirea noastră pentru El. Iar eu cred că dacă cineva ar lăsa iubirea sa să curgă prin întreaga sa ființă numai către Iubirea eternă, cea care este una cu Dumnezeu, el ar înțelege atunci aceste cuvinte pline de înțelepciune, căci iubirea este rădăcina întregii înțelepciuni și nicăieri nu există o înțelepciune mai mare decât în iubirea de și întru Dumnezeu.

10. De aceea, o, părinții mei, în noi există o rădăcină născută din Dumnezeu. Dacă o vom lăsa să crească și să invadeze toate părțile ființei noastre, intuiția mea îmi spune cu voce tare și clară că oceanul de grație al Iubirii eterne ne va mai oferi multe alte lucruri sublime, mai profunde și mai mari chiar decât cele pe care ni le-a spus Adam. Fiind născuți din Adam și Eva, noi avem multă

carne, dar prea puțină înțelegere a inimii. Dacă într-o bună zi, oamenilor le va sta în putință să se nască din iubirea pură a lui Dumnezeu, înțelegerea noastră de acum va părea un joc de copii prin comparație cu a lor”.

11.Și iată, Seth și Enos au fost atât de plăcut impresionați de acest scurt, dar instructiv discurs al lui Enoh, încât Enos, întorcându-se către Seth, i-a spus: “Părinte Seth, cuvintele lui Enoh s-au dovedit atât de pline de semnificații adânci încât ele au pătruns până în străfundul inimii mele, precum un șuvoi de foc, iar sufletul meu a tremurat în fața înțelepciunii ascunse a iubirii divine dinlăuntrul lor.

12.Ascultă, tată, sentimentele lui sunt corecte, căci întreaga sa ființă se exprimă prin cea mai pură iubire și blândețe. De aceea, el va fi în viitor un mare învățător pentru toți frații și copiii noștri, căroro le va vorbi despre înțelepciunea ascunsă a Iubirii eterne. Căci deși Domnul a dăruit tuturor, în marea Lui grație, iubirea și înțelegerea inimii, nu este din păcate mai puțin adevărat că nu toți suntem capabili să purtăm aceeași povară. Unii au picioare mai puternice, alții mâini mai îndemânatică, sau își manifestă forța prin intermediul spatelui, gâtului, intestinelor, fiecare în felul lui, fără să semene unii cu alții. Astfel, fiecare are o față, dar nu toate fețele seamănă între ele. Eu cred că Enoh are o mare putere și forță în inima lui, fiind din acest punct de vedere incomparabil cu oricare dintre noi. Nimeni nu poate avea atâta iubire câtă dorește, ci numai cât îi dăruiește Domnul. Deși El le-a dăruit iubirea tuturor, nu toți sunt egali în această privință. În consecință, înțelegerea dintre oameni diferă, astfel încât ei să aibă nevoie unii de alții. În acest fel, toate lucrurile ajung la un numitor comun, deși în marea Lui înțelepciune, Domnul le-a creat aparent inegale.

13.Spune-mi, dragul meu Enoh, după ce ai ascultat cuvintele mele, am sau nu am dreptate? Inima ta este extrem de puternică, iar înțelegerea ta o depășește cu mult pe a mea. Vorbește-ne deci și descrie-ne căile juste ale Domnului, arată-ne treptele incomprehensibile ale creației Sale și învață-ne cum trebuie slăvit și glorificat Numele preasfânt al Domnului, pentru a deveni pe drept copii ai Iubirii Sale eterne, la fel cum suntem copii ai bătrânului nostru părinte pământesc. *Amin!*”

14.Auzind cuvintele sublime și pline de demnitate rostite de gura lui Enos, divinul Enoh i-a întrebat pe cei doi patriarhi: “Oare este pregătit un copil slab să îi învețe pe aceia de la care mai are multe de învățat?”

15.Dar Seth și Enos i-au răspuns: “Dragă Enoh, nu știi tu oare ce ne-a spus de atâtea ori părintele Adam? Numai cu binecuvântarea lui Dumnezeu au putut procrea patriarhii în trupurile copiilor lor sălaşuri pentru frații noștri mai tineri. Noi nu suntem decât procreatorii trupurilor, nu și ai iubirii, care este un spirit viu, născut din iubirea lui Dumnezeu. Întru iubire, noi suntem cu toții frați și surori, și respectiv, copii ai aceluiași preasfânt Părinte din Cerul cel mai înalt, sălaş etern al sfințeniei lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru adevărat. De aceea, continuă să predici din preaplinul iubirii tale și fii convins că vom ști să facem distincția între limba fratelui nostru și cea a copilului, prin grația lui Dumnezeu. Căci acela care predică iubirea, vorbește ca un frate, fiind inspirat direct de inima eternei Iubiri, iar cuvintele sale sunt precum un soare care răsare, a cărui lumină și căldură ridică ceața din văile întunecate ale pământului. Dacă cineva vorbește însă numai din înțelepciunea care i-a fost dăruită, învățătura lui este precum cea a luminii soarelui la amiază, despre care nu se poate spune că încălzește, ci arde cu putere, fiind insuportabilă, silindu-i pe oameni să fugă de razele sale prea strălucitoare și de arșița ei, în umbra cea mai deasă.

16.Tu, dragă Enoh, ai înlăuntrul tău o fântână plină de iubire și nu de înțelepciune goală. Lasă așadar soarele tău de dimineață să răsară și pentru noi, frații tăi întru Dumnezeu!”

17.Enoh le-a răspuns: “Dragii mei părinți, dacă așa stau lucrurile, cum de altfel îmi spune și inima mea plină de iubire pentru Dumnezeu, atunci ați rostit adevărul. Ați uitat totuși un lucru extrem de important, și anume, că oricine poate vorbi și acționa liber pentru gloria lui Dumnezeu, în orice manieră și oricând dorește acest lucru; dar de predicat în Numele Lui nu poate decât acela care a fost inspirat de El. Mie mi s-a dăruit aceasta numai de către voi, dar nu încă de El, de aceea eu nu

voi predica decât în fața voastră. Dar atunci când mi se va dăruia și din Cer, numai atunci voi putea predica eu despre marea putere a Numelui eternei Iubiri în fața tuturor fraților mei. Oricum, în ceea ce privește maniera justă de a lăuda marele Nume, voi, dragii mei părinți, știți prea bine care este modul de glorificare și închinare cel mai plăcut în fața Domnului, și știți de asemenea că nici cuvintele și nici gesturile, gândurile sau riturile ceremoniale nu valorează nimic în fața Lui, ci numai iubirea și ascultarea reprezintă ofranda cea mai plăcută în fața Lui, pe care i-o putem aduce noi, oamenii. El, care este Dumnezeu și Tatăl nostru, al tuturor, știe prea bine care sunt intențiile Sale față de noi, astfel încât, făcă-se voia Lui acum și de-a pururi. *Amin!*”

18. “Într-adevăr, a spus Seth, toate cuvintele tale, dragă Enoh, sunt pline de o înțelepciune izvorâtă din iubirea ta nesfârșită față de Domnul, și au fost pentru noi precum o dimineață minunată, ca un soare care a răsărit în lăuntru tău și care luminează cu blândețe brazdele noastre. Ascultă, Enoh, orice adevăr este o lumină ce răsare din flacăra gingașă a eternei Iubiri; iar această lumină superbă și glorioasă este adevăratul soare de dimineață al inimii. Ea este unica lumină, iar în afara ei nu există nici o alta, căci chiar lumina soarelui nu este altceva decât o palidă reflectare a acestei lumini glorioase, cea a eternei Iubiri. Ei bine, această lumină strălucește atât de gingaș în inima ta încât ne înprospătează și ne încălzește inimile, inspirându-le gânduri sublime, demne de preasfântul nostru Tată. Da, atunci când vorbești tu, parcă aș asculta o muzică a sferelor, născută dintr-o lume care va apărea cândva prin descendenții noștri, precum un mare șuvoi de lumină din dimineața eternă a lui Dumnezeu. Iată, aceasta este maniera în care ne inspiră inimile cuvintele tale. Așadar, nu păstra tăcerea, ci vorbește-ne, dând inimii tale curs liber și împlinind astfel dorința mea și a lui Enos”.

19. Auzind aceste cuvinte, Enoh și-a ridicat ochii către cer și Mi s-a adresat astfel în inima sa: “Preasfântul meu Tată, revarsă-Ți grația asupra mea, sărmanul Tău copil. Iată, mi se cere să dăruiesc, dar eu nu am nimic altceva decât iubirea mea față de Tine. O, Tată, în fața Ta, noi nu suntem altceva decât niște bieți viermi care se târăsc prin praf, o, Părinte atotputernic, etern și preasfânt. Nimic bun nu există în noi în afara iubirii noastre pentru Tine, care s-a născut ea însăși din Tine. O, Tată preabun și preasfânt, îngăduie-ne să Te iubim cu această iubire care provine de la Tine, din toată inima și cu toată puterea noastră. Ce pot spune eu, care sunt atât de slab, în condițiile în care iubirea mea pentru Tine îmi inhibă întotdeauna limba. După cum știi prea bine, eu sunt incapabil să îți laud Numele și să Te glorific, căci iubirea mea pentru Tine îmi paralizează limba.

20. De aceea, o, Tată, te implor, revarsă-Ți grația asupra mea, sărmanul vierme, și eliberează limba mea, dacă aceasta îți este voia, pentru ca eu să pot vorbi în fața părinților mei, a fraților și copiilor mei, întru slava Numelui Tău. Tu știi prea bine că Enos, Kenan, Mahalaleel și părintele meu, Jared, au predicat adeseori marea glorie a Numelui Tău preasfânt, de aceea, îngăduie-mi să nu fiu fiul nevrednic al unor părinți atât de devotați!”

21. Și iată, după ce Enoh și-a rostit astfel în inima sa plină de iubire micuța rugăciune, care a fost o rugăciune autentică – singura care îmi face plăcere – am trimis un înger din cer să îl întărească pe fratele său Enoh, dând curs liber limbii sale. Simțind acest lucru, Enoh și-a făcut curaj și a vorbit astfel:

22. “O, dragii mei părinți, mult iubiți de Dumnezeu, iubirea mea pentru El m-a făcut pentru scurtă vreme orb, surd și mut. În marea Lui grație, Domnul a privit însă către mine, iar iubirea Lui infinită m-a întărit și mi-a eliberat limba slăbită. Iată ce a făcut din mine Iubirea eternă. Acum pot cu adevărat să vorbesc, laudând Numele Tatălui preasfânt.

23. Ascultați, căci aceasta este voința lui Dumnezeu, Cel care este preaplin de iubire: omul trebuie să-L iubească pe El din toată inima sa, căci nicăieri nu există altă putere sau forță decât numai cea a lui Dumnezeu. Astfel, întreaga putere a omului nu reprezintă altceva decât o putere izvorâtă din iubirea de Dumnezeu. Această putere a fost implantată în inimile noastre și nu reprezintă altceva decât iubire pură. De vreme ce dispunem de această iubire, noi nu trebuie să o

păstrăm pentru noi, ci trebuie să i-o oferim Aceluia care – în infinita Lui grație – a implantat-o din abundență, într-un mod atât de miraculos, în inimile noastre.

24. Noi nu putem oferi nimic Domnului fără să fi primit mai întâi de la El. Și credeți că i-ar face plăcere dacă i-am oferi pământul întreg, sau chiar întreaga creație? Vă asigur că El ne-ar răspunde: ‘Copii, Eu nu am nevoie de acestea, căci dacă lumile Mi-ar face plăcere, aş putea oricând crea din Mine Însumi miriade de lumi, căci aş avea suficient spațiu pentru ele, de-a lungul tuturor eternităților. Nu sacrificiile voastre materiale – care sunt o casă a morții – îmi fac Mie plăcere, ci numai inimile pline de căință și de smerenie, care Mă iubesc mai presus de orice. Voi sunteți posesorii liberi și absoluți ai unor asemenea inimi, care sunt darul Meu către voi. Dacă doriți, puteți să îmi dăruiați din nou Mie inima voastră, iar Eu voi pătrunde în ea împreună cu grația Mea. Atunci, veți trăi de-a pururi întru grația și Iubirea Mea eternă, și totul vă va deveni la fel de clar precum o picătură de apă. În cazul însă în care vă veți fereca inima în fața Mea, neîngăduindu-Mi să intru atunci când doresc, vă veți consuma rapid pâinea vieții dinlăuntrul vostru; și întrucât Eu, unicul Dăruitor al acestei pâini a vieții, nu mai sunt binevenit împreună cu Darul Meu, moartea eternă va fi consecința firească a iubirii de sine și a orgoliului vostru.

25. Căci iată – continuă Domnul – Eu nu Mă bucur atunci când iau, ci singura Mea beatitudine constă în a dăruia în permanență! Oricine dorește să primească, nu are nimic altceva de făcut decât să accepte cu bunăvoință ceea ce îi ofer Eu și să își umple inima cu grația Mea, pentru ca într-o bună zi, iubirea Mea să poată pătrunde plenar în ea. Căci cel a cărui inimă nu este pe deplin umplută de iubirea Mea nu va gusta niciodată viața dinlăuntrul lui, ci va fi înlănțuit în capcana morții exterioare. A sosit timpul să primiți grația Mea, pentru a putea accepta apoi iubirea Mea, până la sfârșitul tuturor timpurilor. Atunci, iubirea va fi cea dintâi, și toți cei care nu au această iubire nu vor putea primi lumina grației, fiind distruși laolaltă de către lumina lumii’.

26. Și iată, dragii mei părinți, ascultați în continuare discursul meu, căci el redă ce are de spus Tatăl ceresc. Iată cuvintele Sale: ‘Ascultați, copii ai grației Mele, grația Mea este o mare comoară și nimic pe pământ nu se compară cu ea. Grația Mea este o lumină adevărată, izvorâtă din înălțimea sfințeniei Mele, la fel cum iubirea Mea este adevărata pâine a vieții. Cine nu a primit grația Mea nu poate crede că Eu sunt Acela din care viața curge de-a pururi, iar cel care nu are credință este precum animalele, fiind întotdeauna supus judecății și constrângerii, oricare ar fi acestea. Dacă există însă cineva care M-a recunoscut pe Mine în iubirea sa, asupra lui vor curge râuri-râuri de grație și el va avea deja parte în mare măsură de ceea ce le va fi dăruit cândva, în marele Moment, oamenilor de pe acest pământ care sunt de bunăcredință.

27. De aceea, credeți, pentru ca într-o bună zi să puteți avea acces la iubire, și implicit la viață. Iubiți-Mă în spiritul vostru și lăsați fructele mâinilor voastre și întreaga voastră voință să fie martore ale vieții dinlăuntrul vostru, iar limba voastră să spună că sunteți copiii lui Dumnezeu. Eu îi voi judeca pe oameni în funcție de credința lor, dar pe copiii Mei îi voi conduce prin iubirea Mea, iar lumina înțelepciunii Mele va deveni farul lor etern, care le va ilumina viața beatifică întru Mine, Tatăl lor preaiubitor și preasfânt, acum și în vecii vecilor. *Amin!*”

28. O, dragii mei părinți, ați auzit ce a dorit să vă spună Domnul?” La care, Seth a răspuns: “Da, iubitul meu Enoh, am auzit cu claritate, dar nu am înțeles mult mai multe decât în cazul istoriei pe care ne-a spus-o Adam. Căci noi toți dispunem de grație, dar nu avem prea multă iubire!”

Capitolul 42

CÂNTECUL LUI KENAN DESPRE CELE ZECE COLOANE

(28 septembrie 1840)

1. După scurta observație a lui Seth referitoare la lipsa lor de iubire, celor trei li s-au alăturat Kenan, Mahalaleel și Jared, care i-au salutat cu căldură și Mi-au mulțumit pentru grația de a se fi întâlnit din nou. Seth i-a binecuvântat pe toți în numele Meu pentru a le permite astfel să vorbească în fața iubirii Mele și în prezența lui Seth, care era al doilea în linia binecuvântată a lui Adam, pe care Eu Însuși aveam să o închei prin încarnarea Mea din marele Moment.

2. După ce cei trei au primit binecuvântarea, Kenan a vorbit primul: “Dragi părinți și copii, ascultați cu atenție cuvintele mele, căci doresc să vă mărturisesc că am avut o viziune astă noapte. În această viziune, se făcea că mă aflam în fața a zece coloane care înconjurau o mare apă, care se izbea adeseori cu furie de ele. Pe prima coloană stătea Adam, care se adresa astfel valurilor: ‘Ascultați, copii, Dumnezeu, Domnul Zebaot, Părintele atotputernic și preasfânt al tuturor copiilor de pe pământ, născuți din mine, este unicul Dumnezeu. La fel cum El m-a făcut pe mine unicul om de pe pământ, El este dintru eternitate unicul Dumnezeu, iar în afara Lui nu există alt Dumnezeu. Căci infinitatea este pe deplin umplută din eternitate în eternitate cu gloria, sfințenia și iubirea Lui. De aceea, voi, valurilor, trebuie să credeți că Domnul este unicul, supremul, eternul, atotputernicul, preasfântul, adevăratul, Cel preaînțelept, preaplin de iubire, de grație, de compasiune, de o bunătate supremă și sublimă, Dumnezeul, și implicit, Părintele nostru. De aceea, calmați-vă, voi, valuri nărăvașe, căci lumina acestui unic Dumnezeu poate străluci deasupra voastră până în străfundurile voastre, acolo unde se află fundamentul vieții voastre! *Amin!*”

3. Și iată, valurile din jurul coloanei lui Adam au devenit calme și o lumină puternică a strălucit din înălțimile lui Dumnezeu deasupra oglinzii apei – acum lină – a cărei suprafață strălucea acum precum un soare; din străfundurile apei s-a auzit atunci un cântec de laudă, plutind deasupra apelor precum un nor luminos și ridicându-se cu o forță din ce în ce mai mare până în înălțimile sacre și eterne ale atotputernicului Tată, Dumnezeu cel unic.

4. Și ascultați mai departe, dragi părinți și copii, ce am văzut în acea viziune de astă noapte, nu cu ochii trupești, este adevărat, ci răpit în extaz, cu ochi spirituali.

5. Nu departe de coloana lui Adam se afla o alta, similară. Valurile agitate ezitau să-și ridice capetele înspumate către această nobilă coloană, pe care doar o mângâiau pline de gingășie și reverență, ca și cum ar fi dorit să spună: ‘Priviți, oameni muritori, uitați-vă la Numele Celui Preaînalt, preasfânt și plin de iubire, numit Iehova! Numele Tatălui nu va fi niciodată invocat în zadar, căci El este preasfânt, preasfânt, preasfânt! O, oameni, o, copii – strigau în continuare valurile – nu uitați *al* Cui Nume este acesta! Realizați în inimile voastre că El este Numele lui Dumnezeu!’

6. Și iată, numai după ce am auzit aceste cuvinte uimitoare ale valurilor am îndrăznit eu să-mi ridic cu timiditate privirea uluită a spiritului meu către vârful coloanei, unde am văzut – oh, nu pot descrie în ce stare de preafericire – te-am văzut stând acolo în picioare, în vârful strălucitor al coloanei, cu o înfățișare foarte serioasă, pe tine, dragul meu tată Seth! Iar tu te adresai valurilor potolite și le spuneai exact cuvintele pe care le-am auzit mai înainte din gura ta! Căci eu crezusem că aud din partea valurilor ceea ce tu rosteai de fapt din vârful înălțimii sacre, adresându-te valurilor care unduiau ușor în jurul coloanei. Am văzut această scenă la fel cum vă văd acum pe voi în fața mea.

7. Ascultați mai departe, mult iubiții mei părinți și voi, copii pururi ascultători! Nu departe de coloana lui Seth, înconjurată de valuri strălucitoare, am văzut cea de-a treia coloană. Aceasta era scaldată într-o lumină roșie, mai sublimă decât a tuturor celorlalte; iar valurile, care se izbeau din ce în ce mai agitat de celelalte coloane, stăteau aici liniștite, iar din vibrația lor blândă se înălța un cântec, plin de devoțiune și de iubire, un cântec sublim de laudă față de Domnul și Tatăl nostru etern și preasfânt.

8. Mi-am propus să investighez încotro se îndreptau vaporii divini, și iată, ochii mei, aproape orbiți de gloria cântecului devoțional ce ieșea precum un abur din apele calme și pure, au descoperit în vârful sacru al celei de-a treia coloane, înconjurat de nori luminoși, pe cel de-al treilea dintre voi, dragii mei părinți, adică pe Enos.

9. Tu, Enos, stăteai în picioare pe cea de-a treia coloană, adresându-le valurilor cumiți următoarele cuvinte sublimе: ‘O, voi, ape ale pământului, ascultați cuvintele inspirate de sus și sunetele discursului divin! Timp de șase zile și șase nopți puteți clipoci cu veselie și vă puteți deplasa în fel și chip, dar în cea de-a șaptea zi, binecuvântată de sfânta odihnă, în ziua de Sabat a Domnului, ziua cea sacră, veți dedica această zi exclusiv celebrării Tatălui preasfânt, așa cum se cuvine, pentru a-L glorifica și lăuda! Căci este într-un deplin acord cu ordinea divină ca toți cei ce au primit un suflu viu din partea lui Dumnezeu și care simt în inimile și în mințile lor iubirea sfântă a lui Dumnezeu, să respecte ziua sacră a odihnei și celebrării. Aceasta este și va fi de-a pururi voința sfântă a Tatălui divin: ‘Timp de șase zile, toate apele vor munci, vor curge și vor vâluri, dar în ziua sfântului Sabat nu vor face altceva decât să se odihnească, lăsând cântecul lor de glorie să se înalțe deasupra apelor tăcute și ascultătoare, și invitându-le la celebrare’.

10. Ascultați, dragii mei părinți și ascultătorii mei copii, căci ceea ce v-am spus acum este exact ceea ce am auzit în viziunea mea, cuvânt cu cuvânt.

11. Și ascultați-mă cu răbdare mai departe, dragii mei părinți, și voi, copii care ne iubiți, ce alte minuni ale iubirii divine și ale grației orbitoare am văzut în continuare cu ochii uimiți ai spiritului. O, părinți și copii, la fel cum mă vedeți și mă ascultați acum pe mine vorbindu-vă cu exaltare, așa stăteam eu în viziunea mea, scaldat în lumina cea roșie, pe o a patra coloană, cu o înălțime ceva mai mică, înconjurat din toate părțile de aceleași valuri agitate. Uluit de această poziție pe care o ocupam, atât de neașteptată, la fel ca și părinții mei, am remarcat cu tristețe că cu cât se aflau mai departe de coloană, valurile deveneau mai întunecate și mai turbulente, ridicându-și de multe ori capetele agitate, precum niște munți înspumați, cu mult deasupra înălțimii coloanei pe care stăteam plin de tristețe și de anxietate, ca și cum ar fi fost niște copii neascultători și obraznici, care și-au propus să răstoarne coloana tatălui și mamei lor, înjurându-i cu limbi blasfemiatoare și călcându-i în picioare cu tălpile lor lipicioase, pe care se afla un fel de mazăgă cenușie, ce simboliza cea mai neagră ingratitude posibilă.

12. După ce am privit o vreme cu inima însângărată această privesc, din coloană s-a născut subit o furtună cumplită, îndreptându-se cu furia unui uragan către capetele înspumate ale valurilor revoltate. Și iată, nu a trecut mult până când această mare furtună, născută din coloană, a potolit prin forța pedepsei sale valurile furioase, care au intrat într-o stare de calm binecuvântat, întrerupt din când în când, într-o manieră plăcută, de murmurul ușor al unduirilor mării întinderi de apă, urmat de un calm complet la ascultarea suflului izvorât din gura divină. Iar după ce iubirea atotputernică a Tatălui etern și preasfânt a reușit să realizeze prin asemenea mijloace uimitoare starea de calm binecuvântat, un sunet minunat a ieșit din gura mea, nuanțându-se în cuvinte sacre ce păreau că ies din inima plină de iubire a Tatălui preasfânt și etern, din Înălțimea tuturor înălțimilor, unde sălășluiește Lumina tuturor luminilor, în sfere strălucitoare nesfârșite, curgând din abundență în curenți strălucitori ce luminau cu putere deasupra suprafeței nesfârșite și ascultătoare a apelor. Și iată, vă voi reda în continuare – la fel cum am auzit și eu – semnificația sunetelor glorioase ale acestei voci divine. Cuvintele erau minunat de frumoase și exprimau următoarele idei sublimе:

13. ‘Ascultați – a vorbit vocea divină – voi, torente înclinate către violență. Voi, valuri agitate, datorați ascultare și iubire coloanei lui Kenan, dacă doriți să continuați să udați multă vreme fisurile moarte și solide ale pământului în suferință. Dar vai acelor valuri prea agitate dacă vor îndrăzni vreodată să se ridice deasupra coloanei lui Kenan!’

14. Oricât de sus se vor ridica ele, Eu le voi solidifica prin puterea eternă a mâniei Mele și a furiei Mele arzătoare, transformându-le în munți despicați, ca pedeapsă temporală și spirituală eternă, datorită căreia vor arde de-a pururi în prăpastia blestemului Meu.

15. Cât despre valurile ascultătoare și liniștite, acestea se vor bucura în curând – prin marea Mea grație – deopotrivă temporar și în eternitate, de apariția luminii eterne Iubiri a Tatălui preasfânt al tuturor părinților, intrând astfel în curenții binecuvântați și preafericți care se vor îndrepta către marea vieții eterne.

16. Nu vă ridicați așadar mai presus de coloana sfântă și strălucitoare a lui Kenan. Aceasta este voința Tatălui etern și preasfânt, Judecător al valurilor furioase, al mărilor vieții și al tuturor curenților izvorâți din Dumnezeu!’ Iată, mult iubirii mei părinți și copii, aceasta a fost viziunea mea interioară, petrecută exact așa cum v-am povestit-o, adevărată și minunată, născută prin activitatea superioară a eternei Iubiri a lui Dumnezeu.

17. Și ascultați mai departe ce miracole ale Iubirii divine am văzut în continuare, cu o claritate atât de mare de parcă aceste lucruri neobișnuite se petreceau în lumea substanțială, în fața ochilor larg deschiși ai corpului meu fizic.

18. Mă aflu în continuare în vârful coloanei strălucitoare și priveam către cea de-a cincea coloană. Imaginați-vă uimirea mea în fața noilor minuni care se revelau în fața mea, împlinite de Iubirea divină a Tatălui etern și preasfânt!

19. Acea coloană era neagră de la bază și până la vârf, iar valurile care se loveau violent de ea păreau niște baroase de fier ce încercau să se distrugă reciproc. Moartea urla pretutindeni din adâncimile apelor furioase, și pe măsură ce se lăsau cuprinse de mânie, valurile se solidificau pe rând.

20. Am privit în noaptea profunzimilor tenebroase ale morții, iar ceea ce am văzut acolo, credeți-mă, limba umană nu poate descrie, preferând să devină mută în fața ororilor acelor valuri furibunde, arzând într-o mânie cumplită!

21. După ce am privit o vreme cu ochii larg deschiși ai spiritului situat în inima sufletului, mi-am ridicat privirea cu inima grea spre vârful coloanei întunecate, iar acolo te-am văzut pe tine, Jared, fiu al primei iubiri binecuvântate a fiului meu Mahalaleel, rugându-te cu fervoare Tatălui etern și preasfânt, din iubire pentru valurile înnebunite de furie care se luptau și se omorau reciproc.

22. Și în timp ce tu, Jared, te rugai astfel, din cerul larg deschis a coborât subit un mare potop de iubire plină de compasiune, revărsându-se deasupra valurilor înspumate care fuseseră solidificate de căldura mâniei mortale. O, ascultați-mă, suprafața împietrită a mării moarte a prins din nou viață, iar valurile s-au înmuiat, pierzându-și duritatea plină de amărăciune și curgând împreună precum frații și surorile, ajutându-se și sprijinindu-se reciproc cu blândețe și gingășie, și bucurându-se laolaltă în brațele și inimile deschise ale celorlalți, încălzite din nou de Iubirea eternă.

23. Atunci, mâini atotputernice au așezat o sabie aprinsă în mâinile tremurătoare ale lui Jared, care continua să se roage; acesta a privit-o rapid, după care, supunându-se poruncii divine, a aruncat-o cât de departe a putut. În continuare, am auzit cu claritate următoarele cuvinte:

24. ‘Voi, valuri pământești lipsite de credință, nu veți mai îndrăzni niciodată să ucideți ființe create de Iubirea eternă în calitate de copii ai Ei, căci Eu sunt deopotrivă Domn al vieții și al morții! Cel care își va ucide cu inima furioasă frații și surorile, va fi pedepsit cu moartea eternă a spiritului și sufletului său. De aceea, fie ca nici unul dintre voi să nu mai lovească pe nimeni, să nu mai bată, să nu mai blesteme și să nu maiucidă pe semenii săi, căci Eu sunt Domnul și Dumnezeul atotputernic al vieții, precum și al morții temporare și eterne!’

25. Și vă rog să mă credeți, mult iubirii mei părinți și voi, copii plini de iubire, cele ce v-am povestit cu credință s-au petrecut întocmai, pas cu pas și cuvânt cu cuvânt.

26. După ce am auzit și văzut cu claritate cele relatate mai sus, am privit către cea de-a șasea coloană, unde am văzut – oh, ascultați-mă, iubiți părinți și copii – oh, limba mea se teme să povestească în fața ochilor voștri plini de curiozitate ororile pe care le-a văzut sârmanul vostru Kenan acolo, la cea de-a șasea coloană.

27. Am văzut coloana înconjurată de sânge și de un noroi oribil, iar în locul valurilor care se agitau în jurul coloanelor anterioare, aici coloana era înconjurată de viermi dintre cei mai dezgustători, care se târau în jurul ei.

28. Și ascultați, chiar și splendida coloană era – spre deosebire de celelalte – murdărită de la bază și până la vârf cu sângele rușinii, provenit de la viermii cei hidoși. Ei se târau adeseori până la vârf, care era din ce în ce mai acoperit de mase de viermi care se zvârcoleau, astfel încât semnul glorios al voinței divine nu mai putea fi văzut aici.

29. Oricât de departe ar fi privit ochiul spiritual, el nu putea vedea altceva decât movile peste movile formate din acești viermi, înghesuindu-se unii în ceilalți, zvârcolindu-se și combinându-se cu alți viermi mai mari, luptându-se pentru a ajunge în vârful coloanei lui Mahalaleel, cea acoperită de noroi. Ei doreau să o priveze pe aceasta de forma sa divină prin care voința sacră a Tatălui etern trebuia proclamată valurilor aflate în pace ale marilor ape ale vieții din marea nesfârșită a iubirii preasfinte din inima Tatălui etern și preasfânt.

30. Dar ascultați ce s-a petrecut mai departe! Brusc, cerul a bubuit, soarele și-a pierdut lumina, la fel ca și luna și stelele, care au început să cadă în număr mare de pe cerul însângerat.

31. Și ascultați! După ce s-a petrecut acest lucru, din profunzimile mlaștinii urât-mirositoare s-au auzit voci care țipau și se văietau: ‘O, acoperiți-ne, voi, stele prăbușite, pentru a nu mai vedea vreodată fața lui Mahalaleel, cel care a venit în numele mâniașului și eternului Dumnezeu, sub forma acestei calamități pentru a ne pedepsi pe noi, sârmani viermi care ne cățărăm până în vârful glorioasei coloane!’

32. După ce aceste strigăte s-au ridicat din profunzimile întunecate ale morții, cerurile s-au deschis și din ele au coborât șuvoaiele atotputernice ale focului divin, care curgeau peste coloana lui Mahalaleel.

33. Dar Mahalaleel, iluminat de Spiritul Domnului, a spus: ‘Ascultați, voi, valuri murdare, în formă de viermi, iubirea Domnului este eternă, sfântă și pură; de aceea, voi nu trebuie să practicați preacurvia.

34. A sosit timpul ca focul sfânt din cer să vă spele pe voi, viermi murdari, în flăcările eterne ale mâniei, dacă nu vă veți spăla singuri înainte, pentru a redeveni valuri liniștite, pline de lumina iubirii și a grației’.

(2 octombrie 1840)

35. După ce aceste cuvinte atotputernice au ieșit din gura lui Mahalaleel, însoțite de fulgere și tunete, masele de viermi au început să se scufunde, și după ce au atins nivelul cel mai de jos, formele hidoase s-au topit precum metalul sub focul arzător al întunecatei forje, dând naștere unor valuri încă întunecate la început, apoi din ce în ce mai pure, ce unduiau în curenți liniștiți.

36. Și ascultați, ordinea divină glorioasă a fost astfel restabilită, iar eu mi-am putut plimba privirea încântată de-a lungul și de-a latul apelor nesfârșite, acum purificate. Nu am mai văzut nicăieri mase de viermi care să se împingă unii în alții, ci cel mult mici valuri mai întunecate care se apropiau ici și colo de cele luminoase, devenind ele însele prin contactul cu acestea din urmă din ce în ce mai luminoase, iar în final chiar auto-luminoase. Privind din nou către coloana lui Mahalaleel, am remarcat că aceasta fusese spălată de întreaga rușine sângerie, și că acum strălucea sublim într-o lumină alb-strălucitoare, fiind înconjurată de valuri jucăușe și luminoase.

37. Ascultă, Mahalaleel, te-am văzut atunci în genunchi mulțumindu-i Domnului, Tatălui preasfânt al valurilor acum strălucitoare. Și iată, fiecare cuvânt de mulțumire adresat de buzele tale tremurânde Tatălui eternei Iubiri plutea în sus, către înălțimile eterne ale Tatălui preasfânt, precum un soare luminos.

38. Și ascultați, iubiții mei părinți și copii, căci tot ce v-am spus până acum s-a petrecut aidoma în viziunea mea.

39. De vreme ce ați acceptat în inimile voastre cele de mai sus, îngăduiți-mi mie, Kenan, să vă spun mai multe despre minunile nocturne ale iubirii divine și ale grației sublime a Tatălui etern și preasfânt.

40. Ascultați! După ce mi-am bucurat privirea în lumina strălucitoare a grației, ce plutea dinspre înălțimile eterne ale Părintelui divin al Iubirii către valurile liniștite și luminoase, am zărit subit luciul roșiatic al celei de-a șaptea coloane; iar Enoh, divinul și cinstitul Enoh, stătea, sau mai degrabă plutea suspendat, deasupra acestei coloane strălucitoare.

41. Valurile amenințau însă cu răutate această coloană a lui Enoh, care se ridica foarte sus, în atmosfera înflăcărată. Nu după multă vreme, continuând să privesc cu ochii spiritului această imagine uluitoare, am remarcat că sub valurile răutăcioase, parțial acoperite de mâl, se aflau alte ape străine, furate și încătușate în lanțuri cumplite.

42. Acestea erau apele iubirii și ale grației, ale vieții și luminii, precum și alte ape. Și toate aceste ape nenumărate erau solidificate, precum pietrele transparente, ținute în lanțurile zornăitoare ale infamei iubiri de sine.

43. Și iată, părinți și copii ai mei, cum a avut loc această tâlhărie și acest furt îngrozitor. Vă voi povesti exact ceea ce am văzut. Purtate de dorința de a fura, masele de apă se ridicau sub forma unor vapori, precum niște norișori drăgălași, din marea întindere răutăcioasă de apă care înconjura coloana lui Enoh din toate direcțiile. Acești norișori pluteau apoi departe de limitele firești ale coloanei lor tutelare, și remarcând suprafețele calme din celelalte zone ale marilor ape, ele se îndreptau către ele cu viteza fulgerului, apucau valurile liniștite cu o grabă plină de lăcomie, le transformau într-o ceață formată din vapori, le ridicau apoi în aer și le târau cu forța unui uragan înapoi în adâncimile sinistre și murdare ale mlaștinii lor de origine. Aici, ele scufundau apele furate în această manieră odioasă, le împingeau în jos și le comprimau cu puterea lor furată până când se transformau în pietre dure, după care le acopereau cu mâlul și cu noroiul minciunilor izvorâte din satisfacerea intereselor lor meschine și rușinoase.

44. Totuși, această activitate plină de răutate nu a durat multă vreme, căci în curând l-am văzut pe Enoh devenind mult mai strălucitor decât soarele, iar razele arzătoare ce ieșeau din capul lui precum niște curenți atotputernici, au transformat și au purificat instantaneu profunzimile furate ale apelor murdare și inflamate de rapacitate.

45. De îndată ce razele arzătoare ce ieșeau din capul lui Enoh au atins suprafața apelor răutăcioase, acestea au început să bolborosească și să fiarbă. Forțată de căldura razelor, imensa suprafață de apă a fost nevoită să cedeze sub constrângere toate apele străine furate într-un mod nedemn și solidificate prin iubire de sine și prin lăcomie. Astfel eliberate, acestea din urmă s-au grăbit să se ridice la suprafață, din vaporii întunecoși și sordizi ai curenților de dedesubt, ridicându-se precum niște nori strălucitori în atmosfera purificată de deasupra. Și iată, pe măsură ce ele se ridicau din profunzimile întunecate ale morții, din coloana lui Enoh a început să sufle un vânt care le-a purtat cu multă atenție – precum niște copilași nebuni de fericire – pe deasupra vaporilor otrăviți ai apelor murdare, înapoi în brațele iubitoare și larg deschise ale apelor înnobilate prin poruncile date de grația divină. După această nouă dovadă minunată a Iubirii supreme, Enoh și-a întins brusc brațele și a vorbit cu o voce puternică, asemănătoare cu bubuitul unui tunet:

46. 'Voi, valuri murdare, rapace, hoațe, ascultați din profunzimea locurilor întunecate și noroioase în care locuiți voința eternului și atotputernicului Dumnezeu. Ascultați cu suprafața calmă

cuvintele puternice ale mântuirii, care vă strigă: Fiecare picătură este numărată continuu în inima eternei Iubiri, și astfel, fiecare își aparține sieși și eternei Iubiri. De aceea, nimeni nu trebuie să devină prada luată cu cruzime de altul. Căci vai celui care fură, tâlharului plin de răutate și ucigașului proprietății altor ape și ființe mai pure; într-adevăr, vai de valurile care, în mod nefericit, se iubesc numai pe ele însele! Rețineți: răutatea hoților și a tâlharilor nu va da niciodată naștere unor valuri cuminiți și senine, ci morții rigide, solidificată în pietrele dure ale blestemului etern, care vor fi aruncate în profunzimile cele mai de jos ale pământului prin puterea mortală a constrângerii, acum sau în viitor. “Nu vei fura și nu vei tâlhări”, spune voința atotputernică a eternului și preasfântului Dumnezeu.

47. Rețineți și aplicați, viermi plini de răutate!’ Și iată, dragii mei părinți și voi, copii plini de iubire, acestea au fost ultimele cuvinte tunate de Enoh de pe coloana sa strălucitoare, referindu-se atât de glorios la voința divină. În timp ce teribilele cuvinte pluteau tot mai departe deasupra suprafețelor oribile și întunecate ale apelor, străine chiar și în fața ochilor spiritului, am putut auzi cu claritate voci ce urcau la suprafață din adâncimi. Aceste cuvinte, îndreptate către coloană, aveau un ton ascultător: ‘Curăță-ne, herald strălucitor al voinței atotputernice a lui Dumnezeu cel etern și preasfânt, pentru ca și noi să devenim plăcute în fața ochiului iluminator și sacru al eternei Iubiri, la fel ca și celelalte ape!’

48. Și iată, dinspre coloana strălucitoare au început să sufle vânturi puternice, purtând în mod miraculos și din abundență focul eternei Iubiri către valurile nesfârșitei suprafețe de apă, acum ascultătoare. Iar valurile și curenții au fost purificate prin această căldură blândă, devenind la fel de strălucitoare ca și suprafața soarelui; ele îl laudau și îl glorificau pe Domnul Grației, rotindu-se ordonat în jurul coloanei care strălucea din ce în ce mai tare. Iar ecourile sacre răsunau armonios de-a lungul spațiilor nesfârșite ale valurilor strălucitoare. Și tot ce v-am relatat cu credință a fost exact ceea ce am văzut cu ajutorul ochiului meu spiritual.

49. De vreme ce m-ați ascultat până acum cu atâta răbdare, dragii mei părinți și voi, copii plini de iubire, pe mine, Kenan – vorbitorul spiritual, continuați să ascultați despre alte miracole ale iubirii și grației divine pe care le-am văzut. Nu departe de mine, am descoperit o coloană foarte netedă, arătând de parcă ar fi fost construită din metal lustruit. Aceasta era înconjurată de o mare de nisip.

50. De la distanță mi s-a părut inițial că văd valuri de apă, dar pe măsură ce mă apropiam cu privirea de această întindere prăfoasă, mi-a devenit clar că nu era vorba de apă, ci de nisip uscat, ridicat în vârtejuri de vânturi, ceea ce îmi dăduse impresia falsă că ar fi fost niște valuri în mișcare.

51. După ce am privit o vreme cu uimire și neplăcere, fără să descopăr nici o picătură de apă, mi-am ridicat ochii către cer și L-am implorat pe Tatăl etern și preasfânt al iubirii, invocând grația Sa, ajutorul și sfatul Său înțelept. Dar cerul a rămas tăcut, învăluit în lumina sa alb-strălucitoare, cu slabe nuanțe roșiatice ici și colo, și nici cel mai mic sunet nu se auzea din înălțimile sacre și eterne ale sălașului Părintesc, care devenea din ce în ce mai înnorat, deși de regulă el răspândea cu atâta ușurință iubirea și grația Sa pe pământ.

52. Și iată, valurile înșelătoare de nisip au început deodată să se înalțe din ce în ce mai sus, devenind – în mod firesc – din ce în ce mai dense pe măsură ce se ridicau, astfel încât nici chiar raza cea mai curată nu mai putea pătrunde prin masele prăfoase și grele, formate din nisipul înșelător, pentru a lumina ochiul.

53. Din fericire însă, această poveste penibilă nu a durat mult, căci – spre ușurarea inimii mele – l-am văzut în curând pe Methuselah stând în picioare în vârful coloanei înconjurată de nisipul întunecat, și el era înarmat cu o sabie de foc cu dublu tăiș. Era legat la ochi cu o fâșie de pânză murdărită de praf, iar urechile sale erau astupate cu o rășină uscată. Dar iată, subit a apărut – învăluit într-o lumină orbitoare – un vultur puternic aflat într-un zbor rapid. El a zburat în jurul capului lui Methuselah în cercuri din ce în ce mai mici, i-a luat apoi cu ciocul fâșia de pânză de pe

ochi și i-a scos cu cea mai mare atenție bucățile de rășină din urechi. După ce a eliberat astfel simțurile lui Methuselah, puternicul și strălucitorul vultur a zburat din nou către înălțimile sacre ale cerului, de unde venise, luminând chiar și la mare distanță precum o stea. Iar credinciosul și bunul Methuselah a apucat spada de foc cu dublu tăiș, învârtind-o cu amenințătoarea sa mână dreaptă în cercuri îndreptate către toate direcțiile imaginabile, precum niște fulgere.

54.Și în timp ce el învârtea cu forță spada de foc, limbi înflăcărâte și strălucitoare ieșeau din aceasta, precum scânteile dintr-un trunchi de copac uscat și plin de rășină – din cei care cresc la poalele acestor munți – care arde cu mare intensitate.

55.Nenumăratele vâlvătai se îndreptau astfel cu cea mai mare viteză către toate direcțiile, de-a lungul și de-a latul nesfârșitei întinderi de nisip, generând prin flăcările lor un mare haos la atingerea nisipului înșelător, și nu-mi era încă clar ce ar fi putut îmbunătăți acest lucru.

56.Am privit această scenă cu mari speranțe, constatând că la început limbile de foc se amestecau cu nisipul înșelător, dar rezultatul nu era altceva decât tot nisip, care devenise însă alb din cauza căldurii excesive.

57.Dar iată, chiar în mijlocul acestor dorințe îndelung înșelate a apărut Methuselah, care arăta extrem de sever, și el a început să predice cu putere voința Tatălui etern și preasfânt în fața nisipului încins. Cuvintele pline de forță ce ieșeau din gura lui Methuselah curgeau cu puterea apelor într-un defileu strâmt, făcând un zgomot teribil și cărând totul cu ele, inclusiv nisipul – la fel cum făcuseră anterior limbile de foc – în toate direcțiile. Iar cuvintele teribile au devenit din ce în ce mai clare, pline de forță, ilustrând pe bună dreptate atotputerea și măreția eternă a sfințeniei lui Dumnezeu.

58.Și iată, dragi părinți și copii, care au fost aceste cuvinte: ‘Tu, praf superficial, ascultă voința sfințeniei lui Dumnezeu! Nu vei mai îndrăzni niciodată să te înalți în mod înșelător acolo unde nu-ți este locul, ci te vei transforma în apă curgătoare și pură, înălțându-te astfel sub forma valurilor strălucitoare în eternitate; căci falsitatea te va conduce mai devreme sau mai târziu către pieirea deplină!’

59.Și iată, auzind suprafața nesfârșită a acestor cuvinte, firele de nisip au început să se dizolve în picături pure de apă, care s-au unit fericite în lumina orbitoare a adevărului, devenind astfel o suprafață nesfârșită de apă, de o puritate extremă, ce lauda fericită Numele preasfânt al eternului Dumnezeu. Ele au spălat nisipul greu ce rezista încă lipit de coloana lui Methuselah, pe care au început să o laude și să o înconjoare în cercuri concentrice, ridicându-și capetele înspumate pline de iubire și de strălucire, iluminate fiind acum de lumina ce ieșea din abundență din coloană.

60.Ascultați, părinți vrednici și copiii mei scumpi, ce am văzut în continuare cu ochii spiritului și ce am auzit cu urechile larg deschise, lucruri pe care vi le raportez acum cu credință, exact așa cum s-au petrecut. Ele reprezintă adevărul, nimic altceva decât adevărul, care este natura reală și sublimă a iubirii. Astfel, minciuna este redusă la nimic, mai presus de orice alt viciu, căci numai minciuna este opusul exact al adevărului etern al iubirii Tatălui ceresc.

61.Iar acum, mult iubiții mei părinți și copii plini de iubire, ascultați mai departe despre toate minunile pe care eu, Kenan al vostru, le-am văzut cu ochi uluiți. M-am simțit în continuare ca și cum eu, la fel ca și coloana pe care stăteam, am fi fost aruncați tot mai departe, în regiuni tot mai distanțate de celelalte coloane. Și la fel ca și în cazul anterior, am văzut și acum din înalta mea poziție cea de-a noua coloană.

62.O, părinți și copii, cât de ciudat era totul aici! Din profunzimea nesfârșită a nopții eterne se înălța o coloană teribilă, pătată și murdărită de tot felul de culori sordide și lucitoare, care urca până la o înălțime atât de mare, încât ochiul nu îi putea vedea vârful. Nu se vedeau nici ape, nici nisipuri, nici un fel de mișcare sau de viață împrejur. Doar liniștea și noaptea eternă înconjurau această a noua coloană, hieratică și nesfârșită. Văzând acest deșert teribil, infinit și dezolant, m-am gândit: ‘Ce ar putea însemna aceasta? Pentru cine este această coloană infinită care stă aici?’

63. Am rămas astfel pe gânduri o vreme, dar în afara meditației mele zadarnice, nici o scânteie cât de mică nu lumina această noapte eternă și nesfârșită din jurul coloanei pătate. O, părinți și copii, m-am înspăimântat atunci foarte tare, căci până și lumina coloanei mele începuse să pălească, astfel încât abia mai percepeam dacă picioarele mele se mai aflau încă pe culmea ei ce abia mai lumina. Această experiență tristă m-a făcut să cad cu fața la sol și să mă rog din toată inima Tatălui etern și preasfânt, implorându-L să nu mă lase să pier aici.

63. După ce m-am rugat cu toată sinceritatea, am auzit o voce care îmi spunea pe un ton muștrător: ‘Kenan, ponderează-ți gândirea cu iubirea pură pentru Mine, Tatăl și Dumnezeuul tău, și vei începe în curând să vezi lucrurile într-o altă lumină!’ Am făcut imediat ce m-a îndemnat vocea divină, fără să mă mai gândesc deloc.

64. În timp ce făceam acest lucru cu o inimă plină de iubire, coloana care mi se păruse inițial ca fiind infinită a început să se scufunde din ce în ce mai adânc în abisul nopții eterne. Această scufundare nu a durat mult, când la urechile mele supersensibilizate a ajuns zgomotul unor ape aflate la mare distanță, care se prăbușeau ca într-o cascadă, cu un zgomot asemănător tunetului. Înainte chiar de a putea privi mai atent, o, dragii mei părinți și copii, masele uriașe ale torenților spumegând s-au prăbușit deja în spațiile întunecate și nesfârșite ale nopții eterne din jurul coloanei pătate. În curând, ceea ce fusese anterior o noapte eternă a devenit un spațiu nesfârșit umplut cu o apă noroioasă, aflată într-o continuă creștere. Am văzut acum și capătul coloanei care mi se păruse anterior infinită, coborând din înălțimile eterne ale cerurilor până la nivelul valurilor noroioase ale apelor murdare; în vârful sublim al coloanei stătea, precum un herald sublim al voinței divine, înveșmântat în glorie și lumină, Lameh, fiul mai tânăr al lui Methuselah. După ce m-a văzut și el, s-a adresat apelor, după cum urmează:

65. ‘O, ascultați-mă, ape mari, nu vă mai risipiți în dorințe; căci numai ceea ce posedați întru iubire și grația primită de sus, vă va rămâne întru eternitate, fiindu-vă din abundență suficient. Căci unul și același loc nu poate cuprinde decât un singur lucru. De aceea, nu mai urmăriți să vă autodistrugeți prin dorințe care vă sunt străine, ci limitați-vă și rotiți-vă exclusiv în sfera care vă este proprie, prin lauda și glorificarea Tatălui etern și preasfânt!’

66. Și ascultați, după ce Lameh a rostit aceste cuvinte înțelepte, apele s-au limpezit dintr-o dată, pătrunse de voința eternă a voinței divine. Eu, Kenan, am văzut cu ochii mei toate aceste lucruri, și așa cum le-am văzut, vi le-am relatat cu credință vouă.

(19 octombrie 1840)

67. Și ascultați, părinți preaiubiți și copii sublimi, o, continuați să ascultați cu răbdare sfârșitul discursului meu. Priviți împreună cu mine, Kenan al vostru, în profunzimile mâniei divine, precum și grația, licărind palid printre flăcările mâniei divine, care a coborât totuși asupra oamenilor lipsiți de credință de pe pământ!

68. O, ascultați și priviți tot ce am fost nevoit să ascult și să privesc eu în locul cel mai întunecat în care se găsea cea de-a zecea coloană. Toate coloanele anterioare aveau într-un fel sau altul o lumină proprie, chiar și cea de-a noua era înconjurată de un luci discret și pătat. Aceasta însă, cea de-a zecea în ordinea coloanelor, nu avea nici măcar o singură sclipire luminoasă, oricât de palidă. Era atât de întunecată încât eu nu puteam decât să o simt, fără să o văd, în pofida privirii extrem de ascuțite a ochiului spiritual. Fie că era înconjurată de apă, de nisip sau de un vid întunecat, acestea erau ascunse ochiului curios al lui Kenan cel din vis, datorită nopții celei incredibil de negre din jurul celei de-a zecea coloane.

69. Am așteptat multă vreme și am privit cu o atenție de trei ori mai mare în speranța că voi detecta vreo lumină cât de mică, dar eforturile mele s-au dovedit zadarnice, și nici măcar urechile mele nu puteau percepe vreun zgomot oarecare, fie el și vâjâitul ușor al unei brize.

70..O, ascultați, m-am înspăimântat atunci foarte tare, datorită acestei păci întunecate, sinonimă cu moartea eternă. Mă simțeam incapabil să mă rog sau să-L implor pe Tatăl etern al iubirii să mă elibereze cât mai rapid din această noapte cumplită a morții. Dar abia acum am simțit că nu doar ochii și urechile mele erau paralizate, ci și limba mea, astfel încât eram incapabil să vorbesc.

72.După ce am experimentat această senzație îngrozitoare, un fulger de lumină a izbucnit subit din profunzimea fără fund a nopții eterne, iluminând întregul spațiu, până la înălțimile metalice ale cerului care părea complet închis.

73.Deși fulgerele sunt de regulă urmate de un tunet, în cazul nostru, acest fulger nesfârșit de lumină nu a fost urmat de nici un fel de zgomot. Și la fel cum a fost înainte de fulgerare, după aceasta s-a lăsat din nou noaptea cea densă, ce acoperea totul de la un capăt la celălalt al infinității, astfel încât eu, Kenan al vostru, am început să tânjesc cu putere după lumină și viață, căci adevăr vă spun, mă cam săturasem de noaptea eternă a morții. O, părinți și copii, noaptea a durat încă multă vreme, până când, în cele din urmă, o stea micuță a apărut pe cerul metalic, ca o urmă palidă a fulgerului luminos care izbucnise cu mult timp în urmă din profunzimi, îndreptându-se către cer.

74.Ochii mei, orbiți după atâta vreme de întuneric, priveau acum fix la acest punct minuscul de lumină tremurătoare. Și în timp ce îl priveam cu uimire, am auzit cu claritate un sunet în urechea mea aproape surdă. Nu erau cuvinte sau voci umane, nici vreun zumzăit sau vreun zgomot puternic. Sunetul semăna cu fluieratul păstorilor atunci când își adunau oile lui Abel în jurul lor, după cum era obiceiul, până când oile se adunau în grabă, privindu-și păstorii credincioși cu ochi uluiți și cu capetele întoarse către cer.

75.Am auzit cu claritate fluierul, dar nu am putut vedea și oile lui Abel. În timp ce trăiam această experiență cu simțurile mele aproape moarte, un cuvânt m-a fulgerat în suflet, iar acest cuvânt atât de dulce spunea: ‘Limba ta este din nou eliberată, Kenan; acum roagă-te și imploră-L pe Tatăl luminii, iubirii și vieții, cerându-i lumină, iubire și viață pentru această coloană supusă morții!’

76.Am căzut atunci la pământ și am început să mă rog Tatălui iubirii și vieții eterne, implorându-L să-Și reverse compasiunea și grația sub forma unei lumini strălucitoare, pentru ca ochii mei să poată percepe extraordinara vastitate și măreție a morții întunecate. Iar după ce L-am implorat o vreme pe Tatăl divin, o voce puternică m-a strigat brusc pe nume, spunându-mi: ‘Ridică-te repede și privește în abisurile imense ale morții întunecate! Aici este locul celei de-a zecea coloane, cea spartă, care simbolizează adulterul, cel care distruge jumătatea inferioară a iubirii, care zace aici, împrăștiată în abisurile cele mai profunde ale morții, în timp ce jumătatea superioară a grației stă suspendată de bolta cerească și nu va coborî către bucățile sparte până când baza acestei coloane nu va fi curățată de murdăria șarpelui. Terenul este pământul, o casă a păcatului, iar murdăria șarpelui este carnea atractivă a tuturor femeilor din orașul lui Enoh, situat în ținuturile de jos. De aceea, vai pământului care va fi saturat de sângele fraților care datorită femeilor stricate s-au ucis cu cruzime unii pe ceilalți, umplând pământul cu sângele lor binecuvântat! În curând voi da drumul unui mare potop de apă din cer care va distruge toate trupurile, datorită cărnii ațățitoare a femeilor, prin care toate apele ce înconjurau această a zecea coloană au fost consumate. Oh, dă-te în spectacol, carne splendidă și atrăgătoare a tuturor femeilor, copii vicleni ai dragonului! Dă-te în spectacol, hrană dezgustătoare a viermilor din prăpastie, tu, pată pe onoarea Mea! Tu te scalzi și te speli zilnic cu apa cea mai pură, preparată cu tot felul de ierburi și mirodenii, îți freci pe piele uleiurile cele mai fine pentru a deveni încă și mai atrăgătoare, pentru a-i putea seduce pe copiii Tatălui etern și preasfânt.

77.Dar blestemul etern va cădea asupra ta! Acest lucru îl afirm Eu, Iehova, Dumnezeu cel Atotputernic, Etern și Preasfânt. Îți voi pregăti în curând o baie în care te vei putea îmbăia în eternitate și unde te vei putea murdări după pofta inimii.

78.Îți voi arăta în continuare ție, Kenan, în lumina grației Mele, cum se va petrece acest lucru! De aceea, ridică-te pe coloana ta, care apare și ea întunecată acum, și privește în ținuturile de jos, pentru a vedea ce se va întâmpla în curând!

79.Și ascultați, dragi părinți și copii, m-am ridicat atunci prompt și am privit cu mare uimire în profunzimile morții. Am văzut mulți dintre copiii noștri părăsindu-și munții și grăbindu-se fericiți către fiicele oamenilor pentru a se uni cu ele, concepând chiar copii, fii puternici și fiice încântătoare. Am văzut însă apoi cum fiii devin conducători cruzi, care îi ucideau și îi măcelăreau pe sărmanii fii ai oamenilor, și râuri de sânge curgând din trupurile fraților și copiilor oamenilor. Și toate aceste râuri de sânge nevinovat strigau cu putere către cumpăna cerurilor.

80.Iar cerul s-a deschis, și din breșa aceea strălucitoare a ieșit un înger care a zburat cu cea mai mare viteză către iubirea lui Lameh și i-a spus: ‘Noe, vei pregăti în continuare arca grației, așa cum Domnul te-a îndemnat deja să faci cu câtva timp în urmă, și te vei refugia în ea cu tot ceea ce te-a îndemnat Domnul să iei. Căci iată, pământul blestemat arde deja în diverse locuri, aprinse de mânia judecării lui Dumnezeu cel etern! După cum poți vedea, sângele acuzator a zguduit cu putere grația cerului. De aceea, Tatăl preasfânt a hotărât să spele pământul de acest blestem și să-l fertilizeze în vederea unei rase mai bune, care va crește în curând din tine, Noe al Lui, singurul care i-a rămas credincios’.

81.Și iată, dragi părinți și copii, după ce îngerul strălucitor i-a vorbit astfel iubirii lui Lameh, bolta de alamă a cerului a explodat subit, iar dintre crăpăturile ei au ieșit puhoai enorme de apă fierbinte, sub forma grației divine a Tatălui etern și preasfânt, pentru a stinge focul și pentru a mântui într-o bună zi vinovăția pământului păcătos.

82.Când apele potopului au ajuns în locurile mai joase ale pământului, am văzut nenumărați oameni ieșind și lamentându-se, încercând să se urce pe înălțimile munților. Am văzut femeile extrem de atractive, cu trupurile lor albe ca neaua, fiicele oamenilor, urcându-se pline de teamă și obosite, cu degetele însângerate, pe stâncile colțuroase, înălțându-și deasupra prăpăstiilor amețitoare mâinile către fisurile aprigului cer și strigând de disperare pentru alinare și ajutor. Dar strigătele lor erau în zadar, iar odată cu potopul care cădea cu o forță din ce în ce mai mare dintre spărturile cerului, vânturi puternice au început să sufle deasupra gingașelor copile umane, arzându-le și aruncându-le de pe înălțimile atât de greu cucerite înapoi în torentele dezlănțuite, ca un omagiu sinistru adus morții.

83.După ce au eliberat crestele muntoase de carnea cea albă, gingașă și atrăgătoare, vânturile au continuat să sufle și să șuiere cu o voce teribilă: ‘Acum îmbăiați-vă, spălați-vă și pomădați-vă, voi, hrană infamă și ațâțătoare a diavolului și a acoliților săi! Împodobiți-vă în brațele morții eterne și primiți-vă răsplata pentru neobositele voastre eforturi care au generat căderea succesivă a tuturor generațiilor de pe pământ, de la Adam și până la ultimul locuitor al acestui pământ blestemat; pășiți acum pe cărarea mortală a atrăgătoarei cărnii!’

84.Astfel strigau vânturile furibunde ori de câte ori eliberau câte un vârf de munte, urcat cu atâta greutate.

85.Dar această ucidere cumplită a cărnii păcătoase a femeilor voluptoase și a tuturor fiilor pământești și a copiilor cerului, înșelați și căzuți în păcat datorită propriei lor șiretenii seducătoare, nu a durat mult timp, căci am văzut în curând mari cantități de ape revărsându-se și urcând până pe cele mai înalte culmi ale munților. Și cu excepția mea, nici o ființă vie nu mai putea fi văzută și nici un sunet nu se mai auzea, mai puțin vuietul valurilor care se izbeau cu furie de coloana mea, ce abia mai lumina.

86.În cele nouă cazuri anterioare, eram obișnuit să văd – de îndată ce apele umpleau profunzimile nesfârșite ale morții – o coloană strălucitoare înălțându-se nobilă deasupra suprafeței apelor. Și chiar dacă respectiva coloană, așa cum s-a întâmplat cu a noua, nu era imediat pe deplin

vizibilă în fața ochiului cercetător al lui Kenan, nu dura mult și Lameh, ieșit din ceruri, putea fi văzut deasupra ei, aducând legea. Dar acum nu se mai vedea nici o coloană.

87. Am așteptat multă vreme și am rămas uluit să văd – în locul coloanei – arca grației plutind către mine pe apele acum liniștite. Când aceasta a ajuns la locul în care simțisem că era coloana cea neagră – eu nevăzând nimic pe vremea aceea – apele s-au retras, iar arca a rămas exact deasupra unei coloane foarte înalte, strălucind acum ușor, care se ridicase dintre ape.

88. După ce arca a fost complet eliberată de apele furioase, o fereastră s-a deschis în acoperișul ei, de unde a ieșit o pereche de porumbei gingași, care au început să zboare deasupra apelor.

89. Cei doi porumbei nu au zburat însă prea mult deasupra apelor, căci în afara coloanei pe care se afla arca grației, nu au găsit nimic pe care să se așeze în vederea unei binecuvântate odihne. Au fost nevoiți așadar să revină rapid la arca grației, unde au căutat fereastra și au intrat înapoi.

90. După ce aceasta s-a închis din nou, vânturile violente au început să bată în toate direcțiile cu cea mai mare forță, pe deasupra suprafeței apelor, care mie unul mi se părea infinită. Datorită acestor vânturi violente, mase de nori au început să se adune cu viteza fulgerului, născute din apele învolburate. Dar nici aceste puternice rafale de vânt nu au durat prea mult, astfel că în curând, vârfurile munților au început să apară ici și colo pe deasupra apelor. Unele dintre ele deveneau deja tot mai verzi, iar în curând semănau cu niște grădini minunate.

91. Când ochiul fericit al lui Kenan a observat toate acestea, fereastra arcei s-a deschis din nou, iar perechea de porumbei a ieșit și a început să zboare cu cea mai mare viteză către vârfurile munților înverzii, i-a înconjurat, după care s-au așezat pe crengile noilor copaci, unde au rămas o vreme, după care s-au întors la arcă, purtând în cioc două crenguțe înmugurite.

92. La scurtă vreme după acest episod, apele potopului au început să se retragă, lăsând la vedere munții și minunatele câmpii cu solul fertil, care au reapărut miraculos în urma apelor ce se scufundau, înverzite și reanimate de razele calde ale soarelui, transformându-se astfel în minunate pajiști și grădini pline de arbori fructiferi.

93. În jurul coloanei se afla acum o întindere miraculoasă de pământ, care se ridica din ce în ce mai mult, până când arca grației a ajuns să se sprijine de el. Și iată, fereastra de pe acoperișul arcei s-a deschis din nou, permițând perechii de porumbei să iasă afară și să-și ia zborul, fără a se mai întoarce vreodată înapoi.

94. Atunci, Noe – care era iubirea lui Lameh din arca grației – a văzut că apele s-au retras complet și a deschis larg ușile, pentru a permite animalelor pe care le luase cu el să iasă afară, precum și copiilor și femeilor sale. După ce au ieșit cu inimile profund emoționate și cu picioarele tremurânde, aceștia s-au prosternat pe pământul înflorit și i-au mulțumit în fața arcei grației Domnului, Cel care era adevăratul lor salvator în fața binemeritatei judecăți a mâniei Dumnezeuului etern și preasfânt.

95. După ce s-au rugat multă vreme, plini de recunoștință și de iubire, Tatălui etern și preasfânt, a apărut un înger strălucitor care i-a adus lui Noe un mesaj plin de bucurie din cerul atotstrălucitor, pe care tocmai se ivise un curcubeu minunat. Și iată ce i-a spus îngerul cel strălucitor:

96. ‘Ascultă Noe, tu, unică verigă a iubirii Mele. Voi trezi într-o bună zi din tine sămânța vieții, care îi va salva din ghearele morții pe toți cei pe care i-a înghițit acum, căci îmi pare rău de carnea care zace acolo, sub povara grea a păcatului. De aceea, va veni ziua în care voi trimite un mântuitor atotputernic și nu voi mai pedepsi niciodată pământul păcătos cu asemenea judecăți. Menirea curcubeului colorat va fi aceea de a spune tuturor popoarelor că până la sfârșitul timpurilor, pământul nu va mai suferi o asemenea pedeapsă. Dar ce se va întâmpla atunci, aceasta numai Eu știu, Tatăl etern!’

97.Și ascultați, mult iubiții mei părinți și voi, copii plini de iubire! Aceasta a fost tot ce am văzut și auzit în viziunea mea; v-am relatat totul cu credință și fără să omit nimic. Nu mai rămâne decât ca voi, părinți preaînțelepți, și voi, copii plini de iubire, să interpretați acest vis ciudat, căci semnificația lui îmi este străină mie”.

Capitolul 43

ENOH EXPLICĂ DISCURSURILE LUI ADAM ȘI KENAN

(12 noiembrie 1840)

1.Și iată, după ce Kenan și-a încheiat relatarea visului său într-o formă cât se poate de plăcută și de fluentă, cu toții l-au privit și i s-au închinat, căci ei erau uimiți și nu știau ce să înțeleagă.

2.În cele din urmă, părintele Seth și-a depășit starea de uluire și și-a ridicat ochii la cer, după care le-a vorbit astfel copiilor prezenți: “O, Kenan, o, copii, ce înseamnă toate acestea? Care este semnificația lor și ce se va întâmpla în continuare?”

3.Simțurile noastre nu au putut înțelege semnificația mistică a discursului primului nostru patriarh, Adam, iar inimile noastre, atât de lipsite de iubire, nu au putut interpreta cu claritate nici măcar discursul atât de pătimăș al lui Enoh, care plutește încă în fața simțurilor mele ca un nod negru, de nedescurcat; și iată că acum ai mai venit și tu, dragă Kenan, cu o supra-lume misterioasă a cărei semnificație numai Dumnezeu o poate înțelege. Sunt chiar tentat să susțin că omul nu ar putea supraviețui prea mult dacă Tatăl etern și preasfânt i-ar dăruia atâta înțelepciune încât să înțeleagă semnificația incomprehensibilă și profundă a unor lucruri atât de mistice.

4.O, Kenan, Kenan, de ce a trebuit să ai o asemenea viziune și să ne povestești despre ea nouă, sârmanilor tăi părinți și copii, inducându-ne astfel această stare de confuzie? Suntem acum chiar mai săraci decât înainte, când cel puțin nu eram îngrijorați de asemenea discursuri revelatoare asupra căilor și hotărârilor sfințeniei eterne a lui Iehova, a căror semnificație nu le poate fi clară nici măcar îngerilor atâta vreme cât ei vor rămâne doar îngeri și nu Îl vor cunoaște pe Cel care este Tatăl nostru preaiubit și preasfânt, insondabil prin fiecare din cuvinte Sale sfinte.

5.O, copii, uitați că ați ascultat asemenea cuvinte din gura iubitului nostru Kenan și admiteți împreună cu mine, cu toată umilința inimilor noastre lipsite de iubire, că suntem incapabili să realizăm ceva de unii singuri. De altfel, nici unul dintre voi nu ar trebui să-și dorească vreodată să înțeleagă asemenea lucruri incomprehensibile, pe care le vom lăsa de-a pururi lui Dumnezeu, care va ști cel mai bine ce intenționează cu ele. Cu siguranță, el ni le-a dăruit cu unicul scop de a ne demonstra nouă, sârmanilor oameni, cât de puternic este El chiar și într-un fir de praf, în timp ce noi înșine nu reprezentăm nimic față de El, preaiubitul nostru Tată, care este și va rămâne de-a pururi Totul în toate.

6.O, copii, ascultați cuvintele tatălui vostru Seth și păziți-vă împotriva oricărei tentații.
Amin!”

7.După ce Seth și-a încheiat discursul său bine intenționat, Enoh, cel excepțional de pios, a pășit în față, s-a înclinat în fața patriarhului și a cerut permisiunea de a spune câteva cuvinte în legătură cu acest subiect, căci tocmai a primit un îndemn interior în acest sens.

8.Seth l-a privit și i-a răspuns: “O, vorbește, fiu pios al eternei primăveri. Chiar și cuvintele tale arzătoare nu reprezintă altceva decât o briză răcoroasă de dimineață prin comparație cu soarele

ce a strălucit prin gura lui Kenan. Ne-ar face bine tuturor dacă ai putea să ne mai răcorești puțin; așadar vorbește, de altfel ar fi trebuit să o faci deja. *Amin!*”

9. Au consimțit cu toții la dorința lui Seth, iar Enoh și-a început discursul: “O, dragii mei părinți și voi, copiii ai lui Dumnezeu, ascultați cu atenție cuvintele rostite de gura mea.

10. Dacă doriți și reușiți acest lucru, ridicați-vă ochii către înălțimile ametoare ale cerului lui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt și preabun, după care coborâți-i și priviți din nou în profunzimile nelimitate ale aceluiași atotputernic Dumnezeu, a cărui domnie va fi de-a pururi fără sfârșit. Cumpăniți asupra miradelor de mistere care zac ascunse deopotrivă în înălțimi și în adâncimi, pe care mintea umană nici nu le visează măcar.

11. După câte îmi dau seama, Kenan a fost singurul fericit care a putut vedea cu ochiul spiritului său o minusculă frântură din toate acestea, parțial disecată și aceasta. Primul nostru patriarh, Adam, ne-a revelat de asemenea o altă frântură infinitezimală – ca să nu mai vorbim de așa-zisul meu discurs înflăcărat – și iată, toate acestea ne uimesc într-o asemenea măsură, părăndu-ni-se incompreensibile. Dar cum de este posibil ca noi să putem vedea cum trec prin fața ochilor noștri slabi lumi și sori, rămânând totuși în viață? Cine a văzut vreodată miracolele care se ascund într-un fir de iarbă, pe care noi îl strivim sub pașii noștri? Câtă sublimă măreție a lui Dumnezeu se ascunde în el, iar noi călcăm peste el cu pasul nostru nedemn, și totuși rămânem în viață.

12. Oare nu se întâmplă cu noi din punct de vedere spiritual exact ceea ce se petrece cu un copilăș care primește pentru prima oară o bucată de pâine tare, pe când el se aștepta să-și primească obișnuita sa porție de lapte, atât de ușor de digerat? Dar atunci, oare ar trebui ca noi să nu le dăm niciodată copiilor noștri pâine numai pentru că ei sunt obișnuiți să primească o hrană lichidă? Cum ar putea ei să devină bărbați puternici cu această hrană?

12. Iată, același principiu se aplică și în cazul nostru. Atâta vreme cât eram niște simpli copilăși, Tatăl nostru ne hrănea cu alimente ușoare și lichide. Dar acum suntem chemați să ne dezvoltăm și să devenim adevărați bărbați întru spirit. Iată, hrana ușoară nu mai este potrivită pentru noi, iar Tatăl ne dăruiește acum pâine, pentru ca noi să creștem puternici întru grația Lui, astfel încât nu mai este suficient doar să privim lucrurile, ci trebuie să le înțelegem și să recunoaștem în ele imensa Lui iubire și înțelepciune, precum și voința Lui sacră, născută din acestea.

14. Atunci când primul nostru părinte, Adam, ne-a descris căile preliminare ale spiritului său, care și-a pierdut cândva calea, moment în care și spiritele noastre au devenit confuze și rătăcite, nu este nimic de neînțeles în toate acestea. Căci spiritul a apărut în existență înaintea trupului, la fel cum Dumnezeu a existat înaintea oricărei creaturi, care s-au născut din El, de vreme ce El este Cauza Primă a tuturor lucrurilor. Pentru cine ar fi putut fi creată această structură fragilă din lut dacă nu pentru spiritul care exista deja de multă vreme, pentru a cărui testare în vederea eliberării a fost pregătit de Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt.

15. Nici o găină nu a clocit vreodată un ou gol. De altfel, noi știm prea bine că conținutul oului trebuie să existe înainte de învelișul său dur, alb și etanș. Ar putea cineva dotat cu înțelepciune să creadă că spiritul intră în existență și se dezvoltă numai în interiorul corpului fizic? O asemenea ființă ar fi de o mie de ori mai stupidă decât o persoană care ar construi o colibă pentru cineva care nu există încă, având convingerea dementă că odată ce coliba va fi gata, ea va crea un rezident prin ea însăși!

16. De ce este necesară procreația înainte de venirea întru existență, de ce este bărbatul înaintea femeii? Cum se face că noi auzim vântul cum suflă la mare distanță, în timp ce copacii din preajma casei noastre continuă să rămână nemișcați? De îndată ce vântul a ajuns la copacii noștri, micuțele lor crengi încep să se miște. Dar nu trebuia oare vântul să fie mai întâi aici pentru ca ei să se pună în mișcare? Este evident că nu copacii au creat vântul, ci acesta din urmă a venit în mod liber la ei și i-a adus la viață.

17.Oare ar putea susține cineva că fructul a fost creat datorită copacului, sau mai întâi de toate trebuie să existe un copac pentru ca acesta să dea naștere din el însuși unui fruct? Cum se face că voi spuneți că Dumnezeu a plantat tot felul de semințe în pământ, din care au crescut apoi diferite plante, ierburi, copaci și tufișuri, care au dat naștere fructelor lor, în care regăsim din nou sămânța vie, renăscută?

18.De vreme ce Dumnezeu ne ilustrează în permanență nouă, copiilor Lui, ordinea eternă prin toate miracolele creației Sale, demonstrându-ne astfel că viața sau forța precede întotdeauna ceea ce intră în existență prin intermediul ei, și în cele din urmă pentru ea, de ce să rămânem uimiți atunci când Adam – grație unei iluminări primite de sus – ne-a spus povestea spiritului lui, arătându-ne astfel cum am fost implicați și noi în ea, rămânând astfel prin descendenții noștri, mai mult sau mai puțin până la sfârșitul timpurilor; sau atunci când el ne-a arătat cât de sfânt și de mare, dar în același timp cât de plin de iubire și de grație și de compasiune este Dumnezeu, Tatăl nostru atotputernic, și cât de infinit de iertător și de indulgent este cu noi.

19.Și de vreme ce am înțeles acest lucru prin propria noastră experiență, de ce să ne fie teamă, știind cât de bun este Acela care ne-a îngăduit o asemenea experiență? Da, trebuie să ne fie teamă de Dumnezeu, dar nu pentru că El ne dă pâine. Ar trebui să ne fie teamă numai de lipsa noastră de iubire pentru El, căci cel care a uitat fie și numai pentru o singură clipă de iubirea sa pentru Dumnezeu a fost mort în clipa respectivă, și în orice moment în care se află în afara iubirii de Dumnezeu. De aceea, prima noastră preocupare ar trebui să fie iubirea de Dumnezeu, căci El ne-a iubit – după cum ne-a relatat părintele nostru Adam – cu mult înainte ca noi să fi existat, iar dacă acum suntem copiii Lui, acest lucru se datorează numai iubirii Lui nesfârșite. Astfel, toate eforturile noastre trebuie direcționate către întărirea constantă a iubirii noastre față de Dumnezeu.

20.Priviți nenumăratele creaturi din jurul nostru! Deși și ele intră în existență prin intermediul aceleiași iubiri atotputernice, ele nu pot și nu au voie să înapoieze această iubire Creatorului lor, căci ele nu sunt încă pregătite pentru aceasta, și deci nu sunt capabile, la fel cum noi ne ascundem dragostea noastră unii față de ceilalți în fața celor prea tineri, până când ei vor deveni suficient de maturi pentru a înțelege.

21.Iată însă că noi ne-am maturizat față de iubire; de aceea, grija noastră principală ar trebui să fie să-L iubim în permanență pe Acela care ne-a ajutat să ne maturizăm în vederea iubirii!

22.Cum să-i spună un bărbat soției sale că ea trebuie să-l iubească prin toate acțiunile ei deoarece el o iubește din străfundul ființei sale? Îi poate spune așa ceva un tânăr virtuos unei fecioare imature? Voi spuneți: ‘În numele sfințeniei lui Dumnezeu, nu; nu până când copacul a fost binecuvântat! Vai celui care o va viola, căci mai întâi trebuie să existe maturitatea, apoi binecuvântarea, și numai în cele din urmă iubirea!’

23.O, părinții mei, aveți mare dreptate atunci când spuneți așa ceva, într-un deplin acord cu Dumnezeu. Dar întrebați-vă acum dacă păcatul nu este mai mare atunci când cei care sunt maturi și binecuvântați se comportă precum copiii, evitându-se unii pe ceilalți la fel ca și copiii imaturi care dorm împreună?

24.Prin intermediul lui Kenan, Dumnezeu ne-a demonstrat deplina noastră maturitate în vederea iubirii libere pentru El. De ce ne uimește acest lucru, ca și cum am fi niște copii imaturi, în timp ce ar trebui să ne întrebăm de ce suntem atât de călduți și de schimbători, precum valurile, în iubirea noastră, ceea ce face ca grația dinlăuntru nostru să fie fărâmițată precum soarele care se reflectă pe suprafața agitată a unei ape?

25.Eu vă spun: visul lui Kenan nu ne spune altceva decât că noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, mai mult și mai mult, cu toată puterea noastră, iar prin această iubire, să regretăm fiecare moment lipsit de iubire care ne-a ucis în întreaga perioadă în care am fost lipsiți de iubire; căci viața și iubirea sunt unul și același lucru. Cel care are viața trăiește în bucuria

existenței sale, de care este perfect conștient, fiind astfel un prieten al vieții. Dar cel care și-a pierdut bucuria de a trăi își pierde simultan și viața de îndată ce și-a pierdut înclinația de a trăi, comițând astfel un suicid, la fel cum Cain a devenit un fratricid, și va muri de două ori, mai întâi în ceea ce privește iubirea pentru Dumnezeu, iar apoi în ceea ce privește propria sa iubire.

26. Iată, viața noastră sau iubirea noastră izvorăște din Dumnezeu, iar Dumnezeu singur este iubirea și viața noastră. Dacă devenim slabi și indiferenți în ceea ce privește iubirea noastră față de Dumnezeu, viața noastră va slăbi gradat, rezultatul fiind că în această trăire amorțită noi vom vedea lucrurile care ne înconjoară ca și cum am fi orbi și surzi. Noi nu am mai înțelege atunci nimic din ceea ce ne înconjoară, și mai mult, dacă Tatăl preasfânt ar veni la noi, care suntem atât de leneși și de indolenți în iubirea noastră, pentru a ne trezi cu grația Lui, vom crede că nu suntem demni pentru a ne trezi întru iubire. O, dragii mei părinți, fie ca acest gând să stea departe de noi, căci Dumnezeu este un Dumnezeu cinstit și preasfânt, fiind chiar Tatăl nostru cel plin de iubire pentru noi, căruia nu îi plac tachinările și tentațiile, căci ce motive ar avea El, care ne-a măsurat toate firele de păr din cap cu mult înainte ca acestea să crească pe capul nostru, să ne tenteze? Ca și cum El nu ar ști cum vom proceda noi! Oh, vă asigur că El nu are nevoie de așa ceva!

27. Dar cu atât mai mare este nevoia noastră de grația Lui. Această grație nu își propune să ne tenteze sau să ne tachineze, ci este darul pur și binecuvântat al Tatălui preasfânt, care nu dorește altceva decât să ne întărească iubirea noastră pentru El, deocamdată încă atât de slabă. O, părinții mei, priviți viziunea lui Kenan prin ochii iubirii juste pentru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, și veți înțelege cu ușurință că Dumnezeu nu a dorit să ne demonstreze prin aceasta decât slăbiciunea moartă a iubirii noastre pentru El. De aceea, haideți să ne întărim din nou iubirea noastră pentru El, născută de altfel chiar din El, după care tot ceea ce era anterior confuz pentru noi ne va deveni clar! *Amin!*”

Capitolul 44 ADAM ÎȘI EXPLICĂ SLĂBICIUNEA

1. Auzind aceste cuvinte, ochii lui Seth s-au deschis larg, la fel ca și ochii celorlalți. Căci acum ei înțelegeau ce dorise să spună Enoh și erau mulțumiți că cel puțin Enoh înțelesese lucrurile care pentru ei erau atât de incomprehensibile. Au început cu toții să-Mi laude și să-Mi glorifice Numele în inimile lor simple, fericiți că le-am dăruit un om înzestrat cu atâta înțelepciune pentru a le fi de folos, arătându-i lucrurile din înălțimi și din adâncimi și dezvăluindu-i semnificația lor ascunsă, pentru ca aceasta să le fie la rândul lor revelată, în beneficiul spiritual al tuturor celor care Mă căutau cu o iubire sinceră.

2. (Nota bene: și vouă vi s-au dăruit asemenea lucruri, multe chiar mai mari decât celor din vechime, dar nici unul dintre voi nu M-a căutat încă în inima lui pentru a se ruga Mie cu o iubire adevărată, preafericit în fața acestei grații atât de abundente care se revarsă în permanență asupra voastră, și tânjind în secret pentru consacrarea servitorului care este un instrument al grației Mele, pentru o răsplată nu cu mult mai mare decât aceea pentru care îmi veți servi fiecare dintre voi cu o iubire adevărată. Pe *unul singur* l-am trezit pentru a fi un nătâng în fața lumii, astfel încât voi să puteți fi ridicați în glorie în fața îngerilor, iar acesta este bietul meu servitor (n.n. Jacob Lorber). El a stat multă vreme printre voi, și nimeni nu a observat că el este un nătâng în fața lumii. Dar acest nătâng M-a căutat pe Mine, iar Eu i-am permis să Mă găsească și l-am trezit în fața ochilor voștri pentru a deveni un animal de povară care să vă aducă vouă pâinea iubirii cerești, care este pâinea

adevărată, căci ea oferă și solicită iubire. Dacă un asemenea animal de povară este din Sion și merge pe un drum mlăștinos, vă apropiați de el și luați cu plăcere pâine din desaga lui. Dar voi nu observați picioarele lui, care, îndeosebi datorită vouă, sunt afundate până la genunchi în lutul cel moale. Dar Eu vă spun: dacă vă bucurați de pâinea și de apa vieții, nu trebuie să lăsați animalul de povară înțepenit, căci natura lui este bună. Cel care este capabil de un asemenea lucru, să elibereze picioarele lui din mocirlă, neobservat de mulțime. În caz contrar, dacă el va rămâne alături de voi, picioarele lui vor deveni din ce în ce mai slabe, de teamă, astfel încât el nu va mai putea decât cu mare greutate să care pâine pentru voi, cu excepția cazului în care Eu Însuși îl voi elibera; dar atunci, Eu îl voi conduce acolo unde doresc Eu să fie. În acel caz, Eu nu îl voi mai lăsa cu voi, căci deși am încă mulți copii, puțini dintre ei sunt dispuși să fie luați drept proști. Căci este cu mult mai ușor și mai bine să mănânci pâinea atunci când este gata preparată, dar mult mai dificil să te înhami la plug – din iubire – în calitate de animal de povară, și pentru o răsplată mică. Meditați asupra celor ce v-am spus și lăudați Numele Meu cu toată umilința și ascultarea! Acela dintre voi care va face ceva concret nu va pierde nimic (nici un bănuț), ci va fi recompensat la momentul potrivit, deopotrivă temporar și în eternitate. Servitorul le va spune celor care doresc să ajute că picioarele sale s-au înțepenit. *Amin!*)

3. După ce Mi-au slăvit Numele timp de o oră, Seth s-a ridicat, le-a spus celorlalți să facă la fel și le-a spus: “Copii, mult iubitul nostru Enoh a ridicat – prin grația pogorâtă asupra lui – marea povară ce apăsa asupra sufletelor noastre, pe care le-a aruncat cu putere în profunzimi nebănuite ale beatitudinii și extazului lui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt și preaplin de iubire, fie pururi slăvit pentru aceasta! Totuși, deoarece Enoh a primit această grație întru folosul nostru numai datorită marii sale umilințe în fața lui Dumnezeu și a fraților lui – iar el ne-a dăruit nouă, tuturor, cu credință și fără nici o rezervă, tot ceea ce a primit de sus – astfel încât noi suntem acum fericiți și îl lăudăm pe Domnul, Tatăl nostru preasfânt, cred că în marea noastră bucurie și iubire nu ar trebui să-l uităm pe Enoh. De vreme ce el a devenit favoritul lui Dumnezeu, cum ar putea să nu fie și favoritul nostru?”

4. Deși noi știm prea bine că tot ce ne-a spus a fost inspirat de sus, eu cred totuși – în pofida respectului pe care li-l datorăm tatălui nostru Adam și mamei noastre Eva – că nu trebuie să ignorăm nici gura celui prin care Dumnezeu Însuși ni s-a adresat inimilor noastre.

5. O, copii, haideți să-l luăm pe iubitul nostru Enoh în mijlocul nostru și să nu-l mai lăsăm să are pământul pentru pâinea sa zilnică, și de vreme ce Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, a făcut din el – în infinita Lui grație – cultivatorul inimilor noastre atât de lipsite de iubire, haideți să muncim noi pământul pentru el prin intermediul nenumăraților noștri fii și fiice, care au mâini și picioare puternice, dar inimi cu atât mai slabe.

6. Iar acum, copii, urmați-mă în coliba mea și haideți să ne întărim trupurile cu hrană și băutură, în Numele Tatălui preasfânt. Iar apoi, dragul nostru Enoh ne va putea vorbi din nou despre iubire. *Amin!*”

(26 noiembrie 1840)

7. După ce Seth le-a adresat copiilor săi aceste cuvinte, s-au îndreptat cu toții către coliba lui, situată în apropierea celei a lui Adam. Ajunși aici, ei s-au închinat mai întâi în fața colibeii lui Adam, și abia apoi în fața celei a lui Seth. Ei i-au strigat pe patriarhul suprem și pe mama supremă, iar Adam i-a binecuvântat înainte de a mânca. Această practică se făcea zilnic în cazul celor prezenți, iar pentru cei absenți era rostită o binecuvântare liberă. Când ei au dorit apoi să plece, plini de respect și de recunoștință, Adam, emoționat, le-a adresat câteva cuvinte, cu o voce deja slăbită:

8. „Dragii mei copii și tu, mult iubitul meu fiu Abel-Seth! Eu, părintele vostru Adam, v-am binecuvântat, iar voi sunteți pe cale să vă întăriți trupul cu mâncare și băutură, ceea ce este – evident

– cât se poate de corect! Dar iată, eu am îmbătrânit foarte mult și am devenit foarte slab, la fel ca și mama voastră, Eva, și nu mai putem lucra, căci membrele noastre nu ne mai ajută. Voi știți că eu am lucrat tot timpul și nu am dorit ca altcineva să muncească pentru mine, pentru a da astfel un bun exemplu.

9. Iată însă că astăzi nu am fost în stare să muncesc. Atunci când voi toți nu erați în stare să lucrați, eu, tatăl vostru, am muncit pentru voi prin grația și cu ajutorul Tatălui nostru preasfânt, dar acum nu mai pot s-o fac.

10. Copii, mi-e foame și mi-e sete. După ce veți fi mâncat pe săturate, reamintiți-vă și trimiteți-i niște resturi și bătrânului vostru tată, precum și mamei voastre; iar de acum înainte, luați-ne în grija voastră. Iar tot ceea ce veți face pentru noi, părinții voștri, faceți numai din iubire, pentru ca mâncarea oferită să le cadă bine, și nu să fie tare și amară la gust pentru sărmanii și bătrânii voștri părinți. Nu va trebui să suportați prea multă vreme această mică povară, căci eu, slabul vostru părinte, nu voi mai locui mult timp în această colibă, binecuvântându-vă de-a pururi, ci o voi părăsi pentru totdeauna, mergând într-o altă locuință, acolo unde s-a dus Abel. De aceea, ar trebui să aveți grijă cu bucurie de sărmanii voștri părinți, atât timp cât aceștia se mai află încă printre voi, căci în câțiva ani, care vor trece repede, îi veți căuta în zadar pe aceia care stau acum neajutorați în fața voastră, cerându-vă de mâncat și de băut, iar coliba lor nu va mai putea fi găsită pe acest vast pământ. Acum, dragii mei copii, mergeți cu Dumnezeu și întăriți-vă trupurile, dar nu-i uitați pe sărmanii voștri părinți. *Amin!*”

11. Auzind cuvintele lui Adam, bunii lui copii s-au simțit atât de emoționați în inimile lor încât au început să plângă și nu și-au revenit multă vreme. În cele din urmă, Seth s-a ridicat și a vorbit astfel, profund mișcat:

12. “Tată, copii! Atâta vreme cât a existat pământul, iar cerul cu stelele sale, cu luna și cu soarele, au continuat să-l înconjoare, nu au mai fost rostite cuvinte atât de sacre ca cele pe care le voi rosti în continuare eu, tatăl vostru după Adam: Fie ca toate stelele de pe cer să cadă, iar soarele și luna să-și piardă lumina de-a pururi, fie ca toate mările, lacurile și râurile să sece complet și ca întregul pământ să se transforme într-o stană de piatră, mai degrabă decât ca noi să mâncăm o singură bucată de pâine înainte ca tatăl nostru Adam și mama noastră Eva să-și fi satisfăcut pe deplin foamea și setea, în orice moment al zilei.

13. O, tată și mamă, voi știți cât de fericit eram eu atunci când acceptați ceva de la mine chiar și atunci când vă aflați în culmea puterii voastre. Bucuria mea este așadar cu atât mai mare acum, când aveți nevoie de îngrijirea noastră, ceea ce ne permite să vă răsplătim cu iubirea noastră supremă o minusculă parte din datoria noastră față de voi, părinți adorați, pentru întreaga voastră bunătate față de noi. O, tată și mamă, vă invoc grația pentru a accepta această ofrandă de iubire și pentru a rămâne în mijlocul nostru, împreună cu binecuvântarea voastră, până la sfârșitul timpurilor!

14. Iar voi, Enos și Kenan, grăbiți-vă către coliba mea și aduceți cea mai bună mâncare și cea mai proaspătă băutură pe care le veți găsi; de asemenea, spuneți-i soției mele, Jeha, mama voastră, că tatăl ei, Adam, și mama ei, Eva, sunt flămânzi și însetați, și că trebuie să vină aici pentru ca și ea să întărească promisiunea sacră pe care am făcut-o acum, în fața lui Dumnezeu. Plecați și întoarceți-vă repede! *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 45

ADAM ÎȘI BINECUVÂNTEAZĂ COPIII

1. Și iată, nici nu s-au scurs bine o sută de bătați de inimă, că cei doi emisari s-au și întors cu mâncare și băutură, însoțiți de Jeha, care acum era tristă. Ei au intrat în coliba lui Adam cu respect și i-au înmănat cu reverență cele aduse lui Seth, ca fiind cel mai vrednic, și îngenunchind în fața lui Adam și a Evei, cărora le-au dăruit cu bucurie și cea mai mare iubire filială cele cerute.

2. Văzând marea bunăvoință și iubire a copiilor săi, Adam și-a ridicat ochii la cer, înainte de a lua o îmbucătură, și a spus: “O, Tu, supremule, bunule și preasfântule Tată, cât de mare trebuie să fie iubirea Ta pentru noi, oameni sărmani și neascultători, dacă chiar și această minusculă scânteie din iubirea Ta nelimitată strălucește în descendenții mei și copiii Tăi, reflectându-se asupra mea cu atâta putere și glorie, eu, primul și cel mai slab om de pe pământ! O, Tată, îți invoc grația: privește în jos din înălțimea Ta divină la fiul tău căzut și slab, a cărui cădere a atras după sine căderea tuturor descendenților săi, și binecuvântează în marea Ta bunătate darurile pline de iubire ale descendenților mei și copiii Tăi dragi, pentru ca acestea să ne poată întări pe mine și pe soția mea iubită în fața remușcărilor constante care ne încearcă drept urmare a neascultării de care am dat dovadă față de Tine, mult iubitele și preasfântule Tată! Binecuvântează-i de asemenea pe copiii Tăi dragi, și fie ca prin grația Ta, numele Tău sfânt să fie de-a pururi lăudat și glorificat! *Amin!*”

3. După aceste cuvinte, Adam a luat mâncarea pe care a primit-o și a savurat-o fericit împreună cu Eva, plin de recunoștință față de Mine și nutriră cele mai frumoase gânduri pentru copiii săi. La rândul lor, copiii Mi-au mulțumit în sinea lor pentru marea grație pe care am revărsat-o asupra lor, considerându-i demni să le poarte de grijă, plini de bucurie, părinților lor. Căci adevăr îți spun, acești copii Mi-erau cu adevărat dragi, și puțini asemeni lor au mai rămas astăzi pe pământul total depravat. Ei erau cu adevărat copii ai inimii Mele! Dacă ar exista mult mai mulți copii asemeni lor, Eu nu ar mai trebui să Mă ascund de ei, așa cum este – din păcate – cazul acum, pentru ca aceștia să nu piară complet în orbirea lor plină de încăpățănare.

4. După ce Adam și Eva și-au satisfăcut foamea în prezența copiilor lor, Adam s-a ridicat și Mi-a mulțumit din inimă, după care s-a întors către copiii săi și le-a spus cu o voce blândă și plină de bunătate: “Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu, precum și binecuvântarea mea, să vă însoțească de-a pururi, pe voi și pe toți descendenții voștri. Iar atâta vreme cât pământul va rămâne pământ, fie ca linia voastră genealogică, atât de binecuvântată astăzi, să continue până la sfârșitul timpului; și fie ca această binecuvântare a mea, făcută în numele lui Dumnezeu, Părintele nostru preasfânt, să se reflecte plenar și în toate asupra tuturor celor care se vor trage în linie directă din voi. Și va veni ziua când această binecuvântare a mea către voi va deveni vizibilă precum răsăritul unui soare de iubire și de grație izvorâte din Tatăl nostru Ceresc și răspândite asupra tuturor națiunilor de pe pământ, care se vor închina atunci mării gloriei a lui Dumnezeu, coborând asupra lor cu o iubire și blândețe supremă, ca Viața a oricărei vieți. *Amin!* – Iar acum plecați, iubiții mei copii, și întăriți-vă și bucurați-vă de binecuvântarea lui Dumnezeu și a mea! *Amin!*”

5. Atunci, Seth s-a ridicat și a spus: “O, dragă tată și iubita mea mamă! Ținând cont că voi ați îndurat foamea, chiar dacă numai timp de o jumătate de zi, nu ar fi corect dacă nu am împărtăși și noi – în marea noastră iubire pentru voi – neplăcerea nemeritată pe care ați îndurat-o și pentru care suntem și noi responsabili, căci ne-am întors la voi atât de târziu. De aceea, îngăduiți-ne ca în marea noastră iubire pentru voi – și prin voi, pentru Dumnezeu – să nu mâncăm nimic astăzi pentru a-L putea lăuda și glorifica pe Dumnezeu într-o stare de mai mare puritate, datorită acestui post generator de fericire. O, tată, te implor să accepți acest mărunț sacrificiu din partea noastră, și îngăduie-i nepotului tău, Enoh, să vorbească în fața ta și a noastră despre iubirea pentru Dumnezeu, pentru ca și gura lui să fie sfințită de binecuvântarea ta, așa cum Dumnezeu a sfințit gura regretatului tău fiu, Abel. O, tată, te implor, acceptă ruga mea pioasă! *Amin!*”

6. Mișcat până la lacrimi, Adam a răspuns: “O, copiii mei, voi faceți mai mult decât v-am cerut eu. Bunătatea voastră nu va putea fi limitată niciodată de nimeni și de nimic. Faceți așadar cum

doriți, dar nu în onoarea mea, ci numai pentru gloria lui Dumnezeu; și nu uitați niciodată de durerea tatălui vostru și de slăbiciunea mamei voastre.

7. Iar tu, dragul meu Enoh, care te-ai născut din mult iubitul meu Abel și ai fost binecuvântat de Dumnezeu să fii un predicator al iubirii, te binecuvântează pe tine și pe toți descendenții tăi, și fie ca din linia ta să se nască odată un mare predicator pentru toate națiunile de pe pământ, care să proclame prin cuvântul vieții eterne Împărăția lui Dumnezeu în fața tuturor oamenilor. *Amin!* – Și acum, vorbește-ne cu limba ta binecuvântată! *Amin!*”

8. În fața acestei încurajări plină de iubire, Enoh a devenit extrem de fericit și de vesel. El Mi-a mulțumit mai întâi Mie în inima sa, apoi s-a prosternat în fața lui Adam, i-a sărutat picioarele lui și veșmântul Evei, și l-a implorat pe progenitorul primordial să-și așeze mâinile sale părintești pe capul său pentru ca prin acest act de grație sărmana sa limbă să devină demnă să rostească cuvintele de iubire în fața urechilor care au auzit cândva cuvintele rostite chiar de gura Iubirii Eterne. Însăși, da, în fața urechilor sfințite care au auzit atât de des vocea lui Dumnezeu.

9. Îndeplinind rugămintea lui Enoh, Adam i-a spus: “Dragă Enoh! Ți-ai formulat cererea frumos și plăcut în fața lui Dumnezeu și a mea. Și este așa cum ai spus. Dar este totuși un lucru pe care doresc să-l adaug, pe care tu nu puteai să-l gândești, și încă și mai puțin să-l rostești, și anume: în fața urechilor care au ascultat cândva în zadar vocea lui Dumnezeu, pe care nu au respectat-o.

10. Ascultă, dragul meu Enoh, eu sunt îndreptățit, așa cum este de altfel fiecare dintre voi, să îmi mărturisesc deschis greșelile, și astfel, să mă smeresc în fața lui Dumnezeu și în fața pământului. Dar vai celui care va defăima numele fratelui său și îi va răpi onoarea pe care Dumnezeu i-a acordat-o. Această onoare este proprietatea fiecăruia, fiind primită direct de la Dumnezeu, și nimeni nu are dreptul să atace această proprietate sfântă cu limba sa sau cu mâna sa. Pe de altă parte, oricine are dreptul să se smerească în fața lui Dumnezeu și a pământului, adică în fața fraților săi adulți, dar nu și în fața minorilor, pentru ca aceștia să nu devină mândri sau să fie ofențați în vreun fel sau altul.

11. Fie ca aceasta să fie o mare lecție pentru voi toți și o mare desfătare pentru mine, ascultând cuvintele lui Dumnezeu din gura binecuvântată a lui Enoh. Căci nu este același lucru atunci când un frate îi vorbește altuia despre pământ, lună, soare și toate stelele – acestea fiind lucruri lumești, create de dragul meu și al vostru – și atunci când un frate îi vorbește altuia cu cuvintele lui Dumnezeu despre lucrurile care îi aparțin lui Dumnezeu. Nimeni nu poate și nu trebuie să asculte asemenea lucruri dacă nu s-a smerit mai întâi în fața sfintei judecăți a lui Dumnezeu.

12. Dacă cineva crede că fratele său a vorbit de la el și nu de la Dumnezeu, deși limba sa a fost binecuvântată, acela și-ar atrage judecata divină asupra sa datorită orgoliului său care l-ar face să creadă că și el este la fel de bun și că Dumnezeu vorbește prin gura oricui, așa cum se întâmplă cu Enoh. Dar eu, tatăl vostru fizic și procreator al sufletului vostru în numele lui Dumnezeu, vă spun că lucrurile nu stau așa. Priviți florile pământului. Oare nu are fiecare o formă, o culoare, un miros și o destinație diferite de ale celorlalte? Dar cel mai nobil dintre toate este numai trandafirul, cu parfumul său glorios și cu roua sa care poate întări orice ochi slab dacă inima s-a întărit mai întâi cu parfumul său. Dacă priviți cu atenție nenumăratele stele de pe firmament veți observa că nu există două la fel, care să aibă aceeași strălucire. Dar între toate stelele există numai una pe care o puteți numi steaua lui Abel și care strălucește precum o picătură de rouă în soarele dimineții. Pentru Dumnezeu nu există nici o diferență dacă privește la un fir de praf sau la o stea, ori dacă își revărsa grația asupra unui țânțar sau asupra unui mamut, căci cel care posedă mult poate dăruia lucrurilor mari și celor mici o iubire egală. El îi dăruiește mai mult celui care are nevoie de mai mult, și mai puțin celui care are nevoie de mai puțin. Darurile sale sunt nenumărate și variate, fiecare putând să primească altceva decât aproapele său. Enoh a primit iubirea, o limbă binecuvântată și o inimă iluminată. El ne va dăruia la rândul lui ceea ce a primit. Și întrucât el se împărtășește din iubirea lui

Dumnezeu, el o va împărtăși la rândul lui cu noi, la fel cum trandafirul împărtășește cu toată lumea parfumul său și nimeni nu se îndoiește că el l-a primit de la Dumnezeu, căci este un dar minunat care ne desfată din plin simțurile noastre. Cine s-ar putea îndoii de darul lui Enoh când limba lui tremură de atâta iubire de Dumnezeu?

13. Așadar, vorbește, dragul meu Enoh, și întărește-ne pe noi, părinții tăi, cu minunata abundență a grației lui Dumnezeu care s-a revărsat asupra ta! *Amin!*”

Capitolul 46

DESPRE VENIREA DOMNULUI

1. Și iată, când părintele Adam și-a terminat discursul, Enoh s-a ridicat plin de respect pentru a se adresa părinților săi; dar înainte de a începe, el și-a întors mai întâi inima plină de iubire față de Mine și Mi-a implorat Grația pentru a putea vorbi despre iubirea Mea, pe care nici o limbă nu o poate descrie cu adevărat datorită sfințeniei sale absolute.

2. Am revărsat asupra lui binecuvântarea Mea și am făcut ca vocea lui să sune melodic și pură precum aurul curat. Cuvintele sale erau pline de demnitate și de dulceață, așa cum nici o altă limbă umană, înainte sau după el, nu a mai vorbit vreodată până la Moise și la profeți, care au vorbit la rândul lor cu limba lui Enoh, binecuvântată de același spirit. Iată cum au sunat cuvintele sale:

3. „Părinții mei iubiți! Nemărginita Grație a lui Dumnezeu, Părintele nostru preasfânt, a venit printre noi precum o briză răcoroasă care adie dimineața devreme. Da, Tatăl etern și preasfânt se află printre noi! Tu, tată Adam, ai putea spune: ‘Ascultă, Enoh, nu este posibil așa ceva, căci Domnul mi-a spus: tu nu Mă vei mai vedea de acum înainte, iar Eu voi numi un înger care să te conducă, să te ghideze și să te testeze până când va sosi momentul pe care numai Eu îl cunosc!’ Totuși, tată Adam, dacă un bărbat ar avea o soție slabă care l-ar întrista într-o dimineață strălucitoare, refuzând să îl urmeze în cameră pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu atunci când soarele s-ar ridica pe cer și ar binecuvânta pământul cu razele strălucitoare ale iubirii și compasiunii lui Dumnezeu, atunci bărbatul, văzând această nesupunere din partea soției sale, i-ar spune: ‘Nevastă, de ce folos îmi ești tu mie în condițiile în care respingi Grația și puterea lui Dumnezeu din mine și te opui ei? Ascultă, pentru a calma vigoarea sfântă pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu, te voi părăsi și nici o binecuvântare nu te va mai atinge până când soarele nu va fi străluci deasupra ta de 7000 de ori, găsindu-te de fiecare dată scăldată în lacrimile remușcării. Atunci voi trimite în locul meu pe cineva care să te binecuvânteze în numele meu. Iar după ce te vei fi schimbat, te voi privi de la distanță pentru a vedea dacă ai devenit demnă să te ating cu vigoarea mea binecuvântată. Vei fi înconjurată numai de amintiri legate de mine, iar pe câmpul tău vor crește numai ciulini și scaieți, iar sămânța din care s-ar putea naște o progenitură de la Dumnezeu va lipsi deocamdată din trupul tău’.

4. După aceste cuvinte, bărbatul și-ar părăsi femeia. Înțelegând seriozitatea sacră a chestiunii, aceasta s-ar arunca la pământ și ar începe să plângă și să se lamenteze, regretându-și neascultarea ei de neiertat față de vigoarea sacră a bărbatului său izvorâtă de la Dumnezeu, și s-ar târî prin praf de atâta tristețe. Văzând sinceritatea remușcărilor soției sale, bărbatul și-ar spune: ‘Ea își regretă cu

adevărat păcatul și este pe cale să-și piardă mințile de durere datorită durtății mele, care reprezintă o protecție a vigoriei sfinte izvorâtă din Dumnezeu din interiorul meu, iar lamentările ei aduc la tăcere vocea emisarului meu. De aceea, voi frânge duritatea din inima mea și mă voi lăsa condus numai de iubirea cea nemărginită, mă voi duce la ea și o voi ierta înainte de vreme, o voi alina și o voi atinge, îi voi usca lacrimile și o voi accepta din nou drept soția mea’.

5.Cu ochii umflați de atâta plâns, femeia recunoaște gradat marea compasiune a soțului ei, se ridică de la pământ, și, fericită și surprinsă, vede fața soțului ei care o admonestează: ‘Nevastă, pari surprinsă de faptul că mi-am încălcat promisiunea, dar acest lucru se datorează iubirii mele, iar duritatea mea s-a înmuiat plină de compasiune văzând căința ta sinceră. De aceea, m-am întors la tine înainte de vreme pentru a te accepta din nou în inima mea’.

6.Ei bine, părinții mei dragi, precum acel bărbat care și-a încălcat cuvântul și a uitat de duritatea sa din iubire și compasiune pentru soția sa, ale cărei remușcări l-au mișcat atât de profund, la fel și Dumnezeu, Părintele nostru preasfânt, și-a încălcat adeseori Cuvântul Său din prea marea Sa iubire și nu a împlinit justiția Sa severă, dar corectă. Pentru cel care se căiește, mânia Sa este precum cea a unui porumbel, iar iubirea Sa este precum izvorul care continuă să alimenteze marele ocean.

7.Părinții mei, și tu, iubită mamă Eva, ridicăți-vă ochii și primiți-L pe Cel Preasfânt printre noi, da, printre noi, copiii Lui, căci El este Tatăl preaiubitor, cel care și-a încălcat cuvântul!

8.Părinții mei, discursul meu s-a încheiat, Să-L lăsăm acum să vorbească pe Acela care mi-a inspirat aceste cuvinte și în fața căruia limba mea rămâne tăcută.

9.Tată preasfânt, rostește Tu însuți marele *Amin!*”

10.Și iată, s-a întâmplat precum a spus Enoh, iar Eu M-am făcut vizibil pentru ei toți și am rostit marele *Amin!* Văzându-Mă, ei s-au prosternat cu toții în fața Mea și M-au slăvit pe Mine, Tatăl lor preasfânt, cu mare smerenie în inimile lor. Nici unul nu a îndrăznit să își ridice ochii, dar Eu i-am strigat pe toți pe nume și i-am obligat să își ridice capetele pentru a-L recunoaște pe Tatăl lor preasfânt. Adam M-a recunoscut imediat și a încercat să vorbească, dar limba lui nu a ascultat de iubirea sa nestăvilită. Eram plin de compasiune pentru acești sărmani copii, astfel încât am rămas o vreme în mijlocul lor.

11.Totuși, nici unul nu îndrăznește să rostească vreun cuvânt; erau incapabili să vorbească, din prea multă iubire și teamă. I-am compătimit atunci pentru slăbiciunea lor și pentru inimile lor slabe și le-am insuflat curaj și putere pentru a putea suporta sunetul ca de tunet al vocii Mele și pentru a putea înțelege semnificația sublimă a cuvintelor Mele, izvorâte din gura Iubirii eterne precum un izvor din sursa eternă, Cauza Primă a oricărei existențe.

12.Când simțurile lor s-au mai întărit, și la fel sufletul și spiritul lor, Adam s-a ridicat în picioare, sprijinit de copiii săi, și a vorbit plin de iubire și de credință: ‘O, Preasfânt Părinte care ești chiar Iubirea eternă; în marea Ta compasiune, Tu ai privit în jos cu iubire și cu grație la noi, cei păcătoși. De aceea, eu, sărman servitor plin de păcate, care nu reprezintă nimic în fața Ta, mă închin Ție cu inima smerită și Te implor: O, Tată Preasfânt! A mai rămas oare în noi vreo scânteie de viață capabilă să își spună cu bucurie că datorită purității ei ai venit Tu la noi?’

13.Noi toți am devenit răi și întreaga noastră viață a devenit nefolositoare. Vrei, așadar, să ne revelezi ce anume a determinat iubirea Ta să coboare plină de Grație printre noi, în nimicnicia noastră?

14.Părinte Preasfânt, te implor, răspunde rugii mele. Dar mai presus de toate, făcă-se Voia Ta sfântă!”

15.Și astfel, după ce Adam a vorbit astfel din profunzimile inimii sale, ei au îngenunchat din nou cu toții în fața Mea și M-au slăvit cu o iubire necunoscută după standardele umane actuale. Am pășit atunci printre ei, și după ce M-am bucurat de iubirea lor, i-am îndemnat să se ridice și să-și deschidă ochii și urechile pentru a percepe cu claritate Cuvântul Meu.

16. După ce ei au atins această stare de percepție extraordinară, le-am adresat următoarele cuvinte, care au pătruns direct în inimile lor, și care ar putea fi traduse după cum urmează:

17. “Ascultați, copiii Mei! Vă vorbește Cel care v-a dăruit un suflet nemuritor și un spirit viu izvorât din El Însuși, pentru ca voi să puteți recunoaște marea Mea iubire pentru voi și faptul că într-o zi vă voi dăruia viața eternă, născută din iubirea voastră pentru Mine și din Iubirea Mea pentru voi, după ce marea datorie a Iubirii Mele va fi ispășită în fața Divinității, la un moment pe care îl voi pregăti din Mine Însumi. Și întrucât Eu v-am creat pe toți din compasiunea Mea, voi pregăti acest moment din iubirea Mea.

18. Așa cum acum sunt un spirit al grației printre voi, la fel voi fi atunci un om plin de iubire supremă printre oameni. Dar deși voi recunoașteți acum că Eu, Tatăl vostru, am venit la voi ca Spirit etern și suprem, omnipotent și omniscient, și deși voi știți că Eu sunt Cel care vă vorbește, copiii voștri de mai târziu nu Mă vor recunoaște prea ușor în calitate de sărman frate al lor, aflat printre ei. Ei Mă vor persecuta, Mă vor tortura cu cruzime și Îmi vor face ceea ce Cain i-a făcut lui Abel. Totuși, este imposibil să-L ucizi pe Domnul Vieții, iar moartea Mea aparentă va aduce după sine viața eternă pentru toți cei care vor crede că Eu am venit ca un Mântuitor printre ei, dispunând de întreaga putere a iubirii pentru a plăti datoria pe care a generat-o neascultarea voastră căzând asupra tuturor, asupra întregului pământ și a tuturor stelelor – căci și acolo există copii care s-au născut cândva din tine, Adam. Cât despre cei necredincioși și încăpățânați, încătușați în ipocrizia lor egoistă și meschină, aceștia vor fi supuși judecății și morții eterne.

19. Și astfel, voi veni de șapte ori, dar a șaptea oară voi veni învăluit în focul sfințeniei Mele. Și vai celor pe care îi voi surprinde nepregătiți; aceștia nu vor mai exista, decât în focul etern al mâniei Mele!

20. Ascultați-Mă! Am fost deja odată aici la începutul timpurilor pentru a crea toate lucrurile de dragul vostru și pentru a vă crea pe voi pentru Mine. Mă voi întoarce în curând însoțit de un mare potop de apă pentru a spăla murdăria de pe fața pământului. Căci profunzimile pământului au devenit o oroare în fața Mea, pline de murdărie și de gunoaie, născute din chiar neascultarea voastră. Atunci voi veni de dragul vostru, pentru ca pământul să nu piară și pentru ca din ultimul descendent să rămână o linie directă, căci în el Mă voi afla Eu.

21. Și voi veni a treia oară printre voi, manifestat în multiple ființe, de nenumărate ori – uneori în formă vizibilă și alteori în formă invizibilă, prin cuvântul Sfântului Duh – pentru a pregăti calea Mea. Și voi veni a patra oară încarnat în trup, într-un moment de tulburare și suferință, când va suna Ceasul Ceasurilor. Curând după aceea voi veni a cincea oară sub forma spiritului iubirii și al sfințeniei. Și voi veni a șasea oară în sinele interior al tuturor celor care vor tânji cu adevărat după Mine în inimile lor, și îi voi ghida pe cei care – plini de iubire și de credință – se vor lăsa conduși de Mine către viața eternă. În acel moment voi fi mai îndepărtat de pământ; dar toți cei care vor fi acceptați vor trăi viața veșnică, iar Împărăția Mea va fi a lor pentru totdeauna.

22. În cele din urmă, voi veni din nou. Iar această ultimă venire va fi pentru toată lumea o întoarcere permanentă – într-un fel sau altul.

23. Ascultați și urmăriți să înțelegeți: sălășluiți numai în iubire, căci aceasta vă va mântui! Iubiți-Mă pe Mine mai presus de orice – căci aceasta va fi viața voastră veșnică. Dar iubiți-vă și unul pe celălalt, pentru că numai astfel veți scăpa de judecata cea dreaptă. Fie ca grația și iubirea Mea primordială să vă însoțească pretutindeni, până la sfârșitul timpurilor! *Amin!*” După care, ochii lor s-au închis din nou.

1. După ce și-au revenit cu toții la normal, Adam s-a ridicat și s-a adresat micuței adunări: “Ei bine, copiii mei, ați văzut cu propriii voștri ochi și ați auzit cu propriile voastre urechi? Da, L-ați avut în față pe Domnul Infinitului, Tatăl nostru iubitor și preasfânt, și ați auzit vocea Lui de o dulceață inexprimabilă! Într-adevăr, exact așa L-am văzut eu pentru prima oară, înainte ca El să fi fost văzut de vreun ochi muritor învăluit în tripla noapte a morții. Iar vocea Lui este aceeași neschimbată voce, plină de forță și putere, la al cărei sunet de o nesfârșită dulceață stelele și lumile au apărut din vid, devenind ceea ce sunt astăzi. Chiar și cel mai mare și mai puternic spirit din univers a devenit ceea ce este la auzul acestei voci; la fel și viermii neputincioși care se târăsc prin praful pământului. Iar eu m-am dovedit în fața Lui o creatură slabă, rea și nerecunoscătoare, ca urmare a neascultării izvorâtă din mine însumi.

2. Copiii mei, priviți cât de minunat de bun este Dumnezeu nostru, da, Tatăl nostru cel preaiubitor și preasfânt! Acel mare spirit al cărui loc l-am ocupat eu, un om sărman și slab făcut din țărână, a fost chemat pentru a-i fi frate Iubirii eterne a Tatălui preasfânt. Dar neascultarea izvorâtă din iubirea de sine l-a adus pe acest mare și atotputernic spirit în actuala sa stare de nimicnicie. Și întrucât nu mai este posibil pentru noi să ne apropiem de Divinitate nici măcar cu un milimetru, El intenționează – așa cum ați auzit cu toții – să îmbrace haina nimicniciei noastre pentru a ne apropia pe noi de El, dând astfel acestei nimicnicii o valoare mai mare decât ar putea-o înțelege vreodată chiar și cel mai mare spirit; cu alte cuvinte – dacă am înțeles eu bine – El dorește să ne fie nouă, viermii pământului, nu doar un Tată sfânt, un Dumnezeu, așa cum a fost dintru eternitate, ci și un frate atotputernic, pentru a ne uni astfel pe noi, cei nevrednici, cu El pentru viața eternă.

3. Copiii mei, cine ar putea înțelege vreodată o iubire atât de nesfârșită? Unde s-ar putea afla acea inimă capabilă să suporte, chiar și în extazul cel mai mare, o frântură infimizezimală din această iubire care este dispusă să-L aducă până la noi pe marele Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, pentru a-Și revărsa Grația asupra nimicniciei noastre, îmbrăcând El Însuși această nimicnicie pentru a ne putea dărui nouă totul, da, totul?

4. Copiii mei, emoția îmi paralizează limba, așa că te rog pe tine să continui, Enoh, orator binecuvântat de Dumnezeu, lăsându-ne să ne desfătăm cu minunata putere a limbii tale! Ascultă însă, începe să vorbești despre marea iubire a Tatălui preasfânt de acolo de unde m-am oprit eu. *Amin!*”

5. Auzind această dorință, Enoh s-a ridicat în picioare, Mi-a mulțumit cu mare smerenie în inima sa, s-a aplecat cu umilință în fața tuturor, după care s-a îndreptat către Adam, s-a înclinat în fața lui și a spus:

6. „Tată al părinților mei! Iată, părinții mei și copiii tăi sunt prezenți aici de față; cum aș putea îndrăzni eu să vorbesc în fața acestora, pe care Dumnezeu i-a născut întru ființă înaintea mea, pentru a-mi deveni mie părinți? De aceea, aș dori ca și ei să-și dea permisiunea pentru a putea rosti într-o deplină seninătate cuvântul grației nesfârșite a lui Dumnezeu în fața tuturor patriarhilor și a sublimei mame Eva!”

7. Auzind aceste cuvinte pline de blândețe și de umilință, patriarhii s-au ridicat în picioare, s-au înclinat în fața lui Adam, M-au lăudat pe Mine și Mi-au mulțumit pentru faptul că i-am dăruit lui Enoh o inimă atât de blândă și de modestă. Iar fețele lor străluceau de fericire privindu-l pe gloriosul Enoh. Adam însuși i-a lăudat smerenia și bunul simț, și i-a cerut din nou, cu consimțământul fericit al tuturor, să înceapă să vorbească despre marea iubire a lui Dumnezeu, Tatăl etern și preasfânt.

8. Numai după ce a auzit aceste cuvinte și după ce Mi-a adresat o rugăciune smerită și tăcută, invocându-Mi Grația, a început Enoh să vorbească, spunând:

9. Iubiții mei părinți, ce cuvinte ar mai putea rosti sărmana limbă a unui om slab, limitat și insignifiant, într-un loc atât de sfânt ca acesta, în care cu puțin înainte eterna Iubire și Înțelepciune a Tatălui preasfânt a rostit cuvinte cu un înțeles atât de profund pentru inimile noastre?

10. Părinții mei, ce înseamnă cel mai mare cuvânt al nostru prin comparație cu cel mai mic cuvânt al Său, care a generat crearea atâtor miriade de lucruri mari și mici din El Însuși, pentru a umple cu ele spațiul infinit și etern al Voinței Sale, în timp ce discursurile noastre cele mai mărețe nu reușesc să clinească nici chiar un fir de praf de la locul său predestinat?

11. Părinții mei, dacă ar fi să ne gândim la acest miracol, ar trebui să ne simțim ca pe jăratec, iar eu, cel care vă vorbește, mă simt ca și cum razele puternice ale soarelui de la amiază mi-ar încinge creierul.

12. Nu uitați că Dumnezeu Însuși a fost Acela care a stat adineaori aici, în calitate de Spirit etern și atotputernic, rostind cuvinte pline de semnificație. Iar noi nu le înțelegem și nu le vom înțelege niciodată pe deplin; căci cum ar putea acela care nu reprezintă nimic prin el însuși să înțeleagă Ființa eternă și infinită a lui Dumnezeu și să pătrundă esența eternă a unui cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu, știut fiind de câte cuvinte a avut nevoie Iubirea și Înțelepciunea eternă pentru a aduce la existență întregul univers, atât de perfect, și totuși, atât de incomprehensibil pentru noi.

13. Părinții mei, dacă cineva ține cont de toate acestea și dorește totuși să vorbească despre gloria nesfârșită a lui Dumnezeu, de unde oare ar trebui să înceapă el și unde ar trebui să încheie?

14. Chiar dacă ar trebui să vorbim despre acest fir de praf care plutește prin aer, atât de insignifiant, cu ce am putea să începem? Și cine ar putea ști cu ce să încheie lauda adusă lui Dumnezeu, Tatăl preasfânt, infinit și etern?

15. Părinții mei, dacă realizăm imposibilitatea de a saluta chiar și acest fir de praf într-un fel plăcut în fața lui Dumnezeu și de a-i mulțumi pentru că ne-a permis să-L recunoaștem, de unde am putea începe atunci dacă ieșind din această colibă am vedea multiplicitatea nesfârșită a firelor de praf de pe pământ?

16. Și totuși, trebuie să fim de acord că tot ce ne apare nouă ca fiind desăvârșit, pentru Dumnezeu nu reprezintă aproape nimic, deși revelarea plenară a unui asemenea fir de praf ar dura o întreagă eternitate pentru a putea recunoaște în el perfecțiunea nesfârșită a lui Dumnezeu.

17. Părinții mei, dacă un simplu fir de praf s-a revelat a fi de o asemenea imensitate pentru noi, cât de amplă trebuie să fie măreția multiplicității nesfârșite a tuturor firelor de praf, de la primul la ultimul? Ce ființă ar putea înțelege, cu excepția lui Dumnezeu, eterna înțelepciune a Tatălui preasfânt, aici de față?

18. Și dacă așa stau lucrurile, ce mai putem spune despre pământ, despre nenumăratele stele, despre tot ceea ce se află pe pământ și pe marile stele? Și ce am putea spune despre noi, cei care suntem acum, și despre ființa noastră primordială? Și totuși, toate acestea nu sunt altceva decât un simplu cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu.

19. Părinții mei, gândiți-vă la următorul aspect: câte cuvinte a rostit acum în fața ochilor, urechilor și inimilor noastre Tatăl etern, infinit și preasfânt; același Părinte prin al cărui atotputernic "Facă-se!" a fost umplut spațiul infinit.

20. Ascultați, eternitatea nu va putea înțelege niciodată toate acestea, iar infinitul este prea mic pentru a putea absorbi cuvintele pe care noi tocmai le-am ascultat vrăjiți, rostite de gura Lui sfântă! Noi, oamenii, nu putem nici măcar să ne imaginăm toate acestea, dar atunci când ele se vor petrece – în strictă conformitate cu decretul divin – cerul și pământul vor deveni nesfârșite. Praful se va transforma în pământ, iar infinitatea însăși se va extinde la nesfârșit înainte ca noi să înțelegem chiar și o singură iotă din ceea ce Tatăl preasfânt intenționează să facă atunci când își propune să devină fratele nostru sfânt.

21. Părinții mei, minunați-vă de măreția și profunzimea lui Dumnezeu, iar, eu, sărman vierme în țărână, voi îndrăzni să interpretez divinul discurs, căci – spre marea noastră satisfacție – el ne-a fost dat pentru un cer nou și nu pentru acest pământ limitat. Noi nu putem face altceva decât să-L iubim pe Acela care este și va fi întotdeauna Cel preasfânt, preasfânt, preasfânt. Fie ca tot ceea ce ne este dat să înțelegem, să izvorască din iubirea noastră mereu în creștere pentru Tatăl preasfânt, și fie ca cea mai profundă înțelepciune a noastră să conștă din iubirea noastră pentru El, mai presus de orice, căci El este însăși Iubirea eternă și omniprezentă! *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 48

DESPRE BINECUVÂNTAREA DIVINĂ ASUPRA PĂMÂNTULUI

(23 decembrie 1840)

1. După ce Enoh și-a încheiat astfel discursul apologetic, el Mi-a mulțumit în tăcere pentru inspirația acestor cuvinte minunate. Apoi s-a înclinat din nou în fața lui Adam și a patriarhilor. Aceștia s-au ridicat cu toții, au rostit la unison *Amin* și l-au îmbrățișat pe sfiosul Enoh – cel care nu avea niciodată curajul de a se pune pe sine în fața altora, dar avea în schimb tăria de a Mă iubi pe Mine în tăcerea inimii sale smerite și de a-i iubească pe patriarhi cu o candoare de copil – mulțumindu-Mi simultan Mie pentru iubirea, încrederea și grația pe care am revărsat-o asupra lor, înălțând între ei un predicator al iubirii atât de desăvârșit.

2. Seth i-a mulțumit de asemenea tatălui Adam pentru binecuvântarea de a fi putut asculta o limbă atât de dulce ca aceea a lui Enoh, și M-a rugat pe Mine să îngădui acestei limbi binecuvântate să continue să existe pentru a-i ghida pe toți descendenții acestei linii genealogice născută din el, până la sfârșitul timpurilor.

3. Cu toții au rostit *Amin*, iar Adam a binecuvântat dorința lui Seth și a spus: “Domnul își va respecta promisiunile Sale divine până la sfârșitul timpurilor. Fie ca toți descendenții noștri să îi devină tot mai credincioși Lui, până la sfârșitul tuturor timpurilor! *Amin!*”

4. Iar acum, dragii mei copii, vă binecuvântează pe toți în numele preasfânt al Tatălui nostru etern, de o bunătate și de o iubire nesfârșite; plecați așadar la locuințele voastre și odihniți-vă trupurile, sufletele și spiritul întru Dumnezeu. Iar tu, Abel-Seth, nu uita de datoria față de părintele tău și adu-mi de mâncare și de băut, după care te vei putea retrage și tu, însoțit de tripla mea binecuvântare. Cât despre Enoh, atât timp cât voi trăi eu, acesta va locui de acum înainte numai în coliba mea și va mânca din strachina mea, împreună cu mine. El va trebui în schimb să fie mereu gata să ne servească pe mine și pe ceilalți părinți ai săi, pe frații și pe surorile sale, prin iubirea izvorâtă din Spiritul lui Dumnezeu. Acum plecați și ascultați de poruncile mele! *Amin!*”

5. După ce s-au înclinat cu toții adânc în fața lui Adam, cei de față au plecat către colibele lor. Ajutat de soția sa, Seth și-a îndeplinit îndatorirea față de Adam, iar Enoh și-a adus lucrurile din

coliba sa în cea a lui Adam, în timp ce bătrâna mamă Eva își dădea toată silința să-i facă așternutul cât mai confortabil cu putință. Când totul a fost gata, Seth a sosit însoțit de nevasta sa, aducând hrană din belșug și mulțumindu-Mi Mie, mișcat până la lacrimi, pentru imensa grație pe care am revărsat-o asupra lui, permițându-i – înaintea fraților săi mai mari – să le aducă părinților săi mâncare și băutură, precum și iubitului său Enoh, pe care îl asemăna cu luceafărul de dimineață.

6. După masa de seară, urmată de rugăciunea de mulțumire, Adam i-a spus lui Seth: “Abel-Seth, știi că mâine este cea de-a șasea zi a săptămânii, iar poimâine este ziua sfântă de odihnă a Domnului. Fie ca la momentul ofrandei să vină la mine toți copiii mei care s-au născut din tine, copiii lor și copiii copiilor lor, precum și cât mai mulți dintre copiii pe care Domnul mi i-a dăruit după tine.

7. Le vei reaminti mâine tuturor – inclusiv celor care își aleg soțiile din ținuturile de jos – că trebuie să se curețe înainte de a intra în acest loc, binecuvântat în această seară de Spiritul etern al Iubirii și al Înțelepciunii atotputernice. Ei vor avea astfel prilejul să asculte din gura lui Enoh o învățătură nouă venită de la Dumnezeu, care le va alina inimile, așa cum ni le-a alinat nouă, cărora ne-a dăruit speranțe nelimitate izvorâte din iubirea nemărginită a lui Dumnezeu. Așadar, dragă Seth, ți-am comunicat programul pentru astăzi și mâine. Detaliile îți vor fi revelate chiar de inima ta, ghidată de grația lui Dumnezeu și de binecuvântarea mea! *Amin!*”

8. Înainte de a se retrage, Enoh s-a apropiat cu sfială de Adam și i s-a adresat: “O, părinte al părinților mei, îmi permiți să te mai deranjez cu o mică rugămintă? Dar mai întâi de toate te rog să mă ierți pentru această intervenție neautorizată”.

9. Mișcat de atâta sinceritate, plină de modestie și de umilință, Adam l-a îmbrățișat pe Enoh și l-a sărutat cu lacrimi de bucurie curgându-i pe față, spunând: “O, Tată preasfânt, adorat și suprem, ce fruct glorios mi-ai dăruit prin intermediul lui Seth pentru a-l înlocui în inima mea pe mult-regretatul Abel! Abel a fost un erou în fața Ta și a mea, dar fructul lui Seth este precum mierea curgătoare culeasă în zorii dimineții Tale eterne. O, mulțumescu-Ți Ție, acum și pururea, pentru nemărginita Ta Grație și compasiune!

10. Privește, iubita mea Eva, cât de bun este Tatăl și Dumnezeul nostru! Ce comoară ne-a dăruit ca să ne îmbogățească viețile!” Iar Eva i-a răspuns: “O, Adam, lacrimi de fericire îmi umplu ochii în fața unei asemenea dovezi de Grație și de iubire! Iar noi nu suntem în nici un fel demni de ea, căci alături de marea mea bucurie simt de asemenea o mare povară care apasă peste ținuturile mai joase ale pământului, iar aceasta numai datorită propriei mele vine! O, Cain, Cain, de ce a trebuit să devii tu un asemenea blestem pentru pământ? O, Adam, acest gând îmi paralizează de fiecare dată limba, care nu mai poate vorbi, în timp ce bucuria mea este strivită de spinii care mi-au absorbit prima lacrimă pe vremea când ne aflam încă în Paradis. O, Adam, îngăduie-mi să plâng și să mă rog!”

11. Dar Adam i-a răspuns: “Liniștește-te, nevestă, lasă-L pe Dumnezeu să se preocupe, iar tu acționează astfel încât să îți bucuri inima! Și tu, dragul meu Enoh, deschide-ți inima plină de iubire și dezvăluie-mi dorința ta pioasă. Inima, ochii și urechile mele sunt într-un totu deschise pentru a asculta ce va rosti gura ta binecuvântată. Așadar, vorbește-mi ori de câte ori dorești și în orice manieră care îți este mai la îndemână, căci cuvintele tale vor fi întotdeauna bine primite în inima mea. *Amin!*”

12. Auzind acest îndemn plin de căldură, Enoh și-a deschis pe loc inima în fața lui Adam: “O, părinte al părinților mei, te rog, binecuvântează patul meu din coliba ta pentru ca sufletul meu să se poată odihni în pace acolo unde sublima mamă a pregătit așternutul pentru odihna trupului meu.

13. Căci atunci când trupul se relaxează, sufletul trebuie să fie împăcat, altminteri trupul nu se poate odihni, iar spiritul devine incapabil să practice vizualizarea de sine în efortul său de a deveni una cu arhetipul său dumnezeiesc. Așa cum somnul destinat odihnei trupesti este o binecuvântare din partea lui Dumnezeu prin intermediul naturii, pacea sufletului reprezintă acea căldură interioară

și senină a Iubirii eterne din care spiritul primește elementele necesare pentru a se perfecționa pe sine, astfel încât într-o bună zi să poată deveni din nou un vas autentic în care să păstreze iubirea, și astfel, viața divină.

14.O, părinte al părinților mei, dorința mea de a te deranja numai pentru a-ți cere binecuvântarea așternutului meu nu este deloc o chestiune neînsemnată. Căci nu există nimic pe lume care să nu se fi născut din viață și care să nu conducă la viață, învățându-ne căile mântuirii prin intermediul compasiunii infinite a Iubirii eterne și a grației Sale nesfârșite. Iar oamenii nu ar trebui să ezite să binecuvânteze totul în numele iubirii lui Dumnezeu: viziunile lor, noaptea, patul, odihna și tot ceea ce este conex cu aceasta. Visele lor vor deveni atunci mai pure, reflectând lucrarea iubirii întru spirit, iar ființele se vor putea cunoaște cu mai multă ușurință pe ele însele. În timp ce aceia care vor ignora viziunile lor și nu vor respecta binecuvântarea așternutului – și implicit a odihnei lor – se dovedesc orbi și surzi, iar iubirea și viața vor trece în tăcere pe lângă ei.

15.Dacă nu reușesc să observ măreția lucrurilor mici, cum aş putea eu să devin vreodată capabil să suport măreția infinitului, a Iubirii eterne și a înțelepciunii infinite a lui Dumnezeu cel atotputernic?

16.De aceea, o, părinte al părinților mei, nu îmi refuza această binecuvântare a așternutului meu, împăcându-mi astfel sufletul pentru ca el să se poată odihni senin întru iubirea lui Dumnezeu, devenind astfel capabil să suporte mărturia sublimă a supremei Grații a Spiritului și a tuturor marilor adevăruri eterne, născute din compasiunea divină. *Amin!*”

17.Auzind această rugămintă atât de pioasă, Adam l-a condus pe Enoh la patul său, pe care l-a binecuvântat de trei ori. Apoi, el a revenit la locul său și a spus: “Enoh, am făcut după voia ta și potrivit credinței tale în Dumnezeu. Concluzia mea este că dacă tu ai nevoie de o asemenea binecuvântare, ea este cu siguranță necesară și celorlalți, și de bunăseamă că nu s-ar dovedi inutilă nici chiar pentru mine. Dar cine să binecuvânteze patul meu?”

18.La care Enoh i-a răspuns cu iubire și cu respect: “O, părinte al părinților mei! Munții sunt plini de binecuvântările tale, și cu siguranță patul tău a fost consacrat de Acela care te-a binecuvântat încă înainte ca vreun ochi omenesc să fi privit vreodată către locuința de lumină a Tatălui preasfânt. Dacă Tatăl preasfânt te-a binecuvântat pe tine și tot ceea ce ți-a dăruit ție, cum te-ai putea aștepta la o binecuvântare din partea mea, care nu reprezintă nimic mai mult decât o fracțiune infimă a binecuvântării primite de tine din partea lui Dumnezeu?”

19.Pacea fie cu tine. Căci pământul însuși a fost așternut la picioarele tale din prea marea abundență a binecuvântării izvorâtă din tine și pentru tine. Patul tău a fost astfel binecuvântat cu mult timp în urmă, îngăduindu-ți o odihnă deplină și o mare pace pentru sufletul tău născut din Dumnezeu, în timp ce sufletul meu nu este nimic mai mult decât un suflet născut din tine, o părticică infimă din binecuvântarea supremă pe care tu ai primit-o direct din mâna Iubirii eterne a Tatălui preasfânt. Te poți odihni așadar într-o pace deplină în locul iluminat și binecuvântat din plin de prezența sacră a lui Dumnezeu printre noi. Nu este necesar să te îngrijorezi de ceea ce Domnul Însuși a avut grijă cu mult timp înainte ca soarele să fi luminat pământul!

20.Doresc însă să îți mulțumesc din inimă pentru marea grație pe care ai revărsat-o asupra mea binecuvântându-mi patul. Cât despre a binecuvânta patul tău cu mâna mea, consider că aceasta ar fi cea mai mare neobrăzare. Căci ce ar putea avea de dat acela care nu are nimic aceluia care a primit totul de la Dumnezeu?

21.Eu nu am primit altceva decât iubire, pe care o las să treacă mai departe la fel cum am primit-o. Dar binecuvântarea ți-a fost dăruită numai ție, iar noi înșine suntem născuți din ea. De aceea, odihnește-te în pacea sufletului tău născut din Însuși Dumnezeu. *Amin!*”

22. Adam a rămas profund mișcat de aceste cuvinte, l-a sărutat pe Enoh de trei ori pe gură și i-a adresat aceste cuvinte profunde: “O, iubitul meu Enoh! Exact așa mi-a vorbit cândva fiul meu Abel pe când mă purta pe mine și binecuvântarea mea pe umerii săi în timpul plecării din Paradis.

23. Enoh, cu cât de ascult mai mult, cu atât mai familiar îmi devine sunetul vocii tale, ca și cum aș auzi vocea blândă a iubitului meu Abel. Chiar dacă trupul tău nu este acela al lui Abel, înfățișarea ta este identică cu a lui, la fel ca și cuvintele tale, iubirea și spiritul tău.

24. O, Preasfântul meu Părinte, ce bucurie mai mare ar putea avea inima mea pe acest pământ decât aceea ca Tu, Iehova, să mi-l înapoiezi pe Abel? Și iată că această dorință a mea, care mi se părea atât de imposibilă, s-a împlinit acum într-un mod atât de miraculos. O, Iehova, niciodată nu Ți-aș putea mulțumi îndeajuns pentru nesfârșita grație pe care ai revărsat-o asupra mea atunci când mi l-ai înapoiat pe Abel și întreaga Ta binecuvântare sub forma lui Enoh, pe care l-ai găsit vrednic să le fie un frate mai mare și mai sfânt celorlalți copii ai mei. O, Iehova, acceptă, te rog, recunoștința mea cea mai profundă!

25. Iar tu, mamă Eva, află că bucuria ta de a pregăti acest pat confortabil și moale pentru Enoh nu a fost în zadar. Căci cel pentru care ai plâns vreme de 600 de ani ne-a fost înapoiat astăzi sub forma lui Enoh. Bucură-te așadar împreună cu mine, căci el nu va muri niciodată, și chiar dacă el va rămâne pe pământ după ce nouă ne va fi sosit sorocul, el se va întoarce la noi la vremea potrivită. Așadar, bucură-te împreună cu mine, Eva! Iar tu, Enoh, spune-mi dacă nu am dreptate?”

26. Enoh a răspuns: “Da, părinte Adam, carnea mea s-a născut din Eva, sufletul meu din tine, iar spiritul meu din Dumnezeu. Cum să nu fiu eu acela pe care tu l-ai binecuvântat, adică Abel, sau sămânța ta sacră, întrucât spiritul meu și cel al lui Abel sunt unul și același spirit, născut din Unul Dumnezeu? De aceea, odihnește-te în pacea sufletului tău, la fel ca și tine, mamă Eva! *Amin!*”

Capitolul 49

RUGĂCIUNEA DE DIMINEAȚĂ ROSTITĂ DE ADAM ȘI ENOH

1. Auzind cuvintele lui Enoh, Adam și Eva s-au bucurat foarte tare. Apoi, Adam a spus: “*Amin*, fie ca Domnul, preasfântul nostru Părinte, să fie pururi alături de noi, iar acum haideți să mergem la culcare, și fie ca toți copiii noștri să se odihnească în pace. *Amin!*”

2. Cei trei s-au dus la culcare și au dormit până când vântul răcoros al dimineții i-a trezit. După ceasul vostru, ar fi fost ora nouă atunci când ei s-au dus la culcare și ora trei dimineața atunci când s-au trezit. După ce s-au spălat și s-au revigorat, fiecare dintre ei și-a oferit inima într-o rugăciune tăcută, apoi Adam s-a ridicat și a rostit următoarea rugăciune de dimineață în prezența lui Enoh și a Evei:

3. “Tată preasfânt și atotputernic, mi-a fost dat ca în Numele Tău cel plin de glorie și putere să trăiesc o nouă zi. O, Doamne, fie ca de-a lungul întregii zile să pot gândi și acționa astfel încât razele blânde ale soarelui la apus să îmi poată șopti aceste cuvinte: ‘Bucură-te, Adam, căci nu ți-ai întors ochii de la fața lui Iehova, iar picioarele tale nu s-au rătăcit de pe calea Iubirii eterne. Și așa cum soarele s-a deplasat pe firmamentul său, făcându-și datoria în liniște, luminând și încălzind, la fel a făcut și inima ta, care a urmat suflul șoptit al spiritului etern!’

4. Tată, Tu nu Ți-ai întors niciodată ochiul și urechea Ta de la mine; nu Ți le întoarce nici astăzi, precum nici în întreaga eternitate!

5.Doamne, fie ca iubirea Ta să zdrobească orice piatră de pe drumul pe care voi pași eu, pentru ca picioarele mele să nu se împiedice, lăsându-mă să cad, și să se rănească, împiedicându-mă să merg în continuare pe drumul trasat de Tine.

6.Doamne, numără dimineața firele mele de păr pentru ca nici unul să nu lipsească seara și verifică astfel fiecare picătură de sudoare, pentru ca nici una să nu fie impură la noapte.

7.Doamne, binecuvântează și întărește-mă pe mine în slăbiciunea mea, pentru ca eu să pot binecuvânta la rândul meu pe toți copiii mei, pe care mi i-ai dăruit, în Numele Tău preasfânt.

8.Preasfântul meu Părinte, împlinește umila mea rugă în numele tuturor copiilor Tăi și a întregii creații! *Amin!*”

9.După ce și-a încheiat această rugăciune micuță, dar sinceră, Adam s-a întors către Enoh, care continua să se roage în tăcere, și i-a spus: “Ascultă, Enoh, m-am rugat cu voce tare lui Dumnezeu și am câștigat suficientă putere pentru a vă putea binecuvânta pe voi toți; iar prima mea binecuvântare îți este adresată ție. Iar acum, că ai primit binecuvântarea, ridică-te și continuă-ți rugăciunea către Dumnezeu cu voce tare pentru ca eu și mama ta să putem asculta cu pioșenie cum răsare soarele de dimineață în inima ta plină de iubire. Ai auzit rugăciunea mea, prin care i-am adresat cu credință și din adâncurile inimii mele Domnului cererea mea umană și părintească. Iar întrucât tu nu te poți ruga ca un părinte, ci ca un fiu, exprimă-ți deschis iubirea de copil din inima ta! *Amin!*”

10.Auzind dorința lui Adam, Enoh cel pios și plin de iubire s-a ridicat în picioare, Mi-a mulțumit Mie și lui Adam din adâncul inimii pentru binecuvântarea primită, și în cele din urmă, dând curs dorinței lui Adam, Mi-a adresat cu voce tare următoarea rugăciune:

11.“Iubite Doamne, preasfântul meu Părinte, Tu, care ești Iubirea eternă, plină de o compasiune fără sfârșit și de grația cea mai înaltă. Deși știu prea bine că Tu nu ascuți decât limbajul inimii, nu și pe cel al limbii trupești, voi lăsa totuși limba mea să Te slăvească, așa cum mi-a cerut-o fiul Tău preasmerit, Adam.

12.Preasfântul meu Părinte, iată ce s-a întâmplat: nefiind decât un copil slab, mi-am întins aseară membrele obosite ale trupului meu pe patul binecuvântat și moale în care m-am putut odihni prin grația Ta infinită până în această dimineață sfântă, când m-am trezit scăldat în binecuvântarea Ta!

13.Cine ar putea cuprinde măreția nesfârșitelor tale dovezi de iubire față de mine? O, dacă aș putea sesiza măcar o fracțiune infimizezimală din ele!

14.Ce este un om prin comparație cu Tine, pentru ca Tu să-l ții minte, când eternitățile însele tremură în fața celui mai slab suspin al Tău, precum fulgii de zăpadă în fața unei furtuni?

15.Cât de infinit de mare trebuie să fie iubirea Ta, dacă chiar și cel mai slab dintre oameni are parte de ea, deși este plin de ingraturitudine în toată iubirea și umilința lui imaginată față de Tine, ignorând marea datorie pe care o are față de Tine și incapabil să înțeleagă vreodată nimicnicia lui prin comparație cu Tine!

16.Preasfântul meu Părinte, te implor, privește în jos din înaltul cerurilor tale, din măreția și atotputerea Ta infinite, privește la Mine, care sunt aproape tot atât de infinit de slab, și acceptă în infinita Ta grație iubirea mea atât de imperfectă pentru tine. Căci chiar dacă aș dispune de întreaga iubire a tuturor fraților și părinților dinlăuntru meu, cât de mare ar putea fi iubirea mea pentru Tine?

17.Universurile nu reprezintă altceva decât o picătură de rouă în fața Ta! Acceptă așadar această iubire slabă și imperfectă pentru Tine ca pe unicul dar pe care Ți-l pot aduce drept ofrandă, și întărește-o mereu și mereu prin grația Ta! *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 50
MEDITAȚIA DE DIMINEAȚĂ A LUI ENOH
(9 ianuarie 1841)

1. După ce Enoh și-a încheiat rugăciunea de dimineată, Adam s-a ridicat fericit, a lăudat Numele Meu și Mi-a mulțumit cu sinceritate pentru darul auzului, care i-a permis să audă asemenea lucruri minunate, și pentru darul văzului, care îi permite în permanență să asiste la nenumăratele minuni ale grației Mele, precum și pentru vocea care poate rosti cuvinte de laudă despre măreția infinită a marelui și sfântului Dumnezeu, atât cât poate fi ea înțeleasă de nimicnicia unei inimi umane. După care Mi-a mulțumit pentru toate celelalte simțuri, căci înțelegea că darul acestora reprezintă o mare binecuvântare primită din mâna generoasă a iubirii Mele.

2. După ce și-a încheiat aceste meditații de laudă și recunoștință, pe care le făcea în fiecare dimineată, el s-a întors din nou către Enoh, care făcuse același lucru în tăcere, în inima lui, și i-a spus:

3. “Enoh, tu ai ales limba Iubirii eterne a lui Dumnezeu; ascultă, eu te-am numit ‘Abel’, dar am greșit și am fost nerecunoscător față de Dumnezeu când am făcut aceasta. Într-adevăr, Abel a fost primul meu fiu binecuvântat pe care mi l-a dăruit Dumnezeu, și de aceea, a fost favoritul inimii mele, precum și un instrument credincios în mâna lui Dumnezeu, întru mântuirea mea. Dar iată că acum, spre finalul vieții mele, Dumnezeu mi te-a trimis pe tine ca un balsam pentru a-mi vindeca în aceste ultime zile rana pe care mi-a făcut-o Cain în inimă. Dacă tu ai reprezenta sufletul și spiritul lui Abel în trupul lui Enoh, atunci tu ai fi acel Abel și ai fi precum dragul meu Seth, pe care Domnul l-a pus în locul lui Abel. Dar tu te-ai născut din iubirea lui Dumnezeu, pe care El a sădit-o în sămânța lui Jared pentru ca tu să te poți naște ca un fruct pur al iubirii, și astfel, să le poți demonstra fraților și părinților tăi calea blândă a iubirii, care este mai presus de toată înțelepciunea noastră, ce poate fi supusă oricând căderii, în timp ce iubirea a creat munți și stânci din nisipul mării.

4. O, Enoh, dragul meu Enoh, vino la pieptul meu părintesc și îngăduie-mi să te îmbrățișez și să te binecuvântez cu atâta putere încât binecuvântarea mea să poată dura până la sfârșitul tuturor timpurilor! Căci tu ai turnat în inima mea – care începuse deja să se împietrească – un balsam care a înmuiat-o din nou, la fel ca atunci când Domnul mi l-a trimis pentru întâia oară pe dragul meu protector. Acum, în inima mea a înflorit un tufiș de trandafiri cu numeroase ramuri, iar în vârful lui se află un boboc – o, Enoh, un boboc! – iar acest boboc închis strălucește mai puternic decât soarele la amiază! Dar să nu mai vorbim despre asta! Iar tu ești cel care a născut toate acestea în mine.

5. În consecință, tu nu ești nici Abel, nici Seth, ci o scânteie pură de iubire născută din Dumnezeu, prin intermediul sămânței lui Jared; și ai o viață numai a ta, care nu va putea fi cucerită niciodată de moarte. De aceea, dăruiește-le tuturor din marea ta abundență, pentru ca și ei să poată recunoaște că nu înțelepciunea, ci numai iubirea singură reprezintă adevărata viață eternă rezultată din Dumnezeu. Căci abia acum am înțeles eu că nu pot deveni indestructibil de-a pururi decât numai și numai întru și prin iubire. Toată înțelepciunea noastră nu reprezintă nimic în fața lui Dumnezeu, în timp ce iubirea, această iubire micuță, se va ridica într-o bună zi până la Dumnezeu, căci Dumnezeu Însuși este numai iubire.

6. O, Enoh, atunci când soarele va răsări, încălzește-mă din nou prin cuvintele tale. *Amin!*”

7. După aceste cuvinte, Adam l-a strâns din nou la pieptul său părintesc pe Enoh, l-a binecuvântat o dată în plus, după care l-a trimis să vadă dacă Seth și copiii acestuia erau încă adormiți în colibe lor. El trebuia de asemenea să privească poziția stelelor pentru a afla dacă soarele urma să răsară în curând și cum era vremea, cețoasă sau clară, din ce direcție bătea vântul, dacă cerul era înnorat sau nu, și dacă exista rouă pe iarbă.

8.El urma să se întoarcă apoi și să raporteze tuturor informațiile sale la răsăritul soarelui.

9.Enoh i-a mulțumit cu respect lui Adam și a plecat să îndeplinească porunca acestuia.

10.După ceasul vostru, ar fi fost trecut de patru dimineața atunci când Enoh a ieșit din coliba sfințită a lui Adam. El și-a spus:

11.“O, Tu, Tată etern și preasfânt, plin de iubirea cea mai pură, insondabilă și supremă! Cât de mică este această colibă sfințită a lui Adam – tatăl nostru pământesc – prin comparație cu domeniul Tău infinit! Stelele însele, fiecare de mărimea unei lumi, licăresc atât de mici și de izolate în marea Ta casă, care nu are ziduri, și totuși, numărul lor este nesfârșit și toate plutesc în grația Ta, ferm ancorate de iubirea Ta, și nici o putere, alta decât a Ta, nu le-ar putea ghida pe căările îndepărtate ale orbitelor lor.

12.O, preasfântul meu Părinte, cât de mare, puternic și bun ești Tu, și cât de glorios trebuie să fii Tu în lumina Ta, dacă noaptea Ta este atât de minunată, de sublimă și de plină de glorie!

13.O, bunule Tată, dilată pieptul meu strâmt ca să te pot iubi mai mult; căci tot ceea ce vede ochiul meu acum este atât de minunat și de măreț! Cât de magnific se clatină vârfulurile maiestuoșilor cedri în bătaia ușoară și blândă a aerului luminos al dimineții, mișcându-și crengile ca și cum ar dori să îmbrățișeze cu iubire stelele. Apoi parcă primesc suflul Tău, simt apropierea Ta sacră și își pleacă cu supunere capetele înalte către pământ. Dar iată, ele își revin din nou, atrase parcă de atotputerea sacră a iubirii Tale, și înalță fericite o rugăciune tăcută și plină de recunoștință față de Tine. Cât de măreață și de sublimă trebuie să fie această rugăciune dacă eu nici măcar nu-mi pot imagina ofranda sacră pe care Ți-o aduce creația Ta, Ție, Creatorului ei. Pământul, iarba, plantele, tufișurile și copacii cei falnici, precum și toate stelele magnifice ale cerului, se roagă Ție în permanență; numai omul este în stare să doarmă în mijlocul acestor ofrande veșnice și sacre!

14.O, Tu, preabunule Părinte, eu nu voi înceta niciodată să mă rog Ție; și chiar și cel mai mic fir de praf aflat în mișcare în fața mea mă va încuraja să continui să mă rog cu o ardoare din ce în ce mai mare, lăudându-Ți creația și slava!

15.Căci Tu mi-ai dăruit o inimă plină de iubire și de pietate, iar eu voi fi de-a pururi fericit de infinita Ta bunătate și mă voi bucura veșnic întru Tine, Dumnezeul meu, căci Tu ești atât de plin de iubire și de grație pentru toți cei care se bucură în Numele Tău sacru.

16.O, fericire, fericire, tu, cea mai bună tovarășă a iubirii, gustul tău este atât de sublim pentru inima care bate în acord cu voința Tatălui preasfânt!

17.Oh, ce bine e să te afli acolo unde Tatăl preasfânt primește devoțiunea și lauda creației Sale infinite, așa cum se întâmplă cu această picătură de rouă care tocmai se evaporă datorită soarelui de dimineață.

18.O, Tată, te implor, privește în jos, către inima mea slabă, recunoaște firul de praf și apleacă-Ți urechea la lauda pe care Ți-o aduc eu, iar în mijlocul cutremurătoarelor innuri de slavă pe care Ți le aduc stelele și universurile, ascultă și șoapta mea sărmană, mai slabă decât bâzâitul insignifiant al unui țânțar amețit de căldura nopții.

19.O, mult-adoratul Părinte, Doamne și Dumnezeu al meu, primește în marea Ta grație șoaptele mele confuze și îngăduie-mi acum să duc cu credință la bun sfârșit sarcina pe care mi-a încredințat-o patriarhul Adam! *Amin!*”

Capitolul 51

BUCURIA LUI JARED LEGATĂ DE FIUL SĂU, ENOH

1.Și iată, Enoh a plecat să îndeplinescă ordinele lui Adam, respectându-le întocmai.

2.Ajuns în vecinătatea colibei lui Seth, el l-a găsit pe acesta încă adormit și nu a îndrăznit să-l trezească, căci pentru el, Seth reprezenta unul dintre cei mai înalți patriarhi, cu un rang apropiat de cel al lui Adam. În timp ce privea scrutător cerul înstelat, pentru a-și da seama de timpul care mai rămânea până la răsăritul soarelui, Jared s-a apropiat, și-a binecuvântat fiul și i-a spus:

3.“Iubitul meu fiu, mi-a fost imposibil să adorm de bucurie că grația lui Dumnezeu s-a revărsat într-o asemenea măsură asupra ta. Căci cine ar fi îndrăznit vreodată, cu excepția lui Seth, să intre în coliba sfântă a lui Adam după asfințitul soarelui, din teamă și din respect? Iar tu locuiești acum în ea! Iar aceasta după ce am fost cu toții martorii unei grații atât de nemăsurate revărsată asupra acestei colibe din chiar înălțimea supremă a lui Dumnezeu.

4.Iubitul meu fiu, fericirea mă copleșește și sunt incapabil să-ți descriu cât de bucuros, de recunoscător și de plin de iubire sunt în inima mea. Sunt atât de fericit încât îmi vine să îmbrățișez plin de iubire fiecare copac și să-i sărut scoarța, și chiar stelele mi se par acum mult mai aproape de mine, ca și cum ar revărsa asupra mea iubirea lor.

5.Enoh, ascultă-mă, iubirea și fericirea mă copleșesc, iar limba mea tremură de prea multă beatitudine, astfel încât nici nu mai pot vorbi cu tine! Spune-mi doar ce anume te-a adus aici la o oră atât de matinală, îndepărtându-te de sălașul sacru al marelui nostru patriarh?

6.Cu siguranță că motivul care te-a făcut să ieși nu este același cu cel care m-a împiedicat pe mine să dorm, căci bucuria și grația de care am parte sunt în afara mea, în timp ce tu te afli în interiorul bucuriei și grației. Deduc așadar că o voință superioară te ghidează. O, Enoh, iubitul meu fiu, nu ascunde de mine darul sacru care a fost sădit în inima ta, căci nu poate fi un lucru neînsemnat cel pe care îl porți în inimă și pe care îl urmezi. O, nu-l ascunde de mine, tatăl tău!”

7.Auzind aceste cuvinte emoționante, blândul Enoh i-a mulțumit tatălui său pentru binecuvântare, l-a mângâiat și i-a spus:

8.Dragă tată Jared, tu îți cunoști fiul și știi că tot ceea ce îi aparține este mai întâi de toate al tău, căci eu nu am nimic care să nu-l fi primit mai întâi de la tine. Iubirea mea este născută din tine, iar bucuria mea din binecuvântarea ta; prin ochii mei privește un suflet născut din tine, iar prin venele mele curge sângele tău. Toate organele mele derivă din trupul tău, iar tu ești cel care mi-a vorbit pentru prima oară despre Dumnezeu și iubirea Sa, și care mi-a atras atenția asupra grației Sale. După cum vezi, toate acțiunile mele sunt în realitate opera ta, cu ajutorul grației Divine, și nimic din ceea ce fac eu nu ți-ar putea rămâne necunoscut ție; dar cel care m-a trimis aici este mai presus chiar decât tine, căci el este Adam, marele nostru patriarh. Motivul pentru care m-a trimis aici îl știe numai el, căci el este primul creat dintre noi, iar ceea ce mi-a încredințat nu îmi aparține mie, nici ție, ci numai lui.

9.De aceea, dragă tată, nu ar trebui să încerci să afli despre ce este vorba decât de la acela căruia îi aparține de drept, pentru că numai acesta poate să dăruiască din avutul său celor în nevoie.

10.De altfel, el va veni în curând și vei putea afla despre ce este vorba chiar din gura lui, la răsăritul soarelui”.

11.În timp ce Enoh continua să vorbească, Seth a ieșit din coliba sa, i-a zărit pe cei doi, s-a îndreptat către ei și i-a binecuvântat, în timp ce aceștia s-au înclinat adânc în fața lui, plini de recunoștință. Seth i-a pus lui Enoh aceeași întrebare ca și Jared, dar nu a obținut un alt răspuns decât cel din urmă. Seth a rămas surprins de discreția excesivă a lui Enoh, dar acesta i-a răspuns:

12.“Părinte Seth, tu te afli în locul lui Abel și ești fiul binecuvântat al lui Dumnezeu și al lui Adam, de care ești mai apropiat decât sunt eu de tatăl meu, Jared. Oare nu ți-a dat ție Adam tot ceea ce îi aparținea, și care acum a devenit al tău? Dacă Adam m-a trimis pe mine să aflu ceea ce îi este atât de aproape de inimă, cum poți să-mi ceri să-ți dau ție înainte de a-i fi dat aceluia a cărui inimă

m-a trimis pe mine să adun ceea ce – în calitatea lui de părinte – dorește să le dăruiască tuturor în această dimineață?

13. Ascultă, tot ceea ce este al meu îți aparține fără nici o rezervă, căci a fost al tău cu mult înainte de a-mi aparține mie. Adam are însă un anumit avantaj în fața noastră, a tuturor, astfel încât este firesc ca el să primească primul, pentru ca apoi să ne poată dăruia nouă, celorlalți. Iată, soarele este pe punctul de a răsări, luna cea palidă se grăbește să apună, stelele se retrag de pe marea scenă a nopții, iar părintele Adam se află deja în fața locuinței sale, așteptându-mă. Aveți așadar puțină răbdare, și veți primi în curând cele după care am fost trimis atât de devreme!”

14. După aceste cuvinte, Enoh s-a despărțit de părinții săi și a plecat în grabă către coliba lui Adam, în fața căreia s-a aruncat la pământ, după care Mi-a mulțumit cu recunoștință. Când Adam l-a strigat, el s-a ridicat în picioare, a intrat respectuos în colibă și i-a raportat acestuia cele îndeplinite.

15. După ce a ascultat raportul lui Enoh, Adam s-a ridicat la rândul lui și i s-a adresat mai întâi Evei: “Eva, credincioasa mea soție, odihnește-te în pace întru grația lui Dumnezeu până când mă voi întoarce însoțit de Enoh. Pe toți munții din jur, copiii noștri așteaptă deja binecuvântarea mea. Iar tu, iubitul meu Enoh, însoțește-mă pe vârful dealului pentru ca binecuvântarea mea să nu ajungă mai târziu decât primele raze ale soarelui la copiii mei, atât la cei de pe munți cât și la păstorii din vale, pentru ca Domnul să îi mai cruțe încă o vreme pe cei din ținuturile joase de judecata Sa severă. Să ne grăbim! *Amin!*”

Capitolul 52

IMNUL DE DIMINEAȚĂ AL LUI ENOH

1. Cei doi au părăsit imediat coliba, grăbindu-se către delușorul din față, pe care l-au urcat ușor, căci era nu cu mult mai înalt decât locul pe care se afla coliba lui Adam. Pe delușor nu se aflau copaci, iar vârfurile cedrilor abia dacă ajungeau până la poalele acestuia; o cărare îngustă, dar confortabilă, conducea cu ușurință către vârful dealului.

2. Cei doi au ajuns pe culme cu șapte minute înainte de răsăritul soarelui (potrivit sistemului vostru de măsurare a timpului). Acolo, Adam s-a așezat la sol, Mi-a mulțumit pentru noua zi pe care îi era dat să o trăiască și Mi-a solicitat binecuvântarea pentru a-i putea binecuvânta la rândul lui, în Numele Meu, pe toți copiii săi, întru iubirea și grația Mea.

3. (Asemenea acte de consacrare către Divinitate sunt rareori observate în ziua de astăzi, lumea privindu-le drept prostii, motiv pentru care Eu sunt nevoit să stau deoparte, căci binecuvântarea Mea nu le mai este necesară oamenilor!)

4. După consacrare, Adam a perceput prezența Spiritului Meu și și-a binecuvântat toți copiii înainte ca soarele să răsară.

(10 ianuarie 1841)

5. După ce Adam a transmis binecuvântarea Mea tuturor copiilor săi, fără să-i uite nici pe cei din vale, primele raze ale soarelui de dimineață au răsărit la orizont, iar Adam a plâns de bucurie văzând Grația Mea revărsându-se deasupra pământului sub forma luminii solare și înțelegând că numai datorită iubirii Mele plină de compasiune soarele încălzea din nou vârfurile munților, peste

care răcoarea nopții se așternuse într-o măsură mult mai mare decât la câmpie, așa cum se întâmplă încă și astăzi.

6. După ce s-a desfășurat astfel, Adam l-a zărit pe Enoh, transfigurat de fericire, și amintindu-și de el, i-a poruncit să vorbească în timp ce soarele se înălța pe cer, așa cum îi ceruse mai devreme în dimineața aceea, imediat după rugăciunea de dimineață.

7. Auzind dorința lui Adam, Enoh a început imediat să vorbească din preaplina iubirii sale, rostind următorul discurs:

8. “Tată, tu îmi ceri să rostesc un discurs pe care sunt incapabil să-l concep! Tu dorești ca eu să cânt un imn adus dimineții, așa cum făcea Seth – care este un minunat orator când este vorba despre asemenea subiecte, în timp ce eu nu sunt altceva decât un receptacol orb al iubirii.

9. De aceea, fii răbdător cu mine dacă nu voi reuși la fel de bine ca și Seth. Voi încerca totuși să exprim cu limba mea slabă ceea ce clocotește în inima mea.

10. Tată, ce este această dimineață cezoasă, întunecată și trecătoare, prin comparație cu dimineața eternă a spiritului născută din iubirea nesfârșită a Tatălui etern și preasfânt?! Cum ar putea fi comparată vreodată această lumină palidă a soarelui de dimineață cu gloria orbitoare a iubirii lui Dumnezeu? Cu siguranță că lumina soarelui nu reprezintă nimic mai mult decât un punct negru scaldat în razele iubirii divine. Da, soarele nu este altceva decât punctul de plecare al unei minuscule scântei din grația Iubirii eterne a lui Dumnezeu, iar noi ne minunăm totuși de măreția sa! Oare cum am reacționa atunci dacă am putea zări sursa primordială și eternă a oricărei forme de lumină, adică Iubirea Tatălui în toată splendoarea ei?

11. Departe de mine gândul de a minimaliza măreția soarelui, dar vă spun, acesta nu reprezintă altceva decât un învățător care dorește să ne spună: ‘O, voi, oameni sărmani, de ce mă priviți pe mine, care nu sunt altceva decât o palidă scântei care luminează pământul, și de ce vă minunați de mine? Cât de puțin importantă este suprafața mea care vă uluiește ochiul prin comparație cu ceea ce purtați voi în inima voastră! Dacă mie mi s-ar fi dăruit ceea ce are chiar și cel mai neînsemnat dintre voi, cu adevărat, lumina mea ar fi pătruns până la cei mai îndepărtați poli ai infinitului cu o forță neîntreruptă. Dar acolo unde razele mele nu reușesc să pătrundă, ochiul spiritului vostru își răspândește cu putere razele sale, primind simultan alte raze, mai puternice și mai îmbătătoare, născute din dimineața eternă a iubirii lui Dumnezeu’.

12. Tată, privește, soarele se pregătește să ne învețe lecția sa cu prima sa rază! Căci dacă pătrundem în lăuntru nostru și contemplăm jocul infinit și măreț al gândurilor noastre, și mai departe, pe cel încă și mai sublim al sentimentelor noastre, și încă și mai departe, pe cel mai măreț dintre toate – iubirea noastră pentru Dumnezeu, care trebuie să fie nesfârșită, căci numai ea ne permite să îl înțelegem pe Dumnezeu cel infinit și etern, și să-L iubim – cum am mai putea noi să venerăm și să considerăm magnifică și măreață lumina firului de praf, care are suficient spațiu în ochiul nostru trupesc, când Tatăl etern și preasfânt se lasă iubit pe Sine și înțeles cu ușurință prin această iubire?

13. Inimile noastre se bucură prin intermediul ochilor noștri de strălucirea blândă a soarelui de dimineață, și toate animalele salută zgomotos sosirea plină de grație a mamei-zi. Corolele florilor se deschid pentru a absorbi cu lăcomie primele daruri ale binecuvântării blânde a soarelui de dimineață, iar valurile îndepărtate ale mării tremură și se joacă precum copilașii, trăgând de veșmântul de lumină al mamei lor. Aceste forme-gând sunt într-adevăr picturale; dar când mă gândesc că pentru experimentarea lor este întotdeauna nevoie de o ființă umană a cărei inimă să fie capabilă să creeze aceste gânduri după ce mintea ei s-a odihnit cu credință în iubirea de Dumnezeu, concluzia inevitabilă a unei ordini supreme îmi apare ca fiind firească. Căci această dimineață minunată și toate celelalte scene similare nu ar valora nimic dacă nu ar putea fi văzute, simțite sau percepute într-un fel sau altul de către o ființă umană cu un suflet interior viu, în lăuntru cărui locuiește un spirit etern de iubire născut din Dumnezeu.

14.Întrucât suntem cu toții de acord cu asta, cum se face atunci că ne bucurăm întotdeauna de răsăritul soarelui, care se ridică pe cer în fiecare dimineață în strict acord cu voința lui Dumnezeu, la o oră bine stabilită? În timp ce atunci când ne contemplăm spiritul liber nu ne minunăm deloc atunci când zărim lumina lui care nu piere niciodată, ci continuă să strălucească ici și colo, într-o libertate minunată, prin regiunile fără sfârșit ale iubirii și grației Tatălui preasfânt și etern!

15.Da, ne minunăm de picătura tremurătoare de rouă atunci când strălucirea blândă a acesteia ne izbește ochiul însetat de senzații, în timp ce suntem cu totul neatenți la picăturile miraculoase de viață din interiorul nostru, picurate în sufletul nostru de Iubirea infinită a lui Dumnezeu. Cât de fericiți suntem atunci când simțim adierea răcoroasă a brizei de dimineață, și cât de puțin fericiți în fața suflului continuu al vieții care izvorăște din dimineața eternă a lui Dumnezeu, mângâindu-ne în permanență în fața soarelui spiritului și dăruindu-ne o viață eternă și mereu mai liberă. Ne fixăm privirea asupra orizontului cvasi-infinit al mării și ne desfătăm de jocul luminii în valurile sale, în timp ce marile valuri de lumină ale mării eterne a grației divine trec adeseori pe lângă noi, nebăgate în seamă și fără să trezească în sufletul nostru vreo bucurie. Ne minunăm atât de des de jocul culorilor – albastre, verzi și roșii – de pe aripile unui fluture, în timp ce gândul înaripat născut în inima unui frate nemuritor ne lasă reci, fiind considerat fructul înșelător al unei imaginații prea bogate. Cât de des admirăm cuibul unei păsări, considerându-l o lucrare ingenioasă, în timp ce privim cu dispreț opera desăvârșită și neprețuită a spiritului liber și nemuritor!

16.Ce sentiment sublim trezește în inimile noastre parfumul cedrilor adus de adierea vântului care suflă neconținut printre ramurilor lor mlădioase – în timp ce ignorăm cu desăvârșire suflul sacru al spiritului Iubirii eterne, sau urechea amețită de vânt, care ascultă limbajul furtunii, dar nu aude sunetul puternic al vocii lui Dumnezeu în propria inimă...

17.Tată, întrucât mi-a fost dat să vorbesc în fața ta, îngăduie-mi să continui să îmi descarc inima, care realizează în fața lui Dumnezeu cât de nerezonabilă este și cât de tare ignoră ordinea divină ființa care are un vas mare și unul mic, iar în vasul cel mare pune doar puțin vin, în timp ce umple vasul cel mic mult peste capacitatea acestuia, dând astfel pe dinafară și vărsând vinul cel bun, în timp ce vasul cel mare rămâne aproape gol, deși atât de mult vin ar fi putut încăpea în el. Corpul nostru fizic este vasul cel mic pe care îl încărcăm întotdeauna mult peste capacitatea lui, în timp ce spiritul nostru născut din iubire este vasul nemăsurat de mare, pe care îl ignorăm însă cel mai adesea, lăsându-l gol sau aproape gol, deși atât de multe ar putea încăpea în el...

18.Aducem regulat ofrande și considerăm că îi facem pe plac Domnului atunci când ne aruncăm la pământ în fața focului sacrificial. Dar toate acestea sunt lucruri mărunte care umplu peste capacitate vasul cel mic, în timp ce uităm de marele vas al iubirii pure întru spirit și adevăr, unicul care îi face plăcere lui Dumnezeu.

19.Credința mea este că de vreme ce practicăm ritualuri ca semn al orbirii noastre spirituale, nu ar trebui să neglijăm lucrurile esențiale de care depinde cu adevărat viața eternă întru spiritul iubirii de Dumnezeu! Acesta este mesajul pe care ni-l reamintește în fiecare dimineață soarele care răsare, căci datorită orbirii noastre spirituale, noi nu știm de unde vine el și ce este el. La fel, coaja copacului ne reamintește acest lucru, căci nimeni nu ar putea susține vreodată că arborele se află acolo de dragul scoarței; în schimb, scoarța se află acolo de dragul arborelui, pentru a proteja puterile creatoare ale acestuia, dăruite lui de Dumnezeu, și pentru a le ascunde totodată de curiozitatea noastră trupestă. Toate acestea sunt indicii de la Dumnezeu adresate spiritului, căruia îi spun:

20.‘Iată, am ascuns viața în interiorul cărnii pentru ca moartea să nu o poată zări, și Mi-am ocultat proprietatea în interiorul tău pentru ca tu să o porți înlăuntrul tău neatinsă până în momentul dezvăluirii (revelării). Sub scoarță există o activitate intensă, născută din iubirea sinceră și din înțelepciunea lui Dumnezeu cel etern; curenții puternici ai vieții curg și acționează acolo, conform voinței lui Dumnezeu’.

21.O, Tată, în acest fel, tot ceea ce putem vedea noi cu ochii noștri trupești nu reprezintă altceva decât un veșmânt mort în interiorul căruia sălășluiește viața tăcută și activă, menită să ne atragă. După ce am descoperit acest izvor de viață în iubirea pură pentru Dumnezeu, toate minunile care ne înconjoară devin cu adevărat vii; minuni a căror aparență exterioară ne-a fascinat atâta vreme, astfel încât aproape că am ajuns să ne închinăm lor, precum unor idoli.

22.Cine ar putea admira o picătură de apă numai pentru că este apă? Ce să mai spunem atunci de întinderea nesfârșită a mării sau de ploaia fertilă care cade sub forma a nenumărate picături pe pământ pentru ca acesta să poată da rod?

23.Dar după ce spiritul își descoperă propria imagine în picătura de apă, o, Tată, el va începe să o adune în vasul vieții și se va minuna de tot ceea ce există în el însuși și în frații săi, înlăuntrul cărora va descoperi cea mai mare minune dintre toate: iubirea eternă și infinită a lui Dumnezeu, alături de cea mai mare smerenie din interiorul nostru!

23.O, Tată, îmi închei aici contemplația; te implor, primește această rugăciune și continuă să-mi arăți care este voința Ta! *Amin!*”

Capitolul 53

UIMIREA LUI ADAM ÎN FAȚA ÎNȚELEPCIUNII LUI ENOH

1.Uimit la culme în fața acestui discurs al lui Enoh, Adam și-a frecat tâmpilele, și-a lovit pieptul de șapte ori, după care a spus:

2.“O, iubire, ce reprezintă oare tu, de vreme ce nu mă pot supăra pe tine? Enoh, ascultă-mă, tu ești un orator extraordinar, căci iată, ai reușit să mă faci să mă simt vinovat și ai trezit în mine cu atâta forță acele părți care rămăseseră de la moartea lui Abel un sanctuar inviolabil pentru toată lumea. Dar cine te-ar putea învinovăți, știut fiind că aceste cuvinte pe care le-ai rostit nu îți aparțin ție, ci sunt cuvintele pure ale Iubirii eterne?”

3.Căci nici un om nu ar putea vorbi astfel dacă nu ar fi inspirat de sus, și nimeni nu ar avea puterea să vorbească în fața mea dacă cuvintele sale nu ar avea o semnificație profundă dăruită lor de atotputerea eternă a iubirii Tatălui preasfânt.

4.Și totuși, tu vorbești fără nici o teamă, purtat numai de forța mării tale iubiri față de Dumnezeu, împărțind vinul din vasul cel mare, și astfel, tu nu poți fi învinovățit; căci iubirea ta vindecă orice vinovăție, inclusiv pe a mea. Tot ce pot să-ți spun este că tu ești cu siguranță un om făcut după inima lui Dumnezeu. Atunci când vorbești tu, inima mea tremură precum un copil într-o noapte adâncă și rece; iar atunci când tu te rogi, întregul meu corp plânge.

5.O, Enoh, cuvintele tale pot fi comparate cu un soare care răsare și care poate fi privit la început cu bucurie de oricine, dar pe măsură ce puterea sa sporește, observatorul este nevoit să își plece ochii, căci ochiul întunecat al omului nu poate suporta strălucirea unor asemenea raze fără a-și pierde vederea.

6.O, Enoh, mi-ai spus atâtea lucruri încât această viață pământească mi se pare prea scurtă pentru a le înțelege pe toate. M-ai făcut deopotrivă fericit și trist, fericit – deoarece spiritul tău angelic nu a strălucit încă niciodată până acum cu o asemenea putere, și trist – deoarece lumina ta atât de puternică m-a făcut să înțeleg cu atâta claritate greșelile mele în fața lui Dumnezeu și a ordinii Sale eterne.

7.Dar când îmi amintesc că tot tu ai fost acela care ne-a avertizat ieri de sosirea neașteptată a Iubirii eterne, atunci mă bucur din nou privindu-te și mă gândesc că tu ești un favorit al preasfântului Tată, așa cum ai devenit și favoritul meu pe durata întregii vieți care mi-a mai rămas.

Atâta vreme cât voi mai călca pe acest pământ vei rămâne principalul meu favorit, iar numele tău, la fel ca și al meu, va rămâne cunoscut până la sfârșitul tuturor timpurilor.

8. Iar acum, dragă Enoh, haide să ne întoarcem din nou la colibă, unde Seth a pregătit cu siguranță un mic dejun pentru noi. După micul dejun îi vom vizita pe copiii noștri care lucrează în diferite locuri și îi vom bucura cu prezența noastră. Și vom fi însoțiți de Eva, de Seth și de primul său născut, Enos, precum și de primul născut al lui Enos, Kenan, clarvăzătorul, și de primul născut al lui Kenan, Mahalaleel, împreună cu primul născut al acestuia, tatăl tău, Jared; iar tu vei sta la dreapta mea. În acest fel, ne vom petrece dimineața în mod util. La amiază ne vom întări apoi trupurile, mulțumind Domnului cu voce tare înainte și după ce vom lua masa, iar după-amiaza ne-o vom petrece din nou în coliba mea, meditănd asupra sublimei vizite pe care am primit-o ieri.

9. Dar în tot acest timp, gura ta nu va tăcea nici o clipă, căci cuvintele tale ne sunt folositoare tuturor. Iar mai presus de toate, nu uita să consacri cu limba ta binecuvântată Sabatul de mâine; și întrucât astăzi ai vorbit fără respectul acela exagerat și formal, te invit să faci la fel și mâine, și poimâine, și în toate celelalte zile!

10. Iată, Seth se grăbește deja către noi. Haide să mergem și noi. *Amin!*”

Capitolul 54

DISCURSUL LUI ENOH REFERITOR LA ADEVĂRATA RECUNOȘTINȚĂ ȘI LAUDĂ FAȚĂ DE DUMNEZEU

(20 ianuarie 1841)

1. Cei doi s-au ridicat și și-au întors spatele dimineții, coborând către poalele dealului, unde Seth îi aștepta deja. După ce s-au apropiat, Seth s-a aruncat la picioarele lui Adam, care i-a dat binecuvântarea de dimineață și l-a îndemnat să se ridice și să îi însoțească la colibă.

2. Ajunși aici, Adam și Enoh au intrat și au fost întâmpinați de mama Eva. Între timp, Seth s-a întors în grabă la coliba sa și i-a poruncit soției sale să ducă imediat mâncarea pregătită la coliba lui Adam, în timp ce el și Enos, Kenan, Mahalaleel, și foarte mulțumitul Jared, Mi-au laudat Numele, după care s-au îndreptat cu respect către coliba lui Adam pentru a-i oferi salutul lor de dimineață și pentru a-i mulțumi pentru binecuvântare. Tocmai când erau pe punctul de a-și îndeplini această obligație, Adam i-a oprit și i-a rugat să aștepte puțin până când Enoh își va încheia rugăciunea de consacrare a mesei, pe care tocmai urma să o rostească. Auzind acestea, ceilalți s-au oprit, s-au retras puțin și și-au concentrat ochii, urechile și inimile asupra lui Enoh, care Mi-a adresat următoarea rugăciune, cu toată devoțiunea:

3. “Tată sublim, preaiubitor și sacru, te implor, apleacă-Ți urechea Ta sfântă către gura mea slabă și ascultă sărmănele cuvinte pe care Ți le adresează din praful pământului acest vierme nedemn, în chiar ziua grației eterne a iubirii Tale infinite, căci a fost voința Ta să ridici din praful pământului pe marele nostru patriarh și pe marea noastră mamă, dându-le lor și binecuvântata putere procreatoare din a cărei abundență am pătruns în existență noi și nenumărații noștri descendenți; din sămânța iubirii ne-am născut cu toții, noi și nenumăratele generații care ne vor succeda, până la sfârșitul tuturor timpurilor. Tată preabun și preasfânt, Tu ai luat această sămânță

din Iubirea Ta eternă, pentru ca sufletul nostru să poată deveni imaginea Ta vie, prin intermediul iubirii Spiritului Tău dinlăuntrul său. O, lăudat fie Numele Tău de-a pururi pentru această grație imensă, izvorâtă din compasiunea Ta infinită, care a permis celor necreate să pătrundă în existență, pentru a se putea recunoaște pe sine și pe Tine, pentru a se minuna în fața măreției Tale și a operelor atotputerii și gloriei Tale.

4. Iată, ne aflăm în prezența lui Adam, primul om sublim creat de Tine, și vom avea parte de o masă bogată și sănătoasă, care ne va satisface trupul. O, preasfântul meu Părinte, miluiește-ne pe noi și binecuvântează-ne, și binecuvântează de asemenea aceste alimente proaspete, pentru ca ele să contribuie la prezervarea vieții noastre întru iubirea Ta, și fie ca moartea să nu ne mai atingă niciodată datorită mâniei Tale. Iar prin grația Ta, fie ca nici unul din noi să nu mai uite vreodată lucrurile minunate pe care Iubirea Ta nesfârșită le-a creat pentru noi și în noi, în ziua sfântă de dinainte de Sabat.

5. Fie ca nici unul dintre noi să nu uite vreodată că numai Iubirea Ta i-a permis patriarhului nostru, Adam, să se ridice din țărână, și că marea mână a Iubirii Tale i-a dat formă după chipul și asemănarea Ta, îngăduind astfel ca și noi să ne naștem apoi din el în același chip minunat în care s-a născut el din Tine, adică perfecti. Oh, pentru aceasta, eu îți voi lăuda Numele plin de recunoștință și devoțiune de-a lungul întregii mele vieți. Primește, în marea Ta grație, aceste laude sărmane, deși ele sunt nedemne să atingă inima Ta, către care nimeni din întreaga Ta creație nu îndrăznește să privească. O, Doamne, binecuvântează această hrană pentru noi, căci întreaga noastră ființă nu este altceva decât o binecuvântare izvorâtă din Tine! *Amin!*”

6. După ce Enoh și-a încheiat astfel rugăciunea, toți patriarhii s-au înclinat în fața lui Adam și și-au îndeplinit datoria față de el, așa cum s-a menționat deja anterior. Adam i-a binecuvântat și le-a spus: “Dragii mei copii, rămâneți încă puțin cu mine, până când eu, Eva și dragul meu Enoh ne vom hrăni cu darul lui Dumnezeu. După aceea, vă voi informa în legătură cu voința mea și voi interpreta fenomenele dimineții. Până atunci, așezați-vă și meditați la rugăciunea lui Enoh. *Amin!*”

7. S-au așezat cu toții și au îndeplinit în tăcere ce le-a cerut Adam. După micul dejun, Adam s-a ridicat, a privit în sus către Mine, profund emoționat, și Mi-a mulțumit în inima sa, la fel cum au făcut Eva și Enoh.

8. După ce și-a exprimat astfel recunoștința, Adam s-a întors către Enoh și i-a spus: “Dragă Enoh, termină acum cu voce tare ce ai început înaintea de masă, în fața părinților tăi, pentru ca opera ta să fie completă în fața lui Dumnezeu și a părinților tăi. *Amin!*”

9. Fericit, Enoh s-a ridicat, i-a mulțumit lui Adam și s-a adresat tuturor cu acest discurs, pe cât de scurt, pe atât de profund:

10. “O, dragii mei părinți, ce poate părea mai înțelept decât să-i oferim în permanență lui Dumnezeu mulțumirile noastre de copii pentru fiecare dar pe care El ni-l oferă, iar aceasta cu o voce atât de puternică încât soarele, luna și stelele să se simtă stânjenite? Dar haideți să ne întrebăm acum la ce i-ar folosi lui Dumnezeu dacă, orbiți de mândrie, am dori să-i arătăm cât de puternică și de impresionantă apare dragostea Sa în inima noastră?”

11. O, dragii mei părinți, marele și preasfântul Tată din Ceruri nu are nevoie de asemenea demonstrații efemere, căci El, în fața căruia întreaga creație este revelată, știe cel mai bine ce se află înlăuntrul nostru. În marea Lui iubire, El nu ne privește decât atunci când ne aflăm într-o stare de deplină umilință, în timp ce în ochii Săi sacri, puterea noastră nu apare decât ca un semn de nebunie oarbă.

12. Oare nu este El Însuși întreaga noastră forță? Cum ne-am putea mândri atunci cu ceva care nu ne aparține nouă, ci Lui, Cel care ne-a dăruit totul în marea Lui compasiune, pentru ca noi să putem deveni proprietatea Lui?

13. Dar dacă ne strigăm toată ziua în gura mare recunoștința și mulțumirile față de Dumnezeu, oare nu apare acest lucru ca și cum ne-am lăuda în fața Lui, pe noi și proprietatea noastră, convingându-ne astfel singuri în fața Lui că am fi în stare să facem ceva (fără puterea Lui)?

14. În schimb, ori de câte ori cineva vorbește cu voce mare (adică în cuvinte pline de exaltare), vocea aceea nu este a lui, ci a lui Dumnezeu din el. Cum am putea noi, în orbirea noastră, să-L lăudăm și să-i mulțumim Lui, în timp ce El Însuși ne indică, în marea Sa grație, ce trebuie să facem noi în slăbiciunea noastră, pentru a deveni demni să primim putere și întărire din partea Lui?

15. De aceea, pentru a-L putea lăuda și pentru a-i putea mulțumi cu adevărat Domnului, este necesar să facem acest lucru într-o stare de deplină umilință, pătrunși fiind de propria noastră slăbiciune în fața atotputerii Sale. Numai atunci El va privi în jos către noi, întărindu-ne continuu cu fluxul iubirii Sale infinite. *Amin!*”

16. Auzind aceste cuvinte, Adam s-a întors către Enoh și i-a spus: “Dar, dragă Enoh, ce ai vrut să spui cu asta? Dacă eu unul nu am înțeles nimic, cum ar putea copiii mei să înțeleagă, mai ales că de dragul lor te-am rugat să vorbești? Din câte am înțeles eu, noi nu ar mai trebui să-L lăudăm sau să-i mulțumim deloc Domnului în această manieră, căci noi toți și tot ceea ce se află în noi îi aparține lui Dumnezeu, născuți fiind din El.

17. Astfel, dacă cineva ar dori să-L laude sau să-i mulțumească lui Dumnezeu, el ar trebui să păstreze tăcerea, amintindu-și că Dumnezeu cel dinlăuntrul nostru și-ar aduce singur laude și mulțumiri.

18. Este adevărat că tot ceea ce se află în noi este rezultatul atotputerii lui Dumnezeu și că noi suntem opera Lui, o parte vie din El Însuși. Din acest punct de vedere, noi am da dovadă de orgoliu dacă am crede că acțiunile noastre ne aparțin nouă, în timp ce ele sunt lucrarea lui Dumnezeu, căci nimic nu este al nostru, ci totul îi aparține lui Dumnezeu.

19. O, Enoh, explică-ne cu mai multă claritate ce ai vrut să spui, căci în caz contrar, noi ne vom afunda cu toții în noaptea îndoielilor și a confuziei!”

20. Realizând neînțelegerea, Enoh s-a adresat din nou adunării: “Dragi părinți, cum se face că m-ați înțeles atât de greșit? Cine ar dori să mănânce lemnul copacului, care este prea tare pentru dinții noștri, dar din care se naște totuși fructul cel dulce? După ce mănâcăm fructul, noi mulțumim pentru el, și nu pentru copacul care l-a purtat.

21. Să presupunem că noi înșine suntem precum lemnul copacului, și, la fel ca acesta, am dat naștere unui fruct; dar întrucât copacul are chiar această menire, de a da rod, cine ar trebui să-i mulțumească Domnului, copacul sau fructul?

22. Oare nu este fructul darul de iubire al lui Dumnezeu, care nu poate, și nu trebuie, să-i mulțumească Domnului? Singur copacul trebuie să facă acest lucru – deși el însuși s-a născut din acest fruct – căci lui i s-a dat de sus puterea (potrivit legii) să dea naștere pe viitor unor asemenea fructe vii, care vor genera la rândul lor alte și alte generații de același fel.

23. Ce diferență există atunci când luăm un lăstar din copac și îl plantăm în pământ, sau atunci când luăm fructul copacului și îl plantăm?

24. Iată, noi suntem lăstarii, iar sămânța este binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă vom recunoaște că noi nu suntem fructul și sămânța, ci numai lăstarii și copacii care trebuie să fie binecuvântați cu fructe și cu semințe, atunci marea voce dinlăuntrul nostru este fructul dat nouă de Dumnezeu, care nu mai are nevoie să-L glorifice, să-L laude și să-i mulțumească, căci el este chiar acela căruia trebuie să îi fie oferite aceste laude și mulțumiri. Pe de altă parte, noi nu trebuie să uităm că noi suntem copacii și lăstarii, și trebuie să îl lăudăm și să îi mulțumim Domnului pentru ceea ce *suntem*, dar nu pentru ceea ce *primim*, pentru a deveni astfel complet liberi în fața lui Dumnezeu și a-i împlini astfel planul. *Amin!*”

Capitolul 55 CONFESIUNEA LUI KENAN

1. Auzind această explicație, Adam și ceilalți patriarhi au rămas uluiți de capacitatea lui Enoh de a rosti cuvinte atât de înțelepte, căci ei îl știau ca pe un tânăr nepretențios, și nimeni nu se aștepta ca el să fie atât de profund. Adam însuși a rămas tăcut.

2. Atunci, Kenan a început să vorbească: “O, părinte Adam, până acum am fost considerat un clarvăzător și am fost nevoit să-ți interpretez în fiecare zi de dinaintea Sabatului viziunile mele și ale tale, precum și observațiile mele legate de stelele de pe firmament, astfel încât tu să le poți binecuvânta și transmite apoi copiilor tăi.

3. Dar acum Domnul a dezlegat cu propriile Sale mâini limba lui Enoh! De aceea, limba mea nu va mai îndrăzni de acum înainte să vorbească în fața ta și a celorlalți patriarhi, căci acum această sarcină poate fi preluată de Enoh cel plin de iubire și înțelepciune. Deși cândva noi i-am spălat corpul mititel cu roua dimineții, astăzi avem nevoie să fim spălați la rândul nostru cu roua dimineții spiritului său, ce curge din abundență de pe limba sa binecuvântată.

4. O, Enoh, spală-mă cu grația ta primită de sus, căci mărturisesc și recunosc că cel care nu se spală cu această apă va pieri, iar viața sa se va veșteji precum iarba peste care nu a căzut de mult roua.

5. Domnul nu a dat acest dar în întregime decât *unuia*, pentru ca ceilalți să se poată împărtăși cu el ori de câte ori doresc să îl folosească. Viața ne-a fost dată tuturor, dar nu și nemurirea, pe care numai *unul singur* o poartă înlăuntrul lui pentru toți. Și oricine dorește să o preia de la el va deveni la rândul lui nemuritor ca și el; dar viața celui care îl ignoră va fi luată de moarte în momentul în care marele Dumnezeu își va înfige coasa Sa în iarba uscată.

6. Dacă ne punem mâna pe inimă, noi percepem bătăile sale – la fel ca și Enoh –, dar dacă o vom întreba: ‘De ce bați tu, inimă neobosită?’, ea ne va oferi numai răspunsul confuz și trist: ‘Eu bat constant la poarta de bronz a morții eterne și aștept cu cea mai mare teamă ca ea să se deschidă și să mă înghită pentru totdeauna!’

7. Dar dacă întrebăm inima vie a lui Enoh: ‘De ce bați tu, inimă plină de iubire și pioșenie?’, aceasta ne va răspunde cu cea mai mare claritate: ‘Ascultați, frații mei, eu bat constant la poarta strălucitoare a vieții și am cea mai deplină și mai dulce certitudine că aceasta se va deschide în curând pentru ca eu să fiu primită în abundența nelimitată a vieții născută din Dumnezeu, din care chiar acum o picătură minusculă mă animă și mă susține!’

8. O, părinți, frați și copii, viziunile mele mi-au confirmat adeseori că acest lucru este adevărat; dar nu trebuie să credem că fiecare este învățat de propria sa iubire față de viață. Noi nu o putem împărtăși reciproc, căci nu o avem, și trebuie să o luăm de la acela care o are. Enoh a primit-o din ceruri și dorește să o împărtășească împreună cu noi, fiindu-i îngăduit acest lucru, astfel încât nu mai depinde decât de noi dacă dorim să o facem.

9. O, Enoh, lasă limba ta plină de viață să lucreze din greu pentru ca noi toți să putem fi spălați din cap până-n picioare în roua vieții ce curge din abundență, născută din dimineața eternă a spiritului lui Dumnezeu și revărsată asupra noastră prin intermediul limbii tale binecuvântate. De

aceea, părinte Adam, lasă-l de acum înainte pe Enoh să acționeze în locul meu, interpretând pentru noi semnele vieții citite pe firmamentul înstelat și pe pământ. *Amin!*”

10. După ce Kenan și-a încheiat discursul său just, Adam s-a ridicat și a spus: “Kenan, tu mi-ai anticipat voința. Să-l lăsăm așadar pe Enoh să facă pe scurt ceea ce așteptați cu toții, iar eu cel mai mult dintre voi!”

11. Atunci, Enoh s-a ridicat cu respect și a spus: “Ascultați, părinți ai mei! Stelele își urmează cursul și strălucesc când mai tare, când mai încet. Vântul bate când într-o direcție, când într-alta, grăbindu-se să ajungă la mare distanță. El gonește pe cer norișori mici sau mase mari de nori, care ne trimit roua și ploaia, datorită cărora cresc iarba și copacii; dar noi nu știm de ce se petrec toate acestea, căci mințile noastre nu le pot pricepe. Iar când sosește timpul recoltei, noi spunem: ‘Domnul și-a ghidat elementele cu înțelepciune, căci recolta e bună!’, după care nu ne mai pasă dacă vânturile au îndepărtat norii.

12. Ascultați, aceasta este cea mai bună interpretare, căci tot ceea ce face Domnul este bine făcut. Cât despre noi, este mai bine să lăsăm totul în mâinile Domnului, fără să mai încercăm să ne explicăm căile Sale, ci mai bine să ne căutăm pe noi înșine și viața din interiorul nostru.

13. Iată, aceasta este cea mai bună interpretare, cea care păstrează întregul mister. Dar vom mai vorbi despre asta pe drum! *Amin!*”

Capitolul 56

ÎN GROTA LUI ADAM

(21 ianuarie 1841)

1. După ce Enoh și-a încheiat scurta explicație, Seth a sărit în sus fericit, l-a îmbrățișat și a spus: “Părinte Adam, cât de scurt este cuvântul iubire pe calea strălucitoare a înțelepciunii, și totuși, cât de plin de claritate, viață, putere și eficiență!”

2. Iar dacă mintea tulbure a omului face efortul să numere toate stelele, urmărește confuză cărările vânturilor, pândește fuga norilor, tulbură ceața adormită a văilor din odihna sa binecuvântată, examinează solemn picăturile de rouă și iarba, ba este chiar dispusă să întrebe prostește plantele, tufișurile și copacii, cum au dormit în timpul nopții, numai pentru a-și forma din toate aceste investigații stupide o vagă opinie cu ajutorul căreia să poată conchide, cu o certitudine mai mult presupusă, dacă recolta viitoare va fi bună, medie sau rea, iar aceasta numai după o deliberare îndelungată – ei bine, explicația pe care ne-a oferit-o Enoh este cu adevărat divină și ne scutește de orice alte observații inutile, care – după părerea mea – sunt complet lipsite de importanță.

3. O, dragă Enoh, continuă așadar să ne explici care sunt semnele vieții din interiorul nostru, căci eu sunt convins că o asemenea divinație ne va fi infinit mai benefică nouă tuturor decât dacă am putea vorbi cu toate stelele, soarii și lunile, dar nu am fi capabili să înțelegem nimic din ceea ce stă la baza impulsurilor noastre, ce ne spun emoțiile și sentimentele noastre, sau care sunt căile pe care le alege Iubirea eternă pentru a ni se revela, iar odată cu ea, viața eternă.

4. O, copii, o asemenea învățătură este infinit mai înaltă decât cea referitoare la recoltele de pe câmp și la fructele copacilor, căci oricum, în pofida tuturor observațiilor și predicțiilor noastre, noi suntem incapabili să producem chiar și un singur măr, sau vreun alt fruct, în timp ce Domnul își realizează întotdeauna planul, în acord cu iubirea, înțelepciunea și sfințenia Sa.

5.O, Enoh, te rog, continuă să vorbești și să ne explici pentru ca pădurea noastră uscată, după cum spunea Kenan, să aducă cât de curând fructul binecuvântat al vieții eterne și nepieritoare! *Amin!*”

6.S-a ridicat apoi Adam și a spus: „*Amin*, fii binecuvântat, dragul meu Abel-Seth, binecuvântată fie limba vie a lui Enoh și binecuvântați fie toți copiii mei care au o inimă pioasă și bună!

7.Dar haideți acum să mergem și să-i vizităm pe copiii noștri care lucrează și să le anunțăm Sabatul de mâine și la ce ar trebui să se aștepte pe viitor, așa cum ne-a prezis limba binecuvântată a dragului, înțeleptului și piosului nostru Enoh.

8.Fie ca Domnul să ne ghideze pașii și să ne ajute să ocolim orice greutate. *Amin!*”

9.S-au ridicat atunci cu toții și au părăsit fericiți coliba, Eva alături de Seth, iar Adam alături de Enoh. Toți copiii s-au închinat în fața locuinței străvechi a tatălui lor, care a pornit în fruntea grupului, însoțit de Enoh și urmat de Seth și de Eva, iar apoi de ceilalți copii prezenți din principala sa linie genealogică.

10.S-au îndreptat apoi cu toții către est și au parcurs o distanță destul de lungă, până când au ajuns la o grotă din care ieșea un izvor de apă pură. Această grotă era cunoscută drept “odihna lui Adam”, iar izvorul drept “pârâul lacrimilor Evei”. Adam obișnuia să facă întotdeauna un popas aici, lucru care s-a petrecut și acum.

11.Grota era extrem de spațioasă, putând să cuprindă cu ușurință 20.000 de oameni. Dar principala caracteristică a grotii era aceea că avea o înălțime de circa 180 de metri, fiind de fapt un tunel prin munte, mai mult decât o simplă grotă. Acest tunel era faimos deoarece conducea la est către un munte mare, de culoare galben-verzuie, translucidă, din centrul căruia țâșnea în sus un izbic, a cărui apă era reflectată prin prisma nenumăratelor cristale în o mie și una de nuanțe.

12.Deși lumina pătrundea de-a lungul întregului tunel, dând naștere unor minunate lumini și umbre pe întreaga sa lungime, partea sa cea mai sublimă era fără îndoială centrul mai sus menționat, cu izvorul său multicolor, ce depășea orice imaginație.

13.Astfel se explică de ce această grotă era locul de odihnă favorit al lui Adam, și de ce, cu excepția copiilor săi din linia principală, celorlalți li se permitea rareori accesul aici; aceasta nu datorită invidiei, ci mai degrabă de teama că o minte prea supusă emoției ar putea fi tentată să se închine acestui loc miraculos precum unui idol.

14.După ce grupul s-a adunat în mijlocul grotii, unde se afla bazinul înconjurat de blocuri simetrice de cristal galben-auriu, Adam s-a așezat pentru câteva clipe, invitându-i pe ceilalți să-i urmeze exemplul. Singur Enoh a rămas lângă Adam, în picioare.

15.Remarcând acest lucru, Adam i-a spus: “Dragă Enoh, de ce nu faci și tu ce am făcut eu și ceilalți? Iată, în dreapta mea se află un bloc de cristal verde destul de confortabil. Așează-te și odihnește-te alături de mine și de ceilalți”.

16.Enoh a făcut ce i s-a spus, dar a precizat: “O, părinte Adam, având în vedere că îmi permiți să stau pe locul lui Seth, voi asculta, dar numai pentru că cuvintele tale sunt mai presus de cele ale patriarhilor. Dar dacă m-aș fi așezat fără permisiunea ta, aș fi comis un act de aroganță și aș fi meritat pe deplin mânia lui Seth și a celorlalți patriarhi. O, dragi părinți, iertați-mă dacă fac acest lucru, căci eu doresc să fiu întotdeauna ascultător față de patriarhi și nu voi face niciodată nimic care să mă facă nedemn de iubirea lor. *Amin!*”

17.Auzind aceasta, Seth s-a ridicat și i-a spus: “O, mult iubitul și smeritul meu Enoh, nu știi tu oare că de multă vreme, tu ai devenit centrul minunat al iubirii noastre? Ți-ai putea pregăti oricând un loc de odihnă pe capul meu, căci ai făcut deja cu mult timp în urmă acest lucru în inima mea – iar capul nu este nicidecum superior inimii.

18.Iar întrucât noi ți-am făcut sălaș din iubirea noastră, de ce ne-ar mai deranja piatra pe care sezi? Nu te mai preocupa așadar de asemenea fleacuri. Există însă un alt lucru care mi se pare

important, și probabil și celorlalți. Privește, te rog, acest loc minunat, și vorbește-ne despre el cu limba ta binecuvântată! *Amin!*”

19. Auzind ruga pioasă a lui Seth, Adam și ceilalți l-au implorat la rândul lor pe Enoh să le spună ceva frumos despre acest tunel, vorbind din inima lui plină de iubire.

20. Ca de obicei, nu au trebuit să-i spună de două ori ce are de făcut, iar smeritul și ascultătorul Enoh s-a ridicat, s-a închinat în fața patriarhilor și le-a adresat următorul discurs, cu totul remarcabil de altfel:

21. “Dragii mei părinți, îmi cereți să vorbesc despre acest loc de odihnă al lui Adam, fără să știu prea bine despre ce vorbesc. Există cândva un obicei prin care dacă cineva dorea să audă ceva de la altcineva, el îi pune mai întâi o întrebare păstrătorului secretului, indicându-i cu claritate că era vorba de un lucru pe care acesta nu îl cunoștea încă.

22. Oricum, mi se cere acum să vorbesc fără să fi fost întrebat nimic.

23. Așa să fie, căci limba mea este liberă și poate vorbi despre ceea ce ochii mei văd cu claritate, descifrând valorile inimii în semnele strălucitoare. Aceste semne sunt trăsăturile vie ale iubirii eterne și ale grației plină de compasiune a Tatălui preasfânt din interiorul meu. Vă voi vorbi așadar despre acestea și voi descrie o conversație nemuritoare între Dumnezeu meu și Dumnezeul vostru, între Tatăl meu preasfânt, care este plin de iubire, și Tatăl vostru preasfânt, care este plin de iubire, grație și compasiune.

24. O, dragii mei părinți, această grotă este imaginea fidelă a inimii umane în relația sa cu Dumnezeu. Oriunde ne-am îndrepta ochii, nu putem vedea nici un loc neluminat, cu excepția pământului care ne poartă pașii.

25. Dacă privim în sus, către bolta înaltă, ce strălucește în mii de lumini și culori, constatăm cât de gloriosă este această lumină desăvârșită fântâna de apă vie cu strălucirea ei orbitoare.

26. Cine ar putea descrie splendoarea luminii, care își schimbă instantaneu culorile celor o mie de petale, surprinzând ochiul privitorului atunci când câte o picătură de apă viu colorată țâșnește în sus, asemănătoare unei stele, dorind parcă să ajungă la ceruri, după care, strivită de nebunia propriei sale îndrăzneli, cade înapoi pe pământ, unde moare, dizolvată în apă.

27. Dacă ne îndreptăm privirea către răsărit, suntem furați de o lumină verde ce ne inundă venind dinspre tunel; dacă privim înapoi, către locul de unde am venit, lumina devine galbenă, iar apoi roșie ca sângele. Ori încotro ne-am îndrepta ochii, suntem mereu surprinși de o nuanță nouă.

28. Cutremurați până în străfundul inimii de atâta glorie și frumusețe, suntem tentați atunci să spunem: ‘O, Dumnezeule Atotputernic, cât de sublimă, minunată și desăvârșită este creația Ta! Noi îți respectăm opera, iar în schimb, Tu ne binecuvântezi cu aceste desfătări beatifice, căci pentru noi le-ai creat Tu, iar noi ne bucurăm de ele și îți laudăm Numele de-a pururi, și îți mulțumim plini de recunoștință pentru toate aceste lucruri sublime pe care le-ai făcut pentru noi, cei pe care Tu ne numești, în infinita Ta grație, copiii Tăi’.

29. O, dragi părinți, este cât se poate de just să facem o asemenea invocare. Totuși, dacă privim în inimile noastre și ne întrebăm dacă Marele Constructor al acestor minuni sublime le-a creat în marea Lui iubire și înțelepciune numai pentru desfătarea simțurilor noastre, sau dacă nu cumva El a ascuns în lăuntru lor și alte minuni pe care ar trebui să le căutăm și să le găsim, întru adevărata glorie a Numelui Său preasfânt, aceasta este o cu totul altă întrebare.

30. Iată, numai un singur soare își revarsă razele sale strălucitoare asupra vârfului acestui munte din cristal pur, dar ce efecte produce această lumină solară în grotă noastră!

31. Priviți în sus! Cine ar putea să observe simultan toate formele nenumărate, care par să se multiplifice reciproc, născându-se una din cealaltă, și totuși, toate nu sunt decât efectul uneia și aceleiași lumini!

32. O, dragi părinți, ascultați-mă! Aici, Domnul a înălțat un măreț monument pentru noi.

33. Noi înșine putem fi comparați cu această grotă în ceea ce privește existența noastră terestră, care are o intrare dinspre seară și o ieșire către dimineața eternă. Noi ne aflăm la mijloc, căci ne aflăm în plenitudinea vieții pământești, în care am intrat dinspre amurg în calitate de copii ai grației și compasiunii, iar ceea ce vedem în fața noastră este centrul vieții, fără să bănuim nici o clipă că această grotă a vieții nu este închisă, ci mai are o ieșire în partea opusă, deschisă către dimineața eternă.

34. O, dragii mei părinți, chiar și cea mai mică scânteie din Iubirea eternă este una cu lumina supremă. Această boltă sublimă este o viziune a sufletului nostru. Iar această fântână este precum spiritul nostru care continuă să tindă către lumină, dar este continuu respins, cu avertismentul:

35. 'De ce te înalți în sus, ființă slabă? Pentru tine nu există cale; rămâi unde te afli sau întoarce-te în bazinul auriu al iubirii umile și obediente! Acolo, contemplă-te singur în iluzia sufletului tău, suportă încercările ei și pregătește-te constant pentru a urma cursul pârâului care conduce către zori. Numai acolo vei putea fi atins de razele atotputernice ale Soarelui Grației, înălțându-te precum un noruleț de foc către originea ta, devenind pe deplin liber'.

36. O, dragi părinți! Adăugați această explicație la cele deja descrise în coliba lui Adam și referitoare la semne. *Amin!*"

Capitolul 57

CONFESIUNEA LUI ADAM

(27 ianuarie 1841)

1. După ce Enoh și-a încheiat discursul său cu adevărat divin, Seth s-a ridicat din nou și a spus: "Nu mai am nici o îndoială că tu, dragul meu Enoh, ai vorbit atât de minunat sub imperiul unei inspirații venite de sus.

2. Am constatat pe mine însumi cum mă înalț constant întru înțelepciune, până când ajung la înălțimea cuvenită, după care această forță inutilă mă părăsește în fața propriei mele slăbiciuni, iar eu cad înapoi precum aceste picături, în bazinul nimicniciei mele înnăscute, în care sunt din nou înghițit și umilit de vechile mele obiceiuri, după care mă dizolv, absorbit de seceta mea naturală. Numai atunci, complet neajutorat, încep să recunosc gradat marea lege pe care Domnul, în marea Lui înțelepciune, a sădit-o cu iubire în întreaga mea natură, potrivit căreia, cel căruia Domnul nu i-a dat aripi pentru a putea zbura, trebuie să rămână acasă, așteptând în umilință și în pace până când grația divină va binevoi să ridice această picătură neînsemnată din pârâul ei natural, ajutând-o să pătrundă în dimineața eternă a vieții, acolo unde binecuvântarea lui Dumnezeu strălucește de-a pururi și unde iubirea nesfârșită a Tatălui preasfânt nu va lăsa cu siguranță sârmana picătură să piară.

3. O, dragă Enoh, spune-mi, te-am înțeles corect? Eu cred că da, și bănuiesc că toată lumea a înțeles la fel ca mine.

4. De aceea, te rog, confirmă-ne odată în plus acest lucru!"

5. Încântat să audă asemenea cuvinte, Enoh s-a îndreptat către Seth, l-a îmbrățișat și i-a spus: "O, dragă tată Seth, liniștește-te, căci tu ai înțeles perfect vocea eternei Iubiri, care s-a revărsat de pe limba mea slabă și nevrednică precum razele soarelui la răsărit.

6. Căci cuvintele mele nu sunt de la mine, ci au izvorât din iubirea eternă a Tatălui preasfânt, motiv pentru care întreaga mea ființă, cu toate părțile ei, îi va mulțumi de-a pururi plină de recunoștință, laudând Numele Lui. Iar de acum înainte nu va mai exista absolut nimic în mine care

să nu fie dedicat iubirii, rugăciunii și recunoștinței față de Tatăl nostru atât de bun, de sfânt și de plin de iubire, din a cărui grație ne-am născut noi și toate celelalte ființe și lucruri.

7. Mai adaug și faptul că omul nu ar trebui să facă nimic de la el, chiar dacă s-ar automotiva cu credința îngâmfată că o face pentru o viață mai înaltă, ci, la fel ca și picătura de apă, el ar trebui să se sprijine în întregime pe Domnul, care îl va educa și îl va ghida în conformitate cu iubirea Sa eternă și cu ordinea divină, și oricum, în interesul suprem al omului respectiv. *Amin!*”

8. “Adevăr ai grăit”, a spus Adam, la unison cu toți ceilalți copii ai săi din linia principală. După care, Adam a continuat: “Căci tot ceea ce crește pe pământ tânjește și se supune cu modestie ordinii eterne a Atotputernicului Dumnezeu. Observăm zilnic cum razele soarelui ajută iarba, plantele, tufișurile și toți copacii să se înalțe din pântecul întunecat al pământului. Tot ele extrag din adâncimea mărilor aburii de apă care se unesc în norișori ce strălucesc în lumina lor blândă, pe care îi ridică în înaltul cerului, unde se transfigurează, devenind similari luminii înseși și nemaifiind percepuți de simțurile noastre grosiere, deși rămân totuși în atenția veșnică a ochiului spiritual. Cu toate că această imagine pământească nu reprezintă decât o analogie, ea redă totuși cu claritate locul înalt al omului în această ordine divină, care a făcut ca el să primească un trup, organe de simț și un suflet, numai pentru ca în el să se poată naște fructul cel nobil, pentru ca apoi să crească, în conformitate cu ordinea eternă, către viața veșnică întru Dumnezeu, la fel cum procreația se naște din suflet, dar permite, prin puterea lui Dumnezeu și a ordinii Sale divine, apariția unui nou fruct nemuritor.

9. O, copiii mei, iată, Domnul a pregătit pentru noi un orator, căruia i-a deschis ochii, făcând simultan urechile noastre mai receptive, astfel încât noi începem acum să înțelegem scopul măreț al Tatălui nostru în ceea ce ne privește. Și întrucât beneficiem – spre marea noastră bucurie – de interpretarea înțeleaptă a acestui loc preferat al meu, haideți acum să ne continuăm drumul, căci pământul poartă în el nenumărate alte comori care ne rămân necunoscute și care ne pot inspira spiritul. *Amin!*”

10. Întregul grup format din primii oameni de pe pământ Mi-a mulțumit atunci în tăcere, după care a pornit către ieșire. Ajunși la lumina soarelui, ei au rămas o vreme, șocați de frumusețea imaginii din fața lor, având în centrul ei pâraiașul din care ieșeau stropi luminoși, ce se evaporau apoi datorită căldurii, ieșind astfel din câmpul lor vizual. Au înțeles cu toții pentru prima oară această scenă din natură și s-au recunoscut pe ei înșiși în ea. Într-o stare aproape extatică, ei Mi-au mulțumit din adâncul inimilor lor, după care și-au continuat drumul pe un platou neted, pe care trăiau mai multe familii. Zărind încă de la mare distanță capul albit al marelui lor patriarh, acestea s-au grăbit să iasă în număr mare înaintea lui, pentru a fi binecuvântați și pentru a-Mi lăuda Numele. Sunetul vocilor lor pure s-a ridicat în curând până la mare distanță, invitându-i pe toți copiii ce trăiau pe munții învecinați la odihna Sabatului din ziua următoare, când urma să fie arsă o ofrandă adusă Mie.

11. Patriarhii au plecat apoi mai departe, cu inimile exultând de fericire, până au ajuns într-un loc în care o stâncă foarte înaltă, acoperită de zăpadă, le-a blocat drumul. Acolo, ei s-au așezat din nou la sol, înconjurați de numeroși copii, care furnicau în jurul lor, aducându-le patriarhilor din linia principală mâncare, fiecare simțindu-se fericit atunci când darul său plin de iubire era binecuvântat.

12. Și iată, Adam și-a ridicat privirea către vârful înalt al rocii, care părea că atinge cerul, și a rămas multă vreme tăcut, cufundat în meditație, fără ca cineva să îndrăznească să-l întrebe ce vede. Bucuria zgomotoasă a copiilor săi a lăsat în curând loc unei tăceri respectuoase, căci toți vedeau lacrimile din ochii tatălui lor.

13. Toată lumea se întreba ce s-a întâmplat, dar nimeni, cu excepția lui Enoh, nu putea vedea în sufletul lui Adam.

14. În cele din urmă, el și-a coborât privirea de la peretele neted al stâncii, a privit în tăcere mulțimea adunată la picioarele sale a copiilor săi și li s-a adresat, profund emoționat:

15. “Oh, totul nu este decât din vina mea! O, Dumnezeule mare, preasfânt și preajust, de ce ai lăsat păcatul meu să crească într-un asemenea munte? Eu sunt încă viu, iar păcatul meu aproape că a atins cerul; cât de sus se va ridica el până la sfârșitul timpurilor!

16. Iată, eu stau aici în ziua de dinaintea Sabatului, înconjurat de copiii mei, odihnindu-mă în fața stâncii propriului meu păcat. La fel, ultimul om va sta într-o zi aici, fără copii și fără să fie însoțit de vreo ființă vie, și va privi cu tristețe în sus, către culmile eterne ale tuturor lumilor strălucitoare din infinitatea lui Dumnezeu, și va aștepta, rugându-se ca muntele să se prăbușească și să-l zdrobească, înmormântând sub rămășițele sale ultimele fărâme ale păcatului meu.

17. O, copiii mei, priviți, acolo sus, unde acum arde focul și iese fum, acolo am intrat eu în existență și am păcătuit în prezența lui Dumnezeu și a pământului!

18. Pe vremea aceea, eu eram încă perfect, iar toate creaturile pământului îmi erau cunoscute și supuse, de la centrul pământului și până în înaltul cerurilor, acolo unde se află ultima Lume a lumilor, pe care nici un gând nu o poate atinge.

19. Și unde m-a condus această greșală a mea? Ce am devenit eu în noaptea păcatului meu? Nimic mai mult decât un vierme mizerabil în praful pământului, chinându-se să își ducă chiar și micuța viață mizerabilă care i-a mai rămas.

20. O, copiii mei, acela dintre voi care ar cădea de pe cea mai îndepărtată stea pe pământ nu ar face un salt mai mare decât cel al unui greier prin comparație cu prăbușirea mea din înălțimea perfecțiunii în această prăpastie indescriptibilă.

21. Încă de atunci, de la începutul existenței mele pământești, am căzut pradă cunoașterii de sine celei mai umiltoare, m-am cunoscut pe mine însumi și am căzut încă și mai jos, da, până în acest loc, iar Cain m-a ajutat să mă afund încă și mai tare.

22. Oh, ce cădere indescriptibilă! Eu, care nu mă puteam compara cu nimeni, exceptându-L pe Dumnezeu, sunt nevoit acum să cer copiilor mei instrucțiuni și mâncare!

23. Oricum, având în vedere că aceasta este situația, făcă-se voia Celui care a dorit să facă din mine ceea ce sunt acum în fața voastră a tuturor! *Amin!*”

24. După acest monolog trist, el a început să plângă, iar starea sa lamentabilă i-a întristat pe toți cei de față, cu excepția lui Enoh. Cât despre Eva, aceasta simțea povara lui Adam ca fiind chiar de două ori mai grea, dar încerca să-și ascundă lacrimile, pentru a nu-l întrista și mai tare pe Adam. Această deprimare generală a durat circa o oră, până când Seth s-a îndreptat către tatăl său, i-a șters lacrimile de pe obraz și i-a spus:

25. “O, tată, nu plânge pentru ceea ce ți-a făcut Domnul. Dacă tu ai fi fost un tată rău, de ce te-am fi iubit cu toții ca pe tatăl nostru comun?”

26. Noi nu am descoperit niciodată nimic rău la tine, și tot ce am primit noi de la tine a fost, este și va rămâne bun! De aceea, noi îți aducem cu toții iubirea și respectul nostru, ca o ofrandă de mulțumire, din toată puritatea inimilor noastre. Deci, dragă tată, înveselește-te iarăși și nu te mai lăsa pradă tristeții în fața înțelepciunii Tatălui preasfânt, atotputernic și plin de compasiune!

27. Căci tu însuși ne-ai învățat că tot ceea ce face Domnul este bine. Deci, dacă toate acestea ni s-au întâmplat nouă, tuturor, cum ar putea ele să nu fie în acord cu voința Domnului? De aceea, nu ar trebui să fim tulburați atunci când căile Domnului sunt diferite – potrivit voinței Sale atotputernice, plină de înțelepciune și de iubire – de voința noastră limitată.

28. O, tată, chiar dacă odată ți s-a dat autoritate asupra soarelui, lunii și stelelor, aceasta ți s-a dat de la Domnul atotputerii, și nu de la tine.

29. Ceea ce aparține Domnului, El poate lua înapoi, în conformitate cu ordinea Lui plină de iubire și de înțelepciune. Și oricum, potrivit acestei ordini, El face întotdeauna ceea ce este mai bine pentru noi, cei care, grație infinitei Sale compasiuni, ne putem numi copiii Lui.

30. Întrucât El este Tatăl nostru, al tuturor, cum și-ar putea uita El vreodată copiii, ținând cont de iubirea și de compasiunea Lui nelimitate?

31.O, tată, lasă tristețea deoparte și îngăduie-i lui Enoh, aici de față, să își arunce privirea sa iluminată – de îndată ce ceilalți copii vor fi plecat – asupra tuturor lucrurilor prezente și să le transfigureze cu limba sa aurită, care aduce viața și ne întărește spiritul.

32.Haide, înveselește-te, tată! *Amin!*”

33.Și iată, după ce Seth și-a încheiat discursul său excelent, Adam l-a privit cu inima împăcată și l-a rugat pe Enoh să îndeplinească dorința lui Seth și a celorlalți copii din linia principală, dar aceasta numai după ce ceilalți vor pleca, exceptându-l pe omul cu părul negru, care nu aparținea tribului, ci venise din ținuturile de jos. În dorința sa vie de a obține cunoașterea, el s-a alăturat copiilor lui Adam, căci marea teamă de Lameh i-a purtat pașii săi muritori către nemuritorii din munți.

34.După cum era obiceiul local, Enos, Kenan și Mahalaleel le-au comunicat copiilor că de Sabatul următor, ei trebuiau să vină la coliba lui Adam pentru ca să-și aducă darurile, dar acum dorința tatălui lor era să îl lase singur o vreme, pentru a se odihni; la un anume semn, ei trebuiau însă să se adune din nou și să își însoțească tatăl până la copiii din regiunea de răsărit, după care urmau să se întoarcă la casele lor.

35.După ce cei trei s-au achitat de sarcina lor, aducându-l de asemenea cu ei și pe omul cu părul negru, așa cum le-o ceruse Adam, acesta din urmă s-a ridicat și l-a întrebat pe străin:

36.“Ce te-a adus aici, salvându-te astfel de la moarte? Răspunde, sau dispari din fața tatălui tuturor taților de pe pământ! Căci în venele tale curge sângele morții, iar pe fruntea ta stă scris semnul lui Cain. De aceea, vorbește dacă te simți în stare și dacă limba ta poate articula vreun limbaj. *Amin!*”

37.Străinul s-a aruncat la picioarele lui Adam și a emis câteva sunete bâlbâite și pline de teamă, pe care nimeni nu le-a înțeles, cu excepția lui Enoh.

38.Atunci, Seth i-a spus lui Adam: “O, tată, zelul tău just va genera moartea celui muritor. De aceea, te implor, ridică justiția ta și ai milă de acest om; lasă-l pe Enoh cel viu să îl readucă la viață pentru ca el să poată satisface justiția ta. *Amin!*”

39.Adam i-a îndeplinit lui Seth dorința sa plină de compasiune și i s-a adresat lui Enoh: “Tată, aici se află un om mort, venit din ținuturile de jos; readu-l la viață și dezleagă-i limba pentru a afla ce anume îi stă pe inimă. *Amin!*”

40.Auzind aceasta, Enoh s-a ridicat și le-a spus patriarhilor: “O, părinții mei, cum îl puteți numi pe acest om un muritor mort, când el este la fel de viu ca și noi, nefiind altceva decât un om sărman din ținuturile de jos!? Dacă un animal bolnav ar veni până la locuința noastră, noi nu l-am alunga, ci l-am îngriji până când el s-ar însănătoși. Și iată că un om rătăcit și sărman întâmpină mari dificultăți și a căutat refugiu la noi, iar noi îl lăsăm să zacă în praf precum un vierme.

41.Am văzut cu toții că el a venit aici viu și suntem conștienți că întreaga viață își are originea și susținerea numai întru Dumnezeu.

42.De aceea, dragii mei părinți, lăsați-l pe acest om să se ridice, pentru ca el să ajungă să-L cunoască pe marele Dumnezeu, care sălășluiește aici. Căci iubirea față de Tatăl preasfânt și etern bate cu siguranță mult mai departe decât gândul nostru.

43.Credeți oare că această iubire nesfârșită nu îi atinge și pe copiii din ținuturile de jos? Iar dacă ea l-a adus pe unul din ei aici sus, noi nu ar trebui să respingem sărăcia lui, ci să îl acceptăm ca și cum el ar fi crescut acolo sus, unde arde încă focul și de unde iese fumul, și către care ne mai îndreptăm din când în când pe furiș privirile, imaginându-ne cu naivitate că acea stâncă este păcatul nostru.

44.O, prea puțin contează până la ce înălțime a crescut acea stâncă, căci ea nu este altceva decât o stâncă, și deci pieritoare, în timp ce noi suntem copiii nemuritori ai lui Dumnezeu, și deci nepieritori. Mult mai importantă este însă iubirea noastră, care nu trebuie să excludă nici o ființă, iar cel mai puțin pe un sărman frate din ținuturile de jos. Căci noi suntem copii ai iubirii, și astfel, copii

ai lui Dumnezeu. Să acționăm așadar în conformitate cu această sorginte, pentru a ne îndeplini pe drept și într-o adevăr menirea! *Amin!*”

Capitolul 58
STRĂINUL ASMAHAEL
(4 februarie 1841)

1. După aceste cuvinte, Enos – la îndemnul lui Adam – s-a îndreptat către străinul cu părul negru și l-a ajutat să se ridice. Apoi, el le-a cerut lui Adam și Eva permisiunea să spună câteva cuvinte înainte de a părăsi acest loc.

2. Toată lumea a fost unanim de acord ca el să vorbească.

3. Enos s-a înclinat, a mulțumit pentru permisiune, după care le-a adresat tuturor următorul discurs într-o totul remarcabil:

4. “Părinți și copii! Mentea mea tocmai a fost pătrunsă de un mare gând, care s-a fixat de sufletul meu agitat ca un fulger intens de lumină. Am visat odată – s-a întâmplat pe vremea când dormeam prea mult dimineața, ceea ce mi-a adus de altfel un mic reproș – că ne aflam cu toții în acest loc, la fel ca acum. Ne bucuram cu toții de peisajul minunat și de copiii noștri, pe care îi invitam de asemenea la ceremonia Sabatului, care urma a doua zi. Și iată, în timp ce eram atât de fericiți împreună, o ființă de o strălucire uluitoare a venit în mijlocul nostru, uluindu-ne pe toți cu lumina sa puternică. Dar respectiva ființă nu ne-a lăsat prea mult în această stare de spaimă, ci s-a revelat pe sine în fața ochilor noștri stupefiați.

5. O, părinți și copii, ființa aceea s-a revelat a fi Abel, care însoțea un om într-o totul asemănător celui de față, pe care i l-a prezentat patriarhului suprem, Adam, cu următoarele cuvinte pline de blândețe:

6. ‘Ascultă, tată! Cu excepția mea, Cain nu a rănit niciodată pe nimeni. Tu nu ai pierdut altceva decât trupul meu. Iată, eu l-am iertat pe Cain din toată inima, iar aceasta cu atât mai ușor cu cât nu am avut niciodată vreun resentiment împotriva lui. Iar când mai târziu, el l-a părăsit pe fiul său, Enoh, și a ajuns pe malul uneiia din cele mai mari ape de pe pământ, unde a început să se tânguiască, suferind de căldură, sete, foame și teamă, alături de pușinii săi însoțitori care fuseseră salvați, i-am cerut permisiunea Tatălui preasfânt și etern și m-am revelat în fața lui, citindu-i în ochi lacrimile de remușcare. Am simțit atunci cea mai vie compasiune pentru el și l-am învățat să-și construiască un fel de coș prin care apa nu putea pătrunde, după care l-am ghidat pe valurile mării până la un tărâm fertil și bogat, aflat la mare distanță.

7. Am făcut același lucru și pentru câțiva dintre descendenții săi, aflați în orașul lui Enoh, și care aveau o natură ceva mai bună.

8. Totuși, nu am îndrăznit niciodată să aduc pe vreunul dintre locuitorii orașului lui Cain la tine, o, tată, căci cunoșteam prea bine mânia ta justă împotriva lui. Știam însă totodată și ce i-a spus Domnul lui Cain, atunci când acesta, pătruns de remușcări amare, a ajuns în acele ținuturi îndepărtate. Domnul l-a liniștit, spunându-i: ‘Dacă cineva va îndrăzni să îlucidă pe Cain, va fi nevoit să suporte o răzbunare de șapte ori mai grea!’

9. Îți aduc acum, tot la voința lui Iehova, un fugăr din ținuturile de jos, aflat în căutarea lui Dumnezeu. Dăruiește-i ceea ce caută și primește-l cu întreaga ta iubire părintească, căci sângele tău curge și prin venele sale.

10. Trezește-l prin binecuvântarea ta, iar Domnul îți va trezi la rândul Lui toți copiii pentru ca ei să poată predica Numele Lui copiilor din ținuturile de jos, în vederea unei posibile mântuiri a pământului!”

11. O, părinți și copii! Constat acum că acest om se află cu adevărat printre noi, la fel ca în visul meu, și chiar cu câteva clipe în urmă l-am văzut pe Abel cel strălucitor cum părăsește acest loc. Singurul care a asistat la venirea și la plecarea lui a fost Enoh, care a preferat să păstreze tăcerea. Aceasta am avut de spus; meditați asupra cuvintelor mele și acționați apoi în consecință! *Amin!*”

12. Enoh a confirmat cu promptitudine afirmațiile lui Enos, spunând: “Da, așa s-au petrecut lucrurile!”

13. Auzind aceste cuvinte, Adam a rămas uimit și a întrebat emoționat: “Unde a stat Abel?”

14. Simultan, Enoh și Enos au indicat același loc, astfel încât Adam i-a crezut, căci cei doi nu au greșit indicând locul de unde Abel și-a afirmat credința și iubirea în fața lui Adam.

15. Ulterior, el i-a pus pe cei doi să îi descrie separat și în secret apariția lui Abel, iar descrierile lor s-au potrivit din nou atât de tare, încât Adam nu s-a mai putut îndoii de veridicitatea viziunii lor și a acceptat-o pe deplin.

16. Întru totul convins, Adam a exclamat fericit: “O, Abel, accept tot ceea ce îmi aduci tu, chiar dacă ar fi vorba de Cain însuși!”

17. Așadar, aduceți-l la mine pe sârmanul protejat de Abel însuși, pentru ca eu să-l pot binecuvânta și pentru a-l primi în mijlocul nostru, revelându-i în mine pe primul om de pe acest pământ, care nu a fost născut, ci creat direct de mâna atotputernică a Iubirii eterne, precum și pe mama tuturor oamenilor, care s-a născut din mine, iar în cele din urmă, pe Acela a cărui măreție, putere, sfințenie și iubire a umplut întreaga eternitate și infinitate cu miriade de ființe, așa cum stau mărturie toate lumile, precum și noi, cei care am primit un spirit etern direct de la Dumnezeu!”

18. Auzind acestea, cei prezenți l-au adus pe omul cu păr negru la el, iar Adam l-a atins și l-a binecuvântat de trei ori, după care l-a întrebat care îi este numele. Dar acesta a răspuns: “O, sublimă și măreață ființă, prima creată de Dumnezeu, Mare Rege pe acest pământ, părinte înțelept al tuturor părinților de pe pământ, iartă-mă pe mine, sârman fugăr din ținuturile de jos, salvat de mâna unei ființe de lumină din ținuturile morții, adică din orașul lui Lameh, și adus aici. Privește-mă, eu nu am nici un nume, căci nu am fost altceva decât un sclav lucrător, iar aceștia nu au nume, ci sunt precum animalele, strigați prin sunete inarticulate. Lor li se permite să înțeleagă cuvintele, dar nu și să le rostească. Oricine îndrăznește să emită cu limba sa vreun sunet sensibil, este nevoit să plătească aceasta prin moartea cea mai crudă.

19. De aceea, nu fii supărat pe mine, dacă eu, un sârman sclav, sunt incapabil să îți ofer ceea ce îmi ceri, căci în ținuturile de jos domnește cruzimea cea mai atroce, și viața tuturor se află în pericol. Ori încotro ai fugi, tiranii din Lameh își trimit mercenarii după tine, pentru a te ucide în maniera cea mai fiară, fără nici un fel de remușcare.

20. O, mărite părinte al tuturor părinților de pe pământ! Atrocitățile care se petrec acolo jos sunt atât de cumplite încât nici o limbă omenească nu le-ar putea descrie vreodată. Uciderea fără milă a sclavilor este cu siguranță cea mai mică dintre ele, dar există numeroase alte atrocități, ce nu pot fi descrise în cuvinte, iar eu nu aș îndrăzni niciodată să-ți vorbesc despre ele, pentru a nu profana aceste înălțimi. *Amin!*”

21. Auzind această povestire a celui fără nume, Adam, la fel ca și copiii săi, a rămas profund șocat și se pregătea tocmai să blesteme ținuturile de jos, când străinul fără nume i-a întrerupt cuvintele grele de mânie, spunându-i:

22. “O, nu rosti cumplitul blestem, preabunule tată al întregului pământ, și ascultă-mă. Cei de jos nu mai au nevoie de noi blesteme, căci au parte de ele din abundență. Lameh este suficient pentru întregul pământ, iar dacă marele Rege de deasupra stelelor ar dori să arunce cel mai crunt blestem al Său asupra acestui pământ, ar fi suficient ca El să trimită pe pământ un alt Lameh, și poți

fi sigur, o, tată al nostru, că înainte ca soarele să răsară și să apună de o sută de ori, nici o ființă vie nu ar mai împovăra acest pământ, cu excepția celor din Lameh.

23.De aceea, o părinte al tuturor părinților, în loc să-l blestemi, mai bine binecuvântează acel ținut al ororii, deja blestemat, căci dacă vei mai adăuga și tu blestemul tău, sporind astfel întunericul de acolo, vai de sărmanii sclavi!

24.Și așa, strigătul sângelui lor revărsat din abundență se înalță până la stele precum o furtună dezlănțuită, implorând răzbunare. Dacă îți vei adăuga și tu blestemul tău asupra ținutului de jos, valurile de sânge ar putea atinge într-o bună zi înălțimea vârfurilor sacre ale munților.

25.O, părinte al tuturor părinților, binevoiește și binecuvântează acolo unde ai avea toate motivele să blestemi! *Amin!*”

26.Profund emoționat de aceste cuvinte, Adam l-a lăudat pe străinul fără nume și i-a spus: “Ascultă, sărmane fiu din sângele lui Cain. Dacă nu ți s-a permis să vorbești în ținuturile de jos, cum se face că limba ta are aproape fluența lui Kenan?”

27.Tu vorbești de parcă ai fi un trimis al lui Dumnezeu printre noi. Cuvintele tale sunt clare și pline de bun simț. Răspunde-mi cu sinceritate, cum ai reușit acest lucru?”

28.Cel fără nume și-a luat inima în dinți și a răspuns: “O, părinte al tuturor părinților de pe pământ! Lauda ta, a părintelui și învățătorului nostru înțelept, îmi umple inima de bucurie!

29.Ascultă-mă: învățătorul care m-a ajutat cu înțelepciune să vorbesc a fost chiar acela care m-a adus până aici. Tu îl cunoști și l-ai cunoscut încă înainte de cei care te înconjoară aici, ascultându-te și așteptând. A fost Abel, fiul tău strălucitor, care, inspirat de o iubire divină, a dezlegat limba mea împietrită, pentru ca eu să pot vorbi în fața ta și a descendenților tăi, a celor binecuvântați.

30.O, tată al nostru, al tuturor, acum cunoști ceea ce la început ți se părea de mirare. Îngăduie-mi acum mie, sărmanul refugiat din ținutul de jos, să-L caut aici, în mijlocul vostru și al înălțimilor sacre, pe Conducătorul suprem, a cărui justiție și compasiune sunt mărturisite chiar de stele, de soare și de lună.

31.O, părinte comun, te implor, rostește plin de iubire cuvântul *Amin!*”

32.Auzind aceste cuvinte, Adam a rămas atât de impresionat, încât nu a putut rosti nici un cuvânt, în timp ce ochi săi înotau în lacrimi de bucurie și de compasiune.

33.În cele din urmă, Adam și-a revenit din emoție și i-a spus celui fără nume: “Ascultă, dragul meu străin din ținutul de jos al ororii. Dacă lucrurile stau așa cum mi le-ai descris, lucru de care nu mă îndoiesc, și de vreme ce Dumnezeu Însuși a revărsat asupra ta o asemenea grație, noi, copiii Lui, nu putem face altceva decât exact ce a făcut El, Părintele preasfânt, în marea lui compasiune nesfârșită. De aceea, fie așa cum tânjește inima ta.

34.Iată, aici, în dreapta mea, se află tânărul Enoh, care este un orator binecuvântat de Dumnezeu. El va deveni învățătorul tău întru Dumnezeu, Tatăl nostru plin de iubire și Domn al infinitului.

35.Iar întrucât nu ai un nume, te voi numi ‘Asmahael’, adică ‘străinul credincios aflat în căutarea lui Dumnezeu’. Căci aici totul trebuie să poarte un nume și orice acțiune trebuie desemnată de un cuvânt; și orice situație, precum și caracteristica sa interioară, trebuie să fie bine definită, căci orice se petrece, cum, când, unde și de ce, trebuie definit cu exactitate. Iar ultimul lucru pe care l-am putea îngădui aici ar fi ca un om să poată umbla fără să poarte un nume.

36.Totuși, orice nume trebuie să corespundă pe deplin celui care îl poartă, iar cel care a primit un nume trebuie să trăiască într-un deplin acord cu acesta. În caz contrar, el nu este altceva decât un mincinos, căci el nu își respectă propriul nume. Și întrucât tu ai acum un nume, recunoaște-l și trăiește potrivit lui, căci altfel vei deveni un mincinos în fața lui Dumnezeu și a tuturor copiilor Săi, devenind astfel mai mic decât cea mai mică particulă de praf, care corespunde întotdeauna numelui ei!

37.Acum te binecuvântez din nou și îți spun: Asmahael! Eu, Adam, primul om de pe acest pământ, creat de mâna lui Dumnezeu, Tatăl etern și preasfânt, te binecuvântez la fel ca pe propriii mei copii și mă aștept ca tu să îți respecti întru totul numele!

38.Iar acum îți întind mâna mea și te ridic până la statutul de copil al meu.

39.Iar voi, ceilalți copii ai mei, urmați exemplul meu și deveniți părinții lui; iar tu, dragul meu Enoh, urmează să-i devii deopotrivă frate și învățător.

40.Tu, Jared, te vei ocupa de el în locul lui Enoh, care a devenit acum un locatar în coliba mea.

41.Fie ca Domnul să vă deschidă inimile și toate simțurile sufletului vostru către viața eternă a spiritului, în Numele Domnului! *Amin!*”

42.Asmahael a căzut atunci la picioarele lui Adam, le-a sărutat și i-a mulțumit cu voce tare pentru imensa grație pe care a revărsat-o asupra lui, primindu-l alături de ceilalți copii ai săi, căci el simțea deja în interior efectul binecuvântării, ceea ce l-a făcut să sară în sus de bucurie și să strige:

43.“Asmahael, ce nume plin de glorie, pe care mă simt încă nedemn să îl port! Dar am convingerea fermă că orice nume nou îl silește pe posesorul acestuia (pe cel botezat astfel) să asculte de judecata sacră pe care o poartă în el (o poruncă cu adevărat vie), căci cu el începe cunoașterea de sine, care îi va deschide calea. Iar dacă cineva, care a primit un nume care îl obligă, este nevoit să urmeze (potrivit acestuia) cărările depărtate ale soarelui și stelelor, el ar trebui să le parcurgă cu credință și devoțiune, în numele mării grații revărsate asupra sa, și cu atât mai mult dacă numele său este încă și mai înalt. O, voi, părinți ai tuturor părinților de pe pământ, ascultați-mă, pentru o persoană care s-a aflat adeseori în ghearele morții nu este deloc dificil să urmeze calea către viața eternă. Iar pentru cineva care s-a luptat în permanență din greu pentru a-și croi drum de ieșire din mlaștina întunecată a ororii și a păcatului către o lumină cât de îndepărtată, călcată adeseori în picioare de cele mai cumplite îndoieli, o, ascultați-mă, cât de ușor îi va fi acestuia să urmeze drumul luminos către viață!

44.O, nume glorios, ‘Asmahael’, far călăuzitor, care mă ghidează în sus, către înălțimile eterne și sacre ale luminii și vieții. O, credeți-mă, străinul din fața voastră nu va purta acest dar sublim al grației în zadar. *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 59 DESPRE UMILINȚĂ

1.După ce Asmahael și-a terminat discursul, Adam s-a ridicat din nou și a spus, profund emoționat: “Iată, Enoh, a sosit din nou rândul tău să vorbești! După toate câte s-au întâmplat, cel mai bun lucru este să ascultăm cuvinte inspirate de sus, iar apoi să acționăm în concordanță cu voința Domnului. Căci eu mi-am îndeplinit rolul, acționând așa cum mi-a dictat iubirea mea, dar iubirea noastră umană nu este întotdeauna pură, iar atunci când este incertă, rezultatul acțiunii sale nu este sacru. De aceea, este important să ascultăm acum vocea ta vie, dragă Enoh.

2.Așadar, vorbește și arată-ne căile corecte de acțiune. *Amin!*”

3.Toată lumea s-a ridicat atunci în picioare și i-a mulțumit lui Adam pentru această poruncă dată lui Enoh. Seth era cel mai mulțumit dintre toți, căci el era marele adept al lui Enoh, ale cărui cuvinte le respecta mai presus de orice, astfel încât el nu s-a putut stăpâni să nu-i adreseze acestuia câteva cuvinte de încurajare, înainte ca el să înceapă să vorbească:

4. “O, dragă Enoh, tatăl nostru a împlinit într-o manieră justă și blândă dorința după care inima mea tânjea deja de câțeva vreme. O, voi fi atât de fericit să ascult voința divină în această chestiune. Căci este prea adevărat, adeseori noi dorim să facem ceva despre care credem că este bun, dar nu întotdeauna a dori și a fi cu adevărat bun numai pentru că noi gândim astfel se dovedesc a fi identice.

5. Asupra acestei teme te rugăm să ne vorbești. Lasă din nou izvorul vieții să curgă cu ajutorul limbii tale, pentru a ne stinge setea! *Amin!*”

6. Enoh s-a ridicat atunci și a început să vorbească, dar nu înainte de a se întoarce mai întâi către Mine, spunându-Mi în sinea lui:

7. “O, Tată preasfânt și plin de iubire, lasă grația Ta să fie asupra mea, pentru ca eu, cel slab, să-Ți pot revela voința Ta cu credință, iubire și o deplină umilință, părinților mei, și oferă-le lor din abundență hrana după care tânjesc inimile lor.

8. O, Tată preasfânt, făcă-se de-a pururi numai voia Ta sfântă! *Amin!*”

9. Și iată, Eu i-am răspuns atunci lui Enoh, trezindu-l pe deplin, iar el a început să vorbească: “O, dragi părinți, dorința voastră este justificată, căci iubirea lui Dumnezeu depășește orice și toate lucrurile se supun voinței Sale. Cât despre faptul că apălați la mine pentru a vă revela în nimicnicia mea ceea ce toate eternitățile la un loc nu vor reuși să pătrundă și să înțeleagă, acest lucru nu mi se pare la fel de justificat și de corect.

10. Credeți oare că Domnul respectă mai puțin pe cineva decât pe altcineva, dacă amândoi acționează în concordanță cu voința Sa? O, dragii mei părinți, în acest caz vă înșelați, căci lucrurile nu stau deloc astfel!

11. Ridicați-vă ochii către spațiile infinite, pline de lumină. Cine dintre noi poate spune că este incapabil să vadă fluxul infinit de lumină, și toate lucrurile învăluite de el? Ce ureche nu poate auzi măcar un foșnet atunci când vântul spulberă frunzele veștejite? Se află printre noi cineva care nu a fost înzestrat cu simțuri perfect folosibile, sau cu o inimă activă și simțitoare?

12. Dacă Domnul ne-a înzestrat deopotrivă cu toate aceste simțuri, fără nici o distincție, cine poate spune că îi aparține mai mult sau mai puțin Domnului, când toți ne-am născut din El și dorim să ne întoarcem la El? Cine din cei de față nu și-ar asculta copilul care ar veni să-i ceară sfatul și nu i-ar dărui tot ceea ce îi este necesar?

13. Dacă voi, ca oameni căzuți, puteți face dovada unei asemenea iubiri și compasiuni, chiar și față de străini, cu cât mai mult o va face Tatăl preasfânt și preabun față de voi, dăruindu-vă tot ceea ce vă este necesar!

14. De aceea, nu trebuie să credeți că eu sunt organul ales prin care vorbește vocea vie a lui Dumnezeu. O, nu eu sunt acest organ, ci chiar voi. Nu trebuie decât să vă întoarceți către El, iar El vă va indica cu siguranță voința Sa! *Amin!*”

15. După care Enoh a rămas tăcut, focalizându-se către interior, și deci, către Mine. Cât despre ceilalți, de la Adam și până la Jared și Asmahael, nimeni nu știa ce să creadă după aceste scurte cuvinte ale lui Enoh. Fiecare dintre ei se întreba în sinea lui:

16. “Oare ce înseamnă toate acestea? Ce a vrut să spună Enoh, cum că și noi – la fel ca și el – putem rosti cuvântul vieții, de la înălțimea lui Dumnezeu? Înțeleagă cine poate, noi nu suntem capabili de acest lucru!”

17. Astfel șopteau ei între ei, minunându-se de cuvintele concise și clare ale lui Enoh, referitoare la chestiunea care îi interesa. Chiar și Seth era uluit de scurta explicație pe care Enoh le-a adresat-o de data aceasta.

18. “Căci ce sens are – a spus el cu voce tare – ca noi să fim lăsați pradă propriilor noastre opinii, de vreme ce noi știm foarte bine ce suntem capabili să facem, cât de accesibilă ne este iubirea

Domnului și cât de mult am perceput vreodată vocea Lui? Căci această voce face parte din iubire, la fel cum înțelepciunea face parte din grație.

19. Dar cum poate cineva să-L iubească pe Domnul și să vorbească sub inspirația Lui directă, înainte de a fi primit el însuși iubirea și Cuvântul de la Domnul? Cine dintre noi, cu excepția lui Enoh, s-ar putea mândri cu o asemenea realizare? Ca și cum eu nu aș ști cel mai bine ce pot face!

20. Desigur, noi beneficiem cu toții de grația de a fi copiii lui Dumnezeu, și este absolut clar că între toate ființele create, noi suntem singurii care am fost înzestrați cu capacitatea regală de a fi oameni adevărați, căci am primit cu toții aceleași simțuri și le folosim în același fel; dar hai să ne întrebăm dacă există două persoane care să simtă absolut identic, în pofida simțurilor lor identice?

21. Aceasta dovedește că nu tuturor le-a fost acordată aceeași cantitate de grație, ca să nu mai vorbim de iubire. Acest adevăr devine cu atât mai evident când cineva știe, după o experiență îndelungată, cât de greșite sunt căile iubirii când se atașează de vreun obiect, și ce sacrificii sunt necesare pentru a te detașa și pentru a deveni cu adevărat puternic în iubirea ta!

22. Eu nu pot afirma că noi suntem incapabili să devenim tot mai puternici în iubirea noastră față de Dumnezeu, dar un lucru este sigur, și anume că nouă ni se dăruiește numai grația, nu și iubirea, și numai prin intermediul grației putem noi învăța să dăruim și să primim iubirea. Nici unul dintre noi nu o primește numai pentru că dorește acest lucru, oricât de intensă ar fi această dorință. Pe scurt, dacă Domnul dorește să dăruiască cuiva iubire din abundență, așa cum s-a întâmplat cu Enoh, asta ține numai de grația Domnului și El nu are nevoie de sfatul nimănui. Dar ascultați-mă: nu aceasta este regula generală, și orice am dori noi, Domnul rămâne singurul Domn și El acționează numai așa cum vrea El, potrivit înțelepciunii Sale infinite și incompreensibile, iar noi nu suntem decât martorii voinței Sale.

23. Iar tu, dragul meu Enoh, meditează asupra cuvintelor mele, și abia apoi răspunde. Căci marea ta modestie îmi este cunoscută, iar smerenia ta este cea care mi te-a făcut atât de drag. Pe viitor nu mai trebuie să fii atât de modest și să ne arăți atâta umilință atunci când este vorba de un serviciu adus lui Dumnezeu și părinților tăi. Căci noi știm deja prea bine calitățile pe care le posezi, iar Domnul o știe încă și mai bine. Noi ți-am dăruit dragostea noastră ca un dar permanent și nu mai este cazul să ne aduci dovezi suplimentare, căci noi te-am desemnat ca învățător al nostru și vorbitor în numele lui Dumnezeu numai datorită virtuților tale. Așadar, poți vorbi în fața noastră fără teamă, așa cum ai făcut-o de atâtea ori.

24. Exceptând cazul în care cele spuse de tine anterior au fost rostite chiar la îndemnul direct al Domnului, probabil că nu ai vorbi diferit și ai făcut foarte bine că ai vorbit astfel.

25. Totuși, ori de câte ori mă gândesc la cele spuse de tine, care ne încurajează să ascultăm noi înșine vocea vieții venită de la Dumnezeu, nu pot să nu mă întreb dacă Dumnezeu nu ar fi putut să facă El însuși ce ai făcut tu, indicând direct inimilor noastre ce să facă?

26. Dar întrucât tu ai vorbit despre Dumnezeu în această manieră, nu este suficient să ne îndreptăm către Acela de la care am primit totul, lucru de care suntem cu toții conștienți. Ținând totuși cont că numai *unul* dintre noi a primit harul lui Dumnezeu pentru a le fi de folos tuturor celorlalți, mi se pare firesc ca el să îi ajute cu abundența sa pe ceilalți, care sunt mai puțin înzestrați. Numai apoi vom putea demonstra noi Domnului că suntem cu adevărat copiii Lui.

27. În consecință, chiar și modestia și umilința trebuie să aibă propriile lor limite înțelepte și utile!

28. Haide să examinăm problema dintr-un punct de vedere natural. Dacă atunci când tatăl nostru ne-a vorbit despre slăbiciunea lui fizică, nouă ne-ar fi fost teamă – dintr-o umilință exagerată – să-i aducem ce ne-a cerut, la ce i-ar mai fi folosit lui această umilință a noastră, de vreme ce el aștepta de la noi hrană și băutură?

29. De aceea, adevărata umilință nu trebuie să depășească sfera activității pline de iubire, dacă dorim cu adevărat să îi facem plăcere Domnului, și este deci datoria noastră să ne ajutăm

reciproc atâta vreme cât avem nevoie unii de alții. În ceea ce îl privește pe Domnul, este firesc și just ca cel mai puternic să îl certe pe cel slab, până când acesta din urmă ajunge să spună el însuși: ‘Iată, Domnul m-a trezit în sfârșit!’

30. Dar vai, Enoh, nici unul dintre noi nu poate spune încă așa ceva, căci noi nu suntem nimic în fața lui Dumnezeu. Renunță așadar la umilința ta nelalocul ei și fă din nou dovada iubirii tale sublime, spunându-ne de ce avem nevoie în această etapă pentru a putea apărea în fața lui Dumnezeu ca fiind corecți și plini de iubire!

31. O, te implor, nu ezita și împlinește iubirea noastră pentru Dumnezeu! *Amin!*”

Capitolul 60 RETICENȚA JUSTIFICATĂ A LUI ENOH

1. După ce Seth a vorbit astfel, Adam s-a ridicat la rândul lui și a spus: “Cuvintele lui Enoh sunt grele, în timp ce cele ale lui Seth sunt ușoare și blânde!

2. Dacă amândoi aveți dreptate, deși unul dintre voi într-o manieră dificilă și incomprehensibilă, iar celălalt într-o manieră blândă și comprehensibilă, eu unul nu condamn pe nici unul. Totuși, nimeni nu ar trebui să le dea copiilor o hrană pe care dinții lor nu o pot mesteca. De aceea, Enoh, trebuie să-ți spun că hrana ta este prea dură pentru noi. Nu depinde decât de tine să înmoi hrana oferită pentru ca noi să o putem consuma și pentru a ne fi astfel de folos. *Amin!*”

3. Enoh s-a ridicat atunci din nou și a rostit un nou discurs demn de toată atenția:

4. “O, mult iubirii și respectații mei părinți! Cele spuse de părintele Seth cu bună intenție și atâta demnitate sunt perfect adevărate și indică cu claritate datoria omului. Aceasta este chiar voința Celui de sus, și oricine are dreptul – izvorât din iubire – de a-și ajuta aproapele în toate chestiunile omenești, și cu atât mai mult în vremuri de restriște, sau atunci când ni se cere ajutorul. Oricine refuză să îndeplinească această datorie, din te miri ce motive sucite, nu merită nici măcar să fie numit om.

5. Totuși, dragii și respectații mei părinți, întrebați-vă ce s-ar întâmpla dacă marele patriarh Adam, nedorind să vorbească el însuși, m-ar fi însărcinat pe mine să dau un răspuns scurt, profund și criptic la o anumită întrebare a copiilor săi, răspuns pe care nici ei, nici chiar eu, nu l-am fi înțeles pe deplin, cel puțin atât cât mi-a explicat marele patriarh. Și dacă el mi-ar fi interzis la vremea respectivă să dau alte indicații mai complete, pentru ca inimile copiilor săi să nu devină prea leneșe în sfera procesului de gândire, ci să facă ele însele efortul de a se trezi, iar pe de altă parte, copiii mi-ar fi contestat răspunsul oarecum obscur, cerându-mi să le dau unul mai clar și mai pe înțelesul lor – ei bine, spuneți-mi voi, a cui cerere este superioară în acest caz, cea a marelui patriarh sau cea a copiilor, cu dorința lor supremă de cunoaștere?

6. O, dragii mei părinți, sunt convins că veți fi de acord cu mine că această reticență este perfect justificată atâta vreme cât aceasta este voința marelui patriarh. Este exact ce am făcut azi dimineață în fața lui Jared, tatăl trupului meu, căci cuvântul marelui patriarh este superior cererii

lacomie a tuturor copiilor săi. Iar atâta vreme cât am păstrat tăcerea, oare nu mi-am făcut eu numai datoria?

7.Cum se face deci că atunci când vorbesc în numele Domnului – lucru pe care îl cunoașteți cu toții prea bine – îmi aduceți reproșuri ca și cum aș fi vorbit de la mine, deși nu mai departe de ieri ați avut dovada cea mai vie și mai vizibilă a faptului că Domnul Însuși îmi călăuzește limba mea slabă?

8.De vreme ce nu m-ați întrebat pe mine, ci pe Domnul, prin intermediul meu, și astfel, pentru voi era importantă vocea Domnului, și nu a mea, întrebați-vă singuri cine merită reproșurile voastre?

9.Pot face eu mai mult decât voiește Domnul, sau pot oferi eu mai mult decât primesc eu însumi?

10.Și chiar dacă aș fi primit din abundență, dar voința Domnului mi-ar fi impus anumite limite, oprindu-mă să spun mai multe decât am făcut-o, iar aceasta într-un mod conștient, deoarece Domnul, în marea Lui înțelepciune, mi-a cerut acest lucru, și dacă, cu alte cuvinte, eu mă supun Domnului cu iubire, spuneți-mi atunci, dragii mei părinți, nu credeți că am făcut bine considerând voința Domnului ca fiind superioară cererilor superflue ale oamenilor, care, chiar luați la un loc, nu reprezintă nimic prin comparație cu El și nu pot face nimic fără El, ci numai prin intermediul Lui?

11.O, dragii mei părinți, dojana voastră față de mine este precum o dojană adresată unui pom pentru că nu poartă alte fructe decât cele cu care l-a înzestrat Domnul, fie ele dulci sau amare. Iar în ceea ce Îl privește pe Domnul, spuneți-mi, cine este acela care nu este de acord cu fiecare dintre cuvintele Sale, deși înțelegerea lor ar putea dura o eternitate?

12.Dacă îl întrebați pe Domnul prin mine, atunci trebuie să credeți de asemenea că eu vorbesc întru Domnul. Dar dacă cineva are îndoieli în inima sa, atât întrebarea cât și răspunsul sunt inutile, căci el nu are credință și refuză să își asculte propria inimă.

13.Cine ar putea deveni ferm în iubirea sa pentru Domnul, dacă inima lui oscilează de colo-colo? De aceea, dacă doriți să deveniți fermi în iubirea voastră, credeți în Cuvântul Domnului!

14.Deși fiul nu este superior tatălui, atunci când Domnul vorbește prin fiu, acesta îi aparține Domnului, iar tatăl nu trebuie să se îndoiască de vocea Domnului prin fiul său.

15.Chiar astăzi, eu, Asmahael și Abel am proclamat în fața voastră voința Domnului, ceea ce reprezintă un miracol pentru noi toți. Atunci care mai este nedumerirea voastră? Maniera justă de a acționa este aceea cu iubire și credință în Dumnezeu, iar orice depășește acest cadru, lăsați să-i aparțină de-a pururi lui Dumnezeu! *Amin!*”

Capitolul 61

DESPRE CUVÂNTUL DIVIN DIN INIMA OMULUI

(11 februarie 1841)

1.După ce Enoh și-a încheiat discursul, Seth s-a ridicat din nou și a spus: “Oh, ce suntem noi și ce putem noi face? Nimic!

2.Ori de câte ori discutăm între noi, în calitatea noastră de oameni, noi ne credem înțelepți; dar acum a devenit limpede pentru mine că – în fața lui Dumnezeu – întreaga noastră înțelepciune nu este altceva decât nebunie pură, care nu poate fi pe placul Domnului.

3. Poate fi oare suspectat discursul meu anterior că nu a izvorât din cea mai nobilă inimă? Și ce s-a ales de el? El s-a dovedit a nu fi altceva decât o nebunie; iar eu apar ca o ființă confuză, ale cărei gânduri sunt împrăștiate pretutindeni, precum nebunul care întreabă unde este casa lui în timp ce se află la el acasă.

4. Dar de ce, de ce nu am putut noi să ne dăm seama de propria noastră nebunie mai devreme, pentru a nu ne mai face de râs atât de îngrozitor în fața Domnului? Probabil că suntem orbi cu toții de vreme ce l-am solicitat atât de inutil pe dragul nostru Enoh cu întrebări neroade, în timp ce primiserăm deja cea mai minunată confirmare divină prin intermediul lui Abel, Enoh, Enos, Kenan, și în cele din urmă, într-un mod atât de miraculos, prin Asmahael însuși; și cu toate acestea, am preferat cu toții să ne îndoim de cuvintele lui Enoh, mai degrabă decât să ne privim în față propria noastră orbire. Vai, ce nebunie absurdă! Cât de penibil este acum, că am comis-o, căci un părinte nu ar trebui să se simtă niciodată stânjenit în fața copiilor săi.

5. Dar întrucât nu mai este nimic de făcut, să lăsăm lucrurile în mâinile Domnului!

6. Și totuși, nu pot să nu mă gândesc în inima mea că în marea Lui bunătate, Tatăl preasfânt și preaiubitor nu ne va învinovăți de această tulburare a noastră și ne va sfătui după iubirea Lui, și nu după înțelepciunea Lui, în fața căreia oricum noi nu reprezentăm nimic; și mai cred că El ne privește precum niște copii adormiți care visează că sunt treji, sau care țin ochii închiși, convinși că dacă ei nu văd nimic, nici ceilalți, care sunt cu adevărat treziți, nu pot vedea nimic.

7. O, Enoh, continuă să ne ajuți să ne trezim, și poate că într-o bună zi vom fi și noi în măsură să vedem ceea ce vezi tu.

8. Iată cum vor sta lucrurile în viitor: Domnul îi va trezi pe copii pentru a le fi învățători părinților lor, care vor primi astfel o inimă de copil. Iar după noi vor veni copiii care, cu toată slăbiciunea lor, vor realiza lucruri mai mari decât noi, care ne aflăm în deplina noastră putere. Și astfel, voia Domnului se va împlini!

9. Cât despre tine, dragul meu Enoh, ridică-te și spune-mi dacă am dreptate, alinându-ne astfel inimile noastre! *Amin!*”

10. Enoh le-a zâmbit plin de iubire tuturor patriarhilor și a răspuns: “O, dragii mei părinți, iertați-mă dacă uneori cuvintele mele par aspre, căci nu eu – fiul vostru Enoh – sunt cel care le rostește întru instruirea voastră, ci Domnul Însuși, potrivit voinței Sale divine. Nu este așadar vina instrumentului dacă Domnul îl folosește după voia Sa. Și chiar dacă eu vorbesc despre lucruri a căror semnificație este ascunsă precum germenul în bobul de grâu, nu trebuie să uităm că ordinea naturală ne învață că nici un bob plantat în pământ nu aduce imediat rod bogat, fiind necesar mai întâi ca învelișul care înconjoară germenul să piară; numai astfel este eliberată viața din interiorul bobului, care va crește gradat, bătută de furtuni, stropită de ploaie și scaldată în razele soarelui, pentru a da în cele din urmă un rod binecuvântat, de o mie de ori mai bogat.

11. La fel stau lucrurile și cu fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. El nu va aduce roade pe loc, ci trebuie mai întâi plantat în solul inimilor noastre, învelit în cochilia sa protectoare și dură. Dacă apoi, acest înveliș este dizolvat și consumat în inima noastră prin intermediul iubirii active, germenul cel viu, adică înțelegerea profundă, va țâșni către lumina soarelui spiritual și se va coace, deși va fi supusă multor încercări furtunoase, căci va fi stropită de ploaia iubirii celeste și se va scâlda în lumina grației Tatălui preasfânt și preaiubitor, dând astfel naștere rodului neprețuit al vieții eterne și al iubirii supreme, prin înțelepciunea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor.

12. O, părinții mei, priviți, aceasta este voința lui Dumnezeu; iar aceasta este maniera în care trebuie să primim noi cuvintele Sale. Numai astfel îi vom arăta noi Domnului că suntem cu adevărat copiii Săi, care înțeleg Cuvântul Tatălui și îi recunosc de-a pururi vocea. *Amin!*”

Capitolul 62 PATRIARHII ȘI DISCURSUL LUI ENOH

1. Deși discursul lui Enoh a fost excelent, patriarhilor nu le era clar, astfel încât Adam și-a întrebat copiii care îl înconjurau:

2. “Copii, voi ați înțeles corect cuvintele lui Enoh?”

3. Seth i-a răspuns: “O, tată, dacă sămânța a fost plantată abia acum, cum am putea noi să le înțelegem în întregime? Deși noi am primit germele cu tot cu coajă, iar solul a fost stropit cu apa vieții, materia (învelișul) nu s-a descompus încă, pentru a elibera astfel viața din interiorul seminței. Eu cred însă cu convingere că timpul Domnului își va îndeplini rolul său, transformându-ne inimile în vederea primirii noului Paradis. *Amin!*”

4. Adam l-a întrebat atunci pe Enos dacă el a înțeles. Acesta i-a răspuns: “O, tată, am văzut odată o grămadă formată din pietre grele, fără nici o formă, dar toate de aceeași culoare. În curând, din cer a început să cadă o ploaie fertilă, care a căzut pe pământ, inclusiv pe grămada de pietre, care, încălzite de soare, au început să scoată aburi, absorbind cu lăcomie fiecare picătură de apă, ca și cum s-ar fi desfășurat de această prospețime; în curând nici nu mai eram capabil să le văd din cauza aburilor. A început apoi să bată un vânt puternic, care a îndepărtat imediat aburii de pe pietre, astfel încât am putut să le văd din nou. Dar cât de schimbate erau acum!”

5. Culoarea lor uniformă s-a transformat în o mie de nuanțe, iar apa ploii le-a făcut complet transparente. Unele se dizolvaseră într-un fel de pulbere albă, ceea ce mi-a permis să văd cu claritate conținutul din care erau făcute.

6. În mod similar, mi se pare că văd și acum o grămadă de pietre în fața mea și în interiorul meu, pietre încălzite puternic de razele grației primite de sus, diferența dintre ele fiind încă mică. Cred însă cu convingere că atunci când va veni ploaia, însoțită de vânturi, aceste pietre se vor transforma la fel ca și cele pe care le-am văzut cândva, unele devenind transparente, datorită înțelegerii lor depline, în timp ce altele se vor dizolva, la fel ca și coaja seminței, din care va țâșni viața, în solul inimii mele, precum iarba cea grasă pe care am văzut-o crescând atunci din pulberea cea albă. *Amin!* “

7. Primind aceeași întrebare, Kenan a răspuns la rândul lui: “O, tată, am văzut recent, într-o zi caniculară și umedă, cum regiunile aflate la mare distanță încep să pălească din ce în ce mai mult, și oricât mi-aș fi forțat ochii, ele au sfârșit prin a dispărea complet din orizontul vederii mele. Nici chiar lumina soarelui nu a putut împiedica această pierdere temporară a vederii orizontului, care părea să se apropie din ce în ce mai mult de mine. În acest fel, gradat, chiar și vecinii mei cei mai apropiați au fost în curând înghițiți de această miasmă, iar eu, înspăimântat, m-am retras în colibă.

8. În timpul nopții s-a dezlănțuit o furtună, cu fulgere orbitoare, tunete și trăznete. Rafalele de vânt se succedau unele altora, vuind în jurul colibeii mele, iar din cer au început să cadă mase mari de ploaie, care au dat naștere unor torente violente, ce coborau rapid pe versanții munților, tunând și mugind, pentru a se prăbuși apoi în crevase și văi, formând râuri, ce au continuat să curgă către mare.

9. O, părinții mei, întreaga mea casă părea să se scufunde într-un ocean de teamă, o teamă înfricoșătoare în fața mâniei lui Dumnezeu.

10. M-am rugat. Gradat, furtuna s-a îndepărtat, iar către dimineață, totul a redevenit calm. Cu puțin înainte de răsăritul soarelui, am ieșit afară din colibă și am privit orizontul, surprins și recunoscător. Oh, era o dimineață minunată, iar ochii mei descopereau pentru prima oară lucruri uimitoare, aflate la o distanță inimaginabilă anterior.

11.În mod similar, eu cred cu tărie că după noaptea furtunoasă a inimii mele va urma o dimineată calmă, de o puritate indescritibilă, născută din iubirea pentru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt și plin de iubire. *Amin!*”

12.A urmat apoi Mahalaleel, căruia Adam i-a pus întrebarea dacă și cum a înțeles el cuvintele lui Enoh.

13.Acesta a răspuns laconic: “O, părinții mei, nu cu mult timp în urmă, într-o dimineată, m-am decis să privesc soarele pentru a vedea dacă pot descoperi ceva pe suprafața lui, așa cum se poate face în cazul lunii pline. Este evident că mi-am primit cât de curând pedeapsa pentru această nebunie, căci atunci când ochii mei nu au mai putut suporta strălucirea intensă și arzătoare a luminii, și mi-am întors privirea de la soare, am observat cu mare anxietate că nu mai puteam vedea nimic. Mă simțeam pierdut, căci nu mai puteam vedea pământul și pe mine însumi, deși continuam să pot simți.

14.Am rămas în această stare întreaga zi, iar seara nu am putut observa decât cu mare greutate cum noaptea cădea gradat deasupra pământului.

15.Copiii mei m-au condus atunci în interiorul colibeii, unde m-am rugat atotputernicului și bunului Părinte pentru a-mi reda vederea pe care mi-am pierdut-o ca urmare a propriei mele nebulii. După ce am adormit, roua nopții mi-a răcorit pleoapele, iar vântul ce adia deasupra ochilor mei arși mi i-a vindecat și mi-a redat privirea. Noaptea a trecut și – Numele Tatălui fie veșnic lăudat – a urmat o nouă dimineată, liniștită, strălucitoare, pură și răcoroasă. Am constatat chiar că vederea mea era acum mai bună; putea vedea mai bine, dar nu alte nebulii, ci pașiștea minunată a pământului, acoperită cu flori, precum și miracolul vieții care răsare din chiar mijlocul putreziciunii, în forme minunate și nenumărate.

16.Astfel, și eu sunt convins că deși acum ochiul meu spiritual este orbit de strălucirea imensă a grației divine a lui Dumnezeu, odihna nocturnă a inimii și roua răcoroasă a iubirii, susținută de suflul întăritor al iubirii coborâtă din înălțimea Tatălui preasfânt și preabun, vor permite – în dimineata grandioasă a spiritului – miracolul vieții care se va naște pe câmpurile din inima mea, din putreziciunea gândurilor și sentimentelor mele negative. *Amin!*”

17.A urmat rândul lui Jared, care a răspuns după cum urmează: “O, părinții mei, ce aș putea să vă spun? La început, Enoh a părut că se îndepărtează de mine, precum soarele care se ascunde în spatele munților; dar el răsare apoi din nou deasupra profunzimilor pământului și își răspândește cu putere razele sale în spațiul infinit, scaldând întregul pământ – acum orbit – în lumina sa atotputernică. El trezește astfel întreaga viață la o activitate fericită, înflorind în mii de forme minunate, născute parcă din chiar nimicnicia nopții.

18.Astfel, și eu cred cu convingere că Enoh s-a înălțat la o înălțime inimaginabilă deasupra mea, precum un soare, iar acum întreaga mea ființă este orbită de lumina lui incredibil de intensă. Totuși, sper ca lumina sacră să acționeze precum cea solară, astfel încât noaptea mea actuală să devină o binecuvântare pentru mine. Căci dacă lumina soarelui extrage viața germenului viu din putreziciunea cojii, ghidând-o apoi și ajutând-o să crească într-o formă minunată, nu mă îndoiesc că și eu – care nu reprezint mai puțin decât plantă – voi fi ghidat și îngrijit de Domnul, în calmul liniștit al propriei mele smerenii. O, părinții mei, sunt absolut sigur de aceasta! Fie ca voia Domnului să se facă de-a pururi, în ceea ce ne privește pe noi toți! *Amin!*”

1. "Iar acum, spuse Adam, întrucât toată lumea a răspuns întrebării mele, iar Enoh, desigur, este un răspuns viu el însuși, și asta de multă vreme, haideți să vedem cum a înțeles Asmahael cuvintele sale. Răspunsul său va fi astfel ultima dovadă pozitivă ce va demonstra că el a fost admis pe bună dreptate în mijlocul părinților săi, potrivit voinței lui Iehova.

2. Spune-ne așadar și tu, Asmahael, ce ai înțeles din discursul lui Enoh și ce impresie ți-au făcut cuvintele învățătorului ce ți-a fost desemnat. Vorbește deci, folosindu-ți la maximum capacitatea de discernământ! *Amin!*"

3. Și iată, Asmahael le-a oferit patriarhilor următorul discurs, întru totul demn de reținut, căci a fost inspirat în întregime de Mine:

4. "Mult iubiți părinți ai părinților pământului, chiar și pentru voi, copiii Tatălui preafânt și preasfânt, cuvintele minunate ale lui Enoh s-au dovedit prea greu de înțeles, căci ele au izvorât din profunzimea supremă a înseși rădăcinii vieții. O, părinți ai părinților pământului, cum aș putea eu, un sărman vierme care se târăște prin praf, să vă explic și chiar să vă demonstrez, da, să vă demonstrez, în ce măsură se poate uni infinitul cu finitul, moartea cu viața, noaptea cu lumina, pământul cu soarele, timpul cu eternitatea și ființele create cu Dumnezeu.

5. O, părinți ai părinților pământului, dacă eu aș putea face acest lucru, cu siguranță, pământul nu ar mai fi iluminat numai de un singur soare în timpul zilei. O, ascultați-mă, în acest caz, miriade de sori ar izvorî din fiecare cuvânt al meu, din fiecare sunet al limbii mele, astfel încât pământul ar fi rapid înconjurat de mii de focare de lumină.

6. O, părinți ai părinților pământului, eu cred că puterea acestor cuvinte, precum și înțelegerea lor ulterioară, este atât de înaltă, de o infinitate de ori mai înaltă decât aș putea vreodată eu, un sărman sclav de-abia salvat din noaptea morții, să-i revelez sensul miraculos și ascuns, căci Cuvântul divin este un Miracol al tuturor miracolelor.

7. Am văzut adeseori animale săvârșind fapte dintre cele mai inteligente, și este uimitor că omul nu le poate imita, în pofida eforturilor sale. Dar cuvintele, o, ascultați-mă, *cuvintele*, acest miracol al tuturor miracolelor, sunt apanajul exclusiv al omului, căci nu am auzit niciodată vreun animal, oricât de inteligent ar fi, rostind măcar un singur cuvânt.

8. M-am gândit atunci că nici cel mai înțelept act nu va putea proclama vreodată viața în fața Vieții! Căci am văzut adeseori păianjeni murind chiar în mijlocul pânzelor lor atât de îndrăznețe și de minunate țesute. Mai mult, în palatele imense din orașele aflate în ținuturile de jos, moartea a fost adeseori celebrată în festivaluri groțesti și teribile.

9. Da, fără cuvintele vieții, chiar oamenii aflați în relație unii cu alții nu reprezintă mai mult decât o conversație între două pietre.

10. Dar cuvintele, o, ascultați-mă, cuvintele ce își au originea în viața însăși, ele sunt cele care ne ilustrează viața. Căci unde ar putea fi găsită originea vieții dacă nu în cuvânt?

11. În cuvânt există viață; cuvântul este viață, iar Dumnezeu este Cuvântul și Viața. Viața nu poate fi descoperită decât în Cuvânt; iar Cuvântul creat de-a pururi de și întru Dumnezeu ca viață a întregii Vieți trebuie să fi fost rostit la început cu o mare putere, căci el a dat naștere și a creat tot ceea ce există în infinitate.

12. O, părinți ai părinților pământului, învățând astăzi de la Enoh despre lucrarea atotputernică a Cuvântului, totul s-a transformat în mine, iar eu nu mai simt nevoia de a căuta viața. Adevăr vă spun, eu am găsit această viață în Cuvânt; iar acela care nu este mulțumit cu această dovadă supremă a vieții, o, părinții mei, cu greu ar mai putea găsi o alta! *Amin!*"

Capitolul 64

DISCURSUL LUI ENOH REFERITOR LA NATURA CUVÂNTULUI

(15 februarie 1841)

1. Auzind asemenea cuvinte din gura lui Asmahael, Adam și ceilalți patriarhi, cu excepția lui Enoh, au rămas uluiți, nemaștiind ce să creadă.

2. Enoh a sesizat tulburarea părinților săi, și cuprins de compasiune, le-a adresat, fără să mai aștepte să fie rugat, următorul discurs, care avea să le readucă liniștea și să îi facă fericiți:

3. “Iertați-mă, dragii mei părinți, că vă vorbesc acum liber și neinvitat, dar sunt nevoit să o fac, căci simt că aveți cu toții nevoie de o lumină mai puternică inspirată de sus. Așadar, ascultați-mă: limba mea va rosti acum un cuvânt al vieții, un cuvânt inspirat din cer și un cuvânt inspirat din profunzimi; căci el va fi plin de lumina cerului și de viața profunzimilor. Căci în cer, Dumnezeu este Lumina luminilor, iar în profunzimea Sa, Viața întregii vieți.

4. Iată așadar care este explicația: ori de câte ori privim către cer, iar apoi din nou spre pământ, în maniera cea mai naturală, cerul ne apare ca fiind plin de lumină, în timp ce pământul este colorat de cele mai diverse activități. În profunzimile pământului stau ascunse mii de semințe care poartă în ele viața, precum și alte mii de semințe din regatul animal care sunt ascunse în cuiburile lor calde precum și în organele altor animale, unde așteaptă căldura pentru a putea ieși la lumină.

5. Dar adevăr vă spun, până când profunzimile pământului și toate cuiburile și organele animalelor nu vor fi încălzite cum trebuie, viața nu va țâșni din germenul său aflat în toate aceste închisori, pentru a se înălța apoi liberă către înălțimile umplute de lumină.

6. Oare nu vedem noi lumina strălucind deasupra pământului atât vara cât și iarna? Și totuși, pământul nu este încălzit de aceeași căldură. Dacă lumina ar fi purtătoarea căldurii, razele soarelui ar trebui să aducă cu ele mereu aceeași cantitate de căldură, dar iarna cea înghețată ne învață că lucrurile nu stau așa.

7. Se pune atunci întrebarea: ce este căldura și de unde apare ea, de vreme ce ea nu face parte din lumină, iar aceasta din urmă nu este purtătoarea sa?

8. Ascultați, căldura nu este altceva decât viața ascunsă, latentă, din profunzimile invizibile, și ea nu se poate elibera singură. Dar atunci când lumina a strălucit suficient de mult deasupra profunzimilor pământului, ea sfârșește prin a trezi căldura din somnul său. Aceasta iese singură din temnița sa înghețată și devine liberă și activă, se combină cu lumina și dă naștere unei ființe care își întinde rădăcinile în pântecul virgin al vieții, căutându-și acolo hrana, dar își înalță partea sa legată de lumină către cer, deasupra pământului, pentru a-și putea păstra viața abia trezită mereu trează. Iar elementul viu care trezește plantele este același care trezește și animalele, oricare ar fi acestea. Astfel, totul este ghidat de lumină și germinat cu ajutorul căldurii.

9. Toate acestea sunt, desigur, numai activități naturale, iar diferitele tipuri de activități nu promovează viața decât de dragul ființei, care este purtătoarea unei vieți mai înalte.

10. Dacă privim cum se atrag și cum se descoperă ființele omogene între ele, iar pe de altă parte, cum se luptă și cum se sfâșie reciproc cele străine (diferite între ele), constatăm că nu există doar un singur tip de căldură și de lumină care le activează și le ghidează, ci că există și o căldură

furată și o lumină furată, care activează și ghidează toate buruienile și toți paraziții. Totuși, viața superioară și liberă este capabilă să vadă toate acestea.

11. Ne putem atunci întreba: cum și de ce operează această viață superioară și liberă în această manieră? O, părinții mei, acesta este nodul principal care trebuie desfăcut!

12. Ascultați-mă: la fel cum forma tuturor ființelor – în marea lor varietate – este o expresie a căldurii naturale în combinație cu lumina și diferă numai în ce privește capacitatea de a absorbi mai multă sau mai puțină lumină, ori mai multă sau mai puțină căldură, în mod similar, limbajul uman se naște din căldura spirituală, care este sinonimă cu iubirea divină din interiorul inimii, în combinație cu lumina spirituală, care este grația divină dinlăuntrul omului.

13. Cum am putea noi rosti cuvinte sensibile dacă ele nu ne-ar fi fost dăruite ca forme eterne ale spiritului? De vreme ce noi suntem capabili să numim toate lucrurile, spuneți-mi, cine ne-a învățat să facem acest lucru?

14. Numai Dumnezeu putea face aceasta, căci El este esența eternă a tuturor formelor, viața și lumina, sau iubirea și înțelepciunea, iar în combinația lor inerentă, arhetipul suprem al tuturor formelor sau esența primară a tuturor ființelor, și astfel, Însuși Cuvântul Etern.

15. De aceea, atunci când cineva descoperă cuvântul exterior, îl înțelege și îl acceptă, el nu descoperă un obiect, ci însăși viața spirituală plenar existentă, căci fiecare cuvânt reprezintă o formă ce se naște din căldura spirituală și din lumina spirituală. De ce să fim uimiți atunci de cuvintele lui Asmahael?

16. Oare nu semănăm noi oare un pic cu peștii care – deși se află în mijlocul apei – nu o văd, sau cu animalele, care, deși sunt înconjurate de aer, nu îl văd, de vreme ce – aflați în chiar mijlocul plenitudinii vieții divine – noi rămânem uimiți și deconcertați de emoția firească și sinceră a lui Asmahael?

17. O, părinții mei, toate lucrurile au un scop ascuns! Priviți, deși noi beneficiem de viața indestructibilă din propriile noastre cuvinte, această viață ne apare încă precum cea ascunsă în grăuntele de grâu. Dacă ne îndreptăm inimile către lumea exterioară, iarna din noi încă nu a trecut, iar lumina grației care ne înconjoară nu poate să elibereze căldura spirituală dinlăuntrul nostru. Dar dacă ne focalizăm în permanentă inimile către înălțimi, către Domnul, lumina eternă a grației va elibera rapid în noi căldura spirituală a vieții și noi înșine, în calitatea noastră de ființe vii, sau de cuvinte vii, ne vom înălța către starea de trezire eternă, specifică luminii lui Dumnezeu.

18. Dar aceia care nu vor proceda astfel vor rămâne niște hoți și niște înșelători și vor deveni buruieni și paraziți, precum formele oribile de viață aflate în adâncurile pământului.

19. De aceea, vă spun: cel care deține cuvântul deține viața însăși; viața lui va depinde însă de forma cuvântului rostit.

20. Aceasta este explicația pentru cuvintele lui Asmahael. *Amin!*”

ADAM MEDITEAZĂ ASUPRA VIEȚII PE CARE A DUS-O

1. După ce Enoh le-a dăruit atâta lumină, s-au ridicat cu toții și Mi-au mulțumit în liniște în inimile lor pentru darul primit prin intermediul lui Enoh. Adam a cerut apoi ceva de mâncare pentru a-și hrăni trupul obosit. După ce și-a potolit foamea cu pâine, lapte și miere, el Mi-a mulțumit și pentru acest dar, după care s-a adresat astfel copiilor săi:

2. “Copii! Chiar în acest loc am pierdut cândva totul, și aceasta numai din cauza mea, dar adevăr vă spun, prin grația Domnului, Tatăl nostru preasfânt și plin de iubire, am redescoperit aici și acum de o mie de ori mai mult decât am pierdut.

3. O, Paradisule, grădină minunată, loc de lumină în care străluceam încă în mâna Domnului precum un soare ce răsare, fiind în plenitudinea întregii vieți, mai puternic decât toate lumile la un loc, pe vremea aceea, eu eram locuitorul tău atotputernic, iar tu sârmanul meu purtător.

4. Apoi am căzut, iar tu, miraj minunat, nu m-ai putut ajuta să mă ridic. Căderea celui puternic te-a tras și pe tine în jos, iar pământul tău moale s-a comprimat precum frunzele smulse de vântul puternic și aruncate la sol, pentru a fi călcate în picioare.

5. Deși avântul meu forțat ți-a permis și ție să te ridici – despovărat – până la o înălțime necuvenită, specifică slăbiciunii tale, eliberată de piciorul celui puternic, nu ai nici un motiv să fii mândru de tine, exceptând amintirea deșartă că mi-ai purtat cândva trupul.

6. În grația Lui, Domnul a sesizat că solul tău este prea moale pentru cel puternic și a fixat pietre sub piciorul meu pentru ca fermitatea lor să mă împiedice să mai cad o dată.

7. O, minunatul pământ pe care se odihnesc acum picioarele mele. El m-a susținut timp de aproape 900 de ani, ferindu-mă de o altă cădere, în timp ce tu nu ai fost în stare să mă susții nici măcar 30 de ani. Acest pământ minunat a fost simultan și cauza umiltoare datorită căreia am devenit astăzi un purtător al tău mai ferm decât ai fost vreodată tu pentru mine. Căci acum, eu te-am înălțat înlăuntrul meu, făcându-te de mii de ori mai glorios, prin grația revărsată deasupra mea, și sunt convins că tu nu vei mai cădea niciodată în interiorul meu. Și chiar dacă acest lucru ar fi posibil, tu nu m-ai mai putea oprima și apăsa, ci eu voi fi mereu capabil – prin grația cerului – să te înalț, pentru a putea rămâne astfel locuitorul permanent al celui al cărui fir de păr este infinit mai important în fața Domnului decât întregul pământ care a fost cândva purtătorul tău nesigur.

8. O, copiii mei, am venit aici întristat, deplângând pierderea mea, la fel cum am făcut de mii de ori înainte. Dar de această dată am oftat pentru ultima oară, iar ochii mei au emis ultima lacrimă care a umezit zidul împietrit al acestei stânci. De acum înainte nu voi mai pătrunde niciodată aici, în această coajă goală de nucă, în acest înveliș perimat al unei vieți distruse, căci piciorul meu va pași de-a pururi fericit numai pe propriul meu sol, pe care a crescut și s-a maturizat nobilul fruct al vieții eterne.

9. O, copii, mă simt atât de bine, iar pentru această fericire, îți ofer ție binecuvântarea mea eternă, Enoh!

10. Copii, dacă există cineva care mai are încă îndoieli, să le păstreze pentru momentul în care vom ajunge la coliba mea, în această după-amiază. Haideți acum să îi adunăm pe copiii noștri pentru ca eu să îi pot binecuvânta; spuneți-le apoi că mâine, înainte de răsăritul soarelui, trebuie să se adune la locul sfințit al ofrandei sacre a focului. *Amin!*”

11. După ce Adam și-a încheiat acest discurs de laudă, suferință, mulțumire, glorie, adio și învățătură de minte, copiii săi i-au îndeplinit voința. Toți copiii săi s-au apropiat de el cu bucurie, au fost binecuvântați și invitați să se adune de Sabat la momentul potrivit, după care copiii au plecat împăcați, laudând Numele Meu.

12. Apoi, Adam a spus: “Acum, copiii mei, haideți să ne continuăm drumul către miazăzi, pentru a realiza și acolo ce am realizat aici.

13. Fie ca Domnul să fie veșnic cu tine, Enoh, și cu noi toți, precum și cu Asmahael și toți ceilalți copii ai noștri care locuiesc aici și în alte părți!

14. Fie ca Domnul să ne ghideze pe noi toți și să pregătească inimile tuturor copiilor noștri pentru sosirea noastră binecuvântată și pentru marea Lui grație, pentru ca ei să poată veni mâine cu inimile deschise în vederea glorificării Numelui Lui, pentru ca astfel să-și poată trezi sufletele și spiritul adormit.

15. Iar acum, haideți să pășim veseli către miazăzi. Enoh și Asmahael ne vor conduce pe mine și pe ceilalți în ordinea deja stabilită. Dar întrucât razele soarelui sunt deja fierbinți, vom urma o cărare umbrită, prin pădure, pentru ca picioarele noastre să nu obosească înainte de îndeplinirea cu credință a datoriei pe care ne-am asumat-o, după care se vor putea odihni. Pe drum vom păstra cu toții tăcerea și ne vom concentra privirea asupra drumului pentru a evita ciocnirile reciproce.

16. O, Doamne, Părinte preasfânt și preabun, fie ca ochiul Tău blând să ne însoțească pretutindeni! *Amin!*”

Capitolul 66

ASMAHAEL ȘI TIGRUL

1. Și astfel, patriarhii au pornit la drum în tăcere, cu inimile vesele, pe cărarea umbrită de cedri și palmieri, către regiunea de la miazăzi. Călătoria a durat circa o oră, timp în care ei Mi-au lăudat Numele în inimile lor, căci natura – devenită transparentă – își dezvăluia pentru prima oară minunile în fața ochilor lor, întăriți prin puterea Cuvântului Meu.

2. (n.b. În maniera în care v-a fost explicată în lucrarea “Natura lucrurilor”)

3. Pe la jumătatea drumului, Asmahael s-a oprit brusc, nemaiîndrăznind să facă nici măcar un pas și tremurând din tot corpul.

4. Văzând aceasta, Enoh l-a întrebat: “Asmahael, ce s-a întâmplat cu tine, de vreme ce picioarele tale tinere refuză să te mai poarte înainte? Spune-ne dacă vezi vreun pericol sau dacă te-a afectat vreo boală ori indispoziție, căci iată, noi ne aflăm pe drumul Domnului, iar El este cu noi, și noi cu El. Haide, spune-ne cu sinceritate ce te frământă. *Amin!*”

5. Asmahael și-a mai revenit puțin și a spus, nu fără o anumită tulburare în glas: “O, părinți ai părinților pământului, și tu, înțeleptul și iubitorul meu Enoh! Iată, în fața noastră se află un tigru uriaș și feroce! El își arată colții, iar fâlcile sale sunt deja încordate, pregătindu-se pentru marele salt, după care mă va sfâșia în bucăți, sorbindu-mi sângele și mâncându-mi carnea. Căci furia teribilă a *acestui* păzitor al înălțimilor sacre nu poate fi vreodată potolită, știut fiind că loialitatea sa crudă, atentă și furioasă depășește tot ceea ce există pe pământ.

6. O, părinți ai părinților pământului, retrageți-vă și lăsați-mă pe mine în ghearele fiarei, ca sacrificiu de eliberare, pentru ca viața voastră sacră întru Domnul să poată fi salvată. O, salvați-vă pe voi, părinți atotputernici și demni de toată lauda!”

7. Privind înainte, patriarhii au văzut cauza care îl înspăimânta atât de tare pe Asmahael.

8. Dar Adam i-a spus lui Enoh: “Ascultă, dragul meu Enoh, du-te și adu aici fiara feroce, pentru ca bietul Asmahael să cunoască puterea lui Dumnezeu în om, prin grația căruia el a fost numit domn al naturii, ce trebuie ascultat de toate creaturile. *Amin!*”

9. Enoh s-a îndreptat imediat către tigrul, care s-a prăbușit la pământ în fața sa, tremurând din tot corpul.

10. Enoh s-a adresat apoi tigrului cu autoritate: “Ridică-te în picioare, animal feroce, du-te la Asmahael și apleacă-ți gâtul puternic în fața lui pentru ca stăpânul tău să te poată încăleca, apoi poartă-l cu grijă alături de mine și de Adam către miazăzi, după care te vei odihni; îl vei purta apoi către apus, după care te vei odihni; apoi către miazănoapte, după care te vei odihni, iar în cele din urmă, către coliba lui Adam; va urma apoi o odihnă completă, îți vei primi răsplata și vei cunoaște destinația ultimă. *Amin!*”

11. Și iată, uriașul tigrul s-a ridicat și s-a îndreptat cu umilință către Asmahael, ascultând întru totul porunca primită.

12. (n.b. Această specie gigantică de tigri nu se mai găsește astăzi decât în anumite păduri tropicale din munții Africii Centrale, rareori în Asia)

13. Văzând aceasta, Asmahael a rămas atât de uluit încât nu a mai putut rosti nici un cuvânt, în timp ce picioarele îi tremurau încă. Căci acum i se revelase pentru prima oară ceea ce mama lui îi spusese odată că văzuse într-un vis. Mama lui fusese în felul ei o femeie pioasă și a fost nevoită să plătească pentru aceasta, împreună cu soțul ei, printr-o moarte cumplită. Ea refuzase să se închine lui Lamah ca unui Dumnezeu suprem, după ce experimentase “înalta favoare” de a fi fost violată timp de o noapte întreagă de cel mai nedemn dintre soldații lui Lamah, în maniera cea mai desfrânată și mai nefirească.

14. Și întrucât soțul ei a refuzat la rândul lui cu furie să mulțumească pentru respectiva favoare, intestinele lui i-au fost scoase cu ajutorul unor cârlige de fier, în timp ce era încă în viață.

15. De unde avea Lamah aceste unelte va fi explicat la momentul potrivit.

16. După ce și-a mai revenit puțin, Asmahael a vorbit cu emoție: “O, atotputernici părinți ai părinților pământului, este limpede că nu structura voastră fizică și puterea voastră au putut îngenunchea această fiară feroce și uriașă; cu adevărat, numai Dumnezeu, da, atotputernicul Dumnezeu ar fi putut face acest lucru prin intermediul inimilor voastre sacre. De-a pururi fie laudat și slăvit Numele Lui sublim, al Părintelui unor copii atât de minunați, de puternici și de măreți! *Amin!*”

17. Adam l-a laudat atunci pentru înțelegerea de care a dat dovadă în legătură cu iubirea pentru Dumnezeu și pentru faptul că a laudat Numele Meu.

18. Enoh l-a ajutat apoi să se urce pe spatele fiarei, care l-a purtat apoi cu grijă, alături de Enoh.

19. Astfel, grupul și-a continuat drumul pe cărarea umbrită, fără să mai întâlnească vreun obstacol. Peste tot se auzea ciripitul voios al păsărelelor, care săreau din ramură în ramură, cântând un cântecel melodios și profetic, întru lauda omului; ele cântau de fapt un cântecel pentru lauda Omului oamenilor.

Capitolul 67

PATRIARHII ÎI VIZITEAZĂ PE COPIII DE LA MIAZĂZI

1. Astfel, ei au ajuns în siguranță la copiii din regiunea de miazăzi, care, văzându-i de departe, au lăsat totul baltă și s-au grăbit să-i întâmpine pe patriarhi cu tot fastul.

2. Totuși, văzând tigrul pe care călărea Asmahael, numeroșii copii s-au înspăimântat, căci ei cunoșteau cruda tenacitate a fiarei. Ei o experimentaseră personal atunci când mai mulți tineri au făcut o călătorie către orașul lui Enoh, despre care auziseră destule.

3. Deși fiarei nu i s-a permis să îi atace, ea i-a speriat în suficientă măsură prin simpla sa apariție feroce și prin furia mișcărilor sale, care i-a împiedicat să comită nebunia pe care o intenționau. Ea și-a demonstrat oricum puterea atacând în fața ochilor lor un taur, de fapt un zimbru uriaș, care a țâșnit din pădure, și pe care l-a mâncat în întregime.

4. Această scenă i-a silit pe îndrăzneții călători să îi întoarcă spatele, stricându-le plăcerea de a mai călători vreodată în viitor, iar aceasta cu atât mai mult cu cât conducătorul grupului a fost rănit destul de grav de coada tigrului.

5. După această lecție, copiii au început să se teamă de acest animal, ceea ce explică uimirea lor în fața lui Asmahael, care călărea lipsit de teamă și părea să se simtă atât de confortabil pe spatele tigrului.

6. Văzând frica lor, Adam i-a spus lui Enoh: "Iată, copiii se tem de puternicul cărauș al lui Asmahael. Du-te și întărește-i în Numele Domnului, pentru ca ei să nu se mai teamă și pentru a se apropia în vederea primirii binecuvântării mele. *Amin!*"

7. Enoh s-a îndreptat atunci către copiii înspăimântați și le-a spus: "Ascultați-mă, copii ai lui Adam, copii plini de înțelepciune! Cum se face că vă este atât de teamă de o fiară puternică, dar întru totul ascultătoare?"

8. Pentru ce ați mai primit înțelepciunea lui Seth de vreme ce vă este teamă de ceea ce trebuie să asculte de voi?"

9. Singura explicație este că la un moment dat, voi înșivă ați încălcat legea obedienței, care este fundamentul întregii înțelepciuni, după care ați fost siliți să vă retrageți în fața obedienței de neclintit a acestei bestii. Nu poate exista o altă explicație pentru comportamentul vostru".

10. Copiii i-au răspuns: "Ascultă Enoh, nepot al lui Jared, ai perfectă dreptate. Cinci tineri au încercat în secret să fie neascultători, împotrivindu-se voinței noastre, căci ochii lor au privit fără rușine către orașul lui Enoh, dar picioarele lor au fost împiedicate să mai înainteze de către o asemenea fiară, care i-a silit să se întoarcă în regiunea în care a fost fondată înțelepciunea.

11. De atunci, după ce ei ne-au povestit despre puterea și cruzimea inimaginabile ale acestui animal, noi am ajuns să ne temem de el".

12. Enoh le-a răspuns: "Credeți că eu nu știam ce vă tulbură inimile de atâta vreme? Din fericire pentru voi, a fost vorba de copiii voștri, în care a încolțit sămânța răului, pe care ați plantat-o voi înșivă, căci în caz contrar, tigrul v-ar fi putut trăda și v-ar fi făcut toată înțelepciunea de răs.

13. Acum, mergeți fără teamă la marele patriarh Adam pentru a primi de la el lucrul de care aveți atâta nevoie. Apoi urmați-mă cu curaj, în Numele Domnului! *Amin!*"

14. Astfel, grup după grup, s-au îndreptat cu toții către Adam, căzând la picioarele acestuia și primind binecuvântarea lui.

15. După ce au primit cu toții binecuvântarea, Enoh i-a rugat să se ridice.

16. În continuare, după un vechi obicei, ei au adus fructe, pâine, lapte și miere, ca daruri pentru Adam și pentru ceilalți patriarhi. Aceștia Mi-au mulțumit pentru darurile făcute lor prin intermediul copiilor, apoi i-au îndemnat pe aceștia să se retragă la circa 30 de pași, pentru ca Enoh să poată adresa acestei regiuni de miazăzi câteva cuvinte izvorâte din profunzimea vieții născute din Dumnezeu.

17. Înainte ca ei să se retragă, tigrul a început să mârâie cu atâta furie încât pământul s-a cutremurat sub picioarele lor, iar copiii de la miazăzi au căzut de teamă și au început să strige după ajutor.

18. Adam s-a întors către Enoh și l-a întrebat ce se petrece.

19.La fel au procedat Seth și ceilalți patriarhi, căci cu excepția lui Enoh și a lui Asmahael, nimeni nu înțelegea comportamentul tigrului. Enoh a înțeles însă cu ajutorul Meu, iar discipolul său cu ajutorul lui Enoh, ceea ce i-a permis să rămână calm și lipsit de teamă pe spatele fiarei dezlănțuite.

20.Enoh s-a întors apoi cu respect către Adam și a spus: “O, tată, dacă ești de acord, atinge limba fiarei, iar aceasta îți va spune ea însăși de ce urlă cu atâta furie”.

21.Adam l-a întrebat: “Enoh, să fie oare degetul meu mai puternic decât al tău?”

22.Enoh i-a răspuns: “Tată, degetul tău s-a născut direct din Dumnezeu, în timp ce al meu s-a născut din tine. Astfel se explică puterea degetului tău întru gloria Numelui lui Iehova!”

23.Atunci, Adam a atins limba animalului, ale cărui urlete puternice s-au transformat pe loc în cuvinte inteligibile: “Adam, tu, marele început și sfârșit al întregii creații, născut direct din mâna lui Dumnezeu. Iată, cei pe care i-ai îndemnat să facă 30 de pași înapoi te ascultă orbește, dar voința lor păcătuiește prin orbire. De aceea, trezește mai întâi ascultarea în inimile lor și redă modestia voinței lor. Numai apoi vei putea vedea ce fructe îți aduce regiunea de miazăzi. Dar dacă dorești să ieși parte la o masă spirituală, nu-ți mai sili copiii să pășească înapoi, căci eu unul nu-mi silesc copiii să se retragă atunci când iau masa – și nu sunt decât un tigr! *Amin!* Ascultă-mă, *Amin!*”

Capitolul 68

ADAM LE VORBEȘTE COPIILOR SĂI ȘI COPIILOR DIN REGIUNEA DE MIAZĂZI

(24 februarie 1841)

1.Auzind aceste cuvinte, Adam s-a bucurat în sinea lui și a spus: “O, copii, bucurați-vă împreună cu mine, căci eu am găsit adevăratul Paradis. Am petrecut 900 de ani în întuneric, fără să mai înțeleg speciile animale, dar iată că acum am înțeles din nou – cu mare bucurie – semnificația vie a animalului, ceea ce m-a umplut de fericire.

2.O, Enoh, fericitul, ființă nemuritoare! Mare este lumina ta și mare iubirea dinlăuntru tău! Lăudat fie de-a pururi Numele Domnului, care a revărsat prin intermediul tău o grație atât de mare asupra noastră!

3.Ce am fi noi toți fără ea? Nimic altceva decât niște ființe semiraționale, veritabile mașini mișcătoare care ar fi sfârșit prin a rămâne fără combustibil, datorită propriei lor iluzii; și astfel, domnul naturii ar fi devenit în cele din urmă un sărman sclav deplorabil, lipsit de putere, pe care simpla vedere a unei broaște l-ar fi înspăimântat de moarte, în fața căreia ar fi căzut la pământ precum un miel în fața lupului feroce, căci el ar fi uitat natura inerentă unuia și altuia, dar mai presus de toate, ar fi uitat că sufletul său este un suflet suprem și pe deplin dezvoltat, un suflet care combină în el sufletele tuturor celorlalte creaturi. Iar dacă – fiind pe trei sferturi mort – el nu ar fi cunoscut acest lucru simplu, cum ar fi putut cunoaște el iubirea din interiorul său, viața sa, spiritul și originea pur divină a acestuia?

4.O, Enoh, o, copii! Cuvintele puternice și pe deplin comprehensibile ale tigrului v-au tulburat probabil pe voi, și încă și mai mult pe copiii vinovați din această regiune de miazăzi, dar pe mine m-au făcut fericit. Căci a existat o vreme când eu eram nu doar conducătorul acestei rase, ci al tuturor creaturilor, de la cea mai mică la cea mai mare, de la cea mai slabă la cea mai puternică. Într-adevăr, toate elementele se supuneau atunci cuvântului meu, și nici măcar soarele, luna și stelele nu ignorau cuvântul și dorința mea.

5. Oricum, faptul că această putere nu îmi mai aparține nu este important pentru mine, și nu mai doresc să o regret sau să îi cer vreodată Domnului să mi-o redea. A devenit în schimb foarte important pentru mine să învăț cum îl pot iubi pe Domnul mai presus decât toate. Căci în această iubire își are sălașul întreaga viață, la fel cum în vechea putere și în minunatele capacități pe care le aveam își aveau sălașul toate tentațiile care m-au condus la cădere.

6. A fi cu adevărat stăpân (domn) înseamnă să fii mare, puternic și înțelept. Dar atunci când omul – a cărui menire este umilința – devine stăpân, cu cât mai greu îi este atunci să își împlinească menirea, adică să fie umil! În schimb, atunci când omul își supune întreaga sa voință și putere de dominare Domnului, el a ales calea iubirii și a smereniei în fața Domnului, astfel încât pentru el, umilința nu va mai fi o problemă.

7. Căci ce altceva ar putea oferi Domnului cel care – prin umilința și iubirea sa – a acceptat să devină proprietatea Domnului? Atunci când ne abandonăm Domnului prin iubirea noastră, noi nu mai avem nevoie de nici o putere de dominație.

8. Oare nu depășește puterea Domnului orice altceva? Dacă noi ne aflăm refugiul în iubirea Domnului, îi vom aparține deopotrivă și în putere și forță. Astfel, cel mai slab va fi întru Domnul mai puternic decât orice putere ar fi putut găsi vreodată în el însuși, chiar dacă toate elementele i-ar fi supuse.

9. La ce mi-a folosit acea putere pe care mi-a dăruit-o cândva Domnul? Iată, slăbiciunea lui Abel întru Domnul a depășit-o cu mult. O, Doamne, nu îți mai cer acum putere și forță, ci numai slăbiciune, pentru a te putea iubi pe Tine mai presus decât orice altceva, în umila mea abandonare de sine. Căci dacă te pot cunoaște pe Tine în inima mea, întreaga lume, cu puterea și forța ei, seamănă pentru mine cu o picătură de rouă care a existat cândva, dar care s-a evaporat.

10. O, copii, iată, acesta este motivul pentru care cuvintele animalului m-au făcut atât de fericit; nicidecum faptul că m-aș fi gândit că Domnul mi-a redat puterea mea de altădată și gloria lumească. O, nu, ci numai pentru că în slăbiciunea mea smerită în fața Domnului, am devenit o nouă posesiune a iubirii Sale. Căci în slăbiciunea mea, am ezitat să ating limba fiarei, dar cuvântul puternic al Domnului a întărit degetul meu, care a putut dezlega astfel limba animalului, pentru ca acesta să poată rosti cuvintele înțelepciunii. O, copiii mei, acest lucru înseamnă mult mai mult pentru mine decât să înțeleg natura întregii creații; puterea pe care am avut-o a fost doar umană, dar slăbiciunea smerită este pur divină și nu poate fi comparată cu nimic altceva.

11. Iar acum ascultați-mă, copii! Doresc să vă adresez câteva cuvinte și vouă. Pentru a răspunde admonestării înțelepte a fiarei, lăsați-i pe copii să se apropie de noi și să asculte cuvintele mele, apoi cuvintele lui Seth, și în sfârșit, cele ale lui Enoh. În final, Enos și Kenan le vor anunța ziua Sabatului, iar de îndată ce soarele va apune, ei vor renunța la orice muncă și se vor odihni.

12. Înainte de a părăsi această regiune, Asmahael, așezat pe purtătorul lui, va spune câteva cuvinte despre ea, comparând-o cu ținuturile de jos, pentru ca acești copii să poată primi o dovadă vie a nebuniei lor; va urma o masă frugală, urmată de binecuvântare, după care vom pleca. *Amin!*”

13. Enoh s-a îndreptat atunci către mulțime, i-a încurajat pe copii să se apropie, căci aceștia se temeau, neștiind ce se va întâmpla cu ei.

14. După ce s-au așezat în fața lui Adam, în funcție de rang și de vârstă, acesta s-a ridicat și le-a adresat următorul discurs memorabil:

15. “Copii, voi, cei care locuiți în regiunea unde – privind dinspre coliba mea – se odihnește soarele la amiază, spuneți-mi sau confirmați-mi mie, Părintele primordial al tuturor părinților de pe pământ, dacă ați înțeles corect cuvintele sincere rostite de natura pură manifestată în mod excepțional prin acest animal, de regulă tăcut”.

16. Copiii au răspuns afirmativ și și-au confirmat vinovăția cu lacrimi de remușcare în ochi. Adam a continuat atunci:

17. “Este bine că regretați ofensa adusă, căci Domnul ia toate lucrurile în serios în ceea ce privește poporul Său. Dacă nu v-ați fi căit și nu v-ați fi lepădat de ceea ce doreați să faceți și asupra cărora v-a avertizat animalul, ați fi fost judecați, iar umerii voștri ar fi fost împovărați cu calamități nebănuite.

18. Credeți voi oare că neascultarea voastră a încetat acum să mai fie neascultare iar păcatul vostru să mai fie păcat numai pentru că v-ați întors din drum? Ei bine, eu vă spun că nu, căci nu teama de Dumnezeu, și încă și mai puțin iubirea pentru El, au fost cele care v-au împiedicat să vă puneți în aplicare planul păcatului, ci numai teama de acest animal puternic care a depus mărturie împotriva voastră.

19. Și astfel, spre marea voastră rușine, voi ați fost judecați de Domnul prin intermediul acestui animal, căci Domnul v-a luat gloria și a pus în inimile voastre, în locul ei, teama și panica în fața celui care ar fi trebuit să se plece în fața voastră și ai cărui stăpâni ați fost creați să fiți.

20. Iată așadar în ce sclavi v-a transformat neascultarea voastră!

21. Adevăr vă spun, dacă nu v-ați fi regretat păcatul, această fiară ar fi fost un judecător teribil și crud pentru voi.

22. Totuși, nu este suficient ca voi să vă regretați fapta numai datorită rușinii pe care a abătut-o asupra voastră Domnul, sau datorită faptului că Domnul v-a retras o mare parte din grația Lui și v-a așezat la periferia compasiunii Sale, ori datorită faptului că El a stabilit ca acest animal să fie judecătorul vostru și să depună mărturie într-un mod atât de miraculos. Dacă vă regretați cu adevărat fapta sau intenția, mulțumiți-i Domnului cu o inimă plină de bucurie chiar pentru faptul că v-a judecat și deplângeți faptul că ați putut uita – chiar și pentru un singur moment – iubirea Lui infinită, părintească și sacră, deși soarele vă strigă în fiecare zi cu voce tare, de pe cer: ‘Copii, Tatăl vostru preasfânt și preabun m-a creat pe mine pentru voi; recunoașteți iubirea Lui imensă pentru voi!’, iar luna vă strigă: ‘Copii, ascultați-mă, Tatăl vostru plin de iubire m-a creat pe mine de dragul vostru, pentru a vă fi paznic credincios și companie constantă pe pământ, precum și martor etern al neconținutei Lui iubiri față de voi!’ Iar stelele vă strigă: ‘O, copii, numărul nostru este infinit; în majoritatea noastră, noi suntem sori ai altor lumi îndepărtate, fiecare dintre ele corespunzând în parte naturii voastre, atât individual, cât și în multiplicitatea lor. Iată, noi am fost create pentru voi, și la fel întreaga infinitate! O, recunoașteți cât de sacru, de atotputernic, de mare, bun și plin de iubire este Tatăl vostru!’

23. Iar întregul pământ vă strigă la rândul lui: ‘O, copii, ascultați-mă, eu însumi și tot ceea ce port pe umerii mei sunt pentru voi! Eu vă port precum o mamă plină de iubire prin spațiile infinite și vă alăptez zilnic la sânii mei deschiși întotdeauna pentru voi; mă învăț și mă rotesc continuu pentru ca voi să aveți parte de zile și de nopți, și astfel, la fel ca și copiii atunci când se joacă, să vă puteți odihni după o zi de activitate. O, copii, cine poate număra sarcinile nesfârșite pe care trebuie să le îndeplinesc eu de dragul vostru? Iată, toate acestea au fost aranjate în acest fel de către Tatăl vostru preasfânt și preabun, numai datorită iubirii Lui infinite pentru voi!’

24. O, copii, întrebați apa, și ea vă va răspunde la fel; întrebați văile și munții, și ele vă vor spune aceleași lucruri. Întrebați iarba, plantele, tufișurile, copacii și animalele, iar răspunsul va fi întotdeauna același. Da, fiecare picătură de rouă vă va demonstra cu claritate și fiecare fir de praf vă va șopti la ureche că Domnul Dumnezeu nostru, Iehova, este Tatăl nostru plin de iubire și a creat pentru noi toate aceste minuni izvorâte din inima Lui părintească numai pentru ca noi să ne putem completa educația, devenind astfel capabili ca, în iubirea noastră pentru El, să primim binecuvântări și fericiți încă și mai mari, care vor culmina cu cea finală: Viața eternă întru El!

25. O, copii, cât de bun este Tatăl nostru! Cum ați putut să-L uitați chiar și pentru un singur moment, și asta pentru un motiv atât de lipsit de importanță?!

26. Astfel, dacă doriți să vă lepădați cu adevărat de neascultarea voastră, meditați și descoperiți cauza adevărată a acestei căințe, căci altminteri ea este inutilă și frivolă.

27. Noi ne-am născut cu toții din Iubirea eternă, și de aceea, suntem copiii aceluiasi Părinte preasfânt care locuiește de-a pururi în gloria și sfințenia Lui eternă, precum și în iubirea Lui pentru noi și a noastră pentru El. De aceea, iubirea Lui trebuie să însemne totul pentru noi. Căci numai prin și întru iubire suntem noi copiii Lui, numai prin iubire ne putem închina noi Lui, recunoscându-L ca Domn și Dumnezeu al nostru; numai prin iubire Îl putem recunoaște și ne putem apropia de El, și numai prin ea putem trăi și atinge în cele din urmă viața eternă.

28. Dumnezeu este inaccesibil în sfințenia Lui, de necuprins în înțelepciunea Lui, nelimitat în compasiunea Lui, teribil în atotputerea Lui și de-a pururi invincibil în forța pe care o emană. Lumina Lui este Lumina tuturor luminilor, iar focul Lui Focul tuturor flăcărilor. În aceste forme, El este astfel de-a pururi inviolabil, fiind pentru noi un Dumnezeu străin, care nu ne dorește și ne respinge în permanență. Dar tot El este simultan și Iubirea Supremă. Această iubire împacă Divinitatea, astfel încât Aceasta ajunge să aibă grijă de noi. Dacă îl iubim pe Dumnezeu, esența Lui divină se revarsă asupra noastră sub forma iubirii Lui pentru noi; El face din noi copiii Lui și ni se revelează ca Părinte preasfânt, plin de iubire și de compasiune, în tot ceea ce vedem cu ochii, pentru a-L iubi și a ne bucura de El, atingând astfel în cele din urmă viața eternă și libertatea supremă, întru care îl vom recunoaște pe deplin.

29. Așadar, copii, nu uitați Cine și Ce este Dumnezeu, și respectiv Cine și Ce este Tatăl nostru preasfânt, și acționați în consecință! *Amin!*”

Capitolul 69

DISCURSUL LINIȘTITOR AL LUI SETH

1. Și iată, auzind aceste cuvinte din gura lui Adam, copiii săi au plâns cu lacrimi de pocăință, fiind atât de triști încât cu greu mai puteau fi alinați. Căci ei înțelegeau acum ce pierduseră, dar nu mai credeau că ar putea recâștiga vreodată ceea ce au pierdut și se credeau deja complet judecați.

2. Văzând căița lor sinceră, Adam i-a spus lui Seth: “Ascultă, mult iubitul meu fiu, ridică-te și vorbește-le despre pace și iubirea pentru Iehova, ridicându-le astfel moralul! *Amin!*”

3. Ascultând îndemnul tatălui său, Seth s-a ridicat și le-a adresat copiilor următorul discurs, foarte important pentru ei: “Ascultați, copii care vărsați în fața noastră lacrimi de sinceră căință. Tatăl și Dumnezeul nostru preasfânt este, desigur, Judecătorul suprem, dar El este simultan și Tatăl nostru plin de iubire și de compasiune. Nu uitați că orice am face, noi nu putem să-L supărăm și să-L mâniem cu adevărat pe Dumnezeu, în calitatea Lui de Divinitate; căci ce diferență există între distrugerea unui fir de praf și aceea a unei lumi?”

4. Prin comparație cu Dumnezeu, nici firul de praf nici lumea nu reprezintă nimic, la fel cum noi toți, luați la un loc, nu reprezentăm nimic prin comparație cu El. Cum ar putea nimicul să-L ofenseze pe Acela în ochii căruia nu reprezintă nimic,

5.La fel cum în ochii noștri, animalele minuscule și aproape invizibile care se ascund sub o frunză ridicată de vânt nu reprezintă nimic? Dar nici chiar această comparație nu este potrivită dacă ar fi să ținem seama cât de puțin înseamnă această lume, inclusiv noi, prin comparație cu Dumnezeu.

6.Dar ascultați-mă! Există totuși un lucru care este extrem de important pentru același Dumnezeu, iar acesta este propria Lui Iubire eternă, prin intermediul căreia am pătruns noi în existență, precum și toate lucrurile, concepute special pentru a ne servi. Prin și întru această iubire, Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem copiii Lui. Prin această iubire, El se apleacă deopotrivă asupra celui mai mic, ca și asupra celui mai mare, cu egală grijă. Și astfel, divinitatea Lui incomparabilă și iubirea Lui părintească se revelează pe sine prin această grijă plină de iubire.

7.De aceea, în fața iubirii lui Dumnezeu, contează dacă noi acționăm într-un fel sau în altul. Dacă am considera iubirea ca fiind independentă, ea ar fi oarbă față de acțiunile copiilor săi. Totuși, Dumnezeu nu ar fi Dumnezeu fără iubire, iar iubirea fără Dumnezeu nu ar fi iubire. Astfel, Dumnezeu și iubirea Lui sunt *una*, iar Dumnezeu este puternic prin iubirea Lui, iar iubirea este sacră prin Dumnezeu. Și acest unic Dumnezeu este în unitatea Lui tatăl nostru preasfânt și plin de iubire, la fel cum noi, creați după chipul și asemănarea Lui, suntem plenar copiii Lui. Și noi avem o inimă, iar înlăuntrul ei un spirit al iubirii, precum și un suflet viu și inteligent, care locuiește în totalitatea ființei noastre. Acest intelect este – atunci când este perfect pur – precum cel al lui Dumnezeu, iar iubirea spiritului din inima noastră, cu voința ei liberă, este precum iubirea lui Dumnezeu. Iar atunci când, prin liberul său arbitru, sufletul și spiritul devin o singură ființă, noi devenim întru totul asemănători lui Dumnezeu, și abia atunci putem să ne numim copiii Lui.

8.La fel cum Dumnezeu devine numai prin iubire Părintele nostru preasfânt și preaplin de iubire, și noi devenim copiii Lui tot numai prin iubire. Uniunea lui Dumnezeu cu iubirea Lui este precum obediența. Dacă noi ne slujim de intelectul nostru pentru a asculta poruncile primite de la spirit, unind astfel lumina cu iubirea, noi devenim copii ai iubirii, plini de înțelepciune, acoperiți de grația lui Dumnezeu și trăind întru viața eternă.

9.Acum ascultați-mă, dragii mei copii: atunci când voi, folosindu-vă de intelectul vostru, ați devenit necredincioși iubirii iubirii lăuntrice a lui Dumnezeu din interiorul vostru, ați devenit neascultători în sufletul vostru, în sanctuarul vostru cel mai intim, față de iubirea lui Dumnezeu. Atunci, iubirea voastră s-a retras, iar voi ați trăit urmărind în sufletul vostru doar expansiunea (până la infinit, dacă ar fi fost posibil). Acum judecați singuri și spuneți-mi ce este mai solid: o ceață care se răspândește în toate direcțiile, întinderea ei trecătoare cuprinzând regiuni întregi, sau o simplă pietricică rotundă, transparentă precum o picătură de rouă? Iată, aceasta a fost cauza fricii și orbirii voastre!

10.Oare nu este piatra atât de solidă încât nu poate fi zdrobită, rezistând la orice furtună, la orice presiune și la orice lovitură? Da, ați văzut tigrul sfâșiind un taur imens în bucăți, dar dacă acest tigru ar fi mușcat din micuța pietricică, de mărimea unui ou, acesta ar fi fost sfârșitul colților săi puternici, arma sa cea de temut. Iar dacă ar fi înghițit-o cu totul, el și-ar fi înghițit propria moarte, iar după descompunerea sa, piatra s-ar revela din nou, neatinsă.

11.Ascultați, copii, prin obediență, omul este precum pietricica cea mică, dar în calitatea sa de om exterior și rațional, el este precum ceața. Dar ce se întâmplă cu ceața atunci când vânturile o condensează? Ea se transformă în picături de apă, care cad și dau naștere unui lac. Atunci când greutatea apei presează din ce în ce mai greu asupra fundului lacului, pământul se tasează și dă naștere pietrelor transparente, veritabile blocuri luminoase, întru totul asemănătoare cu *thummim*, piatra-simbol care semnifică renașterea obedienței prin intermediul remușcărilor autentice.

12.Iată, prin neascultare, voi ați devenit precum ceața. Au apărut apoi tot felul de vânturi și v-au împrăștiat care încotro. Ați simțit astfel presiunea fricii și ați vărsat lacrimi de durere. Ei bine, aceasta este ploaia. Nu a fost însă suficient să vă transformați în picături individuale de ploaie, ci a trebuit să vă uniți în lacul remușcării voastre. În acest stadiu vă aflați acum. El vă presează din ce în

ce mai tare în profunzimile ființei voastre, dar ascultați-mă cu cea mai mare atenție: prin această presiune prezentă, viața voastră duală s-a reunificat precum picăturile de apă, iar înlăuntrul vostru a apărut o nouă piatră a vieții și înțelepciunii adevărate. De aceea, bucurați-vă, căci noi nu am venit ca să vă distrugem, ci pentru ca voi să puteți câștiga o viață nouă prin iubirea adevărată pentru Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt. *Amin!*”

13.(n.b. Ascultați, aceasta este așa-numita piatră filosofală pe care lumea exterioară nu o poate și nu o va putea găsi niciodată!)

Capitolul 70

PREDICA LUI ENOH DESPRE IUBIRE

1. Auzind acest discurs deopotrivă înțelept și plin de iubire din gura lui Seth, copiii și-au ridicat capetele, au privit către cer și Mi-au mulțumit cu voce tare pentru că l-am trezit pe Seth pentru a rosti cuvinte atât de minunate, dotate cu puterea vindecătoare de a alina sufletele.

2. Emoționat la rândul lui, Adam a spus: “După ce ați ascultat sfaturile mele și cuvintele liniștitoare ale lui Seth, pregătiți-vă și deschideți-vă inimile pentru a primi cuvântul vieții din gura lui Enoh. Prin mine ați devenit un sol fertil, pe care cuvintele lui Seth l-au hrănit; dar sămânța vieții nu a fost încă plantată în brazda sufletelor voastre. Cerul l-a numit pe Enoh semănător al acesteia, astfel încât veți primi de la el această sămânță vie! *Amin!*”

3. La îndemnul lui Adam, Enoh s-a ridicat, și-a deschis inima către Mine, și într-o stare indescritibilă de iubire și devoțiune, Mi-a implorat grația și compasiunea pentru ca din inima lui să curgă cuvintele vieții, pentru a-i trezi pe cei în suferință, care au plâns în Numele Meu pentru lipsa lor de credință și acțiunile lor frivole.

4. Am răspuns rugăciunii lui Enoh și i-am trezit pe deplin inima. El a putut percepe astfel o lumină atotstrălucitoare în inima lui, în care a putut vedea pentru întâia oară mesajul arzător în care a recunoscut cuvântul viu născut din Mine. Mi-a mulțumit mai întâi cu ferve, după care a deschis gura și le-a adresat copiilor și patriarhilor următorul discurs excepțional:

5. “O, părinți și copii ai regiunii de miazăzi! Ascultați cuvântul lui Dumnezeu, Domnul și Tatăl nostru preasfânt!”

6. Și iată, auzind acest dublu apel, patriarhii s-au minunat, întrebându-se de ce erau și ei incluși alături de copiii de la miazăzi.

7. Dar Enoh a spus: “O, părinții mei, cum ați putea fi excluși voi de la primirea vieții care le-a fost acordată copiilor voștri? Căci nu eu sunt cel care vă vorbește acum, ci Cel care are viața, pe care o oferă prin fiecare cuvânt născut din iubirea Lui nelimitată, ce vi se adresează acum prin gura mea!”

8. Seth s-a ridicat atunci și a spus rapid: “O, Enoh, departe de noi un asemenea gând! Noi știm prea bine ce ne lipsește, așa încât vorbește-ne deopotrivă și nouă, pentru ca și noi să putem primi viața! *Amin!*”

9. Enoh și-a început atunci discursul propriu-zis, spunând: “Este adevărat, solul este fertilizat, iar brazdele au fost făcute, dar în ele nu există încă sămânța. Dar de unde putem lua noi această sămânță vie pentru a o planta în brazda sufletului nostru și a obține astfel fructul cel viu?”

10. O, părinți și copii ai regiunii de miazăzi! Sămânța este iubirea, iubirea este viața, iar viața este Cuvântul. Cuvântul a sălășluit întru Dumnezeu încă de la începutul eternității. Dumnezeu Însuși

a fost acest Cuvânt, după ce Cuvântul s-a aflat în El. Toate lucrurile au apărut în existență prin acest Cuvânt, inclusiv noi, și nimeni, cu excepția lui Dumnezeu, nu poate pronunța acest Cuvânt. Cuvântul este numele real al lui Dumnezeu și nimeni nu poate pronunța acest nume. Iar acest nume este iubirea infinită a Tatălui preasfânt, pe care trebuie să o recunoaștem înlăuntrul nostru, pentru ca apoi, cu ajutorul ei, să-L putem iubi cu toată puterea pe Acela Căruia noi și toate celelalte lucruri îi datorăm această existență fericită.

11. În aceasta constă viața eternă: în a recunoaște acest adevăr în iubirea noastră pentru Dumnezeu, adică în a ne folosi de iubire pentru a recunoaște iubirea dinlăuntrul lui Dumnezeu și viața eternă din interiorul acesteia.

12. Dacă examinăm ochiul nostru și observăm la ce distanță putem privi cu ajutorul lui, este clar că această lumină nu ne-a fost dată pentru a fi inactivi, ci pentru a progresa prin activitatea noastră. Cine se poate îndoii că este capabil să atingă destinația deja văzută, cu atât mai mult cu cât i s-au dăruit două picioare care îl pot purta până acolo?

13. De vreme ce ni s-a dăruit viziunea interioară, la fel ca și în cazul ochilor și picioarelor, iar cu ajutorul acestei viziuni noi putem sesiza iubirea din interiorul nostru, noi ne putem folosi de liberul nostru arbitru – la fel cum corpul fizic se folosește de picioare – pentru a urmări în plan energetic acest scop al vieții supreme, silind întreaga noastră natură să iubească, până când ființa noastră însăși se identifică cu iubirea, devenind astfel vie întru totul.

14. Dacă realizăm aceasta, cum am mai putea noi să nu sălășluim întru viața eternă, la fel cum lumina sălășluiește în ochii trupului? Credeți oare că această viață este doar o iluzie? Vă întreb: suntem oare noi și toate lucrurile care ne înconjoară doar niște iluzii reciproce?

15. Iar dacă nu considerăm scoarța drept o iluzie, atunci putem considera noi drept iluzie lemnul, adică miezul interior al vieții?

16. Credeți oare că Domnul a creat niște simple mașini vii care consumă plante și carne numai pentru propria Sa desfătare? O, adevăr vă spun, înțelepciunea Lui supremă se poate desfăta într-o manieră mult mai nobilă decât creând mașini mâncătoare de plante, pentru a le privi apoi cum mănâncă plante și alte lucruri numai pentru a le transforma apoi în gunoaie urât-mirositoare. Rușine să le fie celor atât de necredincioși!

17. Sau credeți oare că de vreme ce voi, în marea voastră limitare mentală, suntem creaturi limitate – în timp și spațiu –, Dumnezeu cel infinit este și El capabil, la fel ca voi, să emită idei limitate? O, ce ofensă împotriva divinității Sale!

18. Arătați-mi o singură ființă vie care este capabilă să distrugă cu desăvârșire ceva! Arătați-mi un singur lucru care nu conține ceva infinit înlăuntrul lui. Divizați ori de câte ori doriți în mintea voastră un fir de praf și arătați-mi ultima particulă, ce nu mai poate fi divizată; sau dimpotrivă, arătați-mi o sămânță care nu este capabilă să se multiplice la infinit.

19. De vreme ce chiar și aceste lucruri lipsite de importanță ne arată infinitatea ideilor divine, ce stupid și orbesc ar fi să credem că Dumnezeu ar fi asociat ființele cărora le-a dăruit sentimentul viu al vieții eterne prin iubirea pentru El cu o idee limitată și temporară – El, Cel infinit, Cel sublim, Cel etern, Cel preasfânt, Cel plin de iubire și de viață.

20. O, părinți și copii ai regiunii de miazăzi, ascultați aceste cuvinte născute din înaltul Tatălui cel plin de iubire.

21. Nu există nici o altă poruncă dată nouă, cu excepția vieții eterne care este iubirea, iar aceasta sună astfel: ‘Voi Mă veți iubi pe Mine, Dumnezeu și Părintele vostru preasfânt, cu întreaga iubire pe care v-am dăruit-o încă de la începutul eternității în vederea vieții eterne. Atunci când Mă iubiți, voi vă uniți din nou cu Mine, iar viața voastră nu se va mai sfârși niciodată; dacă nu reușiți acest lucru, voi vă separați de viața însăși. Viața voastră nu se va sfârși însă din acest motiv, iar Eu nu voi înceta să fiu Dumnezeu vostru care vă judecă, și deși veți fi separați de viața Mea, căzând de-a lungul spațiului etern în profunzimile mâniei Mele, căderea voastră nu va avea loc cu adevărat

în afara Mea. Voi nu Mă veți pierde niciodată pe Mine, Dumnezeuul vostru, dar Îl veți pierde pe Tatăl vostru cel plin de iubire și de compasiune, iar odată cu El viața eternă, liberă și beatifică’.

22.O, părinți și copii ai regiunii de la miazăzi! Aceasta este unica poruncă ce ni s-a dat; ea a fost scrisă cu litere de foc în inima fiecărui copil divin. Această poruncă este sămânța vie pe care trebuie să o plantați cu toții în inimile voastre dacă doriți să trăiți în calitate de copii ai Tatălui preasfânt, Care este Dumnezeu, preasfânt, preasfânt, preasfânt în întreaga eternitate.

23.Voi, părinții mei, ați vorbit foarte mult despre obediență și ați înmuiat astfel inimile acestor copii; dar eu vă spun că acela care iubește se poate dispensa de obediență. Oare nu este obediența drumul spiritual către iubire, care este țelul vieții? De îndată ce cineva a atins țelul unei anumite căi, spuneți-mi, mai trebuie el să meargă pe această cale?

24.De aceea, dacă cineva este încă departe de țel, el trebuie să meargă mai departe pe cale pentru a se apropia de acesta și pentru a-l atinge. Dar dacă l-a atins, el trebuie să se ancoreze ferm în el, cu toată puterea; adică, să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice, și astfel, el a primit deja totul. El L-a descoperit pe Părintele vieții odată pentru totdeauna, iar libertatea sa va fi nelimitată.

25.Primiți așadar această prețioasă sămânță a vieții, părinți și copii deopotrivă! Dumnezeu Însuși mi-a dat-o pentru a v-o oferi mai departe! O, iubire! Tu ești această sămânță vie; te implor, trezește tu inimile celor slabi și ale celor morți! *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 71

ASPIRAȚIA LUI SETHLAHEM CĂTRE ADEVĂRATA ÎNȚELEPCIUNE

1.Și ascultați, cuvintele lui Enoh i-au uluit pe aproape toți cei de față, căci ei le-au înțeles acum prea bine, întrebându-se cum de au putut trăi până acum în neînțelegere și eroare. Ochii copiilor s-au deschis din nou, permițându-le să se recunoască din nou pe ei înșiși și pe Mine, prin puterea iubirii ce se trezea în inimile lor. Copiii din linia principală de la Adam la Jared au înțeles abia acum pe deplin discursul lui Enoh din grota lui Adam și semnificația ei. Seth s-a ridicat atunci în picioare, a privit către cer și Mi-a mulțumit pentru acest dar atât de sublim; toți cei prezenți i-au urmat atunci exemplul, lăudând cu o ardoare fără precedent Numele Meu în inimile lor.

2.Atunci, unul dintre copiii de la miazăzi, care descindea din linia lui Seth și Enos, a pășit către Enoh, s-a înclinat până la pământ în fața lui și a spus: “Enoh, ascultă, mă aflu aici în fața ta și îți vorbesc în numele tuturor. Numele meu este Sethlahem (‘Fiul lui Seth înzestrat cu o înaltă înțelepciune’).

3.Mai întâi de toate, doresc să îi mulțumesc prin intermediul tău Celui care ne-a dăruit această grație supremă și sublimă. De vreme ce tu te afli mai aproape decât noi de Domnul, deținând chiar Cuvântul Lui viu, vei reuși cu siguranță să completezi ceea ce ne lipsește nouă, în slaba noastră recunoștință față de Domnul, pentru această favoare atât de înaltă. Primind eu însumi de la Domnul un anumit grad de înțelepciune, am făcut tot ceea ce m-a învățat aceasta, după care nu am mai putut face nimic mai mult, căci înțelepciunea mea considera că ceea ce am făcut era suficient. Totuși, ceea ce ne-ai învățat tu astăzi, vorbind limba vieții, depășește cu mult înțelepciunea tuturor oamenilor; mai mult, învățătura ta este chiar rădăcina și sursa întregii vieți și fundamentul etern al oricărei înțelepciuni; da, este limpede că tu ni l-ai anunțat astăzi pe Dumnezeu. Iar înțelepciunea mea se dovedește insuficientă pentru a-i aduce Domnului mulțumirile pe care i le datorăm. Te rog așadar pe tine să faci acest lucru în locul meu. Celălalt motiv pentru care am venit la tine este de a-ți cere

permisiunea de a învăța de la tine calea pe care ai urmat-o tu însuși și care ți-a permis să atingi asemenea profunzimi ale vieții divine.

4.O, Enoh, nu te supăra datorită acestei duble cereri a mea, căci înțelepciunea mea îmi spune că tu ești un clarvăzător adevărat al lui Dumnezeu. Iubirea Celui Preaînalt ți-a umplut inima și ți-a atins limba cu focul care țâșnește cu putere din chiar degetul lui Dumnezeu. O, te implor, arată-i lui Sethlahem cum și când ai primit această grație! *Amin!*”

5.Enoh s-a ridicat și i-a răspuns: “Ascultă-mă, Sethlahem, la ce servesc toate aceste laude? Oare ți s-a dat această înțelepciune pentru a lăuda ceea ce nu merită să fie lăudat, în timp ce tu însuși recunoști că nu știi cum să îl lauzi pe Acela care – singur – merită laudele și recunoștința noastră? Sau poate crezi că viața poate fi învățată la fel ca înțelepciunea ta, pe care ai dobândit-o cu o inimă împietrită, numai pentru a deveni un maestru al înțelepciunii?”

6.O, Sethlahem, Sethlahem, ai grijă să nu te sufoci în chiar setea ta zadarnică de cunoaștere!

7.Privește la acest smochin și la prunul de colo, plin cu prune pe jumătate coapte. Crezi oare că dacă prunul și-ar propune să învețe de la smochin cum să facă smochine în loc de prune, acest lucru chiar s-ar întâmpla vreodată?

8.Desigur, înțelepciunea ta îți va spune pe loc că acest lucru nu se va petrece niciodată.

9.Totuși, dacă cineva culege câțiva lăstari cu semințe de smochin, curăță complet prunul, după care îi despică crenguțele și inserează acolo lăstarii cu semințele de smochin, pe care le leagă apoi cu atenție cu pământ și rășină, seva prunului va începe să curgă prin lăstarii de smochin, dându-le viață. Și astfel, nu va trece mult timp, iar în prun vor crește fructele nobile ale smochinului.

10.Înțelepciunea ta te-a învățat să faci acest lucru cu mult timp în urmă. Cum se face atunci că ea nu te-a învățat și iubirea mai presus de toate pentru Domnul, astfel încât, în loc de prune, să produci tu însuși smochinele vieții?”

11.Ascultă-mă, Sethlahem, Adam te-a curățat pe tine, la fel ca pe ceilalți copii și frați ai tăi, Seth te-a crestat, iar Domnul Însuși a inserat acum în tine prin intermediul meu semințele vieții. Tot ce îți mai rămâne de făcut acum este să cauți niște pământ proaspăt și niște rășină prin intermediul iubirii active față de ceilalți și să cultivi viața din interiorul tău cu ajutorul credinței juste, după care vei afla singur ceea ce ai încercat să afli acum de la mine, fără succes.

12.Acum du-te și fă ce ți-am spus, căci astfel vei obține viața! *Amin!*”

13.Auzind aceste cuvinte, Sethlahem a răspuns: “O, Enoh, recunosc marele adevăr al celor spuse de tine, dar este ușor pentru tine să vorbești astfel, căci tu cunoști deja adevărul. Domnul ți l-a dăruit pe gratis, iar tu nu a trebuit să faci tot ce mi-ai spus mie. O, ascultă, este ușor să te odihnești acolo unde este deja uscat și să primești fără să fi făcut vreo cerere; dar acesta nu este cazul meu. Eu am lucrat multă vreme și am căutat fără încetare, dar în zadar, ceea ce tu ai obținut fără nici un efort. Mie mi se pare că cerul este blocat de stânci, și este mai ușor să sapi pământul până în partea cealaltă decât să primești o singură picătură din viața iubirii divine.

14.Că așa stau lucrurile o dovedesc chiar înalții noștri patriarhi, care pot aduce mărturie în favoarea mea. Având în vedere rangul lor, oare nu sunt ei mai presus decât tine, și implicit mai apropiați de Domnul ca tine? Atunci de ce păstrează Domnul distanța față de ei, mergând în schimb braț la braț cu tine?”

15.O, Enoh, dacă toate acestea nu ți s-ar fi dat pe gratis de către Tatăl preasfânt, și nu ca ceva meritat, cu siguranță ai fi vorbit în clipa aceasta la fel ca mine, plângându-te de setea și de foamea care îți afectează sufletul!

16.Oare chiar crezi că eu nu știu că un copac nu poate învăța altceva de la un alt copac? Pentru atâta lucru nu aș fi avut nevoie de discursul tău; dar atunci când trebuie să ne învățăm copiii lucrurile de care au nevoie – precum mersul, vorbitul, diferitele meserii – pentru a-i ajuta să înțeleagă semnele supremului Dumnezeu, spune-mi, suntem noi *mai importanți* prin comparație cu

Dumnezeu decât sunt copiii noștri prin comparație cu noi? Eu cred că noi suntem *infini* mai puțin decât El. Atunci cum am putea cunoaște noi calea fără instrucție, la fel ca în cazul copiilor?

17.O, Enoh, ai crezut că o să mă poți controla cu ușurință indicându-mi iubirea față de fratele meu și față de Dumnezeu, dar nu vei scăpa cu una cu două de mine. Înainte să pot accepta aceste porunci, aș dori să văd mai întâi că le accepți tu.

18.Atunci când m-ai repezit, tu nu ai făcut dovada unei iubiri prea înalte față de aproapele tău; iar dacă iubirea de aproape este parte din iubirea ta față de Dumnezeu, atunci – crede-mă – nu știi ce să mai cred despre iubirea ta față de Dumnezeu.

19.Ai grijă ca nu cumva să devii în curând propriul tău semen cel mai apropiat!

20.Ți se pare corect ca prin cuvintele cuiva, altcineva să fie supărat? Ei bine, atât cât am înțeles eu din cuvintele tale, acestea m-au cam supărat. Eu știu că tu ești un clarvăzător inspirat de Dumnezeu și că dispui de Cuvântul viu. Dacă nu aș fi știut acest lucru, nu aș fi venit niciodată la tine; și eu prețuiesc și mă închin acestui înalt dar al tău. Dar de vreme ce tu mi-ai interzis să te laud pentru el, este rândul meu să te întreb: cine te-a îndemnat să îți asumi această responsabilitate și să-mi interzici acest lucru?

21.Ascultă, nu este corect să-ți alungi în această manieră fratele întru Dumnezeu care este însetat, înfometat și în lacrimi.

22.Răbdarea este aspectul principal, iar umilința este chiar sufletul iubirii! Eu știu prea bine, Enoh, că tu ești un veritabil maestru în amândouă. Dar atunci de ce mă sfidezi și pari să-ți fi închis sufletul față de mine? Eu nu ți-am făcut niciodată vreun rău. Întoarce-te așadar din nou către mine și fii fratele meu, și nu acest ghid rece și indiferent! *Amin!*”

23.Enoh a ascultat cuvintele lui Sethlahem cu zâmbetul pe față, după care s-a ridicat și i-a răspuns cu următoarele cuvinte:

24.“Sethlahem, dacă lucrurile ar fi stat așa cum le-ai descris tu, crede-mă, de mult m-aș fi aruncat la picioarele tale, plângând; dar ele nu stau deloc astfel.

25.Pentru a nu te întoarce la coliba ta cu inima pe nedrept supărată din cauza neînțelegerii cuvintelor mele, calmează-ți inima și ascultă ce am să-ți spun: Sethlahem, privește în zare și descrie-mi iarba, plantele, copacii și arbuștii. Cum sunt acelea, sunt diferite de cele de față sau sunt asemănătoare?

26.Pietrele, solul, izvoarele – sunt diferite de cele din apropierea noastră sau sunt la fel ca acestea? Oare ce ființe vii locuiesc acolo? Ar putea fi oameni, și oare ce fac ei acum?

27.Ascultă, Sethlahem, tăcerea ta îmi demonstrează că tu nu cunoști răspunsul. Și atunci, te întreb: în ce fel ai putea dobândi tu această cunoaștere?

28.Să presupunem că eu am fost acolo și am observat totul. S-ar putea apoi întâmpla ca patriarhii să mă întrebe despre acele lucruri, în prezența ta, iar eu să le revelez lor adevărul despre ținuturile aflate la mare distanță. Ascultând cuvintele mele și înțelegând cum, de ce și de unde, tu ai putea dori să-mi spui: ‘Ascultă, mi-a plăcut foarte mult ce ne-ai revelat tu. Mi-ar plăcea și mie să pot vorbi despre lucrurile aflate la mare distanță, la fel ca și tine; de aceea, voi deveni discipolul tău și voi învăța de la tine cum pot vorbi despre acele lucruri!’ Dacă eu ți-aș răspunde: ‘Ascultă, aceste lucruri nu pot fi învățate numai dintr-o convingere interioară de către acela care tânjește după certitudinii interioare. Drumul către dobândirea cunoașterii pure ar fi extrem de dificil, iar rezultatele ar fi practic nule!

29.Dar ascultă-mă! De-a lungul acelor munți există un drum mult mai scurt. Du-te acolo și poți fi sigur că vei ajunge înapoi în numai trei zile, după care vei putea vorbi la fel ca mine despre realitatea de acolo, cuvintele tale fiind susținute de adevăr și de o vitalitate interioară pe care – în caz contrar – nu ai putea-o învăța nici dacă ai încerca ani de zile!’

30. Ai putea veni atunci la mine, acuzându-mă de lipsă de iubire, din cauza acestui sfat succint, dar adevărat. Spune-mi, care este legătura dintre lipsa de iubire și sfatul potrivit căruia în numai trei zile ai putea obține mai mult decât în o mie de ani de eforturi inutile?

31. Mă tem că în acest caz, ai cam dat-o-n gropi cu înțelepciunea ta!

32. Drumul ți-a fost arătat. Dacă îți lipsește curajul să pășești pe el singur, vino și apelează la mine pentru a-ți fi ghid cu toată iubirea, în calitatea mea de frate, și nu cred că vei avea vreun motiv de dezamăgire în acest sens.

33. Dacă, dimpotrivă, aș asculta rugăciunea ta așa cum ai formulat-o, atunci aș deveni cu adevărat dușmanul tău, înșelându-te în viclenia mea pe tine, sărmanul și dragul meu frate întru Adam și întru Dumnezeu.

34. Ți-am demonstrat că simpla cunoaștere nu te va conduce niciodată pe drumul vieții; dacă vei acționa în schimb în direct acord cu adevărul, vei descoperi chiar mărturia adevărului, care este mărturia iubirii, adică a vieții eterne întru Dumnezeu. *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 72

ÎNȚELEPCIUNEA LUI SETHLAHEM ȘI CEA A LUI ASMAHAEL

(9 martie 1841)

1. Auzind aceste cuvinte, Sethlahem a căzut la picioarele lui Enoh și i-a spus: “O, Enoh, marea ta înțelepciune m-a distrus, astfel încât acum mă simt ca și cum nu aș fi existat niciodată; remarc totuși că – deși sunt distrus – înțeleg acum mult mai mult decât înainte, cu toată înțelepciunea mea. Primește, te rog, întreaga mea recunoștință pentru răbdarea de care ai dat dovadă cu mine și pentru faptul că nu te-ai supărat în fața mării mele nebunii, care mi-a stârnit orgoliul într-o măsură suficient de mare pentru a păși în fața ta iluminată de iubire și pentru a mă certa cu tine, cel care ești unealta vie în mâna Părintelui atotputernic și preasfânt.

2. Iată, deși tu mi-ai orbit ochii, astfel încât nu mai pot vedea calea cea justă, percep înlăuntrul meu o altfel de lumină, care îmi indică o nouă cale. Deocamdată este doar o luminiță minusculă, dar calea este de așa natură încât mă va ajuta să progrez într-o singură clipă mai mult decât am reușit cu întreaga lumină (atât de inutilă, vai!) a ochilor mei, în numeroși ani.

3. O, Enoh, dacă vreodată, pe această cale, piciorul meu se va împiedica de vreun loc mai dificil, îngăduie-mi să vin la tine, pentru a-mi confirma că mă mai aflu încă pe calea cea bună.

4. O, Enoh, te implor, atrage-mi atenția dacă observi cumva că în orbirea mea, picioarele mele calcă alături de cale! *Amin!*”

5. Enoh i-a răspuns: “Sethlahem! Dorința ta este sinceră, iar fervoarea ta este autentică și justă, fiind de laudat! Există totuși un lucru care trebuie corectat, și anume faptul că tu cauți la mine – un biet om sărman – ceea ce numai Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt, le poate dărui copiilor Săi. Tu lauzi astfel unealta în locul Stăpânului.

6. Crezi tu oare că eu pot fi mai receptiv la rugăciuni decât grația și iubirea infinită a Tatălui preasfânt și etern? O, Sethlahem, nu mai lăsa aroganța secretă a inimii tale să te păcălească și nu te mai adresa niciodată oamenilor până când nu te-ai îndreptat mai întâi de toate în inima ta, plin de dragoste și de căință, către Dumnezeu. Și chiar dacă a trecut o vreme, iar tu nu ai primit răspunsul la

rugăciunea ta, nu uita că prin comparație cu Dumnezeu, chiar și cei mai buni oameni sunt răi și lipsiți de iubire, și că bunul Dumnezeu îți va dăruia totul cu mult timp înainte ca cel mai plin de compasiune dintre oameni să-ți fi aruncat măcar o privire.

7.În ceea ce te privește pe tine, personal, nu trebuie să uiți că noi am venit la tine la îndemnul lui Dumnezeu, Tatăl nostru preasfânt și preaiubitor, și că datorită iubirii Lui manifestată în interiorul nostru, noi nu ne vom întoarce niciodată ochii de la tine. De aceea, ridică-ți moralul și iubește-L pe Tatăl preasfânt din toată inima ta, și vei obține viața. Căci această iubire te va învăța mai mult într-o singură clipă decât cei mai buni și mai înțelepți dintre oameni în o sută de ani. Iată, acum dispui de întreaga cunoaștere de care ai nevoie deocamdată, așa că de acum înainte, acționează și pășește numai întru iubirea de Dumnezeu! *Amin!*”

8.După acest discurs, Sethlahem s-a înclinat în fața patriarhilor, după care s-a retras cu recunoștință și – cu mare bucurie – Mi-a mulțumit în inima sa.

9.În continuare, Enoh s-a întors către Adam și i-a spus: “Dragă tată, nu fi supărat pe mine deoarece te-am reținut aici mai mult timp decât plănuiseși tu, căci Domnul nu-Și ordonează darurile Sale de iubire după măsura noastră temporală; El dăruiește atunci când dorește să dăruiască, laudat fie de-a pururi Numele Lui preasfânt! *Amin!*”

10.Adam a răspuns: “O, dragă Enoh, nu fii îngrijorat pentru atâta lucru; noi știm cu toții că ceea ce face Domnul este întotdeauna bine făcut. *Amin!*”

11.Seth și-a dat și el consimțământul, iar în final, a adăugat: “Și întotdeauna, în momentul cel mai potrivit! *Amin!*”

12.Apoi, Adam s-a ridicat din nou, și, întorcându-se către Enoh, i-a spus: “Enoh, haide să-l lăsăm acum pe Asmahael să înceapă, pentru ca el să-și îndeplinească datoria, apoi pentru a ne spune ce crede despre această minunată regiune, și în sfârșit, cum a înțeles el tot ce s-a discutat aici. Apoi ne vom continua călătoria, pentru a le face copiilor de la apus și de la miazănoapte invitația de a participa la Sabat, după care ne vom întoarce acasă. *Amin!*”

13.Astfel, Enoh l-a rugat pe Asmahael să-și înceapă discursul.

14.Și iată, fiara și călărețul ei au venit mai aproape. Copiii de la miazăzi discutau cu voce tare și cam lipsită de respect diverse chestiuni, dar tigrul a urlat de trei ori cu o forță atât de mare, încât ei s-au speriat și au tăcut imediat.

15.După ce ordinea s-a restabilit, iar animalul a tăcut, Asmahael a început următorul discurs, pe cât de ciudat, pe atât de minunat, spunând:

16.“O, părinți remarcabili ai tuturor părinților de pe pământ! Despre ce aș putea vorbi eu, care am scăpat doar de puțin timp de întunecata noapte a morții, în aceste înălțimi sacre, unde totul – atât de miraculos, de viu și de plin de grație – depășește cu mult chiar și cel mai puternic cuvânt al limbii mele tremurătoare?”

17.Cât despre formațiunile splendide ale acestei regiuni, adevăr vă spun, ce om din a cărui profunzime nu izvorăsc cuvintele sacre ale vieții ar putea descrie asemenea minuni glorioase cu limba sa ștearsă?

18.O, părinți ai părinților pământului, eu nici nu am îndrăznit să-mi deschid prea larg ochii în fața minunilor cu forme ciudate din aceste înălțimi sacre, și acum vă așteptați ca eu, sărmană ființă oarbă și moartă, să vi le descriu în fața voastră, cei plini de grație, de viață, de putere și de forță, care le priviți de secole și care le-ați pătruns probabil de mult până în miezul lor cel mai intim?

19.Ce reprezintă toate aceste platouri acoperite cu iarbă și înconjurate de stânci și de piscuri imense, care par să atingă cerul, dacă semnificația lor profundă trebuie să rămână ascunsă? Oare nu este infinit mai importantă o pietricică pentru mine și pentru oricine care o poate înțelege plinar decât toate înălțimile pământului, și chiar pământul însuși, dacă nu le înțelegem și nu le cunoaștem?

20. Este ușor să spui: ‘Tot ce ai de făcut este să observi că în regiunea de dimineață există un munte uriaș, care atinge cu înălțimea sa cerul albastru, rege al tuturor munților de pe pământ, care se înalță mândru și domină totul în jur’. Este adevărat, dar orice animal poate vedea același lucru. Dar dacă eu mă întreb: ‘Oare înțelegi tu această imensă formațiune stâncoasă, Asmahael?’, răspunsul apare imediat în noaptea inimii mele: ‘Cum ar putea cel care este mort să înțeleagă ceea ce este mort? Viața ta nu este altceva decât o iluzie și o înșelătorie a simțurilor tale. Limba ta mobilă este unicul lucru care te diferențiază de animale’.

21. O, părinții mei, de vreme ce așa simt eu, gândiți-vă cât de incomprehensibile sunt pentru mine formațiunile din aceste înălțimi sacre!

22. Acolo, în zare, între răsărit și apus, eu văd un munte care strălucește mai glorios decât soarele de pe cer, care ne trimite razele sale curate, în timp ce muntele, confundându-se cu soarele, folosește lumina tuturor stelelor și a florilor, care se reflectă în pâraiele sale. Dar dacă mă întreb: ‘Cum se face, și de ce, și de unde?’, iarba și pietrele îmi răspund prin semnele lor, care capătă dintr-o dată înțeles: ‘O, smintitule, de ce te chinui să înțelegi miracolele luminii? Crezi tu că lumina, care izvorăște din Dumnezeu, poate fi văzută de ochiul tău muritor?’

23. O, smintitule, ascultă, atotputerea Creatorului a creat cândva soarele numai pentru a dăruia lumina, nu pentru a fi contemplat. Și de vreme ce ți s-a dăruit puterea de a gândi profund, nu-ți folosi această putere pentru un scop la fel de prostesc ca și contemplarea soarelui.

24. Gândurile sunt lumini ale sufletului care iluminează nodul încurcat al vieții fizice, dar tu nu ai fost creat numai pentru a le folosi în acest scop. Cum ai putea tu să înțelegi miracolele exterioare, atunci când, pentru aceasta, ești nevoit să te îndepărtezi de tine însuși, care ești miracolul cel mai apropiat de tine dintre toate?’

25. O, ascultați, părinți minunați ai tuturor părinților de pe pământ, după ce natura tăcută te învață din necesitate acest adevăr, cu greu te mai poți relaxa în aceste înălțimi luminoase.

26. Eu nu am fost adus aici de către strălucitorul Abel pentru a aduce cu mine lumina, ci numai pentru a fi iluminat eu însumi! De aceea, îngăduiți-mi ca eu să ascult discursurile voastre pline de lumină și de viață, căci nu sunt încă gata să vorbesc, și nu voi fi încă multă vreme de acum înainte. Cine poate găsi cuvinte atât de pline de putere și de viață, inspirate de sus, precum cele ale lui Enoh, fiecare dintre ele fiind mai profund decât întreaga natură împovăraătoare și grea a pământului? Căci atunci când cuvântul rostit nu se prezintă numai ca o combinație de sunete plăcute și spumoase, ci are puterea binecuvântată și eficientă de a extrage viața din profunzimile ascunse și mortale ale omului, o, ascultați-mă, un asemenea cuvânt este cu siguranță mai greu și mai mareț decât tot ceea ce ar putea zări vreodată ochiul uman, sau decât ar putea simți vreodată omul, folosindu-și simțul fizic al greutateii.

27. De aceea, părinți sublimi ai tuturor părinților de pe pământ, îngăduiți-mi mie, sărmană ființă încă moartă, să păstrez tăcerea, căci nu este potrivit ca un mort să vorbească în fața celor care poartă în inimile lor viața născută din Dumnezeu, în lumina ei cea mai strălucitoare, din care fiecare cuvânt rostit de o limbă binecuvântată răspândește viața, la fel cum soarele își răspândește lumina sa orbitoare.

28. O, părinți ai părinților pământului, îngăduiți-mi să închei aici cuvintele mele formate din sunete goale, căci timpul vostru este mult mai prețios decât ar merita această flecăreală zadarnică.

29. Deși regiunea, privită ca reflectare a vieții, este atractivă, este preferabil să tânjim după viața însăși. O, adevăr vă spun, eu cred că o singură picătură de viață, ascunsă în spațiul cel mai ermetic, este mai desăvârșită pentru acela care a descoperit-o decât tot ce ar putea vedea el în profunzimea spațiilor nesfârșite, pline de sori și de moarte!

30. O, Enoh, înțeleptul meu învățator, primit prin grația și iubirea Celui de sus, iartă-mi mie sărmana flecăreală și iartă-l pe cel mort, în orbirea lui! Ascultați, cel orb și cel mort sunt chiar eu! *Amin!*”

Capitolul 73 TIGRUL ÎNFOMETAT

1. După ce Asmahael și-a încheiat discursul, Adam s-a ridicat și a lăudat marea umilință a lui Asmahael, care ascundea mai multă înțelepciune decât întreaga gintă a lui Sethlahem și a copiilor lui. Apoi, el s-a întors din nou către Enos și Kenan, cărora le-a spus să-i invite pe copiii din regiunea de miazăzi la Sabatul care se apropia, “pentru ca ei să fie în picioare cu mult înainte de răsăritul soarelui în vederea ofrandei prin foc, pe care trebuie, dorim și o vom aduce dimineață lui Iehova!”

2. Cei doi și-au îndeplinit datoria, după care copiii au adus hrană și băutură patriarhilor din linia principală, la care s-a adăugat și Asmahael.

3. Văzându-i că mănâncă și beau, tigrul a intrat într-o mare agitație, deschizându-și fălcile și dând puternic din coadă.

4. Atunci, Adam i-a spus lui Enoh: “Dragă Enoh, privește animalul; ce se întâmplă? Încearcă să-l calmezi, căci altminteri nu ne vom putea continua călătoria cu el.

5. Enoh s-a ridicat imediat și a spus: “Crezi oare că acest animal trăiește numai cu aer sau că mănâncă iarbă? O, nu, căci aceasta nu face parte din ordinea căreia îi aparține. Are și el nevoie de hrană; așa că dispune să fie aduse trei animale impure vii, pentru ca ele să-i aline foamea”.

6. Copiii de la miazăzi au adus imediat trei țapi, iar Enoh i-a spus lui Asmahael: “Iată, ai aici hrană pentru animalul care te transportă. Descalacă și dă-i de mâncare, și oferă-i simbolic impuritatea cu care ai venit din ținuturile de jos pentru a o înghiți odată cu hrana”.

7. Asmahael a făcut precum i s-a sugerat, în prezența patriarhilor.

8. Dar deși Asmahael a adus cei trei țapi, tigrul nici nu s-a atins de ei, ci a început să ragă puternic, dând cu furie din coadă.

9. Toată lumea prezentă s-a înspăimântat, cu excepția lui Enoh, care nu mâncase nimic din hrana adusă, preferând să se hrănească și să se întărească în inima lui cu iubirea Mea.

10. Adam i s-a adresat din nou lui Enoh, spunând: “O, Enoh, oare nu cumva ai greșit interpretând astfel furia tigrului? Căci iată, fiara respinge hrana oferită de tine. Sfătuieste-ne ce să facem, căci începe să-mi fie teamă pentru Asmahael. Iată, cu câtă furie rage și se zbate, de parcă ar dori să ne sfășie pe noi toți. De aceea, sfătuieste-ne și ajută-ne, dacă îți stă în puteri și dacă asta îți e voia”.

11. Enoh s-a ridicat atunci în picioare și s-a îndreptat către animal, căruia i-a spus: “Calmează-te, căci eu înțeleg atitudinea ta. Dar pentru ca și ceilalți să o înțeleagă, fie ca limba ta aspră să fie din nou eliberată! Haide, spune-ne ce te tulbură și ce te-a făcut să adopți o atitudine atât de amenințătoare”.

12. Și iată, fiara a pășit cu curaj în mijlocul patriarhilor, iar dintre fălcile sale larg deschise au ieșit din nou cuvinte inteligibile:

13. “Ascultați-mă, voi, oameni orbi și surzi! Este adevărat că îmi este foarte foame, căci iată, au trecut trei zile de când nu am putut să prind nici o pradă, și astfel, de nevoie, voi fi nevoit să mă hrănesc cu această hrană impură. Totuși, nu voi face acest lucru înainte să vă spun vouă, tuturor, cu excepția unuia singur, cât de incorect și nedrept este ca voi să primiți în gurile voastre darurile lui

Dumnezeu înainte de a-i fi cerut Atoatedătătorului binecuvântarea și de a-i mulțumi cu toată umilința și iubirea pentru acest mare dar dual.

14.Oare sunteți atât de orbi și de inconștienți încât nu știți că pe pământ nu mai crește nici măcar un singur fir de iarbă pură, potrivită pentru a fi mâncată de cei nemuritori, pentru ca ei să nu piară?

15.Nu ar trebui atunci voi să faceți dovada celei mai arzătoare dorințe pentru ca Tatăl vostru preasfânt să purifice și să binecuvânteze întotdeauna hrana voastră, pentru a putea astfel trăi?

16.Rușine să vă fie, vouă, martori atât de apropiați ai omniprezenței Celui Preaînalt! Voi sunteți cei chemați să purtați mărturie în fața Lui, dar îl uitați chiar în momentele cele mai importante în care ar trebui să vă amintiți de El!

17.O, cât de lipsită de recunoștință este libertatea voastră, în pofida vieții plenare pe care o duceți; cât despre iubirea voastră pentru El, aceasta constă numai din vorbe, astfel încât chiar și eu, o fiară sălbatică, mă umplu de o justă indignare văzând cum copiii lui Dumnezeu au decăzut până într-atât. Voi îi blestemați mereu pe cei din ținuturile de jos, dar există în propria voastră profunzime atâta nerecunoștință, încât chiar voi le veți face celor din ținuturile de jos cel mai mare rău fizic, dacă nu veți deveni *mai* preocupați de recunoștința și de iubirea adevărată din inimile voastre.

18.Mi s-a spus să înghit impuritatea lui Asmahael, dar eu vă sfătuiesc să vă așezați cu toții inimile voastre lipsite de recunoștință în spinarea țăpilor, pentru ca eu să fiu nu numai purtătorul lui Asmahael, ci și al mării voastre ingratitudini!

19.Acum, Asmahael, poți să-mi aduci țăpii și să faci ce te-au sfătuit patriarhii, adică să transferi blestemul asupra țăpilor pentru ca patriarhii vinovați să poată părăsi acest loc purificați, la fel ca și tine și ca și mine. Adevăr am spus!”

Capitolul 74

NATURA ADEVĂRULUI ȘI A IUBIRII

(17 martie 1841)

1.Cuvintele miraculoase izvorâte din gura animalului i-au uluit în cea mai mare măsură pe patriarhi, care s-au căit pentru greșeala făcută și Mi-au promis în inimile lor să postească întreaga zi, fără să mai ia în gură vreo bucățică de hrană sau vreo picătură de băutură. Ei Mi-au implorat timp de

o jumătate de oră iertarea în inimile lor, și cu excepția lui Enoh, nici unul nu a avut curajul să ridice ochii din pământ.

2.În tot acest timp, animalul și-a mâncat hrana. După ce a terminat cei trei țapi, el a lipăit din apa unui izvor din apropiere, pentru a-și clăti dinții și limba, dar și pentru a-și răcori mânia și a-și potoli setea de sânge.

3.După care s-a întors din nou la Asmahael, căruia i-a oferit – cum s-ar spune – serviciile sale.

4.Privind către patriarhi, Enoh l-a întrebat atunci pe Adam dacă mai are vreo dorință particulară sau dacă se pot pregăti de plecare.

5.Dar Adam i-a răspuns cu vocea tremurătoare a omului în vârstă: “O, Enoh, ascultă-mă, teama mi-a paralizat membrele și nu mă mai pot ridica în picioare; după cum vezi, la fel s-a întâmplat și cu Eva. Totuși, trebuie să plecăm și să ajungem în regiunea de la apus. Dar cum putem să o facem?”

6.Și iată, dragă Enoh, nici ceilalți nu par să se simtă mai bine. De aceea, te rugăm cu toții să ne sfătuiești, în acord cu iubirea ta născută din Dumnezeu, ce să facem. Căci, este adevărat, eu resimt cu profund regret păcatul indiferenței noastre, dar simultan, și slăbiciunea membrelor mele.

7.O, adevăr, adevăr, cât de puternic ești tu! Această fiară ne-a demonstrat perfect cât de implacabil ești tu, care nu cruți pe nimeni, fie că este vorba de primul sau de ultimul locuitor de pe pământ. Tu nu ții cont de vârstă, lovindu-i pe părinți la fel ca și pe copiii lor, fără a cruța nici măcar pe sărmanele lor mame. În fața ta, capetele noastre se pleacă la pământ iar picioarele noastre se simt paralizate. Ce ființă vie, cu excepția lui Dumnezeu, ar putea suporta întreaga povară a greutății tale?

8.O, iubire, blândă, gingașă și sacră! Dacă tu, care ești binecuvântarea cea mai sacră a lui Iehova, nu ai pași mână în mână cu adevărul, cunoașterea acestuia din urmă i-ar distruge cu siguranță pe oameni.

9.O, copii, de acum înainte, nu mai căutați exclusiv adevărul pur, ci numai iubirea! Căci oricare ar fi cantitatea de adevăr pe care o poartă aceasta, ea va fi cantitatea justă pentru om, conducându-l către viața adevărată.

10.Cel căruia Domnul îi va dăruia mai mult adevăr decât iubire va fi zdrobit de acesta, cu excepția cazului în care Domnul Însuși va deveni purtătorul greutății acestui adevăr.

11.De aceea, pe viitor ar trebui să vă învățați întotdeauna copiii adevărul cu iubire, iar frații iubirea prin intermediul adevărului.

12.Iar acum, Enoh, gândește-te, ascultă și observă ce a făcut adevărul din noi toți. O, Enoh, combină implorarea ta cu a mea pentru ca seara să nu ne mai găsească aici. *Amin!*”

13.Enoh și-a îndreptat atunci privirea interioară către Mine și a lăsat să-i scape următoarele oftaturi lăuntrice: “O, Tată preasfânt și preaiubitor al tuturor oamenilor, Creator atotputernic și infinit, Dumnezeu etern și preasfânt! Coboară-Ți grația Ta infinit de înaltă asupra noastră, sărmani viermi ce ne zbatem în praful pământului; privește cu iubirea Ta infinit de abundentă către slăbiciunea noastră, căci iată, noi, loviți de puterea și măreția adevărului Tău, suferim cu toții aici, în fața compasiunii Tale părintești.

14.Îngăduie-ne să ne ridicăm de la solul tare al pământului cu o putere nouă și cu moralul din nou ridicat, și condu-ne acolo unde voiește voia Ta, în acord cu grația și cu bunăvoința Ta sacră. Și nu îngădui ca părinții noștri să fie loviți de vreun rău, ci ajută-ne pe noi toți să pășim întru iubirea și grația Ta.

15.O, Tată preasfânt și preabun, ascultă, te implor, rugăciunea mea fierbinte! *Amin!*”

16.Și iată, după ce el a vorbit astfel în inima lui plină de iubire și de adevăr deopotrivă, el a perceput înlăuntrul lui o voce secretă, blândă, atotputernică și sacră, care îi spunea:

17.“Ascultă, Enoh! Am auzit oftatul tău și ți-am îndeplinit cererea! Mergi la părinții tăi, liniștește-i cu binecuvântarea născută din compasiunea Mea, asigură-i de promisiunea Mea și ajută-i

să se ridice; vei vedea atunci cum – cu o putere nouă – ei se vor ridica cu toții precum oamenii tineri și își vor încheia fericiți călătoria în direct acord cu voința Mea.

18.Totuși, ai grijă ca după încheierea călătoriei să nu lași fiara să pătrundă în coliba lui Adam, nici măcar pe ținutul lui, ci dă-i drumul să plece în pace, în ținutul care îi aparține.

19.Iar acum, du-te și fă așa cum te-am îndemnat, și educă-l pe străinul Asmahael întru onorarea Mea. *Amin!* Îți spun cu toată iubirea: *Amin!*”

Capitolul 75 CAUZA FRICII

1.Enoh Mi-a mulțumit în inima lui pentru marea bucată de pâine primită din casa Tatălui, după care s-a îndreptat către patriarhii slăbiți, căroră le-a adresat – inspirat de Mine – următoarele cuvinte consolatoare:

2.“O, dragi părinți, Tatăl preasfânt și Domnul atotputernic a operat, în marea Lui grație, un mic, dar neobișnuit miracol, cu unicul scop de a ne trezi din somnul indiferenței noastre obișnuite. El a dat drumul limbii de regulă mute a unui animal și a lăsat o scânteie din adevărul etern să strălucească pe fălcile neobișnuite cu vorbitul. Am auzit cu toții mesajul atotputernic al micuței scânteii, iar acesta ne-a înspăimântat pe toți, de parcă am fi fost puși în fața implacabilă a anihilării eterne și agonizante.

3.Vai, zadarnică teamă și inutilă disperare! Spuneți-mi, dragi părinți, de ce s-ar putea teme ființa care iubește cu adevărat?

4.Oare nu este iubirea adevărată și lipsită de egoism tot una cu mâna protectoare a Tatălui așezată pe pieptul nostru, mână în fața căreia tremură din temelii întregul univers infinit, respectuos și ascultător?

5.Și oare nu este același deget al lui Dumnezeu – a cărui mână ne ține în palma ei, asigurându-ne protecția – același care susține întreaga boltă nemăsurată a infinității, cu toate stelele sale, cu sorii și cu lunile ei? Și iată, noi suntem aproape paralizați de slăbiciune din cauza unei chestiuni mărunte, cu care nu am fost obișnuți; motivele care să ne determine să devenim atât de slabi și de descurajați ar trebui să fie mult mai puternice, dacă ar fi să medităm puțin asupra noastră înșine: noi posedăm puterea minunată a vorbirii coerente și pe aceea de a da o mie de nume lucrurilor vizibile, care ne înconjoară.

6.Iată, ori de câte ori schimbăm între noi cuvinte, acest lucru nu ne surprinde și nu ne face să devenim slabi!

7.Dar dacă aceste minuni infinite mai mari ale capacității noastre mentale nu ne copleșesc, nu este oare exagerat și stupid să ne lăsăm copleșiți de scârțâitul unui greier? Ascultați, această atitudine demonstrează mai degrabă o teamă servilă decât o iubire reală și activă.

8.Ar putea oare ființa veșnic vie să fie cuprinsă de oroare chiar dacă s-ar afla în fața morții, ori să se simtă slăbită sau înspăimântată de ea?

9.Adevăr vă spun, dacă o ființă dă înapoi în fața morții, înseamnă că ea însăși poartă în ea destule elemente ale morții.

10.Oare nu a fost creat omul pentru a fi stăpân asupra tuturor creaturilor din acest mare univers? Ce s-a întâmplat cu el dacă dă înapoi în fața bâzâitului unei muște obraznice, ca și cum Dumnezeu l-ar fi judecat deja pe jumătate?

11.O, dragii mei părinți! Eu știu prea bine care este cauza acestui fenomen; ea nu este, așa cum ați putea crede, căderea inițială a tatălui și a mamei – care a fost doar o consecință a ei – ci faptul că în libertatea ce i-a fost acordată, omul începe să creadă despre el că este mare și important, rătăcindu-se atât de tare în această autoadulație, încât ajunge să creadă chiar că sorii și lumile universului depind de fiecare fir de păr al său. Iar atunci când Tatăl preasfânt își trezește copilul fără minte care doarme și visează, cu o picătură proaspătă de iubire, de grație și de compasiune, acesta își deschide brusc ochii, își recunoaște slăbiciunea și nimicnicia, și plânge pentru că nu este decât un copil slab.

12.Dar atunci când el își observă Părintele atotputernic, el se bucură, aleargă către El fericit, își mângâie Părintele atotputernic și îi cere pâine. Și spuneți-mi, ce tată sau ce mamă i-ar refuza copilului său adorat împlinirea unei dorințe?

13.Totuși, în cazul în care copilul este obraznic, Tatăl știe cum să-l pedepsească pentru a-l face ascultător. Iar dacă copilul nu dorește să se trezească, oare nu va face Tatăl uz de orice mijloace pentru a-l retrezi la viață?

14.După ce copilul și-a deschis ochii și i-a zâmbit Părintelui său îngrijorat, oare nu se va bucura Acesta mai mult de acest copil decât de alți o sută care sunt deja treji?

15.O, dragii mei părinți! Iată cât de inutile au fost teama și slăbiciunea voastră! Treziți-vă întru iubire și priviți-L pe Tatăl vostru scump, puternic și preasfânt, cum stă alături de voi cu o iubire plină de grijă, așteptând ca voi să vă ridicați ochii plini de iubire către El.

16.O, vă implor, treziți-vă! El nu este un Părinte distant față de noi, ci unul extrem de grijuliu și de apropiat, plin de iubire, de blândețe și de răbdare!

17.Deși acum vă simțiți poate încă slăbiți din cauza somnului prelungit, treziți-vă complet și vă veți simți atât de întăriți, încât veți începe să zburdați de bucurie precum cerbii tineri. O, treziți-vă la iubirea față de Tatăl vostru! *Amin!*”

Capitolul 76

BUCURIA PATRIARHILOR ÎNTRU DOMNUL

1.După încheierea acestui discurs, Enoh Mi-a mulțumit din nou în inima sa, după care și-a întins mâinile pentru a-i ajuta pe patriarhi să se ridice, evident, în ordinea liniei de descendență. Și iată, în curând toți patriarhii erau în picioare, fericiți și mult mai învigorati, mulțumindu-Mi din plin pentru această grație și laudându-Mi Numele cu voce tare. Da, această imensă bucurie le-a afectat chiar și picioarele, care au început să țopăie încolo și încoaice, inclusiv cele ale lui Adam și ale Evei. Cât despre Seth, acesta era atât de copleșit de fericire, încât a sărit în sus cât de mult a putut.

2.S-a întâmplat însă că în această exuberanță a sa, el a căzut, rănindu-se ușor la genunchiul drept, astfel încât nu a mai putut continua să salte ca un cerb. El s-a întristat pe loc, considerând aceasta un fel de pedeapsă, drept pentru care s-a întors către Mine în inima sa și Mi-a spus:

3.O, Doamne, Părinte preabun și preasfânt! Revarsă-ți grația asupra celui slab și lovit! Iată, m-am bucurat atât de mult în Numele Tău încât am căzut din cauza acestei fericiri excesive!

4.“O, Tată, o, Părinte preabun și preaplin de iubire! Ajută-mă din nou, și îți promit că pe viitor nu mă voi mai bucura cu picioarele mele, ci în adâncul inimii, laudându-Ți cu atât mai mult Numele cu limba mea, dar folosindu-mi picioarele numai în acord cu voința Ta, și mâinile după cum îți face Ție plăcere! Te implor așadar numai de data aceasta, o, preabunule și preaiubitorule Tată, înlătură durerea din genunchiul meu. O, răspunde rugăciunii mele! *Amin!*”

5.Imediat, el a auzit o voce puternică în inima sa: “Ascultă, Seth! Te poți bucura oricând dorești în Numele Meu; bucură-te de Tatăl tău, precum și ori de câte ori te poți înălța în vreun fel către Mine! Dar renunță la eforturile fizice, care sunt inutile, și bucură-te numai în liniștea inimii tale. Desfată-te cu toate bucuriile care aduc viața, dar nu te mai complac în cele care aduc cu ele moartea. Nu vei mai suferi atunci de nici o durere, nici în ceea ce îți privește trupul, și nici în ceea ce îți privește viața spiritului, izvorâtă din iubirea ta pentru Mine și a Mea pentru tine, simultan.

6.Ascultă acest sfat și integrează-l cât poți de bine în viața ta, căci atunci nu va mai exista sfârșit pentru bucuria ta! Acum ridică-te și pășește fericit în Numele Meu! *Amin!*”

7.Auzind cu claritate vocea Mea, Seth a început să plângă de bucurie, mulțumindu-Mi cu voce tare pentru această grație neașteptată.

8.Ceilalți au observat și ei că ceva special se întâmpla cu Seth, și cu excepția lui Enoh, s-au minunat cu toții de starea lui de spirit, deopotrivă senină și foarte fericită.

9.Seth a observat uimirea lor și le-a cerut să nu-l tulbure cu întrebări referitoare la fericirea lui izvorâtă din nou descoperita viață întru Dumnezeu, căci până seara vor primi cu toții răspunsul inspirat din cer înlăuntrul lor.

10.Atunci, Adam s-a întors către copiii săi, Mi-a mulțumit, i-a binecuvântat pe toți, inclusiv pe copiii din regiunea de miazăzi și locul în care trăiau, după care a spus:

11.“Iar acum, copii, să-i mulțumim Domnului și să ne pregătim pentru călătoria către apus, în ordinea binecunoscută: Asmahael între mine și Enoh, călare pe animalul adevărului. *Amin!*”

Capitolul 77

PLECAREA PATRIARHILOR CĂTRE COPIII DIN REGIUNEA DE LA APUS

(22 martie 1841)

1.S-au așezat atunci cu toții în ordinea indicată de Adam, după care au plecat către copiii ce trăiau în regiunea de la apus.

2.Simultan, Mi-au oferit cu toții inima și Mi s-au rugat în tăcere, deopotrivă cei care plecau și cei care rămâneau în urma lor.

3.În plus, copiii din regiunea de miazăzi s-au închinat în fața părinților lor din linia principală, cărora le-au mulțumit pentru veștile bune, după care Mi-au laudat Numele și Mi-au glorificat cu mare ardoare iubirea, bucurându-se de grația pe care am revărsat-o asupra lor.

4.Și iată, acestea au fost circumstanțele fericite în care primii oameni de pe pământ s-au despărțit de copiii lor.

5.Drumul dinspre miazăzi către apus era splendid, desigur, numai dintr-un punct uman de vedere. Era un drum care s-ar putea numi “romantic” în cel mai înalt grad.

6.Având în vedere marea sa raritate, în zilele noastre el nemaiputând fi întâlnit nicăieri, am să vi-l descriu. Așadar, fiți atenți și imaginați-vi-l în inimile voastre.

7. Iată cum arăta regiunea prin care trecea drumul ce conducea către regiunea de la apus: imaginați-vă șapte conuri stâncoase, de culoare gri-albăstrui, înălțându-se de-a lungul unei linii, fiecare dintre ele având o înălțime de 7.000 de picioare (cca 2.200 metri) și cu un diametru la bază de 1/7 dintr-o milă (cca 250 metri). Vizualizați aceste conuri unindu-se la bază precum zimții unui fierăstrău.

8. La fel ca și cele șapte conuri aliniate unul lângă celălalt, în spatele fiecăruia dintre ei existau alte zece conuri, ale căror dimensiuni descreșteau gradat, colorate în cele mai variate nuanțe. Din vârful fiecărui con țâșnea un izvor de apă pură. În fața lor, la o distanță de aproximativ 100 de stânjeni și la o înălțime de 100 de picioare față de baza conurilor, un drum drept conducea de-a lungul unui șir muntos pe a cărui coastă nordică creșteau cei mai frumoși palmieri și cedri imaginabili, plopi și alți arbori, în timp ce pe coasta sa sudică – exceptând grupul de conuri stâncoase despre care am vorbit mai sus, cu cotiturile lor precum niște cascade – nu exista nimic decât piatră goală, rareori marcată de insulițe mici de mușchi și iarbă.

9. Pe scurt, așa ar arăta descrierea drumului dinspre miazăzi spre apus. Imaginați-vă acum efectul indescritibil produs de razele soarelui atunci când se reflectau în nenumăratele izvoare, la care se adăuga opalescența în mii de culori a liniilor conurilor mai mici din spate, care puteau fi întrezărite prin golurile ce despărțeau conurile mari. Această scurtă descriere v-a oferit o imagine destul de clară a drumului ce conducea către apus.

10. Această regiune era și ea una dintre regiunile favorite ale lui Adam. Lui îi plăcea să se plimbe pe aici – în special în zilele însorite, din cauza vânturilor reci. În plus, în zilele de demult, această priveliște îi trezea inevitabil un entuziasm plin de exaltare. Ori de câte ori se întorcea din acest loc, el obișnuia să le vorbească copiilor săi în cuvinte pline de ardoare despre iubirea, grația, înțelepciunea, compasiunea, sfințenia, măreția și atotputerea Mea. Din acest motiv, el numea acest drum “Contemplarea celor șapte puteri izvorâte în eternitate din marele Dumnezeu Iehova”.

11. Când patriarhii au ajuns în dreptul conului din mijloc, Adam i-a rugat să se oprească puțin, pentru a se bucura de magnifica priveliște.

12. Ascultându-l, copiii s-au așezat la sol, bucurându-se de impresia tăcută, dar atât de puternică, a naturii lipsite de viață, asupra sufletelor lor.

13. După o scurtă pauză, în timpul căreia și-au amintit cu toții de Mine, Adam s-a întors către Asmahael și l-a întrebat: “Spune-ne, Asmahael, cum îți place acest peisaj și ce impresie ți-a făcut el?”

14. Asmahael s-a întors cu respect către Adam și i-a răspuns: “O, părinți ai părinților pământului! Tu îl întrebi pe cel slab, deși ceea ce se află în fața noastră este prea mult chiar și pentru cel puternic. Totuși, îți voi răspunde că atunci când privesc la izvoarele care curg din acele înălțimi și la coloanele stâncoase de culoare albăstruie, a căror formă a fost dată de mâna creatoare și atotputernică a eternului Dumnezeu, îmi spun în inima mea: ‘Pentru cei mari, măreția nu este atât de măreață, iar pentru cei insignifianți, măreția este inutilă! Ce legătură poate avea un țânțar cu acești munți? La ce i-ar folosi unei muște degetele de la mâinile noastre?’

15. Iar atunci când contemplant această scenă sublimă, o, părinți ai părinților pământului, devin conștient că pentru cel mare nu sunt utile decât lucrurile mari; în timp ce musca va fi satisfăcută cu o pereche de aripi luminoase, cu ajutorul cărora să poată bâzâi.

16. O, părinți, copii măreți și atotputernici ai Celui Preaînalt! Acest peisaj sublim și magnific a fost creat de mâna atotputernică a lui Dumnezeu pentru voi. Voi îl puteți folosi, îl puteți înțelege și lăuda. Pentru mine, munții sunt construiți pe spatele unei muște.

17. O, părinți ai părinților pământului, atâta am avut să vă spun. Dar vă implor, dacă este posibil, învățați-mă să înțeleg întru spirit măreția lucrurilor! *Amin!*”

18. Acest exemplu de umilință l-a făcut pe Adam extrem de fericit, astfel încât, întorcându-se către ceilalți copii ai săi, el le-a spus:

19. “O, dragi copii, ascultați-mă! Asmahael îmi apare ca un câmp care a rămas nedestelenit multă vreme, motiv pentru care nu a adus fructe. Dar după ce sămânța cea bună a fost aruncată în brazda sa, câmpul va aduce în curând de o sută de ori mai multe fructe.

20. Așa se pare că stau lucrurile cu Asmahael. De-abia a stat împreună cu noi o zi, dar adevăr vă spun – cu excepția noastră – i-ar face de rușine pe toți ceilalți copii din ținuturile înalte.

21. Ascultați, dragii mei copii! Dacă și ceilalți copii din ținuturile de jos s-ar putea apropia măcar de departe de această fertilitate de care dă dovadă Asmahael, ar fi un mare păcat să nu îi ajutăm și pe ei.

22. De aceea, chiar astăzi vom discuta acest lucru în coliba mea, sub directa îndrumare a lui Dumnezeu, pentru a vedea ce se poate face în această privință.

23. Fie ca Domnul să ne ferească să luăm hotărâri arbitrare și incorecte! *Amin!*”

Capitolul 78

DISCURSUL DE MULȚUMIRE AL LUI ASMAHAEL

1. Auzind aceste cuvinte din gura lui Adam, Asmahael a fost emoționat până la lacrimi și a rostit următoarele cuvinte, cu ochii înălțați către cer:

2. “Oh, ce bine ar fi dacă ar fi posibil ca sărmanii noștri frați să poată fi salvați! O, adevăr vă spun, atunci eu, sărmana muscă insignifiantă, m-aș transforma într-un vultur și m-aș repezi cu viteza cea mai mare asupra ținuturilor de jos, pentru a-mi lua sărmanii frați, morți pentru adevăr și lumină, și a-i aduce aici mai repede decât gândul, pentru ca și ei să poată avea parte, cu uimire, de maniera sublimă și înțeleaptă în care copiii măreți ai Domnului din înălțimile sacre le predau celor slabi și celor morți lucruri atât de minunate, revelându-le și demonstrându-le în forme atotputernice, constituite din cuvinte sacre, altarul vieții dinlăuntrul omului, și încă mai presus decât aceasta, faptul că atotputernicul și preasfântul Creator al tuturor lumilor și sorilor este chiar Părintele oamenilor!

3. O, dacă ar fi posibil!

4. O, părinți ai părinților pământului, atunci când ochiul uluit privește spațiile infinite ale splendidei creații, el nu mai observă insignifiantul fir de praf, dar atunci când, purtat de vânt, acest fir de praf intră în ochiul observatorului, cel mare își freacă ochiul dureros, în speranța că va scăpa de firul de praf care îi tulbură și îi împiedică privirea. Iar adeseori, un frate aflat în această situație apelează la un alt frate:

5. ‘O, vino și îndepărtează acest lucru penibil și supărător din ochiul meu!’ Iar după ce acesta îl descoperă în ochiul înlăcrimat al fratelui său, el strigă: ‘O, frate, cel care se opunea cu dușmănie privirii tale este acum dezarmat, și zace înmormântat sub șuvoiul cuceritor al lacrimilor tale. Cât de curând, lacrimile pline de compasiune te vor scăpa de dușmanul de care ți-a fost teamă. Căci de

îndată ce firul de praf a devenit el însuși o lacrimă, el nu îți mai poate obstrucționa vederea, împiedicându-ți astfel contemplația asupra distanțelor strălucitoare ale eternei creații’.

6.O, părinți ai părinților pământului, voi priviți cu ochii voștri sacri către regiunile infinite ale luminii eterne, dar acolo jos, în întunericul profund al suferinței umane, o furtună dezlănțuită spulberă praful ostil, ridicându-l adeseori chiar până în înălțimile sacre și obstrucționându-vă astfel privirea.

7.Dacă acest lucru vă provoacă durere, înecați-l într-o lacrimă plină de compasiune, până când se va transforma el însuși într-o asemenea lacrimă.

8.O, iertați-mă pe mine, cel sărman și cel slab! Căci deși musca nu poate rage precum tigrii și leii, bâzâitul ei ușor vă spune: ‘O, părinți ai părinților pământului, și eu m-am născut tot din mâna atotputernică a Tatălui preasfânt, și de aceea, vă rog pe voi, cei mari, să-mi aruncați și mie, celui slab, o privire plină de simpatie!’ Auziți glasul meu! *Amin! O, Amin!*”

9.Mișcat la culme de cuvintele frumoase ale lui Asmahael, Adam a spus: “Am auzit oftatul tău justificat și mărturisesc că sunt destul de familiarizat cu maleficul praf din ținuturile de jos, acest mare dușman al oricărei contemplații interioare. Dar înainte să ne ambalăm în vreo acțiune oarecare, este preferabil să examinăm cu atenție voința marelui Dumnezeu. Căci noi nu trebuie să facem niciodată nimic fără a fi recunoscut cu claritate voința Celui de sus. De aceea, ai puțină răbdare, și chiar în cursul zilei de azi vom afla ce a hotărât să facă marele Domn aflat deasupra stelelor cu cei aflați în adâncurile insondabile ale nemerniciei; iar voința Lui va fi cea mai bună hotărâre. Fie că ea va veni în întâmpinarea dorințelor noastre, fie că nu, voința Lui preasfântă va fi executată de noi cu cea mai mare precizie! *Amin!*”

10.Seth s-a ridicat atunci și i-a spus lui Adam: “Dragă tată! Oare nu ar fi potrivit ca Enoh să ne ofere și acum o scurtă interpretare a acestei regiuni magnifice, așa cum a făcut și în grotă? Eu mi-aș dori din suflet acest lucru. De câte ori nu am meditat, fără să pot găsi vreo altă explicație în afara celei oferite chiar de simțurile mele, a acestei uniforme cu turnuri de înălțimea cerului, care îmbracă acele conuri stâncoase, cu cascadele lor minunate care coboară de-a lungul pereților netezi, izbinduse de pământ în mii de picături ce dau naștere unei melodii armonioase, ce încântă auzul în maniera cea mai desăvârșită.

11.Ești așadar de acord ca Enoh să ne ofere tuturor interpretarea corectă? *Amin!*”

12.Întru totul de acord cu dorința lui Seth, Adam i-a răspuns: “O, Seth, mi-ai luat-o înainte, căci de multă vreme am purtat în mine această dorință. De aceea, dorința ta se va împlini. Iar tu, dragul meu Enoh, oferă-le părinților tăi însetați o băutură răcoritoare născută din iubirea ta, așa cum o dorim eu și cu Seth. *Amin!*”

13.Și iată, Enoh s-a ridicat și le-a adresat părinților săi următoarele cuvinte, demne de toată atenția:

14.“O, părinții mei! În profunzimile infinității create de Dumnezeu există cu siguranță peisaje naturale cu mult mai mărețe și mai magnifice decât acesta, și cu mult mai sublime decât cele șapte ori zece conuri stâncoase scaldate de ape, a căror înălțime nu însumează mai mult de câteva mii de lungimi de om, ceea ce nu reprezintă prin comparație cu noi mai mult decât o simplă firimitură. Și totuși, această firimitură este în felul ei mai mare decât toată această structură formată din stânci acoperite de ape.

15.Dacă o asemenea scenă atât de magnifică vorbește în cuvinte tăcute despre înțelepciunea Tatălui preasfânt și preaplin de iubire, aspectul sublim este semnificația ei, și nu instrumentul mut și lipsit de viață. La fel, nici o gură nu este mai sublimă decât alta numai pentru că a rostit cuvinte sublime; căci sublimul nu rezidă în gură, ci în cuvânt.

16.Același lucru este valabil și în ceea ce privește această scenă. Numai recunoașterea dinlăuntrul nostru este sublimă și meritorie, nu și scena propriu-zisă, deși noi putem recunoaște cu ajutorul ei corespondența interioară a celor șapte spirite sau puteri ale lui Dumnezeu, fiecare dintre

acestea fiind plină cu apa vie a grației ce cade constant deasupra solului sărac al sufletelor noastre, fără să producă mult mai multe fructe decât solul constant irigat din jurul bazelor acestor conuri de piatră, precum și faptul că cele zece conuri simbolizează îndatoririle sfinte ale iubirii, care sunt întotdeauna aceleași, la fel cum cele șapte spirite sunt în realitate un singur spirit, lucru dovedit de aceeași înălțime, aceeași culoare, aceeași formă, aceeași direcție, aceeași apă și aceleași sunete armonioase ale apei care cade.

17. ‘Căutați mai întâi în inimă soluția miracolelor – spune Domnul – căci numai atunci veți putea fi de acord cu Mine, spunând: O, Doamne, cel care a gustat numai o singură picătură din iubirea Ta poate cuprinde întregul pământ în inima sa, infinit dilatată de bucurie că se află împreună cu Dumnezeu!’ *Amin!*”

Capitolul 79 SLĂBICIUNEA LUI ADAM (26 aprilie 1841)

1. După ce Enoh și-a încheiat discursul, el s-a înclinat cu respect în fața patriarhilor, apoi Mi-a mulțumit în inima sa pentru imensa grație care i-a permis odată în plus să rostească în fața părinților săi adevărul pur, izvorât din Mine.

2. Adam s-a ridicat atunci în picioare și a spus: “*Amin!*”, după care a continuat: “Mult iubitul meu Enoh, de data aceasta îmi dau seama cu claritate că cuvintele tale nu au izvorât din tine, ci din Domnul, Creatorul nostru atotputernic și Tatăl preasfânt, care le-a așezat în inima ta.

3. Căci adevăr vă spun, dragii mei copii, ce om din această lume ar putea revela semnificația minunată a acestui grup de pietre pe înțelesul nostru, al tuturor, așa cum ai făcut-o tu, prin grația supremului Dumnezeu?

4. Este pentru întâia oară când te-am înțeles atât de plinar, ajungând până la rădăcina lucrurilor.

5. Există totuși un lucru care nu-mi este suficient de clar; nu-mi pot deloc imagina cum primești și cum auzi tu Cuvântul sfânt dinlăuntrul tău, care răsună ca și cum ar veni de la tine, în timp ce semnificația lui infinit de înaltă demonstrează cu claritate contrariul, precum o pânză calmă de apă, pe care nu poate fi observat nici un val.

6. O, dragă Enoh, când vei găsi prima ocazie potrivită, explică-ne și revelează-ne în Numele Domnului acest mister, pentru ca și noi să ne dăm seama de criteriile lăuntrice necesare pentru a înțelege când și cum poate fi perceput Cuvântul sfânt din interior, fie pentru sine, fie pentru toți ceilalți.

7. Îți repet însă: nu acum, ci la momentul potrivit! Acum, îi vom mulțumi cu toții Domnului pentru grația de a binemerita asemenea învățături elevate, iar apoi ne vom continua călătoria, în Numele lui Iehova. *Amin!*”

8. Toți cei de față au îndeplinit cu dragă inimă îndemnul lui Adam, în profunzimea cea mai intimă a inimilor lor.

9. După ce Mi-au oferit mulțumirile lor, ei s-au ridicat, gata să pornească mai departe.

10.Înainte să plece la drum, Adam i-a mai adresat câteva cuvinte lui Seth: “Ascultă, iubitul meu Abel-Seth, trupul meu slăbit îmi indică faptul că am nevoie de hrană; dar tu știi prea bine ce jurământ am făcut noi în fața Domnului atunci când fălcile fiarei ne-au făcut să tremurăm.

11.Ce e de făcut într-o asemenea situație? Aș dori să-l întreb pe Enoh, dar pentru prima oară în viața mea îmi lipsește curajul să întreb un copil – care îmi este de fapt strănepot – cum aș putea depăși starea de slăbiciune fără a călca acest jurământ.

12.Te rog, du-te tu la el și solicită-i sfatul. *Amin!*”

13.Seth s-a îndreptat imediat și i-a spus: “Ascultă, dragul meu Enoh, părintele nostru Adam se simte foarte slăbit și flămând, dar jurământul nu îi permite să mănânce de-a lungul acestei zile. Spune-mi dacă știi în ce altă manieră și-ar putea depăși slăbiciunea patriarhul nostru suprem?

14.O, dragă Enoh, spune-mi ce este de făcut! Căci, deși am ales calea vieții, și eu resimt o anumită slăbiciune, și nu cred că voi fi un sprijin prea puternic pentru patriarhul nostru.

15.Dar tu dispui de viață într-o mare abundență, de aceea, sfătuiește-ne și ajută-ne! *Amin!*”

16.Enoh s-a îndreptat pe loc către Adam și i-a spus: “O, tată, nu ceda în fața tentației! Domnul Însuși este cel care te supune acestei experiențe pentru a-ți testa tăria.

17.Pe vremea când tu încă nu existai, Domnul a avut forța de a te aduce la existență, numai pentru ca tu să devii un om liber și un spirit după chipul și asemănarea Lui.

18.Tu ai avut la dispoziție o perioadă lungă pentru a observa într-o deplină libertate și pentru a primi în permanență revărsarea – de o abundență inexprimabilă – a iubirii, compasiunii și grației Lui nelimitate. Cum poți atunci să te lași pradă slăbiciunii trupului inert, deși moartea acestuia îți reamintește în permanență că nu carnea – acest înveliș al vieții interioare care îmbătrânește pe zi ce trece – ci spiritul iubirii, adevărata viață interioară, este cel destinat vieții întru Dumnezeu?

19.Lasă așadar trupul să se simtă slăbit; și chiar dacă el se va reduce până la însăși esența vieții, aceasta va putea curge cu atât mai ușor și mai rapid către suflet, iar prin intermediul acestuia, ea va hrăni eficient fiecare fibră a trupului, în vederea vieții eterne care va urma.

20.Căci spiritul va absorbi atunci viața trupului, iar morții nu îi va mai rămâne nimic altceva de distrus decât pe sine însăși, adică trupul cel golit.

21.O, tată, caută-ți tăria întru Iehova și te vei bucura de puterea vieții și de o forță revigorată, care te va îndemna să spui:

22.“O, Doamne, Părinte minunat și preasfânt! Eu nu existam, iar Tu m-ai adus la existență, îngăduindu-mi să mă bucur de abundența, forța și înțelepciunea vieții izvorâte din Tine. Tu m-ai testat, trecându-mă prin școala a numeroase slăbiciuni; prin grația Ta, am recunoscut însă această nouă încercare, iar în slăbiciunea mea, Ți-am consacrat iubirea mea de copil. Tu m-ai binecuvântat însă din nou, iar acum, cu mare bucurie, trăiesc o nouă și minunat de frumoasă viață întru Tine, o, Iehova! Lăudat fie de-a pururi Numele Tău glorios!”

23.O, iubitul meu părinte, Adam, demn de tot respectul meu! Crede-l pe sărmanul Enoh. În mai puțin de o oră, trupul tău va fi mai puternic decât al unui tigru. Trebuie însă să-ți respecti legământul! Căci Domnul disprețuiește întotdeauna nestatornicia lipsită de credință a inimii.

24.Îngăduie-mi deocamdată să te sprijin și să te susțin eu, și vei recunoaște în curând adevăratul sprijin, cel al Domnului. *Amin!*”

1. Auzind cuvintele consolatoare ale lui Enoh, Adam s-a bucurat în inima sa, și-a înfrânat slăbiciunea în creștere și i-a îngăduit lui Enoh să îl sprijine.

2. Astfel, călătorii au continuat să parcurgă drumul în mare viteză, în pofida efortului din ce în ce mai mare. Timp de aproape o jumătate de oră nimeni nu a vorbit, toți implorându-Mă în inimile lor cu feroare să îl întăresc și să îl susțin pe Adam. Mai presus decât toți, Enoh era convins – în credința sa de nezdruncinat, izvorâtă din iubirea lui pentru Mine – că Eu nu îi voi dezamăgi speranța fermă, în grația și compasiunea Mea.

3. Deși și ceilalți realizau că nimic nu era imposibil pentru Mine, ei aveau încă îndoieli în ceea ce privește voința Mea, căci ei nu învățaseră încă în inimile lor marea artă născută din iubirea pură și de nezdruncinat de a se supune în fața voinței Mele eterne, supreme și inexprimabile, artă în care iubitul Meu Enoh devenise deja un veritabil maestru. Ca urmare, el era întotdeauna convins de succesul absolut al rugăciunilor sale, adresate Mie și izvorâte din iubirea lui justă.

4. De aceea, el nu era niciodată trist și nu resimțea sentimentul de milă față de cei care aveau parte de întâmplări dezagreabile. Căci ochiul său rămânea ferm ancorat în inima Mea, astfel încât el percepea cu claritate îndrumarea secretă izvorâtă din iubirea Mea și maniera uluitoare în care aceasta știa întotdeauna să-i ghideze la modul ideal pe copiii Mei către realizarea vieții eterne. Inspirat în permanență de iubirea lui de nezdruncinat pentru Mine, el mergea chiar atât de departe încât putea anticipa cu cea mai mare siguranță, când, unde și de ce se vor petrece anumite evenimente, și care vor fi rezultatele acestora. Cu alte cuvinte, putem spune că el a fost primul profet de pe pământ și fondatorul inițial al așa-numitei Școli a Profeților, care a existat până la sosirea Mea pe pământ în trup de om, și al cărei unic scop a fost acela de a le preda adeptilor iubirea de Dumnezeu încă de la naștere. Lumea le era descrisă acestora ca un fundament al iubirii Mele, ca o mare școală prin care trebuiau să treacă toți oamenii, supuși unei scurte separări de Mine, cu unica intenție de a-și dezvolta o aspirație cât mai intensă față de Mine, izvorâtă din impulsul generat de viața lor interioară. Ispitele exterioare ale lumii nu reprezintă altceva decât tentații necesare pentru ca oamenii să poată discerne singuri între bine și rău, la unison cu iubirea Mea. De îndată ce o ființă umană nu se mai bucură de lumea exterioară, ci își amplifică la infinit aspirația sa față de Mine, ochiul și urechea sa interioară sunt deschise, și deși ea continuă să rămână o vreme înlăuntrul trupului seducător, dar muritor, ea ajunge să-L audă, și uneori chiar să-L vadă pe Tatăl lor preasfânt.

5. Ființa ajunge astfel să fie invadată de spiritul Iubirii eterne. Ea va cunoaște viitorul, prezentul și trecutul, iar moartea trupului său o va umple de un extaz indescriptibil, căci numai atunci va realiza ea că aceasta nu este moartea adevărată, ci numai trezirea plenară față de viața eternă.

6. Alături de alte câteva elemente esențiale, acest principiu născut din iubirea Mea a reprezentat esența Școlii Profeților, al cărei fondator inițial a fost – la dorința Mea – Enoh.

7. Regula de aur respectată de el – prin voința Mea – avea să devină de-a pururi baza și fundamentul interior al tuturor școlilor viitoare ale profeților. Ea suna astfel:

8. Nu vei putea crede cu adevărat că există un Dumnezeu până când nu L-ai iubit deja cu toată tăria și intensitatea unei inimi pure, de copil. Cel care afirmă: ‘Eu cred în Dumnezeu!’, dar nu Îl poate iubi, este un mincinos și nu dispune de viață interioară. Căci Dumnezeu este însăși viața eternă; iubirea Lui este această viață. Cum ar putea înțelege cineva viața altfel decât trăind-o? Și întrucât iubirea este singura formă de viață, izvorând în eternitate din și întru Dumnezeu, dar și în inima omului – prin grația lui Dumnezeu, cum ar putea omul să afirme că el crede în Dumnezeu atunci când îl contestă de o mie de ori prin lipsa sa de iubire, care nu reprezintă în realitate o viață

adevărată, ci cel mult o anumită agilitate a naturii sale trupești, creată tot de Dumnezeu, cu scopul de a primi adevărata viață născută din iubirea de Dumnezeu.

9. Un corp agil nu reprezintă încă un om, fiind creat numai ca înveliș exterior al sufletului viu dinlăuntrul său. Dacă acest suflet încarnat nu absoarbe viața iubirii izvorâtă din Dumnezeu, el este mort în pofida agilității sale și a utilității simțurilor sale.

10. Aceasta a fost regula de aur. Faptul că în decursul timpului, din ea s-au mai născut și alte reguli, este un lucru natural, la fel de natural ca și faptul că din întâia *iubire*, pe care oamenii au transformat-o gradat în *credință*, au rezultat cele zece porunci și Școala Profeților, din care aveau să se nască din nou în cele din urmă iubirea pură pentru Mine, și implicit pentru aproapele vostru.

11. Din această regulă a rezultat renunțarea strictă la lume până în momentul primirii spiritului viu al iubirii; din momentul instaurării acestor reguli pe pământ, viața pe această planetă s-a schimbat, fiind bazată pe libertatea interioară, așa cum au demonstrat viețile și activitățile profeților.

12. Aceasta este istoria școlilor profeților, fondate – așa cum am menționat deja – de către Enoh. Acesta, însoțit de Adam și de restul grupului, a ajuns în sfârșit în regiunea copiilor de la apus.

13. Imaginați-vă cât de uimiți au fost cu toții atunci când Adam, care fusese inițial atât de slăbit, și-a recâștigat gradat întreaga putere, alături de Enoh.

14. Adam nu-și mai încăpea în piele de bucurie, și Mi-a mulțumit cu lacrimi de bucurie pentru această întărire subită. El le-a adresat lui Enoh și celorlalți următoarele cuvinte:

15. “O, Enoh, o, copiii mei, cât de glorios este Dumnezeu în grația Lui infinită! Cât de bun, plin de iubire și de compasiune! El, Cel care nu cunoaște suferința și imperfecțiunea, El, Cel sfânt, infinit, etern, supremul Dumnezeu atotputernic, poate crea din perfecțiunea sa infinită, în mod miraculos, ființe imperfecte; nu se pune problema că El nu le-ar fi putut crea perfecte – departe de mine un asemenea gând –, ci numai pentru a revărsa asupra lor, în înțelepciunea Lui infinită, din profunzimea iubirii și grației Sale intrinseci, iubirea Lui părintească, din eternitate în eternitate, pentru a ne demonstra astfel că El este unicul și adevăratul Părinte al tuturor oamenilor și spiritelor.

16. O, Enoh, o, copiii mei, abia acum înțeleg acest adevăr în toată plenitudinea lui! Dacă nu aș fi fost slab, cum aș fi putut fi capabil să percep această binecuvântare indescritibilă?

17. Tatăl preasfânt m-a lăsat să devin slab și epuizat numai pentru a deveni astfel mai receptiv la iubirea Lui uluitoare. O, cât de bun este El, cât de bun trebuie să fie față de cei care nu L-au ofensat niciodată, de vreme ce îmi arată mie o asemenea grație și compasiune, deși eu sunt cel mai mare păcătos în fața Lui!

18. O, bucurați-vă, popor sărman; căci voi sunteți sărmani numai pentru a putea primi cu atât mai mult! Bucurați-vă voi, cei slabi, căci voi sunteți slabi numai pentru a putea primi mai multă putere! Bucurați-vă voi, cei care sunteți triști, căci voi sunteți triști numai pentru a putea primi cu atât mai multă bucurie! Bucurați-vă voi, cei care sunteți flămânzi și însetați, căci voi sunteți flămânzi și însetați numai pentru a vă putea satisface într-o mai mare măsură foamea și setea! Bucurați-vă chiar și voi, spirite oarbe! Iată, Domnul a creat noaptea numai pentru ca voi să simțiți nevoia zilei. Dacă Domnul nu ar fi creat noaptea înaintea zilei, cine ar mai fi aspirat către lumina celei din urmă? O, moarte, dacă nu ai fi fost însăși moartea, chiar și tu te-ai fi bucurat, căci nici tu nu te-ai născut din ordinea eternă numai de dragul tău! Cine știe dacă nu cumva Domnul nu te-a adus la existență numai pentru ca într-o bună zi viața eternă să sălășluiască în tine?

19. Adevăr, adevăr vă spun, tot ceea ce *dăruiește* Domnul, El oferă ca un Părinte, din preaplinul iubirii sale nesfârșite; dar acela de la care Domnul va lua ceva ar trebui să fie cel mai fericit, căci el va primi înapoi de o mie de ori, chiar din mâna Tatălui etern.

20. O, Enoh, o, copiii mei! Eu, părintele vostru Adam, sunt acum într-o stare beatifică deoarece Domnul mi-a permis să experimentez o grație atât de imensă, mai mare chiar decât întreaga mea viață!

21. Tu, dragul meu Enoh, vei fi de-a pururi binecuvântat! Sămânța ta nu se va putea stinge până la sfârșitul tuturor timpurilor, iar numele tău le va fi atunci oamenilor atât de aproape, ca și cum ai fi printre ei. Ultimii oratori trimiși de Domnul vor lăuda iubirea ta pentru Tatăl în fața copiilor lor și îți vor urma exemplul.

22. Niciodată până acum nu ne-ai arătat că ești atașat de Tatăl preasfânt într-o măsură atât de mare, iar puterea pe care am primit-o eu s-a manifestat chiar în virtutea acestui atașament atât de puternic al tău față de Tatăl.

23. Iar Ție, mărețul meu Tată, Domn și Dumnezeu, îți aduc acum cu devoțiune și recunoștință mulțumirile mele. Lăudat fie Numele Tău, căci numai Tu ești cel mai în măsură să primească iubirea și recunoștința noastră de la noi!

24. Copii, haideți să lăudăm cu toții Numele Domnului, căci El este bun și de-a pururi plin de iubire, de grație și de compasiune!

25. Enoh, ascultă, acest sentiment indescriptibil de recunoștință față de Dumnezeu îmi paralizează limba, astfel încât nici nu mai pot să vorbesc. Și întrucât am ajuns deja la copiii de la apus, tu și Asmahael urmează să îi informați că îi așteptăm cu toții aici, pentru a veni la noi și pentru a primi binecuvântarea în vederea Sabatului sacru de mâine. Ei vor afla tot ceea ce este necesar atunci când vor veni aici”.

Capitolul 81 PATRIARHII ȘI COPIII DE LA APUS (3 mai 1841)

1. După ce Adam și-a încheiat discursul, și-a exprimat dorința și și-a dat binecuvântarea, Enoh, care fusese instruit mai întâi de Mine, s-a înclinat în fața patriarhilor, alături de Asmahael.

2. Cei doi s-au grăbit apoi către copiii de la apus și le-au dat vestea prezenței patriarhului Adam, care îi aștepta la granița regiunii de la apus. Auzind aceasta, copiii s-au adunat, luând cu ei tot felul de fructe și alte alimente, și s-au grăbit plini de respect către patriarhi, însoțiți de Enoh și Asmahael. Ajunși în fața lui Adam, ei au căzut la pământ, fără să îndrăznească să se ridice până când acesta le-a indicat în mod repetat, prin intermediul lui Kenan, că ar fi cazul să renunțe la acest respect exagerat față de patriarhi și să primească binecuvântarea lui Adam. Urmau apoi să primească invitația sacră la marele festin al ofrandei prin foc, cu ocazia sfântului Sabat de a doua zi.

3. Abia atunci s-au ridicat cu toții, plini de teamă și de anxietate, acționând ca și cum conștiința lor ar fi fost roasă de viermi ce nu puteau prospera în lumina soarelui.

4. Adam, Seth și ceilalți, cu excepția lui Enoh și a lui Asmahael, au rămas oarecum surprinși, fără să-și poată explica acest comportament aparent straniu, și au păstrat apoi tăcerea.

5. În cele din urmă, Adam s-a ridicat, întrebându-i pe Enoh și pe Asmahael: “Enoh, ce se întâmplă cu acești copii? Mie unul mi se pare că inimile lor sunt oprimate și împovărate de un păcat.

6. Dragă Enoh, și de asemenea tu, credinciosul meu Asmahael, spuneți-mi, sau cel puțin încercați să intuiți înlăuntrul vostru despre ce este vorba.

7. Cât despre mine, eu cred că trebuie să existe o sămânță rea în spicul de grâu. Dacă așa stau lucrurile, nu vom pleca din acest loc până când nu vom smulge sămânța cea pură dintre măcăciuni și neghină, punând-o la loc sigur, în hambarul iubirii noastre pământeste.

8. Ce mă uimește de asemenea este că fiara sălbatică se ascunde în spatele acestor copii, fără să îi considere demni să îi privească în față cu ochii săi teribili și vii, așa cum s-a întâmplat cu copiii de la miazăzi.

9. O, dragul meu Enoh! Ajută-ne să ne recâștigăm claritatea și să restabilim în acest fel ordinea firească a lucrurilor. *Amin!*”

10. Auzind cuvintele patriarhului său, Enoh s-a ridicat și a spus: “Ascultați, Adam, și voi, ceilalți părinți ai mei! Acești copii au ajuns la o disperare deplină chiar datorită umilinței lor excesive față de noi. Această umilință le-a întunecat iubirea față de noi și a umplut inimile lor cu o teamă de sclavi.

11. Noi nu mai reprezentăm pentru ei un motiv de respect și iubire de copil, ci un obiect al terorii pe care îl disprețuiesc în secret. Dacă teama lor față de puterea noastră spirituală – rezultată din iubirea noastră față de Domnul – nu ar fi atât de mare, împiedicându-i să acționeze, ei s-ar repezi asupra noastră, așa cum a făcut-o Cain cu Abel, datorită prea marii lui iubiri de sine.

12. O, părinte Adam, pentru această atitudine ascunsă a lor, noi suntem singurii vinovați în fața lor și a Domnului. De aceea, numai de noi depinde să îndreptăm această greșală.

13. Cât despre fiară, aceasta și-a asumat poziția respectivă numai pentru a ne indica faptul că eroarea se ascunde în noi înșine. Astfel se explică de ce ea privește direct la noi, întorcându-și spatele către copii și arătându-ne astfel că ei au fost înșelați chiar de către noi.

14. Știu că vă întrebați acum în sinea voastră: ‘Când și cum i-am înșelat noi pe acești copii? Iar dacă acest lucru s-a întâmplat fără ca noi să fim cu adevărat conștienți de el, cum putem remedia noi această eroare?’

15. O, părinții mei, este ușor să vă răspund la prima voastră întrebare, și anume: ‘Când și cum au fost ei înșelați?’ Cât despre cea de-a doua întrebare, aceasta este una dificilă.

16. O, părinte Adam! Iată care este răspunsul! Datorită poruncii tale severe, izvorâtă mai degrabă din teamă și anxietate decât din iubire față de Domnul, tu ai discriminat între copiii tăi, trimițându-i pe unii în regiunea de răsărit, unde se simt extrem de fericiți, pe alții în regiunea de miazăzi, aceștia simțindu-se întotdeauna mai prejos de favoriții răsăritului, iar pe aceștia din urmă i-ai condamnat la regiunea de apus, deoarece ți se părea că ei sunt leneși din punct de vedere spiritual, căci obișnuiau să doarmă prea mult dimineața. În sfârșit, ai exilat cu duritate ultimul grup în regiunea de la miazănoapte, întrucât aceștia nu erau de acord cu tine în ceea ce privește anumite practici exterioare.

17. Sunt convins, iubitul meu părinte Adam, că dacă la momentul acela ai fi fost într-o mai mare măsură trezit la iubirea față de Tatăl etern și preasfânt, așa cum este cazul acum, judecățile tale ar fi fost cu siguranță diferite. Chiar dacă este scaldată în lumina înțelepciunii, justiția absolută apare ca fiind opresivă și dură dacă ea nu se sprijină – chiar într-o manieră ascunsă – pe raza blândă a iubirii.

18. Atunci când cade prea abundent din cer, ploaia nu înprospătează iarba, ci numai o distruge, nemăslăvindu-nimic altceva decât pietrele spălate; la fel stau lucrurile și cu justiția prea dură, atunci când cade de la înălțimea incomparabilă a înțelepciunii. Ea distruge și omoară viața exterioară. Iar dacă viața a devenit precum o piatră moartă, spălată de furtună, cu greu va mai putea crește vreo plantă cât de mică pe o asemenea piatră.

19. Căci presiunea constantă și grea a ploii justiției și înțelepciunii a transformat solul moale și fertil într-o piatră dură, eliminând pământul din jurul acesteia. Ce se va petrece atunci cu solul fertil?

20. Adevăr vă spun, dacă ea nu va fi schimbată din nou într-un sol fertil și moale prin flacăra intensă a iubirii, orice sămânță plantată pe ea se va usca și va muri.

21. Vă mai reamintesc cât de dificil este să mergi pe pietre și cât de periculos este să aluneci pe ele. Cel care cade pe o piatră se lovește și se poate răni, iar cel asupra căruia cade o piatră – este strivit. De aceea este atât de dificil să vă răspund la cea de-a doua întrebare.

22. Personal, am convingerea că dacă acești copii împietriți nu pot fi înmuiați cu ajutorul iubirii atotputernice, cu atât mai puțin va putea realiza o cantitate încă și mai mare de apă, precum și cea mai înțeleaptă justiție.

23. Haideți mai bine să ne inspirăm din maniera în care își ghidează Tatăl preasfânt toate ființele Sale vii. Păsările de pe cer, indiferent de mărimea lor, pot zbura pretutindeni, nefiind limitate de dimineață sau de seară, de răsărit sau de apus. Animalele din păduri pot colinda la rândul lor în toate direcțiile. Chiar și peștii din apă sau viermii din pământ nu au bariere în ceea ce privește libertatea lor de mișcare și locurile în care sălășluiesc.

24. Domnul nu a poruncit niciodată să-i blestemăm pe copiii lui *Cain*; de ce să reacționăm atunci astfel față de frații și surorile *noastre*, exilându-i în anumite regiuni pentru a trăi acolo sub constrângere și a se împietri?

25. O, tată, desfă lanțurile inutile ale justiției și severității, și înlocuiește-le cu legăturile atotputernice ale iubirii sacre; înțelepciunea iubirii va deveni atunci noul lor far călăuzitor, iar ei se vor recunoaște în curând – iluminați de aceste noi raze – drept copii ai unuia și aceluiași sfânt Părinte – țesând fericiți un cuib în jurul inimii tale părintești și îmbrățișându-te cu brațe pline de iubire, numindu-te părintele lor drag.

26. O, părinții mei! Există mai multă putere sacră într-o picătură de rouă decât într-o lume în care domnește justiția cea mai înțeleaptă, dar al cărei fundament nu este iubirea. De aceea, haideți să lăsăm suflul atotputernic al iubirii să topească aceste blocuri rigide de gheață, pentru ca ele să devină din nou fertile precum picăturile de rouă, și să înmuiem solul pietrificat prin focul atotputernic al iubirii, astfel încât semințele noastre să nu fie plantate în zadar! *Amin!*”

Capitolul 82

SETH ÎL MUSRĂ PE ENOH

1. Auzind aceste cuvinte din gura lui Enoh, Adam s-a supărat foarte tare în inima lui, căci referirea la fratricidul lui Cain, comis din iubire de sine, i-a redeschis vechea rană, și a rămas incapabil să rostească vreun cuvânt, păstrând tăcerea și tremurând din tot corpul.

2. Seth s-a îndreptat atunci către Enoh și i-a spus: “Dragă Enoh, nu ar fi trebuit să rostești asemenea cuvinte care i-au cauzat bătrânului nostru părinte această durere și această anxietate periculoasă, datorită aluziei tale nepotrivite la fapta rea a lui Cain. Ai fi putut să îi spui aceste lucruri într-o manieră mai delicată. Iată, este pentru întâia oară când simt că trebuie să te dojenesc. Pe viitor, te rog să îți cântărești mai bine cuvintele în asemenea ocazii, pentru ca ele să-l aline, și nu să-l îndurereze pe tatăl nostru. Tu însuși ne-ai învățat de atâtea ori despre iubire și blândețe, dar mai întâi de toate trebuie să demonstrezi chiar tu că acționezi în concordanță cu învățătura ta, căci numai astfel învățătura ta binecuvântată va câștiga putere și forță asupra inimilor noastre. *Amin!*”

3. Enoh, care Mi-a mulțumit în tăcere în inima lui pentru cuvintele pe care i le-a adresat lui Adam, a rămas cât se poate de uimit în fața acestei muștrări. El nu a rostit nici un cuvânt în apărarea lui, ci s-a întors către Mine și M-a întrebat cum ar trebui să reacționeze în fața reproșului succint al lui Seth.

4. “O, părinte preasfânt și plin de iubire. Tu, Cel care susții întregul întuneric al lumii în lumina Ta atotstrălucitoare – și-a început Enoh rugăciunea către Mine în inima sa – Tu știi că eu i-am adresat lui Adam chiar cuvântul Tău sfânt, fără să adaug sau să omit nimic. Cum se face că părintele Seth, altminteri atât de înțelept, l-a înțeles greșit.

5. Este imposibil ca eu să fi rostit diferit cuvintele pe care iubirea Ta nelimitată a dorit să le transmită prin mine.

6. Și totuși, chiar Seth a fost cu puțin timp în urmă martorul manierei miraculoase în care Tu, Iehova, l-ai eliberat pe Adam și i-ai dat putere trupului său.

7. O, Părinte preasfânt, Tu, Cel plin de iubire și de compasiune, îngăduie-mi mie, cel a cărui voință se supune necondiționat voinței Tale preasfinte, să înțeleg cum s-a putut întâmpla aceasta și cum m-aș putea reabilita din nou în ochii lui Seth. Eu, sârmanul și slabul Enoh, îți promit în inima mea, care te iubește mai presus de orice, că nici un fir de pe capul meu nu se va mișca fără acordul voinței Tale preasfinte. *Amin!*”

8. Enoh a primit atunci o dojană aspră în inima lui: “O, Enoh, de ce îți faci griji în legătură cu aceasta? Inima nu poate înțelege totul decât dacă este umplută în întregime de iubirea eternă. Atunci când inima lui va rezona în acest fel, Seth va auzi la rândul său șoaptele clar perceptibile ale ierbii, plantelor, tufișurilor și copacilor.

9. Deocamdată, păstrează tăcerea și lasă-l pe adeptul tău să vorbească pentru tine! *Amin!*”

10. Văzând că Enoh nu intenționează să vorbească din nou, Seth a început să își pună întrebări în inima sa, încercând să înțeleagă de ce toată lumea păstra tăcerea; dar chiar propria sa inimă a rămas tăcută. Nemaiaivând altă alternativă, Seth s-a întors din nou către Enoh și l-a întrebat de ce nu răspunde reproșului său.

11. Enoh i-a răspuns plin de respect și de iubire: “O, înțeleptule părinte Seth! Ce copil are dreptul să se revolte împotriva admonestării părintelui său? Tu m-ai criticat datorită Cuvântului lui Dumnezeu pe care am fost nevoit să-l respect; atunci când îmi vorbești în Numele Domnului, eu am deplina permisiune și libertate de a discuta cu tine aceste întrebări și răspunsuri. În schimb, atunci când îmi vorbești ca un părinte, pe un ton pedagogic, este datoria mea de fiu să ascult necondiționat de tine, să păstrez tăcerea, în timp ce în inima mea continui să rezonoz cu iubirea lui Iehova. Întreabă-l pe acela care călărește, căci este voința Domnului ca el să răspundă pentru mine. Întreabă-l, iar el îți va răspunde în Numele Celui care dorește să își exprime voința prin el. *Amin!*”

12. Această observație atât de modestă a lui Enoh l-a adus pe Seth la tăcere, dar a eliberat din nou limba lui Adam, care i s-a adresat lui Seth: “Dar preaiubitul meu fiu! Tocmai tu, cel pe care Iehova mi l-a dăruit pentru a mă alina pentru pierderea lui Abel, spune-mi: ce a putut să-ți orbească inima atât de deplin?”

13. Cum poți tu să-i reproșezi vorbitorului lui Dumnezeu faptul că a rostit Cuvântul sfânt al Domnului, deși numai cu puțin timp în urmă ai putut constata singur în ce manieră miraculoasă m-a întărit?!

14. Rostit de gura lui Enoh, Cuvântul Domnului referitor la copii a operat acum în mine un nou miracol, superior lui Cain și Abel.

15. Este adevărat că iubirea de sine a lui Cain și împietrirea acestor copii datorită propriilor mele erori mi-a rănit inima. Totuși, înțeleg că această durere a fost necesară, căci altfel nu aș fi reușit niciodată să vindec pe deplin această rană veche, care continua să mă doară în permanență. Căci rănilor pe care le face Domnul sunt vindecate tot de El, într-o manieră miraculoasă, în timp ce

atunci când oamenii se rănesc unii pe alții, ei nu pot repara răul făcut, cu excepția cazului în care Domnul își revarsă grația asupra lor, așa cum tocmai a făcut-o cu mine.

16.Eu am păcătuit împreună cu credincioasa mea soție în Paradis, iar primul meu născut a devenit pentru mine o mare rană, pe care am fost incapabil să o vindec până acum. Cu circa 300 de ani în urmă mi-am separat cu brutalitate copiii, și abia acum înțeleg că prin această atitudine a mea nu am făcut altceva decât să-mi zgândăresc vechea rană.

17.Prin cuvintele miraculoase ale lui Enoh, Domnul tocmai a înlăturat această otrăvă, vindecându-mi astfel vechea rană. Așadar, spune-mi, de ce ataci iubirea din fața ta, pe care ai recunoscut-o în inima ta și a cărei semnificație minunată ai înțeles-o de atâtea ori?

18.O, Seth, Seth! Ai grijă ca Domnul să nu ia înapoi din inima ta ceea ce ți-a oferit deja atât de glorios! Pe viitor, ascultă mai întâi vocea mea și lasă-l să îmi sară în ajutor numai pe acela al cărui sprijin îl solicit personal. În ocazii precum cea de față, când prezența Domnului printre noi este atât de evidentă, este absolut inutil ca noi să dorim să ne ajutăm unii pe ceilalți neîntrebați, căci chiar și cel mai bun ajutor uman nu reprezintă nimic în fața ajutorului veritabil și cutremurător al Domnului, pe care El ni-l trimite prin Cuvântul Său atotputernic, care nu seamănă deloc cu cuvintele umane, căci el reprezintă o acțiune împlinită, ce nu va putea fi zdruncinată niciodată până la sfârșitul tuturor timpurilor.

19.Dragă Seth, mărturisește-ți acum eroarea în fața Domnului; aruncă-te la picioarele Lui și imploră-i grația și compasiunea, pentru ca El să privească din nou în inima ta. *Amin!*”

Capitolul 83

ENOH VORBEȘTE DESPRE EROAREA LUI SETH

(12 mai 1841)

1.Abia acum a înțeles cu claritate Seth cuvintele lui Enoh, precum și tăcerea copiilor de la apus și cuvintele lui Adam. În cele din urmă, el a răspuns:

2.“O, tată, o, Enoh, totul a devenit acum cât se poate de clar pentru mine. Voi doi, părinte preaiubit și fiu preaiubit, mă veți ierta cu siguranță pentru greșeala mea, izvorâtă numai din îngrijorare. Dar oare mă va ierta și Domnul, în condițiile în care eu am păcătuit împotriva Cuvântului Lui preasfânt? Cum aș putea să îi obțin iertarea?”

3.Iată, sufletul meu începuse să se lumineze, și am putut percepe în inima mea o viață nouă și adevărată. Și iată că acum, noaptea și moartea s-au instalat din nou în organele mele.

4.O, adevăr vă spun, copiii de la apus și de la miazăzi vor începe să vorbească ca și cum s-ar fi născut chiar în centrul soarelui; dar eu voi rămâne mai mut decât o piatră de pe fundul mării, căci mi-am folosit limba pentru a contrazice, atunci când ar fi trebuit să o folosesc pentru mulțumiri eterne. Eu nu merit să primesc cuvintele vieții izvorâte din înaltul cerului nici măcar din partea lui Enoh, ci numai din partea lui Asmahael; o, mărite Doamne, cât de mare trebuie să fie păcatul meu în fața ta, dacă Tu, Domnul întregii vieți, l-ai îndemnat pe Enoh să nu-mi mai vorbească, lăsându-l pe Asmahael să-mi descrie propriile erori!

5.O, vai mie, dacă Domnul nu va mai privi niciodată în inima mea, în marea Lui grație! Cine mă va mai salva atunci din noaptea morții?

6.O, Doamne, îngăduie-i măcar lui Asmahael să rostească cuvintele pline de tinerețe, de putere și de viață, în fața noastră, ale căror simțuri se dovedesc atât de grosiere și de moarte, și îndeosebi în fața mea. Dar Te implor, nu lăsa ca limba binecuvântată a lui Enoh să păstreze tăcerea în fața noastră, și îndeosebi în fața mea, iar ceilalți să piardă numai datorită greșelilor mele.

7.O, Doamne, Dumnezeuule și Părinte! Îți implor din inimă compasiunea și grația, căci nu sunt altceva decât un sărman orb lipsit de minte! *Amin!*”

8.La îndemnul Meu, Enoh s-a ridicat atunci și le-a adresat atunci celorlalți copii următoarele cuvinte, născute cu putere chiar din inima Mea:

9.“O, iubite părinte Seth! Spune-mi, ce om prins în capcana propriei sale erori se poate ajuta singur în timp ce se află sub imperiul acestei erori? Atunci când vorbește, el vorbește de parcă s-ar afla într-un vis, iar atunci când acționează, acționează precum un orb. Atunci când pășește, el pășește ca și cum picioarele sale s-ar fi înmuiat, iar atunci când dorește să rămână în picioare, el se prăbușește ca un om beat. Dacă încearcă să se ridice din nou, el constată că nu își poate controla picioarele. Iar dacă dorește să vadă și să audă, el nu percepe decât umbre și nu aude decât sunete goale în locul Cuvântului viu.

10.Iată, așa stau lucrurile în legătură cu tine. În regiunea de la miazăzi tu ai perceput în interiorul tău numai umbra vieții și a iubirii adevărate. Satisfăcut cu aceasta, tu te-ai opus eternei Iubiri, imaginându-ți în secret că de-acum înainte, toate cuvintele tale vor fi inspirate de sus. Datorită acestei greșeli, Domnul ți-a îngăduit să cazi, dar numai pentru a te ajuta să înțelegi că este cu mult mai dificil să păstrezi comoara supremă a Iubirii eterne a lui Iehova decât să aduni în de trei ori câte șapte zile întreaga recoltă în hambar.

11.Tu ai greșit atunci când mi-ai reproșat că am rostit Cuvântul lui Dumnezeu. Dar de ce ai comis această eroare? Deoarece tu ai fost sigur că pretenția din inima ta era purificată de sus, ceea ce ți-a dat dreptul indiscutabil de a pune la îndoială chiar și înțelepciunea lui Dumnezeu, deși inima ta, aflată în umbra vieții, nu reușea să o înțeleagă, considerând-o injustă și distructivă.

12.Acum ai comis o altă eroare, așteptând de la Adam și de la mine mai multă compasiune decât din partea Iubirii lui Iehova, ai cărui copii suntem cu toții, fie că suntem buni sau neascultători. De altfel, nu pot să nu remarc că pentru tine par să fie importante numai cuvintele mele, uitând că eternul Cuvânt al lui Dumnezeu, chiar și rostit de o piatră, rămâne unul și același Cuvânt, viu și preasfânt.

13.De aceea, nu îmi mai solicita mie să vorbesc, ci solicită Cuvântul cel viu și preasfânt. Nu îți mai afișa respectul față de instrument, ci față de grația ce provine de la Domnul, indiferent de instrument, fie că este vorba de Enoh sau de Asmahael. Numai atunci vei păși cu adevărat pe calea eternei Iubiri a lui Iehova, Cel care știe cel mai bine care este instrumentul Său ideal. Dacă este voia Domnului să vorbească prin intermediul lui Asmahael, spune-mi, crezi că aceasta ar diminua importanța Cuvântului Său?

14.O, părinte Seth, iată, este voința Domnului ca fiecare ființă umană să caute neîncetat viața eternă a sufletului și a spiritului în propria sa inimă. Dar nimeni nu trebuie să creadă că acest lucru poate fi realizat de pe o zi pe alta.

15.Dacă o ființă câștigă ceva de la Domnul, ea trebuie să procedeze precum copiii care descoperă o comoară ascunsă și continuă să o ascundă de ochii părinților lor, de teama de a nu le fi luată din nou.

16.Astfel, nimeni nu ar trebui să fie prea dornic să devină un instrument al Domnului, și fiecare trebuie să învețe să aștepte într-o liniște deplină și într-o iubire secretă. Căci atunci când cineva este chemat de Domnul să-i servească drept instrument, această cerere supremă nu presupune nici o recunoștință, și cu atât mai puțin vreun merit – căci Domnul își poate realiza marile Sale opere chiar și fără instrumente. Totuși, este important ca noi să nu îl căutăm pe Domnul numai pentru a proiecta asupra Lui micile noastre probleme, pentru a demonstra astfel că și noi suntem importanți și

capabili să realizăm ceva, ci ar trebui să îl căutăm cu toții pe unul și același sfânt Părinte, pentru ca El – în marea Lui grație – să ne primească drept copiii Lui întru viața eternă, prin trezirea spiritului nostru adormit și iluminarea sufletului nostru aflat în întunericul lumii.

17. Dacă Domnul cheamă pe cineva pentru a mărturisi în fața fraților săi iubirea Lui infinită, acesta trebuie să își facă datoria, dar întotdeauna în cea mai deplină umilință a inimii, conștientizând în permanență că nu este decât servitorul cel mai ineficient al acestuia, fără de care Domnul s-ar putea descurca la fel de bine.

18. Vai celui care își imaginează că este mai presus decât frații săi, sau că Domnul are nevoie de el! Adevăr îți spun, un asemenea păcătos nu va scăpa propriei sale judecăți!

19. Ori de câte ori ne aducem serviciile, noi ne ajutăm unii pe alții cu toată iubirea, în calitate de copii ai unuia și aceluiași Părinte, iar înțelepciunea noastră supremă constă în iubirea mai presus de toate a Părintelui preasfânt. Nimeni nu are dreptul să își impună propria sa concepție asupra celorlalți, ca și cum ar avea o menire inspirată în acest sens, la fel cum câinele are menirea de a lătra, iar cocoșul de a cotcodăci. Dar atunci când Tatăl cheamă pe cineva la o asemenea menire, el trebuie să asculte, purtat însă de cea mai mare umilință și iubire. Căci numai astfel le va dovedi el celorlalți că viziunea lui provine cu adevărat de la Dumnezeu, Cel care este sursa primordială și eternă a întregii iubiri și vieți.

20. Cel care predică trebuie să fie mai umil decât toți frații săi, căci numai astfel va dovedi el că este un servitor al Iubirii.

21. Oricine aude Cuvântul Domnului din gura unui frate trebuie să-i mulțumească Domnului pentru grația Lui indescritibilă. Cât despre cel care predică, acesta trebuie să se considere servitorul cel mai nedemn, convins că fratele său este mai presus decât el, căci numai astfel își va proteja inima de orgoliu, care este părintele morții, și va rămâne sălașul liniștit al Domnului, singurul în care Acesta se simte cu adevărat confortabil.

22. Iată, o, tată Seth, ce dorește și ce așteaptă de la noi Tatăl ceresc. De aceea, haideți să Îi împlinim cu toții voia, cu toată iubirea și smerenia, căci numai astfel vom trăi cu adevărat, fără să ne mai lăsăm înșelați de umbrele vieții! *Amin!*”

Capitolul 84

CUVINTELE ÎNTELEPTE ALE LUI ADAM ADRESATE LUI SETH

1. Auzind cuvintele lui Enoh, Seth s-a ridicat din nou să vorbească:

2. “O, cât de adevărate sunt aceste cuvinte pe care Domnul le-a rostit prin intermediul tău, dragul meu Enoh, și adresate îndeosebi mie, care merit mai presus de toți un asemenea reproș.

3. O, părinte Adam și voi, ceilalți copii, mulțumiți-i Domnului din partea mea, căci eu sunt prea nedemn ca să îndrăznesc să-i ofer mulțumirile mele impure Domnului întregii vieți și întregii iubiri, cu această limbă care a sfidat Cuvântul preasfânt al Domnului.

4. Lăsați-l pe Asmahael să îmi predice, căci nu mă mai simt demn să ascult cuvintele lui Enoh.

5. Chiar și cuvintele lui Asmahael sunt prea sfinte pentru a fi ascultate de cel mort. Lăsați mai bine animalul să îmi predice, pentru ca prin vocea lui teribilă să pot fi trezit de la moarte la viață.

6.O, părinte Adam, te rog să nu mă mai numești fiul tău; căci tu te-ai născut din Dumnezeu, în timp ce eu m-am născut din revoltă și neascultare. Iată, nu mai doresc să fiu decât servitorul tău, servitorul tuturor celor de față, pentru a vă servi precum un sclav din ținuturile de jos, la fel de mut precum o piatră, plătind astfel prin comportarea mea umilă pentru greșelile mele în fața Domnului, care m-a aruncat în bezna cea mai cruntă, în timp ce tot El a revărsat atâta lumină în jurul meu, în cuvintele și acțiunile care mă înconjoară.

7.O, voi, cei demni și merituoși, mulțumiți-i Domnului din partea mea, din partea lui Seth cel sărman, slab și mort! *Amin!*”

8.Adam s-a ridicat atunci și i-a adresat câteva cuvinte înțelepte lui Seth, cuvinte care l-au vindecat pe cel bolnav, îngăduindu-i să redevină plin de credință și de iubire față de Mine, și readucându-l în stare să laude Numele Meu.

9.Iată care au fost cuvintele lui Adam: “Seth, Seth! Îți atribui o povară prea mare, și nici de data aceasta nu o faci la îndemnul Domnului! Ai grijă, căci dacă Domnul te va tenta din nou și vei deveni astfel încă și mai slab decât ești acum, căzând în capcana propriei tale slăbiciuni, spune-mi, cine te va salva atunci din nou?”

10.Probabil numai Dumnezeu, Cel căruia dorești în mod necugetat să îi plătești, deși El este infinit de sfânt, în timp ce în fața Lui tu nu reprezinți altceva decât praful finit al pământului.

11.Cine îi poate plăti lui Dumnezeu? Ce om este atât de pur și lipsit de orice greșală încât să-i mulțumească și să-i laude Numele fără nici un păcat, numindu-L precum un copil cu sufletul absolut curat, Tatăl lui?

12.Ce avem noi care să nu fi fost primit mai întâi de la El? Ce îi putem oferi noi care nu este de la El și ce putem face noi care să nu fi fost deja făcut de El cu mult timp în urmă?

13.De aceea, nu îți impune această condamnare care nu este necesară, ci limitează-te să respecti *unica* poruncă, aceea de a-L iubi pe El într-o smerenie sufletească, precum și de a-ți iubi frații și pe mine de zece ori mai mult decât pe tine însuși. Lasă tot restul pe seama Domnului. El știe cel mai bine ce povară ești tu capabil să porți.

14.Dacă ți se pare dificil să respecti în practică doar o singură poruncă, cum crezi că vei reuși cu mai multe angajamente?

15.Nu știi tu oare că fiecare lege ascunde un blestem, un păcat, o judecată și moartea?

16.De aceea, ferește-te de asemenea constrângeri, dacă dorești să trăiești. Este mai ușor să dai legi decât să le ascuți.

17.Ce este mai presus în realitate: să fii liber într-o iubire prin iubire, sau să tânjești după libertatea iubirii sub jugul greu al obedienței, căci libertatea este dificil de atins, și întotdeauna va fi astfel atunci când inima care aspiră este nevoită să sângereze sub loviturile dure de bici ale tentației?

18.Privește-i pe copiii de la apus, cât de distruși au fost prin impunerea unei porunci destul de ușoare, și cât de dificil va fi să îi ajutăm în condițiile în care inimile lor s-au împietrit datorită unor presiuni impuse prea mult timp!

19.Dar noi îi vom mulțumi veșnic Domnului și îi vom lauda Numele pentru că ne-a dăruit o inimă liberă care să poarte în ea o iubire liberă. Și vom continua de asemenea să ne rugăm Lui pentru a fi salvați de orice alte porunci și a putea să trăim astfel într-o iubire a Lui eternă, în calitate de copii liberi.

20.O, Seth, va veni un timp când nepoții noștri vor trăi sub munți de legi și vor tânji în zadar după libertate, precum o piatră înmormântată adânc în profunzimea pământului. Iar frații lor îi vor întemnița pe cei care nu vor asculta aceste legi în temnițe de piatră, lipsindu-i de orice libertate. Pe vremea aceea, numărul păcatelor va fi la fel de mare ca și cel al firelor de nisip din mare sau al firelor de iarbă de pe pământ.

21.Așadar, renunță la nebunia ta și fă tot ceea ce îți stă în puteri pe placul lui Dumnezeu. Lasă tot restul pe seama Domnului, și astfel îți vei câștiga viața. *Amin!*

22.Primește binecuvântarea mea și pășește din nou liber în fața lui Dumnezeu, în fața mea și a tuturor copiilor noștri! *Amin!*”

Capitolul 85 ASMAHAEL VORBEȘTE DESPRE LEGE

1.Auzind asemenea cuvinte, Seth a realizat imediat că intenția sa anterioară era necugetată și a devenit astfel din nou un om liber, lăudând plin de recunoștință și de devoțiune Numele Meu, mereu și mereu, în inima sa din nou trezită. El l-a privit acum pe Asmahael, așteptând discursul acestuia. La îndemnul lui Enoh, Asmahael a început să vorbească despre tăcerea copiilor din regiunea de apus. Cuvintele lui erau izvorâte din Mine, prin intermediul spiritului lui Abel, iar discursul său a fost concis și curgător, precum un pârâiaș care alunecă zglobiu peste pietricele și bancuri de nisip, după care – zâmbitor – se varsă în râul cel mare, care își primește copilul iubit cu brațele deschise și îl poartă pe umerii săi largi către marea cea calmă.

2.Iată cum a sunat discursul lui Asmahael, care avea să devină mai târziu cât se poate de faimos:

3.“O, părinți ai tuturor părinților de pe pământ! Ochii mei privesc înlăcrimați la toată această mulțime de copii glorioși ai părinților pământului. Ei zac la pământ, muți și aparent morți, la fel ca și pietrele de pe fundul mărilor și al râurilor.

4.Poruncile, vai!, aceste porunci atât de dure și de aspre! O, oameni, oameni împietriți și lipsiți de iubire! Unde vă veți conduce frații și ce veți face cu copiii cei inocenți pe care îi supuneți tuturor poruncilor voastre inutile,

5.fiecare poruncă având apoi nevoie de numeroase altele, pentru a o putea întregi!

6.O, întrebați-vă singuri, părinți ai părinților pământului, câte porunci v-a cerut să respectați Domnul, în marea Lui înțelepciune și compasiune?!

7.Cunoaștem cu toții răspunsul: unica Lui poruncă a fost să recunoașteți libertatea eternă prin iubirea nesfârșită față de Tatăl etern și preasfânt.

8.Am fost noi oare creați pentru a purta poveri nesfârșit de grele, manifestate prin tot felul de porunci? Să fie oare Dumnezeu un Dumnezeu atât de slab încât să le impună oamenilor nenumărate porunci, prin a căror respectare strictă să poată fi păstrată ordinea eternă?

9.O, părinți ai mei, cât de aberantă ar fi o asemenea viziune referitoare la Dumnezeul atotputernic, etern, infinit și preasfânt, al cărui suflu ușor ar fi suficient pentru a distruge nenumăratele lumi și regatele nesfârșite ale spiritelor.

10.Credeți voi oare că un Dumnezeu atât de atotputernic i-ar putea oprima pe oameni așezând pe umerii lor povara insuportabilă a unor porunci moarte, a unor legi împietrite, pe care El Însuși nu le-ar mai putea repara apoi, în pofida tuturor puterilor Sale? Căci dacă El ar deschide chiar și unul singur din aceste lacăte spirituale ale vieții, oare nu ar trebui El să se teamă că va fi capturat chiar de ființele create de El, devenind El Însuși un sclav al creaturilor Sale, care prin comparație cu El nu reprezintă nici măcar un soare?!

11.O, părinți ai tuturor părinților de pe pământ! O absurditate mai mare nu poate fi imaginată! Să fie oare nevoit Tatăl etern și preasfânt, plin de iubire, atotputernic și infinit, să creeze

ființe numai pentru a le distruge apoi cu cruzime, datorită poverii de nesuportat născută din niște porunci imposibil de respectat?

12. Adevăr vă spun: mi-ar fi mai ușor să înțeleg sau să cred că eu și animalul crud care mă poartă constituim o singură ființă, plină deopotrivă de întuneric și lumină, în centrul pământului, decât că Dumnezeu nostru, atotputernic, etern, liber și preasfânt, ar fi putut aduce la existență o singură ființă numai pentru a o oprima cu ajutorul poruncilor Sale, forțând-o în același timp să se miște liber, lucru chiar mai imposibil decât ca Tatăl Însuși, Creatorul preasfânt și absolut liber, să devină prin propria Lui voință sclavul înlănțuit al tuturor sclavilor din ținutul lui Lameh!

13. O, părinți ai tuturor părinților de pe pământ! Cum este posibil ca voi, singurii copii ai Tatălui etern, preasfânt și plin de iubire, să ignorați într-o asemenea măsură ordinea Lui plină de înțelepciune, de măreție și de libertate? Voi predicați iubirea pentru Tatăl, dar după câte văd acum cu claritate, nu cunoașteți acest element etern, fundamental și sfânt, despre care vorbiți cu cuvinte sonore, dar goale!

14. O, ascultați-mă, ordinea eternă și absolut liberă întru Dumnezeu este iubirea, iubirea atotputernică și sfântă a Tatălui etern. Potrivit acestei ordini eterne și sacre, toate miriadele de spirite, toate lumile din univers, precum și voi, unicii lui copii, v-ați născut din El, la fel de liberi ca și El Însuși.

15. Dar, pentru a vă învăța că trebuie să vă simțiți la fel de liberi ca și El, El v-a dăruit vouă, copiilor Lui, din profunzimea cea mai intimă a iubirii Tatălui – nu doresc s-o numesc o poruncă, ci mai degrabă un sfat înțelept și bine intenționat, și anume acela de a nu vă sprijini de nimic și de a nu atinge nimic care v-ar putea afecta libertatea. Și totuși, deși pe deplin conștienți de libertatea divină și abundența puterii care v-a fost dăruită, voi ați ignorat sfatul plin de iubire al Tatălui și v-ați atașat de tot felul de lucruri, care au devenit apoi obstacole în calea libertății și a vieții, încă neconsolidate în cazul vostru. Această acțiune a fost contrară ordinii eterne a iubirii, iar acum, Tatăl cel sfânt a fost nevoit să transforme întreaga Sa creație infinită numai pentru a vă readuce pe voi pe calea libertății și a vieții.

16. Vă aflați acum în această stare minunată de copii ai Tatălui preasfânt; sunteți liberi, plini de grație și de viață primită de sus. Cum puteți fi atât de orbi încât să izgoniți copiii aceluiași Tată preasfânt în regiuni diferite, fără să aveți un motiv evident, și sub amenințarea unei porunci aspre, ce nu le poate oferi viață și bucurie, ci dimpotrivă, le ucide trupul și spiritul?

17. De aceea, rupeți cătușele vechi și ruginite ale legii celei moarte care le leagă picioarele, și îngăduiți-le să atingă solul oriunde doresc, atâta vreme cât vor ști să se ferească de ținuturile cele întunecate. Astfel, ei vor fi treziți din nou către viață, vor lăuda Numele lui Dumnezeu și îl vor iubi pe Acesta, recunoscându-vă simultan pe voi în calitate de părinți onești și de copii atotputernici ai Domnului. Adevăr vă spun! *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 86

CE GÂNDEAU PATRIARHII DESPRE CUVINTELE LUI ASMAHAEL

(15 mai 1841)

1. Discursul lui Asmahael a fost urmat de o tăcere prelungită printre patriarhi. Chiar și Enoh a rămas într-o contemplație profundă a iubirii, gândindu-se dacă ar fi posibil să greșești în ceea ce privește iubirea.

2. Este limpede – își spunea el în sinea lui – că Asmahael are dreptate întru totul. Dar atunci când te lași cuprins de iubire, de acea iubire atotputernică ce umple inima cu o forță blândă, dar invincibilă, înălțând-o către Tatăl etern și preasfânt, astfel încât ființa care o experimentează nu mai poate și nu mai dorește să se elibereze de ea, oare este posibil – nu, nu, nici măcar nu mă pot gândi la aceasta – ca această iubire atotputernică să nu fie o lege eternă izvorâtă din Domnul Însuși, prin intermediul și cu ajutorul căreia El creează, prezervă și transformă în eternitate totul?

3. Și totuși, Asmahael a afirmat cu claritate că această iubire este însăși libertatea supremă, deopotrivă întru Dumnezeu și în toți copiii Acestuia.

4. Este evident și adevărat că orice viață depinde de gradul său adecvat de libertate și că această libertate trebuie să țină pasul în permanență cu iubirea. Rezultă că acolo unde se află iubirea cea mai înaltă se află de asemenea și viața cea mai înaltă, și astfel, libertatea supremă.

5. Atunci cum rămâne cu ordinea prestabilită, în raport cu care fiecare ființă trebuie să-și păstreze forma care i-a fost dată, pe care este incapabilă să o schimbe la voiață? Această ordine a fost prestabilită de Creator, Tatăl și Dumnezeul nostru preasfânt – acest lucru este adevărat și așa va rămâne pentru totdeauna! Dar oare nu este această necesitate, pe care părinții și copiii trebuie să o respecte – de a-și păstra forma neschimbată – o lege pe care Domnul Însuși trebuie să o respecte până la ultimul atom, pentru ca ființele să rămână așa cum le-a creat El, potrivit ordinii Sale eterne, născută din iubirea Sa infinită?

6. Aceasta este totuși o lege! Cine ar putea nega acest lucru, susținând că nu este vorba de o lege, ci de libertatea supremă ce transcende orice fel de restricții?

7. O, Asmahael, Asmahael! Cine ar putea să-ți înțeleagă cuvintele, și totuși să continue să trăiască?

8. O, părinți, sărmanii mei părinți! M-ați ales pe mine drept învățător. Atâta vreme cât am putut iubi, mi-a fost dat să rostesc cuvinte izvorâte din grația supremă a lui Dumnezeu. Dar iată, discursul lui Asmahael mi-a demonstrat că eu nu am înțeles nici un pic cuvintele pe care mi le-a inspirat Iubirea eternă, pentru a ne servi deopotrivă mie și părinților mei. Această iubire minunată și liberă a devenit acum un concept dualist; ea reprezintă libertatea supremă, și în același timp Legea imuabilă care susține toate legile de care depinde viața în univers. Liber fiind, eu *pot* iubi și trăi, în timp ce potrivit legii, eu *trebuie* să iubesc, sau să mor într-o moarte eternă! Bine, dar atunci cum pot fi reconciliate libertatea supremă cea mai deplină și complet lipsită de restricții, cu legea absolut irevocabilă?

9. Cine mi-ar putea demonstra în mod convingător dacă iubirea mea este sinonimă cu libertatea sau cu legea? De vreme ce eu iubesc și trăiesc, aceasta este libertate; dar atâta vreme cât iubirea mă ghidează și îmi oferă o desfătare de nedescris, ea reprezintă o lege și o judecată eternă, potrivit căreia eu – care sunt nevoit să iubesc din cauza atracției irezistibile din inima mea către Dumnezeu – sunt mort, da, mort pentru totdeauna, în mod necondiționat.

10. O, Părinte preasfânt, iată, discursul lui Asmahael m-a lăsat complet dezorientat, incapabil să mă ajut singur. Dacă Tu Însuși nu ne vei ajuta pe mine și pe părinții mei, iluminându-ne putere de înțelegere, vom fi pierduți cu toții.

11. Abia acum înțeleg cât de neajutorat este omul dacă nu se lasă ghidat în permanență de Tine, o, Părinte preasfânt, căci atunci el încetează să mai existe, fiind complet anihilat, ca și cum nu ar fi existat niciodată. O, Tată, mult iubitul meu Tată, salvează-ne de la această distrugere, căci în caz contrar, discursul imposibil de înțeles al lui Asmahael ne va conduce pe toți la ruină”.

12. Pe de altă parte, după ce și-a revenit din uimirea provocată de cuvintele lui Asmahael, Seth s-a ridicat și l-a întrebat pe părintele Adam: “Ascultă, iubitul meu tată, discursul anterior al lui

Enoh mi-a oferit multă lumină și m-a readus pe calea cea dreaptă, scoțându-mă din prăpastia propriilor mele erori. Spiritul meu adormise, iar tu m-ai trezit ca dintr-un vis nefiresc. M-am simțit atât de bine atunci când m-ai binecuvântat, dar spune-mi, ce se va întâmpla acum cu noi?

13. Asmahael a rostit cuvinte a căror semnificație nu poate fi înțeleasă cu ușurință de către un om natural. Dar dacă el însuși nu le-a înțeles pe deplin, atunci este precum o piatră care poartă în ea moartea și întunericul.

14. Aș dori să îl rog pe Enoh să-mi explice, dar nu îndrăznesc. Dacă nu cumva simți și tu la fel ca mine, ci dimpotrivă, discursul lui Asmahael ți-a adus lumina înțelegerii, te implor, lămurește-mă și pe mine, pentru ca cerul și pământul să nu piară datorită mării mele ignoranțe, înainte chiar ca eu să fi ajuns acasă. *Amin!*”

15. Adam l-a privit pe Seth cu uimire, neștiind ce să-i spună fiului său în calitate de părinte. După ce a cântărit o vreme lucrurile, el i-a răspuns să aștepte un moment mai potrivit, căci era nevoit în clipa respectivă să se gândească la alte lucruri.

16. Între timp, Enos s-a aplecat către Jared și i-a șoptit la ureche, fără să se ridice: “Ascultă, Jared, tu ești un învățător înțelept al fiului tău (Enoh) și l-ai învățat cum să-L iubească pe Dumnezeu în inimă, spunându-i că iubirea pentru Dumnezeu este precum iubirea unei persoane față de alta, dar cu mult mai intensă decât iubirea unui bărbat față de soția și copiii săi. Iată, el asistă acum la stânjeneala și dezorientarea care ne-a cuprins pe toți; de ce ne lasă el oare pradă acestei tulburări?”

17. Mie mi se pare că Asmahael l-a descurajat complet chiar și pe el. Te rog, du-te la el și roagă-l să ne scoată din bezna în care ne aflăm, căci în această clipă avem mai multă nevoie ca oricând ca el să ne ajute pe noi, părinții lui, cu ajutorul limbii lui binecuvântate. Te rog, du-te și comunică-i această rugămintă! *Amin!*”

18. Jared a scuturat însă din cap, spunând: “Dragă tată Enos, atunci când o rază de soare mă încălzește prea tare, eu părăsesc locul în care mă aflu și caut răcoarea unui loc umbros. Chiar dacă raza cea intensă continuă să ardă solul, făcând o gaură în el, mie nu mai îmi pasă, căci eu am găsit umbra cea plăcută. Ar trebui să fiu nebun să părăsesc această umbră înainte ca soarele să apună.

19. De aceea, îți sugerez să lăsăm această chestiune pe seama celorlalți, iar dacă și ei cred că soarele este prea fierbinte, nu au decât să se retragă sub o apărătoare. Învățătorul trebuie să își controleze întotdeauna elevul. Iar pe de altă parte, cum ar putea elevul să fie deasupra învățătorului său?”

20. Totuși, în situația în care elevul vorbește despre lucruri pe care inima învățătorului nu le poate înțelege, nu este corect ca el să rămână doar un elev, de vreme ce înțelepciunea sa interioară o depășește într-o măsură atât de mare pe cea a învățătorului și a tuturor părinților săi, încât aceștia nu pot să răspundă nici măcar cu un singur cuvânt. De aceea, eu prefer să rămân la umbra mea, fiind satisfăcut cu licăririle de lumină ce scânteiază printre frunzele aflate în bătaia vântului, și îi las pe cei care doresc să fie complet orbiți să privească direct la soare.

21. Iată, tată Enos, de ce nu doresc ceea ce dorești tu, căci ochii mei sunt mai importanți pentru mine decât întreaga înțelegere a unor lucruri pe care o ființă umană nu le va putea înțelege niciodată pe deplin. Astfel, fără să fi realizat nimic, vă spun în numele tuturor, *Amin!*”

22. Pe de altă parte, Kenan și Mahalaleel purtau următoarea discuție în șoaptă. Mahalaleel: “Ce crezi, Kenan, vom ajunge astăzi acasă? Copiii din ținutul de la apus sunt la fel de muți precum pietrele pământului, iar după discursul cu totul extraordinar al lui Asmahael, nici noi nu dovedim că am fi deasupra lor. Mi se pare că chiar și scumpul și bunul nostru Enoh se simte destul de stântenit”.

23. Kenan: “Dacă știi ceva, vorbește; dar dacă nu știi nimic, fă la fel ca și mine, căci nici eu nu înțeleg. Totuși, un lucru este sigur: Asmahael cunoaște mai multe lucruri decât tine și decât mine la un loc. Dar ce folos să îi predici unui surd și să-i arăți unui orb? Tu cunoști visul meu și nu se poate spune că acesta ar fi fost nesemnificativ. Eu nu am făcut însă altceva decât să îl relatez exact așa cum l-am visat. În cele din urmă, Seth și cu ceilalți mi-au spus exact ceea ce știam și eu însumi,

adică nimic. Atunci m-am gândit: acum nu știu nimic, și nu voi ști nimic nici în continuare. Și te rog să mă crezi, sunt cât se poate de satisfăcut cu aceasta”.

24.Mahalaleel: “Dacă tu, care ești un vorbitor atât de bun, spui asemenea lucruri despre tine, în condițiile în care stilul tău este atât de apropiat de cel al lui Asmahael, ce aș mai putea spune eu, în condițiile în care limba mea este atât de greoaie, după cum știi prea bine? Totuși, îți mărturisesc că în această tăcere generală, indiferența începe să mă părăsească, căci dacă soluția nu va apărea în curând, inspirată din cer, îți spun, tată, nu numai că vom petrece seara aici, ci vom rămâne probabil și noaptea, care se pare că nu este departe de noi nici din punct de vedere spiritual!”

25.Kenan: “Nu contează! Chiar dacă vom fi nevoiți să rămânem aici peste noapte, pământul nu se va cutremura și nici nu se va transforma în apă. Domnul știe cel mai bine de ce ne-a pregătit o zi de odihnă pentru limbile noastre prea obosite. Eu obișnuiesc să spun mereu că este preferabil să fii activ, mai degrabă decât să vorbești și să predici. Desigur, îmi place să ascult un discurs bun și o învățătură înaltă, dar se pare că în această călătorie am primit prea multe lucruri bune; nimeni nu le poate digera, iar discursul lui Asmahael este precum o piatră care mai are nevoie de odihnă înainte de a fi digerată. Haide așadar să lăsăm lucrurile așa cum sunt și să păstrăm tăcerea! *Amin!*”

Capitolul 87

EVA ÎL MUSTRĂ PE SETH

1.Seth a observat în sinea lui că toții copiii șușotesc unii la urechile celorlalți, drept pentru care și-a spus: “Într-adevăr, cu toții sunt cuprinși de îndoială și nu știu ce să facă. Cât de mult mi-ar plăcea să vă ajut, dacă aș putea! Oare de ce o fi păstrat tăcerea Enoh atâta vreme?”

2.Probabil că sărmana mamă Eva suferă din nou în tăcere în inima ei, deplângând prostia noastră.

3.Ce-ar fi să o întreb în liniște ce simte ea?

4.Cine știe, poate că suferința plină de răbdare poartă în ea o scânteie mică, ascunsă în inimă, care ne-ar putea fi de folos nouă, tuturor, scoțându-ne din întunericul în care ne aflăm.

5.Așadar, curaj! Nu cred că voi putea înrăutăți situația într-o măsură mai mare decât acum, când toată lumea pare cuprinsă de întuneric și de îndoială, și nici măcar o singură picătură de rouă nu vine să ne răcorească sufletele însetate, nici de pe pământ, nici din cerul luminos!”

6.Astfel, Seth s-a adresat mamei Eva după cum urmează: “Mult-adorată mamă, îmi pari atât de tristă. O, spune-mi dacă vreo durere secretă îți macină cumva sufletul.

7.Iată, limba lui Asmahael ne-a lovit pe toți, aruncându-ne într-un întuneric triplu, și după cum vezi, noi suntem incapabili să ieșim din el. Sunt totuși convins că, dacă Domnul a considerat necesar să fim pedepsiți cu asprime, tot El va împlânzi la momentul potrivit această pedeapsă. De aceea, dacă inima ta este cuprinsă de tristețe, calmează-o cu iubirea față de Domnul. Dacă totuși dispui de o lumină cât de mică referitoare la chestiunea care ne-a umplut pe toți de tulburare, nu o păstra adânc în inima ta, căci într-o noapte întunecată, chiar și cea mai mică scânteie animă ochiul însetat de lumină al călătorului pierdut.

8.O, mamă, îți vorbesc eu, Seth, fiul tău preaiubit. Deschide-ți ochii și inima, și îngăduie-mi să ascult motivele tristeții tale, iar dacă este posibil, împărtășește cu noi o eventuală scânteie luminoasă primită de sus! *Amin!*”

9.Eva i-a răspuns lui Seth pe un ton plin de gravitate: “Dragul meu fiu, dăruit mie de Dumnezeu în locul lui Abel. Ascultă-mă! Natura mea interiorizată ar fi trebuit să îți spună deja că mama tuturor oamenilor de pe pământ nu are prea multe motive de bucurie în inima sa, îndeosebi

atunci când trebuie să remarce că până și fiul ei favorit se apropie de ea cu o inimă mai degrabă ascunsă decât sinceră.

10. Seth, iubitul meu fiu, de ce mă întrebi cum mă simt, când este limpede pentru mine că tu nu dorești să afli altceva decât dacă în inima mea nu există vreo scânteie cât de mică, inspirată din cer?

11. Ți se pare cumva că viclenia, chiar atunci când este motivată de o inimă bună, reprezintă o virtute a înțelepciunii?

12. O, Seth! Te asigur că greșești foarte mult! Ascultă-mă: vorbitul din inimă reprezintă fundamentul întregii înțelepciuni. Întrebă așadar exact ceea ce dorești să afli și evită lucrurile care îți sunt neplăcute, pentru a putea astfel să-L iubești pe Dumnezeu cu o inimă sinceră, fie că o faci în secret sau înaintea întregii lumi, căci în acest fel în inima ta nu va mai exista nici amurg nici înnoptare.

13. Iată, tu ai fost dăruit cu înțelepciune; atunci, de ce nu ai pășit întotdeauna pe calea cea dreaptă?

14. Frazele bine întoarse din condei, formate din cuvinte pompoase, nu fac altceva decât să proclame singure propria slăbiciune a vorbitorului, faptul că acesta dorește să-i demonstreze celuilalt că el este mai puternic, în timp ce cel just observă de la mare distanță că acesta a luat-o pe o cale greșită. De aceea, dragul meu Seth, nu mai rătăci, ci pășește din nou pe calea cea dreaptă, în fața lui Dumnezeu și a copiilor, și astfel nu vei mai experimenta niciodată penibila lipsă a luminii!

15. Nu uita că atunci când desenezi un cerc, punctul aflat la cea mai mare distanță de circumferință este simultan cel care este cel mai aproape de început și de sfârșit. Nu transforma însă cerul într-o spirală, căci nu vei mai ajunge niciodată în punctul din care ai plecat!

16. Încearcă să înțelegi cuvintele bătrânei tale mame, care îți dorește să fii veșnic împăcat în fața ta și a lui Dumnezeu! *Amin!*”

17. Cuvintele lui Eva l-au înspăimântat profund pe Seth, care a început să se gândească: “Cât de ciudată este această regiune de apus! Fiecare cuvânt se dovedește a fi o greșeală, iar compasiunea pare să-și aleagă mereu un moment și un loc nepotrivit. Orice gând izvorât din inima omului, oricât de bine intenționat ar fi, nu reprezintă altceva decât zborul neregulat al unui fluture în jurul flăcării, până când căldura acesteia îi distruge aripile.

18. Voința mea este slabă și mă simt exact ca și cum m-aș afla într-un vis în care sunt nevoit să acționez sub impulsul secret al unei puteri ciudate și incomprehensibile. Iubirea mea pentru Dumnezeu îmi apare de parcă aș iubi aerul și apa. Percep cu claritate vâjâitul vântului, și totuși, nici cel mai mic suflu nu îmi clinește măcar un fir de păr. Mă simt însetat și înfometat, și totuși, nu doresc să mănânc sau să beau. Sunt somnoros, dar nu pot să adorm; sunt obosit, dar membrele mele refuză odihna; mă rog lui Dumnezeu, dar inima mea rămâne nemișcată la sol, precum o piatră. Privesc în sus către înălțimile pline de lumină, dar acestea par să fie acoperite de nori grei. Da, tot ceea ce există în interiorul și în exteriorul meu mi se pare cât se poate de ciudat! Parcă nici nu aș exista, și tot ceea ce văd pare să aibă o existență parțială, ca și cum nici măcar nu ar fi de față, sau ca și cum urmează să dispară în curând.

19. O, Părinte și Doamne, păstrează-ne în palma Ta și trezește-ne din nou; și nu ne mai permite să adormim iarăși pe drumul vieții, în plină lumină a zilei! Îndepărtează-ne de această regiune și elimină distincțiile pe care noi înșine le-am introdus între regiuni, în mod prostesc. Este firesc ca cei mai buni oameni să poată locui deopotrivă în regiunile de la apus, ca și în regiunile de la răsărit.

20. Noi înșine suntem cei care am murdărit această regiune, și încă și mai mult pe aceea de la miazănoapte. Și iată că acum, când am pătruns noi înșine aici, murdăria ne apasă inimile și aproape

că ne sufocă. O, Doamne, Părinte și Tată, suntem cu totul neajutorați. Te implor, revarsă-ți grația asupra noastră și ajută-ne să ieșim din această imensă suferință, salvându-ne de la ruina provocată de marea noastră nebunie! *Amin!*”

Capitolul 88

ENOH EXPLICĂ DISCURSUL LUI ASMAHAEL

1. Enoh a fost primul care s-a trezit, adresându-le imediat următorul discurs minunat patriarhilor:

2. “Ascultați-mă, dragii mei părinți! Iehova, Domnul și Dumnezeuul nostru, Părintele nostru preasfânt și plin de iubire, Și-a revărsat din nou grația Sa infinită asupra tristeții din inimile noastre smerite și asupra nebuniei noastre, în care am persistat cu încăpățănare timp de circa 300 de ani, și ne va smulge din nou din mlaștina propriei noastre suferințe. Dar mai întâi de toate este necesar ca noi să eliminăm distincțiile aberante dintre regiunile care există în propriile noastre inimi, iar apoi să facem același lucru și în practică (eliminând distincțiile dintre regiunile de pe pământ).

3. Ascultați, a fost voința Domnului Dumnezeuului nostru Iehova, Părintele nostru preasfânt și preaiubitor, să îl trezească pe Asmahael, pentru ca acesta să ne demonstreze nouă, tuturor, nebunia legii, atunci când aceasta nu este strâns conectată la ordinea divină. Noi ne-am aflat cu toții în afara acestei ordini, și de aceea am fost incapabili să o înțelegem. Căci, pe de o parte, am fost supuși cu toții constrângerii dure a legii, fiind morți prin toate cuvintele, gândurile și voința noastră, și implicit, prin toate acțiunile noastre. Pe de altă parte, noi am simțit în inimile noastre nevoia profundă pentru adevărata libertate a vieții, fără de care viața nu ar fi viață, și nu ar putea deveni niciodată astfel.

4. Noi am fost ființe duale, deopotrivă morți și vii. Pe de o parte, eram inimaginabil de aproape de adevăr, dar pe de altă parte, eram incredibil de departe de acesta. Căci legea și libertatea erau despărțite în inimile noastre de un decalaj insurmontabil, peste care ne-a fost imposibil să pășim, nici dinspre lege către libertate, și nici invers. În consecință, propria noastră dificultate ne-a forțat fie să-L considerăm pe Dumnezeu ca fiind constrâns de propria Sa lege, fie să ne dizolvăm într-o libertate absolută, distructivă; și astfel, am dovedit că suntem morți pe ambele părți ale prăpastiei.

(21 mai 1841)

5. Eu însumi am simțit această dilemă înlăuntrul meu, și în pofida efortului tăcut din inima mea, mi-a fost imposibil să combin apa și focul într-un singur vas – căci, credeam eu, legea izvorâtă din ordinea divină este cu siguranță o lege pe care Dumnezeu Însuși trebuie să o respecte, dacă dorește să aibă alături și înlăuntrul Lui ființe permanente. Dar cum ar putea fi liber acela care trebuie să respecte legi?

6. Apoi m-am gândit astfel: ‘Bine, dar cine îl poate forța pe Dumnezeu să acționeze într-un fel sau altul? Dacă acționează, El o face din propria voință, absolut liberă și sfântă, după care poate acționa într-un sens absolut contrar, distrugându-și complet oricare din operele Sale!’

7. A apărut apoi o altă întrebare: ‘Atunci, de unde se naște continuitatea operei creației?’

8. Astfel a apărut Iubirea: ‘Eu sunt cauza oricărei continuități!’, acestea fiind sigurele sale cuvinte.

9. Dar mintea mea nu s-a oprit aici: ‘Dacă Tu ești cauza continuității, atunci – cu adevărat – Tu ești o lege eternă pentru Tine Însăși. Cum ai putea fi Tu liberă?’

10. La fel cum gândeam eu, gândea și părintele Adam. Părintele Seth nu gândea astfel, căci el simțea adânc înlăuntrul lui prăpastia insurmontabilă, peste care nu putea construi nici o punte, căci îi lipseau instrumentele corespunzătoare. Ceilalți patriarhi se gândeau și ei la această problemă, dar cu o indiferență mai mică sau mai mare, aruncând vina în tăcere pe unul sau pe altul, lucru care nu a fost de natură să aducă mai multă lumină sau căldură în inimile lor supuse greșelii.

11. Mama Eva i-a adus o lumină considerabilă tatălui Seth; dar lumina strălucitoare în toiul nopții orbește ochiul sărman chiar mai mult decât o făcuse înainte noaptea. Și astfel, eforturile tuturor au fost pedepsite în triplul întuneric care a urmat.

12. Totuși, nu există învățător mai înțelept decât necesitatea. În marea noastră nevoie, noi ne-am întors cu toții către Tatăl preasfânt și preaiubitor, iar El a văzut nevoia copiilor Lui și a coborât la ei, împreună cu grația Sa. Noi suntem copiii Lui, iar El se află printre noi și ne învață El Însuși!

13. Iar cuvintele Lui reprezintă o chemare cu voce tare, plină de iubire și de înțelepciune. Căci iată ce spune Tatăl preasfânt și plin de iubire:

14. ‘Ascultați, copii ai iubirii Mele, și înțelegeți bine în inimile voastre! Eu sunt Dumnezeul etern, Creator al tuturor lucrurilor izvorâte din Mine și Tatăl Iubirii Mele și al tuturor ființelor care s-au născut din ea.

15. Eu sunt de-a pururi liber și nelimitat, iar iubirea Mea este beatitudinea propriei Mele libertăți eterne.

16. Ceea ce pentru toate ființele reprezintă o necesitate, nu este pentru Mine altceva decât semnul vizibil al libertății și al atotputerii Mele supreme, din care izvorăște Beatitudinea oricărei fericiri. Cine sau ce M-ar putea forța pe Mine să acționez într-un sens sau în altul?

17. Ceea ce voi numiți ‘lege’ este pentru Mine libertatea supremă, întru beatitudinea iubirii Mele; ceea ce voi numiți ‘libertate’ nu reprezintă altceva decât atotputerea Mea liberă. De aceea, trăiți pentru a iubi, trăiți pentru Iubirea eternă dinlăuntrul Meu, și astfel viața voastră va deveni de-a pururi liberă! Și numai libertatea vieții vă va învăța pe deplin că legea iubirii este adevărata libertate supremă și că legea și libertatea sunt precum un cerc, tangent oriunde cu el însuși și care devine liber numai prin intermediul ordinii care îi dă naștere și care îl perpetuează de-a pururi într-o perfecțiune fără sfârșit.

18. De aceea, iubiți, căci astfel legea va asculta de voi, iar voi veți fi complet liberi, la fel ca și Mine, Părintele vostru! *Amin!*”

Capitolul 89

LUCRĂRILE ÎNȚELEPCIUNII ȘI LUCRĂRILE IUBIRII

1. Adam s-a ridicat în picioare, și-a unit mâinile, și-a ridicat ochii către cer și și-a înălțat inima către Mine, după care a spus, profund emoționat și într-o stare de supremă exaltare: “O, Tată, mare și sfânt, o, tu, Iubire eternă! Cum aș putea să-Ți mulțumesc vreodată? Noi nu am existat, ci Tu ai fost Acela care ne-ai creat pentru a ne bucura de existența beatifică întru iubirea, grația și compasiunea Ta nesfârșite. Tu ne-ai creat pe noi, astfel încât să ne putem bucura trupește – la fel cum Tu o faci în plan spiritual – de toate desfătărilor imaginabile, căci noi vedem, auzim, mirosim, gustăm, simțim, percepem și putem chiar iubi profund – pe Tine, mai presus de orice, și pe copiii noștri, la fel ca și propria noastră viață.

2. Noi putem umbla, putem sta în picioare, așezați sau culcați, și ne putem mișca la dorință, ne putem roti membrele, capul și ochii în toate direcțiile. Tu ai binecuvântat limba noastră, care poate rosti cuvintele vii ale iubirii, izvorâte din Tine, ceea ce ne permite să comunicăm între noi. O, cine Ți-ar putea mulțumi cu adevărat Ție, căci acțiunile Tale mărețe, izvorâte din iubirea Ta către noi, sărmane recipiente neînsemnate – sunt infinite!

3. O, cât de insignifianți am fi dacă am exista numai prin noi înșine; dar faptul că noi existăm se datorează numai acțiunii iubirii Tale, iar viața noastră este însăși iubirea Ta, iar cunoașterea noastră – grația Ta.

4. O, Tată, preabunule și preasfântule Tată! Inima noastră smerită s-a umplut acum de o iubire de copil față de Tine. Lasă grația Ta să coboare în ea și accept-o ca supremă mulțumire pe care Ți-o putem oferi. Căci inima noastră depinde într-o prea mare măsură de binecuvântarea Ta pentru a rosti cuvinte cu adevărat demne de Tine. Iar atunci când realizează acest lucru, ea nu ne mai aparține, ci face parte din lucrarea Ta. Cuvântul Tău și lucrarea Ta reprezintă de-a pururi cea mai înaltă glorie a Ta, fie prin El Însuși, fie atunci când este rostit de limba noastră.

5. De aceea, noi nu avem practic nimic care să fie cu adevărat al nostru, cu excepția iubirii și păcatului.

6. O, Tată! Dacă nu aș avea iubirea, ce altceva mi-ar mai rămâne decât păcatul și moartea? Și atunci, aș mai fi putut oare să-Ți laud Numele în păcat și să Te glorific pe Tine întru moarte?

7. De aceea, Tu mi-ai dăruit iubirea, astfel încât acțiunile mele să nu constea doar din păcat și din moarte, ci și din iubire și lucrările vii ale acesteia, care mi-ar aparține mie numai întru iubire, dar Ți-ar aparține întru totul Ție întru grație și compasiune.

8. O, preasfânt Părinte! Pe vremea când nu posedam altceva decât înțelepciune, nu puteam realiza nici o lucrare, cu excepția păcatului, astfel încât eram nevoit să-Ți laud Numele și să Te slăvesc pe Tine prin păcatele mele. Tu ai primit la vremea respectivă lauda mea impură ca și cum ar fi fost vorba de o laudă pură izvorâtă din iubirea Ta, și implicit a mea, deși ea nu era decât lucrarea impură a păcatului.

9. Eu mi-am separat copiii, convins fiind că judecata mea este justă întru înțelepciunea pe care ai insuflat-o în mine. Și întrucât eram convins că înțelepciunea îmi aparținea, acțiunea mea s-a dovedit a fi un păcat. Iar eu Ți-am lăudat Numele prin păcatul meu, lucru care ar fi trebuit să mă distrugă. Dar iată, Tu mi-ai dăruit acum iubirea, și nu *mai multă* înțelepciune decât poate absorbi iubirea, astfel încât să nu mai risipesc, ci să adun. În risipă sălășluiește moartea, pe când viața nu poate fi găsită decât în adunare. De aceea, îngăduie-mi acum să-i adun din nou cu și prin iubirea mea pe toți aceia pe care i-am risipit cândva prin înțelepciunea mea greșit aplicată.

10. Ți mulțumesc plin de recunoștință, preasfântule Tată, pentru faptul că mi i-ai dăruit pe Enoh și pe străin, pentru a ne orbi mai întâi întru înțelepciune, pentru ca apoi, în întunericul care ne-a făcut să ne adunăm, să devenim capabili de absorbim focul iubirii din inima Ta. Viața nu este activă decât prin concentrație, în timp ce înțelepciunea care antrenează risipa conține în ea moartea și păcatul. O, lasă acest foc să devină o vâlvătaie uriașă înlăuntrul nostru, pentru a arde întreaga noastră nebunie și toate acțiunile noastre greșite!

11.Îngăduie-ne să ne regăsim din nou întru iubirea și compasiunea Ta, și să ne adunăm întru grația și mila Ta eternă! Și îngăduie-ne de asemenea să celebrăm mâine, de ziua Sabatului Tău sacru, un nou festival al iubirii, la care sperăm să-Ți putem oferi Ție, o, Părinte preasfânt, o slujbă de mulțumire și recunoștință plină de iubire, care să ajungă la inima Ta într-o măsură mai mare decât slujbele din trecut, născute din înțelepciunea noastră imaginară și din justiția noastră nedreaptă.

12.O, Părinte preabun și preasfânt, îngăduie ca această invitație a noastră să fie primul pas care să ne conducă pe toți din nou către Tine, acum și de-a pururi! *Amin!*

13.Cât despre voi, Enoh, Asmahael, Seth și Kenan, duceți-vă la copiii noștri și treziți-i întru iubirea și libertatea adevărată, invitați-i la adunarea de mâine, la marea adunare a vieții, și spuneți-le ceea ce iubirea vă va îndemna. Și orice veți face, acționați numai în Numele lui Iehova! *Amin!*”

Capitolul 90

PUTEREA MÂNTUITOARE A IUBIRII

1.În continuare, cei astfel delegați s-au ridicat și s-au îndreptat către copiii care stăteau încă cu fețele la pământ, cărora le-au dezvăluit porunca plină de iubire a lui Adam, care era deopotrivă și porunca libertății lor, sau mai degrabă cea care elibera ceea ce fusese întemnițat, căci era născută din chiar esența iubirii.

2.Copiii s-au ridicat atunci și au lăudat Numele Meu, fericiți că am înmuiat inima lui Adam, căci altminteri, acesta i-ar fi ignorat în continuare, iar ei s-ar fi ofilit de tristețe dacă ar fi rămas în continuare în regiunea de apus.

3.Văzând recunoștința din inimile lor oneste și devotate Mie, precum și a patriarhilor, Enoh și-a concentrat din nou spiritul asupra iubirii Mele plină de credință și le-a adresat copiilor din regiunea de la apus – de acum treziți –, următoarele cuvinte izvorâte din Mine:

4.“Ascultați-mă, dragii mei frați și surori întru Dumnezeu, Dumnezeul nostru, Domn atotputernic asupra tuturor lucrurilor și Părinte plin de iubire, precum și întru Adam, care este primul creat de Iubirea eternă și atotputernică a lui Dumnezeu, și astfel părintele nostru fizic, al tuturor.

5.Porunca datorită căreia ați fost izolați în regiunea de la apus, unde lipsește lumina și căldura, a fost acum abolită ca și cum nu ar fi existat niciodată. Marea căldură a iubirii lui Dumnezeu a topit cătușele voastre de fier, la fel cum căldura verii topește gheața dură de pe înălțimile munților, și v-a dăruit acum o poruncă diferită, o lege potrivit căreia sunteți liberi, absolut liberi, la fel de liberi ca și mine și ca și toți patriarhii, întru iubirea vie pentru Dumnezeu, Cel care este de-a pururi Iubirea cea mai înaltă și mai pură, Viața oricărei vieți.

6. Dacă îl veți iubi pe El mai mult decât pe voi înșivă, decât pe bătrânii și copiii voștri, precum și orice altceva vă oferă pământul, atunci veți putea recunoaște în interiorul inimilor voastre ce înseamnă să fii liber întru iubirea de Dumnezeu.

7. Abia atunci, Dumnezeu vă va trezi. Și dacă până acum ați fost plini de teamă și de anxietate sub greaua povară a poruncii izvorâtă din înțelepciune, iar acum vă bucurați de libertatea care v-a trezit – la îndemnul lui Adam – din lungul somn al fricii și respectului oarbe, cu atât mai mult vă veți bucura – și într-o măsură infinit mai înaltă – atunci când Dumnezeu, datorită marii voastre iubiri pentru El, vă va trezi întru spirit către viața eternă a sufletului, către contemplarea adevărului cel mai înalt.

8. Adevăr vă spun, aceia dintre voi care veți începe astăzi, vă veți bucura deja mâine de o inimă pură și binecuvântată! Dar aceia care vor întârzia să-și manifeste iubirea și vor activa mai degrabă cu intelectul lor, vor primi în locul binecuvântării niște pietre dure care le vor toci dinții lor slabi înainte de a putea mesteca pietrele de o duritate extremă ale înțelepciunii.

9. Întrebați-vă ce este mai ușor: să-L iubești pe Dumnezeu ca pe Părintele nostru preasfânt și plin de iubire, sau să-L recunoști pe Dumnezeu ca Divinitate eternă în toată puterea Ei infinită, gloria, înțelepciunea, sfințenia, ordinea și iubirea Spiritului Său infinit?

10. Dacă vă veți sili fratele să vă reveleze secretele inimii sale, acesta își va ascunde inima de voi, și tot ce veți obține de la el va fi o admonestare severă și un îndemn să renunțați la această dorință prostească de a interoga secretele inimii fratelui vostru; singurul lucru la care aveți dreptul este să îl întrebați despre iubirea lui pentru voi și dacă el vă iubește tot atât de mult cât îl iubiți voi. Dacă în schimb, nu interferați cu afacerile proprii ale fratelui vostru și îl iubiți de zece ori mai mult decât pe voi înșivă, și dacă fratele vostru observă această atitudine a inimii voastre, ascultați-mă, el își va deschide la rândul lui inima și vă va revela totul, lucru care vă va fi deopotrivă util și vă va face o mare plăcere, sau cel puțin vă va permite să aveți o încredere desăvârșită în fratele vostru.

11. Iată, dragii mei frați, la fel stau lucrurile și cu Dumnezeu. Cine L-ar putea forța vreodată pe Dumnezeu să se reveleze pe Sine respectivei ființe? Și chiar dacă El ar face acest lucru, cine L-ar putea înțelege, rămânând totodată în viață? Dacă însă îl iubiți pe Dumnezeu mai presus de orice, El vă va ghida gradat și vă va conduce către întreaga înțelepciune și cea mai înaltă cunoaștere, din eternitate în eternitate, în funcție de intensitatea iubirii din inima voastră pentru El.

12. O, dragii mei frați, iată care este așadar sfatul meu: nu mai urmăriți să descifrați misterele creației pe cale intelectuală, ci iubiți-L pe Dumnezeu, Tatăl vostru preasfânt și preaplin de iubire, cu toată puterea voastră, căci atunci veți primi într-o singură clipă mai mult decât ar putea realiza intelectul vostru imperfect în o mie de ani.

13. Iubirea este rădăcina întregii înțelepciuni. De aceea, iubiți dacă doriți să deveniți cu adevărat înțelepți. Iar atunci când iubiți, faceți-o de dragul iubirii, și niciodată de dragul înțelepciunii; numai atunci veți fi cu adevărat înțelepți.

14. Voi sunteți acum liberi în regiunea de la apus, dar numai iubirea vă va face complet liberi în inimile voastre. Veniți așadar mâine, veniți cu toată iubirea la noua celebrare a Sabatului, cu inimile pline de iubire pentru Dumnezeu! *Amin!*”

1. După ce și-a încheiat discursul, Enoh s-a înclinat în fața patriarhilor și i-a salutat din nou pe copiii de la apus. Seth, Kenan și Asmahael au rostit cuvântul *Amin!* Apoi, Seth s-a adresat și el copiilor eliberați, spunându-le:

2. “Copii, voi știți că eu am fost cel care cu 300 de ani în urmă v-am adus porunca lui Adam. Aceasta v-a întristat și v-a lăsat neconsolați, adormindu-vă inimile.

3. Porunca a fost opresivă, iar voi ați fost nevoiți să suportați această presiune, dormind o noapte lungă a inimilor voastre. Am venit acum din nou în mijlocul celor pe care Dumnezeu i-a trezit pentru a le permite să împlinească grația Lui cea mai înaltă, care este iubirea în toată plenitudinea ei, astfel încât ei să poată proclama Cuvântul Lui sfânt și viu, plin de putere și tărie. Astfel, putem spune că nici Adam, nici eu, nu suntem cei care v-am eliberat, ci numai Cuvântul preasfânt al marelui Dumnezeu, rostit de gurile lui Enoh și Asmahael, cel pe care îl poartă în spinare puternica fiară, și pe care Dumnezeu l-a trimis la noi, potrivit chiar mărturiei lui Asmahael, într-o manieră miraculoasă, din ținuturile de jos, despre care ați auzit că poartă blestemul răului. Eu cred însă mai degrabă că el a venit la noi de sus, căci nimeni nu ar putea vorbi așa cum o face el dacă ar proveni din ținuturile de jos.

4. Cu siguranță, înțelepciunea nu se află la ea acasă în acele ținuturi, iar iubirea încă și mai puțin.

5. El ne-a explicat însă legea și ne-a arătat marea noastră nebunie în fața lui Dumnezeu, ca și cum ar fi însuși stăpânul legii. El a venit să învețe de la noi înțelepciunea, dar ne-a adus pe toți într-o stare de confuzie în mai puțin de o oră, astfel încât chiar și divinul Enoh s-a simțit cât se poate de stânjenit.

(27 mai 1841)

6. Oare nu ați auzit voi mai devreme cuvintele sale, sau cel puțin vocea lui atât de puternică? Spuneți-mi, ar putea oare cineva din ținuturile de jos să vorbească cu o asemenea voce, sau a auzit vreun om aparținând rasei umane un asemenea discurs din gura unui alt om?

7. Ascultați-mă, căci aceste cuvinte ale mele nu se datorează simplei dorințe de a face conversație sau de a mai trece timpul, ci sunt născute dintr-o chemare intimă, în dorința de a vă ilustra plener propria voastră libertate întru iubirea de Dumnezeu. Acest așa-zis străin, care este atât de blând în comportament, dar atât de puternic prin cuvintele sale, se va lăsa cândva – peste timpuri – purtat în spinarea unui alt animal, iar o întregă națiune va striga cu inima smerită, adresându-se lui: ‘Osana Dumnezeului preainalt! Binecuvântat este acela care vine în Numele Domnului stând pe spinarea unui măgar!’

8. Copii, și voi de asemenea, dragul meu Enoh și dragul meu Kenan, dacă mă puteți contrazice, nu ezitați, dar dacă și voi sunteți inspirați de aceeași trăire, cred că ar merita să facem efortul să îl privim pe acest străin atât de elocvent cu un ochi ceva mai lucid și cu o inimă ceva mai smerită. Căci cel care vorbește atât de uimitor despre Dumnezeu trebuie fie să vină dinspre înălțimile supreme ale lui Dumnezeu, ori să fie el însuși –

9. gata, mă tem că nu pot să spun mai multe!

10. Da, da, adevăr grăiesc, mântuirea este mai aproape de noi în toată plenitudinea vieții, decât suntem noi capabili să înțelegem!

11. Dacă cineva are suficientă credință și voință, să se întoarcă spre Asmahael. Intuiția mea îmi spune că acela care nu devine liber prin intermediul *Lui*, la fel cum noi toți devenim liberi prin intermediul Cuvântului Lui atotputernic – după o scurtă bătălie cu întunericul nostru înnăscut – nu va atinge niciodată libertatea.

12.O, Asmahael, o, dragul și sublimul meu străin care stai atât de curajos pe spatele fiarei sălbatice, ascultând cu blândețe și bunătate cuvintele noastre, sărmani viermi ce ne târâm în țărână, ca și cum ai dori să înveți de la noi, în timp ce cele mai sublime cuvinte rostite de gura noastră au crescut deja cu multă vreme în urmă în lăuntru Tău, în cea mai mare puritate posibilă, înainte ca ele să poată fi rostite de limbile noastre, o, Asmahael, eliberează-ne și ajută-ne să devenim de-a pururi vii întru Tine!

13.O, nu ne alunga, ci fii de-a pururi ghidul nostru și eliberatorul adevărat al inimilor noastre! *Amin! Amin! Amin!*”

14.După ce Seth și-a încheiat discursul, Asmahael s-a deplasat în mijlocul lor și li s-a adresat după cum urmează:

15.“Ascultați, Seth, Kenan, și tu, dragul și minunatul Meu Enoh! Ceea ce ai intuit și ai exprimat tu, Seth, înaintea lui Kenan, Enoh și a copiilor de la apus, care nu au înțeles încă cuvintele tale, veți păstra deocamdată numai pentru voi înșivă. Ei nu trebuie să știe și să bănuiască cine se ascunde sub înfățișarea lui Asmahael.

16.De aceea, va trebui să păstrați tăcerea dacă doriți ca Eu să rămân în continuare în tovărășia voastră, și să continuați să vă adresați Mie ca unui străin din ținuturile de jos, căruia Adam i-a dat numele de Asmahael, fără să arătați prin nimic că Însuși Iehova a venit la voi, în regiunea pe care voi o numiți ‘a dimineții (de la răsărit)’, pentru a vă conduce personal către iubire și către viața eternă, pe cărări cunoscute numai de Mine.

17.Dacă ar fi fost dorința Mea, Enoh M-ar fi cunoscut și el, cu mult timp în urmă, iar Seth nu l-ar fi devansat în acest sens. Oricine trebuie să treacă un test foarte greu – așa cum a făcut-o Seth – crezând totuși, în iubirea lui, că Eu sunt încă invizibil și necunoscut lui, de acesta sunt Eu cu adevărat apropiat, precum și de cei care Mă iubesc așa cum o face Enoh.

18.Eu sunt –, după cum și-a dat seama Seth; dar acum trebuie să păstrați tăcerea în ceea ce Mă privește. Puteți totuși veni la Mine în secret, pentru a primi astfel binecuvântarea Mea cea mai înaltă. Dacă veți reprimă dorința limbii voastre, Eu voi rămâne împreună cu voi sub această formă vizibilă încă multă vreme; dar dacă îmi veți revela identitatea prin cea mai mică aluzie, voi fi obligat să vă părăsesc imediat. Ascultați cuvintele Mele: *Amin! Amin! Amin!* Aceasta vă spune Asmahael: *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 92 MĂRTURIA LUI ASMAHAEL

1.Auzind această mărturisire atât de puternică din gura lui Asmahael, referitoare la Sine Însuși, cei trei s-au cutremurat, nemaștiind ce să facă. Trebuiau oare să cadă la picioarele Lui, laudându-L? Dar în acest fel L-ar fi trădat, căci ceilalți patriarhi și-ar fi dat seama că se petrece ceva neobișnuit.

2.Să creadă în această mărturisire? Căci ei se gândeau în sinea lor: “Dacă vom crede în această mărturisire, vom rămâne captivi în fața lui Adam și a celorlalți, căci respectul și iubirea noastră infinit de mare în fața lui Asmahael ne vor trăda în curând în fața patriarhilor, arătându-le că se petrece ceva cu totul extraordinar în legătură cu Asmahael, căci atitudinea noastră față de El este

atât de plină de respect și iubire, așa cum de altfel și trebuie să fie. Dacă nu vom crede în această mărturie, atunci ce suntem noi în fața lui Asmahael? Nimic altceva decât niște mincinoși publici și înșelători față de părinții, frații și copiii noștri, astfel încât nu vom mai putea rosti nici măcar un cuvânt, dacă vom dori să respectăm adevărul. Căci dacă vom rosti un singur cuvânt despre Dumnezeu, Cel care se află în mijlocul nostru, dar pe care noi – prin lipsa noastră de credință – îl negăm în inimile noastre, atunci nu suntem altceva decât niște mincinoși și înșelători care doresc să-i convingă pe ceilalți că ei văd ceva acolo unde ochii lor nu descoperă nici măcar o umbră.

3. Dacă vom acționa cu toată naturalețea, ca și cum Asmahael ar fi încă adeptul lui Enoh, cum oare ne vom descurca? Pe deoparte, vom fi nevoiți să ne reproșăm singuri comportamentul nostru, spunând: ‘Domnul, marele nostru Dumnezeu, Părintele nostru preaplin de iubire, se află aici pentru a învăța de la noi!’

4. Dar ce poate El să învețe de la noi, sărmani viermi care se târăsc prin praf, câtă vreme chiar și cel mai sublim cuvânt din gura noastră a provenit mai întâi de la El, și numai așa am fost noi capabili să-l rostim? Pe de altă parte, dacă ne vom ascunde sub masca tăcerii, părinții, frații și copiii noștri vor fi înșelați de trei ori: mai întâi, de către fiecare din cuvintele noastre, căci astfel vom acționa diferit de ceea ce gândim în inimile noastre; în al doilea rând, prin faptul că vom fi nevoiți să pretindem în fața lor că laudăm Numele unui Dumnezeu care nu există în altă parte, încurajându-i simultan să îl conteste pe adevăratul Dumnezeu, aflat printre noi;

5. iar în al treilea rând, prin iubirea lor falsă față de un Dumnezeu care nu există, ei nu vor putea primi niciodată nimic din promisiunile făcute, căci orice câștig spiritual depinde întotdeauna de iubirea noastră, trăită întru spirit și adevăr. Dacă ar fi să ne respectăm noi această promisiune, oare nu am proceda ca și cum i-am spune cuiva în întunericul nopții: ‘Ascultă, frate, dacă ți-e foame, mergi o sută de pași mai înainte și vei găsi un smochin încărcat de fructe, care îți va satisface pe deplin foamea!’, știind prea bine că în acel loc nu există nici un smochin, ci numai o mlaștină ascunsă de întuneric, în timp ce noi ascundem adevăratul smochin încărcat de fructe la spatele nostru”?

6. Ca urmare a acestor gânduri, ei au rămas tăcuți, neputând găsi răspunsul corect cu ajutorul minților lor.

7. Asmahael și-a deschis atunci gura și le-a spus celor trei: “De ce vă îndoiiți în inimile voastre? Credeți că voința Mea ar putea fi vreodată greșită? Cum puteți crede că Eu v-am poruncit să faceți un asemenea lucru? Și dacă aveți îndoieli, de ce vă întrebați inima, și nu pe Mine, care Mă aflu acum în mijlocul vostru? Sau poate credeți că numai ceea ce văd sărmanii voștri ochi este adevărat?”

8. Nu vă repetați voi de atâtea ori că drumurile Mele sunt de nepătruns? Cum mai puteți avea atunci îndoieli și asemenea gânduri confuze în inimile voastre?

9. Credeți voi oare că iubirea voastră pentru părinții, frații și copiii voștri este mai mare decât a Mea, Cel care am adus la existență toate lucrurile și ființele, inclusiv pe ei și pe voi, întru perfecțiunea supremă a vieții născută din Mine?

10. Dacă voi credeți cu adevărat că Eu, Creatorul și Părintele vostru preasfânt, sunt cel care se ascunde sub masca lui Asmahael, cum mai puteți avea îndoieli că ceea ce v-am sfătuit Eu să faceți este corect și bine?

11. Oare nu reprezintă Eu mai mult decât Adam, pe care l-am creat Eu Însumi, și decât toți copiii cărora le-am dat viață prin el?

12. De aceea, nu vă mai îngrijorați, ci urmați sfatul Meu, încă de nepătruns pentru voi, căci numai astfel veți acționa corect. Oricum, cuvintele pe care le veți rosti vor fi inspirate de Mine, iar lecțiile pe care Mi le veți adresa vor fi pentru voi înșivă și pentru copiii voștri, care le vor face deopotrivă mare plăcere și părinților voștri, aducându-le o mare bucurie în inimă.

13. Deocamdată, Eu Însumi trebuie să îndeplinesc acum voința lui Adam! *Amin!*”

Capitolul 93
CURIOZITATEA LUI ADAM

1. După ce Asmahael și-a încheiat astfel dojana adresată celor trei, El i-a spus lui Seth să îi adune pe copiii de la apus, și îndeosebi pe cei bătrâni, pentru ca și ei să poată primi și asculta cuvintele de eliberare venite de la El, potrivit dorinței lui Adam.

2. Auzind acest îndemn, Seth s-a grăbit cu viteza unui fulger către copiii de la apus, cărora le-a spus într-o stare de mare agitație despre intenția binecuvântată a lui Asmahael, sugerându-le să-L asculte cu cea mai mare atenție, căci nu au mai auzit încă niciodată cuvinte asemeni celor pe care le va rosti Acela aflat în spinarea fiarei sălbatice.

3. “Căci El este – ascultați-mă – El este... pe scurt, dragii mei copii, El ne depășește de departe pe noi toți întru iubire și înțelepciune..., și fiecare cuvânt rostit de El... este mai mare decât toate... vreau să spun, decât toate cuvintele rostite de noi!”

4. Auzind un asemenea îndemn, bătrânii s-au strâns în jurul lui Asmahael, foarte concentrați și cu o mare aspirație de a-i auzi discursul.

5. Adam și cei din jurul lui, aflați la circa o sută de pași în spatele copiilor din linia principală, au observat că se petrece ceva extraordinar, căci toți copiii din regiunea de la apus se înghesuiau către cei patru. Privind mai atent, Adam a spus:

6. “Ascultați, ce-ar fi să mergem și noi acolo pentru a auzi mai bine ce are de spus Asmahael. Deși noi nu am înțeles prea bine nici ultimul lui discurs, nimeni nu poate contesta că acesta a fost plin de înțelepciune.

7. Este într-adevăr uimitor cât de mult a progresat acest tânăr din ținuturile de jos în scurtul răstimp de numai trei zile, iar aceasta prin simpla ascultare a răspunsurilor noastre pline de înțelepciune și de iubire. Mă întreb cât de departe va ajunge el dacă își va petrece încă și mai mult timp alături de Enoh și de noi, ca să nu mai vorbim de participarea sa la sfânta celebrare a Sabatului lui Iehova!

8. Așadar, haideți să mergem cu toții acolo! *Amin!*”

9. Văzând că se apropie patriarhul lor suprem, împreună cu Eva și cu ceilalți patriarhi, copiii de la apus au făcut imediat cărare în mijlocul lor pentru ca aceștia să poată ajunge cu ușurință lângă Asmahael, Seth, Kenan și Enoh.

10. Ajuns alături de aceștia, Adam a întrebat imediat ce se petrece și dacă Asmahael a vorbit deja.

11. Seth l-a salutat și i-a spus: “Ascultă, dragă tată, Asmahael nu le-a vorbit încă acestor copii, ci ni s-a adresat doar nouă, spunându-ne câteva cuvinte. În continuare, El va vorbi – la dorința ta – copiilor din regiunea de la apus. Căci de vreme ce însoțește acest grup, El trebuie să respecte dorințele tale, la fel cum procedăm și noi, nu-i așa, dragă tată?”

12. Dar Adam, plin de o pioasă curiozitate, nu a putut rezista să nu-l întrebe pe Seth ce le spusese lor Asmahael anterior.

13. Această întrebare l-a pus pe sărmanul Seth într-o mare încurcătură. “Căci – se gândea el – dacă îi spun adevărul, devin un trădător; dacă nu-i spun adevărul, devin un mincinos; iar dacă rămân

tăcut devin un fiu neascultător și rămân aici precum un ipocrit, sau precum cineva care nu își consideră tatăl demn de un răspuns.

14.Cel mai bun lucru ar fi să amân răspunsul meu pentru mai târziu, căci timpul este acum prea prețios pentru a mai amâna discursul lui Asmahael către copii”.

15.Acesta a fost chiar răspunsul pe care i l-a adresat Seth lui Adam cu toată smerenia, fără însă ca acesta din urmă să fie satisfăcut:

16.“Ascultă, iubitul meu Abel-Seth, îmi dau seama că dorești să-mi ascunzi ceva. În inima ta există un secret! Căci altfel de ce ai fi roșit în fața întrebării mele pioase, arătându-te atât de tulburat și rămânând tăcut o vreme destul de îndelungată?

17.Eu, tatăl tău Adam, îți spun: Asmahael nu va deschide gura înainte ca tu să-mi fi dat răspunsul corect.

18.Ascultă, tu îi datorezi credință lui Dumnezeu și mie; de aceea, vorbește acum, și nu mai vreau să aud nici o scuză! *Amin!*”

19.Seth era consternat și incapabil să rostească un singur cuvânt.

20.Enoh a pășit atunci în față și i-a spus lui Adam: “Tată, dragul meu tată, oare nu ne-ai învățat tu însuși că cea mai scurtă cale este calea cea dreaptă? Oare nu este Asmahael printre noi? De ce ar trebui Seth să răspundă pentru El, în condițiile în care el ar putea să uite cu ușurință unele din lucrurile pe care ni le-a spus Asmahael, iar vorbitorul preasf..., vreau să spun, Asmahael Însuși, este de față și ar putea să ți le spună El! Întoarce-te așadar către Inițiatorul tuturor acestora, sau cu alte cuvinte către Asmahael Însuși, și te asigurăm că noi vom confirma fiecare din cuvintele Sale ca fiind pe deplin adevărate. *Amin!*”

21.Dar Adam i-a replicat lui Enoh: “Nu sunt mulțumit nici de tine, căci tu nu vorbești la fel de liber ca de obicei. Explică-mi mai bine ce anume i-a paralizat limba lui Seth. Spune-mi ce cuvinte v-a adresat Asmahael, căci memoria ta pare să fie cu mult mai bună decât cea a lui Seth. Vorbește așadar în locul lui, iar eu voi fi satisfăcut! *Amin!*”

22.Enoh a răspuns: “Tată, ascultă și încearcă să mă înțelegi! Pe acest pământ, orice drept își are limitele sale, la fel ca și pământul însuși, și implicit drepturile unui părinte în ceea ce îi privește pe copiii săi.

23.Atunci când ne soliciți atât de imperios un răspuns lui Seth și mie, ți-a trecut oare prin minte că porunca ce leagă deocamdată limbile noastre în fața ta ar putea fi mai înaltă decât cererea ta oarecum nepotrivită?

24.Chiar aceasta este situația în momentul de față. Noi am primit o poruncă de la Dumnezeu de a rămâne tăcuți în fața ta, atâta vreme cât dorește El. De aceea, nu ne forța să încălcăm porunca lui Dumnezeu chiar în fața ta și a Lui.

25.Totuși, îți voi satisface curiozitatea ta pioasă, spunându-ți că Iehova este mai aproape de noi decât îți poți imagina. De aceea, nu ne forța să păcătuim în fața lui Dumnezeu, ci ascultă acest sfat: dacă dorești să știi ce a vorbit Asmahael, întoarce-te către El, după cum ți-a sugerat Seth, și numai către El, căci El este singurul – din câte știu eu, căruia Dumnezeu nu i-a poruncit să păstreze tăcerea în fața ta.

26.El este complet liber, ceea ce nu este și cazul nostru; de aceea, iartă-ne pentru faptul că nu putem răspunde deocamdată întrebării tale. *Amin!*”

27.Auzind aceste cuvinte, Adam a rămas zguduit, căci ele îi aminteau de perioada când, după ce păcătuise, se ascundea într-o peșteră și a auzit vocea Mea spunându-i: “Adam! Unde ești?”

28.El nu era pregătit pentru o asemenea transformare, astfel încât a devenit foarte trist, simțindu-se neajutorat. De aceea, el s-a așezat în tăcere la pământ, plângând și lamentându-se în inima sa:

29. "Marele meu Dumnezeu și Doamne, Creator al tuturor lucrurilor și Părinte preasfânt al tuturor ființelor și oamenilor! Oare m-ai creat numai pentru a mă chinui încontinuu, de la începuturi și până în acest moment?"

30. O, simt cum încrederea mea în iubirea Ta scade. De ce oare a trebuit să devin viu și conștient de mine însumi numai pentru a fi în fața Ta un obiect asupra căruia Tu să îți răcorești mânia? Oare nu îți servesc prea bine pietrele moarte în acest sens?"

31. Tu mi-ai animat toate simțurile și ai insuflat în mine tot felul de dorințe, dându-mi apoi tot felul de porunci de a mă împotrivi acestora, astfel încât ele să mă poată distruge în fața Ta, iar Tu să mă poți astfel condamna!

32. O, Doamne, dacă într-adevăr dispui de vreun pic de iubire și de compasiune, fă cu mine chiar acum ceea ce doreai să faci după ce voi fi păcătit și distruge-mă pentru totdeauna! Fă-mă ca și cum nu aș fi existat niciodată, căci este infinit mai bine să nu exist deloc decât să exist ca ființă liber conștientă de sine, aflată sub presiunea eternă a puterii Tale invincibile, servindu-Ți ca un fel de jucărie, da, o jucărie fragilă, care să Te amuze în răutatea Ta nemăsurată.

33. Tu ești un Dumnezeu și un Domn excesiv de puternic, dar nu ai fost niciodată un Părinte!

34. Spune-mi, am fost eu oare atât de răutăcios cu copiii mei? I-am învățat eu vreodată să păstreze tăcerea în fața Ta? Atunci de ce legi limbile și inimile lor în fața mea?"

35. Cine sau ce sunt eu pentru ca să mă chinuiești într-o asemenea măsură? Mai bine distruge-mă și amuză-te cu pietrele și cu celelalte obiecte!

36. Dacă Tu ești un Dumnezeu preasfânt, cum poți să-mi insuflă o asemenea dorință desacralizată împotriva sfințeniei Tale?"

37. Dacă eu sunt lucrarea Ta, atunci distruge-mă; iar dacă nu sunt, atunci lasă-mă să fiu așa cum sunt! *Amin! Amin! Amin!*"

Capitolul 94

CEREREA ADRESATĂ DE ADAM LUI ENOH

(1 iulie 1841)

1. După ce mânia lui s-a mai potolit, iar furtuna curiozității sale s-a diminuat gradat, Adam s-a ridicat de la sol și i s-a adresat lui Enoh:

2. "Enoh, spune-i cel puțin tatălui tău, rănit în forul cel mai intim al ființei sale, dacă cuvintele lui Asmahael au fost de mare importanță sau nu. Au fost ele cuvinte de lumină și iubire, sau au izvorât din profunzimea întunericului și răutății?"

3. Iar dacă Domnul ți-a interzis într-adevăr să-mi spui despre ce este vorba, îngăduie-mi să știu măcar de ce a interzis El aceste cuvinte față de mine, dar ți le-a revelat ție.

4. Dragă Enoh, răspunde-mi măcar la această întrebare și fii cinstit față de mine, care nu am ascuns niciodată nimic față de tine și de ceilalți, fiind complet deschis față de voi.

5. Domnul știe prea bine cât de deschis am fost eu întotdeauna față de voi toți. Eu împărtășesc cu voi tot ceea ce vă poate fi de folos, deși în calitate de părinte al vostru aș fi fost îndrituit să am secrete față de voi într-o mai mare măsură decât voi față de mine, părintele vostru.

6. Voi ați devenit rezervați față de mine în inimile voastre. Se prea poate ca Domnul să vă fi poruncit să vă feriți de mine; și de asemenea, ca El să fie mai aproape de noi decât îmi pot imagina eu. Pot accepta de asemenea că lui Asmahael nu i s-a poruncit să păstreze tăcerea față de mine, dar

este oare corect ca copiii să-l respingă pe tatăl lor și să îl dea pe mâna unui străin de la care să învețe ceea ce copiilor lui nu li se permite să-i spună?

7.Iată, dragă Enoh, meditănd asupra acestei întrebări, îți vei da seama dintr-o privire cât de dificil de reconciliat este o asemenea poruncă prostească cu iubirea și grația lui Dumnezeu. Căci dacă unul și același cuvânt este interzis limbii tale, dar permis limbii lui Asmahael, acesta nu poate fi cu siguranță un cuvânt prea important. Iar un asemenea cuvânt nu poate conta cu adevărat, de vreme ce lui Asmahael i se permite să-l rostească, dar în schimb, ceea ce contează cu adevărat este legarea limbii voastre.

8.De ce este limba ta împiedicată să rostească acest cuvânt, în timp ce a lui Asmahael este liberă?

9.Cine poate crede că Domnul ar impune inimilor copiilor să fie închise față de părinții lor, în timp ce inimile străinilor ar rămâne deschise, producând astfel o neîncredere ireparabilă între părinți și copii?

10.Iată, dacă Dumnezeu ar fi dat cu adevărat o asemenea poruncă, El ar fi un promotor al răului, în nici un caz un promotor al justiției, grației, iubirii și compasiunii.

11.De aceea, îți recomand să te asiguri dacă o asemenea poruncă izvorăște de la un spirit bun și nu de la unul rău.

12.Dacă ea vine de la Dumnezeu, vai nouă tuturor, căci în acest caz noi nu suntem altceva decât o jucărie fragilă în mâna unei puteri de nepătruns, dar care acționează liberă, și care pentru propriul său amuzament a creat tot felul de ființe numai pentru a se bucura de chinul lor, îngăduindu-le să guste din dulceața vieții, de la naștere și până la moartea care ne așteaptă pe toți, atunci când secvența nesfârșită a eternei distrugerii începe să se manifeste din nou, iar după tot acest chin îndelungat, noi devenim ceea ce eram și înainte de nașterea noastră, adică un infinit nimic.

13.Dacă însă o asemenea poruncă provine de la un spirit rău, vai nouă de două ori. Căci mai întâi, aceasta ar însemna că dintr-o greșeală oarecare, de care noi nu ne dăm seama, noi ne aflăm la mare distanță de Dumnezeu, și că El ne-a abandonat focului etern și răzbunător al mâniei Sale, sau că puterea cea rea a paralizat chiar brațul plin de iubire al Tatălui, astfel încât Acesta nu ne mai poate ajuta și salva de la moarte, sau poate chiar de la ceva mai rău decât moartea.

14.Dragă Enoh, cântărește bine ceea ce ți-am spus acum și dă-mi răspunsul pe care ți l-am cerut! Da, da, redă-mi pacea pierdută, dacă îți stă în puteri, căci iată, eu sufăr amarnic în forul cel mai lăuntric al vieții mele. Noaptea a coborât asupra sufletului meu și pe bolta nopții nu se întrevede nici măcar o singură stea, cât de mică.

15.Enoh, ție ți s-a permis să-mi dăruiești hrana cerului pe vremea când eu eram satisfăcut și împlinit; cu atât mai mult fă acest lucru acum, când sunt atât de însetat și de flămând! Ascultă-mă și acționează în consecință! *Amin!*”

Capitolul 95 ADAM ESTE MUSTRAT

1.Auzind întrebarea și discursul lui Adam, Enoh s-a ridicat și i-a adresat acestuia următoarele cuvinte, izvorâte din Mine:

2. “În Numele marelui Dumnezeu, care ne însoțește pretutindeni pe cărările noastre, vizibil și invizibil – vizibil pentru toți cei care îl iubesc cu adevărat, și invizibil pentru cei înțelepți și pentru toți cei care aspiră mai mult către înțelepciune decât către iubirea adevărată; astfel, în numele acestui mare și atotputernic Dumnezeu, precum și al acestui Părinte plin de iubire față de noi toți, îți spun ție, mult iubitul și respectatul meu părinte, că te-ai rătăcit foarte departe de calea Domnului.

3. Iată, eu doresc și trebuie să-ți spun că te afli într-o mare eroare în înțelepciunea ta patriarhală atunci când îl acuzi în inima ta pe Domnul de răutate și de faptul de a ne fi creat ca simple jucării pentru amuzamentul Său.

4. O, tată, dacă ai putea realiza cât de infinit de mare este eroarea ta, atunci ai invoca distrugerea ta eternă din partea Domnului, din remușcare, și nu datorită mâniei. Căci atunci ai fi nevoit să te condamni singur din cauza unor asemenea acuzații atât de perverse, dorindu-ți ca toți munții din lume să se prăbușească asupra ta pentru a te ascunde de Acela care nu a fost niciodată atât de aproape de tine și de noi toți cum este acum, în timp ce tu îl consideri îndepărtat și îl critici ca și cum ai fi un domn asupra Lui.

5. Îți imaginezi tu oare, tată, că Domnul este la fel de inconstant și de schimbător ca și noi, precum o frunză uscată ce atârână pe o creangă, și că El a procedat cu lucrările Sale precum copiii cu jucăriile lor, atunci când își pierd interesul? O, tată, ce gânduri despre Dumnezeu ți-au putut ajunge în inimă!

6. Iată, dacă Domnul ar fi așa cum îl vezi tu, oare nu ne-ar fi distrus El pe noi încă cu mult timp în urmă, din cauza ta? Dar de vreme ce El nu este deloc așa cum L-ai declarat tu în inima ta, în mod fals și răutăcios, ci dimpotrivă, este plin de o iubire infinită, de iertare și blândețe, fiind prin însăși natura Sa divină de o bunătate extremă, și astfel plin de grație și de compasiune față de noi, cei pe care i-a creat din El Însuși pentru a deveni vase vii, în interiorul cărora să se poată dezvolta și maturiza din punct de vedere spiritual ființe similare Lui, de-a pururi nemuritoare și libere, cu ajutorul Lui constant și plin de iubire, iată că noi suntem încă vii și vom continua să trăim pe acest pământ încă o lungă perioadă, ba mai mult, prin grația și compasiunea Lui, ne vom putea păstra viața de-a pururi.

7. Iată, dragă tată, în marea ta înțelepciune, tu ai plănuit în mod inteligent cum să obții fructul oprit de la mine. Dar crede-mă, prin comparație cu iubirea necondiționată, înțelepciunea cea mai fină nu reprezintă decât o frânghie grosolană, împletită în realitate din firele mult mai fine ale iubirii, care nu mai sunt însă libere și a căror libertate de mișcare în spațiile mici a devenit imposibilă.

8. Frânghia înțelepciunii este potrivită numai pentru a lega lucrurile mari și grosolane pentru o perioadă scurtă de timp, în timp ce firele mult mai subțiri ale iubirii se împletesc chiar în miezul intim al celei mai gingașe vieți, sesizând astfel cu ușurință cele mai subtile fluctuații ale sufletului aflat în contemplație.

9. Acolo se află El, Cel care stă așezat pe spinarea fiarei. El este Cel care ne-a spus aceste lucruri mie, precum și lui Kenan și Seth. Dacă aceste lucruri sunt importante sau nu, aceasta ți-o va spune chiar Acela de pe spinarea fiarei, și nu eu, și tot El îți va explica de ce limba mea a fost legată în fața ta de către Dumnezeu.

10. Acum revino-ți și umple-ți inima de răbdare și de supunere, căci te vei confrunta în curând cu cel mai mare miracol al lui Dumnezeu! *Amin!* Ascultă-mă, *Amin!*”

11. Auzind acest răspuns neașteptat din partea lui Enoh, Adam a strigat cu voce tare:

12. “Doamne, Dumnezeul meu! De ce oare m-ai creat numai pentru a mă abandona acum complet?”

13. În perioada când, respins de Tine, m-am prăbușit timp de eternități, Tu, eterna Iubire, m-ai prins pe mine, sărmana ființă, ai construit cu ajutorul Cuvântului Tău acest pământ pentru mine, și mi-ai permis să trăiesc aici, în forma aceasta parțială. Te implor acum pe Tine în inima mea să mă

distrugi sau să mă mântuiești; dar Tu nu dorești să auzi vocea mea. Tu mă lași să mor de foame și de sete, și le interzici copiilor mei să îmi ofere adevărul după care tânjesc atât de mult!

14.O, Doamne, Dumnezeul meu! De ce oare Te porți atât de dur cu mine?

15.Ascultați, copiii mei, faceți ceea ce credeți că este corect și lăsați-l pe Asmahael să le vorbească copiilor după cum dorește; dar nu îl voi lăsa pe el să îmi potolească foamea și setea pe care propriii mei copii nu mi-au satisfăcut-o! De acum înainte, stomacul spiritului meu va suferi de foame și de sete de-a lungul întregii mele vieți. Nu voi accepta picături și firimituri din mâna străinilor, ci voi trăi numai din ceea ce îmi va oferi propriul meu sol interior, fără să mai împărtășesc cu nimeni din acesta. Curiozitatea mea va muri sufocată în mlaștina vinovăției mele în fața lui Dumnezeu, iar lacrimile tardive de remușcare vor umezi viața mea uscată de focul propriului meu zel orb. Și multă vreme după ce nu voi mai fi, poate că Dumnezeu va așeza veșmântul meu în noaptea lumii, pentru a mă salva și pentru a vindeca rana otrăvită pe care șarpele din inima mea a făcut-o în trupul meu cu dinții săi ascuțiți, întru moartea tuturor oamenilor ce pătrund în această lume.

16.Copii, amintiți-vă aceste cuvinte, căci de acum înainte nu veți mai avea prea multe amintiri de la mine! Fie ca voința Domnului să fie cu mine și cu voi, acum și de-a pururi! *Amin!* Vă spun și eu: ascultați-mă, *Amin!*”

Capitolul 96

DISCURSUL LUI ASMAHAEL DESPRE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

1.După ce Adam și-a încheiat discursul, copiii săi i-au mulțumit pentru aceste ultime cuvinte, căci cu excepția lui Enoh, credeau cu toții că Adam nu va mai vorbi niciodată. În continuare, Enoh a îndreptat atenția copiilor către discursul lui Asmahael, iar aceștia și-au concentrat toate simțurile asupra gurii lui Asmahael, după care, Seth a spus:

2.“O, Doamne, dăruiește-mi o sută de inimi și șapte sute de urechi pentru ca nici unul din cuvintele Tale – vreau să spun din gura lui Asmahael – să nu se piardă. O, Doamne, Dumnezeule și Părinte, plin de o compasiune și de o iubire extremă, uită-Te din când în când și la mine în timpul discursului Tău – vreau să spun al lui Asmahael – pentru ca privirea Ta blândă și atentă să poată ilumina confuzia din inima mea impură! *Amin!*”

3.După ce Seth a rostit aceste cuvinte, Adam și-a deschis gura și a spus: “Dragă Seth, din câte îmi dau seama după exclamația ta oarecum stânjenită, viitorul discurs al lui Asmahael ți se pare mai important decât toate discursurile anterioare ale lui Enoh, care au provenit de asemenea de la Dumnezeu, și decât toate cuvintele mele, care te-au învățat despre natura lui Dumnezeu și despre felul în care aceasta se manifestă în Creatorul tuturor lucrurilor, precum și în Părintele plin de iubire pentru aceia dintre descendenții mei care îl iubesc pe El mai presus de orice. Căci până acum nu te-am auzit niciodată cerându-i Domnului o sută de inimi și șapte sute de urechi pentru receptarea cuvintelor noastre.

4.Oricum, nu te voi întreba de ce faci asta. De aceea, lasă-l pe Asmahael să înceapă și ai grijă să putem pleca în curând pentru a ajunge la copiii din regiunea de miazănoapte. *Amin!*”

5.În continuare, Asmahael s-a ridicat și și-a început discursul, cu mare răbdare și îngăduință pentru toți cei de față, spunând:

6.“Ascultați voi toți, copiii din regiunea de apus, părinți, și nu în ultimul rând tu, Adam. Atunci când grăunțele de grâu este plantat în pământ, el se descompune, și din descompunerea lui apare o nouă plantă, care înlocuiește grăunțele descompuse de o sută de ori. La fel stau lucrurile cu fiecare cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu.

7.Inima este solul, iubirea este îngrășământul, iar iubirea lui Dumnezeu este ploaia cea fertilă; iar lumina grației care o urmează simbolizează căldura și strălucirea soarelui. Toate aceste patru aspecte la un loc sunt cele care determină intrarea sămânței în stare de descompunere. Această stare este similară cu noaptea, sau cu iarna cea aspră. Aflat în această stare, omul nu știe, nu înțelege și nu vede nimic, iar sentimentul distrugerii este tovarășul său permanent. Atunci când vine însă primăvara – sau dimineața – din starea de descompunere apare o rădăcină care se afundă în sol, dând naștere – din iubire – unei tulpini pe care crește din abundență viața, clădindu-și astfel un sălaș nou pentru viitoarea maturizare a unei vieți de o sută de ori mai bogată.

8.Priviți tulpina pe care crește coceanul de porumb, ce rod bogat dă și cât este de plină de viață, cu miile sale de canale prin care ea aspiră hrana din preaplina pământului. Priviți frunzele sale lungi ce atârnă de tulpină, cât sunt de frumoase și cât de practică este forma lor, special creată pentru a putea absorbi mai bine lumina provenită din cer, dând astfel viață hranei absorbită din pământ. Priviți inelele maronii de pe tulpină, special concepute pentru ca viața pură a noilor fructe – care depinde de măsura în care planta a crescut și s-a eliberat de noroiul mort al pământului – să fie mai întâi de toate protejată de persecuția necurată a noroiului, iar în al doilea rând, să rafineze și să înobileze hrana absorbită din pământ, amestecând-o într-o proporție perfectă cu hrana dăătoare de viață absorbită din cer. Priviți numeroasele sale spicuri, cu câtă grijă se întorc acestea întotdeauna către lumină, pentru a absorbi din abundență hrana grației, provenită de la soarele divin, pentru ca fructele vieții, închise în micuțele lor teci, să nu poată fi hrănite cu nici un alt fel de hrană decât aceea provenită de la grația soarelui. Priviți fructele vii care apar în curând, datorite din abundență cu mana cerurilor cele mai înalte, cu boabele lor care seamănă cu bobițele divine de rouă, dând fructului viața sa eternă, puterea de a se propaga perpetuu. Priviți cum după ce toate aceste procese au avut loc, întreaga structură a tulpinii, formată din elemente ale pământului, începe să se ofilească și să moară. Totuși, cu cât elementele pământeste mor într-o mai mare măsură, la fel ca și cocenii de porumb și micuțele lor bobite, cu atât mai mult se întărește și se eliberează viața însăși.

9.De îndată ce fructul s-a copt, voi sau copiii voștri mergeți și le recoltați, aducând fructele cele vii în locuințele și hambarele voastre.

10.Iată, exact la fel procedează și Dumnezeu! Voi sunteți porumbul, trupul vostru este tulpina, sufletul vostru este hrana purificată preluată din pământ, spiritul vostru este mana cerească, iar Cuvântul Meu este mana provenită din cerul cel mai înalt, care vă aduce viața eternă adevărată, dacă îl acceptați, la fel cum procedează coceanul de porumb care se coace exact atunci când tulpina sa luminează se usucă. După cum spuneam, Cuvântul este plantat în voi de două ori; mai întâi, ca sămânță vie în solul inimii voastre, în vederea descompunerii ei, al cărei sens este de testare și purificare. Toți oamenii cunosc parțial acest cuvânt înlăuntrul lor, primindu-l de asemenea prin intermediul învățăturilor măștrilor și profeților treziți. De îndată ce această sămânță s-a descompus, iar din ea au ieșit noile rădăcini care vor hrăni o viață nouă, apare celălalt Cuvânt viu, venit de sus – așa cum se întâmplă chiar acum – șoptind la urechea noii voastre vieți, pe care o ajută să se maturizeze complet, devenind liberă întru viața eternă. De aceea, deveniți și voi precum grâul, și veți recunoaște în curând că numai Acela care pășește printre voi conține viața și v-o oferă. Acceptați această viață! *Amin!*”

Capitolul 97
CONFESIUNEA LUI ADAM
(4 iunie 1841)

1. După discursul lui Asmahael, Adam s-a ridicat din nou, fără să țină seama de jurământul de tăcere pe care-l anunțase pentru tot restul vieții sale – și pe care l-a călcat oricum atunci când i s-a adresat lui Seth – și a început următoarea confesiune, sub forma unui discurs, spunând:

2. “Ascultați voi toți, copii din linia mea principală, precum și cei din liniile colaterale. În fiecare primăvară, de îndată ce apar primele flori, împodobind pământul dezgolit, am pus deoparte 920 de pietre, câte una pentru fiecare an scurs din viața mea.

3. Până astăzi, înlăuntrul meu a fost mai mult sau mai puțin o noapte constantă, iar lumina pe care mi-o imaginam nu era deloc lumina zilei, ci numai lumina palidă și înșelătoare a lumii, insuficientă pentru a discerne corect forma exterioară a unui obiect. În ceea ce privește culorile, care sunt o reflectare nuanțată a adevărilor divine și a misterelor cele mai profunde ale vieții interioare, una singură m-a însoțit credincioasă, și anume culoarea galbenă a morții; toate celelalte s-au dovedit atât de palide și de schimbătoare ca și cum nu ar fi existat deloc.

4. Cine ar putea număra toate lucrurile pe care le-am observat în lunga noapte pe care am trăit-o cu un succes limitat, ca să nu mai vorbim de toate aspectele asupra cărora am meditat, plângând adeseori în mod inutil, sau de câte ori m-am rugat și am oftat în fața Dumnezeului meu și al vostru?

5. Vouă v-am dăruit lumină, dar eu am rămas îngropat în amurgul înșelător al nopții constante a propriei mele inimi. Nimic nu m-a putut ține vreodată permanent în lumină. Discursurile adevărate ale lui Enoh și ale celorlalți copii inspirați au fost precum niște fulgere în întunericul nopții, a căror lumină strălucitoare luminează câmpurile pământului pentru un scurt moment, după care pedepsește imediat ochiul observatorului, care reintră în bezna cea groasă și absolut impenetrabilă. Și adevăr vă spun, dragii mei copii, eu nu am profitat cu adevărat de nici unul din aceste discursuri. Le înțelegeam numai atunci când erau rostite, dar de îndată ce începeam să meditez asupra lor, slaba strălucire a luminii lunii nu îmi mai era suficientă, iar copacul situat la distanță îmi apărea a fi orice doream să facă din el imaginația mea, dar niciodată un adevăr permanent. Iar lumina mea nocturnă nu creștea deloc în intensitate. Uneori mi se părea că trebuie să prind acel obiect cu mâna, dar înainte de a reuși să mă concentrez urmând scurta străfulgerare de lumină, deveneam din nou conștient că nu numai obiectul, dar și mâna mea care dorea să-l apuce în viziunea mea, dispăruseră în noaptea cea mai impenetrabilă cu putință.

6. Adevăr vă spun, chiar și apariția neașteptată și plină de grație de ieri a Domnului – deși însoțită de lumina orbitoare a luminii și grației – nu a reprezentat pentru mine cu mult mai mult decât un fulger de lumină, de o intensitate ce-i drept uluitoare, în bezna nopții.

7. În timp ce Domnul se afla printre noi, am crezut că înțeleg despre ce este vorba. Dar de îndată ce forma Lui vizibilă ne-a părăsit, am fost din nou nevoit să-i cer lui Enoh să interpreteze cuvintele de o profunzime impenetrabilă ale lui Iehova.

8. Enoh a făcut acest lucru, inspirat de Domnul Însuși, dar pentru noaptea mea interioară, această micuță scânteie s-a dovedit prea slabă, și – pentru a spune adevărul până la capăt – nici nu am înțeles nimic, cu excepția cuvintelor din care era format acest discurs minunat și splendid.

9.O, copii, ascultați și bucurați-vă împreună cu mine, căci această îndelungată noapte a mea s-a încheiat în sfârșit!

10.În mine nu mai strălucește acum lumina lunii, și nici a vreunui fulger, ci însuși soarele lui Iehova, ziua perpetuă a vieții eterne, care a răsărit acum în mine!

11.Asmahael, Asmahael! Acela care rostește cuvinte așa cum o faci Tu, cuvinte vii precum Dumnezeu Însuși, adevăr îți spun, Acela nu poate fi un străin, ci este la El acasă în inima oricărui om.

Asmahael, iartă-mă pe mine, cel slab, că îndrăznesc să las vocea mea să sune în fața Ta!

12.Cuvintele Tale nu sunt simple cuvinte inspirate, ci însuși Cuvântul Tău. Acum am înțeles în sfârșit de ce copiii mei au trebuit să păstreze tăcerea în fața mea.

13.O, Doamne, Dumnezeul meu! Voi păstra în continuare și eu tăcerea, pentru ca Tu să nu ne părăsești! Facă-se voia Ta preasfântă! *Amin!*”

Capitolul 98

TĂCEREA IUBIRII

1.După această confesiune a lui Adam, Seth s-a ridicat și a dorit să vorbească, dar Asmahael i-a făcut semn să păstreze tăcerea și a adăugat:

2.“Seth, nu știi tu oare că iubirea adevărată este tăcută, iar înțelepciunea ia cuvântul numai atunci când este invitată să procedeze astfel, spre folosul celorlalți?”

3.Dacă iubești cu adevărat, lasă-ți gura să păstreze tăcerea și vorbește numai cu inima; iar dacă dispui de înțelepciune, lasă-l mai întâi pe celălalt să întrebe, și vorbește numai după aceea, dar în cuvinte puține, și numai cele care sunt spre folosul inimii celui care a pus întrebarea, și nu al intelectului acestuia.

4.Totuși, este incomparabil mai bine să păstrezi tăcerea și să-ți astupi ochii și urechile, decât să continui să sporovăiești și să scoți zgomote continue, precum o cascadă, să-ți ciulești urechile pe la toate colțurile și să-ți lași ochii să alunece încolo și încoace, precum o rândunică.

5.‘Trei este cifra pentru gură, șapte pentru ureche și zece pentru ochi!’ – aceasta este regula înțelepciunii; de ce să dai drumul la cuvinte superflue – o mie pentru ureche și un număr nelimitat de mare pentru ochi?

6.Eu știu ce doreai să spui, Seth! Păstrează gândurile tale pentru tine și vei vedea că mâine dimineață soarele va răsări din nou la ora sa obișnuită.

7.Același lucru este valabil și pentru ceilalți. Nu mai faceți presiuni unii supra celorlalți prin cuvintele voastre, iar dacă cineva dorește o anumită informație, să se întoarcă spre acela care are o inimă înțeleaptă, adică o inimă ce percepe întotdeauna înlăuntrul ei vocea eternei Iubiri și care

înțelege cu claritate cuvântul vieții născut din Dumnezeu, exact în momentul în care este necesară informația. Când însă sunt rostite asemenea cuvinte, la fel de valoroase ca și aurul din interiorul pământului, este cu adevărat momentul să deschideți larg ochii și urechile inimii. Ascultați și înțelegeți bine cuvintele Mele!

8. Iar acum, voi, copiii care locuiți în regiunea pe care Adam o percepe ca fiind apusul soarelui, privind dinspre coliba sa – ridicați-vă cu inima liberă, credincioasă și onestă față de Dumnezeu, față de părinții și toți frații voștri! Primiți binecuvântarea lui Adam și împliniți mâine ceea ce vi s-a cerut să faceți, căci aceasta este voința lui Dumnezeu, și deveniți astfel copii ai răsăritului și ai iubirii, în loc să fiți copii ai apusului, ai nopții și ai morții.

9. Regiunea în care locuiți va fi de acum înainte într-un tot asemănătoare celor de la răsărit, de la miez de zi și de la miez de noapte, căci de acum înainte vor conta numai regiunile inimii, în timp ce regiunile pământului își vor pierde complet importanța. *Amin!*”

10. Auzind cuvintele lui Asmahael, Adam s-a apropiat de Acesta cu cea mai profundă reverență lăuntrică, și L-a întrebat:

11. “O, Asmahael! Oare vei considera un păcat dacă după Cuvintele Tale atât de binecuvântate, voi adăuga și eu binecuvântarea mea atât de insignifiantă asupra copiilor pe care Tu i-ai vizitat cu Cuvântul Tău viu?”

12. Într-adevăr, binecuvântarea pe care trebuie să o dau eu acum mi se pare ca și cum ar trebui să car apă cu gălețica în marea cea mare, pentru a-i ridica nivelul și pentru a o umple.

13. O, Asmahael, revarsă-Ți grația și compasiunea asupra mea! *Amin!*”

14. Asmahael i-a răspuns: “Ascultă, Adam, dacă acestea sunt sentimentele tale, atunci binecuvântează-i pe copii în Numele Meu, și fii sigur că marea nu va păți nimic; dar să știi că orice dar îi folosește mai mult celui care dăruiește decât celui care primește.

15. Dacă îi dăruiești mării o singură picătură, născută însă în inima ta, aceasta va fi ușurată și fericită, iar marea îți va mulțumi pentru ea. Căci îți spun: tu nu cunoști nici picătura nici marea, dar dacă obiceiul cel bun solicită o anumită acțiune, fă în inima ta ceea ce trebuie făcut și nu te mai preocupa de mare. Căci Acela care a numărat toate picăturile din mare nu va uita să o numere și pe a ta.

16. Așadar, binecuvântează-ți copiii, căci Eu nu-Mi voi retrage binecuvântarea din cauza acestui obicei”.

17. Adam a împlinit atunci voința lui Asmahael, plin de bucurie.

Capitolul 99

LEGILE DIVINE ȘI LEGILE UMANE

1. În continuare, copiii au adus hrană și băutură, pentru întărirea trupului, constând din fructe și pâine. Adam nu a acceptat însă să mănânce nimic, căci jurământul lui făcut la amiază nu îi permitea încă acest lucru, astfel încât el s-a limitat să atingă alimentele numai pentru a le binecuvâta. Toți ceilalți au făcut la fel.

2. Fiind însă cu toții flămânzi, ei priveau – acest lucru fiind valabil chiar și pentru Enoh – cu o dorință evidentă și cu un apetit secret, către fructele și pâinea aflate în fața lor, și a fost nevoie de ceva abnegație pentru a nu-și încălca jurământul. Văzând acest lucru, Asmahael l-a întrebat pe Adam:

3.“Ascultă, Adam! Cine v-a impus acest post ție și copiilor tăi? De ce nu mâncați din fructe dacă vă este foame, tu și copiii tăi?

4.Oare v-a poruncit Iehova să procedați astfel? Sau poate credeți că îi serviți lui Dumnezeu pedepsindu-vă singuri prin post și luptându-vă împotriva propriei voastre naturi? Răspunde-mi și răspunde-ți ție însuși dacă lui Dumnezeu îi face cu adevărat plăcere să vadă că un om care nu a reușit niciodată până acum să păstreze măcar *una* din poruncile Sale, respectând-o întotdeauna, văzând că acum, numai pentru simplul motiv că a fost prea slab să respecte o poruncă divină ușoară, își impune sieși propria sa poruncă, mult mai dificilă. El va descoperi în cele din urmă că respectarea acestei porunci este mai dificilă decât o sută de porunci divine – care sunt întotdeauna strâns legate de natura ființei, căci Dumnezeu nu va îngădui niciodată să-i impună ființei să suporte mai mult decât este capabilă prin natura sa particulară, căci El știe prea bine de ce a adus-o la existență din El Însuși. Ființa care a neglijat cu indolență ordinea divină nu trebuie să-și impună sieși alte legi de ispășire, născute din iubirea de sine și pe care le va regreta cu mult înaintea apariției tentației ce îl va determina să își încalce propria lege, și trebuie să urmărească să trăiască în acord cu ordinea divină, să mănânce și să bea în funcție de necesitățile trupului, să-L recunoască pe Dumnezeu și să-L iubească mai presus de toate, să-și iubească de asemenea aproapele, pe copiii și frații săi, precum pe sine însuși, iar de dragul iubirii, să-i iubească pe cei aflați la mai mare distanță de zece ori mai mult decât pe sine însuși și decât pe propriii săi copii naturali.

5.Iată, aceasta vă cere Dumnezeu, iar El nu vă dă o altă poruncă decât aceea a iubirii, pe care se bazează întreaga devoțiune și recunoștință. Acest fundament este cel care permite singura cunoaștere reală a lui Dumnezeu, fiind astfel chiar viața eternă.

6.Atunci când voi legați ceea ce Dumnezeu eliberează în voi, în vederea libertății eterne, oare nu procedați voi precum nerozii, ridicând obstacole în calea activității de eliberare pe care o efectuează eterna Iubire, și mutilându-vă singuri prin propria voastră nebunie, în loc să vă eliberați cu adevărat întru iubirea, grația și compasiunea Mea? De aceea, renunțați la restricția pe care v-a impus-o nebunia voastră, mâncați și beți, astfel încât Dumnezeu să vă poată ajuta în mod eficient, în ceea ce privește acele aspecte dinlăuntrul vostru care se opun cu adevărat ordinii Sale.

7.Vă spun: vai celor care vor mai face jurăminte de acum înainte! Ei vor suferi de o judecată dublă – una izvorâtă din Mine, iar cealaltă din ei înșiși, din cauza poruncii Mele pe care ei nu au respectat-o, și pentru că au dorit, în marea lor nebunie, să-Mi facă Mie pe plac, printr-o ispășire în acest fel a greșelilor lor anterioare, atunci când au încălcat ordinea Mea divină. Ascultați, căci astfel vă vorbește Domnul, și astfel vă vorbesc Eu, cu limba și cu gura Domnului:

8.Dacă doriți să faceți un legământ plăcut Mie, legați-vă în inima voastră să nu mai păcătuți și să nu mai faceți alte legăminte decât acela de a nu mai păcătui.

9.Dar care dintre voi poate spune: ‘Ascultă, Doamne și Dumnezeul meu, eu nu voi mai păcătui niciodată în fața Ta!’?

10.Iată, voi sunteți incapabili să spuneți acest lucru, deși sunteți liberi; ce puteți face voi atunci, când împotriva voinței Mele, vă legați singuri de un jug insuportabil, care vă va oprima, făcându-vă încă și mai insensibili față de legea divină a iubirii și față de întreaga libertate a vieții născută din ea?

11.De aceea, mâncați și beți, și gândiți-vă în inima voastră că atitudinea voastră prostească nu îi face nici o plăcere lui Dumnezeu, căci singurul lucru care îi este Lui plăcut este iubirea și libertatea voastră. Ascultă, Adam, aceste cuvinte au fost rostite chiar de gura și limba Domnului. Respectă-le așadar, și fii liber! *Amin!*”

12.După acest discurs plin de grație, Adam i-a mulțumit cu voce tare Domnului, după care s-a servit cu fructe și pâine, spunându-le și celorlalți să facă la fel. Au mâncat și au băut cu toții, simțindu-și trupurile întărite și sufletele pline de recunoștință.

13. După ce s-au revigorat astfel, însoțiți de binecuvântarea Mea, ei s-au ridicat și Mi-au mulțumit în inimile lor plini de bucurie. După aceea, Adam a spus:

14. “O, mărite Doamne Dumnezeule, și dacă îmi permiți să o spun, iubite Tată! Minunatul Paradis în care am trăit odinioară abunda de desfătări ale vieții, dar eu nu am profitat în nici un fel de ele. Pe vremea când eram bogat, nu am făcut altceva decât să mă distanțez continuu de Tine. Tu mi-ai luat atunci înapoi toate bogățiile și mi-ai dăruit o mare sărăcie. O, Doamne, nu numai că îți mulțumesc acum pentru aceasta, dar o spun cu voce tare:

15. Dacă Tu, Dumnezeul meu, mi-ai fi dăruit o mie de Paradisuri, m-aș fi simțit cu siguranță mult mai miserabil decât un vierme în țărână. Căci fiecare cuvânt din gura Ta este mai valoros decât o mie de pământuri, fiecare dintre ele conținând zece mii de Paradisuri.

16. O, Doamne, Cuvântul Tău și voința Ta sacră sunt adevăratul Paradis al vieții. O, Doamne, îngăduie-mi să rămân de-a pururi în acest Paradis. *Amin!*”

17. În continuare, Enos, Mahalaleel, Jared, precum și mama Eva au început să-și pună întrebări: “Cum se face oare că Adam și-a încălcat jurământul și a mâncat? Iar dacă ar fi să ne luăm după cuvintele sale, ai zice că Dumnezeu se află în fața lui în Persoană”.

18. Adam a primit însă o lumină interioară și le-a spus: “Dacă toate acestea vă miră, întrebați-vă singuri: ‘De ce nu ne minunăm noi de propria noastră viață?’ Răspunsul este următorul: ‘Deoarece Dumnezeu este acum mai aproape de noi și va fi de-a pururi mai aproape decât propria noastră viață; căci noi trăim acum întru El!’ Ascultați aceste cuvinte! *Amin! Amin! Amin!*”

Capitolul 100

GÂNDURILE LUI JARED DESPRE NATURA LUI ASMAHAEL

(11 iunie 1841)

1. În continuare, Seth s-a îndreptat către Adam și l-a întrebat dacă mai era ceva de făcut aici, sau urmau să se pregătească de plecare.

2. Adam i-a răspuns: “Seth, tu știi prea bine Cine se află printre noi. Vom pleca așadar atunci când dorește El; până atunci vom aștepta cu iubire și răbdare. *Amin!*”

3. Jared s-a îndreptat la rândul lui către Enoh și l-a întrebat în secret: “Ascultă mult iubitul meu fiu, am o intuiție bizară: acest Asmahael, care trebuia să fie adeptul tău și să trăiască în coliba mea, se pare că posedă o înțelepciune atât de mare și o cunoaștere desăvârșită a tuturor lucrurilor, încât discursurile lui le depășesc cu mult chiar pe ale tale. Nu vreau să-ți reproșez nimic, căci oricum, cuvintele tale sunt inspirate de sus, și nici unul din ele nu este rostit în zadar, ci dimpotrivă, fiecare cuvânt este perfect acoperit de o semnificație profundă, deopotrivă fizică și spirituală, fiecăruia corespunzându-i forme vii în inima omului; și totuși, există o mare diferență între limbajul tău și cel al lui Asmahael.

4. Iată cum am perceput eu această diferență: în timpul discursurilor tale, eu am perceput întotdeauna cu mare claritate înlăuntrul meu că spusele tale ascund în ele lumina divină. Oricine acționează în concordanță cu ele, poate și trebuie să obțină viața eternă. Și totuși, cuvintele tale întotdeauna blânde sunt precum răsăritul soarelui care anunță în mod evident ziua care va urma, la fel cum cuvintele tale proclamă viața ce va urma cu siguranță.

5.Cât despre discursul lui Asmahael, am observat că acesta dăruiește întotdeauna viața din abundență, cuvintele lui fiind întotdeauna sinonime cu faptele deja împlinite.

6.El vorbește despre aspecte ale înțelepciunii supreme; cine le-ar putea înțelege în mod normal? Și totuși, atunci când ies din gura lui, ele îți dau impresia că ai crescut alături de ele încă de la începutul eternității, la fel cum se întâmplă cu tovarășii de joacă din copilărie.

7.Nimeni nu simte nevoia să ceară explicații suplimentare, căci fiecare se identifică pe loc cu cuvintele rostite, și implicit *cu viața*.

8.Singurul lucru ciudat și incomprehensibil în acest caz este acela că această sublimă capacitate este deținută de elevul tău din ținuturile de jos, fără ca el să fi primit măcar vreo instrucțiune reală de la tine.

9.Dacă ar să ne luăm după spusele lui, el este un copil al sclavilor, căruia i s-a interzis să rostească vreun cuvânt, sub pedeapsa cumplită a morții.

10.Părinții lui au fost uciși în cea mai crudă manieră. El a fugit atunci la noi, iar în această dimineață a pășit în raza ochilor noștri, în această regiune binecuvântată a înălțimilor sacre, lipsit de nume și plin de suspiciune. Tu l-ai ajutat să se ridice în fața lui Adam, care l-a recunoscut, l-a binecuvântat și i-a dat un nume. Apoi, Adam ni l-a încredințat nouă, datorită dorinței lui arzătoare de a-L căuta și de a-L găsi pe Dumnezeu.

11.Din momentul în care a deschis însă gura, fiecare din cuvintele lui s-au dovedit atât de perfect adevărate și sublime, încât noi am rămas cu toții uluiți.

12.Tu ai fost întotdeauna capabil să corectezi numeroase din cuvintele rostite de Adam, Seth și ale celorlalți patriarhi, dar cuvintele lui Asmahael s-au dovedit întotdeauna perfecte, fără să mai necesite vreo corectură.

13.Enoh, mie mi se pare ceva greșit în această chestiune.

14.Mi se pare extrem de ciudată maniera în care acest om ne-a vorbit atât de convingător și ne-a eliberat de legământul nostru.

15.Noii am mâncat și am băut fără să ne simțim tulburați în vreun fel în conștiința noastră, așa cum s-ar fi întâmplat în mod normal. Mai mult, el a reușit să vă facă pe tine, pe Adam, Seth și Kenan de-a dreptul dependenți de el.

16.Dar cel mai ciudat lucru între toate mi se pare acela că el nu a mâncat încă nimic. În plus, el a rezolvat dintr-o singură lovitură toate legile lui Adam, care anterior erau inviolabile, iar aceasta fără ca Adam să se opună deloc.

17.Dacă aș fi făcut eu așa ceva, Adam nu mi-ar mai fi permis să privesc spre coliba lui timp de un an întreg.

18.Și totuși, Asmahael nu are nevoie decât să deschidă gura, și fiecare cuvânt al lui devine un fapt împlinit.

19.Enoh, îți spun: dacă există cineva care înțelege ce se petrece, acesta înțelege mai mult decât noi doi și decât toți ceilalți la un loc.

20.Dacă dispui de vreo cunoaștere ascunsă în această chestiune, nu îl lăsa pe tatăl tău orb lângă tine. Iar dacă nici tu nu cunoști nimic în această chestiune, cu greu o vom mai putea elucidă vreodată.

21.Te rog, dacă știi ceva, spune-mi în numai trei cuvinte, dar într-o asemenea manieră încât Asmahael și ceilalți să nu observe. *Amin!*”

1. Enoh i-a răspuns tatălui său, Jared: “Ascultă, tată! Observațiile tale sunt pline de sens! Tu ai dreptate în toate. Atunci când, în această dimineață, Asmahael zăcea în praf în fața noastră, mi-ar fi fost mai ușor să-mi imaginez că soarele de amiază a topit toate pietrele, transformându-le în apă, decât că acest om din ținuturile de jos va realiza asemenea miracole în fața noastră. Dar aceasta este voia Domnului: să-l ridice pe cel umil și să-l coboare pe cel mare.

2. Astfel, El îi poruncește soarelui în fiecare zi să apună, iar în locul său, apar pe bolta cerească mii și mii de stele mici. Și oare nu este cerul înstelat de mii de ori mai sublim și mai glorios decât cel însorit? Cât de strălucitoare este viața pe care o manifestă glorioasele stele prin licărirea și vibrațiile lor, și câte fațete nu ascunde lumina lor!

3. Compară această imagine cu cerul însorit. Oare nu este o zi senină una cât se poate de monotonă? Cine poate privi multă vreme cerul în timpul zilei? Oriunde ar privi, el este pedepsit de lumina orbitoare și arzătoare a soarelui.

4. Dacă în timpul zilei, cerul nu ar fi acoperit de formațiuni noroase – trecătoare și șterse – și dacă nu ar fi săgetat din când în când de păsărele, noi nu ne-am ridica prea des privirea de la pământ la cer.

5. Iată, aceasta este maniera în care lucrează întotdeauna Domnul. El nu îl respectă pe cel mare, ci îl ridică pe cel mic și umil până la iubirea Sa. Mamutul cel mare are o viață foarte lungă. El pășește leneș încolo și înapoi, ca și cum ar fi o movilă de pământ, aproape lipsită de viață. Privește însă la un mușuroi de furnici, cât de agere se mișcă ele în jurul lui.

6. Dacă ar fi să examinăm mii de asemenea ființe mici, ne vom da seama cu siguranță unde este mai activ Domnul și unde acționează El mai presus de toate. Același lucru este valabil și în cazul omului. Domnul îl sprijină pe cel umil și sărman, iar prin intermediul celui slab îi demonstrează celui mare și puternic de pe acest pământ puterea Sa imensă și forța Lui de-a pururi invincibilă.

7. Oare nu a fost acesta chiar cazul meu, cel care am fost cel mai umil și mai slab dintre voi toți, și care acum două zile am fost chemat să predic în fața patriarhilor despre El și iubirea Lui? Iată, Asmahael a venit la noi din ținuturile de jos mai mic și mai slab chiar decât am fost eu, decât sunt și decât voi putea deveni vreodată.

8. Aspirația Lui a fost inimaginabil de mare, iubirea Lui nelimitată, iar ceea ce căuta El printre noi a găsit deja înlăuntrul Lui, și încă din belșug. Este așadar cât se poate de potrivit din partea noastră să primim din partea Lui, mai degrabă decât să-l îmbogățim noi pe El cu ardoarea noastră lăncezindă.

9. De aceea, dragul meu părinte Jared, nu te mai îngrijora și liniștește-te. Evenimentele care vor urma ne vor mai revela încă multe lucruri referitoare la Asmahael, de îndată ce El va ajunge împreună cu noi în coliba noastră. Așteaptă cu nerăbdare aceste evenimente, dragul meu tată. Ascultă, pentru noi vor urma zile de lumină și de supremă beatitudine. *Amin!*”

10. Pe deplin satisfăcut, Jared a răspuns: “Ai dreptate în tot ceea ce spui; sunt convins că exact așa stau lucrurile. Căci în caz contrar, cum ar fi putut Asmahael rosti asemenea cuvinte atotputernice?”

11. Atunci când El se va muta și va locui în coliba mea, și când probabil că vei reveni și tu, vom avea desigur foarte multe lucruri de învățat de la el.

12. Da, aștept cu nerăbdare aceste evenimente. Ți spun cu toată sinceritatea, chiar dacă am dreptate sau nu, că mă simt deja mai apropiat de Asmahael chiar decât de tine. Unde mă va conduce

această iubire pentru Asmahael nu pot încă să-mi dau seama, căci aceasta va depinde într-o mare măsură de faptul dacă el va rămâne la fel de credincios cum este acum. Oricum, nu fii îngrijorat, căci tu nu ai scăzut cu nimic în ochii tatălui tău.

13.Haide acum să tăcem, căci se pare că el a observat șoaptele noastre! El i-a făcut semn animalului, care îl poartă acum direct către noi. De aceea, tăcere, dragă Enoh, tăcere! *Amin!*”

Capitolul 102 DISTINCȚII ÎNTRE DUMNEZEU ȘI OAMENI

1.De-abia și-a încheiat Jared ultimul cuvânt, când Asmahael se afla deja în mijlocul lor. Anterior, El vorbise cu mai mulți copii din regiunea de la apus, întrebându-i despre diferite lucruri și învățându-i.

2.Cei doi au rămas oarecum surprinși, dar și-au revenit în curând, iar Enoh L-a întrebat pe Asmahael: “Mult iubitul meu Asmahael, ce trebuie făcut în continuare, rămânem aici sau ne continuăm călătoria?”

3.Asmahael i-a răspuns: “Nu am venit la voi ca să răspund la această întrebare, ci pentru că am descoperit la amândoi o mare iubire pentru Mine.

4.Bucură-te, Jared, căci Mă voi muta în casa ta, și tu, Enoh, căci tu respecti într-o măsură atât de mare iubirea Mea. Căci oriunde Mi-aș face Eu sălaș, moartea nu va putea aduna nici o recoltă, dar vai aceluia sălaș în care Eu refuz să intru. Căci acolo suferința și moartea nu vor avea sfârșit, umplând toate camerele sale.

5.Adevăr îți spun, Jared, că cel care Mă are oaspete, are totul, în timp ce acela care Mă respinge pe Mine a pierdut totul.

6.Dacă omul din ținuturile de jos care a venit la voi în această dimineață într-o înfățișare atât de umilă ți se pare întrucâtva ciudat, iar tu nu reușești să înțelegi încă natura Lui, adu-ți aminte că nici Dumnezeu nu poate și nu dorește să înțeleagă cum de oamenii, ființele create de El, își pot imagina despre ei înșiși că sunt mai mari decât Dumnezeu, care se experimentează pe Sine Însuși dintru eternitate.

7.Iată, oamenii se judecă unii pe alții, în timp ce Dumnezeu lasă soarele Său să se ridice zilnic și să lumineze pământul, și ploaia Sa să cadă asupra întregului pământ.

8.Oamenii fac distincții și sunt de părere că nu toate lucrurile sunt demne de înțelepciunea lor, dar Dumnezeu – marele învățător al tuturor soriilor, spiritelor, pământurilor și oamenilor – nu respinge nimic și nu consideră că este mai prejos de demnitatea Sa să fie învățătorul înțelept al viermelui din praf, al musculiței și al tuturor celorlalte animale, oricât de mici și nepretențioase ar fi ele. Oamenii își consideră propriile lor locuințe ca fiind sacre și se așteaptă ca proprii lor copii și frați să cadă cu fața la pământ în fața lor, în timp ce Dumnezeu îi permite chiar și celui mai inferior animal să pășească liber pe pământ, fără să se prosterne în fața nimănui.

9.Oamenii blestemă și pedepsesc cu severitate pe cei care le-au ofensat într-un fel sau altul voința, în timp ce Dumnezeu binecuvântează până și pietrele, este plin de compasiune și de grație

față de cei răătăciți, nu blestemă niciodată, este plin de răbdare și de blândețe, și extrem de reținut în judecățile Sale.

10. Atunci când oamenii se întorc către Dumnezeu, ei acționează ca și cum ei înșiși ar fi zei. Vai celui care nu le arată cel mai mare respect atunci când ei își îndeplinesc așa-numitele lor slujbe divine. Ei se înfurie îndeosebi atunci când își aduc ofrandele, astfel încât dacă cineva îndrăznește să se apropie fără să cadă cu fața la pământ înaintea lor și a ofrandei lor, el este întotdeauna exilat, dacă nu cumva își riscă chiar viața; oricum ar fi, el rămâne un om blestemat.

11. Dimpotrivă, atunci când Dumnezeu vine la oameni, El vine ca un servitor umil, și abia apoi le arată că nu este mulțumit de așa-numitele lor slujbe divine.

12. Iată, atunci când oamenii realizează așa-numitele lor slujbe și lucrări divine, toată lumea trebuie să cadă la pământ și să se cutremure; dar, deși îl văd pe Dumnezeu îndeplinind zilnic în fața lor și în folosul lor cele mai mari miracole, nimeni nu cade cu fața la pământ – ceea ce, oricum, Dumnezeu nu cere și nu va cere niciodată – în fața marilor servicii cu adevărat divine pe care le realizează El.

13. Așadar, nu ești tu singurul, Jared, care nu înțelege anumite lucruri, căci Dumnezeu observă mii de asemenea absurdități din partea oamenilor. De aceea, nu te lăsa preocupat de persoana Mea, ci bucură-te, căci viața a intrat în căminul tău. *Amin!*”

Capitolul 103

ASMAHAEL ÎI CERE LUI ADAM SĂ ÎȘI CONTINUE CĂLĂTORIA

(14 iunie 1841)

1. După ce Asmahael le-a adresat aceste cuvinte ale vieții lui Jared și Enoh, El i-a părăsit și s-a îndreptat către Adam, căruia i-a spus:

2. “Adam, dacă nu mai avem nimic de făcut aici, noi suntem gata. Spune-le copiilor să plece acasă și haide să ne continuăm călătoria către miazănoapte. *Amin!*”

3. Adam a rămas însă consternat, căci chemarea ‘Adam’ a răsunat în urechile lui la fel ca atunci când el păcătuisese și a încercat să se ascundă de Mine. El nu își putea reveni și nu a îndrăznit să îmi răspundă nimic, cu excepția acestor câteva cuvinte: “Doamne, făcă-se voia Ta!”

4. Asmahael i-a spus în continuare: “Adam, de ce ești atât de tulburat? De ce ți-e teamă de Acela pe care ar trebui să-L iubești mai presus de orice? Ai pierdut ceva? Și chiar și așa, nu crezi că este posibil să regăsești acel ceva?”

5. Sau poate crezi că ai putea pierde altceva? Dar ce anume ți-a mai rămas ție de pierdut pe care să nu-l fi pierdut deja cu mult timp în urmă?

6. Iată, îți spun: dacă cineva a pierdut ceva, el a pierdut totul și nu mai poate pierde în continuare nimic altceva. Iar acela care nu mai are nimic de pierdut și este totuși în viață, în pofida pierderii sale, poate – fiind viu – să recâștige ceea ce posedă odinioară.

7.Pot să-ți mai spun că în viitorul îndepărtat, descendenții tăi care vor dori să câștige viața eternă vor fi nevoiți nu numai să piardă toate lucrurile lor lumești, ci chiar și viețile lor.

8.Tu ai trăit deja peste 900 de ani, dar descendenților tăi nu li se va permite să trăiască decât puțin peste 50 de ani în trupul lor fizic. Iată așadar ce vor avea de pierdut generațiile viitoare din cauza ta, pentru ca viața lor eternă să fie salvată; în plus, lor nu li se va permite să rămână consternați atunci când Mă vor auzi pe Mine rostindu-le numele. Și totuși, tu ești atât de înspăimântat, deși nu mai ai nimic de pierdut, ci numai de câștigat. De altfel, tu ai câștigat deja imens, căci premiul cel mai înalt se află acum în fața ta.

9.Recunoaște-L, căci teama va dispărea pentru totdeauna de la tine, iar într-o bună zi vei trăi în eternitate, în pacea iubirii eterne. *Amin!*”

10.Abia acum și-a revenit Adam, înțelegând semnificația acestor cuvinte, și a spus: “Ascultă, Asmahael, Tu, cel pe care-L iubesc acum mai presus de orice, Tu îmi citești în inimă și îmi cunoști teama mea. Aceasta este izvorâtă din iubire! Iubirea Ta m-a făcut atât de slab încât nu am putut să-Ți răspund. Tu știi însă prea bine de ce își pierde puterea graiului cel peste măsură de fericit.

11.O, Asmahael, făcă-se voia Ta acum și de-a pururi! Dacă aceasta este voia Ta, vom pleca chiar acum!”

12.Asmahael i-a răspuns: “Nu dezvălui nimănui cine sunt și dispune ca toți cei care nu Mă cunosc încă să se pregătească de călătorie. În timpul acesteia, Eu te voi urma singur pe tine și pe Eva, iar în fruntea coloanei vor merge Enoh și Jared. Vom mărșălui astfel în această ordine prin pădurea cea deasă, către regiunea mai joasă dinspre mieznoapte. *Amin!*”

Capitolul 104

ASMAHAEL ÎI CERE LUI ABEDAM SĂ FIE TOVARĂȘUL SĂU DE CĂLĂTORIE

1.În continuare, Adam i-a chemat pe Enoh și pe Kenan, cărora le-a comunicat voința lui Asmahael. Aceștia i-au salutat încă odată pe copii, cărora le-au reamintit să vină și să celebreze Sabatul, după care le-au spus că pot pleca acasă pentru a-și îndeplini fericiti îndatoririle de zi cu zi.

2.Copiii și bătrânii care i-au înconjurat anterior pe patriarhi, auzind toate cuvintele rostite cu glas tare, s-au ridicat.

3.Unul dintre bătrâni l-a întrebat însă pe Enoh: “Dragul meu copil, fiu al tatălui tău Jared, care este un nepot al fiului fratelui meu, spune-mi – dacă îți este cu puțință – cine este în realitate acel tânăr care stă pe spinarea tigrului, și de unde a venit el?”

4.Căci comportamentul lui este ciudat, iar cuvintele lui strălucitoare și plăcute sunt extrem de puternice. De altfel, în sunetul fiecăruia din cuvintele sale există o siguranță și o încredere atât de mare, încât nu mă pot opri să nu cred că el ar putea muta munții din loc cu ajutorul lor, și că ar putea agita marea cu o singură respirație, într-o măsură mai mare decât o mie de furtuni simultan.

5.De aceea, aș dori să aflu de unde este acest tânăr și care este natura lui; dar după cum spuneam, nu doresc să aflu acest lucru decât dacă îți este îngăduit să-mi spui. *Amin!*”

6.Enoh i-a răspuns: “Ascultă, dragul meu părinte Abdeam, mi-ar face mare plăcere să-ți răspund dacă acest lucru mi-ar fi permis, și în iubirea ta crescândă pentru Dumnezeu vei primi în curând explicațiile referitoare la tânărul de pe tigrul.

7. Tu îi cunoști numele, ceea ce deocamdată îți este suficient. La momentul potrivit, propria ta iubire pentru Dumnezeu îți va da răspunsul complet. De aceea, Dumnezeu fie cu voi toți, acum și de-a pururi! *Amin!*”

8. Abedam i-a mulțumit lui Enoh cu o inimă profund mișcată, spunându-i: “Dragă Enoh, îți mulțumesc! Acum sunt pe deplin satisfăcut, căci mi-ai răspuns cu claritate ceea ce am dorit să aflu. Căci a dori să aflu mai mult decât locul exact al comorii, precum și maniera în care aceasta poate fi găsită, ar fi o vorbărie inutilă. Căutarea ține de propria viață a fiecăruia. De aceea, îți mulțumesc, căci tu mi-ai emoționat inima ca niciodată înainte. Cele mai sincere mulțumiri pentru tine, și întreaga mea viață pentru Dumnezeu! *Amin!*”

9. Cei doi i-au salutat apoi din nou pe copii și pe bătrâni, după care au revenit la locul lor, unde părinții lor îi așteptau deja.

10. Când au ajuns, Adam și-a binecuvântat din nou copiii, care s-au aranjat în formație, în vederea începerii călătoriei. Apoi, Asmahael s-a apropiat de Adam și i-a spus:

11. “Adam, dacă ești de acord, îngăduie-Mi să aleg pe unul din copiii tăi pentru a Mă însoți. *Amin!*”

12. Profund emoționat, Adam i-a răspuns: O, Asmahael, cum mă mai poți întreba acest lucru? Oare nu mă supun și eu bucuros, ca și întreaga Ta creație, voinței Tale?

13. Facă-se voia Ta de către noi toți, acum și de-a pururi, cu cea mai mare bucurie! *Amin!*”

14. Atunci, Asmahael a strigat cu voce tare: “Abedam! Abedam! Abedam! Dacă dorești acest lucru, ne poți urma, fiind însoțitorul Meu, căci ți-am încercat inima și am descoperit că aceasta nu ascunde nici o viclenie. Așadar, urmează-ne și nu fi îngrijorat, căci Eu te voi ajuta să cauți comoara și să o găsești, iar aceasta – ascultă-Mă – cât de curând.

15. Căci astăzi te voi da morții pentru a te putea trezi mâine la viața eternă. *Amin!*”

16. Auzind această chemare, Abedam a venit în grabă și a spus: “Te voi urma oriunde vei dori! Dă-mă morții de o mie de ori, căci cu cât mai des vei face acest lucru, cu atât mai multă viață voi primi cu siguranță înapoi de la Tine.

17. O, Tu, Cel care stai pe spinarea fiarei, iartă-mă că îți spun ceea ce simt. Sunt convins că alături de Tine nu va fi deloc dificil să descopăr marea comoară.

18. De altfel, simt că acela care Te are pe Tine se poate descurca cu ușurință fără să mai aibă nici o altă comoară. Și mai simt de asemenea că acela care Te-a descoperit pe Tine nu mai are nevoie să caute, căci el a găsit comoara reală, murind și trezindu-se din nou la viața eternă.

19. O, Asmahael, îngăduie-i sârmanului Abedam să stea alături de Tine pentru totdeauna, și nu doar pe durata acestei călătorii; dar nu în calitate de tovarăș al Tău, ci avându-Te pe Tine în inima mea, până la viața eternă. *Amin!*

20. O, îngăduie-mi să Te urmez pentru totdeauna! Facă-se voia Ta! *Amin!*”

21. Abedam s-a alăturat apoi lui Asmahael cu mare bucurie în suflet, și profund învigorat, a urmat marșul părinților alături de Acesta.

1.Mărșăluind prin pădure, păstrau cu toții tăcerea. Singur Jared nu a rămas tăcut și l-a întrebat pe Enoh: “Ascultă fiule, oare ni s-a poruncit să rămânem tăcuți de-a lungul drumului?”

2.Enoh i-a răspuns: “Nu-mi amintesc de o asemenea poruncă, exceptând sfatul de a călători întotdeauna în tăcere. Totuși, cred că acest sfat se referea mai degrabă la călătoria vieții decât la mersul picioarelor noastre”.

3.Jared i-a spus apoi: “Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că limba noastră este la fel de liberă ca și picioarele noastre și că putem vorbi după voia inimii. Te rog, așadar, să-i spui tatălui tău despre secretul lui Asmahael. Este oare el un înger încarnat, înzestrat cu întreaga putere, sau poate chiar... stop, nici un cuvânt mai mult! Pe scurt, spune-mi ce gândești. *Amin!*”

4.Enoh i-a răspuns succint: “Dragă tată, pot să-ți spun că El este... stop, nici un cuvânt mai mult! Deocamdată, El nu este decât un om, la fel ca și noi, dar plin de o putere și de o forță divină... stop, nici un cuvânt mai mult! *Amin!* Încearcă să înțelegi cuvintele mele. *Amin!*”

5.Din nou, Jared l-a întrebat: “Dragul meu fiu, Enoh, dacă așa înțelege cuvintele tale ar fi grozav. Dar având în vedere că nu înțeleg, continui să-ți pun întrebări, căci doresc să înțeleg tot ceea ce se referă la Asmahael. După discursul tău anterior, m-am simțit cât se poate de satisfăcut. Dar după ce ți-ai încheiat discursul, Asmahael a venit la noi, susținând că dacă el se mută în căminul cuiva, respectiva persoană are toate motivele să se simtă extraordinar de fericită, căci oriunde și-ar face el sălaș ar veni și viața eternă. Se pare că el mi s-a adresat îndeosebi mie, după cum mi s-a părut. Spune-mi așadar, dragul meu Enoh, crezi că un om rezonabil ar greși dacă ar lega semnificația acestor cuvinte de o ființă superioară?”

6.Cine este acela care, chiar și simbolic, poate face o asemenea declarație despre sine, ca și cum ar fi Dumnezeu Însuși?

7.Aasmahael face totuși acest lucru, fără să se refere direct la Dumnezeu, ci numai la el însuși. Dacă un om ar rosti asemenea cuvinte despre sine, pământul însuși, plin de furie și de mânie, s-ar răzbuna îngrozitor și l-ar înghiți pe răufăcător în pântecul său încins.

8.Iată, tu ești o ființă mai iluminată decât noi, ceilalți; dar ai îndrăzni tu vreodată să afirmi asemenea cuvinte despre tine însuși?

9.Sunt convins că mai degrabă ți-ai astupa gura cu țărână decât să-ți lași limba să comită un asemenea sacrilegiu.

10.Așadar, cine este acela care poate spune despre el însuși: ‘Eu sunt viața’, sau ‘Acolo unde îmi fac eu sălaș, pătrunde deopotrivă viața, da, viața eternă’?

11.Enoh, îți spun, dacă cineva face o asemenea afirmație despre el însuși, iar pământul nu îl înghite pe loc, și puternicul tigru devine un miel în prezența lui, el trebuie să fie una cu puternicul Dumnezeu, la fel cum eu, prin teama mea, nu sunt decât un om. În caz contrar, întregul pământ nu ar fi altceva decât o minciună complexă dacă ar continua să îl poarte la suprafață pe omul care a îndrăznit să lase impresia că este chiar Dumnezeu, nefiind în realitate decât un om slab, la fel ca și noi, adică exact opusul a ceea ce a demonstrat că este Asmahael, prin Cuvântul său dătător de viață.

12.Ei bine, respinge acest argument dacă poți, deși sunt convins că îți vei da toată silința să nu o faci. Totuși, de dragul Cuvântului, aș dori să ascult pe scurt opinia ta. Așadar, vorbește! *Amin!*”

13.Enoh i-a răspuns: “Dragă tată, dacă lucrurile stau așa cum crezi tu, și ele nu pot sta altfel, ținând cont de explicația ta care este perfectă, orice cuvânt în plus din partea mea este absolut superfluu. Ce să fac, să-L transform pe Asmahael în ceva ce nu este? Sau să Ți-l descriu așa cum El deja este? Acest lucru este inutil.

14.Eu sunt convins că acela care Îl iubește pe Dumnezeu în inima sa, întru spirit și adevăr, nu trebuie să se preocupe dacă Asmahael este Dumnezeu, sau dacă Dumnezeu este în El.

15.Fiecare ar trebui să fie însă profund preocupat să îl descopere pe Dumnezeu înlăuntrul lui, prin iubirea lui adevărată și pură pentru El.

16. Dacă îl iubești pe Dumnezeu, poți fi convins că Asmahael nu va avea nimic împotriva ta. Iar dacă îl iubești pe Asmahael ca și pe Dumnezeu, poți fi la fel de sigur că Dumnezeu nu te va uita în iubirea Lui. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa? *Amin!*”

Capitolul 106
KENAN ȘI MAHALALEEL
(15 iunie 1841)

1. Discuția dintre Jared și Enoh a fost auzită și de Kenan și Mahalaleel, care pășeau alături de ei, astfel încât Mahalaleel i-a adresat următoarea întrebare lui Kenan:

2. Am auzit cu urechile mele și am văzut cu ochii mei lucruri mărețe și miraculoase; dar de unde au venit aceste lucruri mărețe și miraculoase printre noi?

3. Ascultă, tată Kenan, oare de ce trăiesc acest sentiment? Cu siguranță, el nu se datorează acestei cărări micuțe și liniștite prin pădure. Cel puțin dacă ar fi fost vorba de grotă lui Adam, sau de muntele alb și fumegând din regiunea de dimineață, ori de cele șapte gheizere de pe drumul dinspre miazăzi spre apus, sau de orice alt fenomen natural. Dar nu avem în față nimic de acest gen.

4. Nu este vorba nici de ordinea noastră inversată, căci aceasta este imaterială, fie că pășesc alături de tine sau tu alături de mine, fie că Enoh se află la coadă sau în frunte, împreună cu Jared sau Adam, sau – nu, acest lucru nu mai îmi apare deloc ca fiind imaterial – fie că Asmahael pășește în fața noastră sau în spatele nostru, și alături de cine.

5. Se pare că aici există o anumită ordine patriarhală a precedenței. Eu înțeleg de ce Adam și mama Eva pășesc în spatele nostru, al tuturor, dar ce înseamnă atunci că Asmahael și Abedam sunt cu adevărat ultimii, chiar și în spatele lui Adam? Iată, tată Kenan, semnificația acestui lucru îmi scapă cu desăvârșire.

6. Jared și Enoh, care se află în fața noastră, au discutat despre o serie de lucruri ciudate referitoare la Asmahael. Cel puțin atâta lucru am înțeles și eu. Dar nu am putut auzi cu claritate toate cuvintele lor, iar pe cele auzite nu le-am putut înțelege. Un lucru este însă sigur, și anume, că am auzit o serie de lucruri mărețe, ce rezultau din puținele cuvinte perceptibile rostite de gura celor ce pășesc în fața noastră, iar trăirea pe care mi-au dat-o acestea a fost cât se poate de ciudată.

7. De aceea, îți invoc ajutorul să-mi clarifici această chestiune, care mi se pare atât de bizară; dar aceasta numai dacă dorești și tu, dragul meu tată, Kenan. *Amin!*”

8. Kenan i-a răspuns fiului său Mahalaleel după cum urmează: “Ascultă iubitul meu fiu, auzind începutul discursului tău, m-am așteptat la lucruri cu totul extraordinare.

9. Constat totuși că tu ai rămas același vechi Mahalaleel, care își deschide întotdeauna gura ca și cum ar dori să scoată perle din ea, dar în final nu apar decât stropi de scuipat. Cu ce te deranjează ordinea inversată, dacă aceasta este imaterială pentru tine? La ce îți folosesc toate aceste cuvinte? Dacă Asmahael ar sta în frunte, ar fi El altul? Ți s-ar părea El mai sublim dacă nu ar sta la coadă?

10. El este însoțit acum de către Abedam; crezi că asta înseamnă mai mult decât faptul că tu pășești alături de mine? Nu spuneai chiar tu că îți este egal dacă pășești alături de mine sau eu alături de tine? Iată, mereu faci așa: îți dorești întotdeauna ceva, iar în final nici nu mai știi ce îți dorești!

11.Ce semnificație au pentru tine grota lui Adam, muntele alb și cele șapte gheizere din regiunea de la apus, de care abuzezi pentru a-ți împodobi discursul?

12.Spuneai că te-ai simțit atât de ciudat după ce i-ai văzut pe cei doi din fața ta vorbind unul cu celălalt, deși nu ai auzit ce spuneau, și deci nu i-ai înțeles. Ce ți s-o fi părut atât de bizar în timpul discuției lor, la care nu ai putut decât să privești?

13.Ascultă dragul meu fiu, dacă dorești cu adevărat ceva, gândește-te bine în ce constă aceasta, și abia după ce ți-ai clarificat nevoia, întreabă ceea ce dorești să afli.

14.Dacă observi acum ceva particular în legătură cu Asmahael, eu te întreb: ți-ai împrumutat altcuiva urechile în momentul în care Asmahael vorbea atât de minunat în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, de ești acum atât de ignorant în ceea ce privește chestiunea principală, menționând în schimb tot felul de aspecte insignifiante pentru a-ți explica starea de uimire?

15.O, fiule, ai cam luat-o razna! Mai bine meditează asupra aspectelor esențiale, și abia apoi vino și deschideți inima în fața mea. *Amin!*”

16.Mahalaleel și-a dat însă seama că discursul lui Kenan era lipsit de substanță și că acest aparent reproș nu era altceva decât o manieră inteligentă de a evita adevăratul răspuns, dar el i-a spus cu respect tatălui său:

17.“Ascultă, dragă tată! Am impresia că nici unul din discursurile noastre nu a fost mai bun decât al celuilalt. Dar ceea ce contează este care dintre noi s-a rătăcit mai tare.

18.Iată, eu nu am pierdut nici un singur cuvânt din gura lui Asmahael, dar am considerat inutil să menționez acest lucru, fiind convins că tu ți-ai dat singur seama de aceasta, căci eu sunt tatăl lui Jared și Enoh.

19.Mai spuneai că eu nu am făcut altceva decât să îmi privesc copiii vorbind; dar îmi dau seama că tu ai dorit să ascunzi de mine unele lucruri pe care le-ai auzit – la fel ca și mine – cu ambele urechi, cuvânt cu cuvânt. Cum crezi că ți-aș fi putut spune despre experiențele mele uluitoare, generate de aceste discursuri, dacă ele nu ar fi fost adevărate? Oare nu aș fi fost atunci un mincinos ordinar în fața ta și a lui Dumnezeu?

20.Cuvintele tale mi-au dezvăluit însă ceva, dincolo de intenția ta, și anume faptul că limba ta este legată în fața mea, și că în această etapă nu ți se permite să-mi spui ceea ce doresc să știu. De altfel, nu ar fi fost deloc necesar să-mi dai un răspuns negativ atât de lung, mai gol chiar de conținut decât însăși întrebarea mea. Dacă mi-ai fi dezvăluit legătura divină care îți împiedică limba să vorbească, ai fi putut economisi cu succes efortul de a rosti atâtea cuvinte. Iată, eu am fost întotdeauna fiul tău pe deplin ascultător; atunci de ce mă judeci acum atât de greșit?

21.Dragă tată, păstrează pentru tine ceea ce trebuie să păstrezi până în momentul eliberării; nu mă privi însă ca pe un mincinos sau ca pe un căutător orb al comorilor divine. Căci tu nu mi-ai conceput decât trupul, în timp ce spiritul meu este la fel ca al tău, născut din Dumnezeu. De aceea, eu cred că nici măcar un părinte nu are dreptul să violeze acest aspect divin al copiilor săi. Este suficient faptul că spiritul este pedepsit prin constrângerea de a-și purta trupul, fiind nevoit să se descurce cu slăbiciunea acestuia, iar atunci când tatăl pedepsește trupul copiilor săi, spiritul și-a primit deja partea din mâinile călăului. Nu este nevoie de o pedeapsă și mai aspră. Dar atunci când spiritul divin al copilului se adresează spiritului divin al progenitorului său, cei doi frați nu ar trebui să se pedepsească unul pe celălalt, ci să se recunoască cu iubire ca frați întru Dumnezeu. Mână în mână și inimă în inimă, ei ar trebui să se susțină reciproc cu blândețe, pentru a ajunge la poarta de unde curge de-a pururi viața eternă a grației, compasiunii și iubirii.

22.O, dragă tată, să nu crezi că intenția mea a fost să-ți dezvălui ceva ce nu știai. O, nu, am dorit numai să mă justific în fața ta, pentru ca noi doi să putem pași din nou în mod just unul în fața celuilalt, și în fața lui Dumnezeu. Am făcut-o așadar mai mult de dragul tău decât de dragul meu.

23. Eu îți cunosc inima. Ea este la fel de pură ca și soarele din fața mea, dar constat totodată că limba și gura ta sunt acoperite de praf, și în calitatea mea de fiu adevărat, nu mă pot abține să nu îți aduc acest serviciu plin de iubire, curățându-ți limba și gura de această murdărie.

24. Căci eu am gândit astfel în sinea mea: Tată, limba ta este împodobită acum de o sublimă legătură, impusă chiar de mâna sublimă a iubirii lui Dumnezeu. De ce să rămână atunci praful? Să curățăm așadar acest praf dătător de moarte.

25. Sper că nu te vei supăra acum pe fiul tău, tată, spunându-i din nou că discursul său este o minciună parțială, și că vei recunoaște că Mahalaleel al tău nu dorește să dezlege legătura prin care Dumnezeu ți-a împodobit limba.

26. De aceea, nu fii supărat pe mine, ci continuă să fii părintele meu drag, întru Dumnezeu. *Amin!*”

27. Kenan a fost mișcat până la lacrimi de acest discurs și a sfârșit prin a-i spune fiului său: “Mahalaleel, am greșit atunci când am condamnat primul tău discurs, căutându-i hibe, deși în inima mea eram convins de adevărul său profund.

28. Tu dispui de o lumină justă, care este mai mare decât a mea. Tu vei descoperi ceea ce eu am fost nevoit să-ți ascund mai rapid decât voi fi eu în stare să înțeleg în întregime. De aceea, rămâi fiul meu drag și fratele meu mult iubit, pentru totdeauna! *Amin!*

29. Ascultă-mă, ca frate întru Dumnezeu, acum și de-a pururi! *Amin!*”

Capitolul 107

DESPRE ȘIRETENIE

1. După discuția dintre Kenan și Mahalaleel, care a urmat celei dintre Jared și Enoh, Seth și Enos erau și ei cât se poate de dornici să schimbe în secret câteva cuvinte unul cu celălalt. Această dorință a apărut mai întâi la Seth, și ea nu a făcut decât să o trezească pe cea a lui Enos. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

2. Seth își dorea foarte mult să afle ce credea Enos despre Asmahael, dar mai exista și un alt motiv pentru care Seth dorea să-l întrebe pe Enos despre Asmahael, și anume, un fel de teamă de a nu fi întrebat el primul.

3. Căci el se gândea astfel în sinea lui: “Dacă fiul meu mă va întreba primul, oare ce aș putea să-i spun?”

4. Dacă în schimb îl voi întreba eu primul, el va trebui să-mi răspundă, și astfel, voi putea asculta multă vreme răspunsul său, care cu siguranță nu va fi lipsit de semnificație. Ulterior, el nu va mai dori să-mi pună nici o întrebare, și în această manieră simplă și inofensivă, mă voi feri de la a dezvălui ceea ce nu trebuie să dezvălui. Așadar, *amin!*”

5. Și astfel, Seth l-a întrebat pe Enos: “Ascultă, dragul meu fiu Enos! De vreme ce cei din fața noastră, care ne sunt un fel de ghizi, discută despre Asmahael, de ce nu am face și noi același lucru, atâta vreme cât nu ni s-a ordonat să nu o facem? Aș dori foarte mult să-mi vorbești despre Asmahael.

6. Ce crezi tu despre El? Iar aceasta încă de la început, de când El a venit la noi. Deși prima Lui apariție în mijlocul nostru a părut de-a dreptul insignifiantă, efectele cuvintelor Lui se dovedesc cu totul extraordinare acum, lucru care nu a scăpat cu siguranță spiritului tău plin de pace.

7. Iată, aș dori așadar să ascult părerea ta în legătură cu el. Poți începe să vorbești. *Amin!*”

8.Șiretenia lui Seth era justificată de data aceasta, căci ea s-a datorat numai mării sale iubiri față de Mine, dar viclenia nu este prin ea însăși un lucru bun, căci ea are o natură duală și se opune ordinii iubirii, chiar dacă nu se opune iubirii în sine. Din punct de vedere fizic, ea ar putea fi comparată cu natura duală a unui om pe care natura l-a mutilat, astfel încât el s-a născut pe jumătate bărbat, pe jumătate femeie. Cine s-ar putea mărita cu un asemenea hermafrodit, și ce fecioară ar putea concepe un prunc cu o asemenea ființă, ale cărei organe nu pot fi folosite nici pentru a concepe, nici pentru a primi concepția?

9.Totuși, o asemenea ființă își iubește semenii perfecți, care o iubesc la rândul lor, și astfel, ea nu este împotriva iubirii. Ea nu se integrează însă în ordinea acestei iubiri, singura care poate aduce fructe, acesta fiind de altfel și cazul surorii ale spirituale – șiretenia. Căci ea nu poate impregna nimic cu viață și nu poate fi impregnată ea însăși de viață, nefiind altceva decât o fraudă, deși într-o manieră inocentă, enervându-l întotdeauna mai mult sau mai puțin pe cel dezamăgit, care are dreptul să-l întrebe pe cel șiret: “De ce a trebuit să cad în capcana șireteniei tale, chiar și pentru un scop bun? Și de ce a trebuit ca fratele meu să se ascundă de mine, chiar și pentru a realiza ceva bun? Oare nu este lucrul bun deja bun, nemaifiind nevoie de șiretenie pentru a deveni bun? Sau oare sunt eu rău, ori am fost rău, pentru a fi cucerit în favoarea binelui prin șiretenie?”

10.Dacă șiretenia este accesibilă celui rău, înseamnă că ea trebuie să fie rea ea însăși; căci dacă ea ar fi bună, cel rău ar fi alungat-o de la el”.

11.Cam aceasta era maniera în care a acționat Seth asupra lui Enos, convins fiind că se descurcă foarte bine. El a căzut însă în propria sa capcană, iar dacă Asmahael nu ar fi intervenit în favoarea lui, Seth ar fi apărut în fața fiului său într-o lumină foarte proastă. Acest lucru vă va deveni evident după răspunsul inocent și cinstit al lui Enos:

12.“Dragă tată, de ce mă întrebi ceea ce eu însumi doream și trebuia să te întreb pe tine? Adevăr îți spun, această întrebare mă chinuie deja de mai multă vreme, și tocmai mă pregăteam să ți-o pun; văd însă că mi-ai luat-o înainte.

13.Dar întrucât în această privință eu mă aflu în plină noapte, și nu pot străluci precum o stea în fața ta, în timp ce din câte știu și intuiesc, tu te aflu în plină zi, sau cel puțin la începutul amurgului, te rog să-mi oferi și mie puțină lumină din această zi a ta.

14.Tu însuși mi-ai spus de atâtea ori că întreaga lumină provine de sus. Cum aș putea eu să strălucesc acum către tine, de jos în sus?

15.Dorești poate să încep acum o conversație – inutilă și zadarnică – despre ceva care îmi este pe deplin necunoscut și incomprehensibil?

16.Ascultă, tată, deoarece este inutil să vorbesc despre Asmahael, îmi iau libertatea să-ți adresez aceeași întrebare. De aceea, fii atât de bun și spune-i fiului tău, care este atât de sărman și ignorant, ceea ce doreai să auzi de la el.

17.De altfel, întotdeauna a existat obiceiul ca în ceea ce privește lucrurile extraordinare, copiii să fie instruiți de către părinții lor, iar eu nu am nici o intenție să încalc această ordine străveche și sfântă, ca să nu mai vorbim de tentația ta părintească, astfel încât aștept acum cu toată încrederea să aud de la tine, dragă tată, clarificarea acestei chestiuni, purtându-ți deja în inimă o recunoștință de copil.

18.O, dragă tată, nu te ascunde de mine, și oferă-mi lumina dorită! *Amin!*”

STÂNJENEALA LUI SETH

1.Când Seth a primit în locul răspunsului pe care îl aștepta cu anxietate o contra-întrebare, el a devenit extrem de stânjenit, fiind incapabil să rostească vreun cuvânt.

2.Enos a observat această stânjeneală și l-a întrebat: “Dragă tată Seth, tu, care ești o imagine a lui Adam, la fel cum Adam este o imagine a lui Dumnezeu, spune-mi cel puțin de ce păstrezi acum tăcerea în legătură cu întrebarea pe care ți-am pus-o. Oare am greșit atunci când ți-am pus această întrebare, în condițiile în care nu știam nimic care ți-ar fi putut servi drept răspuns?”

3.S-a spus încă din cele mai vechi timpuri că o asemenea întrebare este absolut liberă, iar răspunsul nu este altceva decât o explicație adusă întrebării.

4.Dar cine poate fi obligat să răspundă dacă nu poate lumina prin nimic întunericul întrebării?

5.Tu m-ai întrebat în legătură cu o lumină pe care eu nu am primit-o încă, astfel încât am fost nevoit să devin debitorul tău. Tocmai de aceea, eu am cerut în noaptea mea lumina care ar fi trebuit să-ți servească drept răspuns, dar nu ți-am impus prin nimic necesitatea de a-mi răspunde, dragul meu tată, ci te-am rugat numai să-mi arăți dacă am greșit atunci când ți-am urmat exemplul.

6.De multă vreme există printre noi obiceiul ca drepturile taților să fie transferate fiilor, iar cele ale mamelor fiicelor, drepturi pe care Creatorul le-a introdus deja în natura tuturor lucrurilor. Dacă în cazul de față am simțit nevoia să fac și eu apel la acest drept firesc, spune-mi, dragă tată, dacă poți să-mi reproșezi ceva.

7.Este oare împotriva ordinii dacă fiului îi lipsește lumina în chestiunea particulară de care l-a întrebat tatăl său? Este oare greșeala mea dacă nu pot aduce lumina în această chestiune? Și este oare greșit ca eu, în calitate de fiu, să-i cer părintelui meu un sfat în această privință?

8.Iată, sunt convins că nu am greșit cu nimic și această acțiune a mea este justificată în fața ta, a lui Adam și a lui Dumnezeu; întrebarea mea nu ascunde nimic și are doar intenția deschisă de a afla adevărul, astfel încât poți să mă consideri demn să primesc un răspuns, arătându-mi cel puțin calea, dacă nu dorești să-mi oferi o explicație deplină. *Amin!*”

9.Seth i-a răspuns: “Dragă Enos, așteaptă puțin, căci eu nu am limba binecuvântată a lui Enoh sau Kenan, astfel încât să îți pot da pe loc răspunsul cel bun. Ai puțină răbdare cu mine, iar în curând vei primi un răspuns; că va fi o altă noapte, sau o lumină nouă, vei afla atunci.

10.Nu trebuie să-mi vorbești despre drepturile tale, pe care le cunosc și eu la fel de bine, și nici despre obiceiurile străvechi, care vor rămâne foarte bune până la sfârșitul timpurilor, căci eu însumi te-am învățat despre ele. Cât privește însă răspunsul meu, acesta nu este deloc ușor, și necesită o anumită perioadă pentru a cântări cu atenție cele ce trebuie spuse. De aceea, ai puțină răbdare, și în curând va apărea ceva, fie că va fi noaptea, sau o lumină nouă. *Amin!*”

11.După care, Seth s-a gândit în sinea sa: “Of, ce prostie am putut să fac, din nou! Oare de ce a trebuit să-mi manifest șiretenia în fața propriului meu fiu, născând astfel în el dorința de a afla mai multe, cât se poate de firească, de altfel. Dar ce folos de vreme ce nu pot să i-o satisfac...”

12.Ce aş putea să-i răspund după ce va trece scurta perioadă de răgaz pe care i-am cerut-o?

13.Să nu-i spun nimic a devenit acum imposibil, căci această atitudine s-ar opune dreptului divin la primirea răspunsului mult așteptat, potrivit promisiunii făcute.

14.Nu am voie să rostesc adevărul, iar o minciună încă și mai puțin.

15.O, Asmahael, Asmahael, abia acum înțeleg cât de dificilă este respectarea unei legi, chiar și a uneia ușoare.

16.O, Asmahael, dacă nu mă vei ajuta iarăși, îmi voi încălca promisiunea! O, nu mă lăsa să mă scufund în noaptea densă a ruinei! *Amin!*”

1. Tot discutând astfel între ei, patriarhii au parcurs fără să-și dea seama jumătate din distanță, moment în care Adam a dorit să se odihnească puțin, căci se făcuse deja ora unsprezece (după sistemul vostru de calculare a timpului), iar soarele începuse să ardă puternic.

2. De aceea, puțină odihnă sub umbra răcoroasă a arborelui Bahania era tot ce-și dorea Adam. Locul era bine ales, mai întâi pentru a-și recâștiga puterea, apoi din cauza răcoarei, și în al treilea rând datorită unui izvor cu apa foarte rece și bună la gust, binecunoscut patriarhilor, și căruia Adam îi atribuisese întotdeauna anumite calități cu totul particulare de revigorare a trupului.

3. Așadar, patriarhii s-au așezat aici, laudându-Mi Numele cu toată fervoarea. Iar cei care Mă recunoscuseră deja s-au bucurat, mai puțin Seth, a cărui promisiune făcută și Enos îi oprima inima.

4. Adam a observat imediat că ceva nu era în regulă cu Seth, și l-a întrebat: “Ascultă, iubitul meu fiu, spune-mi ce te îngrijorează.

5. Căci văd că respiri precum cineva care numără acolo unde nu există numere, sau nimic de calculat. Ce s-a întâmplat? Deschide-ți gura în fața mea, și inima în fața Aceluia care pășește printre noi. *Amin!*”

6. Seth a devenit încă și mai stânjenit, căci Enos se afla lângă el, astfel încât s-a dovedit incapabil să rostească vreun cuvânt.

7. Abia acum a ieșit Asmahael în față și l-a ajutat pe sârmanul Seth să iasă din dilema sa, cu următoarele cuvinte:

8. “Dacă cineva cade într-o capcană, într-un fel sau altul, prin cuvânt sau prin faptă, deoarece el nu este la fel de elocvent ca și cel care l-a prins în capcană, greșeala nu îi aparține celui căzut în capcană, ci celui care a întins-o.

9. Căci dacă lupul prinde un măgar ale cărui picioare sunt mai lente decât cele ale lupului, cine ar putea condamna măgarul pentru că s-a lăsat prins și sfâșiat de lup? Este evident că lupul, care este mult mai rapid, este singurul responsabil de prinderea prăzii sale, căci el a făcut uz de agilitatea sa în locul greșit, în loc să-și pună la încercare viteza alături de căprioare, cerbi, antilope de munte și alte animale rapide ale pădurilor.

10. În cazul în care pentru propria sa plăcere, lupul îi permite măgarului să-l prindă pe el, iar acesta, în stângăcia lui, îi zdrobește capul lupului cu copita sa grea, greșeala îi aparține în totalitate lupului, care s-a lăsat prins cu bună știință, punându-se astfel la dispoziția măgarului și a stângăciei sale. Seth, Mă înțelegi?

11. Cu cine ții mai mult, cu lupul sau cu măgarul? Iar dacă ai vreun pic de înțelepciune, spune-Mi, ce ți-a împiedicat picioarele, de nu ai ținut seama, cu toată schema ta șireată, de modul în care va reacționa măgarul atunci când va prinde lupul neglijent?

12. Ascultă, nu legea – așa cum te gândeai tu în mod prostesc – ci propria ta prostie te pedepsește astfel.

13. Cine te-a pus să-l întrebi pe Enos, care era încă orb, exact ceea ce Dumnezeu Însuși ți-a poruncit să nu revelezi deocamdată?

14. Iată, în șiretenie nu se ascunde nici cea mai mică scânteie de înțelepciune, căci există o mare diferență între prudența smerită și șiretenie. Prudența merge sigură pe drumul său, în timp ce șiretenia este nevoită să se supună adeseori prostiei.

15. De data aceasta vei fi ajutat, căci ai acționat în virtutea iubirii. Pe viitor asigură-te însă că măgarul nu se apropie prea mult de capul tău cu copita sa, căci în caz contrar, ai putea păți ce a pățit lupul din fabulă.

16. Cât despre tine, Enos, așteaptă-ți răspunsul până mâine; vei fi ultimul care îl vei primi, căci ai făcut presiuni asupra tatălui tău și ai dat emoții inimii sale. De aceea, așteaptă până mâine. *Amin!*”

Capitolul 110
PUTEREA MIRACULOASĂ A LUI ASMAHAEL
(18 iunie 1841)

1. După aceste cuvinte, Asmahael s-a dat jos de pe animal și i-a spus: “Haehaera, poți să pleci, căci ți-ai făcut datoria și nu mai este nevoie de tine!” Iar animalul a dispărut instantaneu.

2. Patriarhii au rămas uluiți în fața acestui spectacol; nici chiar Enoh nu a rămas impasibil, iar Abedam nu era sigur dacă este treaz sau visează, căci ei nu au văzut animalul plecând, ci dispărând pur și simplu în neant.

3. Apoi, Asmahael s-a retras, lăsându-i pe patriarhi să se odihnească, puși pe gânduri, îndeosebi aceia care nu știau încă Cine era de fapt Asmahael.

4. Atunci, Jared i-a făcut semn cu cotul lui Enoh și i-a spus: “Enoh, ce spui de asta? Unde o fi dispărut animalul?”

5. El nu a intrat în pământ, nici nu a fugit la suprafața pământului, nici nu a zburat în aer. A dispărut instantaneu din fața ochilor noștri și nu a lăsat nici o urmă. Și toate acestea s-au petrecut ca urmare a unui simplu cuvânt din partea lui Asmahael.

6. Nu, dragul meu fiu, cine poate înțelege așa ceva, știe cu siguranță mai multe decât mine și decât tine.

7. Iată, dacă fiul tău, Methuselah, și fiul său, Lameh, în vârstă de cel mult 40 de ani, ar fi asistat la aceasta, indiferența lui Methuselah ar mai fi slăbit cu siguranță, iar optimismul lui Lameh ar fi fost înfrânat.

8. Aș fi dorit să-i iau cu mine, dar nu știam care este voința lui Adam în acest sens. În plus, m-am gândit că soției tale i-ar fi lipsit suportul lor plin de iubire, având în vedere că tu aveai să lipsești, fiind oricum chemat de Adam să locuiești alături de el, astfel încât nu puteai locui în coliba noastră comună.

9.Lameh ar fi fost încântat să vină cu noi, dar părintele Adam nu îl prea simpatizează, din cauza neastâmpărului său și a faptului că vorbește încontinuu, deși mie unul nu mi se pare că ar spune prostii.

10.Pe scurt, mi-e dor de ei, și cred că ar fi bine ca și ei să fie aici, cu noi.

11.Of, eu nici nu-mi cunosc simțămintele, și mi se pare că vorbesc cam dezlânat.

12.Ce crezi, am greșit dacă i-am chemat în secret să ne întâlnească în regiunea de miazănoapte?

13.O, ce bine ar fi fost dacă i-aș fi chemat să vină aici, cu ceva provizii pentru Adam! O, Enoh, totul mi se pare atât de ciudat! Te rog, spune-mi ceva care să mă liniștească! *Amin!*”

14.Enoh și-a îmbrățișat atunci tatăl și i-a spus: “Dragul meu tată, ce inimă bună poți avea! Crede-mă, Tatăl cel mare și preasfânt nu lasă asemenea inimi să flămânzească multă vreme, și intuiesc că El ne-a făcut deja o surpriză în acest sens.

15.Privește la drumul care conduce către miazănoapte; se pare că cei doi copii ai noștri se grăbesc deja către noi, și îl văd pe Asmahael grăbindu-se să-i întâmpine.

16.O, tată Jared, acum toate dorințele mi s-au împlinit; iubirea mea pentru Dumnezeu și pentru tine nu mai poate fi oprită de nimic, așa încât îngăduie-mi să-L iubesc pe Domnul și să păstrez tăcerea în fața Lui și a ta! *Amin!*”

Capitolul 111

ASMAHAEL ÎI ADUCE PE METHUSELAH ȘI PE LAMEH

1.Întregul grup al patriarhilor a rămas foarte surprins. Văzându-i însă și pe cei doi descendenți ai lui Enoh alături de Asmahael, Adam l-a întrebat pe Enoh:

2.“Cine le-a spus celor doi să vină, în condițiile în care eu nu doream ca ei să ne însoțească, căci unul este prea indiferent, iar celălalt prea exaltat și imposibil să rămână serios?”

3.Enoh i-a răspuns: “Iată, tată Adam, în parte, acest lucru s-a datorat iubirii părintești a lui Jared, care mi-a ținut locul, dar în principal, a fost mâna Celui care pășește alături de ei.

4.Dacă îl cunoști, cum de mai poți întreba de ce face Domnul așa ceva?”

5.O, bucură-te alături de mine că marele Dumnezeu își găsește plăcerea în ceea ce în fața lumii apare ca fiind inferior, îl favorizează pe cel insignifiant și se grăbește să-l ajute pe cel slab în ochii noștri.

6.O, laudat fie de-a pururi marele și preasfântul nostru Dumnezeu și Părinte. *Amin!*”

7.Adam a fost mișcat până la lacrimi, drept pentru care Mi-a mulțumit și el în adâncul inimii sale, acum împăcată.

8.Între timp, Asmahael i-a adus pe cei doi în fața patriarhilor, cărora le-a adresat următoarele cuvinte:

9.“Ascultați, voi toți, care sunteți prezenți în trup și spirit, întru iubire și credință, și îndeosebi aceia dintre voi care discriminați între unii și alții, spunând: ‘Acesta este favoritul meu, căci el îmi ascultă întotdeauna inima. Viața lui s-a născut cu adevărat din mine, căci ea corespunde pe deplin voinței mele!’ Și tot voi spuneți: ‘În schimb, nu-mi place și nu-l iubesc pe acest copil, sau această persoană, care nu s-a conformat dorințelor inimii mele, voința mea fiindu-i complet străină,

căci el nu respectă în întregime ceea ce îmi face mie plăcere. Dacă eu vreau să mă odihnesc, el sare în sus; dacă vreau să merg, el zburdă în jurul meu. Atunci când ar trebui să vorbească, el păstrează tăcerea, în timp ce atunci când ar trebui să fie tăcut, nimeni nu-l mai poate opri din vorbit. Când ar trebui să meargă, el se așează să se odihnească, iar când ar trebui să fie treaz, adoarme, după care bate câmpii despre visele sale'. Și astfel îi judecați pe toți aceia care nu corespund standardelor voastre, izgonindu-i din inimile voastre, căci ei nu se conformează iubirii voastre de sine. Observați cât de injustă este judecata voastră.

10. Atunci când Dumnezeu a adus omul la existență, oare l-a creat El ca un blestem, sau ca o binecuvântare?

11. A făcut Dumnezeu vreodată o diferență între oameni, în afara celei naturale, dintre sexe? V-a dat El vreodată o poruncă prin care v-a spus că acești copii și aceste popoare care nu evoluează în conformitate cu iubirea voastră de sine merită numai disprețul vostru, și că trebuie să-i iubiți și să-i respectați numai pe aceia care nu au niciodată o altă voință decât aceea a inimilor voastre?

12. De vreme ce acționați astfel, fără să vă fi poruncit nimeni, de ce mai blestemați sclavia din ținuturile de jos, care nu reprezintă altceva decât o dezordine a nopții ce a rezultat din propriul vostru dezechilibru? Și cum de puteți face sclavi din propriii voștri copii?

13. 'Oare nu sunt Eu – a spus Domnul – și Părintele copiilor voștri, la fel cum sunt și al vostru?

14. Și nu am Eu dreptul să le dăruiesc și copiilor voștri aceeași voință liberă ca și vouă? Iar dacă am făcut acest lucru – care vă enervează atât de tare – sunt oare Eu răspunzător în fața voastră?

15. Dacă voi – cei bătrâni – nu sunteți răspunzători în fața copiilor voștri pentru voința voastră liberă, cum puteți aștepta asta de la Mine, care vă îmbrățișez pe voi toți cu aceeași iubire, nu ca voi, care îi iubiți pe unii mai mult, pe alții mai puțin, iar pe alții deloc?

16. Arătați-mi un loc de pe suprafața pământului pe care să nu fi căzut niciodată o picătură de ploaie, sau care să nu fi fost încălzit niciodată de razele soarelui, ori în care o picătură să fi fost mai umedă decât cealaltă.

17. Adevăr vă spun: Nu există servitute mai grea decât cea a voinței încăpățanate, care nu ține cont decât de propria sa iubire de sine, și datorită căreia toată lumea trebuie să respecte voința unui singur individ!

18. De vreme ce Tatăl preasfânt, etern, înțelept și plin de iubire, le-a dăruit tuturor propria sa voință liberă, la fel ca și propria sa inimă, oare este corect ca părintele să nu accepte niciodată activitatea și viața liberă a fiului său adult?

19. Eu vă spun: deși este preferabil ca fiul să își asculte tatăl de-a lungul întregii sale vieți și să nu i se opună niciodată, este încă și mai firesc ca tatăl să își crească astfel copilul, încă de la naștere, încât acesta să devină capabil să acționeze liber și independent, iar în calitate de bărbat liber, să se întoarcă plin de iubire la tatăl său și să-i spună:

20. "O, tată, iată, fiul tău s-a întors și dorește să facă tot ce îi stă în puteri pentru a te ajuta'.

21. Spuneți-Mi, oare nu este mai bine așa decât să îi spuneți fiului vostru: 'Vino și susține-mă!', iar acesta să vină și să vă asculte, deși în mod normal el nu ar fi îndrăznit niciodată să facă acest lucru, dacă nu l-ați fi chemat?

22. O, observați câtă discriminare există încă între voi și cât de puțin semănați cu Acela care dorește să facă din voi copiii Lui eterni!

23. Priviți frunzele acestui copac uriaș, care vă protejează acum de razele fierbinți ale soarelui și cumpăniți în sinea voastră dacă există vreo frunză care este mai demnă de prețuirea voastră decât alta.

24. Știu ce vă veți spune: 'Acum nu există nici o diferență; dar dacă frunzele ar fi fost comestibile, atunci cele mai mari ar fi mai valoroase decât cele mai mici'.

25. Ați făcut astfel o estimare; dar cine este acela dinlăuntrul vostru care a putut discrimina? Oare îmi puteți da un alt răspuns sincer, decât că a fost vorba de iubirea voastră de sine, cea care pofteste întotdeauna după ceva, uitându-L complet pe Creatorul care ar fi putut destina frunzele cele mici pentru un scop chiar mai sublim decât pe cele mari, care v-au tentat imediat stomacul?

26. Atunci când construiți o scară, de ce faceți treptele de jos mai puternice decât pe cele de sus?

27. Vă spun Eu de ce, deși voi cunoașteți prea bine răspunsul: treptele de jos nu vă sunt mai de folos ca cele de sus, chiar dacă sunt mai puternice decât acestea. Căci atunci când sprijiniți scara voastră de pom, oare nu sunt treptele de sus cele care vin în contact cu fructele?

28. Adevăr vă spun: am să-Mi construiesc și Eu o scară, formată din oameni, pe care am s-o sprijin de pomul vieții, care se ridică de la solul pământului până în cerul întregii vieți. Fericite vor fi treptele Mele de sus, căci numai ele vor atinge viața, în timp ce cele puternice, de jos, vor aștepta sub întreaga greutate să picure deasupra lor măcar o picătură din viața de sus.

29. Meditați și urmăriți să înțelegeți corect cuvintele Mele, și nu vă mai judecați copiii după măsura iubirii voastre de sine, ci în funcție de libertatea și iubirea divină. *Amin!*”

Capitolul 112

LAMEH ȘI METHUSELAH DISCUTĂ CU STRĂINUL

1. Auzind acest discurs, Adam și ceilalți patriarhi au fost îngroziți într-o asemenea măsură, încât nici unul nu a îndrăznit să rostească vreun cuvânt împotriva lui, drept pentru care s-a lăsat o tăcere prelungită.

2. Cei doi nou-sosiți nu aveau idee ce se petrece, și ce le spusese Asmahael părinților.

3. De aceea, ei se gândeau în sinea lor că părinții trebuie să fie supărați mai întâi de toate de sosirea lor întârziată, iar în al doilea rând, din cauza cuvintelor străinului care îi adusese și care păreau să fie în favoarea lor.

4. Lameh l-a întrebat atunci pe Methuselah cu voce înceată: “Tată, ce vom face acum? Oare e cazul să o ștergem și să îi părăsim pe părinți, care par să fie supărați pe noi, sau să rămânem și să suportăm cu răbdare reproșurile lor?”

5. Cine o fi tânărul care ne-a întâmpinat cu atâta iubire și care ne-a condus apoi către părinți?

6. Cuvintele sale par să fie foarte importante, căci părinții le-au ascultat cu mare atenție și nu dau semne că au curajul să le răspundă.

7. O, tată, gândește-te cum e mai bine să facem, iar apoi spune-mi și mie, dacă aceasta ți-e voia. *Amin!*”

8. Methuselah i-a răspuns însă foarte concis fiului său, spunându-i: “Dragul meu fiu, gândește-te mai bine dacă putem face ceva pentru a îmbunătăți situația în care ne aflăm prin vreo nouă acțiune.

9. Dacă vom rămâne, de vreme ce nimeni nu ne alungă, părinții noștri vor rămâne tot ceea ce sunt, adică propriii noștri părinți, iar noi, copiii lor. Dacă plecăm fără ca ei să ne ceară acest lucru, ei vor continua să rămână părinții noștri, iar noi vom da dovadă atunci de lipsă de respect și de neascultare, ceea ce ei ar putea să ne reproșeze, căci fiind părinții noștri, ei ne iubesc mai mult decât putem înțelege noi.

10. Eu pornesc întotdeauna de la principiul care este simultan și principiul tatălui meu, Enoh, și anume: ‘Tăbește-l pe acela care este supărat pe tine, și în curând vei avea un prieten în plus!’.

11. Haide să facem și noi la fel, iar părinții nu vor fi dezamăgiți de noi; de asta te asigur.

12. Totuși, în ceea ce îl privește pe tânărul atât de prietenos, mă întreb și eu cine poate fi, de unde a venit, cum de a fost admis în compania părinților și ce face el de fapt aici.

13. Că este mai înțelept decât tine și decât mine la un loc, asta ne-a demonstrat deja prin cuvintele sale. Iar faptul că aceste cuvinte au o putere ascunsă este demonstrat cu claritate de starea reală sau aparentă de uluire a părinților noștri. Deocamdată, nu este nevoie să știm mai mult; de aceea, vom aștepta cu răbdare pentru a vedea ce se întâmplă. *Amin!*”

14. Apoi, Asmahael s-a apropiat de ei și le-a spus: “Ascultați-mă, este bine că vă aflați acolo unde sunt Eu și nu trebuie să vă îngrijorați sau să vă temeți de nimic. De aceea, rămâneți aici, alături de Mine. Căci cel care stă acolo unde sunt Eu se află în siguranță și și-a găsit un sălaș permanent întru Acela care îi acceptă pe toți cei care au o inimă plină de credință.

15. Veți înțelege în curând ceea ce nu înțelegeți acum, și odată cu această înțelegere veți obține viața, atunci când Mă veți recunoaște pe Mine.

16. Oricum, bucurați-vă, căci nu vă aflați departe de Mine. Ascultați și încercați să înțelegeți! *Amin!*”

Capitolul 113

ENOH LE VORBEȘTE LUI METHUSELAH ȘI LUI LAMEH

(25 iunie 1841)

1. Cei doi au rămas uimiți de aceste cuvinte ale lui Asmahael. Iar după ce acesta a făcut câțiva pași mai departe, Lameh i-a spus lui Methuselah:

2. “Tată, ce crezi de acest discurs succint al tânărului? Mie mi se pare că el are o părere extrem de înaltă despre sine. Cuvintele lui o demonstrează cu claritate: ‘Este bine că vă aflați acolo unde sunt eu!’ De ce nu spune: ‘Este bine că vă aflați acolo unde se află Adam și copiii lui Dumnezeu?’

3. Iată, sunt câteva lucruri pe care nu reușesc încă să le înțeleg. De aceea, spune-mi, dacă ești de acord și dacă cunoști răspunsul, cum îți se par toate acestea și ce crezi despre acel tânăr? *Amin!*”

4. Dar atunci, Enoh s-a îndreptat către ei și i-a corectat, spunându-le: “Ascultați-mă, copiii mei, dacă eu țin în mână o piatră, și dacă cineva vine și mă întreabă: ‘Prieten, ce ții tu în mână?’, iar eu îi arăt ce am în mână, dar el mă întreabă din nou: ‘Ce e cu piatra aia?’, nu vi se pare corect să îi răspund: ‘Ce te privește pe tine? Este o piatră pe care o țin în mâna mea, nu un obstacol pentru tine.

5. De vreme ce nu este o povară pentru tine, de ce îți faci griji în legătură cu ea? Dacă eu sunt fericit cu povara mea, nu ar trebui să mă întrebi cu atâta îngrijorare de ce fac acest lucru!’

6. Este vreun om capabil să strângă o piatră în mâna sa atât de tare încât să o pulverizeze, transformând-o în praf? Sunt convins că nimeni nu va încerca acest lucru.

7. Oare nu este mai practic să iei piatra în mână decât să te izbești de ea pe drum și astfel să te rănești la picior? În mod similar, cine ar fi tentat să se îndepărteze de propria sa viață?

8. Bine, dar dacă are viața, de ce acționează el ca și cum nu ar fi primit-o niciodată, ca un om orb față de tot ceea ce îl înconjoară?

9. În fond, ce știe omul? Oare nu provine tot ceea ce știe el de la Dumnezeu? Cum își poate el imagina că poate gândi *în afara* lui Dumnezeu, ca și cum și-ar fi autosuficient și nu ar mai avea nevoie de părerea lui Dumnezeu? Dar după ce el începe să facă speculații, el continuă astfel până când se conduce singur către ruină.

10. La fel faceți și voi acum, întrebați și faceți speculații. Dar dacă eu v-aș spune acum: ‘Eu, Enoh, sunt tatăl vostru!’ – ce semnificație ar avea această afirmație pentru voi?

11. Dacă v-aș spune așa ceva, mi-ați putea oare reproșa că am o părere prea bună despre mine însumi? Oare nu sunt eu și în realitate ceea ce limba mea afirmă că sunt?

12. Ce se va întâmpla dacă cel orb va începe să judece? Cum se poate aștepta acela care nu vede nici măcar ziua, ca noaptea să-l ilumineze?

13. Dacă nu puteți înțelege nici măcar *cuvintele* lui Asmahael, ce semnificație strâmbă ar putea avea judecata voastră asupra lui Asmahael?

14. Dar dacă v-aș întreba: ‘Ce este creșterea unui trandafir și ce este trandafirul însuși?’, ați păstra cu siguranță tăcerea.

15. De ce vă tot întrebați cine este Asmahael? Eu vă spun un singur lucru: așteptați până mâine și totul vă va fi explicat. Deocamdată, rămâneți însă alături de Asmahael și manifestați cel mai înalt respect posibil față de fiecare cuvânt al lui! *Amin!* Acum încercați să înțelegeți ceea ce v-am spus! *Amin!*”

Capitolul 114

NERĂBDAREA LUI LAMEH ȘI RĂSPUNSUL LUI METHUSELAH

1. După ce Enoh le-a recomandat celor doi să asculte cu cea mai mare atenție fiecare cuvânt al lui Asmahael, el i-a părăsit și s-a îndreptat către părintele Jared, așteptând acolo un semn pentru a putea continua călătoria către miazănoapte. Dar acest semn nu i-a fost dat prea curând, căci ziua era foarte călduroasă, iar bătrânii părinți savurau răcoarea și odihna sub frunzișul des al arborelui *Bahania* (numit și *Bahania*).

2. Cei doi nu au rămas însă deloc liniștiți, în special Lameh, care a rupt tăcerea și a început din nou să vorbească:

3. “Ascultă, tată Methuselah, ce a mai fost și toată această poveste? Ce a vrut să spună părintele Enoh – căruia oricum nu i-am cerut nici o explicație – cu cuvintele sale?”

4. Toată lumea pare să fie atât de încordată acum. Fiecare cuvânt este o predică, iar tatăl îi vorbește fiului de parcă acesta nu ar fi demn să vorbească la rândul său; iar fiul pare să ignore adeseori cu desăvârșire cuvintele tatălui său, sau cel puțin să nu le înțeleagă. Iată, așa ceva se petrece chiar cu noi doi. Părintele Enoh ne-a vorbit, iar eu unul nu am înțeles nimic, exceptând faptul că ar trebui să rămânem în apropierea lui Asmahael, și că tot restul îl vom înțelege mâine.

5. Dar ce a vrut să spună cu piatra și cu viața și cu sfatul și cu judecata, toate acestea sunt pentru mine, dragă tată, de parcă nici nu le-aș fi auzit.

6. Dacă tu ai înțeles ceva, dragă tată, explică-mi și mie. Dar dacă și tu ai înțeles tot atât cât mine, nu ne mai rămâne decât să urmăm exemplul bunicilor noștri și să așteptăm cu răbdare până mâine, în Numele marelui Dumnezeu, când vom vedea ce fruct al luminii va apărea. Așa că dacă știi ceva, spune-mi și mie, dragă tată. *Amin!*”

7. Methuselah i-a răspuns fiului său: “Iubitul meu fiu, oricine și-ar propune să răspundă la toate întrebările tale ar avea nevoie de zece limbi și de tot atâția plămâni. Căci viața ta nu este altceva decât un lung șir de întrebări nesfârșite, iar pe pământ nu a crescut încă copacul suficient de înalt și de puternic pe care să se poată coace un fruct suficient de mare pentru a putea conține răspunsul la toate întrebările tale.

8. Ce ai vrea să-ți răspund? Nu ai auzit cuvintele lui Asmahael, iar apoi, cele ale părintelui Enoh?

9. Meditează în tăcere asupra lor, iar dacă asta este voința Domnului, vei primi gradat din ce în ce mai multă lumină asupra lor. Căci ce înseamnă tot ajutorul nostru, întreaga noastră lumină, dacă ea nu ne este dată de sus?

10. Orice ajutor uman este inutil și toată lumina oamenilor nu înseamnă nimic altceva decât cel mai crunt întuneric. Dacă oamenii doresc să se ajute unii pe ceilalți, ei nu fac altceva decât să se rănească unii pe alții. Iar dacă cineva dorește să ilumineze un semen de-al său, el nu reușește altceva decât să-l facă și mai ignorant.

11. De aceea, continuă să întreții cu grijă micuța flăcăruie sacră de iubire din inima ta, iar în curând nu vei mai avea nevoie de iluminarea altei persoane, căci o scânteie divină, oricât de minusculă, valorează mai mult decât întregul cer plin de sori, de luni și de stele, oricât de minunate și de strălucitoare ar fi acestea.

12. Acum păstrează tăcerea și rămâi liniștit și răbdător până dimineața, când se va împlini marea promisiune. *Amin! Ascultă-mă, Amin!*”

Capitolul 115 ȘARPELE DIN COPAC

1. După acest discurs, toate limbile au tăcut și toți cei de față au început să mediteze mai mult sau mai puțin intens asupra evenimentelor zilei, laudând Numele lui Dumnezeu în inimile lor pentru imensa grație pe care a revărsat-o asupra lor. Cei care îl recunoscuseră deja pe Asmahael aveau inimile, ochii și urechile concentrate continuu asupra Lui. Între timp, Asmahael purta o discuție în șoaptă cu Abedam, dar nimeni nu putea auzi ce discutau.

2. După ce a trecut o vreme, Eva i-a surprins pe toți, țipând și dând semne că vrea să o ia la fugă; căci privind ramurile minunate despicate ale arborelui din fața ei, ea a văzut chiar deasupra capului ei un piton uriaș.

3. Când ceilalți patriarhi au văzut la rândul lor șarpele, ei au sărit în picioare, pregătindu-se să o ia la fugă pentru a scăpa de monstru, la fel ca și Eva.

4. Asmahael le-a blocat însă calea și le-a poruncit tuturor să stea pe loc și să nu-și mai părăsească acest loc până când nu le spunea el.

5. Au revenit cu toții la vechile lor locuri, așteptând acolo cu calm și fără teamă ce va urma.

6. Asmahael s-a îndreptat atunci către șarpele care se ondula încolo și înapoi, și i-a spus: “Fiară a mâniei și a nopții! Ce cauți aici, blestematul?”

7. Iar șarpele i-a răspuns, sâsâind: “Pe Acela care nu încetează să mă persecute, căci vreau să-L distrug!”

8. Asmahael și-a continuat atunci interogatoriul: “Și Cine este Acela pe care îl acuzi de o eternă persecuție și pe care dorești să-L distrugi?”

9. Șarpele a răspuns: “El este Dumnezeu etern și Creatorul tuturor lucrurilor, pe care mi le-a dăruit mie. Ulterior, El a devenit slab, căci a văzut gloria mea, care o depășea pe a Lui, și a izbucnit într-un foc violent al mâniei Sale, m-a blestemat, mi-a răpit gloria și i-a împodobit pe acești viermi dezgustători ai pământului cu ea, pentru ca ei să semene cu El. Cât despre mine, am fost blestemat întru eternitate și am primit această formă îngrozitoare de vierme”.

10. Asmahael a devenit atunci vizibil furios și a tunat către șarpe următoarele cuvinte: “O, Satan! Cât de infinit de mare este minciuna ta și cât de nelimitată răutatea ta!

11. Când te-am blestemat și când te-am persecutat Eu? Atunci când, de eternități, tu ai fugit de Mine din propria ta voință, după care ai pătruns voluntar în sfera inviolabilă a sfințeniei infinite a lui Dumnezeu, trebuind în mod normal să fii anihilat pentru eternitate, Cine a fost Acela care Și-a întins brațele atotputernice, primindu-te la piept cu iubire, după care te-a trimis aici, unde dorea să devii egalul Lui?”

12. Chiar și aici însă, aroganța ta a călcat în picioare iubirea supremă a eternului, atotputernicului și infinit de sfântului Dumnezeu. Tu ai părăsit fără nici o rușine casa pe care Eu am creat-o pentru tine și ai dorit să distrugi lucrarea Mea, mincinos mizerabil ce ești, pentru a Mă depăși pe Mine, maleficule Satan!

13. Ascultă! Adam, care a fost casa ta, este încă viu, chiar și fără tine, și va trăi veșnic, la fel ca și descendenții săi. Dar de acum înainte, sămânța ta va fi blestemată. Stabilesc de acum înainte o dușmănie de împăcat între sămânța ta și aceea a femeii care te va distruge. Da, o femeie îți va strivi capul sub călcâiul ei, iar mușcătura ta nu o va putea distruge.

14. Iar acum, pleacă, dispari din ochii Mei! *Amin!*”

15. Iar monstrul cel rău a dispărut pe loc.

Capitolul 116

ASMAHAEL VORBEȘTE DESPRE PUTEREA LUI DUMNEZEU DIN OM

1. Patriarhii erau atât de uluiți încât nici unul nu știa ce să facă. Cei care știau cine se ascundea în spatele lui Asmahael erau plini de recunoștință, de iubire profundă și de supremă devoțiune în inimile lor, în timp ce cei care nu știuseră până acum despre cine era vorba și ai căror ochi fuseseră închiși, erau complet debusolați. Oare trebuiau să se plece cu reverență sau să se roage? Să-și creadă ochilor sau să se îndoiască? Să-i întrebe pe părinți despre ce era vorba, sau chiar pe Asmahael însuși, căruia să-i spună: “Cine ești tu, al cărui cuvânt este atât de puternic, încât imediat după ce l-ai rostit, actul invocat de tine să devină pe loc realitate?”

2. Sau ce altceva să facă? Tot gândindu-se, ei au fost cuprinși de o mare teamă, căci acest al doilea exemplu de anihilare atotputernică le evoca cele mai ciudate gânduri.

3. După mai multă vreme, în care meditația lor s-a dovedit infructuoasă, Asmahael a pășit în mijlocul celor care nu știau cine este și le-a spus: “Ascultați, voi, cei care nu reușiți să vă dați seama cine sunt Eu! Ce credeți voi?”

4. Oare nu v-au demonstrat suficient de des, prin cuvintele lor puternice, Adam, Seth și Enoh, cine este omul capabil să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu? Dar voi, al căror spirit și ale căror urechi sunt întotdeauna surde, și ai căror ochi sunt mereu orbi, nu puteți realiza ce înseamnă acest lucru și ce putere stă la dispoziția oricărui om în Numele Dumnezeului unic, Iehova, atunci când el acționează fără îndoieli și când este plin de o iubire de neclintit și de o credință desăvârșită în El.

5.În loc să fiți atenți la aceste cuvinte, voi vă întrebați și acum: ‘Cine este Asmahael și cum se face că el poate realiza asemenea lucruri?’

6.O, sunteți orbi și surzi! De ce vi s-au dat ochii și urechile, atât cele fizice cât și cele spirituale? Oare numai pentru a putea vedea iarba și celelalte lucruri de pe pământ și de pe bolta cerească? Și de ce vi s-a dat auzul? Oare numai pentru a putea auzi cântecul păsărilor, bâzâitul, răgetele și toate celelalte zgomote lumești? Oare nu vi s-au dat aceste simțuri mai degrabă pentru a le focaliza către interior, pentru a percepe înainte de toate ceea ce se petrece înlăuntrul vostru, și pentru a putea transfigura apoi ceea ce se petrece în lumea exterioară, conectând aceste fapte cu rădăcina tuturor lucrurilor?

7.Oare nu activează vie această rădăcină chiar în interiorul vostru? Iar dacă o ființă ajunge la rădăcina unui lucru, pătrunzându-l cu puterea lui Dumnezeu din interiorul său, susținută de iubire și credință, ce obstacol ar mai putea să-i blocheze voința, de vreme ce acest om just și-a făcut planul său adânc înlăuntrul lui și în direct acord cu voința atotputernică a lui Dumnezeu?

8.Cel care este capabil să realizeze ceva poate face acest lucru numai prin intermediul lui Dumnezeu, căci în afara lui Dumnezeu nici o acțiune nu este posibilă.

9.Acționați și voi în acest fel, și nu vă mai întrebați prostește cine și ce este Asmahael. Numai atunci îl veți descoperi pe Asmahael din interiorul vostru, pentru voi înșivă și pentru toți ceilalți, și numai atunci veți înțelege cu adevărat cine și ce este Asmahael. *Amin!*”

Capitolul 117

ÎNTREBAREA ADRESATĂ DE ADAM LUI ASMAHAEL

(1 iulie 1841)

1.După acest discurs, Adam l-a rugat pe Asmahael să vină la el, iar după ce Acesta din urmă a ascultat, el L-a întrebat:

2.“O, Tu, al cărui Nume limba mea nu îndrăznește să-L pronunțe, o, Asmahael, nu fii supărat pe mine, cel sărman, dacă îndrăznesc să-Ți pun o întrebare Ție, căci răspunsul Tău mi-ar lua o povară imensă de pe inimă”.

3.Asmahael i-a răspuns: “Adam, dacă îl cunoști pe Asmahael, de ce dorești să-L întrebi pe El în legătură cu ceea ce te supără pe tine? Nu știi tu oare că Cel care a creat centrul pământului și a țesut bolta cerească precum își țese un păianjen pânza sa, este deopotrivă și Creatorul inimii tale, fiind astfel prea conștient de ceea ce se petrece acolo?

4.De aceea, dacă Mă cunoști, nu întreba. Dar dacă încă nu Mă cunoști, cum poți crede că Eu voi putea rostogoli stânca din inima ta, dacă nu este cumva vorba chiar de un munte, ori de întregul pământ?

5.Dar orice te-ar tulbura, oferă-l în inima ta cu iubire, credință și devoțiune lui Asmahael cel dinlăuntrul tău, iar Asmahael cel care stă acum în fața ta îți va oferi răspunsul viu prin intermediul celui interior, iar acest răspuns te va ușura cu adevărat, în timp ce răspunsul exterior nu ar face decât să-ți ofere moartea în locul vieții. Căci orice pătrunde în om din exterior, indiferent de sursă, are

pentru el o natură similară cu a morții. Viața se naște întotdeauna din interior, la fel cum Dumnezeu Însuși lucrează de-a pururi și neîncetat din propriul Său centru al iubirii.

6. Așadar, fă cum te-am învățat și vei primi răspunsul după care este însetat sufletul tău! *Amin!*”

7. Adam a făcut după cum i s-a spus, iar în curând fața sa a devenit strălucitoare de fericire, căci acum, orice îndoială referitoare la Asmahael l-a părăsit, iar fericirea lui era atât de intensă, la fel ca și recunoștința din inima sa, încât corpul său a devenit învăluit de lumină.

8. Toți copiii din jur au remarcat acest lucru și au venit la el pentru a-l întreba pe marele lor patriarh ce se petrecuse cu el și de ce era înconjurat de atâta lumină.

9. Adam a indicat însă spre Asmahael și le-a spus: “O, copiii mei, nu mă întrebați pe mine. Acolo se află marele Învățător și Stăpânul insondabil al tuturor lucrurilor. Nu îl mai căutați în exterior, ci înlăuntrul vostru, căci astfel își predică mesajul Cel care este de-a pururi însăși Viața Eternă.

10. Realitatea, adevărul și viața nu pot fi găsite decât înlăuntrul omului, singurul loc unde trebuie să fie căutate. Iar tot ceea ce vine din exteriorul omului nu este altceva decât iluzie, nefiind real și având o natură moartă.

11. Dacă cineva primește o lecție exterioară, din care dorește să extragă un beneficiu pentru viața sa, oare nu trebuie el mai întâi să-și distrugă propria voință, după care să aștepte plin de smerenie să vadă ce fel de fructe vor crește din sămânța acelei lecții?

12. Dar cel care se întoarce către Viața vieții dinlăuntrul său, și implicit către Acela care este sfânt, sfânt, sfânt, pururi adevărat și plin de iubire, compasiune și grație, va primi ceea ce am primit eu acum și nu va mai cunoaște povara îndoielii și a incertitudinii care i-au apăsât inima precum un bolovan. Așadar, nu mai întrebați, ci faceți ceea ce am făcut eu, și veți descoperi astfel tot ceea ce aveți nevoie, în chiar inima ființei voastre vii. *Amin!*”

13. După aceste cuvinte, ei s-au întors cu toții către Asmahael, privindu-L în tăcere, fiecare gândindu-se la nevoile lor particulare și la Asmahael, cu excepția lui Enoh, Abedam, Methuselah și fiul său, Lameh. Căci primii doi știau prea bine ce însemnau cuvintele lui Adam, aflând acest lucru direct de la Mine. Cât despre cei doi mai tineri, aceștia nu știau nimic, fiind complet uluiți de spectacolul din fața lor. Deopotrivă uimiți și amuzați de ceea ce vedeau, ei au uitat complet de întrebările lor despre Mine, ceea ce în etapa în care se aflau era un lucru bun pentru ei.

14. Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel și Jared s-au adâncit din ce în ce mai mult în cererea lor adresată lui Asmahael, dar fără a primi vreun răspuns viu. Realizând lipsa de rezultat a eforturilor lor, ei s-au întors rând pe rând către Adam și i-au spus:

15. “Tată! Iată, noi nu am obținut nici un rezultat urmând sfatul tău. Unde se află eroarea, în sfat sau în noi?”

16. Poate că sfatul tău nu este complet, sau poate că noi nu l-am înțeles bine!

17. Înainte mai exista parcă o ușoară lumină a amurgului, dar acum s-a așternut peste noi noaptea cea întunecată. Spune-ne, dragă tată, ce trebuie să facem? *Amin!*”

18. Adam le-a răspuns cu iubire și înțelegere: “Oare nu v-am învățat cum să procedați? Unde vă era mintea în timp ce eu vă vorbeam?”

19. Iată, acolo, în fața voastră, Asmahael așteaptă. Dar credeți oare că vă este de ajuns gândirea? Ce este gândul fără o iubire deplină, fără o credință deplină și fără o încredere deplină? Nimic altceva decât o aparență insignifiantă, a cărei viață nu este mai lungă decât cea a unui fulg de zăpadă în vârstă de o sută de ani, care a căzut pe o piatră încinsă.

20. De aceea, orice ați face, faceți-o cu totalitatea ființei voastre, dacă doriți ca acțiunea voastră să aducă rezultate. Repet, acolo se află Asmahael. Încercați să înțelegeți, copii, Asmahael se află în mijlocul vostru! *Amin!*”

21.Cei cinci s-au întors din nou către Asmahael, dar Acesta a spus: “Credeți oare că pe voi am să vă învăț altceva decât pe Adam? Departe de Mine gândul! Faceți ce vi s-a spus și veți atinge ceea ce v-a promis Adam, căci fiecare dintre voi este chemat la viață.

22.Dacă însă veți eșua în demersul corect, orice cerere și orice interogare este inutilă în procesul de căutare a vieții adevărate, căci Cel care este viu nu îi răspunde celui mort, ci numai celor care au inima trezită. *Amin!* Încercați să înțelegeți ce v-am spus. *Amin!*”

Capitolul 118

VIAȚA PE PĂMÂNT ȘI SCOPUL EI

1.Auzind aceste cuvinte din gura lui Asmahael, Seth s-a ridicat din nou și le-a spus celorlalți patru: “Copii, aceasta este rădăcina vieții, iar unicul semn sigur dinlăuntru nostru care ne demonstrează că dispunem de ea și că nu mai suntem morți din punct de vedere spiritual este – potrivit cuvintelor sacre ale lui Asmahael – faptul că noi îl percepem cu claritate pe Cel viu din interiorul nostru, care ne predică și ne susține.

2.Este adevărat, o piatră sau orice alt obiect inanimat nu poate fi niciodată capabil de acest lucru. Se poate oare revela moartea celui mort?

3.Poate oare cel mort să îi vorbească altui mort în cuvinte pe înțeles, iar acesta din urmă să le înțeleagă și să le urmeze?

4.Iar dacă Cel viu și-ar irosi cuvintele pe cel mort, la ce i-ar folosi ele celui din urmă, de vreme ce lui i-ar fi imposibil să le înțeleagă?

5.Este adevărat că noi avem o viață fizică, dar ea ne-a fost dăruită mai degrabă pentru a deștepta în inimile noastre iubirea veșnic vie pentru Dumnezeu. Deși această iubire ni s-a dat nouă, tuturor, ea ne-a fost dăruită mai degrabă ca o mireasă adormită, care trebuie mai întâi trezită în interiorul nostru prin grația neprețuită a vieții exterioare, pentru a putea sorbi apoi din izvorul de apă vie dinlăuntru nostru, acolo unde se află adevărata viață, și pentru a învăța de la Viața oricărei vieți cum poate să trăiască într-o libertate deplină, pleneră și atotputernică, absorbind astfel viața exterioară pentru ca noi să putem deveni una cu viața eternă, întru și prin Dumnezeu.

6.Viața exterioară ne permite să gândim în funcție de formele exterioare pe care le percepem, într-o manieră discontinuă, adică trecând de la o idee la alta, sau de la un obiect ori o acțiune la următoarele. Dar întreg acest proces de gândire nu este opera noastră, căci Domnul a aranjat astfel sălașul nostru (corpul în care locuim), pentru a găsi în el varietate. Și astfel, noi percepem tot ceea ce există prin intermediul gândurilor noastre. Dar oare ni s-a dat această putere numai pentru a servi casei în care locuim, sau pentru viața spiritului?

7.Iată o întrebare complet nouă. Eu aș compara gândurile cu căutătorii care se află într-o căutare constantă, dar care nu găsesc nimic dacă se îndepărtează prea tare de locul în care stă ascunsă viața.

8.Gândurile corecte nu trebuie să se repeadă precum o acvilă, ci mai degrabă să caute – precum păsărelele – viermișorii care se ascund sub frunzele verzi ale plantelor. Iar viermișorul se va afla întotdeauna acolo unde umbra verde a ierbii este mai densă, sau cu alte cuvinte, unde adevărul este mai ferm.

9.O, Asmahael, iată cum am înțeles eu lucrurile. Voi putea găsi eu viața, și împreună cu mine copiii mei, dacă voi gândi și în continuare astfel? Răspunde-Mi la această întrebare, dacă asta îți este voia! *Amin!*”

10.Prompt, Asmahael l-a întrebat la rândul lui pe Seth: “Ascultă, Seth! Dacă ai vorbit corect, spune-Mi, de unde ai primit tu aceste cuvinte? Iar dacă te temi că nu ai dreptate, de ce ți-ai mai obosit plămâni și limba în zadar?”

11.Seth i-a răspuns însă la fel de prompt: “O, Asmahael, cine ar putea rosti un singur cuvânt fără Tine?”

12.Tu ești capabil să rostești cuvintele vieții chiar și prin gura pietrelor sau animalelor sălbatice. De ce nu ar fi posibil acest lucru și prin gura mea, pe care tu ai creat-o chiar pentru acest scop?

13.Totuși, eu nu cred că cel care vorbește și cel care trebuie să înțeleagă pe deplin cele spuse nu sunt una și aceeași ființă. Pe drumul dinspre regiunea de miazăzi către cea de la apus, Tu ne-ai revelat cu claritate și cu o iubire infinită cât de puțin am înțeles noi din propriile noastre predici adresate unii altora, încă de multă vreme.

14.De aceea, eu cred că am rostit adevărul deplin în fața Ta. Dar dacă îl și înțeleg pe deplin, aceasta, o, Asmahael, numai Tu o poți ști. De aceea, Te implor, vorbește-mi în numele grației și compasiunii Tale! *Amin!*”

15.Asmahael i-a răspuns astfel lui Seth: “Ascultă, Seth! Cuvintele tale sunt adevărate, căci ele au izvorât din Mine. Oricine are o inimă smerită și vorbește în Numele Meu, și nu din vreun interes vremelnic sau pentru vreun motiv personal, ci numai din iubire pentru Mine și pentru fratele său – adevăr vă spun, nici un sunet nu va ieși de pe buzele lui care să nu fie de la Mine. Dar acela care vorbește în Numele Meu, dar se ridică pe sine mai presus decât fratele său și își aruncă cu lăcomie inima în brazdele pământului – adevăr vă spun, acela este precum o plantă otrăvită, căci la fel ca aceasta, el transformă lumina divină a iubirii și căldura vieții dinlăuntrul lui într-o otrăvă distrugătoare și letală, în locul unei seve benefice și dătătoare de viață.

16.Dar dacă ți-ai trezit deja mireasa adormită, așa cum te-ai exprimat, la inspirația Mea, atunci nimic nu-ți mai lipsește, cu excepția acțiunii propriu-zise. Așadar, acționează conform acestor cuvinte și vei fi astfel în armonie cu tine însuși, dar și cu Mine și cu toți ceilalți care vor acționa la fel ca tine. *Amin!* Încearcă să înțelegi! *Amin!*”

Capitolul 119

GRIJILE LUI JARED ÎN CALITATEA LUI DE GAZDĂ

(6 iulie 1841)

1.Auzind aceste cuvinte, Seth a început să se interiorizeze, recunoscându-se pe sine din ce în ce mai mult. Unica sa reacție a fost o atitudine tăcută de recunoștință în inima sa, căreia nu i-a dat o expresie verbală, știind că Eu pot asculta la fel de bine și tăcerea inimii, și căci nici o vibrație a acesteia nu îmi rămâne necunoscută Mie.

2.Mai existau și alții care doreau să pună întrebări, dar Adam s-a ridicat și a spus: “Copii, ascultați-mă, în Numele lui Iehova. Cei care mai au preocupări și tulburări în inimile lor, să le

păstreze deocamdată acolo și să le ia cu ei acasă. Căci atunci când va sosi vremea, fiecare va primi o lumină strălucitoare din cer, care va ilumina micuța cameră întunecată din inima sa. Deocamdată, nu uitați că noi nu am ajuns nici măcar în regiunea de miazănoapte, și suntem încă departe de casă. De aceea, cel mai important lucru acum este să ne așezăm în ordinea cunoscută pentru a purcede la drum și a le anunța copiilor noștri Sabatul de mâine, și pentru a-i invita la celebrarea supremă și activă a acestei zile sfinte, pe care Dumnezeu Însuși a fixat-o drept zi de odihnă, care să ne amintească nouă că Domnul, marele și preasfântul nostru Dumnezeu Iehova, este Creatorul nostru, Susținătorul, Conducătorul și Părintele nostru plin de iubire, de grație și de compasiune.

3. De aceea, cum spuneam, haideti să ne ridicăm cu toții, în Numele Celui care pășește alături de noi. *Amin!*”

4. Atunci s-au sculat cu toții de la pământ, au părăsit copacul umbros și au pornit în ordinea cunoscută, conduși de Asmahael, prin pădurea deasă ce ducea către miazănoapte.

5. Pe drum, Jared, care mergea alături de fiul său Enoh, nu a rezistat să nu îi pună acestuia numeroase întrebări. Primele sale griji se refereau la ospitalitatea pe care ar trebui să i-o arate lui Asmahael atunci când vor ajunge acasă.

6. El se întreba ce fructe i-ar plăcea acestuia și ce tip de pâine, ce băuturi preferă, lapte simplu, lapte amestecat cu miere pură, sau sucul proaspăt stors al căpșunilor; și oare unde va prefera acesta să doarmă, pe ce fel de așternut și cât de devreme ar dori să se trezească.

7. La toate aceste întrebări, Enoh nu a dat decât un singur răspuns scurt: “Dragă tată, grijile tale sunt zadarnice. Asmahael ne va spune cu siguranță ceea ce așteaptă de la noi. Oricum, poți fi sigur că până acum am primit cu toții infinit mai mult de la El decât am putea noi vreodată să-i înapoiem.

8. De aceea, dragă tată, nu te mai îngrijora de asemenea lucruri inutile, căci numai *un singur* lucru este necesar, și anume iubirea adevărată pentru Dumnezeu, Tatăl nostru, a cărui iubire pentru noi este indescriptibilă.

9. Ascultă, dragă tată! Cred că aceasta este răsplata care îl va satisface deocamdată cel mai mult pe Asmahael sub acoperișul nostru. El ne-a spus chiar înainte de a primi un nume de la Adam ce anume L-a adus din ținuturile de jos până în înălțimile noastre.

10. Străinul credincios (față de noi), care îl caută pe Dumnezeu (adică iubirea noastră pentru Dumnezeu)! Dacă aceasta este semnificația numelui Său, atunci, dragă tată, grijile tale în ceea ce privește mâncarea, băutura și dormitul sunt absolut zadarnice. Haide mai bine să facem ceva util, și anume să ne rugăm lui Dumnezeu în inimile noastre, pentru a-i invoca grația și a-L ruga să se mute în ele. Căci inimile noastre au mai mare nevoie de Asmahael decât colibele noastre. *Amin!*”

11. Jared i-a răspuns lui Enoh: “Dragul meu fiu, tu ai dreptate în toate, și nu găsesc nici o fisură în ceea ce spui. Dar nu pot să nu remarc că tu vorbești acum de Asmahael la fel cum vorbeai altădată despre Dumnezeu Însuși, asemănarea fiind atât de mare încât nici nu mai știu despre cine vorbești, despre Asmahael sau despre Dumnezeu. Te rog, explică-mi cum vine asta și de ce te comporți astfel?”

12. Căci dacă spui că trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să pătrundă în inimile noastre, aceasta mi se pare clar; dar dacă spui: ‘Căci inimile noastre au mai mare nevoie de Asmahael decât colibele noastre!’, această afirmație este complet incomprehensibilă pentru mine. Căci ce legătură există între Asmahael și inimile noastre, dacă el nu este Însuși Dumnezeu, ceea ce nu poate fi vreodată, de vreme ce el pășește printre noi, fiind un om în carne și oase?

13. Deși învățătura sa este sublimă, depășind tot ce am auzit vreodată, iar puterea cuvântului său este uluitoare, acestea pot proveni din gura oricărui om chemat de Dumnezeu să vorbească. De aceea, te implor, ajută-mă, pentru a nu mă rătăci deși pășesc alături de tine, căci în caz contrar risc să mă clatin, să cad și să mor. *Amin!*”

14. Dar Enoh i-a repetat lui Jared porunca lui Adam, astfel încât acesta a tăcut, satisfăcut deocamdată.

Capitolul 120

PATRIARHII DISCUTĂ DESPRE ASMAHAEL

1. La rândul lui, Enos nu îl lăsa deloc în pace pe Seth, bombardându-l cu întrebări: “Tată Seth, Am remarcat că tu ai vorbit cu tânărul și ciudatul Asmahael, și am auzit o parte din conversația voastră, dar deși cuvintele lui sunt remarcabil de înalte și de înțelepte, el pare să uite cine este, făcând dovada unui mare orgoliu în legătură cu realizările sale, spre exemplu, ca atunci când a distrus marele șarpe al înșelătoriei, după care a început să vorbească de parcă nu ar fi fost și el un om, ci Însuși Dumnezeu. De altfel, el vorbește aproape tot timpul despre sine, și rareori despre Dumnezeu. Și chiar și atunci când o face, el și cu Dumnezeu par să fuzioneze atât de strâns încât nici nu mai știi la cine se referă.

2. Fie că el vorbește în numele lui Dumnezeu, și astfel, este umplut de spiritul lui Dumnezeu și de toată atotputerea Acestuia, fie – deși nu îmi pot imagina în nici un chip cum ar fi acest lucru cu putință – el și cu Dumnezeu sunt unul și același.

3. Iată, acestea sunt întrebările importante care mă macină, și am dorit să știi, dragă tată, ce mă tulbură și care este răspunsul care îmi lipsește cel mai mult la ora actuală. Spune-mi și mie cine este acest Asmahael, dacă știi acest lucru și dacă dorești să-mi spui, dacă ești de părere că-mi este necesară și benefică această cunoaștere, și dacă aceasta este voința sfântă a lui Dumnezeu. *Amin!*”

4. Seth i-a răspuns fiului său: “Dragă Enos, întrebarea ta este justificată și te asigur că pe întregul pământ nu ar putea fi vreo întrebare mai justificată și mai importantă decât aceasta, și nici vreun om mai drept decât acela care îl caută pe Dumnezeu cu toată sinceritatea și al cărui ochi nu privește decât faptele lui Dumnezeu. Dar chiar mai presus decât această întrebare este datoria născută din iubirea de Dumnezeu de a respecta porunca dată în numele eternei ordini a lui Dumnezeu.

5. Iată, o asemenea poruncă îmi leagă deocamdată limba în fața întrebării tale referitoare la Asmahael. De aceea, mulțumește-te deocamdată cu această scuză, dar fii convins cu toată fermitatea că vei fi pus față în față cu Asmahael încă înainte de apusul soarelui.

6. Așteaptă acest moment, căci mare este Asmahael! *Amin!*”

7. Enos a fost și el satisfăcut cu acest răspuns, după care a tăcut.

8. Dar nici Mahalaleel nu se putea odihni, astfel încât el s-a întors către Kenan, pe care l-a întrebat: “Ascultă, tată, noi doi am împărțit multe experiențe de-a lungul vieții noastre destul de lungi. Dar îți mai amintești tu vreo ocazie în care cineva să realizeze ceva instantaneu, prin simpla putere a cuvântului său și fără ajutorul mâinilor sale?”

9. Ai putea să-mi spui: ‘Fiule, spui prostii! Oare nu a îmblânzit dragul nostru Enoh chiar astăzi tigrul pentru Asmahael și nu a reușit Adam să smulgă cuvinte dintre fălcile fiarei, prin simpla atingere a limbii ei?’

10. Și oare nu s-au supus cândva voinței noastre ferme toate plantele, copacii și arbuștii, ba chiar și elementele?’ Dar eu îți voi răspunde: O, tată! Toate acestea sunt adevărate și nu pot fi

contestate, dar noi nu am putut realiza niciodată ceva fără ajutorul mâinilor noastre, uneori chiar al picioarelor. Și chiar și atunci când am realizat asemenea lucruri, întotdeauna a durat ceva timp până când natura cea mută, susținută uneori de mâinile și de picioarele noastre, realiza acele lucruri. Nu am dreptate?

11.Ce se întâmplă atunci cu Asmahael? Ce s-a petrecut cu puternicul tigru prin cuvântul lui, și unde a aruncat acest cuvânt șarpele, anihilându-l cu o viteză mai mare decât cea a gândului?

12.Cine i-a mai predicat vreodată lui Adam, după care acesta să devină atât de ascultător? Toți cei care nu au venit la Adam cu o rugămintă au fost nevoiți să se întoarcă acasă fără să realizeze ceva. Chiar și cuvintele lui Enoh păreau să-i facă plăcere din cauza profunzimii și blândeții lor, mai degrabă decât să-i servească drept măsură înțeleaptă pentru o viață mai adevărată. Dar iată că acum, când vorbește Asmahael, dând porunci și făcând aranjamente, Adam nu se îndepărtează de ele nici cu lățimea unui fir de păr și le ascultă orbește, împreună cu ceilalți copii și cu mama Eva.

13.Ținând cont de toate acestea, spune-mi, dragă tată, ce crezi despre Asmahael?

14.Eu unul îl consider mai mult decât un simplu om, căci realizările sale depășesc tot ce au realizat vreodată oamenii până acum. Dar ceea ce contează acum pentru mine este care este părerea ta despre el. *Amin!*”

15.Kenan i-a răspuns succint fiului său, după cum urmează: “Fiule, ai absolută dreptate. Toată lumea a văzut cum stau lucrurile, dar păstrează-ți părerile până mâine dimineață, căci aceasta este voința lui Adam, și sunt convins că nu dorești – așa cum nu doresc nici eu – să încalci voința patriarhului nostru suprem.

16.Continuă să fii preocupat de Asmahael în inima ta, iar în curând El ți se va revela pe deplin, căci El este acum mai aproape de tine decât îți poți imagina!

17.De aceea, singurul meu sfat este să crezi cu fermitate și să iubești! *Amin!*”

Capitolul 121

LAMEH ȘI METHUSELAH DISCUTĂ DESPRE STRĂINUL ASMAHAEL

(22 iulie 1841)

1.Lameh, care avea o mare poftă de vorbă, și-a întrebat la rândul lui tatăl: “Ascultă, tată, de vreme ce părinții noștri continuă să șușotească între ei, deși patriarhul nostru suprem, Adam, le-a interzis acest lucru, spune-mi, ce crezi, ar trebui să fim singurii care ascultă de această poruncă, sau putem proceda și noi ca și părinții noștri?”

2.Dacă am înțeles eu bine, se pare că Adam nu a făcut nici o diferență în această chestiune. Și întrucât părinții noștri continuă să vorbească între ei, deși ei înțeleg mai bine poruncile lui Adam decât mine, cred că putem schimba și noi câteva cuvinte referitoare la Asmahael, fără să facem rău nimănui.

3.Iată, inima mea simte o mare nevoie să discute despre Asmahael; ca să fiu sincer, simt chiar nevoia să vorbesc încontinuu despre el.

4.Vreau să-ți spun, dragă tată, că acest tânăr începe să-mi apese inima într-o manieră absolut uluitoare. Da, el mi se pare din ce în ce mai greu de înțeles și de cunoscut. Dacă îi privești fața, aceasta nu pare prin nimic extraordinară, dar atunci când începe să vorbească, iar cuvintele lui devin realitate cu viteza fulgerului, trebuie să recunoști că este imposibil să nu te simți puțin tulburat.

5.Vreau să-ți mai spun că el mi-a devenit deja atât de drag încât mi se pare că inima mea s-a atașat de el.

6.Acesta este de altfel motivul pentru care simt nevoia să vorbesc încontinuu despre acest tânăr, Asmahael, care mi-a devenit atât de drag.

7.Privește numai cât de umil și de modest poate fi, mergând în urma noastră alături de bătrânul, dar încă vigurosul Abedam. Și privește cât de ușor poate păși. Uneori mi se pare că picioarele lui nici nu ating pământul.

8.O, Asmahael, străin adorabil, cât de incredibil de drag mi-ai devenit.

9.Cât de fericit m-aș simți dacă ai păși alături de mine, așa cum o faci cu Abedam!

10.O, tată, iartă-mă dacă limba mea ți-a provocat multe neplăceri. Dar ce pot să fac? Tu însuși mi-ai spus de multe ori: ‘Tot ce arde în inimă fierbe în vasul iubirii și va începe în curând să se reverse prin gură!’ Iată, chiar aceasta este cazul meu.

11.Dacă dorești să-mi spui ceva, fă-o, te rog, căci eu voi fi fericit să-mi plec urechea către gura ta. Dar nu doresc să vorbești despre altceva decât despre Asmahael. *Amin!*”

12.Methuselah i-a răspuns fiului său astfel: “Mult iubitul meu fiu, Lameh, ascultă-mă. Deși este firesc ca un tată să-i dea sfaturi fiului său, fie în cazul în care el vede că fiul său lipsit de experiență acționează prostește ori lipsit de modestie, fie atunci când acesta vine la tatăl său cerându-i un sfat bun, datorită experienței mai mari a acestuia,

13.ce poate face acest părinte atunci când fiul său vine la el și îi cere un sfat, dar el este nevoit să îi spună: ‘Ascultă, dragul meu fiu, în ceea ce privește această chestiune, experiențele noastre sunt absolut comparabile, și nici una nu este superioară celeilalte, căci astăzi, ochii noștri l-au văzut simultan pentru prima oară pe Asmahael.

14.Iată, tot ceea ce poți spune tu despre acest tânăr atât de remarcabil, exact atât pot spune și eu, excepție făcând faptul că limba mea nu este la fel de flexibilă ca a ta, pentru a putea reda sentimentele mele profunde legate de Asmahael în cuvinte comprehensibile, care să zboare apoi de pe buzele mele’.

15.Dar ca să nu spui că ți-ai invitat în zadar tatăl să vorbească despre Asmahael, tocmai mi-a venit o idee:

16.Deși Dumnezeu le-a dăruit oamenilor doi ochi exteriori, ei nu pot vedea nimic în plus cu cei doi ochi decât dacă ar privi cu unul singur; totuși, cei doi ochi le aduc serviciul de a vedea mai ușor decât cu unul singur. În mod similar, Dumnezeu le-a dăruit oamenilor două urechi pentru a auzi vocea lumii exterioare, dar nimeni nu poate auzi cu aceste două urechi mai bine decât cu una singură; nu este mai puțin adevărat că și cele două urechi se susțin una pe cealaltă, pentru a auzi mai bine. Același adevăr se aplică și simțului mirosului. Cele două nări se asistă una pe cealaltă. Totuși, Dumnezeu le-a dăruit oamenilor numai *un singur* simț al gustului și numai *un singur* simț al pipăitului, cu ajutorul cărora ei pot gusta și pipăi cu claritate orice lucru. Privește, aceste două simțuri sunt absolut independente de celelalte. Așa stau lucrurile și cu oamenii. Noi ne putem împărtăși reciproc ceea ce vedem și ceea ce auzim, precum și percepțiile mai fine legate de impresiile noastre referitoare la natura lucrurilor. Dar în ceea ce privește gândurile și sentimentele noastre legate de un anumit lucru sau de altul, fiecare om are propria sa lume interioară, în funcție de care ajunge să își formeze o evaluare, urmată de o anumită emoție.

17.La fel stau lucrurile și cu noi doi. Noi am văzut și am auzit aceleași lucruri, și am remarcat cu siguranță aceleași aspecte legate de Asmahael. În fața lui, noi suntem precum plantele, copacii și arbuștii, care absorb aceeași lumină, aceeași căldură și aceeași apă de ploaie. Da, dar cum digerăm noi în interior aceste impresii, și cu ce rezultate?

18.Iată, fiule, aici este marea diferență. La fel stau lucrurile și cu percepțiile noastre interioare, cu evaluările (prin gândire) și cu sentimentele noastre; acestea pot fi juste, dar pot fi deopotrivă și injuste, la momentul oportun, dar cel mai adesea la un moment inoportun. Așadar, de

ce să nu așteptăm momentul oportun, pentru a nu ne încărca cu evaluări injuste și sentimente nepotrivite, din cauza acestor evaluări?

19. De aceea, eu cred că deocamdată este mai bine să lăsăm aceste semințe nou plantate în noi să se maturizeze, și numai după aceea, atunci când vom simți înlăuntrul nostru o maturitate profundă, vom vedea dacă fructele coapte ale semințelor astfel plantate sunt dulci și gustoase.

20. Cel care vorbește despre lucruri care nu s-au copt încă în interiorul lui este un prost, căci orice observație este o lecție despre ceva sau altceva. Ce beneficii poate aduce un învățător sau un vorbitor imatur, și pe cine va putea el să satisfacă cu fructele sale necoapte? Ce binecuvântare poate răspândi el în jurul său cu ajutorul plantelor sale, cărora nu le-a sosit timpul și pe care el însuși nu le cunoaște încă, și nici nu le poate cunoaște, neștiind dacă sunt sănătoase sau nu, bune de mâncat sau otrăvitoare?

21. Iată, la fel stau lucrurile și cu noi. Sămânța ‘Asmahael’ abia a pătruns în brazdele superficiale ale sufletelor noastre. Noi nu cunoaștem încă cum vor arăta frunzele, florile, dar mai ales fructele sale, dar dorim deja să vorbim despre ea.

22. O, fiule, noi nu știm încă ce fel de învățătură poate rezulta de aici. De aceea, omul nu ar trebui să vorbească despre cele văzute și auzite, ori percepute în orice alt fel, iar acest lucru este suficient. Tot restul ar trebui lăsat până vine momentul recoltei. Iar când în inima sa s-a copt un fruct nobil, Dumnezeu îl va chema pentru a împărtăși acest fruct cu ceilalți frați ai săi. Dacă fructul nu este suficient de bun, Dumnezeu va ști mai bine la ce poate fi el folosit, căci pentru Dumnezeu, toate lucrurile sunt bune la ceva. Astfel, haide mai bine să așteptăm momentul coacerii, după care vom mai vorbi. *Amin!*”

Capitolul 122

ASMAHAEL SPUNE O PARABOLĂ

1. După aceste cuvinte ale lui Methuselah adresate fiului său, Lameh, Asmahael li s-a alăturat și le-a spus următoarele:

2. “Dragii mei prieteni, ascultați și urmăriți să înțelegeți ce vă voi spune în continuare, referitor la cele ce ați discutat mai înainte. Să presupunem că există un om care are o mare experiență, și implicit o mare înțelepciune referitoare la tot felul de lucruri, precum și la efectele generate de ele, și că alături de el se află oameni extrem de dornici de înțelepciune și de efectele acesteia, dar care nu au putut realiza mai nimic până acum, deoarece ei nu cunosc rădăcina oricărei forme de înțelepciune, căci ei își lasă ochii acoperiți de tot felul de ramuri ale copacului lumesc, iar urechile astupate de pietre, astfel încât ei nu pot nici să audă, nici să vadă.

3. Dacă omul de care vorbim ar face în mijlocul lor o serie de lucruri ciudate, cu ajutorul înțelepciunii lui autentice, oare nu îl vor înconjura imediat ceilalți, întrebându-se reciproc: ‘Cum poate acesta să realizeze lucruri pe care, noi oamenii, nu putem nici măcar să le înțelegem? Oricum, este practic imposibil să faci așa ceva. Atunci cine este acest om? Oare vine din iad sau din cer? De unde și-a luat el puterile? Nici unul din cuvintele sale nu sunt neacoperite, ci toate reprezintă fapte împlinite. El vorbește de parcă ar avea o putere a lui personală și pare să se considere a fi foarte important. Cine o fi acest om care seamănă cu oricare dintre noi, dar care atunci când acționează, pare că dispune de întreaga atotputere a lui Dumnezeu?’

4. Iar după asemenea întrebări, nimeni nu mai știe cum să acționeze și ce să facă cu omul cel înțelept. Să se teamă de el sau să-l iubească? Să fugă de el sau să-l urmeze?

5. Unii dintre ei se tem, alții sunt plini de iubire, alții doar curioși, unii au îndoieli, iar alții se simt anxioși în legătură cu aceleași lucruri, dar nimeni nu încearcă măcar să devină asemenea omului cel înțelept, întru iubire și umilință adevărată, care sunt singurele rădăcini reale ale înțelepciunii.

6. Voi ce credeți? Dacă omul înțelept ar dori să aleagă câțiva dintre cei ignoranți care îl înconjoară pentru a-i educa la școala lui, pe cine ar alege?

7. Vă răspund Eu: cu siguranță nu pe cei care nu au curaj, nici pe simplii curioși, amatori de spectacole, dar nici pe cei care se întreabă: ‘Cine este și de unde vine acela care poate face asemenea lucruri numai prin puterea cuvântului său?’ De asemenea, nici pe aceia care sunt plini de îndoieli și nu fac dovada vreunei fermități oarecare, fie că este vorba de mâinile și picioarele lor, de cap, inimă, intestine sau încheieturi. De asemenea, el nu îi va alege pe cei orbi și surzi întru spirit, ci numai pe aceia care sunt plini de iubire și de smerenie față de Dumnezeu și de frații lor.

8. Iată, această scenă se află în fața voastră, dar voi nu o recunoașteți!

9. Dar Eu, care stau aici în fața voastră, vă spun: voi sunteți fericiți că Eu Mă aflu aici, pășind alături de voi, ca Unic Înțelept în fața tuturor!

10. Dacă tu, Methuselah, ai împrumuta din iubirea fiului tău, iar tu, Lameh, din răbdarea tatălui tău, în curând l-ați privi pe străinul din fața voastră cu alți ochi. Încercați să înțelegeți! *Amin!*”

Capitolul 123

ÎN “MÂNA ZBÂRCITĂ A PĂMÂNTULUI”

(28 iulie 1841)

1. În timp ce Asmahael vorbea, patriarhii au ajuns la un zid stâncos înalt, care avea numeroase excrescențe ce generau forme dintre cele mai ciudate. Din această cauză, patriarhii îi dăduseră încă cu mult timp în urmă numele de “Mâna zbârcită a pământului”. Acest zid îi separa pe copiii din regiunea de miazănoapte de patriarhi, iar de aici era imposibil să pătrunzi în regiunea de miazănoapte într-o manieră naturală. Oricine dorea să ajungă acolo trebuia să facă un ocol considerabil, fiind nevoit să călătorească prin întreaga regiune de apus, pentru a trece apoi peste un lung șir de creste muntoase, circulare, care făceau apoi legătura cu regiunea de miazănoapte, prin partea de nord-est.

2. Acest drum era însă prea departe pentru patriarhi, și întrucât ei ajunseseră deja la zid, le-ar fi fost imposibil să ajungă la el chiar dacă ar fi vrut, căci ar fi trebuit să se întoarcă mai întâi încă odată prin întreaga regiune de apus, și abia apoi peste lungul șir de munți.

3. Așadar, patriarhii stăteau în fața marelui zid, fără a mai putea să înainteze. Ei se întrebau acum, în frunte cu Adam, ce să facă pentru a-i putea informa mai întâi de toate pe copiii de la miazănoapte de apropierea Sabatului, iar apoi, pentru a le restaura libertatea, așa cum făcuseră deja

în regiunea de apus, eliberându-i astfel de greul jug al unei legi care îi oprimase suficient de mult timp.

4.Situația se dovedea critică pentru patriarhi, căci în acest caz strigătele și aruncarea cu pietre se dovedea inutilă. În plus, a izbucnit o furtună violentă, așa cum se întâmplă adeseori la munte, atunci când se apropie miezul zilei, iar razele soarelui se schimbă, generând pe pământ vânturi puternice, astfel încât strigătele erau absolut zadarnice. Nici aruncarea pietrelor ca semnal al prezenței patriarhilor nu era cu puțință, din același motiv. Căci la ce ar fi folosit să îi alertezi pe copii, de vreme ce ei nu puteau auzi și strigătele adresate lor?

5.Și astfel, patriarhii stăteau acolo aproape la fel de inflexibili și de neputincioși ca și așa-numita “mână zbârcită a pământului”, nimeni neștiind ce să facă. Scufunțați în această dilemă, nimeni nu și-a amintit cât de aproape de ei se afla Cel în fața Căruia totul era cu puțință. Nici chiar Enoh nu și-a amintit aceasta la momentul respectiv.

6.Totuși, după o vreme, Abedam L-a întrebat pe Asmahael cu o voce scăzută: “Doamne, Tu, care ești atât de sublim și de sfânt încât limba omenească nu-Ți poate nici măcar pronunța Numele, dacă crezi că eu, sărman vierme care mă zbat în praful pământului, aș putea face ceva, cu permisiunea grației Tale, poruncește-mi! Sunt gata ca la un Cuvânt al Tău să sar în prăpastie de pe această stâncă, la copiii de la miazănoapte, de pe această înălțime de 500 de stânjeni, pentru a-i informa personal pe copii ce doresc patriarhii de la ei.

7.Căci iată, Doamne, Iubire inexprimabilă și eternă, Dumnezeu și lumina ochilor mei, Cuvântul Tău poartă în el întreaga creație infinită, cu toată măreția și greutatea ei nelimitată. Cum m-ar putea lăsa el să pier câtă vreme eu nu sunt altceva decât un fir de praf infinezimal prin comparație cu pământul?

8.De aceea, Te asigur, este suficient un singur cuvânt din partea Ta pentru ca eu să-l împlinesc pe loc. Și chiar dacă acest lucru m-ar costa viața trupului meu, sunt absolut convins în inima mea că este infinit mai bine să mori trupește întru Cuvântul Tău decât să trăiești în afara lui o mie de ani.

9.Dar, Doamne, nu voia mea, ci a Ta facă-se, acum și pururea, și-n vecii vecilor, *amin!*”

10.Auzind această ofertă de iubire plină de exaltare din partea lui Abedam, Asmahael l-a privit cu iubire, după care i-a răspuns cu voce tare:

11.“Abedam! Adevăr, adevăr îți spun: nu există nimeni pe pământ mai presus decât tine întru credință și iubire! Enoh este mare întru iubire și umilință, și a atins nemurirea chiar aici, pe pământ. Dar cel care își câștigă viața prin moarte este mai mare chiar decât acela care și-o câștigă prin viața însăși. Mai mare este acela care își dă viața pentru frații și părinții săi decât cel care se străduiește doar să-i trezească prin cuvinte inspirate de Mine. Căci este mai ușor să le predici altora decât să-ți dai viața pentru ei.

12.Adevăr, adevăr îți spun, Abedam: cel care va muri în trupul său în Numele Meu și întru Cuvântul Meu va atinge prin efortul său eroic viața divină și va deveni plenar una cu Mine.

13.Dar ascultă, dragul Meu Abedam, nu a sosit încă timpul ca tu să renunți la viața trupească în Numele sau Cuvântul Meu, astfel încât Mă voi limita să consider voința ta de nezdruncinat drept o acțiune plenar împlinită, căci în inima ta tu ai împlinit-o deja, prin credință, încrederea și iubirea ta pentru Mine. Și astfel, tu M-ai găsit deja pe deplin și vei rămâne de acum înainte pentru totdeauna la dreapta Mea.

14.Oricum, te asigur, dragă Abedam, că mai dispun și de alte mijloace pentru a-i elibera pe părinții tăi cei slabi de dilema în care se zbat, iar aceasta cu cea mai mare ușurință și fără ajutorul tău. Este însă foarte bine, Abedam, că ai făcut cu credință acest sacrificiu față de Mine în inima ta! Adevăr îți spun, tu l-ai întrecut chiar și pe Abel, care nu a fost omorât decât o singură dată, în timp ce tu nu te-ai opus să mori de o mie de ori în Numele Meu. De aceea, și viața ta va fi de o mie de ori mai bogată, întru Mine!

15. Dar fiindcă Mi-ai cerut un cuvânt, dorind să îndeplinești ceva pentru Mine, du-te la Enoh și spune-i să vină la Mine, căci am ceva important să îi spun, în fața părinților săi. Căci dacă Mă iubește, el trebuie să vină mai întâi la Mine, înainte ca Eu să-l primesc pe deplin, pentru ca el să poată deveni una cu iubirea pentru Mine și cu viața ce derivă din ea, și astfel, să poată deveni un erou ca și tine și să îndeplinească voința Mea în prezența părinților săi. *Amin!*”

16. Abedam s-a îndreptat atunci către Enoh, căruia i-a făcut cunoscută dorința lui Asmahael.

17. Enoh a venit imediat la Asmahael și i-a spus: “O, Doamne! Revarsă-Ți grația asupra mea, cel slab, și fiecare fibră din ființa mea lipsită de putere ți se va supune de-a pururi Ție, din proprie voință, căci Tu ești Dumnezeu și Domnul meu, și Tatăl meu preasfânt și plin de iubire! *Amin!*”

18. Asmahael a luat atunci mâna dreaptă a lui Enoh și i-a spus cu voce tare: “Enoh, Cel care a creat această mână pentru tine din nimic o întărește acum pentru tine în prezența părinților tăi. Acum du-te la “mâna zbârcită a pământului” și dă viață materiei moarte pentru ca ea să devină pentru noi un pod lin și o cărare ușoară pentru cei care au nevoie într-o mai mare măsură de ajutorul nostru. Căci Eu nu Mă aflu în mijlocul vostru de dragul celor sănătoși, ci de dragul celor bolnavi. *Amin!*”

19. Enoh s-a îndreptat atunci către stâncă și i-a poruncit să se dea la o parte și să se transforme într-o cărare lină pentru toți cei care tânjeau în regiunea de jos și care aveau o nevoie disperată de ajutor.

20. Și iată, zidul s-a prăbușit, făcând loc cărării.

21. Părinții s-au cutremurat de puterea infinită a lui Asmahael. Dar El i-a întărit din nou, și ei au început să se roage în inimile lor lui Dumnezeu și să Îi laude Numele pentru actul miraculos la care au asistat, după care și-au continuat drumul cu mai multă încredere.

Capitolul 124

ÎNTREBĂRILE LUI ADAM REFERITOARE LA COPIII DE LA MIAZĂNOAPTE

(29 iulie 1841)

1. În curând, patriarhii au ajuns la regiunea de la miazănoapte, unde își aveau sălașurile copiii. După obicei, Adam a binecuvântat satul, după care toți copiii din linia principală s-au așezat pentru o scurtă odihnă.

2. După circa o jumătate de oră de odihnă, cu toții au început să se întrebe de ce nici unul din copiii de la miazănoapte nu și-a făcut apariția. Adam l-a întrebat pe Enoh ce se petrece, spunând:

3. “Enoh, tu ai fost întărit de Asmahael în prezența noastră, a tuturor, astfel încât “Mâna zbârcită a pământului” a trebuit să se supună cuvântului tău; iată, copiii nu sunt aici. Unde se află ei?”

4. Să fi pierit oare cu toții sub zidul care s-a prăbușit? Sau ce altceva s-o fi petrecut cu ei? Spune-ne, dacă știi!

5. Căci iată, această regiune pare că a fost atinsă recent de infama moarte, care și-a celebrat festivalul recoltei printre copiii mei.

6. Aș dori să-L întreb pe Asmahael în legătură cu aceasta, dar îmi lipsește curajul, la fel cum se întâmplă și cu alții, dintre cei de față. Căci atunci când mă gândesc Cine se ascunde în spatele lui Asmahael, și cine sunt eu, limba mea și plămâniile mei refuză să coopereze cu mine și să rostească

vreun cuvânt. De altfel, chiar inima mea îmi spune: ‘Ce ai putea să-L întrebi tu pe Dumnezeu cel omniscient fără ca Acesta să nu știe deja de multă vreme ce se petrece cu tine în secret? Oare nu este El Acela care ți-a reglat gândurile încă de la începutul eternității, cu mult înainte să te fi creat pe tine din iubirea și compasiunea Lui infinite, ca ființă capabilă să gândească?’

7. Iată, dragă Enoh, îmi este imposibil să fac ceea ce aș dori atât de mult să fac, și de aceea am preferat să te rog pe tine să o faci în locul meu. Dacă știi deja ceva, inspirat de Asmahael, liniștește-mi mintea și pe ceilalți, care se odihnesc. Dar dacă și inima ta arată la fel ca a mea, atunci du-te la Asmahael și El ne va scoate cu siguranță, în marea Lui grație și compasiune infinită, din această stare de anxietate și totală perplexitate.

8. Auzind aceste cuvinte, Enoh s-a plecat adânc în fața lui Adam și era pe punctul să se grăbească către Asmahael pentru a-i comunica rugămintea lui Adam, căci și el era profund uimit de faptul că regiunea era părăsită. Dar înainte ca el să fi apucat să facă un singur pas, Asmahael i-a luat-o înainte și se afla deja în mijlocul lor, spunând:

9. ‘O, Adam! Crezi tu cu adevărat în inima ta, acolo unde trăiește sărmanul tău spirit, că Domnul este precum un rege din ținuturile de jos, sau ca tine, astfel încât să fie nevoie de o mare ceremonie pentru a te apropia de El? Iată-Mă, Eu nu am nevoie de gărzi sau de portari, ori de întâii născuți din linia principală, pe la porțile cărora trebuie să bați într-o anumită ordine de descendență, pentru ca cineva să poată ajunge la Mine. Mai mult, Eu nu aștept ca respectivul să se arunce la picioarele Mele și să stea acolo circa o oră pentru ca apoi Eu să-i permit să se ridice și să stea în ‘augusta’ Mea prezentă, Dumnezeu și Creatorul lui, ci tot ceea ce cer Eu cu iubire este o inimă credincioasă, plină de iubire și de smerenie, purificată prin căință și întoarsă astfel către Mine. Cel care are o asemenea inimă nu are nevoie de ocolișuri pentru a ajunge la Mine, căci Eu sunt cu siguranță, și așa voi rămâne de-a pururi, Cel mai apropiat de inima lui. Dacă lucrurile nu ar sta astfel, cine și-ar mai putea păstra viața chiar și pentru un singur moment efemer, având în vedere că întreaga viață derivă din Mine și nu poate fi găsită nicăieri în altă parte?’

10. Dacă ți-e frică să-L întrebi pe Dumnezeu cel omniscient ceva, cum se face că Cel omniscient nu ezită niciodată să te întrebe pe tine și pe ceilalți tot felul de lucruri, pentru a vă putea astfel trezi?

11. Eu cred însă că în caz de ignoranță, cel neinforma are *mai multe* motive să-L întrebe pe Cel omniscient decât invers.

12. Așadar, dacă Eu te întreb pe tine, care nu cunoști răspunsul, atunci cu atât mai mult este firesc ca tu să Mă întrebi pe Mine ceea ce dorești atât de mult să știi.

13. Ascultă, Adam, Eu cunosc foarte bine care este dilema ta. Tu te întrebi ce se întâmplă cu copiii de la miazănoapte și ești dornic să afli unde au plecat aceștia. Totuși, în această etapă nu intenționez să-ți răspund, căci vreau ca tu să-i cauți. Și numai dacă nu vei reuși să-i găsești poți veni la Mine să Mă întrebi; iar Eu te voi conduce la ei. Căci ceea ce este pierdut trebuie mai întâi căutat. *Amin!*”

1. Adam a meditat o vreme în sinea sa asupra acestor cuvinte atât de puternice, după care Mi-a mulțumit în inima lui cu o profundă remușcare, apoi i-a chemat pe toți cei prezenți, cu excepția lui Seth, Enoh, și evident, Asmahael, și le-a spus:

2. “Ascultați, copii pe care Dumnezeu mi i-a dăruit în ceea ce privește trupul și sufletul vostru, fiecare având însă un spirit liber primit de la Dumnezeu. Am venit aici dorind să le aducem o viață nouă și liberă acestor copii care au fost separați de noi cu multă duritate de acea stâncă înaltă și atât de crestată, numită “Mâna zbârcită a pământului”, astfel încât nici noi să nu putem ajunge la ei, dar nici ei la noi. Ori de câte ori priveam printre crevasele adânci ale stâncii către câmpiile joase, descopeream cu uimire că acestea erau populate cu tot mai mulți copii și cu copiii copiilor lor. Iar în zilele frumoase, vocea lui Kenan le putea chiar comunica voința mea, pentru ca bătrânii lor să nu fie nevoiți să facă acel mare ocol și să aducă fructele lor sacrificiale înaintea Sabatului și să ofteze în fața colibeii mele, sperând să mă vadă măcar pentru o clipă.

3. Iată însă că de această dată, eu și încă Cineva am coborât la ei într-o manieră miraculoasă, dar vai!, nu am găsit nici măcar o urmă a lor.

4. De aceea, este voia mea, inspirată de Dumnezeu, ca voi toți să vă risipiți în toate direcțiile și să îi căutați timp de o oră. Dacă descoperiți pe cineva, aduceți-l aici fără întârziere, pentru ca el să ne informeze unde se află ceilalți. Dacă nu găsiți pe nimeni timp de o oră, întoarceți-vă pentru a primi îndrumări mai înalte de la Cel de sus în legătură cu ce trebuie să facem.

5. Iar acum grăbiți-vă și duceți la îndeplinire sarcina pe care v-am dat-o. Binecuvântarea lui Iehova și a mea fie cu voi! *Amin!*”

6. Patriarhii s-au risipit astfel în toate direcțiile, fără să descopere însă altceva decât un mare număr de locuințe părăsite, în care se aflau tot felul de ustensile. Ei au mai descoperit și numeroase animale domestice, precum și diverse cantități de fructe adunate în hambare, dar nici o ființă umană. După o jumătate de oră, văzând că eforturile lor rămân fără succes, ei au început să strige cu voce tare numele celor pe care îi cunoșteau. Dar toate aceste demersuri s-au dovedit zadarnice, căci numai ecoul a răspuns la apelurile lor, reflectat de zidurile stâncoase întretăiate de crevase.

7. Unii au urcat chiar pe câteva dealuri din apropiere, sperând să prindă vreun întârziat rămas în urmă. Dar și de data aceasta rezultatul a fost zadarnic, căci ochii lor atenți nu au putut remarca nici măcar o urmă din frații lor fugari, în timp ce urechile lor, deși ascuțite la maximum, nu puteau auzi nimic altceva decât vuietul monoton al vântului care șuiera prin crevasele munților.

8. Astfel a trecut scurta oră a căutării, iar copiii, dezamăgiți de insuccesul misiunii lor, au fost nevoiți să se întorcă acasă, sau mai bine zis la locul în care Adam îi aștepta cu neliniște.

9. Pe măsură ce ei se apropiau, Adam îi scruta cu atenție pentru a vedea dacă există cineva străin printre ei, dar în curând a devenit clar că ei se întorceau *singuri*.

10. Acest lucru l-a întristat pe Adam, care a început să plângă și să se lamenteze cu voce tare.

1. După ce căutătorii s-au întors fără să-și fi atins scopul și au raportat că nu au găsit nimic, cu excepția colibelor părăsite, a unor animale domestice și a fructelor adunate în hambare, dar nici o urmă de oameni, Adam și-a ridicat brațele într-o atitudine de invocare și a strigat cu voce tare:

2. “O, Dumnezeuule just, atotputernic și sublim! Unde i-ai dus? Au fost oare înghițiți de pământ, sau ce s-a petrecut cu copiii mei?”

3. Oare mai există ei pe undeva, sau au fost complet nimiciți? O, Doamne, Tu, Cel plin de compasiune și de grație, ai milă de mine, omul cel mai bătrân și cel mai slab de pe pământ!

4. Dacă i-ai omorât, omoară-mi deopotrivă și inima mea, pentru ca ea să nu mai sufere sub această povară de nesuportat a durerii, care o va strivi oricum dacă nu primește o lumină referitoare la cei pe care marea mea nebunie i-a despărțit de noi și i-a exilat în această regiune de miazănoapte unde probabil că au pierit.

5. O, Asmahael, Asmahael! Unde ești, Atotputernicule? Vino, o, vino, căci spiritul meu, născut din Tine, nu a tânjit niciodată ca acum după Tine, o, Preasfântule!

6. O, nu întârzia, ci vino acum la mine, sărman bătrân, primul născut pe acest pământ al Tău, și ajută-mă în marea mea durere și tulburare! *Amin!*”

7. Și iată, Asmahael se afla deja în fața lui Adam, întrebându-l cu cea mai mare seriozitate: “Adam, orbule, spune-Mi, ce dorești să fac Eu pentru tine?”

8. Adam i-a răspuns: “O, Doamne, dacă sunt orb, fă-mă să văd, pentru a-i putea vedea pe cei care s-au pierdut, oriunde s-ar afla ei!”

9. Asmahael i-a spus atunci lui Adam: “Iată, tu ți-ai trimis copiii să-și caute frații și ei s-au întors fără să găsească pe cineva. Eu îl voi trimite acum pe Enoh, și vom vedea dacă și el se va întoarce cu mâna goală. Dacă se va întoarce astfel, voi pleca Eu Însumi ca ultim mesager al tău și voi aduna toate oițele rătăcite, și poți fi sigur că ele vor recunoaște vocea adevăratului lor păstor, grăbindu-se către El și adunându-se fericite în jurul Lui.

10. Iar acum, Enoh, grăbește-te către ele și strigă cu voce tare: ‘Ascultați, fraților! Părintele vostru Adam a coborât la voi pentru a vă face la fel de liberi ca și mine, ridicând jugul vostru și construind o punte nouă și puternică, peste care veți putea trece cu ușurință pentru a ajunge la casa sa părintească și sacră, căci mâine sunteți așteptați să participați la celebrarea Sabatului sfânt și liber al Domnului!’

11. Vei striga astfel de trei ori și îi vei aduce la noi pe toți cei care vor apărea la apelul tău. Cât despre cei care nu se vor arăta, aceștia Îmi vor auzi vocea Mea, pentru a-i putea număra apoi și a vedea astfel cine lipsește. Acesta va fi primul semn care îl va face cunoscut pe *Acela* care îi va invita în ultimele zile ale mării suferințe ce va urma pe ultimii sosiți, invitându-i în marea casă a Tatălui.

12. Iar acum, grăbește-te și fă cum te-am sfătuit! *Amin!*”

Capitolul 127

TREI DINTRE FIII LUI ADAM RĂSPUND CHEMĂRII LUI ENOH

1. Enoh s-a grăbit și a îndeplinit voința lui Asmahael.

2. După primul său apel, unul dintre cei mai bătrâni fii ai lui Adam a ieșit tremurând din toate încheieturile din locul în care se ascundea și a spus: “Enoh, fiu al lui Jared, dacă te-am înțeles corect, te voi urma”.

3. Iar Enoh i-a răspuns: “Aceasta este voința Celui care te așteaptă pe tine și pe copiii tăi, astfel încât nu te-ai înșelat.

4. Voi striga de altfel și a doua oară, astfel încât te vei putea convinge că primul meu apel a fost cât se poate de clar”.

5. Iar Enoh a strigat pentru a doua oară. Și după acest apel a apărut tot *un singur* fiu bătrân al lui Adam, care i-a pus lui Enoh aceeași întrebare ca și primul și a primit același răspuns.

6. Enoh a strigat atunci pentru a treia oară, dar și la acest apel atât de puternic nu a apărut decât *un singur* fiu al lui Adam, care i-a pus lui Enoh aceeași întrebare ca și primii doi.

7. Dar Enoh a răspuns: “Urmează apelul meu și te vei convinge în curând de unde a provenit el în realitate și cum se face că vocea a atins urechile tale.

8. Vocea este a lui Enoh, dar apelul este venit de sus.

9. Iar acum nu mai întrebați nimic, ci urmați-mă fără să-mi spuneți unde sunt copiii și soțiile voastre, căci în curând va apărea un Altul care va striga, și toți copiii și soțiile voastre îi vor recunoaște apelul, ca fiind singurul adevărat.

10. Deși apelul meu a fost și el autentic, provenit de sus, el a fost făcut de o voce străină, ceea ce explică de ce sunt atât de puțini cei care l-au urmat. Dar atunci când apelul va fi strigat de vocea marelui și unicului Păstor, vocea Lui va cutremura profunzimea pământului și nu va mai exista nici o ființă, printre cei morți sau printre cei vii, care să nu o recunoască drept vocea adevărată a unicului Păstor adevărat, și nimeni nu îl va mai întreba pe El ceea ce m-ați întrebat pe mine, ci toți îi vor urma apelul într-un fel sau altul.

11. Iar acum să ne grăbim, căci tatăl vostru vă așteaptă! *Amin!*”

Capitolul 128

BUCURIA LUI ADAM LA VEDEREA COPIILOR SĂI, JURA, BHUSIN ȘI OHORION

1. Și astfel, cei patru s-au grăbit să ajungă la locul cunoscut. Văzându-l pe Enoh apropiindu-se cu trei dintre fiii săi mai vârstnici, fața lui Adam s-a luminat și el a început să-Mi laude Numele și să-Mi mulțumească pentru faptul că i-am permis să-și mai vadă încă odată copiii cei mai vârstnici după Cain și Abel, și anume, pe Jura, Bhusin și Ohorion.

2. În timp ce Adam ofta cu recunoștință în inima sa, cei patru au ajuns în fața lui. Enoh s-a închinat în fața lui Adam, dar ceilalți trei au căzut la picioarele acestuia, așa cum făcuseră întotdeauna. Adam l-a chemat însă pe Seth, căruia i-a spus:

3. “Seth, dragul meu fiu, iată-i pe frații tăi cei mai în vârstă și pe primii mei copii (dintre cei care mi-au mai rămas). Ajută-i să se ridice de la pământ și condu-i aici, la pieptul meu, dar nu uita să le spui: ‘Părintele Adam nu mai este un comandant, ci tatăl vostru, ale cărui brațe l-ar primi la pieptul său plin de iubire chiar și pe Cain, ca să nu mai vorbim de bătrânii lui copii, care i-au stat alături în momentele grele’.

4. Mai spune-le și că nu numai că Paradisul pierdut a fost regăsit, dar lui i s-au adăugat numeroase alte lucruri, infinit mai mărețe, mai sublime și mai glorioase. Acum du-te și fă cum te-am rugat. *Amin!*”

5. Seth a plecat imediat la frații săi, i-a ridicat cu iubire și le-a transmis mesajul lui Adam, care i-a făcut să izbucnească în lacrimi de bucurie. Iar Jura i-a spus lui Seth: “O, iubitul meu frate,

de nedescris este fericirea ce m-a cuprins, la fel ca și pe frații mei, prin simplul fapt că mi s-a permis să te mai văd odată pe tine și pe marele și mult iubitul nostru părinte.

6. Iată, dragă frate, cât de bătrâni și neputincioși am devenit după lunga și binemeritata noastră pedeapsă.

7. O, măritule Iehova, mulțumescu-Ți Ție, iar recunoștința noastră veșnică fie de-a pururi la picioarele Tale! Căci nu există nici o îndoială că Tu ai fost Acela care ai înmuiat inima tatălui nostru mult iubit, ceea ce ne permite acum să fim din nou acceptați în prezența lui plină de grație.

8. De aceea, omagiu și recunoștință eternă îți aducem Ție, o, Iehova! Și îți mulțumim de asemenea și ție, frate! Acum condu-ne la bătrânul nostru tată”.

9. Iar Seth i-a condus la Adam, care i-a binecuvântat și i-a strâns la pieptul său, după care le-a spus profund emoționat: “Copiii mei, cât de fericit este acum părintele vostru, Adam!

10. O, Asmahael! Cine Te-ar putea slăvi de ajuns, căci bunătatea Ta este nelimitată, iar iubirea Ta veșnică!”

11. După ce Adam și-a mai revenit din marea emoție ce l-a cuprins, Asmahael a pășit în fața lui și i-a spus: “Adam, înțelege acum ce este mai important: legea sau iubirea?”

12. Adam era însă atât de emoționat, încât tot ce a putut să răspundă a fost: “O, Tu, Cel al cărui Nume limba mea nu îndrăznește să-L rostească, Tu ești mai mult decât ar putea înțelege vreodată chiar toate eternitățile reunite la un loc! Ție și numai Ție îți datorăm cu toții recunoștința noastră, gloria, slava și iubirea noastră pururi plină de devoțiune! *Amin!*”

Capitolul 129

DISCURSUL LUI ASMAHAEL REFERITOR LA NATURA LUI IEHOVA

(7 august 1841)

1. După aceste cuvinte ale lui Adam, Asmahael a pășit în fața celor trei și le-a vorbit astfel: “Ascultați-mă, Jura, Bhusin și Ohorion.

2. Cine sunt cei care au inima la fel de slabă ca și a unei muște, care sunt la fel de temători ca și o căprioară și la fel de sfioși ca și un șoarece de câmp, fugind care încotro atunci când se apropie cineva de ei sau când se aude cel mai mic zgomot în pădure, sau ascunzându-se în găurile pământului la cel mai mic fragment de stâncă ce se desprinde și se rostogolește la vale?

3. Voi chiar credeți că Iehova ar permite cu atâta ușurință moartea copiilor Lui atunci când dă drumul la câteva pietricele la vale?

4. Dacă uciderea ființelor vii i-ar fi făcut plăcere, nimeni nu ar mai fi existat în acest univers încă de foarte mult timp. Iar dacă El ar fi un prieten al morții, adevăr vă spun, puteți fi siguri că El nu ar fi creat niciodată un pământ, o lună, un soare și toate stelele de pe cer, precum și toate minunile creației, până la ultimul fir de praf.

5. Dar întrucât Iehova nu este astfel, așa cum vă puteți da cu ușurință seama din lucrurile care vă înconjoară, ci dimpotrivă, este cel mai bun prieten al vieții, căci numai El este unica Viață, eternă și adevărată, iar tot ceea ce există își trage viața din suflul Lui, El este deopotrivă și Iubirea eternă Însăși, atrăgând astfel de-a pururi toate lucrurile Sale către Sine, ceea ce conduce la existența ordinii divine, plină de înțelepciune, în funcție de care sunt ordonate toate ființele vii. Copiii Lui sunt însă

liberi în acțiunile și voința lor, nefiind legați în nici un fel, cu excepția faptului că trebuie să trăiască, iar aceasta numai pentru faptul că Iehova este marele prieten al vieții, și nu al morții. De aceea, copiii Lui nu ar trebui să fie atât de îngrijorați de o moarte arbitrară, îndeosebi cei ca voi, care îl iubesc cu adevărat pe marele, bunul și preasfântul Iehova, punându-și toate speranțele în El.

6. Întăriți-vă așadar cugetul și nu vă mai temeți, căci dacă Iehova ar fi dorit să vă dea morții, voi nu ați fi atins niciodată vârsta înaintată pe care ați atins-o.

7. Va veni însă o vreme pe pământ când descendenții voștri nu vor mai putea atinge vârsta înaintată pe care o aveți voi în scurta lor încercare pe pământ, deși printre ei se vor afla mulți care îl vor iubi pe Iehova mult mai mult decât voi acum. Da, în acele timpuri, chiar și copiii vor fi luați de la sânul mamei lor și mulți părinți vor plânge, dar nu vor înceta să se roage lui Iehova în durerea lor, să-i sacrifice totul, fără a se gândi vreodată – așa cum faceți voi acum – că lui Iehova, moartea îi face plăcere.

8. Iată, aceasta a fost o mare greșală din partea voastră. Pe viitor, aveți grijă să vă întăriți credința și să lăsați iubirea voastră pentru Iehova să crească; abia atunci veți putea pași într-o deplină siguranță pe cărările periculoase ale lumii. Căci brațul lui Iehova este atotputernic, iar cei pe care îi conduce El nu pot fi răniți de lumile pieritoare sau de orice putere căreia El i-a dat mână liberă până la momentul potrivit al propriei sale testări, și Mă refer acum la binecunoscuta putere a șarpelui.

9. Rămâneți acum în pace până când Mă voi întoarce. Căci plec acum ca mesager ultim pentru a vă aduna copiii și pentru a-i aduce pe toți aici, pentru ca ei să experimenteze și să recunoască cât de infinit de bun și plin de iubire este Iehova, Cel de care v-a fost atât de teamă, într-un mod atât de ridicol.

10. Într-adevăr, mânia lui Dumnezeu poate fi teribilă. Ea este un foc etern a cărui flacăra nu se stinge niciodată. Dumnezeu a preferat însă să-și transforme puterea în iubire, și nu în mânie – care este de-a pururi supusă Iubirii sale eterne, singura viață eternă și perfect liberă întru El.

11. Meditați asupra celor ce v-am spus până la întoarcerea Mea. *Amin!*”

Capitolul 130

APELUL PĂRINTESC ÎNCUNUNAT DE SUCCES ADRESAT DE ASMAHAEL COPIILOR DIN REGIUNEA DE MIAZĂNOAPTE

1. Și Asmahael a părăsit grupul, dispărând precum un fulger de lumină.

2. După ce El a dispărut din câmpul lor vizual, toți au început să se roage marelui Dumnezeu. Cei trei l-au întrebat însă pe Adam:

3. “O, scumpul nostru părinte! Cuvintele acestui tânăr care tocmai a dispărut ne-au alinat suferința, dar pe de altă parte, măreția lor sublimă, dar incomprehensibilă, a fost precum un foc ce ar putea aprinde întregul pământ. O, spune-ne, cine este acest om și de unde vine el, căci noi nu am mai auzit încă asemenea cuvinte. Cu adevărat, acest om nu poate fi de pe acest pământ.

4. O, tată, dacă este posibil, nu ne lăsa în această incertitudine. Dar făcă-se voia ta! *Amin!*”

5. Adam le-a răspuns: “O, copii, ascultați-mă cu atenție: El dispune exact de puterea de care v-a vorbit; pentru a ști mai multe, așteptați întoarcerea Lui. *Amin!*”

6. Cei trei i-au mulțumit lui Adam și au început să se gândească asupra cuvintelor sale, fără să găsească însă un răspuns care să le satisfacă pe deplin inimile. Unul dintre ei a sugerat că străinul ar putea fi îngerul care s-a luptat în ținutul lui Euheip, după care i-a înmănat spada de foc lui Abel, altul a presupus că ar putea fi spiritul lui Abel, iar cel de-al treilea oscila nedecis între cele două teorii. Gradat, o mare tăcere s-a lăsat asupra tuturor celor prezenți, în parte pentru că toată lumea era preocupată de propriile gânduri, în parte pentru că așteptau cu toții apelul lui Asmahael. Această

așteptare s-a dovedit însă inutilă, căci Asmahael știa prea bine ce avea de făcut, astfel încât nu a scos nici un strigăt, ci Și-a lăsat Cuvântul Lui atotputernic să răsunе în inimile celor care continuau să se ascundă de teamă. Aceștia au perceput cu toții gloriosul apel dinlăuntrul lor, astfel încât *nici unul* nu s-a mai ascuns, ci s-au grăbit cu toții, tineri și bătrâni, să-L întâmpine pe marele Păstor interior, recunoscându-L pe loc ca fiind Cel care strigase în secret în inimile lor.

7.Într-un interval de numai trei minute, Asmahael era deja înconjurat de 700 de persoane, pe care i-a binecuvântat vizibil cu mâna Sa, după care i-a condus la Adam.

8.Văzând imensa mulțime de oameni care îl înconjura pe Asmahael și care se apropia, Adam și ceilalți copii ai săi au rămas muți de uimire, incapabili să rostească un singur cuvânt.

(9 august 1841)

9.Chiar și Enoh era copleșit de emoție, căci această rapiditate uluitoare îi apărea ca fiind miraculoasă. El și-a spus în sine sa: “Cât sunt de mulți copiii din regiunea de miazănoapte!

10.Dacă nu cumva trei sferturi dintre ei au fost creați chiar acum, nici nu știu ce să mai cred. Ori visez, ori îl văd pe fiecare multiplicat de o sută de ori. Căci aici sunt tot atâția oameni câte fire de nisip pe fundul mării și câte fire de iarbă pe pământ!

11.O, Asmahael, cine Te-ar putea înțelege vreodată pe Tine? Tu ești infinit în fiecare din cuvintele Tale, iar respirația Ta pune în mișcare lumile, în timp ce a mea nu pune în mișcare decât câteva fire de praf de pe suprafața mâinii mele. Dacă Tu privești soarele și toate stelele strălucitoare, acestea se cutremură de o devoțiune incomprehensibilă, laudând cu recunoștință lumina lor primită de la Tine, strălucitoare, dar palidă reflecție prin comparație cu blândețea infinită a privirii Tale, focalizată asupra micului pământ. Cât despre urechile Tale, acestea percep – la fel cum percep urechile mele un tunet – chiar și dorințele și cele mai mici gânduri ale ființelor ideatice ce nu vor fi manifestate decât în viitoarele Tale creații. Tu percepi chiar și respirația celei mai mici particule vii, invizibilă pentru toți ceilalți și aflată la o distanță incalculabilă, în timp ce urechea mea de-abia reușește să audă urlatul unui uragan. Ce diferență între percepții! Pentru Tine, totul este armonie pură – în timp ce pentru mine, totul nu este decât un haos confuz!

12.Pentru Tine, sunetul zglobiu al unui izvor reprezintă un cuvânt cu semnificații profunde. Tu înțelegi șoapta firului de iarbă, iar urechea Ta aude plânsul frunzei veștede care cade.

13.Tu auzi marele imn de laudă al vântului ce vâjâie, iar vaietele mării zbuciumate nu îți rămân necunoscute. Și totuși, Tu ai grijă de micul vierme ce se târăște în praful pământului, ca și cum nu ai auzi altceva decât micuțul plâns al acestuia.

14.O, Asmahael, o, Tu, Dumnezeu și Domn atotputernic, infinit, sublim, preasfânt și preaplin de iubire, mai presus de toți și de toate! Un spirit finit nu Te va putea înțelege niciodată pe Tine, și oricine va dori să Te cuprindă cu mintea lui se va rătăci în noaptea eternă a atotputerii Tale. Chiar și o picătură de apă îl va înghiți în profunzimile sale nenumărate, iar cel înghițit nu va mai reuși să iasă niciodată din oceanul nesfârșit al minusculei picături și al nenumăratelor ei minuni.

15.De aceea, eu nu voi mai explora niciodată nimic în întreaga mea viață, ci mă voi mulțumi să Te iubesc pe Tine, Dumnezeul meu, mărturisindu-mi nimicnicia la fiecare pas, cu toată iubirea și umilința, și spunând: ‘Până aici și nici un pas mai departe!’ Și fiecare bătaie a inimii mele se va supune voinței Tale. Căci cine altcineva mai este viu în afară de Tine, Cel care ești însăși viața?

16.Eu nu trăiesc decât atâta vreme cât Te iubesc pe Tine; iar pentru mine, nimic nu este viu în afara Ta. Oare nu sunt pentru mine toate lucrurile ca și moarte? Oare nu este pentru Tine chiar și piatra cea moartă *mai plină de viață* decât este pentru mine ciripitul unei păsărele? Căci pentru Tine, piatra nu este mută; ce este însă pentru mine scârțâitul unui greier viu?

17.Astfel, pentru cel viu, totul este viu, în timp ce pentru cel mort, totul este mort. Și acum, gata! Până aici și nici un pas mai departe! *Amin!*”

Capitolul 131

BUCURIA ȘI RECUNOȘTINȚA LUI ADAM. ÎNTREBAREA CURIOASĂ A LUI JURA ADRESATĂ LUI ASMAHAEL

1.În timp ce Enoh își încheia acest monolog plin de smerenie, Asmahael și cei care îl însoțeau au ajuns la grupul principal, unde patriarhii stăteau încă uluiți.

2.După ce a ajuns la circa 30 de pași de Adam, El a ordonat mulțimii să se așeze, după care s-a îndreptat către Adam, care nu își revenise încă din uimire, și i-a spus:

3.“Adam, ridică-te și uită-te ce poate face vocea adevăratului păstor, după care numără oițele și vezi dacă lipsește vreuna. Dar mai întâi de toate, binecuvântează-le. *Amin!*”

4.Atunci, Adam s-a ridicat și a spus cu o voce tremurândă: “Asmahael, îngăduie-mi să îndeplinesc numai ultima parte a poruncii Tale. Căci acolo unde Tu, Doamne, ai numărat, cu siguranță numărul este complet. Căci Tu ești de-a pururi etern și infinit, și de aceea, tot ce faci Tu este întotdeauna perfect.

5.Eu și copiii pe care mi i-ai dăruit nu putem face acum altceva decât să-Ți laudăm și să-Ți slăvim Numele. O, Doamne, primește în marea Ta grație inimile noastre în locul altor cuvinte calde de recunoștință și de iubire, și fă cu noi ceea ce dorești. *Amin!*”

6.Asmahael i-a chemat atunci pe Jura, Bhusin și Ohorion, cărora le-a spus: “Ascultați! Tatăl vostru se află în această regiune de mai bine de două ore și nimeni nu i-a adus încă mâncare și băutură. De aceea, trimiteți-vă mesagerii acasă și spuneți-le să aducă fructe, pâine, lapte și miere, în cantități suficiente pentru toți cei de față. Plecați și faceți cum v-am spus. *Amin!*”

7.Jura și-a lăsat cei doi frați să plece înainte, dar el a mai rămas și i-a pus lui Asmahael următoarea întrebare:

8.“Atotputernice străine! N-ai vrea să-mi spui cine ești tu și de unde vii? Este oare Adam și tatăl tău? Sau există aici, pe pământ, un părinte mai puternic, din vreo altă linie principală, decât părintele nostru Adam, de al cărui cuvânt ascultau cândva soarele și luna?

9.După ce el a căzut din grația lui Iehova, el și-a pierdut aceste puteri, iar acum, noi suntem cu toții servitorii slăbiciunii, incapabili să ne ridicăm deasupra neajutorării noastre.

10.Tu posezi însă o putere pe care o avea Adam înainte de căderea lui în fața lui Iehova, așa că dacă nu ai nimic împotriva, te-aș ruga să-mi spui cine ești. *Amin!*”

11.Asmahael i-a răspuns: “Jura, tu ești un om drept, și la fel este și întrebarea ta, dar gândește-te, ce beneficii ți-ar aduce ție o asemenea cunoaștere la ora actuală?

12.Gura Mea este incapabilă să rostească neadevărul, dar inima ta nu este încă pregătită pentru adevăr, iar acesta te-ar putea ucide înainte de a te maturiza. De aceea, păstrează-ți răbdarea până când te vei maturiza, iubește-L și teme-te de Dumnezeu, iar inima ta îți va da singură răspunsul în legătură cu Cel care îți dă acum acest sfat.

13.Tot ce pot să-ți spun la ora actuală este că Eu nu intru în nici una din categoriile pe care le-ai enunțat, astfel încât toate conexiunile tale sunt greșite; maturizează-te și vei putea primi o mare lumină, care este chiar Lumina tuturor luminilor.

14.Iar acum du-te și fă ceea ce fac și ceilalți frați ai tăi. *Amin!*”

15. Iar Jura a plecat și a aranjat – la fel ca și ceilalți – să fie adusă mâncare și băutură, așa cum a fost îndemnat de Asmahael.

16. După ce copiii din regiunea de miazănoapte s-au întors încărcăți de provizii, pe care le-au depus la picioarele lui Adam și ale celorlalți copii, Asmahael a pășit printre ei, a binecuvântat totul, spunându-le tuturor să mănânce, după care s-a așezat lângă cel mai îndepărtat coș cu alimente, și pentru prima oară a împărțit o masă cu ei.

17. Adam a remarcat atunci: “O, Asmahael, cum poți să stai la coadă, când locul de onoare Ți se cuvine de drept Ție?”

18. Dar Asmahael i-a răspuns: “Adam! Care este partea de sus și care este partea de jos? Locul cel mai înalt îl ocupă umilința. Dar nu știi tu că locul în care s-a așezat Cel dintâi este la fel ca El? Așa încât nu mai fi îngrijorat în legătură cu locul Meu, ci bucură-te în pace de masă. *Amin!*”

Capitolul 132

MASA COMUNĂ. PATRIARHII POSTESC DIN MODESTIE ȘI DEVOȚIUNE. IUBIREA LUI ENOH PENTRU ASMAHAEL. ADEVĂRATA RUGĂCIUNE.

(27 octombrie 1841)

1. Adam a fost satisfăcut de acest răspuns, la fel ca și copiii săi. După ce și-au exprimat în inimile lor mulțumirea spirituală, ei au început să mănânce și să bea, fiecare în funcție de necesități și de gusturi.

2. Totuși, Abedam, Jura, Bhusin și Ohorion nu au îndrăznit să participe la festin, și nici Methuselah și fiul său, Lameh, căci nici Adam, nici vreunul din copiii liniei principale nu îi invitasă la masă. Atunci, Asmahael s-a întors către ei și i-a întrebat:

3. “Voi de ce nu mâncați și nu beți alături de noi?”

4. Cei doi au răspuns: “O, atotputernice Asmahael, cum am putea îndrăzni să participăm? Cât de arogantă ar fi atitudinea noastră față de marele nostru patriarh dacă am mânca din același coș cu el și dacă am bea din același vas pe care l-au atins buzele neprețuitului nostru patriarh!”

5. Chiar și așa, este o mare bucurie și desfătare pentru noi să îi privim pe sublimii părinți cum își înprospătează fericiți forțele. De aceea, Asmahael, nu fii îngrijorat pentru noi, căci avem tot ceea ce ne trebuie pentru a ne întări în suficientă măsură. Îți adresăm însă din inimă iubirea și recunoștința noastră pentru faptul că ți-ai manifestat îngrijorarea. *Amin!*”

6. La care, Abedam a adăugat: “De altfel, o, atotputernice Asmahael, trebuie să adăugăm cu toată iubirea și cu tot respectul: cine s-ar putea simți flămând în prezența Ta sacră, căci Tu ești oricum hrana eternă care alină de-a pururi foamea și setea!”

7. O, Asmahael, foamea și setea mea mi-au fost alinate de Tine pentru totdeauna! Căci cel a cărui foame și sete este potolită de Tine nu mai poate fi vreodată flămând sau însetat. De aceea, îți mărturisim acum întreaga noastră iubire și recunoștință. *Amin!*”

8. Auzind aceste scuze, Asmahael le-a spus celor patru: “Ați vorbit bine, iar inima Mea s-a bucurat de cele spuse de voi. Fiecare cuvânt al vostru a fost adevărat, iar discursul tău, Abedam, va rămâne adevărat pentru eternitate. Chiar și așa însă, dragii Mei prieteni, deocamdată sunteți încă pe pământ și aveți un corp care aparține acestui pământ. Este necesar să-l întăriți și pe acesta cu alimente și cu băutură, în măsura corespunzătoare.

9. Chiar dacă Adam mănâncă și bea aici, care este diferența dintre Adam și Mine?

10. Dacă Eu vă voi spune acum: ‘Veniți aici și mâncați!’, cine v-ar mai putea exclude de la masă, de vreme ce v-am invitat Eu?

11. Așadar, veniți, așezați-vă lângă Mine și mâncați și beți fără teamă, căci cel dintâi în prezent va fi cel din urmă, iar cel din urmă va fi cel dintâi. *Amin!*”

12. Cei patru s-au închinat atunci în fața patriarhilor, i-au mulțumit lui Dumnezeu, după care s-au așezat fericiți alături de Asmahael, împărtășindu-se și ei din alimentele și băuturile aduse.

13. Acest lucru le-a făcut de asemenea plăcere și patriarhilor, inclusiv lui Adam. Singuri Jared, Mahalaleel și Enos erau prea copleșiți de măreția lui Asmahael pentru a se putea bucura. Starea lor de uluire și de confuzie era atât de mare încât nici nu își dădeau seama că în fața lor se află mâncare și băutură, că unii vorbesc sau că cei patru s-au așezat la masă alături de ei. Căci marile isprăvi ale lui Asmahael îi uliseră într-o asemenea măsură încât nu erau încă în stare să-și revină.

14. În schimb, Enoh plângea de bucurie și datorită imensei lui iubiri pentru Asmahael, iar în cele din urmă nu s-a putut stăpâni să nu se ridice pentru a se așeza alături de Asmahael și a-și revărsa abundența din inima sa asupra lui.

15. Văzând ce se petrece cu mult iubitul lui Enoh, Asmahael s-a ridicat să-l întâmpine pe cel îmbătat de iubire, căruia i-a spus:

16. “Adevăr îți spun, dragul Meu Enoh, oricine va veni către Mine – așa cum faci tu acum – va constata că Eu Mă voi ridica prompt și îl voi întâmpina până la jumătatea drumului, și mai mult.

17. Adevăr îți spun, tu ai descoperit acum viața, iar moartea nu mai există pentru tine. Ochii tăi nu vor vedea niciodată ziua morții. Iubirea ta a cucerit chiar și trupul tău de carne, pe care l-a transformat în nemurire, și așa cum ești și trăiești tu acum, la fel vei fi și vei trăi în eternitate.

18. Iată, descendenții tăi vor fi aceia pe care îi voi păstra până la sfârșitul timpurilor, și din linia ta se va naște cândva cel care va împlini marea promisiune. *Amin!*”

19. Auzind aceste cuvinte, inima lui Enoh a fost atât de copleșită încât buzele lui au rămas incapabile să rostească vreun cuvânt.

20. Dar Asmahael l-a întărit și i-a spus: “Mult iubitul Meu Enoh, pacea și liniștea fie veșnic în sufletul tău! Eu știu ce vrei să-Mi spui acum.

21. Adevăr îți spun: cel care se roagă și îmi mulțumește așa cum faci tu acum, cu inima complet deschisă, este singurul care se roagă și îmi mulțumește întru spirit și adevăr.

22. În trupul celui care se roagă și mulțumește numai din vârful buzelor bate o inimă care este încă atașată de ramurile copacilor lumești, iar atunci când un vânt smulge ramurile acestor copaci, inima lui este și ea rănită.

23. O inimă ca a ta este însă întotdeauna acasă, iar atunci când vine furtuna, ea rămâne calmă și nepreocupată de cele lumești; astfel, ea rămâne liberă să-L iubească pe Domnul mai presus de orice, precum și tot ceea ce se naște din Domnul.

24. Cel care iubește astfel este singurul care iubește corect, iar Domnul va fi cu el de-a pururi. *Amin!*”

1. După aceste cuvinte, limba lui Enoh a devenit liberă, astfel încât el a putut adresa următoarele cuvinte celorlalți:

2. “O, părinții mei dragi, și voi, copiii mei scumpi, priviți-mă și observați cu uimire cât de puternic am devenit eu, cel slab, întru Domnul, care este Dumnezeul meu și al vostru, Părintele plin de iubire al nostru, al tuturor, tot ceea ce este mai presus pentru mine și pentru voi, cu adevărat viața mea liberă și eternă, și la fel și a voastră. Priviți-mă și minunați-vă, căci eu am găsit grația în fața lui Dumnezeu, Cel care reprezintă unica și cea mai înaltă iubire a mea, și care a binecuvântat linia mea pentru a împlini marea promisiune de la sfârșitul timpurilor. Ei bine, apelez din nou la voi: priviți-mă și minunați-vă, căci tot ceea ce există în mine a devenit acum nemuritor, inclusiv corpul meu fizic, a cărui carne nu va mai putea putrezi vreodată.

3. O, părinți și copii! Domnul a săvârșit acest miracol cu mine în prezența voastră. Știți cu toții cum obișnuim noi să adunăm pietre pentru fiecare zi care trece, precum și pentru nopțile cu lună plină. Iar după ce se împlinește un an, noi dărâmăm movilele de pietre și înălțăm în locul lor o piatră memorială pentru fiecare an. Clipa aceasta transcende însă orice zi, lună sau an. De aceea, îngăduiți-mi să înalț în locul în care stau acum un monument memorial măreț întru cinstirea Domnului, care ni s-a revelat nouă într-o manieră atât de glorioasă, de miraculoasă și de plină de iubire, sub forma lui Asmahael, care se află acum printre noi și care dorește să rămână cu noi până la sfârșitul timpurilor, da, în întreaga eternitate! Timp de aproape o treime de zi, El a călătorit printre și alături de noi, ghidându-ne cu răbdare și iubire, și totuși nimeni nu s-a gândit să-i ofere o laudă mai mare decât cele pe care ni le împărtășim și noi unii altora. O, părinți și copii, noi i-am invitat mâine pe toți copiii noștri la sărbătoarea Sabatului, în care vom aduce o ofrandă Domnului. Iată, Domnul nu ne-a lăsat să așteptăm, ci a venit El Însuși la noi, alăturându-se grupului nostru. Ce este așadar mai important, Sabatul sau Domnul?

4. Oriunde se află Domnul, Sabatul se află de asemenea alături de El. O, părinți, pentru toate aceste motive, doresc să înalț acum un altar Celui care se află în mijlocul nostru și să ard o ofrandă sacrificială în onoarea Lui, pentru întreaga iubire, recunoștință, laudă, glorie, sacrificiu și adorație pe care i le datorăm.

5. Copii, mergeți și aduceți-mi mai multe pietre plate și netede, iar apoi ajutați-mă să înalț aici un altar. Apoi aduceți-mi un miel în vârstă de șapte luni pentru a-l sacrifica, precum și lemn de cedru pentru a putea aprinde focul. Mergeți și aduceți-mi toate acestea fără întârziere! *Amin!*”

6. Cât despre Tine, mult iubitul și preasfântul meu Asmahael, sper că vei accepta acest sacrificiu cu plăcere și că – în marea Ta iubire – nu îmi vei reproșa că fac ceea ce fac purtat de marea mea iubire pentru Tine.

7. Căci ce sunt cerul și pământul prin comparație cu Tine, darămite sărmanul nostru Sabat! Acolo unde sălășluiești Tu, cu prezența Ta sacră, se află întreaga eternitate și întregul infinit, da, gloria eternă a tuturor cerurilor, sorilor și lumilor din creație.

8. Știi că Tu nu ne-ai permis să Te revelăm și să Te mărturisim înaintea ca aceasta să fie voia Ta, dar marea mea iubire pentru Tine pe care am simțit-o în inimă m-a determinat să acționez astfel, spunându-mi:

9. “Iată, Enoh, prin această poruncă ușoară, Domnul nu a făcut altceva decât să-ți testeze iubirea. Atâta vreme cât iubirea este încă moderată, această poruncă este ușor de respectat. De îndată însă ce iubirea devine extraordinar de intensă, ea doboară orice bariere, mărturisindu-se și

aruncându-se în brațele subiectului adorat'. De aceea, sper ca Tu, Cel care ești mai presus de orice, fiind iubit astfel de mine și de toți cei de față, care ești Unul, să-mi ierți mie această greșală pentru care nu sunt vinovat, căci iubirea m-a luat pe deplin în posesiunea ei, cu o putere atât de mare încât nu am putut face altceva decât să-mi mărturisesc iubirea pentru Tine cu voce tare, în fața tuturor.

10.O, Asmahael! Acceptă – în marea Ta grație – din partea mea și a celorlalți, marea ofrandă pe care dorim să Ți-o aducem, sfințește și binecuvântează acest altar, căci astfel el va rămâne binecuvântat de-a pururi. *Amin!*”

11.După acest discurs, Asmahael s-a ridicat din nou și a adresat următoarele cuvinte patriarhilor și copiilor acestora:

12.“Ascultați: Enoh a vorbit așa cum trebuie! Oricine merge pe acest drum, merge de fapt pe scurtătura către subiectul iubit. Adevăr vă spun, cel care nu merge pe acest drum nu Mă va găsi decât cu mare dificultate, iar Eu nu-i voi ieși în întâmpinare. Cât despre cel care poartă în inima sa o mare iubire, oare va continua el să numere zilele atunci când găsește subiectul iubit, sau va considera fiecare moment ca fiind sacru, căci în fiecare clipă el își mărturisește iubirea față de subiectul mult adorat?

13.Iată, care este Sabatul râurilor și fluviilor? Oare nu este marea? Înainte de a o găsi, râurile nu au odihnă, și nici Sabat. Dar de îndată ce un râu a ajuns la mare, dizolvându-se în ea, oare nu se va odihni el pentru totdeauna? Va mai aștepta el până mâine, după ce s-a vărsat în mare?

14.În mod similar, vă spun: Eu am venit la voi, și nimeni nu a venit în întâmpinarea Mea, cu excepția lui Enoh. V-am dat o poruncă pe care ați respectat-o de teama că Mă veți pierde, fără să țineți însă cont de faptul că iubirea adevărată și pură nu are niciodată nimic de pierdut, și cel mai puțin pe Mine.

15.Voi ați recunoscut foarte vag diferența dintre Mine și voi, dar Enoh M-a recunoscut. De aceea, binecuvântează această ofrandă adusă Mie de inima voastră și consacra altarul înălțat întru slava Mea de mult iubitul Meu Enoh! Iată, chiar în acest loc, linia ta va fi mântuită într-o bună zi de potopul păcatelor, iar un strănepot născut din linia ta va reclădi acest altar, aducându-Mi o nouă ofrandă de recunoștință. Binecuvântat fie acest loc în vecii vecilor! *Amin!*”

Capitolul 134

PARABOLA LUI ASMAHAEL DESPRE IUBIRE

(29 octombrie 1841)

1.După aceste cuvinte ale lui Asmahael, pe care le-au auzit de asemenea Enos, Mahalaleel și Jared, Adam și ceilalți patriarhi și copii s-au ridicat cu intenția de a se grăbi către Asmahael, emoționați fie de o mare devoțiune – predominantă în acest caz – fie de o mare iubire, care este de altfel întotdeauna prezentă în cazul devoțiunii, îndeosebi în prezența subiectului acesteia. Asmahael le-a spus însă să rămână pe loc, după care a adăugat:

2.“Ascultați, vă voi spune o parabolă, pe care urmează să o interpreteze fiecare după posibilități. Iată cum sună aceasta:

3.Atunci când soarele strălucește deasupra unui sol bun, acesta se despică, dând naștere unor brazde adânci și late, pentru a putea absorbi mai profund razele soarelui și pentru a fi încălzit cât

mai bine de acesta. Nisipul nu se despică însă niciodată și se încălzește numai la suprafață. De îndată ce raza a părăsit suprafața sa, căldura absorbită dispare și ea. La fel se petrec lucrurile și cu pietrele. Ele se încălzesc rapid și intens, dar de îndată ce vin vânturile reci, căldura dispare, iar pietrele devin mai reci decât vânturile.

4.La fel stau lucrurile și cu ploaia care cade din cer. Atunci când plouă, totul este plin de umezeală, dar după ce ploaia a încetat, iar vânturile purificatoare, care usucă totul în cale, revin, nisipul și pietrele se usucă rapid, și numai pământul cel bun păstrează umezeala dătătoare de viață a ploii, cu care saturează toate plantele.

5.O, priviți înlăuntrul vostru și vedeți cum reacționează inimile voastre; veți constata că acestea sunt precum nisipul și pietrele!

6.Atâta vreme cât M-ați recunoscut prin lucrările și prin cuvintele Mele, sau prin mărturia lui Enoh, sunteți încălziiți și plini de devoțiune și iubire pentru Mine. Dar de îndată ce redevin invizibil pentru voi, spuneți-Mi, veți reacționa precum solul cel bun?

7.Iată, Mă aflu printre voi de atâtea ore, dar cine dintre voi Mi-a făcut ceea ce Mi-a făcut Enoh?

8.Într-adevăr, voi Mă respectați plini de pioșenie, dar la fel procedează și culmile stâncoase ale munților, care absorb primele și ultimele raze ale soarelui, căci ele sunt însetate de lumină. Dar atunci când vine căldura, și ele – ca și voi – se învâluie în nori denși și întunecați, pentru ca zăpada și gheața lor perpetuă să nu se topească cumva și să dispară. Iubirea voastră ar putea fi comparată cu aceea a vițelilor care stau sub ugerul plin al vacii. Ei ling ugerul și împing cu capetele lor în acesta atâta vreme cât mai există o picătură de lapte în el, dar de îndată ce laptele a încetat să mai curgă, vițelii părăsesc vaca și nu mai rămâne nimic care să poată fi numit iubire.

9.Ați văzut cum l-am primit pe Enoh și ați vrea să fiți primiți și voi la fel. Dar Eu vă întreb: Voi M-ați primit pe Mine așa cum a făcut-o Enoh? Iată, Enoh M-a primit încă de la început prin iubirea sa pură; voi ați făcut la fel?

10.Ei da, atunci când ați văzut operele Mele, v-ați grăbit să Mă primiți. Dar credeți că aceasta se poate numi iubire? O, vă asigur, iubirea adevărată nu procedează astfel, ci numai interesele personale, discret ascunse. De vreme ce Mă aflu printre voi, puteți vedea marile beneficii și tot ce puteți realiza cu ajutorul Meu. Astfel, imensa Mea putere vă inspiră un respect pe măsură, iar beneficiile pe care le puteți obține sunt direct proporționale cu iubirea voastră pentru Mine.

11.Atunci însă când am venit la voi din ținuturile de jos, ca un om umil, M-ați lăsat să zac la pământ în fața voastră.

12.Spuneți-Mi, care dintre voi M-a primit cu toată iubirea, fără să aibă în vedere nici un folos?

13.Deși i-ați invitat în Numele lui Iehova pe copiii voștri la celebrarea de mâine a Sabatului, chiar credeți că ați făcut-o din iubire pentru Iehova? O, vă înșelați foarte tare! Ați făcut-o din teama voastră de sclavi și din respect față de puterea infinită a lui Iehova, precum și dintr-un fel de recunoștință anxioasă care v-a fost impusă ca o datorie, datorită măreției lui Dumnezeu.

14.Unde este aici iubirea pură, care dincolo de orice, într-o deplină libertate, fără nici o altă motivație decât iubirea, îl iubește pe Dumnezeu cu credință și fără prejudecăți, mai presus de orice, pentru El Însuși și pentru operele Sale?

15.Voi vreți să-Mi spuneți: ‘Doamne, noi credem că Tu ești unicul, marele, preasfântul, eternul și atotputernicul Dumnezeu, cel plin de iubire și de compasiune, și de grație!’

16.Dar Eu vă spun: Dacă nu credeți aceasta cu toată iubirea pură a inimilor voastre, credința voastră este ca și inexistentă și nu are nici o valoare în fața Mea. Puteți striga de câte ori doriți ‘Iehova’, spunând: ‘Mărețule, sublimule, atotputernicule, preasfântule Dumnezeu și Domn plin de compasiune, Creator al tuturor ființelor și lucrurilor, dragă Tată!’, și așa mai departe, căci adevăr vă spun: ar fi mult mai bine pentru voi să vă economisiți energia și să vă odihniți limba, buzele, dinții,

gingiile, gâtul și plămâni, căci toate aceste bâlbâieli religioase goale nu vor ajunge niciodată la urechile Mele.

17.Căci acela care nu vine la Mine și nu Îmi vorbește precum Enoh, degeaba o face, căci Eu nu îmi voi coborî niciodată privirea asupra lui. Iar atunci când se roagă, rugăciunea sa nu va ajunge decât la urechi înfundate, și toate cerurile îi vor rămâne închise cu druguri de fier până când ultima picătură de egoism a dispărut din inima lui.

18.Cel care Mă iubește trebuie să Mă iubească la fel cum își iubește mireasa cea pură mirele la fel de pur, situație în care nu se atrag decât inimile lor. Tot ceea ce se află mai prejos sau mai presus nu este altceva decât o povară în calea iubirii libere, care nu mai este atunci capabilă să se ridice până la inima Mea. Căci tot ceea ce se află mai prejos de iubire trage în jos inima, în profunzimile mocirloase, și tot ceea ce este mai presus de iubire o presează de sus și o oprimă atât de tare încât ea devine prea slabă și lipsită de putere pentru a se mai ridica vreodată.

19.De aceea, iubirea trebuie să fie pură, astfel încât, neforțată de nimeni și de nimic, să se ridice într-o deplină libertate și cu propria sa putere concentrată, să aleagă, să îmbrățișeze și să strângă la piept pentru totdeauna obiectul ales.

20.Recunoașterea lui Dumnezeu reprezintă o trezire a iubirii, dar nu iubirea însăși pentru Dumnezeu. A-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a trăi plenar înlăuntrul Acestuia.

21.Simpla recunoaștere nu va ridica niciodată o ființă și nu-i va deschide porțile sacre ale Iubirii eterne, și implicit ale vieții eterne, căci ascultați și înțelegeți ce vă spun: acest miracol poate fi realizat numai prin iubirea pură pentru și întru Dumnezeu – fără mai presus și mai prejos, și implicit fără nici cea mai mică urmă de egoism, ci numai prin această iubire pură.

22.Examinați-vă acum inimile și abia apoi ridicați-vă și veniți la Mine! *Amin!*”

Capitolul 135

RĂSPUNSUL PROTESC AL LUI ADAM

1.După ce Asmahael s-a adresat celor prezenți cu atâta ardoare, toți cei de față au fost cuprinși de teamă și nici unul nu se simțea capabil să le adreseze celorlalți cuvinte de alinare, căci adevărul le devenise tuturor atât de evident, încât orice scuză era imposibilă. În consecință, asupra grupului s-a lăsat o tăcere mormântală, în timpul căreia fiecare ducea o controversă în sine sa, căutând o scuză cât mai bună. Dar sărmanele lor inimi, suprasolicitate, nu reușeau să creeze nici un fel de bogăție acolo unde nu se găsea decât sărăcie.

2.După o vreme, Adam s-a ridicat și a vorbit cu o voce fermă, deși îmbrăcată într-un ton blând:

3.“Asmahael! Oricine ai fi Tu – un om sau chiar supremul Dumnezeu, nici măcar nu-mi pasă prea mult – ascultă, am căzut deja odată de pe dificila cărare a voinței divine și nu mai sunt capabil să mă ridic. Am dorit întotdeauna să merg pe cărarea cea dreaptă și am încercat pe cât mi-a stat în puteri să evit pietrele din calea mea, pentru a nu mă împiedica de ele. Totuși, nu eu am fost acela care a creat acest pământ neregulat și plin de pietre, care este opera lui Dumnezeu. Dacă cu toată dorința și atenția mea, eu, primul om de pe acest pământ, am căzut din când în când, crezi Tu că eu sunt singurul responsabil de aceasta? Iar dacă inima mea s-a transformat în nisip sau în piatră, nu

există oare nici un mijloc prin care ea să fie transformată din nou, de data aceasta în permanență, într-un sol bun?

4. Iar dacă eu L-am ofensat deja atât de rău pe Dumnezeu, spune-mi, nu există în inima Acestuia nici un pic de compasiune pentru mine?

5. Căci potrivit mustrării Tale, cu excepția lui Enoh, nimeni nu va putea probabil să-și păstreze viața în fața lui Dumnezeu.

6. Cum L-ar putea cineva iubi pe Dumnezeu fără a-și forma mai întâi o părere în legătură cu bunătatea Acestuia, cu măreția Lui infinită, da, mai presus cu mult chiar decât a ființelor Lui cele mai perfecte?

7. Iată, Tu ne ceri practic imposibilul! Dacă în perfecțiunea Ta, Tu nu-Ți poți imagina această imposibilitate, nu poți totuși nega faptul că eu o pot sesiza cu toată claritatea, în mine însumi.

8. De vreme ce Tu ne ceri un asemenea lucru mie și tuturor descendenților mei, fie în Numele lui Dumnezeu, fie chiar în calitate de Dumnezeu Însuși, spune-mi, nu crezi că este drept să îți cerem mai întâi să ne oferi odată cu această cerere și mijloacele de a o duce la realizare, pe care să le implantezi în inimile noastre, pentru ca astfel să putem face față acestei cereri a Ta?

9. Cât privește bunăvoința noastră, sper că îți vei da seama că aceasta există din cuvintele mele și citindu-mi în inimă. O, atotputernice Asmahael, nu fii supărat de această izbucnire a inimii mele. Cel veșnic atotputernic se poate ajuta atunci când ceva îl apasă, dar viermele neajutorat din țărână nu poate face altceva decât să se zvârcolească în brațele morții atunci când este pe jumătate strivit de coșta calului.

10. O, meditează asupra cuvintelor mele și nu uita ce înseamnă să fii o creatură slabă conștientă de sine alături de un Creator veșnic invizibil, infinit și atotputernic.

11. Iată, ce relație imposibilă și de neimaginat: o neajutorare chipurile liberă sub o putere cu adevărat liberă, infinită și eternă.

12. De aceea, dacă este posibil, ajută-ne pe noi, cei striviți, în loc să ne strivești încă și mai tare! Mai bine distruge-ne complet decât să ne chiniești din ce în ce mai tare! *Amin!*”

Capitolul 136

ASMAHAEL ÎL MUSTRĂ PE ADAM

1. Aceste cuvinte L-au provocat într-o anumită măsură pe Asmahael, care i-a adresat următoarele cuvinte severe, dar pline de iubire, lui Adam, la fel ca și celorlalți:

2. “O, Adam, Adam! Prostia ta a întrecut orice limite! Îngăduie-Mi să întreb mai presus de toate inima ta, de vreme ce tu ești părintele tuturor acestor copii, și a multor alora de pe acest pământ, spune-Mi așadar, în inima ta, cum ai proceda tu cu unul din copiii tăi care ți-ar răspunde după una din cele mai importante lecții referitoare la marile ofense aduse de el directivelor tale pline de înțelepciune, într-o manieră dură și stupidă, apelând la probabilitate, ceva de genul:

3. ‘De ce îmi ceri ceea ce nu pot face? Este greșit ceea ce fac eu? Și dacă da, este greșeala mea? Oare nu m-am născut eu din tine și nu ești tu acela care mi-a dat această viață mizerabilă și imperfectă?’

4. Dacă greșesc, aceasta ți se datorează în totalitate, căci așa m-am născut eu din tine, imperfect. De aceea, mulțumește-te cu cel care sunt și nu-mi mai cere să fiu ceea ce nu pot fi. Dacă totuși insiști ca eu să fiu diferit de cel actual, atunci distruge-mă și procrează-mă apoi într-o altă manieră, mai bună, iar dacă acest lucru îți este imposibil, încetează să mai procreezi, căci eu unul nu îți voi mulțumi niciodată pentru această existență mizerabilă pe care mi-ai dăruit-o.

5. Fie ca nimicul să rămână de-a pururi nimic, căci este preferabil să nu exiști deloc decât să duci o existență limitată și penibilă. În fond, de ce vrei să mă faci mai bun decât sunt, de vreme ce eu sunt oricum cel care sunt? Dacă m-ai fi procreat încă de la bun început mai bun, aș fi mai bun, dar întrucât lucrurile sunt așa cum sunt, oare nu este greșeala *ta* că eu arăt astfel? De aceea, mai întâi de toate ai grijă de *tine și de căile tale* și abia apoi ocupă-te de perfecționarea mea'.

6. Adam, spune-Mi, cum s-ar simți inima ta părintească dacă unul din copiii tăi ți-ar vorbi astfel, și mai presus de toate, unul din primii tăi copii din linia principală?

7. Tu l-ai blestemat pe Cain, cel căzut în greșeală. Spune-Mi atunci, ce ai face cu un copil care nu numai că ar ucide trupul fratelui său, dar te-ar blestema simultan și pe tine, și ar dori să îți ucidă spiritul? Spune-Mi, Adam, ce ai face cu un copil atât de incorigibil?

8. Văd că păstrezi tăcerea, la fel ca un șoarece care adulmecă o pisică, și totuși, cu numai câteva clipe înainte, tu, copilul Meu din linia principală, Mi-ai spus exact asemenea lucruri.

9. Deci nu-ți pasă dacă sunt Dumnezeu sau un om! În fond, de ce ți-ar păsa cine este Cel care îți vorbește acum, Dumnezeu, Tatăl tău, sau un biet om la fel ca și tine, căci nu tu te-ai creat singur, ci un Dumnezeu invizibil pentru tine și complet necunoscut ție. Dacă El te-a creat atât de mizerabil și de înclinat către păcat, să fie mulțumit cu tine așa cum ești, căci altfel te-ar fi făcut mai perfect. De aceea, El nu trebuie să-i ceară creației Sale nevinovate să fie mai perfectă decât este acum, așa cum a ieșit din mâna Creatorul său prost-dispus.

10. Ei, privește în inima ta și spune-Mi dacă nu acestea sunt argumentele ei!

11. Mi-ai vorbit despre calea atât de dificilă a voinței divine pe acest pământ, care ascunde atâtea piedici, și Mi-ai descris bunăvoința ta de a pași pe ea cu credință, atât cât ți-ar sta în puteri. Ai plasat astfel întreaga responsabilitate a căderii tale pe umerii Mei, ea fiind întru totul greșeala Mea, și nu a ta, căci așa te-am creat Eu, și nu altfel. Dacă ar fi să te transformi, ai avea nevoie de niște instrumente cu ajutorul cărora să devii capabil să acționezi în concordanță cu voința divină.

12. Iată, aceasta este o altă observație care nu îi poate aduce nici o bucurie Tatălui tău atât de plin de iubire și atât de grijuliu cu tine.

13. Tu invoci compasiunea Lui. Spune-Mi, ce altceva aș mai putea face decât să vin la tine ca om și ca Părinte, să te învăț cu propria mea gură ce sunt iubirea și înțelepciunea adevărate, și să te conduc cu propria Mea mână de-a lungul acestui pământ, pe care l-am creat ca bază de încercare, pentru a-ți da posibilitatea de a te perfecționa? Oare nu sunt Eu Însuși cea mai mare compasiune posibilă, cea mai mare iubire și cel mai sigur instrument de care te poți agăța?

14. Sau poate ai prefera să ascult de dorința ta și să vă transform pe voi, oamenii, în mașini animate, adică mobile?

15. O, nebun orb ce ești! Dacă ți-ai dori cu adevărat să vezi, ai observa imediat marea perfecțiune dinlăuntrul tău, datorită căreia tu te afli cu mult deasupra tuturor celorlalte ființe, faptul că tu poți păcătui din proprie voință, sau dimpotrivă, poți pași și acționa voluntar, fără nici un păcat, așa cum face Enoh. Și tu îmi reproșezi Mie că te-ai născut din Mine ca o creatură oarbă?!

16. Iată, iată, Adam, cât de departe te-ai rătăcit din nou!

17. Tu spui că ceea ce îți cer Eu îți este imposibil. Privește-l pe Enoh, privește-i pe cei șase care îmi stau alături, da, privește întreaga mulțime și întreabă-i pe toți dacă este imposibil ceea ce cer Eu!

18. Dar Eu îți spun: tu ești singurul care caută în mintea lui un fel de Dumnezeu infinit pe care să-L respecte și să-L înțeleagă; tu ești singurul care își face viața imposibilă, împovărându-se

singur cu o întreagă infinitate și căutând un Dumnezeu pe care îi este imposibil să-L găsească (căci nu știe unde să-L caute). În schimb, refuzi să-L recunoști pe Tatăl tău plin de iubire care îți vorbește acum, pe care îl disprețuiești și de care dorești să scapi.

19. Adevăr îți spun, existența unei ființe create alături de un Dumnezeu așa cum Ți-l imaginezi tu și pe care îl venerezi în zilele de Sabat ar fi nu doar absolut mizerabilă, cu mult mai mizerabilă decât aceea a unui vierme care se târăște prin nisipul încins, ci de-a dreptul imposibilă, în ceea ce-L privește pe Dumnezeul tău imaginar. Căci un asemenea Dumnezeu imperfect nu numai că ar fi incapabil să dea naștere chiar și unei opere de mântuială, dar ar fi chiar mai rău decât tine, care ești incapabil să crezi singur chiar și un atom.

20. Dacă ți-am criticat căutarea prostească și aspirația absurdă către un Dumnezeu inexistent, direcționându-te în schimb numai către iubirea Tatălui, a celui Tată care a existat dintru eternitate, există și va continua să existe întru eternitate, fiind una cu Mine Însuși, spune-Mi, am cerut Eu oare ceva nerezonabil și imposibil de la voi, copiii Mei?

21. Iată, chiar și copiii cei mici îndeplinesc cu precizie această poruncă extrem de ușoară, căci ei își iubesc tatăl mai presus de orice, fără a-și mai pune problema de ce îl iubesc. Ei îl iubesc pur și simplu, pentru că el este tatăl lor. Spune-Mi, fiul Meu, Adam, ai cerut vreodată pentru tine mai mult de la copiii tăi?

22. Dacă Eu nu cer nimic mai mult de la tine, de la voi toți, în calitatea Mea de unic Părinte, adevărat și plin de iubire, ferindu-vă de tot ce ar avea tendința să vă facă viața mai dificilă și să vă aducă astfel, în cele din urmă, moartea inevitabilă – care nu reprezintă altceva decât o orbire voluntară și gradată, care se folosește de tot felul de idei incoerente pentru a izbucni în cele din urmă într-o criză de mânie împotriva Creatorului, pe care îl numește un neîndemânatic neinspirat, devenind astfel și mai neagră și mai mortală – spune-Mi, semăn Eu atunci mai mult cu ceea ce ai găsit tu în lăuntru tău?

23. De aceea, cunoaște-ți mai bine Tatăl și recunoaște cât de puțin îți cere și cât de ușoare sunt lucrurile pe care ți le cere. Ridică-te apoi și vino la Mine, și spune-Mi atunci dacă sunt un Dumnezeu și un Părinte nedrept. Dar până atunci, pune-ți ordine în suflet și schimbă-ți atitudinea, căci Eu nu sunt precum tatăl care l-a blestemat pe Cain. Încearcă să înțelegi acest lucru! *Amin!*”

Capitolul 137

TRANSFORMAREA ȘI CONFESIUNEA LUI ADAM

(2 noiembrie 1841)

1. După acest discurs care l-a afectat pe Adam la fel de mult de parcă pământul s-ar fi scufundat în nemărginita mare de foc a soarelui, Adam nu numai că a devenit la fel de maleabil ca și ceara – cum ați spune voi – dar s-a transformat chiar într-un ulei cât se poate de fin, de o puritate perfectă, un veritabil balsam pentru orice fel de răni. De aceea, el i-a cerut lui Asmahael permisiunea de a face o nouă confesiune în fața tuturor copiilor săi. Și întrucât era patriarhul lor fizic, permisiunea i-a fost acordată pe loc de Asmahael și de către toți copiii, din toată inima. Astfel, Adam s-a ridicat și a început următoarea confesiune:

2.,O, înaltule, sublimule, preasfântule, atotputernicule Părinte plin de iubire, Doamne Dumnezeule Iehova, prezent astăzi printre noi în forma vizibilă a omului Asmahael. Iată, eu sunt cel care Ți-a dat numele de Asmahael, iar Tu ai fost fericit că – deși, în marea Ta înțelepciune, erai doar o ființă lipsită de nume – ai primit un nume din gura mea, un nume al copiilor lui Dumnezeu, așa cum – prostește – ne-am considerat noi a fi întotdeauna, în exclusivitate. În acel moment, Tu erai pentru noi mai mult sau mai puțin un străin, căci noi nu am fost capabili să remarcăm nimic deosebit la Tine, cu excepția discursurilor Tale de o rară coerență și luciditate, despre care susțineai – în fața noastră, a celor orbi – că sunt inspirate de spiritul lui Abel, fiul meu. Iată cum văd acum lucrurile:

3.Noaptea se transformă în zi, și invers; noaptea tânjește după zi, la fel cum ziua tânjește după noapte. Cine poate merge noaptea cu aceeași siguranță ca și ziua? În schimb, într-o zi luminoasă, oricine este capabil să-și închidă ochii, aducând noaptea în inima lui, care este astfel mai mare – ziua fiind – decât bezna cea mai neagră din toiul nopții reale.

4.Chiar acesta a fost cazul meu și al majorității celor de față, căci noi nu reușeam să vedem, să auzim sau să remarcăm nimic din ceea ce ne înconjură, și astfel, nu reușeam să înțelegem nimic. În această orbire generală a noastră, noi Ți-am dat Ție un nume, care ar fi fost mai potrivit pentru noi toți, cu condiția ca noi să nu fi fost orbi și surzi. Căci cum L-ai fi putut căuta Tu pe Acela care – dintru eternitate – ai fost, ești și vei fi de-a pururi, Tu însuși?

5.Atunci când ne-ai spus că vii din ținuturile de jos, nici unul dintre noi nu a înțeles la ce Te refereai atunci când vorbeai de profunzimile lui Lameh.

6.Abia acum am recunoscut eu, și sper că și ceilalți, prin grația Ta, teribila noapte și profunzimea noroiului dinlăuntrul nostru; pentru aceasta, îți datorăm cu toții mulțumirile noastre eterne, pline de recunoștință! Cum am fi putut noi, cei surzi, să înțelegem afirmația Ta potrivit căreia Abel a fost acela care Te-a condus la noi, dezlegându-ți apoi limba, pentru a putea vorbi?

7.Acum, că ai deschis înlăuntrul nostru urechea inimii, înțelegem cu toții cât de surzi și de orbi eram încă chiar în această dimineață minunată, când cuvântul născut din iubirea Ta părintească ne-a atins inimile fără să fie înțeles, răsunând precum cuvântul unui străin, deși Tu l-ai exprimat cu o claritate mai mare decât cea a luminii soarelui.

8.Dar ce înseamnă lumina strălucitoare a dimineții pentru cel orb, sau bubuitul teribil al tunetului pentru cel surd? Abia acum recunosc eu într-adevăr – și să sperăm că și ceilalți la fel – că acela care este surd și orb nu este cu nimic mai presus de o ființă moartă. Dacă el nu ar dispune de senzațiile oferite de pielea lui, el ar fi la fel de insensibil ca și o piatră, în care vânturile bat fără a fi simțite, și care, în cădere, nu poate face diferența între solul cel moale sau cel tare, ori dacă a căzut în apă; o asemenea ființă nu poate fi transformată decât prin forța inexorabilă și nemărginită a focului.

9.La fel am fost și noi, cu nimic mai presus decât niște pietre moarte, ce cădeau tot timpul, pe sol moale sau tare, în apă sau prin alte locuri. Tu ne-ai cules din gropile în care zăceam fără măcar să ne dăm seama și ne-ai trecut prin marele foc al infinitei Tale iubiri părintești. Și iată, în chiar gropile noastre, devenite sacre prin prezența Ta divină, pietrele au fost transformate și au devenit din nou pline de viață. Noi am putut din nou vedea, auzi și simți. Și astfel, ne-am putut da seama că Abel – adică teama și iubirea noastră de Dumnezeu, oricum inferioare celor pe care adevăratul Abel le simțea față de Tine – Te-a adus pe Tine la noi, cei morți, în profunzimea noastră mută, dezlegând limba aceluia dinlăuntrul nostru care era incapabil să-Ți spună Ție ‘Tată’, în adevăratul spirit al iubirii eterne.

10.O, cât de incredibil de orbi, surzi, insensibili și morți trebuie să fi fost noi, dacă nici unul dintre noi nu a suspectat măcar că Soarele tuturor sorilor, Focul tuturor focurilor, Iubirea oricărei iubiri, Viața oricărei vieți și Forța și Puterea oricăror forțe și puteri – se află în mijlocul nostru!

11.O, copii, ascultați-mă: Cel pe care – în orbirea noastră – noi îl numeam Asmahael, este Cel numit ‘Iehova, Dumnezeu Cel Etern’, dar care pentru noi se va chema de acum înainte ‘Emanuel’, iar pentru aceia care îl iubesc mai presus de orice, ‘Abba, mult-adoratul nostru Tată’!

12.O, Emanuel, iată, eu sunt nedemn să primesc ceea ce a primit Enoh, a cărui inimă este plină de o iubire cu adevărat necondiționată pentru Tine. Doresc însă să îți invoc grația pentru a primi o altă favoare, și anume ca eu, precum și ceilalți aici de față, să Te putem iubi din ce în ce mai mult, până la sfârșitul vieților noastre pământești, pentru ca – deveniți vii prin această iubire a noastră pentru Tine, din toată inima noastră – să Te putem numi Abba, Abba, Abba!

13.O, Emanuel! Primește, în marea Ta grație, această consacrare din partea mea, și rămâi de-a pururi pentru noi Abba, acum și în toate eternitățile care vor urma! *Amin!*”

Capitolul 138

DISCURSUL LUI EMANUEL REFERITOR LA VENIREA SA ÎN MIJLOCUL OAMENILOR

1.Și iată răspunsul lui Emanuel adresat lui Adam și copiilor acestuia: “Ai vorbit bine, Adam, iar ceea ce ai spus este adevărul viu. Amintește-ți că atunci când am venit la voi azi dimineață, după cum știți cu toții, am susținut că nu sunt decât un sclav mut, care a scăpat din iadul din Lameh cu ajutorul lui Abel. Dacă lucrurile nu ar fi diferite atunci când sunt transfigurate și privite din perspectiva adevărului și a iubirii, oare nu aș fi apărut Eu ca un mincinos odios, precum viermele pământului – care este tatăl și prințul minciunii și înșelătoriei?

2.După cum ai mărturisit însă chiar tu acum, cu credință, voi ați fost orbi, surzi și insensibili, și în consecință nu ați putut percepe lucrurile în ordinea lor divină și eternă. Iată, dacă Eu aș fi venit la voi ca Emanuel, unde ar fi viața voastră acum?

3.De aceea, Eu am venit la voi în *acea* formă care reflecta propria voastră ființă interioară, pentru ca voi toți, care erați adevărații Asmahaeli, reci și inerti, să îl puteți regăsi – încălziți de focul Meu – pe Abba Emanuel.

4.Noaptea trecută, Eu am fost cu voi, în trup, și v-am făcut o mare promisiune. Dar voi M-ați recunoscut ca într-un vis, căci inimile voastre erau înconjurate de pietre și de nisip. Și astfel, dimineața nu a mai rămas nimic din Mine, cu excepția unei amintiri reci și fade. Eu l-am pregătit pe Enoh ca interpret al Meu în fața voastră, dar voi v-ați limitat să îi ascultați cu admirație cuvintele, în timp ce inimile voastre au rămas reci în fața semnificației lor. Voi vă aflați cu toții în plin proces de căutare, dar fiecare ar fi dorit totuși să fie pentru ceilalți un ghid înțelept, pentru a le demonstra înalta înțelepciune din inima sa.

5.În timp ce azi dimineață erați convinși cu toții că sunteți capabili să realizați orice, am venit la voi sub forma unei stele strălucitoare, târându-Mă prin praf în fața voastră, pentru a vă arăta astfel că și inimile voastre sunt adânc îngropate în nisip. Dar deși steaua cea strălucitoare a călătorit împreună cu voi dinspre dimineață spre miazăzi, dinspre miazăzi spre apus și dinspre apus până în această regiune de miazănoapte, inimile voastre au continuat să Mă considere în secret un mincinos, și doar puțini dintre voi au fost capabili să recunoască pe deplin strălucitoarea rază a stelei.

6.Un tigru a fost nevoit să Mă poarte în spinare în fața voastră, numai pentru a smulge astfel tigru (agresivitatea) din voi.

7.Dar vai!, oricât de strălucitoare ar fi fost steaua din fața voastră, voi nu ați reușit să îi observați blânda strălucire.

8.În regiunea celor șapte roci din ale căror vârfuri curg izvoare, Cel Blând v-a învățat lecția umilinței. Voi erați încă orbi și surzi, iar steaua continua să strălucească în zadar.

9.La apus, steaua a emis razele sale cu o intensitate încă și mai mare. Mari fulgere au strălucit atunci și tunete asurzitoare s-au auzit, dar numai puțini dintre cei morți s-au trezit atunci, distanțându-se de cei mulți și confuzi. Ceilalți au avut de suferit datorită descompunerii rezultate din căldura fermentației, ceea ce a condus la certuri cumplite. Fiecare prioritate a înțelepciunii se lupta cu celelalte, împiedicându-vă pe toți să vedeți lumina strălucitoare a stelei.

10.Steaua a continuat însă să vă ghideze, iar puterea ei a smuls tigru din voi și a redus la tăcere viermele mândriei dinlăuntrul vostru, adică șarpele din vechime.

11.V-ați frecat atunci la ochi, căci lumina stelei era prea puternică pentru voi, iar căldura focului său prea arzătoare. Acesta a fost de altfel și motivul pentru care i-ați privit cu neîncredere pe Methuselah și pe Lameh, care fuseseră totuși acceptați de către stea.

12.În cele din urmă, am ajuns și la zidul din piatră al inimilor voastre. Fulgerele și tunetele emise de stea l-au prăbușit pe acesta, iar voi ați putut vedea astfel marea sărăcie a vieții voastre interioare. Voi chemați viața, dar aceasta refuza să apară. Eu am văzut atunci marea voastră suferință, am chemat și Eu viața, pe care v-am adus-o apoi din abundență.

13.Adam! Tu ai continuat să nu recunoști steaua. Tu încă Mă numeai Asmahael, deși văzuseși toate aceste semne!

14.De acum înainte păstrează-ți întreaga luciditate și atenție, căci Mi-ai dat acum un alt nume: acest ultim semn va deveni primul, în timp ce primul va deveni ultimul. Iar atunci când voi veni din nou, descendenții voștri din viitor nu o vor duce la fel de bine ca și voi, acum.

15.Adevăr vă spun, cei obișnuiți cu fulgerele și cu tunetele vor muri în mânie la noua Mea venire, de la sfârșit, căci acum am venit dimineța. Încercați să înțelegeți! Iar acum, fiecare dintre voi să îndeplinească ceea ce îi datorează lui Emanuel Abba, *amin*; dar în inimile voastre, *amin!*”

Capitolul 139

IUBIREA EXUBERANTĂ A LUI LAMEH PENTRU EMANUEL

(3 noiembrie 1841)

1.După explicațiile lui Emanuel, toți copiii, în frunte cu Adam, i-au mulțumit cu devoțiune lui Abba, Cel dinlăuntrul lui Emanuel. Îl priveau cu toții, fără să-și poată lua privirile de la El, deși El își păstrase aceeași veche înfățișare, a lui Asmahael. Și toată lumea, inclusiv Enoh, își spunea în sine sa: “Așadar, Acesta este Cel despre care s-a spus că este Dumnezeu Cel Etern, Creatorul atotputernic al cerurilor și al pământurilor, precum și al tuturor ființelor, adevăratul Părinte al oamenilor, plin de cea mai înaltă iubire și compasiune cu puțință pentru aceștia, precum și de cea mai înaltă înțelepciune.

2.Dacă El ar dori acest lucru, oare nu am înceta noi cu toții să existăm, ca și cum nu am fi fost niciodată?

3. Iar acest Dumnezeu atotputernic se află acum în mijlocul nostru, Dumnezeu cel infinit și etern, care a devenit acum pentru noi adevăratul Emanuel!”

4. “O, da – îi spuse cu voce tare tânărul Lameh lui Methuselah – El este, căci cu siguranță, aș putea muri din iubire față de El! Cât de uimitor arată, atât de blând, de amabil, de bun, de plin de cea mai înaltă credință!

5. O, tată! Dacă aș avea curajul, aș cădea la picioarele Lui, iar apoi, din cea mai pură iubire, L-aș strânge lângă inima mea și nu L-aș mai lăsa să plece niciodată; aș fi în stare să mor pentru a obține acest privilegiu.

6. Ce crezi, tată, ar fi acest lucru un păcat, sau cel puțin un comportament neadecvat și prostesc?

7. O, privește-L cum discută plin de iubire cu unul și cu altul. Cât de adorabil poate să fie!

8. Nu, tată Methuselah, nu mai pot suporta, trebuie să merg la El!

9. Privește cum îl ajută El pe Enoh să aranjeze mai frumos pietrele pe care le-am adus aici!

10. O, tată, privește, privește: El, care a creat cândva cerul și pământul, precum și toate lucrurile de pe acesta, prin puterea Cuvântului Său, El – o, ce privești! – El îl ajută acum pe Enoh să clădească micuțul său altar!

11. O, Doamne, o, Doamne, mult iubitul meu Tată, cât de infinit de bun ești Tu; ce Părinte minunat poți să fii!

12. Oh, numai dacă aș avea curajul! Dar El este prea sfânt pentru mine. Da, El este sacru, absolut sacru. Dar iubirea mea este prea puternică pentru ca însăși sfințenia Lui să mă mai poată reține departe de El.

13. Cine știe cât timp va mai rămâne printre noi; așadar, curaj!”

14. După aceste cuvinte, Lameh era cât pe-acum să se repeadă către Emanuel, dar Methuselah l-a oprit, ținându-l de poalele veșmântului și spunându-i pe un ton scăzut:

15. “Ce faci, băiat încăpățânat? Nu uita cine este Emanuel! Și inima mea arde de iubire față de El, dar Dumnezeu nu trebuie iubit la fel cum îi iubim noi pe oameni, care sunt egalii noștri, ci cu cea mai înaltă devoțiune, închinându-ne Lui în tăcere în inimile noastre. Astfel trebuie iubit Dumnezeu, și nu în maniera asta neceremonioasă!

16. Oare nu ai auzit tu ce a spus El mai înainte, și anume că Dumnezeu nu privește decât în inima omului, și nu în altă parte? De aceea, acționează corect, în acord cu voința Lui, și nu uita de devoțiunea plină de respect care trebuie să se adauge la iubirea launtrică cea mai arzătoare, pe care i-o datorăm lui Dumnezeu, acum și de-a pururi! *Amin!*”

17. Lameh i-a răspuns însă lui Methuselah: “Tată, poți să mai rostești de o mie de ori cuvântul *Amin*, căci nu vei reuși să îmi potolești iubirea pentru Asmahael dinlăuntrul meu. Fiul tău, Lameh, te-a ascultat întotdeauna până acum, dar de data aceasta el nu o va mai face și nu își va reține iubirea, ci va acționa așa cum i-o cere inima. Căci adevăr îți spun, aș da acum o mie de părinți ca și tine pentru o singură privire plină de iubire a lui Emanuel.

18. De aceea, lasă-mă să plec și nu mă mai reține din drumul meu către Dumnezeul meu și al tău, către Părintele meu și al tău! Iar acum, îți spun *Amin!*”

19. Iar Lameh s-a smuls din mâinile tatălui său și a fugit către Emanuel.

20. Când a ajuns însă la Acesta, El s-a făcut că nu-l observă, iar sârmanul Lameh a fost cuprins de teamă, o teamă amestecată de cea mai pură iubire, astfel încât el nu a îndrăznit să-L atingă pe Emanuel; s-a gândit atunci în sinea lui că poate, totuși, a greșit neascultându-l pe Methuselah.

21. După care, el s-a gândit din nou: “Oare nu este iubirea pură, necondiționată, lipsită de orice urmă de egoism, care a crescut în inima mea pentru Dumnezeu, devenind incredibil de puternică, oare nu este ea liberă, mai înaltă și mai sfântă decât toate opiniile și prejudecățile umane, precum și cererile ce rezultă din acestea?”

22. Da, ea trebuie să fie mai mult, infinit mai mult, căci și obiectul ei este infinit mai presus de toți oamenii și părinții lor la un loc. De aceea...”

23. După aceste cuvinte, Emanuel s-a întors în sfârșit către el, iar Lameh a căzut la picioarele Lui, plângând în tăcere, plin de iubire.

24. Emanuel l-a întrebat atunci pe Lameh cu cea mai mare blândețe: “Mult iubitul Meu Lameh, de ce stai acolo, plângând?”

25. Iar Lameh i-a răspuns, suprins: “O, Emanuel Abba, de ce mă întrebi acest lucru pe mine, Tu, care cunoști și cele mai ascunse secrete, cu o eternitate înainte ca ființa creată de Tine să le gândească?”

26. O, Emanuel Abba! Tu, care cunoști durerea fiecărui fir de iarbă, al fiecărui fir de praf, poți vedea cu ușurință și durerea dulce din inima mea. O, Emanuel Abba! Iartă-mă dacă – în marea mea iubire pentru Tine – Ți-am provocat o neplăcere”.

27. Emanuel a observat însă: “Mult iubitul Meu Lameh, iată, tatăl tău este trist din cauza neascultării tale. Spune-Mi, este oare corect să nu-ți ascuți tatăl?”

28. Iar Lameh i-a răspuns: “O, Emanuel, răspunsul meu ar fi în mod normal: blestemat fie copilul care nu-și ascultă tatăl. După cum știi prea bine, eu nu am meritat niciodată un asemenea blestem. Dar acum că Tu, Tatăl nostru etern, adevărat și preasfânt, Te afli în mijlocul nostru, nu mi-am mai putut controla iubirea puternică și liberă din inima mea pentru Tine, și din acest motiv, datorită acestei iubiri pentru Tine, care este atât de incredibil de sfântă, am devenit pentru întâia oară neascultător față de tatăl meu, iar aceasta cu speranța sinceră că Tu nu mi-o vei lua în nume de rău și că vei îndrepta lucrurile în ceea ce-l privește pe tatăl meu”.

29. Emanuel i-a spus atunci lui Lameh: “Lameh, ce-ai face tu dacă Eu ți-aș lua totuși în nume de rău purtarea ta, iar iubirea și grația Mea te-ar respinge?”

30. Întristat, Lameh i-a răspuns atunci pe un ton melancolic: “O, Emanuel! Tu singur poți vedea și judeca just și corect natura inimii mele. Poate că am păcătuit, dar eu sunt orb și nu reușesc să-mi văd greșeala, așa că îți repet, din iubire pentru Tine – pe care o percep cu toată claritatea – aș fi în stare să-l părăsesc nu numai pe tatăl meu, Methuselah, ci, după cum spuneam, o mie de asemenea părinți, împreună cu lumea întreagă.

31. Poți să mă și pedepsești, dar iubirea mea pentru Tine nu va trece nici atunci, decât numai în cazul în care eu însumi aș dispărea din fața Ta, Tată preasfânt.

32. O, Emanuel, iată, nu aștept nimic altceva de la Tine, decât să îmi îngădui să Te iubesc. Tu l-ai făcut pe Enoh nemuritor din cauza iubirii lui. Eu nu aștept o asemenea grație de la Tine, de care oricum nu sunt demn. Lasă-mă așadar să mor, dar astfel încât să Te pot iubi, chiar și murind.

33. O, Emanuel, iartă cuvintele mele, căci nu-mi pot opri inima care continuă să bată să îmi silească limba să le rostească. Facă-se voia Ta sfântă! *Amin!*”

34. În acest moment, fața lui Emanuel a devenit la fel de strălucitoare ca și soarele, iar toată lumea a căzut la picioarele Lui. El a privit atunci către cer și a spus:

35. “O, iubire, pură, sfântă și eternă iubire, ai fost întotdeauna victorioasă, și așa vei rămâne de-a pururi! Voi, ceruri, sori, pământuri, veți trece și nici o urmă nu va rămâne din voi; da, întreaga măreție, splendoare și frumusețe va trece, dar tu, iubire sacră, vei rămâne de-a pururi, și nu vei dispărea niciodată.

36. Ridică-te, Lameh, căci ai triumfat; da, adevăr îți spun, ai câștigat o mare victorie. Iată, tu ai triumfat chiar asupra Mea. Abia acum M-ai câștigat cu adevărat, acum Mă poți iubi cu toată puterea ta, căci tu te-ai luptat pentru Mine cu tatăl tău și chiar cu Mine, și ai fost dornic să mori și să dispari din existență de dragul iubirii Mele. Iată, Eu sunt trofeul tău; acum poți dispune de Mine după voia inimii tale!”

37.Lameh i-a îmbrățișat atunci picioarele lui Emanuel și i-a spus: “O, Emanuel Abba! Lasă-mă acum să mor, căci iubirea mea a fost răsplătită, iar inima mea nu dorește nimic mai mult. Facă-se voia Ta sfântă! *Amin!*”

38.Dar Emanuel l-a ridicat de jos pe Lameh și l-a strâns la inima Sa părintească, sfântă și plină de iubire, spunându-i: “Lameh, tu crezi că poți muri atunci când dispui de o asemenea iubire pentru Mine? Adevăr îți spun, cerul și pământul vor dispărea, dar o asemenea iubire nu va dispărea pururi. Căci atunci când cineva Mă iubește așa cum o faci tu, aceasta este însăși viața eternă și nepieritoare.

39.Te binecuvântează acum, pentru ca Enoh și ceilalți să vadă cât de credincios sunt Eu față de toate promisiunile Mele.

40.Într-o bună zi, îți voi dăruia un fiu care va fi salvatorul oamenilor și animalelor, pe care le va proteja de mânia Mea. Iar el va reînălța acest altar, pe care Enoh l-a construit acum pentru Mine.

41.Și pentru că tu ai dorit să mori pentru Mine, din marea ta iubire, ascultă, va veni o zi în care Eu Însuși voi accepta să mor, din iubire pentru descendenții tăi și pentru toate trupurile de pe acest pământ, astfel încât ei să poată fi câștigați pentru viața eternă.

42.O, dragul Meu Lameh, tu vei rămâne de acum înainte de-a pururi împreună cu Mine, iar Eu cu tine. *Amin!*”

Capitolul 140

EMANUEL ÎL MUSRĂ PE METHUSELAH PENTRU PRETINSELE SALE MULȚUMIRI

1.Văzând cum a fost primit fiul său, Methuselah s-a bucurat, a mers la Emanuel și i-a mulțumit pentru imensa grație pe care i-a acordat-o fiului său.

2.Emanuel i-a răspuns însă: “De ce îmi mulțumești Mie pentru ceva la care tu nu ai jucat nici un rol? Așteaptă-ți mai întâi rândul și abia apoi vino să-Mi mulțumești.

3.Nu ai fost tu acela care l-a ținut pe Lameh de poalele veșmântului atunci când a dorit să vină la Mine? Și ai fi fost cât se poate de încântat dacă l-aș fi alungat. Dar întrucât Eu nu am reacționat astfel, ci l-am ținut pe Lameh la Mine, tu te-ai grăbit să vii să-Mi mulțumești pentru ceva de care inima ta nu se bucură.

4.Ascultă, asemenea mulțumiri nu sunt cu adevărat libere, ci forțate. Cel care dorește să-Mi ofere Mie mulțumirile lui trebuie să fie la fel de liber în inima lui cum este iubirea, căci mulțumirile reprezintă înflorirea și fructul iubirii.

5.Mulțumirile care nu seamănă cu iubirea sunt precum un fruct gol, lipsit de miezul vieții.

6.De aceea, du-te și fă-ți mai întâi ordine în inimă, și abia apoi vino să-Mi oferi darul tău, pentru ca Eu să-l pot privi și accepta, dar numai dacă este fără nici o pată. *Amin!*”

7. Auzind acest răspuns, Methuselah s-a întristat și s-a gândit în sinea sa: “O, Emanuel, e atât de greu să se înțeleagă omul cu Tine, căci Tu îmi ceri o puritate a inimii care depășește orice și-ar putea imagina chiar și cea mai înaltă înțelepciune umană”.

8. Dar Emanuel i-a răspuns: “Methuselah, abia acum a rostit inima ta adevărul, care este oricum mai valoros decât fructul ros de viermi și nepotrivit al mulțumirilor tale.

9. Adevăr îți spun, cel înțelept, care manifestă bunul simț al acestei lumi, Mă va găsi întotdeauna dificil și va fi foarte ușor de ofensat de către Mine. Dar copilașii se vor juca întotdeauna cu Tatăl lor, iar Tatăl va considera de-a pururi aceste jocuri ca fiind mai plăcute decât întreaga înțelepciune calculată și uscată a acestei lumi.

10. Urmărește să înțelegi, iar acum du-te și fă cum te-am sfătuit. *Amin!*”

11. Într-adevăr, Methuselah a plecat și a început să-și cerceteze inima, descoperind atâta murdărie în ea încât a rămas șocat, dorindu-și să fugă și să se ascundă în vreun colț uitat al pământului.

12. Dar Emanuel a pășit în calea lui și i-a spus: “Methuselah, tu vrei să fugi din calea Mea și să te ascunzi de fața Mea. Dar îți spun: tu nu vei găsi nici un loc în întreaga infinitate care să fie ascuns ochiului Meu. Chiar dacă vei ajunge la capătul lumii, acolo Mă vei găsi pe Mine.

13. Dacă ai reuși să te scufunzi până pe fundul mării, crezi oare că Eu nu aș fi acolo? O, te înșeli foarte tare, căci până și creaturile mării își primesc hrana din mâna Mea.

14. Unde crezi că poți fugi tu fără ca Eu să-ți pot urmări pașii?

15. Ascultă, întreg acest demers este zadarnic, așa încât rămâi acolo unde te afli și purifică-ți inima, pentru ca Eu să te pot ajuta. *Amin!*”

16. Astfel încât Methuselah a rămas, deplângându-și nebunia.

17. În timp ce aveau loc aceste discuții, care i-au afectat deopotrivă pe toții copiii, transformându-le inimile, construcția altarului sacrificial a fost încheiată, lemnele încrucișate erau așezate pe el, gata să fie aprinse, iar un miel fusese sacrificat în vederea ofrandei.

18. În continuare, Enoh s-a apropiat plin de iubire de Emanuel și i-a spus: “Doamne, Părinte plin de iubire al nostru, al tuturor, iată, totul este pregătit. Cum dorești să-Ți fie adus acest sacrificiu, ca simbol vizibil al cărnii păcătoase?”

19. Iar Emanuel i-a răspuns: “Lemnul este aranjat corect, mielul sacrificial a fost pregătit la fel de corect, dar există ceva care încă lipsește. De aceea, dragă Enoh, du-te și adu-Mi ceea ce lipsește, căci acesta este cel mai important lucru pentru Mine. Îți spun, fără acesta, întregul sacrificiu nu ar însemna nimic pentru Mine. Du-te așadar fără întârziere. *Amin!*”

Capitolul 141

ENOH ÎI ÎNDEAMNĂ PE PATRIARHI SĂ-L IUBEASCĂ PE EMANUEL

1. Enoh a înțeles imediat ce lipsea. De aceea, el s-a îndreptat prompt către patriarhi, cărora le-a adresat următoarele cuvinte, în numele lui Emanuel:

2. “O, părinți ai mei, ascultați aceste cuvinte din gura mea, dar în numele lui Emanuel. Altarul este acum pregătit, fiind sacru și pur în fața lui Dumnezeu, căci Dumnezeu Însuși a ajutat slabele mele mâini la construirea lui.

3. Am așezat deasupra lui lemnul bogat al cedrului, în ordinea corectă, iar mielul sacrificial este gata, așteptându-și sublimul destin; astfel, totul este gata, cu excepția unui singur lucru, iar acesta se referă la voi, dragii mei părinți.

4. Adam, tu ești pregătit, și la fel este și mama Eva, căci voi sunteți *un singur* trup. Dar unde sunt Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared și tu, fiul meu Methuselah?

5. Deși voi sunteți prezenți în trup, în el bate încă o inimă absentă. Această inimă ar trebui să fie prezentă întru cea mai adevărată și mai pură iubire, căci iubirea supremă a Tatălui este prezentă într-o formă cât se poate de vizibilă.

6. O, Seth, ascultă, ori de câte ori îmi deschideam gura, tu erai primul care sorbea fiecare din cuvintele mele cu bucurie, precum razele calde ale soarelui iarna, le păstrai în siguranță în inima ta, după care îți ordonai viața în consecință. Dar acum, când Domnul Însuși pășește printre noi, învățându-ne și vorbind cu o asemenea iubire încât chiar și pietrele cele mai dure s-ar putea transforma în ulei, iar fiecare fir de iarbă, fiecare tufiș și fiecare copac tremură de o beatitudine supremă în fața Celui care pășește printre noi și care ne învață toate aceste lucruri sublime – iată, acum ești atât de tăcut de parcă toată această chestiune nu te-ar privi deloc, așteptând doar cu curiozitate noi miracole care să te distreze. În schimb, pentru a aduce Domnului un sacrificiu pur de iubire în inima ta, se pare că ai devenit prea indolent; acest lucru nu este de natură să îl bucure pe Domnul. De aceea, ridică-te, pregătește-ți inima și grăbește-te apoi către Domnul pentru ca El să te primească din nou la El, așa cum i-a primit pe Adam, Lameh, Abedam, Jura, Bhusin și Ohorion, precum și pe mulți alții, inclusiv – laudat fie de-a pururi Numele Său – pe mine însumi.

7. Așadar, ridică-te și grăbește-te către El, pentru a nu pierde viața, căci iată, tu ești mort. Haide, grăbește-te și du-te la Viața Iubirii, atâta vreme cât Ea continuă să pășească într-o formă vizibilă printre noi. Adevăr îți spun: acela care nu se grăbește acum – cu cea mai mare viteză, așa cum a făcut-o Lameh – să o prindă, o va pierde pentru totdeauna.

8. Aceasta este voința Domnului, *amin*. *Amin* îți spun ție, tată Seth!”

9. Seth s-a simțit atât de îngrozit încât a sărit în picioare și s-a repezit către Emanuel, implorându-i din inimă grația și mila.

10. Emanuel i-a răspuns: “Seth, ai venit la Mine atunci când te-am chemat, astfel încât poți rămâne, dar pe viitor vor putea rămâne alături de Mine numai aceia care vor veni fără a fi chemați, exclamând într-o adevăr și iubire pentru Mine: ‘Abba, Abba, Abba! Facă-se voia Ta! *Amin!* Urmărește să înțelegi și nu-ți mai pierde puritatea! *Amin!*”

11. Văzând că Enoh se pregătește să le adreseze și lor aceeași chemare, ceilalți patriarhi au sărit la rândul lor în picioare, strigând la unison: “O, Enoh, nu ne mai chema, căci strigarea ta este mai teribilă decât moartea!”

12. Iată, am înțeles acum cât de mare este vina noastră și suntem nedemni de chemarea ta; du-te însă la Cel Preasfânt – al Căruia Nume nu suntem demni să-l rostim – și roagă-te pentru noi, sărmani părinți morți, și pentru fiul nostru mort Methuselah, și imploră-i iertarea noastră! *Amin!*”

13. Iar Enoh le-a răspuns: “Ce prostii vorbiți! Credeți oare că dacă ar fi ca eu să vă iert pentru ceva anume, v-aș da un răspuns mai favorabil decât Emanuel?”

14. O, cât de orbi și de surzi puteți fi! Eu, imperfecțiunea însăși, care nu am nimic al meu, dar absolut nimic, – eu, care abia m-am trezit la iubire, prin grația nemărginită a Domnului, și care consider că tot ceea ce este bun la mine este de la Domnul, fiind un dar liber al Acestuia, pe deplin nemeritat – cum credeți că eu aș putea fi mai iertător decât Emanuel, care este Iubirea supremă și compasiunea supremă în persoană, plin de blândețe, de iertare și de răbdare față de orice slăbiciune, oricât de mare ar fi aceasta?

15. O, gândiți-vă mai bine și nu mă transformați și pe mine într-un păcătos în fața Lui!

16. Adevăr vă spun: dacă ar depinde cu adevărat de mine, favoarea mea ar fi mai degrabă un blestem pentru voi, prin comparație cu o singură privire de-a lui Emanuel.

17.De aceea, deschideți-vă inimile și grăbiți-vă către Tatăl! Căci nu eu, ci El, Tatăl preasfânt, veșnic grijuliu, care este iubirea supremă, vă cheamă la El cu ajutorul limbii mele slabe.

18.Mergeți acolo unde se află izvorul de iubire, grație și compasiune, și nu mai cereți vreodată intermedierea mea, ci întoarceți-vă către Acela a cărui iubire infinită v-a chemat! *Amin!*”

19.Plini de remușcări în fața propriei lor nebunii, s-au îndreptat cu toții acum către Emanuel, și-au mărturisit vina și și-au descărcat inimile în fața Lui.

20.Dar Emanuel i-a privit și le-a spus: “Copii, de ce vă este teamă de cel mai bun și mai iubitor dintre toți părinții, deși nu vă este deloc teamă de oameni, ale căror bune intenții provin exclusiv de la Mine, în timp ce propriile lor intenții sunt inevitabil rele și greșite?”

21.Voi chiar credeți că Eu pot fi influențat de oameni, lăsându-i să apară astfel în fața voastră ca fiind mai plini de compasiune decât Mine?”

22.Sau poate credeți că Enoh are mai multă iubire decât Mine, cu ajutorul căreia M-ar fi putut emoționa pe Mine, astfel încât să vă absolv de vina voastră? O, sărmani nerozi, oare nu sunteți voi înșivă părinți și nu vă iubiți copiii, în pofida răutății voastre naturale? Spuneți-Mi, s-a întâmplat vreodată ca vreun străin să vă iubească copiii *mai mult* decât voi înșivă? Iar dacă ar fi să interveniți în favoarea lor, a cui voce ați asculta-o mai degrabă, a lor sau a vreunui intermediar neautorizat și imperfect?”

23.Și dacă astfel acționați voi, oameni răi în fața Mea, cum de Mă puteți crede atât de absurd încât să acționez Eu mai prejos decât o faceți voi?”

24.De aceea, schimbați-vă modul de a gândi și nu uitați că Eu singur sunt Părintele vostru, iar voi sunteți cu toții copiii unui *singur* Părinte, la a cărui compasiune aveți dreptul prin iubirea voastră! *Amin!*”

Capitolul 142

DESPRE LIBERTATEA OAMENILOR

(5 noiembrie 1841)

1.După această scurtă muștrare din partea lui Emanuel, Seth s-a ridicat și – profund mișcat de iubirea ce o simțea pretutindeni, inclusiv în inima sa – a spus:

2.“O, Emanuel Abba, iartă-ne pentru indiferența noastră cumplită. Iată, eu și ceilalți aici de față am devenit amorțiți în sentimentele noastre datorită acțiunilor Tale miraculoase, care ne-au lăsat fără grai. Discursurile lui Adam și Enoh, autoritatea recentă a celui din urmă, precum și discursurile Tale sublime și pline de iubire, s-au succedat unul după altul atât de rapid încât au copleșit spiritul nostru – lent, prin însăși natura lui – ceea ce ne-a făcut să nu putem fi la înălțimea gloriei inexprimabile a cuvintelor Tale sfinte. De aceea, noi ne-am prăbușit în propria noastră neajutorare și ne-am bazat în secret pe Enoh, sperând că el ne va explica mai în amănunt mai târziu, astfel încât să putem înțelege și noi ce s-a petrecut cu adevărat.

3.Iată însă că noua lumină – atât de sacră – izvorâtă din Tine, ne-a demonstrat de data aceasta că aceste motivații nu se mai aplică și că această indiferență malefică nu poate fi explicată decât prin propria noastră indolență. De aceea, o, Emanuel, Te implorăm, trezește voința noastră încă moartă și întărește inimile noastre slabe prin grația Ta, pentru ca și noi să putem înțelege în sfârșit cuvintele rostite de gura Ta sfântă, transformându-ne viețile în consecință, după voia Ta. *Amin!*”

4.Și iată ce i-a răspuns Emanuel lui Seth, precum și celorlalți de față: “Seth, ascultă-Mă, datorită cuvintelor tale adevărate, vă purific acum pe toți. Dar te previn, adevărul tău este la fel de gol în fața Mea cum ești și tu. De aceea, îmbrăcați-vă inimile cu iubirea liberă pentru Mine, pentru ca voi să puteți cunoaște viața! Căci Eu vă pot dărui totul, cu excepția iubirii libere a inimilor voastre pentru Mine. Acest lucru nu îl pot dărui nimănui. Și chiar dacă așa face acest lucru, ce ar mai valora atunci iubirea voastră?”

5.Îți spun, ea nu ar mai valora nimic, fiind doar un impuls străin care v-ar obliga să Mă iubiți, și astfel, să Mă venerați, împotriva voinței voastre.

6.Eu v-am creat în calitate de oameni liberi și v-am înzestrat pe fiecare în parte cu propria lui parte de iubire, care stă la baza vieții dinlăuntru vostru. De aceea, va trebui să veniți la Mine cu ajutorul acestei iubiri libere din voi, căci numai astfel veți putea avea acces la viața dinlăuntru vostru.

7.Eu v-am dăruit vouă, tuturor, o parte egală de iubire, la fel cum un grăunte viu de iubire a fost așezat în fiecare sămânță. Atunci când această sămânță este plantată în pământ, roua iubirii se adună în jurul ei. Această rouă distruge carnea care învelește germenul cel viu, iar acesta devine liber. După eliberarea germenului, acesta începe să absoarbă cu aviditate roua iubirii care îl înconjoară, și implicit viața, continuând să crească până când poate străpunge cu putere solul, înălțându-se liber către lumina soarelui. Beneficiind de această libertate, el crește din ce în ce mai puternic, până când, în cele din urmă, din minusculul germene inițial s-a dezvoltat un copac uriaș, plin de viață, și care aduce rod bogat. Și întreaga viață dinlăuntru său este caracteristică numai pentru acest copac, aducând propriul său rod înmiit.

8.Acum întrebați-vă singuri dacă același lucru nu este valabil și în cazul iubirii voastre libere, dacă aceasta nu este un germene al vieții eterne ascuns în trupul vostru, în timp ce acesta din urmă este echivalentul învelișului dur al bobului de grâu?

9.Cuvântul și iubirea Mea pentru voi sunt roua iubirii, ce vă transformă la fel cum roua transformă bobul de grâu din sol. De aceea, absorbiți Cuvântul Meu în ființa voastră, pentru ca El să poată distruge caracteristicile voastre lumești, eliberând astfel cu adevărat iubirea din voi, care este tot una cu viața eternă. Numai prin această viață liberă puteți deveni arbori fructiferi utili, îndeplinindu-vă corect îndatoririle vieții față de viața însăși. Acum însă, singura voastră sarcină constă în a deveni vii și liberi prin iubirea voastră față de Mine. Numai astfel veți deveni cu adevărat liberi întru Mine și cu ajutorul Meu, adică a Tatălui vostru adevărat, etern și preasfânt. *Amin!*

10.Iar acum, îndreptați-vă către partea dreaptă a altarului, venerați sacrificiul lui Enoh înlăuntru vostru și lăsați inimile voastre – încă atât de slabe întru iubire – să se încălzească la focul ofrandei. *Amin!*”

11.Au urmat cu toții cuvintele lui Emanuel, așezându-se în partea dreaptă a altarului, cu fața către miazăzi. În partea dinspre dimineață stăteau Emanuel, Enoh – cel care oficia sacrificiul, Lameh, și ceilalți care erau treziți din punct de vedere spiritual. Celelalte două laturi, dinspre apus și miazănoapte, erau libere pentru ceilalți oameni.

12.După ce toate pregătirile au fost gata, ofranda fiind pregătită, Adam a pășit din nou în fața lui Emanuel și L-a întrebat plin de devoțiunea cea mai înaltă și de iubirea cea mai pură:

13.“O, Emanuel, sper că nu ne vei părăsi după acest sacrificiu, și că – în marea Ta grație – vei rămâne și mâine pentru a sfinți și pentru a primi sacrificiul de pe înălțimile sacre, din ziua de Sabat. Căci iată, copiii din regiunile de dimineață, de miazăzi și de apus nu Te-au recunoscut încă! O, cât de fericiți ar fi dacă Te-ar putea vedea și ei în mijlocul lor, ascultând cuvintele vieții din gura Ta sfântă!

14.Oricum, o, Emanuel, nu voia mea sau a noastră, ci voia Ta facă-se acum și de-a pururi. *Amin!*”

15.Emanuel i-a răspuns astfel lui Aadm: “Tu ești grijuliu, iar grija ta nu este în zadar, căci tu ești părintele întregului sânge care curge pe acest pământ. Dar grija ta se îndreaptă către zădărnicia vieții exterioare, fiind preocupată de forma Mea vizibilă, într-o persoană similară ție. Crezi tu oare că dacă Eu sunt invizibil, sunt mai puțin prezent și mai puțin util ca Părinte, decât în această formă vizibilă?”

16.Iată, acest gen de griji sunt superflue, căci îți spun: este mai bine ca nimeni să nu Mă vadă ca Ființă, ci numai prin iubirea din inima sa. Căci prezența Mea vizibilă este o constrângere, în timp ce prezența Mea invizibilă este însăși libertatea vieții voastre. Nimeni nu poate atinge viața eternă prin constrângere, ci numai prin libertate, care este sinonimă cu iubirea lui pură pentru Mine.

17.Cel la care am venit și cu care am rămas va fi înghițit de Mine, căci focul iubirii Mele este prea infinit pentru ca o ființă muritoare *creată* – creată însă în vederea nemuririi – să-l poată suporta. Dacă însă cineva, care M-a căutat în inima sa, vine la Mine liber și din proprie inițiativă, ascultă, acela a devenit deja suficient de puternic și de ferm, iar Eu nu-l voi mai înghiți, ci îl voi primi la Mine, pentru a-Mi putea contempla în eternitate infinitatea Mea și pentru a se bucura de-a pururi liber de emanația iubirii și grației Mele nesfârșite.

18.Îți voi îndeplini totuși cererea și voi deveni și mâine vizibil pentru câteva momente, putând fi astfel perceput de către toți copiii tăi. Încearcă să înțelegi! *Amin!*”

Capitolul 143

SACRIFICIUL. ADMONESTAREA ÎNFLĂCĂRATĂ A LUI LAMEH. DESPRE BLÂNDEȚE ȘI RĂBDARE.

1.Adam i-a mulțumit din inimă lui Emanuel pentru imensa grație promisă și a revenit la locul său.

2.Enoh a ieșit atunci în față și i s-a adresat lui Emanuel: “Emanuel Abba, Tu care ești sfânt, nemărginit de sfânt! Acum că este totul gata, dacă ești de acord, aprinde focul altarului și sacrifică în numele nostru, al tuturor, mielul și fructele aduse Ție ca ofrandă”.

3.Dar Emanuel i-a răspuns: “Enoh! Iată, Eu nu sunt nici însetat nici înfometat, iar cu această ofrandă, tu nu Mă poți potoli. Ofrauda care îmi face cea mai mare plăcere este o inimă care se căiește, care Mă caută și Mă iubește mai presus de orice.

4.Totuși, având în vedere că tu ai clădit acest altar, ai pus lemnele pe el și ai pregătit sacrificiul, poți la fel de bine să așezi pe el ofrauda și să-Mi aduci sacrificiul dorit. *Amin!*”

5.Enoh a făcut precum i-a spus Emanuel, așezând mai întâi de toate mielul cel viu pe lemnele altarului, care nu ardeau încă, după care l-a ucis.

6.Adam a remarcat însă că nu era corect ca sângele mielului să fie răspândit pe altar.

7.Emanuel i-a răspuns astfel lui Adam: “Adam! Nu te îngrijora de ceea ce face Enoh, căci el îmi aduce Mie un sacrificiu, nu ție. Și iată, Eu sunt satisfăcut. De ce te-ar enerva pe tine?”

8.Mai mult, vreau să-ți spun că îmi place metoda de sacrificare a lui Enoh, căci exact în același mod, Cel Preaînalt va face într-o bună zi sacrificiul suprem adus Celui Preaînalt. Încearcă să înțelegi! *Amin!*”

9.Perplex, Adam l-a întrebat: “O, Emanuel! Oare există în afara Ta și un alt Preaînalt? Sau cum trebuie să înțeleg cuvintele Tale?”

10.Emanuel i-a răspuns: “Ți-am spus, iar acum îți repet: în spatele cărnii se mai ascund încă multe secrete, dar atâta vreme cât te afli în trup, tu nu le poți cunoaște. Căci timpul este un învățător pentru trup; dar spiritul va recunoaște toate aceste lucruri atunci când se va întoarce la originea sa. *Amin!*”

11.Acum, mielul era deja tăiat, iar Enoh a luat mai multe pietre și le-a frecat cu putere deasupra unor paie uscate peste care se presăraseră rășină uscată. Totuși, de data aceasta aprinderea focului nu i-a reușit, astfel încât el a fost nevoit să se ducă la Emanuel și să-i spună:

12.“Doamne, Abba Emanuel! Iată, nu reușesc să aprind astăzi focul. O, ajută-mă să realizez acest lucru!”

13.Iar Emanuel i-a răspuns: “Ascultă, mult iubitul Meu Enoh, poți fi fericit că focul nu te ascultă, căci este mai bine să fii stăpânul unei inimi calde decât un aprinzător de foc iscusit. Eu îl prefer întotdeauna pe acela care își ridică propria sa inimă până la Mine decât pe cel care – cu ajutorul discursurilor sale înflăcărâte – întoarce mii de ființe către Mine, dar rămâne el însuși o ofrandă rece, sub care nu arde focul iubirii, ci curge înțelepciunea cea rece.

14.Dar dacă nu te descurci cu aprinsul unui foc, această situație poate fi remediată pe loc. Dă pietrele tânărului și puternicului Lameh. Sub mâinile sale aprige, pietrele își vor face datoria care nu și-au făcut-o față de tine. Cât despre tine, rămâi cu Mine și lasă sarcina pe care o aveai de îndeplinit lui Lameh. *Amin!*”

15.Enoh i-a înmânat bucuros pietrele lui Lameh, care le-a frecat cu atâta putere încât acestea au dat în curând naștere unui foc atât mare încât nu numai că a aprins paiele, ci și lemnele și ofranda, care a ars pe loc într-o mare vâlvătaie.

16.Toată lumea admira îndemânarea lui Lameh, dar când acesta a remarcat laudele părinților și fraților săi, el s-a întors rapid către ei și le-a spus cu multă aprindere:

17.“O, părinți și frați ai mei! V-ați ieșit oare din minți, de mă lăudați așa? Atunci cine mai este Emanuel? Cine este acela care aprinde orice foc?”

18.Dacă nu ați fi părinți și frații mei, v-aș spune că sunteți niște nerozi orbi! Lăudați-L pe Acela căruia îi datorăm cu toții orice laudă și onorare! Și Cine este Acela care merită o asemenea laudă? În caz că nu ați aflat încă, vă spun eu: Acesta este numai Dumnezeu, căci El a fost, este și va fi de-a pururi preasfânt. *Amin.* Încercați să înțelegeți! *Amin!*”

19.Atunci, Emanuel s-a întors către Lameh și i-a spus: “Ascultă, Lameh, aproape că ai dat naștere unui foc prea mare.

20.Nu M-aș simți prea liniștit dacă ți-aș încredința ție fulgerele și tunetele pe mână, căci Mă tem că sub domnia ta, pământul ar deveni în curând sticlos, ca atunci când raza cea mai puternică a soarelui topește nisipul de pe malul pâraurilor mai adânci, acoperindu-le cu un fel de sticlă transparentă. Dar întrucât această sticlă reflectă lumina, ea devine în curând mai rece și mai întunecată decât nisipul cel uscat, care absorbea razele soarelui. Și nu uita: pe sticlă nu va crește niciodată vreun fruct.

21.De aceea, fii blând, stăpânit și răbdător în toate cele, în fiecare cuvânt al tău și în orice acțiune, căci blândețea, calmul și răbdarea sunt cei mai buni fertilizatori ai solului. Dacă cineva plantează o sămânță pe un asemenea sol, aceasta va încolți imediat, iar recolta va fi bogată.

22. Dar acela care seamănă cu sabia și cu măciuca și care treieră cu fulgere și tunete, nu face altceva decât să rănească și să omoare, iar câmpul său nu va da rod bogat.

23. În schimb, acela care este întotdeauna blând, calm și răbdător, își udă astfel plantele de pe câmpul său atunci când soarele arde necruțător și îl usucă.

24. Acum, dragul Meu Lameh, judecă singur pe care dintre câmpuri va deveni în curând vizibilă abundența cea binecuvântată.

25. De aceea, și tu trebuie să fii întotdeauna blând, calm și răbdător față de toți cei din jurul tău, și vei vedea cum vei aduna astfel inimile lor în jurul tău, revărsând binecuvântarea vieții asupra lor. Încearcă să înțelegi! *Amin!*”

Capitolul 144

CUVINTELE DE RĂMAS BUN ALE LUI EMANUEL.

O PROFEȚIE REFERITOARE LA GOLGOTHA.

DESPRE GLORIA LIBERTĂȚII SPIRITUALE.

1. Lameh și-a recunoscut imediat greșeala, după care s-a îndreptat către Emanuel și către părinții săi, cărora le-a cerut iertare cu inima profund mișcată. Toți părinții s-au bucurat de această transformare, admitând totodată că admonestarea lui anterioară nu era lipsită de sens.

2. În continuare, Emanuel a privit ofranda lui Enoh, a binecuvântat-o și a spus: “Eu, Emanuel Abba, nu am nici o plăcere reală în urma acestei ofrande arse, ci numai ca urmare a faptului că ea Mi-a fost adusă de o inimă pură. De aceea, binecuvântez această ofrandă în anticiparea sacrificiului care va fi făcut într-o bună zi pentru trezirea tuturor celor morți și a celor vii. Această binecuvântare referitoare la mielul și pâinea aduse drept ofrandă va rămâne valabilă până la sfârșitul tuturor timpurilor! *Amin!*”

3. Vai celor care vor schimba această ordine, căci adevăr vă spun: ei nu îmi vor aduce Mie sacrificiul lor, ci murdăriei acestei lumi, iar prin sacrificiul lor ei vor deveni precum acela căruia i l-au oferit.

4. Cât despre tine, Enoh, ascultă, acum că am binecuvântat sacrificiul tău, care a devenit astfel un sacrificiu viu: va veni ziua în care din acest miel sacrificat se va naște un miel viu, mare și puternic, al acestei lumi, care va lua pe umerii lui întreaga slăbiciune a pământului și va deschide pentru orice trup porțile vieții eterne, care nu se vor mai închide apoi niciodată. *Amin!*”

5. Nu vă mai dau acum nici o poruncă, ci vă fac *liberi* de orice poruncă. Acestea nu sunt de folos decât slujitorilor leneși, căci cel care trăiește după porunci nu este altceva decât un sclav mort, care dorește să fie judecat după faptele sale și nu cunoaște libertatea din inima sa. Orice ar face, el face numai pentru că *i s-a poruncit* să facă, căci fără o poruncă în acest sens, el nu ar fi simțit niciodată nevoia să facă respectivul lucru. Orice ar iubi el, el iubește numai pentru că i s-a poruncit să iubească. Dar inima sa nu simte necesitatea și sfințenia iubirii, nici viața eternă care rezultă din aceasta, ci numai constrângerea iubirii. De ce oare? Deoarece el este un sclav născut din adâncul noroiilor al lumii.

6. Inima celui liber bate la fel de liberă, iar plămâni săi respiră liber, și nici o lege care să impieteze asupra vieții nu interferează cu circulația sângelui său. Căci iubirea sa adevărată pentru Dumnezeu face din el un copil autentic al Celui Preaînalt.

7. Dar oare este copilul Celui Preaînalt și un copil al oamenilor?

8. De vreme ce el este copilul lui Dumnezeu, oare nu are el întotdeauna ceva înlăuntrul lui care este întru totul similar cu Cel care îi este Tată – așadar, ceva divin și absolut liber?

9. De aceea, vă spun acum vouă, celor care aveți o inimă liberă și care Mă iubiți pe Mine cu inimile voastre libere, că și voi sunteți Dumnezei, la fel cum este dintru eternitate Tatăl vostru preasfânt, liber prin El Însuși, prin propria Lui putere eternă și sacră.

10. Iată, acesta este motivul pentru care nu vă mai dau nici o poruncă, după ce v-am arătat – și continui să vă arăt – care este iubirea liberă, adevărată, vie și lucidă, pentru Mine, Întâia Causă a oricărei vieți și existențe, pentru ca voi să o puteți folosi întru spirit și adevăr pentru desăvârșirea trezirii voastre spirituale, unica punte dintre Mine și voi.

11. Eu nu vă spun nici măcar că *trebuie* să faceți acest lucru, ci că puteți să îl faceți *absolut liberi*, dacă doriți cu adevărat. Nu trebuie nici măcar să urmați această învățătură din iubire față de viață, ci numai dintr-o iubire liberă față de Mine, numai de dragul iubirii înseși, și implicit de dragul Meu, căci Eu sunt Tatăl vostru preaplin de iubire.

12. Iată, de vreme ce Eu vă iubesc pe voi, care sunteți copiii Mei, și voi trebuie să Mă iubiți pe Mine, care sunt Tatăl vostru.

13. Și la fel cum Mă veți iubi pe Mine, trebuie să vă iubiți de asemenea între voi, ca frați și surori întru spirit. Nimeni nu trebuie să vă rănească, ci toți, frați, surori, tați, mame, trebuie să vă ajute să vă treziți iubirea liberă dinlăuntrul vostru.

14. Eu nu am nevoie de nimic de la voi pentru iubirea părintească ce v-o port; de aceea, și iubirea din inimile voastre pentru Mine și pentru ceilalți trebuie să fie la fel. Atunci veți fi la fel ca Mine, vii prin voi înșivă, prin folosirea liberă, judicioasă, a iubirii Mele libere dinlăuntrul vostru, și veți trăi la fel ca Mine, de-a pururi.

15. Dacă veți rămâne astfel, puterea șarpelui nu se va mai putea apropia de voi și nici un fel de rău nu vă va mai contamina inimile. Cât despre cei care doresc să fie sclavii acestei lumi, lăsați-i în pace; nici chiar lor nu le mai dau nici o poruncă.

16. Totuși, ei nu trebuie să uite un singur lucru: Eu nu voi revoca ordinea Mea divină de dragul lor. Viața există numai întru iubirea liberă pentru Mine; tot restul nu este decât moarte.

17. Iar tu, dragul Meu Enoh, vei fi primul Meu preot, iar iubirea ta – fundamentul primei și celei mai pure biserici de pe acest pământ.

18. Măine, când îmi veți aduce sacrificiul, voi veni la tine și îți voi inspira limba să rostească cuvintele Mele în fața tuturor copiilor. Iubirea, grația și binecuvântarea Mea fie de-a pururi cu voi! *Amin!*” După care, Emanuel a dispărut din ochii celor de față.

Capitolul 145

INSTRUCȚIUNILE LUI ADAM REFERITOARE LA SABAT

(8 noiembrie 1841)

1.Văzând că Emanuel nu mai era printre ei ca Ființă, evaporându-se ca și cum nu ar fi existat niciodată, patriarhii și toți cei de față, inclusiv Enoh, s-au întristat; iar cei mai mulți dintre ei au rămas tăcuți. Abia la apusul soarelui, Adam și-a mai revenit și a spus:

2.“Copii, de vreme ce El – Iehova Emanuel Abba, cel infinit de sfânt – nu mai este în mijlocul nostru, ce motive am mai avea să rămânem aici?”

3.Mergeți mai bine la copiii noștri și invitați-i la Sabatul de mâine, după care întoarceți-vă fără întârziere, pentru a putea pleca spre casă, în înălțimile munților.

4.Cât despre voi, Jura, Bhusin și Ohorion, precum și tu, Abedam, puteți rămâne în mijlocul nostru, dacă doriți acest lucru. Totuși, după cum ați auzit și voi din gura Celui Preaînalt, sunteți liberi, absolut liberi, chiar și în ceea ce mă privește pe mine, tatăl vostru pământesc. Așadar, hotărâți singuri, fără a crede că printr-o decizie sau alta puteți câștiga sau pierde ceva. Lăsați liberul vostru arbitru să vă conducă în toate și fie ca iubirea eternă a Domnului și Cuvântul Său să vă ghideze pe orice cărare ați apuca, precum și în întreaga voastră viață. *Amin!*”

5.După care, Enos, Kenan, Mahalaleel și Jared au plecat și i-au invitat pe copiii de la miazănoapte să participe la sacrificiul de a doua zi, de Sabat, de pe înălțimile munților.

6.Iar Jura i-a spus lui Adam: “Tată, invitația ta de a rămâne din nou împreună cu voi, în munți, ne-a produs o bucurie indescriptibilă, dar mai rămâne o chestiune care ar trebui clarificată. Cu ce am putea noi să vă fim de folos acolo, în înălțimile sacre, și ce s-ar întâmpla atunci cu copiii noștri?”

7.Printre voi se află Enoh, care este preotul viu al Domnului. Copiii noștri nu au însă pe nimeni care să fi fost trezit, cu excepția noastră. De aceea, dorim să fim pentru ei – deși nu într-o manieră atât de perfectă – ceea ce este Enoh, prin grația lui Emanuel, pentru voi.

8.Aceasta este menirea pe care ne-am ales-o, dar vom veni deseori în înălțimi, pentru a primi pentru copiii noștri și pentru noi înșine mai multă căldură și lumină de la voi. Deocamdată vom rămâne aici, dar mâine, cu mult înainte ca soarele să răsară, vom fi în fața colibeii tale, cântând un imn de laudă Domnului. *Amin!*”

9.Adam le-a răspuns: “Așa să fie, și fie ca binecuvântarea Domnului, a mea și a noastră, a tuturor, să vă însoțească pururi și să vă întărească. *Amin!*”

10.După care, el s-a întors către Abedam și l-a întrebat ce intenționează să facă.

11.Abedam i-a răspuns cu multă blândețe că intenționează să facă același lucru ca și frații săi. Adam și ceilalți patriarhi i-au lăudat loialitatea, iar Enoh a pășit către el și i-a spus:

12.“Ascultă, Abedam, drumul îți este cunoscut. Voința Domnului este și a ta, la fel ca și iubirea Lui. Copiii tăi sunt însă încă orbi. Iată, nu degeaba te-a trezit Domnul. De aceea, grăbește-te către ai tăi, dă-le veștile bune și nu ascunde nimic de ei din tot ce a făcut pentru noi puterea iubirii lui Dumnezeu.

13.Te salut cu drag, iubitul meu frate întru Domnul și întru Adam, acum și de-a pururi! *Amin!*”

1.Însoțit de numeroase binecuvântări, Abedam s-a despărțit de locul cel sfânt și s-a grăbit către ai săi, încărcat de cele mai glorioase comori primite din ceruri. Și în timp ce el revenea – plin de gânduri exaltate și de iubire față de Domnul – pe același drum pe care veniseră dinspre apus, într-o manieră atât de miraculoasă, iată, în locul în care se odihniseră cu toții și în care el fusese singurul însoțitor al lui Asmahael, în față i-a apărut subit un om tânăr și viguros, care l-a întrebat:

2.“Încotro te îndrepti la această oră târzie? Iată, soarele a atins deja culmile munților, iar luna nu a apărut încă, să lumineze drumul. Drumul este neregulat, iar cărarea plină de pietre. Ascultă, Abedam, am auzit că în prezența patriarhilor s-au petrecut lucruri mărețe, acolo unde sălășluiesc copiii de la miazănoapte. Doresc și eu să merg acolo să văd ce s-a petrecut, dar mai ales pe patriarhii întăriți. Nu ai vrea să te întorci și să mă conduci acolo?”

3.Iar Abedam, fără să se gândească prea mult, i-a răspuns pe loc: “Ba da, aș fi încântat să îți împlinesc dorința, dar nu ai vrea mai întâi de toate să-mi spui numele tău, dacă ai unul, pentru a te putea prezenta în fața părinților?”

4.Dar străinul i-a răspuns punându-i aceeași întrebare: “Dacă îmi vei spune numele tău, ți-l voi spune și eu pe al meu, și chiar ceva în plus. Dar mai întâi, spune-mi numele tău”.

5.Abedam a rămas însă uluit de un asemenea răspuns și i-a spus străinului: “Cum poți să mă întrebi care îmi este numele? Atunci când m-ai oprit, m-ai strigat pe nume, după care m-ai rugat să te însoțesc înapoi la locul unde s-au petrecut asemenea lucruri nemaiauzite! Ce trebuie să înțeleg din acest comportament?”

6.Iar străinul i-a răspuns: “Ascultă, Abedam, tu vii din locul unde s-au petrecut acele lucruri mărețe și sunt convins că ai fost și tu trezit, alături de ceilalți. Cum se face atunci, trezit fiind, că nu înțelegi o asemenea întrebare simplă?”

7.Abedam a rămas cât se poate de încurcat, incapabil să găsească vreun răspuns.

8.Străinul l-a întrebat atunci din nou care îi este numele, iar Abedam – uluit să constate că era chemat pe nume de către acesta, în același timp în care i se cerea să-și spună numele – a răspuns în cele din urmă:

9.“Ascultă, numele meu este cel pe care m-ai chemat, și nu am altul decât acesta, pe care mi l-au dat Adam și Emanuel”.

10.Atunci, privindu-l cu severitate, străinul i-a spus: “Iată, Abedam, acum că Mi-ai spus numele tău, sunt satisfăcut. Căci, ascultă, Eu ți-am dat încă de la începuturi acest nume, dar fiind numele pe care ți l-am dat Eu, el nu era *al tău*, ci exclusiv al Meu, adică al Celui dinlăuntrul tău, indiferent că tu doreai să fii chemat astfel sau nu. Acum, acest nume este deopotrivă al tău și al Meu, și astfel, tu ai învățat care este numele tău și al Meu simultan, astfel încât poți în sfârșit să Mă conduci acolo unde doresc să ajung”.

11.Abedam a rămas uluit să constate că străinul purta același nume ca și el, și s-a întors imediat din drum, pentru a-l conduce pe acesta acolo unde dorea.

12.Pe drum, Abedam l-a întrebat pe celălalt Abedam: “Spune-mi, dacă nu ai nimic împotriva, din ce regiune ai venit și de unde ai aflat ce s-a petrecut în regiunea de miazănoapte?”

13.Străinul i-a răspuns: “În ceea ce privește prima ta întrebare, am venit direct din regiunea de răsărit, dar pentru a-ți răspunde la cea de-a doua întrebare, am să mă folosesc de o scurtă poveste.

14.Iată, un părinte din regiunea de răsărit – unul care avea foarte mulți copii, pe care îi iubea nespus – a privit multă vreme cum copiii săi se foloseau de tot felul de lucruri utile, dar foarte periculoase pentru ei. Înțeleptul părinte făcuse în așa fel încât copiii săi nu îl mai puteau observa. După o scurtă perioadă de joacă, comportamentul copiilor s-a deteriorat într-o asemenea măsură, încât aproape că nu mai rămăsese nici unul cu inima curată și plină de iubire pentru părintele lor neobservat. Acesta i-a muștrat în permanență pe frații mai mari, cărora le plăcea să-i asculte cuvintele, dar nici unul nu le cultiva cu adevărat în inima sa.

15. Atunci, părintele lor s-a hotărât să devină de nerecunoscut, după care s-a apropiat de copiii săi ca și cum ar fi fost un străin din ținuturile de jos.

16. Copiii l-au primit – la intervenția unuia dintre ei – dar nu cu iubire, ci numai ca pe un străin. Căci inimile lor deveniseră întunecate și orientate către lumea exterioară, astfel încât ochii lor deveniseră orbi, iar urechile surde, căci ei nu-și mai puteau recunoaște tatăl.

17. Pe măsură ce tatăl lor se făcea cunoscut în mod gradat, prin cuvintele și acțiunile sale, copiilor a început să le fie teamă, și prea puțini dintre ei îi puteau suporta apropierea.

18. Văzând cât de imaturi continuau copiii săi să fie, părintele i-a încălzit pe toți cu iubirea lui, astfel încât ei s-au întors la el și l-au glorificat. Atunci, părintele i-a întărit pe toți, i-a binecuvântat, după care i-a părăsit pentru o scurtă perioadă de încercări.

19. În timp ce se înapoia de la copiii săi, acest părinte a venit la Mine și Mi-a povestit totul; așa se face că Mă aflu aici, pentru a vedea cum mai arată copiii și cum se comportă în lipsa tatălui lor.

20. Așadar, condu-Mă către locul lor sacru! *Amin!*”

Capitolul 147

ABEDAM VORBEȘTE CU STRĂINUL ABEDAM

(9 noiembrie 1841)

1. Auzind asemenea lucruri din gura străinului, Abedam a rămas cât se poate de uimit și i-a spus:

2. “Dar, mult-respectatul meu Abedam, aceasta este chiar povestea copiilor din înălțimi, adică părinții din linia noastră principală.

3. Numele Tatălui este Emanuel Abba și Iehova, Dumnezeu Cel Preaînalt și Preasfânt.

4. Dacă nu ai nimic împotriva, spune-mi, unde l-ai întâlnit pe acest preasfânt Părinte, cum arăta și în ce direcție a apucat-o?”

5. O, spune-mi, te implor! Căci iată, venind eu însumi din regiunea de apus, am fost martorul tuturor celor întâmplare și m-am bucurat chiar de înalta și neprețuita grație, deși absolut nemeritată, de a păși alături de Acela, ca tovarăș de drum.

6. O, prietene Abedam, nici chiar cel mai înalt dintre îngeri, cu limba lui strălucitoare, nu ar putea descrie beatitudinea pe care am trăit-o eu – sărman păcătos – alături de El.

7. Într-adevăr, tot ce pot să-ți spun este că în această scurtă perioadă de timp am experimentat cel mai sublim extaz, mai înalt chiar decât poate trăi cel mai presus dintre îngeri, întru eternitate”.

8. Atunci, străinul l-a întrebat: “Dar ce anume ți-a oferit o beatitudine atât de mare, încât să o poți compara cu aceea pe care o trăiește un înger, care trăiește liber în lumea lui sublimă?”

9. La care, Abedam a răspuns: “O, tizul meu iubit, ascultă, din acest punct de vedere am fost întotdeauna o ființă deosebită, în sensul că anumite lucruri care i-ar putea întrista pe alții, pe mine mă fac fericit. Această trăsătură particulară constă în faptul că eu mă simt din ce în ce mai fericit atunci când mă aflu alături de cineva lângă care simt din ce în ce mai acut profunda mea nimicnicie, prin comparație cu totalitatea lui. Astfel, mie nu-mi face nici o plăcere să văd că cineva este *mai prejos* decât mine, ci îmi place să văd că toată lumea este *mai presus* decât mine. Și astfel, *motto-ul*

meu este următorul: ‘Binecuvântată este smerenia inimii, iar slăbiciunea cea neajutorată este averea cea mai înaltă a viermelui!’

10.Căci dacă viermele ar fi puternic și ar cunoaște întreaga plenitudine a vieții, cât de mare i-ar fi durerea atunci când ar fi strivit. Dar slăbiciunea și neajutorarea lui constantă îl determină să privească acest lucru – pe care noi îl considerăm a fi atât de dureros (strivirea și moartea fizică) – ca fiind desfătarea supremă a vieții sale.

11.Desigur, eu nu cunosc natura viermilor la fel de bine ca și Acela care i-a creat, dar intuiesc că așa stau lucrurile, căci eu însumi simt o fericire supremă atunci când sunt supus presiunilor din toate părțile.

12.Dar acum, mult iubitul meu tiz, te rog – dacă aceasta ți-e voia – să-mi răspunzi la cele trei întrebări anterioare ale mele. *Amin!*”

13.Străinul Abedam i-a răspuns: “Ascultă, iubitul Meu Abedam, dacă stăm și analizăm atent, la ce ți-ar folosi răspunsul meu la cele trei întrebări?

14.Iată, principiul și *motto*-ul Meu este: ‘Dacă nu-i poți fi de nici un folos fratelui tău prin cuvântul tău, lasă-ți limba să se odihnească, și nu o activa decât atunci când ești convins că îi poți aduce un serviciu fratelui tău!’

15.Ascultă, în virtutea acestui principiu, aș prefera să nu îți răspund. Te satisfac aceste cuvinte?”

16.Abedam i-a răspuns: “Da, mult iubitul meu prieten, Abedam, pe de o parte, sunt satisfăcut, întrucât recunosc că voința ta o domină pe a mea, ceea ce îmi face plăcere; dar pe de altă parte, ținând cont că îmi place acest lucru la tine, dar mai presus de orice, îl iubesc pe Tatăl preasfânt mai presus de orice, simțind nevoia constantă de a fi tot timpul împreună cu El, sau cel puțin de a vorbi tot timpul despre El, de a-L iubi, lauda și glorifica mai presus de orice, de a mă închina Celui Preaînalt, precum și a de auzi – cum se întâmplă cu această ocazie – despre El, ei bine, din acest punct de vedere nu sunt deloc satisfăcut că nu dorești să-mi răspunzi la întrebări. În ceea ce privește principiul tău, poți să o faci fără nici o ezitare, căci tu nu îmi poți răni prin aceasta inima, ci dimpotrivă, mi-o poți face fericită. Căci oare nu sunt acțiunile și cuvintele noastre de cel mai mare folos fraților noștri atunci când ne adresăm inimilor lor?

17.Spune-mi, nu este corect acest raționament și nu corespunde el pe deplin principiului tău cu adevărat sublim și minunat?

18.De aceea, dacă nu ai nimic împotriva, aș vrea să-mi răspunzi totuși la cele trei întrebări ale mele”.

19.Atunci, străinul Abedam i-a răspuns astfel lui Abedam cel cunoscut: “Ascultă, Abedam, cuvintele tale Mi-au plăcut atât de mult încât Mi-e imposibil să nu îți răspund la întrebările tale, spunându-ți chiar ceva mai mult decât M-ai întrebat. Așadar, ascultă:

20.L-am întâlnit pe Tatăl care ție îți este cunoscut chiar în locul unde ne-am întâlnit noi doi mai devreme. În ceea ce privește înfățișarea Lui, te rog să Mă crezi, El arăta exact ca Mine, la fel cum numele noastre sunt identice. Din același motiv, El semăna foarte mult și cu tine.

21.Încotro s-a îndreptat nu aș putea să îți spun cu exactitate, dar un lucru este sigur, și anume, că El nu s-a îndepărtat de copiii Lui, ci s-a înapoiat la ei după un mic ocol.

22.Iată, acum cunoști toate răspunsurile la întrebările tale. Îți spuneam însă și de ‘ceva în plus’, iar acest ceva este conținut într-o contra-întrebare.

23.De vreme ce tu ești o ființă trezită și ai stat atâta vreme lângă Tatăl, Mă surprinde că nu ai observat această asemănare între Mine, tu și El, de la prima vedere.

24.Iar acum vine acel ‘ceva în plus’, care reprezintă tot o întrebare. Iată, principiul tău este, oricât de ciudat ți-ar putea părea acest lucru, și al Meu, iar comparația cu viermele s-a născut încă cu mult timp în urmă pe terenul Meu. Spune-Mi, nu crezi că ne potrivim foarte bine?

25. Dar nu uita un lucru! Dacă cineva dorește să fie cel mai umil dintre toți – numai de dragul beatitudinii pe care i-o oferă acest lucru, oare nu este această situație identică cu aceea în care – din același motiv – el dorește să fie mai presus decât toți frații săi?

26. Aceasta este chestiunea care Mă îngrijorează în ceea ce te privește. Dacă nu ai nimic împotriva, ai putea să-Mi revelezi răspunsul la această nedumerire a Mea?”

27. Dar Abedam cel cunoscut nu a știut ce să-i răspundă tizului său, astfel încât i-a spus:

28. “Iubite prietene Abedam, înțelepciunea ta incredibil de înaltă și de neînțeles pentru mine îmi revelează că ești cu adevărat un fiu al dimineții. Aș dori să-ți răspund la întrebare, dar îmi este imposibil. Eu nu reușesc nici măcar să înțeleg răspunsurile tale la întrebările mele și să le integrez după cum se cuvine în inima mea.

29. În ceea ce privește întrebările tale, va trebui să te descurci fără răspunsurile mele, căci abia acum îmi dau seama cât de prost continui să fiu.

30. Da, dragă prietene, ai făcut bine că m-ai oprit și m-ai îndemnat să mă întorc, căci dacă aș fi ajuns în mijlocul alor mei cu această prostie a mea – pe care abia acum o recunosc pe deplin – oh, ce efecte dezastruoase ar fi avut ea, căci prostia naște prostie, iar adevărul nu are decât de suferit!

31. De aceea, te rog să nu mai îmi spui că sunt trezit, ci doar un prost adormit, căci cu cât mă gândesc mai mult la mine însumi, cu atât mai prost realizez că sunt.

32. Într-adevăr, pornind de la premisa că datorită principiului meu, am putut avea acea experiență beatifică alături de Tatăl preasfânt, m-am grăbit să trag concluzia că sunt deja trezit, în timp ce acum îmi dau seama cu claritate cât de puțin a înțeles inima mea din cuvintele glorioase rostite de gura Tatălui preasfânt, deși le-a plantat înlăuntrul ei, ca semințe vii și glorioase ale eternei iubiri, și implicit, ale vieții eterne.

33. O, prietene Abedam, iartă-mă așadar pentru incapacitatea mea de a-ți răspunde. *Amin!*”

34. La care, străinul Abedam i-a răspuns: “Ascultă, credinciosul Meu tiz, sunt pe deplin satisfăcut de răspunsul tău, căci Mi-ai explicat cu adevărat cât se poate de clar, răspunzând la fiecare punct al întrebării Mele, ceea ce face din nou să ne potrivim perfect.

35. Tu ți-ai dat seama că îți mai lipsesc încă multe lucruri, smerindu-te în inima ta, așa cum trebuie. Ți-ai vizualizat principiul în lumina corectă, iar Eu doresc să le fiu de folos tuturor prin cuvintele și acțiunile Mele.

36. Spune-mi – și judecă singur – nu-i așa că suntem făcuți unul pentru celălalt, ca și cum Eu aș fi alături de tine dintru eternitate, creându-te pe tine numai de dragul Meu?”

37. Iar Abedam i-a răspuns, plin de bucurie: “Da, da, exact la fel simt și eu, ca și cum aș fi fiul tău, iar tu, tatăl meu.

38. Mult iubitul meu prieten, Abedam, mai am de asemenea sentimentul că noi nu am putea fi separați întru eternitate, și că eu nu m-aș putea niciodată descurca fără ajutorul tău. De aceea, doresc să fiu împreună cu tine nu doar temporar, ci și în eternitate”.

39. Străinul Abedam i-a răspuns: “Iată, din nou Mi-ai luat-o înainte. De vreme ce am venit la tine, aceasta a fost și dorința Mea, și implicit voința Mea.

40. Dar iată, aud imnuri de laudă. Se pare că ne-am apropiat de destinația noastră. De aceea, controlează-te și fă-mi cunoștință cu Adam și cu ceilalți. *Amin!*”

(10 noiembrie 1841)

1.“Da, într-adevăr, a apărut deja zidul prăbușit – spuse Abedam cel cunoscut – și mi se pare că sunt cu toții adunați acolo. După câte văd, Enoh le adresează copiilor de la miazănoapte un discurs de rămas-bun. Da, da, el vorbește cu Jura, Ohorion și Bhusin.

2.Haide să mergem la ei fără întârziere! Poate mai putem auzi câteva cuvintele, care ne-ar putea fi de folos și nouă; haide așadar să ne grăbim”.

3.Străinul Abedam i-a spus atunci lui Abedam cel cunoscut: “Ascultă, mult iubitul Meu prieten, de ce atâta grabă când am ajuns deja?

4.Cât despre discursul lui Enoh, ultimele sale cuvinte nu ne vor fi de prea mult folos, de vreme ce am pierdut începutul; la ce ar folosi pietrele de sus ale unui altar, dacă temelgia acestuia nu a fost așezată?

5.Ai văzut vreodată o zi începând la apus, sau vreun copac care începe să crească de la vârf în jos, dezvoltându-și apoi trunchiul și rădăcinile?

6.La ce i-ar folosi cuiva să-și acopere capul cu o basma, dacă el nu are nimic cu care să-și acopere restul corpului?

7.Iată, din toate aceste motive, Eu cred că ar fi mai bine să-l lăsăm pe Enoh să-și încheie mai întâi discursul și să așteptăm aici, pentru a nu-i deranja pe ceilalți”.

8.Abedam cel cunoscut a rămas cât se poate de satisfăcut de acest răspuns și i-a spus străinului Abedam: “Mult iubitul meu prieten, eu cred că prin înțelepciunea și puterea cuvintelor tale, care sunt de asemenea și extrem de melodioase, tu ai putea să mă conduci chiar prin foc, ba te-aș urma chiar până pe fundul mărilor și al oceanelor fără să-mi pară rău.

9.Adevăr îți spun, mult iubitul meu prieten, nu numai înfățișarea ta, ci și modul în care vorbești este extraordinar de asemănător celor ale Tatălui – știi la cine mă refer; singura diferență este că tu ești mult mai viguros din punct de vedere fizic decât era Tatăl. El părea mult mai slab și mai mic decât tine – vreau să spun, ca să mă înțelegi corect – din punct de vedere fizic, *ca persoană*. Desigur, nu vorbim aici despre ființa Lui *spirituală*, a cărei putere este și va fi de-a pururi infinită”.

10.Iar străinul Abedam i-a răspuns: “Așadar, acum observi diferența și similitudinile dintre Mine și Tatăl?

11.Da, da, ai dreptate, exact așa stau lucrurile! Dar ce crezi, mult iubitul Meu prieten, despre figura Lui mică și slabă? Eu unul cred că dacă acest Tată s-a revelat pe Sine copiilor Săi în această înfățișare oarecum stranie numai pentru a le arăta cum arătau inimile lor, aceasta ar putea fi o explicație pertinentă.

12.Iar dacă El s-ar întoarce la copiii Săi pe neașteptate, găsind inimile lor mai libere și mai întărite întru iubire – oare nu ar lua Tatăl o înfățișare mai viguroasă decât înainte, caz în care El ar arăta exact ca Mine?

13.Căci Eu cred că înfățișarea Tatălui în fața copiilor Săi ar depinde întotdeauna de cât de mare sau de mică este iubirea lor pentru El. Ce crezi în această privință?”

14.Abedam cel cunoscut a rămas uimit în fața acestei noi profunzimi de gândire și i-a spus lui Abedam: “O, prietene! Trebuie să admit deschis că oricât de misterioase mi se păreau înainte cuvintele tale, acum semnificația lor mi-a devenit cât se poate de clară.

15.Cât de incredibil de înțelept ești tu! Adevăr îți spun, inima mea nu ar fi înțeles niciodată singură ceea ce tocmai mi-ai explicat.

16.Sunt deja convins că Adam, Enoh și toți ceilalți vor fi uluiți și își vor deschide larg ochii și urechile atunci când vei vorbi tu. Căci, după părerea mea, oricine te-ar auzi vorbind ar fi convins

că întâlnirea ta cu Tatăl te-a trezit complet, asta dacă nu cumva – o, te rog să nu mă înțelegi greșit! – tu ești chiar Tatăl Însuși! Te rog să mă crezi, dragă prietene, că am spus ceea ce am spus numai de dragul comparației.

17.Da, într-adevăr, alături de tine nu-mi voi atrage dizgrația patriarhilor.

18.În ceea ce mă privește pe mine, trebuie să recunosc că sunt copleșit de fericire, iar dacă ar fi să-mi întreb iubirea: ‘Spune, pe cine iubești tu mai mult, pe Tatăl sau pe prietenul tău?’, aceasta ar răspunde: ‘Deși am primit tot ceea ce am de la Tatăl, totuși, îi iubesc deopotrivă pe Tatăl și pe acest prieten, fără nici o deosebire.

19.O, Adam, o, Enoh, o, voi, toți cei vii, veți fi uluiți și consternați în fața acestei înțelepciuni!

20.Iată însă, dragul meu prieten, Enoh și-a încheiat discursul și s-a înclinat în fața altarului și a patriarhilor; dacă ești de acord, aș dori să te prezint”.

21.La care, străinul Abedam i-a răspuns: “Ascultă, Abedam, du-te mai întâi singur și anunță-Mă. Întoarce-te apoi la Mine cu veștile cele bune și prezintă-Mă patriarhilor. *Amin!*”

22.Abedam a plecat imediat către patriarhi și le-a povestit tot ce s-a întâmplat în scurtul răstimp de când a părăsit acest loc. Au rămas cu toții cât se poate de surprinși, inclusiv Enoh, care l-a întrebat pe loc: “Iubitul meu Abedam, frate întru Dumnezeu Emanuel Abba! Povestește-mi pe scurt în ce măsură ți-au afectat cuvintele lui inima?”

23.Abedam a răspuns: “Frate Enoh, într-adevăr, după cum i-am spus și lui, eu unul nu am găsit nici o diferență între el și Emanuel.

24.Pe scurt, eu, care atunci când am plecat de aici mă consideram o ființă trezită, vă spun că prin comparație cu înțelepciunea lui incredibil de clară și de înaltă, cu adevărat supremă, starea mea de trezire nu pare altceva decât prostie, orbire, și întreaga nebunie care derivă din acestea.

25.De aceea, îți spun, iubite frate Enoh, bucură-te din inimă, căci prezența lui îți va face și ție o mare plăcere.

26.Dar a sosit timpul să îl aduc și să vi-l prezint”. Enoh l-a întrebat pe Abedam dacă i-ar fi permis și lui să vină și să-l întâlnească pe străin.

27.Abedam a fost de acord din toată inima. Și astfel, în curând, cei doi au ajuns la străinul Abedam, care le-a urat bun sosir.

28.Atunci, străinul Abedam l-a întrebat pe Enoh: “Mult iubitul Meu Enoh, iată, s-a întunecat. Voi sunteți pe punctul de a pleca din acest loc atât de sfânt. Ne este oare îngăduit, Mie și tizului Meu, să vă însoțim către înălțimi, să rămânem peste noapte împreună cu voi și să celebrăm Sabatul Domnului împreună? Căci iată, auzind tot ce s-a petrecut aici, în Mine s-a trezit o mare aspirație de a vedea copiii treziți ai marelui și sfântului Părinte, și să ascult cuvintele vii izvorâte din inimile lor”.

29.La care, Enoh i-a răspuns: “O, prietene și frate al meu, încă necunoscut mie! Pentru oaspeți de seama ta, noi avem multe locuințe acolo sus, în munți. Tu vei locui în mijlocul nostru nu doar astăzi și mâine, ci de-a lungul tuturor timpurilor, în întreaga eternitate.

30.Prietenii Tatălui sunt simultan și prietenii noștri. Iar cei pe care El i-a trimis la noi vor locui împreună cu noi de-a pururi. Dar a sosit timpul, așa că dacă îți face plăcere, urmează-mă. Facă-se însă voia ta! *Amin!*”

31.Cei trei au plecat, iar după ce au ajuns la patriarhi, aceștia le-au urat bun sosir, adunându-se în jurul celor doi Abedam. Întrucât Abedam mergea chiar în spatele lui, Adam s-a întors și l-a întrebat pe străinul Abedam:

32.“Dragul nostru prieten, fii binevenit printre noi și oaspete al iubirii noastre! De vreme ce ai venit la noi – după cum ne-a povestit tizul tău – din regiunea de dimineață, spune-mi, dacă nu ai nimic împotriva, ce mai fac copiii de acolo și cine este vrednicul tău părinte, ca să știu din ce linie a descendenților mei cobori”.

33.La această întrebare a lui Adam, Abedam cel cunoscut i-a făcut un semn lui Enoh, căruia i-a spus: “Mult iubitul meu frate Enoh, ascultă acum, deopotrivă cu urechile și cu inima”.

34.Enoh i-a mulțumit pentru observație. Dar străinul Abedam i-a răspuns astfel lui Adam: “Ascultă, Adam, în ceea ce privește prima ta întrebare, tu ai răspuns deja prin modul în care Mi-ai pus-o. Și de vreme ce și tu aparții celor treziți, sunt convins că acest lucru îți este pe deplin clar. Sau poate că nu știi cine sunt numiți ‘copiii dimineții (de la răsărit)’?”

35.În cazul în care într-adevăr nu știi, lucru care ar scuza întrucâtva întrebarea ta – îngăduie-Mi, tată Adam, cam slăbuță –, răspunsul Meu va fi pe măsură, adică la fel de slăbuț, spunându-ți că toți copiii dimineții sunt lucizi și sănătoși, majoritatea așteptând cu nerăbdare ziua de mâine.

36.În ceea ce privește însă a doua ta întrebare, ea pare să fie o capcană pe care Mi-ai întins-o. Dar te asigur, nu îți va fi ușor să mă prinzi nepregătit. Îți spun: mai ușor ți-ar fi să prinzi un uliu în zbor decât pe Mine. Noroc că Mi-ai pus întrebarea din iubire, căci în caz contrar, răspunsul Meu ar fi fost extrem de dur.

37.Spune-Mi, dacă eu te-aș întreba *pe tine* acest lucru, ce Mi-ai răspunde?

38.Iată, în calitatea ta de ființă trezită, ar trebui să-ți fie limpede dacă Eu am un tată sau nu; sau poate că mai dormi încă?”

39.Adam a rămas uluit în fața acestui răspuns și nu a mai îndrăznit să-l întrebe pe străin altceva.

40.Atunci, Enoh i-a spus lui Abedam cel cunoscut: “Dar dragul meu frate! Oare chiar nu Ți-ai recunoscut încă tizul?”

41.Abedam i-a răspuns cu un ‘nu’ consternat. Atunci, Enoh i-a spus: “Adevăr grăiesc, nici o altă parte a omului nu rămâne atâta vreme în prostrație ca inima sa. O, Doamne, câtă răbdare trebuie să ai cu noi, cei atât de slabi! *Amin!* Abedam, eu cred că cei treziți sunt încă cât se poate de adormiți. Înțelegi ce spun acum?”

Capitolul 149

ÎNTREBAREA STRĂINULUI ABEDAM

(11 noiembrie 1841)

1.Abedam cel cunoscut i-a spus atunci lui Enoh: “Mult iubitul meu frate întru Abba Emanuel! Simt acum cu claritate că nu fac parte dintre cei treziți, acest lucru fiind poate cel mai evident din viața mea.

2.În ceea ce îi privește pe ceilalți, frate Enoh, o ființă de seama mea, cu o înțelegere asupra vieții atât de limitată, nu se poate pronunța.

3.Dar, între noi fie vorba, în marea mea prostie, mie mi se pare că el i-a captat deja atenția iubitului nostru părinte, Adam”.

4.La care, Enoh i-a răspuns: “Ascultă, cuvintele tale sună oarecum prostesc, dar poți să fii convins că dacă ai observat noaptea dinlăuntrul tău, tu ești deja trezit. Căci dacă ai continua să dormi, tu nu ai observa noaptea din interiorul tău, ci ai visa că te afli în plină zi. Visătorul nu este niciodată conștient că doarme și visează.

5. Iată care este părerea mea: înainte de apariția Tatălui preasfânt și preaplin de iubire, sub înfățișarea lui Emanuel Abba, noi dormeam și visam cu toții; dar venind la noi, El ne-a trezit pe toți. Și iată, noi am devenit treziți, dar nu în timpul zilei, ci numai în noaptea inimilor noastre; iar dacă Emanuel nu ne-ar fi ajutat în acest fel, noi am continua să dormim în plină zi a visului nostru mortal.

6. Se știe însă că noi înșine avem un vechi obicei, potrivit căruia ne trezim copiii cu o oră înainte de răsăritul soarelui, pentru ca ochii lor slabi să se obișnuiască gradat cu lumina puternică a zilei, pentru a nu fi răniți de aceasta. Ei bine, crezi tu oare că noi acționăm mai înțelept decât Emanuel?

7. O, ascultă, chiar El este cel care ne-a învățat acest obicei, datorită înseși naturii noastre trupești. Dar oare nu este ochiul spiritului mai valoros decât cel al trupului?

8. Dacă noi acționăm astfel în beneficiul ochilor noștri fizici, crezi tu oare că Domnul ar fi mai puțin milostiv în ceea ce privește ochii spiritului nostru?

9. O, mult iubitul meu frate Abedam, ascultă, ceea ce face Domnul este întotdeauna bine făcut și înțelept!

10. Noi suntem treziți, și am face dovada celei mai mari lipse de recunoștință față de Tatăl atât de bun și de sfânt să nu recunoaștem ce a făcut pentru noi. Totuși, noi am fost treziți la miezul nopții, iar aceasta numai datorită supremei iubiri a lui Abba; dar acum este de datoria noastră să nu adormim la loc. Să nu uităm că ziua spiritului este mai puternică decât cea a trupului. Astfel se explică de ce este necesar să fim treziți la miezul nopții, spre folosul ochiului spiritual. Căci cei care vor continua să doarmă în plină zi vor fi cu siguranță uciși de lumina puternică a zilei. Mă înțelegeți, dragul meu frate?”

11. După aceste cuvinte ale lui Enoh către Abedam, străinul Abedam s-a întors către cei doi și le-a adresat următorul discurs, demn de toată atenția:

12. “Mult iubirii Mei prieteni! Adevăr vă spun, urechea Mea nu a pierdut nici măcar un cuvânt din conversația voastră. Tu, Abedam, ești trezit, căci ai observat noaptea dinlăuntru tău, și continui să fii conștient de ea. Cât despre tine, Enoh, tu ești viu și trezit, căci ai fost conștient chiar în momentul în care Tatăl te-a trezit, și de ce. Iar tu intuiești perfect sosirea mării zile.

13. I-ai vorbit frumos fratelui tău, și fiecare din cuvintele tale a fost deja înregistrat cu literele de foc ale stelelor în cartea vieții eterne. Ți voi pune însă în continuare o întrebare la care doresc să-Mi răspunzi. Căci fără răspunsul la această întrebare, toți cei de față – oricât de puternic ar fi fost treziți – vor rămâne mai mult sau mai puțin somnolenți, iar această stare este chiar mai rea decât cea a somnului propriu-zis.

14. Și iată care este această întrebare atât de importantă: care este diferența vizibilă dintre seara târziu, miezul nopții și dimineața devreme?

15. Iată, această întrebare derivă din chiar ordinea eternă a lui Dumnezeu. Cel care doarme nu recunoaște nici o diferență de-a lungul întregii nopți, tocmai fiindcă doarme. El își deschide ochii atunci când vine marele Deșteptător – ca un vânt puternic la miezul nopții – dar numai pentru a se întoarce apoi pe partea cealaltă și a adormi la loc, pentru a visa până când răsare soarele. Când se trezește, el evită lumina și caută umbra deasă, pentru a se ascunde în ea.

16. Mai există și unii care chiar se ridică din pat, se freacă la ochi și își întind membrele, dar rămân somnolenți până la răsăritul soarelui, se fâțâie de colo-colo, iritați, și nu știu niciodată ce oră este. Ei continuă să se gândească la somnul cel dulce, dar nu se gândesc deloc la ziua care va veni. Iar dacă cineva le sugerează să se îmbrace, ei continuă să rămână inactivi și dezbrăcați până la răsăritul soarelui, și ar prefera să se reîntoarcă mai degrabă la momentul de seara târziu decât să se îndrepte către dimineața vieții ce stă să răsară.

17. Cu adevărat, pentru aceștia, noua zi nu va aduce nimic plăcut.

18.În schimb, cel pe deplin trezit se bucură de faptul că este trezit încă din primul moment al trezirii sale, și el îl laudă chiar la miezul nopții pe marele Deșteptător. El își dă seama rapid ce oră este și recunoaște diferența dintre seara târzie, miezul nopții și dimineața devreme.

19.El așteaptă noua zi cu fiecare respirație a sa, iar primul răsărit îi umple spiritul cu o bucurie mai mare decât toate cerurile vizibile.

20.Vedeți așadar, mult iubiiții Mei prieteni, cât de important este răspunsul la această întrebare, motiv pentru care am adăugat această explicație mai amplă, pentru a vă ajuta să-l găsiți mai ușor. Așadar, aștept răspunsurile voastre, unul câte unul, desigur, numai dacă doriți să mi le dați. *Amin!*”

21.Abedam cel cunoscut i-a spus atunci, prompt, lui Enoh: “Frate, cuvintele tale anterioare, adresate prostiei mele, mi-au deschis ochii astfel încât acum pot vedea cu claritate la ce oră din noapte am fost trezit din somnul meu – eterne mulțumiri marelui și preasfântului Deșteptător! – iar acum sunt cât se poate de conștient că sunt pe deplin trezit, și de ce. Dar frate, ce mai întrebare! O, mult iubitul meu tiz, este limpede că întrebarea ta nu a crescut pe sârmanul nostru sol. Eu unul simt limpede că nu voi fi în stare să răspund la întrebare.

22.Este limpede că sunt trezit – iar pentru aceasta, îi mulțumesc acum plin de recunoștință și de iubire Domnului – dar în ce măsură există încă o anumită somnolență în starea mea de trezire, aceasta nu-mi pot da seama. De aceea, îți va rămâne ție – dragul meu Enoh – sarcina de a da răspunsul la această întrebare atât de importantă, dacă aceasta îți este voia. *Amin!*”

23.Iar Enoh i-a răspuns astfel lui Abedam cel cunoscut: “Ascultă, dragul meu frate, mie mi se pare că mult iubitul nostru prieten a inclus deja răspunsul în întrebarea sa, astfel încât depinde numai de noi, nu atât să-i răspundem la întrebare, cât să recunoaștem răspunsul din interiorul ei, iar apoi să îl integrăm în viața noastră.

24.Căci iată ce cred eu: din inima celui care a pus o asemenea întrebare izvorăște simultan un suvoi de bunăvoință inexprimabilă. Și poți fi convins că *acesta* nu simte nici o dorință să ne testeze numai pentru propria bucurie a înțelepciunii sale de nepătruns pentru noi, ci mai degrabă se bucură în secret că revarsă asupra noastră tot felul de daruri noi și nemaivăzute. Mă înțelegi, Abedam?”

25.Străinul Abedam i-a cuprins atunci pe cei doi cu brațele sale, i-a ridicat de la pământ, după care i-a așezat cu blândețe la loc și a început următoarea explicație:

26.“Mult iubiiții Mei, există o mare credință în inimile voastre. În tine, Enoh, există o lumină născută din iubire, iar în tine, Abedam, există iubirea născută din lumină. Ambele sunt bune și surprind semnificația ordinii divine, în timp ce fântâna vieții țâșnește neîncetat și cu bucurie în sus, către marea zi eternă.

27.Dar seara târzie, miezul nopții și dimineața devreme nu se succed niciodată în timpul zilei, ci sunt lăsate mult în urmă, și trec una după alta.

28.Totuși, făcând parte din aceeași ordine divină, ele sunt necesare vieții, la fel cum solul este necesar sămânței. Astfel, seara târzie este momentul semănatului, după care sămânța se odihnește în pământ, miezul nopții – momentul în care noua viață încolțește și iese la suprafață, iar dimineața devreme – momentul în care roua se revarsă asupra materiei, hrănind astfel noua viață.

29.Cel mai adesea, roua cade mult înainte de răsăritul soarelui, situație similară cu cea de care vorbim acum.

30.Iată, ziua Domnului nu este la fel ca ziua pământului, căci atunci când vine, ea vine singură și nu mai este urmată niciodată de noapte. Astfel se explică și noaptea precedentă, care face parte din ordinea divină, fiind prevestitoarea mării zile.

31.Dar ce ființă vie ar dori să mai rămână în noapte? Dacă ea nu s-a trezit încă, oare nu va dispărea și ea odată cu noaptea atunci când vine ziua cea mare?

32.Iată, acestea sunt marile diferențe. De aceea v-am ridicat pe amândoi în sus, pentru a înțelege aceasta, și pentru a vă orienta către viață. Urmăriți să înțelegeți acest lucru, și rămâneți

împreună cu Mine, la fel cum Eu rămân cu voi. Deocamdată însă, păstrați aceste cuvinte pentru voi, până mâine. *Amin!*”

Capitolul 150
O EVANGHELIE A IUBIRII
(12 noiembrie 1841)

1. Enoh a rostit atunci următoarele cuvinte: “Da, așa este! Așa simțeam și eu în profunzimea spiritului meu, dar limba mea nu ar fi îndrăznit niciodată să o spună deschis. Căci tot spiritul meu mi-a spus: ‘Lasă-ți limba să se odihnească, căci limba Celui Atotputernic și-a rezervat Sieși plăcerea de a rosti aceste cuvinte, menite să trezească și să binecuvânteze’.

2. O, mărite Abedam, ascultă tăcerea inimii mele, care exclamă: ‘O, Iehova, cât de mare și de sacră trebuie să fie iubirea Ta! Atunci când Tu îmi promiți cuiva o grație în ziua următoare, Tu o reverși instantaneu asupra lui, odată cu promisiunea, fără că beneficiarul cel orb să observe acest lucru; o, Părinte preabun și preasfânt!

3. De aceea, o, Părinte preabun și preasfânt, cu cât mă gândesc mai mult în inima mea asupra bunătății Tale nelimitate, cu atât mai greu îmi este să găsesc cuvintele potrivite pentru a Te lăuda și slăvi în mod corespunzător, o, Tată. Iar inima mea devine prea strâmtă pentru marea iubire ce-Ți port, astfel încât această iubire se revarsă în mod firesc în restul trupului meu, iubindu-Te nu doar cu inima, ci și cu fiecare părticică din trupul meu, mai presus de orice’.

4. Dar dacă îmi întreb din nou spiritul: ‘Oare nu aș putea să-L iubesc pe Tatăl preasfânt și preabun infinit mai mult, cu o ardoare mult mai mare?’, răspunsul îmi parvine ca un ecou: ‘Ascultă, iubirea este insașiabilă și de aceea, ea nu poate fi satisfăcută vreodată, decât numai de către iubirea infinită a Tatălui preasfânt’.

5. Și astfel, o, Tată, eu Te iubesc cu toată lăcomia acestei iubiri a mele, și mi-aș dori să pot muri pentru Tine, o, Tată.

6. O, Tată, adoratul meu Tată, acceptă această picătură de iubire, ca și cum ea ar însemna ceva în fața Ta. *Amin.*

7. Iar tu, dragul meu frate Abedam, spune-mi cum se simte inima ta plină de iubire acum, după ce ai recunoscut ce oră din noapte este?”

8. Abedam cel cunoscut i-a răspuns astfel lui Enoh: “Mult iubitul meu frate, iată, tu ești mai fericit în iubirea ta decât mine, căci tu mai poți încă vorbi, cu tot focul din inima ta. Mă tem că eu mă dovedesc din nou extrem de stupid. Ori de câte ori mă aprind din iubire – așa cum se întâmplă acum – nu mai reușesc decât să bolborosesc câteva cuvinte, dar nu pot numi obiectul iubirii mele, care îmi blochează pe loc sărmana limbă.

9. Îți pot spune totuși un lucru, și anume că stupiditatea mea infinită a recunoscut în sfârșit – lucru de care anterior nu era capabilă – ce oră din noapte este acum. Acum știi exact ora. Dar după cum știi, trebuie să păstrăm acest secret până mâine dimineață. Iată, eu am tăcut deja”.

10. Celălalt Abedam le-a arătat celor doi cât este de mulțumit și le-a spus: “Ascultați, exact așa stau lucrurile! Iubirea justă trebuie să conducă la moarte, întru spirit sau prin acțiunile cărnii, căci numai această moarte este adevărata înviere la viața eternă, când această iubire va trăi într-o

beatitudine supremă, mereu crescândă, precum și în adevărata și atotputernica desfășurare a propriei sale vieți. Dar orice iubire este destinată eliberării ei corespunzătoare. Cel care iubește lumea va muri cu o iubire mereu crescândă față de lume; iar întrucât lumea nu are o viață a ei, fiind sinonimă cu moartea, cel care a murit întru iubirea față de lume nu se va ridica niciodată către o viață nouă, ci numai către o moarte nouă.

11. Cel care iubește carnea va muri – chiar prin această iubire a lui – față de carne; iar cum carnea este deja moartă, el nu se va ridica niciodată până la o viață nouă, ci, la fel ca și cel care iubește lumea, numai către o nouă moarte a cărnii.

12. Cel care se iubește pe sine va muri de asemenea din propria sa iubire; și întrucât toți sunt deja morți față de ei înșiși, cel care moare pentru sine nu se va înălța față de o viață nouă, ci tot către o moarte nouă. Iar acela care nu iubește nimic, fiind plin de ură față de tot și de toate, în el cea de-a doua moarte și-a făcut deja sălaş. Iar celui care are o inimă plină de mânie, cea de-a doua moarte îi bate deja la ușa inimii sale. Iar cel care este invidios și lacom este deja îmbrățișat strâns de cea de-a doua moarte.

13. În sfârșit, cel care strânge pentru sine comorile și bogățiile acestei lumi este cel care și-a stabilit sălaşul permanent în cea de-a doua moarte; și oricine iubește viața acestui pământ, care nu este altceva decât o moarte trecătoare sau o moarte parțial perpetuă, nu va înceta niciodată să moară.

14. Deși orice iubire cauzează moartea, chiar și iubirea față de Dumnezeu, viața nu se va regăsi niciodată pe sine în vreo iubire mortală, decât numai în iubirea de Dumnezeu, căci numai El Singur este viața eternă.

15. În realitate, orice iubire se va regăsi din nou pe sine. Totuși, prieteni, în această regăsire va exista întotdeauna o imensă diferență, și anume: dacă ea va avea loc întru viață sau întru moarte.

16. Astfel se explică, dragul Meu Enoh, de ce a murit iubirea ta față de toate lucrurile lumești, regăsindu-se din nou întru Dumnezeu, ceea ce a făcut din tine o ființă veșnic vie, în Eternitatea tuturor eternităților. Puțini vor fi aceia care vor găsi cea de-a doua Viață așa cum ai făcut-o tu, căci această grație nu poate fi cucerită decât de cel mai intens foc lăuntric cu putință, al iubirii de Dumnezeu. Înțelege-Mă bine și păstrează pentru tine aceste cuvinte până mâine dimineață”.

17. După acest discurs, grupul a ajuns cu bine la coliba lui Adam, unde s-au așezat la sol și au primit din partea lui Adam binecuvântarea părintească obișnuită.

18. Apoi s-au ridicat cu toții, s-au înclinat în fața lui Adam, care le-a permis să se retragă. Adam i-a invitat însă pe Enoh, pe cei doi Abedam și pe Lameh să intre, și i-a reamintit lui Seth să pregătească masa de seară. Seth s-a îndreptat apoi către coliba sa, unde soția și copiii săi îl așteptau cu drag. El i-a trimis imediat la coliba lui Adam pentru a primi binecuvântarea acestuia, la fel ca și pe celelalte soții și pe ceilalți copii, care așteptaseră cu nerăbdare sosirea lui Adam și a celorlalți patriarhi.

19. După ce toți aceștia au primit binecuvântarea lui Adam, părăsind apoi cu respect și recunoștință coliba acestuia, Seth s-a întors în colibă, urmat imediat de soția sa, aducând cu ei mâncare și băutură din belșug.

20. Între timp, afară se întunecase, iar apropierea unei furtuni făcea ca cerul să fie încă și mai negru.

21. Adam i-a cerut atunci lui Seth o torță bună, făcută de Enoh, special pentru a ilumina coliba aflată în întuneric.

22. Dar străinul Abedam le-a spus lui Adam și lui Seth: “Ascultați, prieteni, lăsați lucrurile așa cum sunt! De ce să-l mai supunem pe Seth, care este destul de obosit, unei munci suplimentare, când el nu mai este prea tânăr?”

23.Cât despre iluminatul colibei, Mă voi ocupa personal de acesta, iar în curând va fi suficientă lumină aici. Căci Eu sunt un adevărat expert în ale iluminatului, mai bun chiar decât Enoh cu torțele sale.

24.Tot ce am Eu de făcut este să spun: ‘Să fie lumină!’, și după cum puteți vedea, lumina a și inundat încăperea de față”.

25.Într-adevăr, cuvintele lui Abedam s-au adeverit instantaneu, iar în colibă a apărut o lumină la fel de puternică precum cea a unei zile însorite, fără ca cineva să-și dea seama de unde provine aceasta, căci nu se zărea nici un corp de iluminat.

26.Enoh și Abedam erau singurii care știau de unde provenea lumina și cine era creatorul acesteia, dar nici chiar ei nu înțelegeau cum fusese totul cu putință. După ce și-au mai revenit din uimire, toți cei de față i-au mulțumit Domnului, după care s-au așezat, fericiți, la masă. Chiar și noul Abedam a luat fericit parte la marele festin, fără să-și dezvăluie însă identitatea.

Capitolul 151

SETH CAUTĂ LUMINA ÎN LUMINĂ

(13 noiembrie 1841)

1.Seth nu a putut uita însă acest iluminat ciudat produs de Abedam. El nu a îndrăznit să întrebe pe nimeni ce se petrece, dar a continuat să caute sursa luminii. Ochii săi au explorat toate colțurile colibei, în timp ce mintea sa investiga toate posibilitățile de a genera lumină.

2.Să produci lumină printr-un simplu: ‘Să fie lumină!’, și încă o lumină care să ilumineze toate colțurile, fără să lase nici o umbră pe nicăieri, așa ceva, Seth nu mai trăise niciodată. Dar el nu îndrăznește să întrebe pe nimeni ce se petrece.

3.Adam a observat în curând neliniștea lui Seth și l-a întrebat: “Fiul meu Abel-Seth, ce anume cauți, sau ce ai observat? Sau poate ți se pare ceva ciudat în această colibă?”

4.Seth i-a răspuns cu cel mai mare respect: “Mult iubitul meu tată, iată, oricât de ciudat ar putea părea, eu caut lumina în lumină și nu o pot găsi. Afară a început o furtună violentă, care se îndreaptă către noi dinspre regiunea de dimineață, fiind așadar încă prea departe pentru ca fulgerele sale să poată ilumina coliba; de altfel, acoperișul nostru este atât de bun, încât chiar dacă furtuna s-ar afla deja deasupra noastră, luminozitatea fulgerelor nu l-ar putea penetra.

5.Și chiar dacă acest lucru ar fi posibil, oare nu ar trebui să vedem și umbra obiectelor iluminate?”

6.Iată, dragă tată, ce caut eu, oricât de ciudat ar părea, este: lumina din lumină!”

7.Adam i-a răspuns: “Da, este într-adevăr ciudat! Dar ceea ce mi se pare încă și mai ciudat este faptul că tu continui să cauți în zadar, în timp ce artistul însuși se află printre noi. Caută-L pe El și vei găsi în curând lumina din lumină.

8.Dacă vezi o piatră strălucind, te gândești și te întrebi singur: ‘De unde provine lumina ei?’ Dar nu poți întreba pe nimeni de unde provine luciul pietrei și cum este produs el. Căci marele și atotputernicul Artist este sfânt și nu-i răspunde oricui, îndeosebi celor impuri în fața Lui, astfel încât este dificil să obții cunoașterea dorită referitoare la strălucirea pietrei.

9. Atât noaptea, cât și ziua, poți vedea o mare varietate de lumini. Dar pe cine poți întreba care este natura lor, atunci când te minunezi în fața lor?

10. În cazul de față avem însă simultan și lumina și Artistul, iar tu continui să cauți ceea ce ne este atât de aproape tuturor, lumina în lumină? Mă întreb dacă nu vei începe în curând să cauți ziua în plină zi?”

11. Cuvintele adresate de Adam lui Seth conțineau adevărul cel mai deplin; și totuși, așa cum Seth căuta ceva ce nu putea înțelege cu inima sa, nici Adam însuși nu își înțelegea propriile cuvinte.

12. Acestea au avut totuși darul de a-l hotărî pe Seth să meargă la Abedam, pentru a afla de la Acesta cum produsese miraculoasa lumină.

13. Abedam l-a întâmpinat pe Seth și i-a răspuns înainte ca acesta, care se dovedea încă sfios, să apuce să-i pună întrebarea:

14. “Seth, nu ți-ar plăcea și ție să poți face lumină? Da, da, ți-ar plăcea, și îți spun, nici nu este atât de dificil pe cât pare, iar mijlocul prin care poți realiza acest lucru este foarte simplu. După cum probabil ai observat că am făcut Eu, tot procesul nu constă decât din a rosti cu toată credința: ‘Să fie lumină!’, iar lumina va înlocui pe loc întunericul.

15. Iată, acum cunoști marele secret și dispui de faimoasa lumină din lumină; sper să îți dai seama cât de curând că ai descoperit acum adevărata lumină, adică, cum ai spune tu, lumina adevărată din lumina adevărată.

16. Dar văd că Mă privești încă foarte intrigat. Oare nu-ți este suficient faptul că ți-am revelat arta mea, în deplinătatea ei?

17. Du-te în coliba ta întunecată și fă cu toată credința exact ce M-ai văzut pe Mine făcând, iar atunci te vei convinge de adevărul artei Mele.

18. Seth a părăsit pe loc coliba lui Adam și s-a dus în propria sa colibă, unde întreaga sa familie era adunată în întuneric, înfricoșată de furtuna violentă ce se apropia. Încă de la intrare, el a rostit: ‘Să fie lumină!’, și iată, instantaneu, coliba lui a fost luminată.

19. Abia acum, după acest succes miraculos, care i-a înspăimântat de moarte pe toți copiii lui, a fost și Seth cu adevărat copleșit.

20. El și-a recâștigat însă curajul, și-a liniștit copiii, după care s-a întors în coliba lui Adam, i-a mulțumit lui Abedam pentru arta minunată pe care l-a învățat, după care a început să-și reamintească de tot felul de lucruri, aflate în conexiune cu succesul miraculos al acestei ciudate arte de a genera lumină, și care i-au captivat din nou atenția.

21. Atunci Abedam i-a spus cu blândețe: “Seth, ascultă, cât de lumesc te dovedești încă, dacă te gândești că în regiunea de apus te aflai printre cei a căror lumină interioară L-au recunoscut pe Asmahael, fiind apoi martori la toate miracolele Sale.

22. Într-adevăr, pe vremea aceea nu aveai la fel de multe îndoieli ca acum. Oare nu ai auzit tu cuvintele pe care i le-a adresat Emanuel lui Adam atunci când acesta L-a rugat să nu vă părăsească imediat după ofranda adusă de Enoh?

23. Crezi tu oare că puterea lui Emanuel este mai mare atunci când El se află într-o formă vizibilă decât atunci când este invizibil?

24. Iată, aici se află întreaga problemă care te blochează încă. Ai văzut vreodată o forță activă cu ajutorul ochilor fizici, sau ce anume mișcă membrele tale în funcție de voința ta, ori ce îți pune sângele în mișcare de-a lungul venelor, ce stă la baza creșterii firelor de păr și a unghiilor, ce forță distribuie mâncarea în stomacul tău, făcând simultan un milion de alte lucruri?

25. Sau ai văzut vreodată vântul și forma pe care o are acesta, sau forța germinatoare a semințelor, ori aceea care conduce mișcarea soarelui de la răsărit la apus, a lunii și a stelelor? Ai văzut vreodată cu ochii tăi materiali forța care conduce pârâurile, râurile și fluviile către vărsarea lor în mare?

O, cât de limitat ai rămas! De aceea, ascultă și reține bine: orice forță care acționează, indiferent în ce domeniu și sens, este născută din Dumnezeu, Sursa Primordială a tuturor forțelor și puterilor. Dar, prin însăși natura Sa primordială, Dumnezeu nu poate fi observat sau înțeles de nici o ființă creată de El. Căci cel care L-ar vedea pe Dumnezeu nu ar mai putea trăi, El fiind infinit, în timp ce orice ființă este finită. Cum ar putea ceea ce este finit să observe și să înțeleagă ceea ce este infinit?

26.Sau poate crezi că tu te-ai putea expanda la infinit, păstrându-ți totuși minuscula ta scânteie de viață?

27.Tu te întrebi acum în inima ta: ‘Atunci cine și ce a fost acel Emanuel pe care l-am văzut cu toții?’

28.Iată care este răspunsul: Dumnezeu poate crea în orice parte din creația Sa un trup aparent pentru Sine Însuși, ca Părinte plin de iubire, lucrând prin intermediul lui. Dar chiar și în acel caz, Tatăl nu este ceea ce vedeți, ci ceea ce *acționează* prin intermediul corpului pe care îl vedeți voi.

29.Este necesar să înțelegeți acest lucru, pentru a nu rămâne atașați de ceva care nu face decât să ascundă realitatea.

30.Îți voi vorbi acum și despre lumina din lumină: dacă ochiul tău nu ar conține în el lumina și dacă nu ar fi de natura soarelui, cum ar putea el percepe soarele și lumina lui? La fel, dacă puterea lui Dumnezeu nu ar fi înlăuntrul vostru, cum ați putea înțelege voi vreodată ceva de natură divină? De vreme ce puteți face acest lucru, rezultă că puterea lui Dumnezeu se află înlăuntrul vostru, dar oare se poate înțelege această putere numai pe sine însăși, sau poate face ea ceva mai mult?

31.O, iată, ce întuneric este încă în interiorul tău. De aceea, lasă lumina să crească în primul rând acolo. *Amin!*”

Capitolul 152

DESPRE SIMPLITATE. MIRACOLUL IUBIRII LUI DUMNEZEU.

(15 noiembrie 1841)

1.Seth, cel căruia i se adresase cu deosebire Abedam, a rămas uluit, la fel ca și ceilalți, deși aceste cuvinte nu îi atingeau decât tangențial. Nici unul nu a îndrăznit însă să îi pună alte întrebări suplimentare lui Abedam, a cărui înaltă înțelepciune aproape că îi distrusese, cum s-ar spune. Excepție făcea Abedam cel cunoscut, a cărui limbă a rămas neperturbată și a cărui inimă, calmă. Văzând însă că toată lumea păstrează tăcerea, el le-a cerut permisiunea patriarhilor și celuilalt Abedam să spună ce anume crede el, cu atât mai mult cu cât până acum nu făcuse altceva decât să pună întrebări sau să răspundă la întrebările altora.

2. Permișiunea i-a fost acordată cu bunăvoință, iar el a început astfel:

3. “Mult iubiiții mei părinți și frați, precum și Tu, tizul meu mult stimat și iubit cu toată sinceritatea. Există un vechi proverb printre noi care spune că oamenii simpli și copiii rostesc de regulă adevărul, și întrucât am toate motivele să consider că fac parte din prima categorie, căreia i-am aparținut dintotdeauna, este limpede că sunt foarte potrivit să fiu predicator. De aceea, doresc să vă spun vouă, tuturor, că dintre voi toți, eu sunt cel mai fericit, desigur, cu excepția dragului meu tiz.

4. Voi vă minunați de apariția miraculoasă a luminii, eu nu. Căci dacă ar fi să ne minunăm de tot ceea ce reușește să facă puterea nesfârșită și înțelepciunea preaînaltă a Domnului, atunci ar trebui să ne petrecem întreaga viață minunându-ne.

5. Oare nu este fiecare bătaie a inimii noastre un miracol, dar cine stă să se minuneze în permanență de el?

6. Sau simplul fapt că vedem, auzim, mirosim, gustăm, simțim, că ne putem mișca la voință, sta în picioare, sări, păși, alerga, sta culcați, că putem dormi, visa, gândi, iubi, vorbi coerent, mânca, bea, și așa mai departe, – spuneți-mi, oare nu reprezintă toate acestea minuni peste minuni?

7. Dar ce om stă să se minuneze în permanență de toate acestea, în măsura în care el este capabil să gândească vreun pic?

8. Cine nu înțelege că o persoană puternică poate ridica o greutate mai mare decât una slabă? Cine ar sta să se minuneze că cel puternic este mai puternic decât cel slab?

9. Dacă eu aș lua o piatră în mâna mea și aș arunca-o la 30 de lungimi de om de mine, în timp ce un om mai puternic și mai îndemânat decât mine ar arunca-o la o sută de lungimi de om, – spuneți-mi, cine s-ar minuna de acest lucru? Și totuși, acel miracol ar fi la fel de mare ca și în cazul în care Abedam și-ar folosi puternicul Lui ‘Facă-se!’ pentru a crea nu această lumină simplă, ci un al doilea soare, care să lumineze în timpul nopții.

10. Într-adevăr, la o examinare mai atentă, omul ar trebui ori să se minuneze tot timpul, ori să nu se minuneze deloc. Căci dacă mă minunez de o lucrare a Domnului, în timp ce de alta nu, înseamnă că ori glorific lucrările Domnului, dintre care nici una nu este mai presus decât celelalte, ori sunt de o mie de ori mai stupid decât acum, dacă nu remarc dintr-o singură privire că Dumnezeu este incomprehensibil, insondabil și infinit în fiecare din lucrările Sale. Iar dacă recunosc acest lucru, de ce m-aș mai minuna dacă atotputernicul și preaînțeleptul Dumnezeu săvârșește alte lucrări, care corespund oricum din alte perspective perfecțiunii Sale infinite?

11. Într-adevăr, dacă o ființă umană ar reuși să creeze prin simplul său cuvânt un cer înstelat, aceasta m-ar uimi la culme, dar de vreme ce acest lucru nu poate fi realizat decât prin puterea lui Dumnezeu, el nu mă mai uimește deloc.

12. Privim noi oare ca pe o minune faptul că atotputernicul Dumnezeu poate realiza cu ușurință toate acestea prin ordinea Sa eternă, uluitor de înțeleaptă?

13. Eu unul nu, și nu o voi face niciodată. În schimb, mă umple de uimire faptul că – ținând cont de ce am aflat cu toții de curând – acest Dumnezeu atotputernic este simultan și Părintele nostru plin de iubire. Și astfel, eu nu recunosc decât o *singură* Minune a tuturor minunilor, iar aceasta este *iubirea*, mai precis, iubirea infinită a lui Dumnezeu pentru noi, care nu reprezentăm nimic în fața Lui, precum și iubirea dinlăuntru nostru pentru El, care permite revărsarea în infinit a finitului.

14. Iată, acesta este singurul aspect care mă face să mă minunez din ce în ce mai mult, căci în acest caz, două extreme absolute – o nimicnicie remarcabilă și o Totalitate incredibilă – se susțin reciproc și acționează ca și cum ar trebui să se adapteze una la cealaltă.

15. Iată, acest lucru mă face să mă minunez, și de aceea, eu îl numesc un miracol. Dar în ceea ce privește toate celelalte lucrări ale lui Dumnezeu, născute cu ușurință din puterea Sa absolută, sau propriile noastre lucrări, de ce m-aș minuna câtuși de puțin?

16. Eu nu mă minunez, deși nu mă pot plânge că aș poseda prea multă înțelepciune. Dar voi? Voi, care aveți toată înțelepciunea din lume, păstrați tăcerea în ceea ce privește iluminarea colibeii, în schimb vorbiți nestânjenți toată ziua, adeseori chiar sub soarele strălucitor, care este un miracol în sine, prin lumina pe care ne-o oferă. Este oare lumina soarelui mai palidă decât aceasta, și nu s-a născut ea tot prin puterea Cuvântului divin, la fel ca și aceasta?

17. Iată, toate acestea au fost observate de un prost în ochii voștri, și cu adevărat, este un veritabil miracol faptul că voi, cei înțelepți, nu le-ați observat cu mult timp înainte.

18. Noi ne putem bucura cu recunoștință de orice acțiune a lui Dumnezeu, pe care El o realizează în mod evident din cea mai pură și minunată iubire pentru noi toți, cei care nu reprezentăm nimic în fața Lui. Dar să rămâi uluit în fața unei lucrări a puterii divine și să ignori cu desăvârșire o altă, adevăr vă spun, aceasta echivalează cu măsurarea lucrărilor lui Dumnezeu după măsura prostiei noastre.

19. Dragii mei părinți și frați, nu mi-o luați în nume de rău, dar nu mă pot abține să nu vă dojenesc în această chestiune, pe care chiar și un orb ar fi recunoscut-o ca fiind prostescă și nedemnă în fața lui Dumnezeu.

20. De aceea, haideți să ne minunăm cu toții numai în fața miracolului iubirii, care face ca Dumnezeu atotputernicul să fie Părintele nostru, să ne iubească și să ne permită să-L iubim și noi pe El. Pentru tot restul, haideți să-i mulțumim cu bucurie în inimi, și vom deveni cu siguranță mai demni să ne numim copiii Lui decât în cazul în care vom privi uluiți – zi și noapte – la fiecare fir de praf, uitând însă de iubire, recunoștință și toate celelalte calități care îi caracterizează pe adevărații copii.

21. Haideți să ne bucurăm de toate lucrările lui Dumnezeu și să le respectăm pe toate, căci ele sunt lucrările Tatălui, născute din iubirea Lui față de noi. Cât despre evaluarea lor, vă sugerez să i-o lăsăm cu umilință Celui care le-a făcut. *Amin!*”

Capitolul 153

ÎNTRE ENOH ȘI ABEDAM CEL CUNOSCUȚ SE NAȘTE O FRĂȚIE ADEVĂRATĂ
(16 noiembrie 1841)

1. După acest discurs ținut de Abedam cel cunoscut, toți cei de față au rămas uimiți, neștiind ce să-i răspundă.

2. După o vreme, Enoh s-a ridicat, i-a întins mâna lui Abedam și i-a spus:

3. “Cu siguranță, mult iubitul meu frate Abedam, nu ar fi deloc împotriva ordinii divine dacă, din când în când, copiii s-ar ridica în fața celor înțelepți ca predicatori ai înțelepciunii și ar mai îndrepta din nebuniile învățătorilor care se consideră singuri extrem de înțelepți. Trebuie să recunosc că mi-ai luat o mare povară de pe inimă.

4. Cât de fericit și de împăcat întru Domnul aș fi putut fi încă cu mult timp în urmă, dacă aș fi putut auzi cuvinte precum cele pe care tocmai le-ai rostit.

5. De aceea, va rămâne de-a pururi adevărat că: ceea ce Domnul ia de la cei înțelepți, El le dăruiește din abundență celor slabi și copiilor.

6. Da, acesta este un mare adevăr! Cel care îl explorează pe Dumnezeu nu face altceva decât să-L ofenseze și să-și demonstreze prostia. El merge din necaz în necaz, în timp ce copilașii cei mici, fericiți și lipsiți de griji, primesc direct din mâna Tatălui preasfânt pâinea prețioasă a adevăratei vieți eterne, cu bucurie și recunoștință.

7. O, cât de mare este nebunia oamenilor!”

8. Iar Abedam cel cunoscut a adăugat: “Și să nu uităm prostia mea, dragul meu frate Enoh. Căci tu știi prea bine cum stăteau lucrurile nu cu mult timp în urmă.

9. Oricum, ceea ce am spus eu este atât de evident, încât chiar și un orb și-ar fi dat seama pe loc.

10. Eu însă nu voi putea fi niciodată învățătorul tău, ci dimpotrivă, tu vei fi întotdeauna învățătorul meu. *Amin!*”

11. Iar Enoh i-a spus lui Abedam: “Frate Abedam, ce crezi tu că mai poți învăța de la mine? Poate doar puțină nebunie în plus, pentru a o adăuga la libertatea ta?

12. Iată, eu însumi sunt la fel ca tine, și nu aș da nici cea mai mică picătură de iubire pentru întreaga înțelepciune a pământului. De aceea, eu nu am vorbit niciodată ca urmare a propriilor mele impulsuri vane, ci numai inspirat de spiritul divin lăuntric, de multe ori neștiind ulterior ce am vorbit, căci în realitate nu eu vorbisem, ci spiritul divin, care li s-a adresat celor din jurul meu prin gura mea sărmană.

13. Iată, frate, din acest punct de vedere nici unul dintre noi nu are un avantaj asupra celuilalt. Acum a apărut însă ceva care mă transformă într-un prost în fața ta, și anume faptul că eu am meditat adeseori asupra lucrărilor Domnului, și – așa cum prea bine spuneai – le-am cam evaluat în funcție de diferite criterii.

14. Ei, acum spune-mi și judecă singur, care dintre noi doi are un avantaj mai mare asupra celuilalt, fiind astfel îndreptățit să îi fie învățător și un veritabil exemplu?

15. Venind mai devreme pe drum, eu ți-am dat o lecție, dar pe atunci nu te cunoșteam așa cum te cunosc acum, și astfel, lecția mea s-a dovedit doar un abuz în fața dreptului iubirii divine. Totuși, dacă ți-am spus acele cuvinte, am făcut aceasta nu pentru a-ți dovedi că sunt mai trezit decât tine, ci din cea mai pură iubire pe care ți-o purtam. Iată însă că acum regret chiar și acest lucru, căci eu îl învățam pe acela care s-a dovedit marele meu învățător în ale umilinței”.

16. La care, Abedam cel cunoscut i-a răspuns lui Enoh: “Frate, nu mă întrista, eu nu sunt fericit decât dacă mă aflu pe treapta cea mai de jos; de îndată ce mă ridici un pic, fericirea mea dispare, căci iată, natura mea însăși face ca să nu pot cunoaște fericirea decât prin smerenia cea mai mare.

17. De ce să-l ridice un frate pe celălalt mai presus de el însuși, fără nici un motiv aparent?

18. Frații trebuie să rămână mereu frați, și nimic mai mult. Dacă unuia dintre ei îi lipsește ceva, celălalt trebuie să se grăbească în ajutorul lui, dându-i din propria sa rezervă, și viceversa, astfel încât nici unul să nu fie în avantaj față de celălalt. Cui i-ar putea folosi dacă unul din frați este mai inspirat decât celălalt – de regulă, fiindcă Domnul dorește ca el să-i fie de folos fratelui său – iar acesta din urmă începe să-l idolatrizeze?

19. De aceea, rămâi dragul meu frate Enoh, și dăruiește-mi – ca un adevărat frate – din marea ta abundență, ceea ce observi că-mi lipsește. Și nu regreta niciodată că i-ai dat ceva fratelui tău, iar eu voi face la fel. Dacă toți vor acționa în acest fel, cu greu se va mai putea ajunge la ceartă, iar eu cred cu convingere că un asemenea comportament între frați își are sorgintea în însăși ordinea divină, încă de la începutul eternității. De aceea, haide să rămânem de-a pururi frați. *Amin!*”

20. Emoționat până la lacrimi, Enoh l-a îmbrățișat pe Abedam, dându-i un sărut frățesc, și i-a spus:

21. “Da, fratele meu întru Domnul și întru iubirea divină, ai doborât un arbore dintr-o singură lovitură. Cât de simple și cât de divin adevărate sunt cuvintele tale; și așa vor rămâne ele întru eternitate.

22. Așadar, vom rămâne frați, iar aceasta nu doar temporar, ci de-a pururi. *Amin!*”

Capitolul 154

DESPRE ADEVĂRATA IUBIRE DE APROAPE

1. În tot acest timp, celălalt Abedam a ascultat calm și cu o vizibilă plăcere discuția dintre Enoh și Abedam. Acum, El s-a ridicat subit în picioare și s-a repezit pur și simplu către cei doi frați, îmbrățișându-i cu putere, după care le-a spus:

2. “Da, este corect și adevărat, și într-o deplină armonie cu ordinea divină. Iar dacă frații vor trăi așa cum o demonstrați voi, Tatăl lor va fi și pe viitor – la fel ca acum – aproape de copiii Lui, care se vor gândi la Dumnezeu în inimile lor pline de iubire și vor acționa ca frații între ei.

3. Adevăr vă spun: Oricine spune: ‘Îi iubesc pe Dumnezeu și pe frații mei!’, dar dispune de ceva pe care nu îl împărtășește cu frații săi astfel încât numai partea cea mai mică să-i rămână lui, acela este încă plin de iubire de sine și nedemn de Tatăl. Dacă cineva are zece frați și posedă 12 mere, el trebuie să le dea fraților săi 11 mere, să își ia o jumătate de măr pentru sine, și să păstreze cealaltă jumătate tot pentru frații săi. Numai așa va fi el un adevărat copil al Tatălui preasfânt din Ceruri, într-adevăr demn de Acesta.

4. Dacă un tată își iubește copiii mai mult decât pe cei ai fratelui său, și el dă dovadă de iubire de sine, fiind astfel nedemn de Tatăl. Și vă mai spun: cu adevărat binecuvântat va fi acela care față de nevoile fratelui său își va uita propriile nevoi, și care, din dorința de a răspunde nevoilor copiilor fratelui său, va sacrifica chiar nevoile copiilor săi în fața lui Dumnezeu, adevăratul lui Părinte, cu o supunere plină de recunoștință și de iubire.

5. Este mai bine pentru voi dacă din iubire pentru frații voștri, sunteți cel mai sărac dintre ei, decât cel mai bogat. Căci dacă ai împărțit darurile tale și ți-a rămas și ție o parte, tot pentru tine ai acționat, neținând cont de grija Tatălui Ceresc. Dacă dintr-o iubire pur frățescă le-ai dat totul fraților tăi și nu ai păstrat nimic pentru tine, atunci te-ai eliberat complet și te-ai lăsat întru totul în seama grijii Tatălui Ceresc. Credeți oare că Tatăl infinit de bun și de sfânt își va lăsa vreodată copilul în nevoie?

6. Adevăr vă spun: El va asigura o sută pentru unul, de o sută de ori câte o sută pentru zece, și o infinitate pentru totalitate.

7. Judecați singuri. Ar putea exista vreodată suferințe și nevoi între frați dacă ei și-ar manifesta iubirea unii față de ceilalți, unul fiind la fel ca toți, iar toți la fel ca unul?

8. O, cu adevărat, într-un asemenea caz, cu toții s-ar bucura de nenumărate binecuvântări din partea Tatălui preasfânt.

9. Astfel, dacă doriți să fiți demni, copii ai *unicului* Tată preasfânt din Ceruri, trăiți ca frații și surorile. Dacă veți trăi astfel, Tatăl preasfânt va trăi și El în mijlocul vostru și va avea grijă de voi

toți; în caz contrar, vă veți întoarce în curând la vechiul blestem și veți fi nevoiți să vă căutați o bucată uscată de pâine cu sudoarea grea a frunții, printre buruieni și mărcini.

10. Iată care trebuie să fie atitudinea voastră unii față de ceilalți: dacă fratele vostru a făcut ceva pentru voi, asigurați-vă că el nu pleacă fără a-și primi răsplata binemeritată. Dacă voi i-ați făcut însă un serviciu fratelui vostru, nici măcar să nu visați că el vă datorează ceva, ci lăsați propria voastră iubire de frate să fie cea mai mare răsplată a voastră. Această atitudine va fi pe placul Tatălui Ceresc. Dar dacă totuși, iubirea fratelui vostru îl determină să vă răsplătească, acceptați această plată numai ca o ofrandă adusă iubirii sale, și mulțumiți-i și sărutați-l pentru ea. Căci orice ați primi trebuie să priviți exclusiv ca pe un dar; în acest fel, veți fi un frate adevărat pentru frații voștri, iar Tatăl preasfânt va fi de-a pururi mulțumit cu asemenea copii. *Amin!*”

Capitolul 155

LAMEH ÎNTREABĂ CARE ESTE NUMELE STRĂINULUI ABEDAM

(17 noiembrie 1841)

1. După ce al doilea Abedam și-a încheiat discursul, Lameh, credinciosul devot al lui Emanuel, s-a îndreptat către El și L-a privit din creștet până-n tălpi; căci ultimul Său discurs l-a trezit din extazul său născut din iubirea față de Emanuel, amestecat cu tristețea generată de despărțirea lor. Sufocat de iubirea lui tristă, el nu a auzit mai nimic din primele cuvinte rostite mai devreme. De aceea, când a început să perceapă subit cuvintele de lumină și iubire rostite de gura divină a lui Abedam, acestea au avut un efect uimitor asupra inimii sale recent trezite, iar aceasta cu atât mai mult cu cât *Cel* din a cărui gură au ieșit aceste cuvinte nu era altul decât Emanuel Însuși, într-o nouă ipostază.

2. După ce L-a studiat astfel pe Abedam, fără să descopere nimic, el și-a luat inima-n dinți și L-a întrebat:

3. “Ascultă, Abedam, tu ești încă un străin pentru mine, dar din gura ta umană ies cuvinte pur divine, de parcă mult-adoratul meu Emanuel Abba ar sta aici și ar vorbi El Însuși despre un veritabil punct cardinal al vieții umane, căci este limpede că El nu ar fi vorbit diferit de modul în care ai vorbit tu. Fii deci atât de bun și spune-mi de unde ai primit tu o asemenea înțelepciune supremă a iubirii.

4. Căci iată, dispariția lui Emanuel m-a făcut până acum orb și surd la toate, astfel încât ochii mei te văd acum pentru întâia oară printre noi, și te consideră absolut uimitor. De aceea, vorbește-mi despre tine, căci inima mea tânjește după o mai bună cunoaștere a ta”.

5. Și iată ce i-a răspuns Abedam lui Lameh: “Mult iubitul Meu Lameh! Ascultă, poți să-Mi spui ce oră este și unde ne găsim?”

6. Lameh i-a răspuns: “Din câte îmi pot da seama și din amintirile mele vagi, aceasta este coliba lui Adam, în care el ne-a primit pe toți cei care suntem prezenți, după ce am revenit pe sfintele înălțimi ale munților. Dar toate acestea mi le reamintesc ca pe un vis. Ce oră este acum nu-ți pot spune cu exactitate, dar având în vedere lumina destul de puternică din colibă, nu cred că s-a înserat încă”.

7. Abedam i-a spus atunci lui Lameh: “Ascultă, dragul Meu Lameh, pentru tine este cu deosebire important să știi ce oră din seară este. De aceea, du-te afară și vezi – în funcție de poziția soarelui la apus – dacă este seara devreme sau seara târziu”.

8. Lameh i-a urmat imediat sfatul, dar a avut un adevărat șoc să constate că în locul soarelui la apus, afară era un întuneric beznă, acoperind întregul pământ, iluminat doar din când în când de fulgerele răzlețe ale furtunii, care se apropiase între timp foarte mult.

9. El a revenit atunci în colibă în cea mai mare grabă, căci avea o adevărată oroare de noapte și de furtună. S-a apropiat apoi timid de Abedam și i-a spus:

10. “O, omule bun și drag, tu știai cu siguranță prea bine ce noapte cumplită este afară. De ce oare m-ai trimis să înfrunt această noapte teribilă, când soarele a apus de mult, iar fulgerele puternice de lumină și tunetele bubuitoare par să fie singurele care au început o bătălie teribilă cu noaptea cea densă și înspăimântătoare?”

11. Iată, încă mai tremur de spaimă. O, Emanuel, ce bine ar fi dacă ai fi acum cu mine! Împreună cu Tine aș înfrunta cu dragă inimă această noapte cumplită, căci furtuna amenințătoare de afară, cu fulgere și tunete care par că urmăresc o bătălie distructivă, ar fi fost nevoită să asculte de Tine și să se retragă.

12. Bine cel puțin că este cu noi Enoh, căci altfel am pieri cu toții. Tu nu pari să fii prea îngrijorat de furtuna violentă care se apropie, dar acest lucru îți poate fi iertat, căci tu nu ești decât un străin și probabil că nu ai experimentat niciodată teroarea unei asemenea vremi în timpul nopții, pe aceste înălțimi. După ce vei fi trăit însă o asemenea experiență, ceea ce se va petrece chiar în această noapte, poți fi sigur că data viitoare când se va apropia o furtună, vei fi chiar mai speriat decât sunt eu acum.

13. O, Emanuel Abba al meu, ce bine ar fi fost dacă ai fi rămas cu noi în noaptea aceasta!”

14. Abedam l-a privit cu multă blândețe pe Lameh, i-a luat mâna și l-a întrebat: “Dragul Meu Lameh, ascultă, dacă noaptea de afară ți s-a părut atât de neagră, spune-Mi, de unde crezi că provine lumina din coliba aceasta?”

15. Abia după această întrebare a observat Lameh lumina din interior; și întrucât nu a putut remarca nici o sursă de iluminat, el s-a întors imediat către Abedam și i-a spus:

16. “Ascultă, omule bun și drag, acesta este un miracol! Aici, lumina există fără lumină! Da, această încăpere este le fel de luminată ca ziua, și totuși, eu nu pot descoperi nici o lumină aprinsă. Cum se poate întâmpla așa ceva? Care este cauza acestei lumini? Cum de este posibil?”

17. Oare tu ești acela care a generat acest fenomen, sau poate furtuna de afară? Căci am observat și altădată că în timpul marilor furtuni, în nopțile cele mai negre, iarba, copacii și pietrele sunt adeseori înconjurate de o lumină albastruie, care este însă mult prea slabă prin comparație cu această lumină.

18. De aceea, răspunde-mi *tu* la întrebarea pe care *mi*-ai pus-o”.

19. Dar Abedam l-a trimis la Seth cu următoarele cuvinte: “Lameh, du-te la Seth, iar el îți va spune de unde a apărut această lumină. Atunci vei descoperi o lumină în lumină, acolo unde acum nu ai descoperit nimic”.

20. Lameh s-a dus imediat la Seth și l-a întrebat: “Dragă tată Seth, vrei să faci pentru mine ceea ce fratele, sau fiul tău, sau ce o fi față de tine, a spus că o să faci?”

21. Seth i-a răspuns: “De ce ai stat atâta vreme adormit în inima ta? Dacă ai fi fost treaz, o asemenea întrebare nu și-ar mai fi avut rostul. Dar întrucât orbirea și surzenia ta s-au datorat iubirii tale față de Emanuel Abba, pot spune că ai o scuză valabilă, astfel încât îți voi răspunde că acela care a creat în mod miraculos și de neînțeles pentru noi această lumină este chiar cel care te-a trimis la mine și care a creat-o printr-o singură frază: ‘Să fie lumină!’, susținută de puterea divină dinlăuntrul său. Acum știi tot atât cât știi și eu, așa că te poți duce la el, dacă dorești explicații suplimentare. *Amin!*”

22.Lameh s-a întors imediat la Abedam, așa cum i-a sugerat Seth.

23..Atunci, Abedam l-a întrebat: “Dragul Meu Lameh, caută puțin în iubirea din inima ta și vei găsi în curând adevăratul creator al acestei lumini. Căci Acela pe care îl iubești atât de mult nu este atât de departe de tine pe cât crezi. Dar după ce îl vei găsi, păstrează acest lucru în secret până mâine dimineață.

24..În timpul acestei nopți, vei vedea lucruri cu adevărat mărețe. *Amin!*”

Capitolul 156

DESPRE IUBIRE

(19 noiembrie 1841)

1.Auzind cuvintele rostite de Abedam, Lameh a început să caute în inima sa, și nu i-a luat mult timp până a început să înțeleagă cine se ascundea în spatele lui Abedam.

2.Văzând că Lameh l-a recunoscut, Abedam l-a întrebat: “Ascultă, mult iubitul și credinciosul Meu Lameh! Cum te simți acum? Ți mai este teamă de marea furtună care se apropie de noi?

3.Sau poate ar trebui să Mă tem și Eu împreună cu tine?”

4.Dar Lameh a început să plângă de bucurie, dovedindu-se incapabil să răspundă. Abia după o bucată de vreme, după ce inima sa și-a exprimat iubirea prin nenumărate lacrimi de bucurie, expansionându-se suficient de mult pentru o veste atât de mare, a putut el să-i adreseze, într-o stare de vizibilă beatitudine, următoarele cuvinte lui Abedam:

5.“O, Abedam! O, Emanuel! O, Abba! O, Tu, o, Abba al meu, Te-am găsit din nou, o, din nou!

6.Cum mi-ar mai putea fi teamă de furtuna care nu reprezintă nimic în fața lui Dumnezeu?

7.Dacă aceasta este voia Ta, lasă pământul să fie spulberat în bucăți de nenumărate fulgere, iar marea să se evapore precum o picătură de rouă pe un fier încins. Da, cele mai cumplite uragane pot să lovească cu o asemenea forță încât să se joace cu munții la fel cum se joacă o furtună obișnuită cu frunzișul copacilor; bolovani de mărimea unor lumi pot să cadă asupra pământului, – dar în mine nu vei mai găsi nici un pic de teamă. Căci acolo unde ești Tu, acolo mă simt eu bine, în timp ce fără Tine, mă simt îngrozitor chiar și pe vremea cea mai calmă și mai frumoasă. Totul este negru și dezolant, și oriunde ai privi, totul pare să te amenințe cu moartea. Vântul îți urlă în față: Moarte! Iarba moare. Apele vuiesc: Moarte! Iar malurile lor tremură și se prăbușesc. Iar apa se evaporă și dispare în moarte, în vidul cel întunecat. Razele soarelui, care de regulă susțin viața,ucid acum paraziții de pe morminte.

8.Forțele materiale ale corpului muritor se ofilesc, masa de carne apatică și întepenită se scufundă epuizată în pământul slăbit și el, iar decedatul trece apoi din moarte în moarte. Stelele, altminteri vii, se întunecă și pălesc, și nici o vibrație prietenoasă nu mai intervine să întrerupă tăcerea lor moartă. Pe scurt, acolo unde ești Tu, chiar și pietrele învie, devenind atât de prietenoase încât este o plăcere să le privești. Da, eu cred chiar că dacă cineva se află împreună cu Tine în foc, învăluit de flăcările devoratoare, în loc să simtă arsurile cele mai dureroase cu putință, el ar simți doar o răcoare plăcută. Căci Tu ești iubirea, pretutindeni și întotdeauna!

9Iată, așa se explică de ce nu mă mai tem deloc, căci acum Te am din nou alături de mine. Dar nu trebuie să mai dispari din nou, astfel încât să nu mai știu unde Te-ai ascuns!”

10.La care, Abedam i-a spus: “Da, da, nu Mă vei mai pierde niciodată, acum și în întreaga eternitate. *Amin.*”

11.Acum însă păstrează tăcerea în fața lui Adam și a lui Seth, precum și a Evei și a soției lui Seth, și a tuturor celorlalți copii. Căci doresc ca fiecare să Mă descopere singur, așa cum ai făcut-o tu. Și nimeni nu Mă va găsi decât dacă va proceda la fel ca tine, căutându-Mă în inima lui.

12.Dar îți spun: această noapte îi va aduna pe toți în jurul nostru. Atunci însă când vor veni, nici unul dintre voi trei nu trebuie să îmi dezvăluie identitatea, căci numai atunci când marea lor teamă îi va sili să caute în intimitatea cea mai profundă a inimilor lor, revelând-o în fața ochilor lor, inclusiv iubirea ascunsă în ea, numai atunci le va fi evident câtă iubire pentru Mine sălășluiește în inimile lor, recunoscându-Mă astfel sau nu.

13.Iată, Eu procedez exact la fel ca un mire care explorează inima alesei sale, pe care dorește să o ia de soție. El se plimbă noaptea, pe furtună, în jurul colibei în care locuiește aceasta, și ascultă cu inima îngrijorată și cu cea mai mare concentrare oftaturile secrete de iubire pe care le scoate iubita sa. Cât de bine îi va fi acesteia dacă inima ei este plină de iubire pentru mirele ei; căci gura vorbește numai ca urmare a abundenței din inimă. Ea îi va striga numele, și îți spun: oftaturile și strigătele ei îi vor sfâșia inima mirelui, iar el va intra în camera ei și o va lua cu el în coliba lui chiar atunci, pentru a o face soția lui.

14.Crezi însă că dacă mirele care își urmărește aleasa o găsește pe aceasta dormind dusă, sau strigând numele altuia, o va mai lua cu el în coliba sa?

15.Crede-Mă, el nu va face niciodată acest lucru, ci o va evita pe viitor, refuzând chiar să o mai privească.

16.La fel Mă aflu și Eu acum, într-o noapte furtunoasă, la ușa tuturor aleselor Mele. În orice inimă unde voi auzi un oftat după Mine, voi intra și voi face ceea ce a făcut mirele. Dar dacă îmi voi găsi alesele dormind sau oftând după numele altuia, voi proceda tot ca mirele respectiv, într-o situație identică.

17.Există totuși o diferență între Mine și mire. Eu vin cu iubire, aduc iubire, dăruiesc iubire, caut iubirea și cer iubirea, iar cel pe care îl voi găsi dormind va fi trezit pentru a 77 ori 77 mia oară. Și numai atunci, dacă tot nu se va trezi, Mă voi retrage. Dar vai celui din fața căruia M-am retras! Adevăr îți spun: el va putea ofta, strigându-Mi numele în van o perioadă incredibil de lungă, dar Eu nu îi voi răspunde!”

Capitolul 157

FURTUNA

(20 noiembrie 1841)

1.Nici nu și-a încheiat bine Abedam aceste cuvinte atât de importante adresate lui Lameh, când Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared și Methuselah s-au apropiat de ei, cuprinși de o mare spaimă, în timp ce coliba era înconjurată de sute și sute de copii la limita disperării, strigându-L pe Iehova în ajutor și invocându-i grația și compasiunea pentru a-i salva de teribilele acțiuni distructive ale naturii dezlănțuite, așa cum nu mai văzuseră niciodată.

2. Dintre cei cinci care au intrat în colibă, Kenan a fost acela care a luat cuvântul în fața lui Adam, după cum urmează:

3. “O, tată Adam, ascultă, dacă Emanuel cel dispărut și binecuvântarea ta părintească – susținută de puterea iubirii Lui – nu ne vor veni imediat în ajutor, vom fi fără doar și poate pierduți, fără milă.

4. Privește și ascultă ce se petrece afară. Întreaga regiune de răsărit este o mare de flăcări. Nu numai că din cerul întunecat și acoperit de nori impenetrabili și denși, trăznetele lovesc fără încetare, dar chiar și din pământ izbucnesc pretutindeni fulgere și flăcări.

5. Magnifica ta grotă a fost deja complet distrusă de mii și mii de trăznete, nemairămânând nici o urmă din ea.

6. După cum îți spun, niciodată înainte nu și-a vizitat Iehova copiii într-o manieră atât de înfricoșătoare și de teribilă ca acum. Oricum, ce ți-am povestit până acum este partea cea mai puțin importantă. Ascultă însă și restul.

7. Marea și-a ieșit din matcă, mugind, vuind și izbindu-se cu furie de orice obstacol întâlnit în cale. Toți monștrii pădurii par să se îndrepte încoace: tigrii, leii, hienele, lupii, urșii și șerpii vin cu sutele, intrând cu forța în colibele noastre părăsite, ca să nu mai punem la socoteală tot felul de alte vietăți.

8. Nici o limbă umană nu ți-ar putea descrie în ce mizerie am ajuns cu toții în numai câteva minute! Noi cinci suntem singurii care nu ne-am lăsat încă depășiți de evenimente și copleșiți de disperare. Toți ceilalți sunt pe jumătate morți și zac cu fețele la pământ, așteptând sfârșitul lumii. Unii gem, alții plâng, strigă sau tremură din tot corpul, în timp ce alții zac pur și simplu într-o stare de prostrație, cuprinși de frică și panică.

9. O, tată, priveliștea este îngrozitoare! Și iată, aceste scene de oroare par să se amplifice continuu. Într-adevăr, nu cred ca lucrurile să fi fost prea diferite atunci când, aflându-te încă în Paradis, priveai cum lumile se destramă și ard în jurul tău, în timp ce pământul era distrus sub picioarele tale de mânia lui Dumnezeu.

10. De aceea, o, tată, nu mai întârzia și vino în ajutorul nostru, dacă mai e posibil vreun ajutor!

11. Ascultă, ascultă numai bubuiturile constante! Ascultă tunetul care zguduie totul cu violență. Poți simți tremurul constant al pământului și poți auzi vuietul mării care se apropie de noi. Ascultă urletele îngrozitoare ale miilor de animale care se amestecă amețitor cu zgomotele teribile produse de uragan!

12. Dacă mai crezi că este posibil vreun ajutor, nu ezita și ajută-ne repede cu binecuvântarea ta.

13. Priviți, priviți, o, tată, și voi, ceilalți: ce măreție sinistră și nemaivăzută a dezastrului! Priviți prin ușa deschisă! Iată, au ajuns și aici oaspeții nepoftiți și teribili, de a căror frică ne-am părăsit cu toții colibele.

14. Adam, tată, Enoh, Lameh, și voi, cei doi Abedam, o, iubitul nostru Emanuel, ajutați-ne pe noi și pe voi!

15. Priviți, un șarpe uriaș sâsâie și se ondulează deja în pragul ușii!”

16. Îngroziți, Adam, Seth, Eva și soția lui Seth au exclamat într-un singur glas: “Vedem cu toții cât de îngrozitoare este situația!”

17. Apoi, Adam a continuat: “Copii, binecuvântarea mea nu este suficientă în acest caz; dacă Dumnezeu nu ne ajută, suntem pierduți.

18. O, Doamne Dumnezeule! De ce a trebuit să ne supui la această experiență? Și chiar acum, în ajunul Sabatului!

19. O, Doamne, Tată și Creator al tuturor lucrurilor, oare ofranda de mâine Te ofensează deja în avans, de vreme ce ne supui acestor orori? Oh, în cazul acesta izbăvește-ne de ele și fă-Ți

cunoscută voia, în inimile noastre; iar noi toți vom face cu dragă inimă ceea ce dorești Tu! Înlătură însă această tentație teribilă de la noi și îngăduie-ne să privim din nou către Tine cu inimile fericite și pline de recunoștință.

20..O, Tată, preasfântule Tată, nu ne distruge pe toți în această noapte! *Amin!*”

21.Văzând monstru după monstru cum intră în colibă și auzind zgomotul asurzitor al tunetelor și cutremurelor de pământ, vuietul mării și vâjâitul vântului, ca să nu mai vorbim de urletele nenumăratelor animale care intraseră în coliba lui Adam, chiar și Lameh a început să se simtă din ce în ce mai stânjenit, ținându-se tot mai strâns de brațul lui Abedam; la fel stăteau lucrurile și cu Enoh și celălalt Abedam, cel cunoscut.

22.Abedam i-a întrebat atunci: “După câte văd, chiar și voi sunteți cuprinși de frică?”

23.Abedam cel cunoscut i-a răspuns: “Doamne și Tată, în fața unui asemenea spectacol, frica i-a fi scuzată chiar și unui înger, căci priveliștea acestor oaspeți teribili care urlă și se agită în casa noastră, într-o noapte atât de teribilă, ar îngenuchea chiar și cel mai temerar spirit.

24.Eu unul, aș prefera să văd lucrările iubirii Tale, decât pe cele ale puterii tale! *Amin!*”

Capitolul 158

FRICA ȘI IUBIREA DE DUMNEZEU

(22 noiembrie 1841)

1.Sublimul Abedam a răspuns atunci astfel lui Abedam cel cunoscut, care tocmai își scuzase teama:

2.“Ai rostit adevărul, dar între noi fie vorba, trebuie să ridic o mică obiecție. Ascultă, dacă această furtună ar fi opera puterii Mele, crezi tu că pământul ar mai exista? Da, îți spun, ție și celorlalți aici de față, ce s-ar întâmpla atunci cu întreaga creație?”

3.Dacă dorești să vezi o lucrare a puterii Mele, privește întreaga creație infinită, conexiunile dintre lumi, obiecte și ființe, cum fiecare dintre ele are o existență consolidată, constituindu-se într-o totalitate în felul său particular, dar fiind totodată doar o parte a ansamblului infinit; privește cum nimic nu poate părăsi pământul, soarele, luna și stelele, cu excepția lucrului cel mai imponderabil, adică lumina, care este și ea limitată. Iată, acestea sunt operele puterii Mele.

4.Chiar poți să crezi că puterea Mea este o putere a ruinii și distrugerii?”

5.Adevăr îți spun: dacă puterea Mea ar fi fost astfel, nimic nu ar fi putut fi creat cu ajutorul ei.

6.Dar de vreme ce puterea Mea nu este o putere a distrugerii și ruinii, ci a creației constante și a prezervării celor deja create, ea aparține firească ordinii eterne.

7.Acum că ți-am explicat cum stau lucrurile cu puterea Mea, spune-Mi de ce îți mai este teamă?”

8.Crezi tu că această furtună este în mai mică măsură o operă a iubirii Mele decât o zi calmă și frumoasă?”

9.Îți spun: o zi calmă și frumoasă poate fi comparată cu iubitul care stă cu soția sa în colibă. El își iubește cu fermitate soția, da, și cu multă credință, dar ce diferență există între iubirea lui și cea a unui tânăr pretendent!

10. Dacă soția îi spune soțului ei: ‘Vrei să mergi până afară și să-mi culegi câteva pere din cel mai apropiat copac, sau orice alte fructe coapte, căci îmi este puțin foame și am poftă de fructe?’

11. Bărbatul va da din cap și îi va răspunde cam nervos: ‘Dar, draga mea, privește, până afară nu sunt decât câțiva pași, așa că lasă-mă să mă odihnesc, și dacă ți-e atât de poftă de fructe, binevoiește și ia-ți singură!’

12. Dar dacă o gingașă fecioară i-ar spune admiratorului ei înflăcărat: ‘Vei obține mâna și inima mea, dar ca semn autentic al iubirii tale, trebuie să călătorești de aici timp de o sută de zile, pentru a-mi aduce de acolo un dar prețios și rar!’

13. Va reacționa oare pretendentul față de adorata lui așa cum a făcut-o soțul cu soția lui, în colibă?

14. O, nu, vă spun Eu! El îi va răspunde cu siguranță acesteia: ‘O, frumoaso, voi călători nu doar timp de o sută de zile, dar dacă aș ști că acest lucru îți face plăcere, aș merge chiar până la capătul lumii pentru a aduna de acolo toate comorile și a ți le aduce în palma ta gingașă!’ Spuneți-Mi, greșesc?

15. Priviți ziua calmă și strălucitoare din colibă și comparați-o cu noaptea iubirii agitate din inima tânărului pretendent. Ce diferență între cele două tipuri de iubire!

16. Comparați acum această noapte furtunoasă pe care am iscat-o pentru copiii Mei cu iubirea tânărului pretendent; ei, Abedam, o mai consideri acum o lucrare îngrozitoare a puterii Mele, care ți se pare atât de teribilă?’

17. Abedam cel cunoscut i-a răspuns: ‘O, Doamne, tizul meu sublim și plin de iubire, iată, o nouă parte importantă din prostia mea a fost distrusă acum, motiv pentru care îți adresez din nou mulțumiri eterne.’

18. Cred însă că o parte a prostiei mele se mai ascunde încă pe undeva, prin străfunduri, căci nu mă pot abține să nu-mi mai fie încă puțin frică.

19. De vreme ce Tu, sublimul meu tiz, ai suportat atâtea din partea mea, eliberându-mă totodată de nenumărate tare, te implor, eliberează-mă acum și de această prostie și arunc-o acolo unde dorești’.

20. Sublimul Abedam i-a răspuns: ‘Iată, acum ai găsit cuvintele potrivite. Într-adevăr, Eu sunt nevoit să suport foarte multe din partea voastră, a tuturor, iar sacul în care adun toate nebuniile voastre se numește iertare și o răbdare infinită.’

21. Dar îți spun, nimeni nu ar trebui să se bazeze prea mult pe acest sac, căci într-o bună zi el s-ar putea rupe. Iar dacă aceasta se va întâmpla, vai acestui pământ și locuitorilor săi!

22. Și voi mai sunteți încă înspăimântați, Enoh și Lameh?’ Iar Enoh i-a răspuns: ‘O, Abba, din nefericire, trebuie să-ți răspund afirmativ la întrebarea Ta. Sunt și eu la fel de anxios și de înfricoșat ca și ceilalți copii. Dar acest lucru mi se pare firesc, căci dacă bunătatea Ta părintească nu i-ar fi dăruit copilului slab o proporție corespunzătoare – deopotrivă înțeleaptă și plină de iubire – de anxietate și teamă, ce s-ar face copilul cel slab care își imaginează în mod greșit că este puternic? Cine l-ar mai putea ghida și educa?’

23. În acest fel, teama este primul mare învățător al copilului. Ea a existat în mine încă de la începuturi și va rămâne până la sfârșit, căci eu știu prea bine că în mijlocul acestei frici a celui slab există și lucrează iubirea Ta cea mai înaltă.

24. Teama este cel mai de încredere îngrijitor al celor mici, și de aceea, ea va rămâne cu mine, căci o consider un mare dar al iubirii Tale, Tatăl preabun și preasfânt, încă de la începuturi și pentru totdeauna.

25. Prin grația Ta, eu intuiesc foarte clar că mulțumită ajutorului Tău plin de iubire, nimic rău nu mi se poate întâmpla. Și totuși, îmi este frică de asemenea întâmplări extraordinare, iar aceasta pentru că Te iubesc mai presus de orice.

26. Iată, oriunde există iubire există și teamă, dar acolo unde nu există teamă, nu există iubire”.

27. Abedam i-a răspuns: “Enoh, ai rostit adevărul. Dar cine a fost Acela care te-a învățat să vorbești astfel?”

28. Da, este adevărat că Eu sunt prezent în teama celui slab. Cel care îl iubește pe Tatăl se teme de Dumnezeu, iar fără teama de Dumnezeu, nimeni nu îl poate iubi pe Tatăl.

29. De aceea, frica de Dumnezeu și iubirea sunt egale, și nici una nu poate exista fără cealaltă. Trebuie însă să mai adăugăm un lucru important, și anume, că iubirea este superioară fricii. Astfel, viața există exclusiv în iubire, și niciodată în frică. În frică sălășluiește moartea, nu viața. De aceea, fiecare trebuie să-și lase frica stinsă de iubire, căci numai astfel va trăi întru Tatăl, care este singurul Domn al vieții. Urmărește să înțelegi cuvintele Mele!”

(23 noiembrie 1841)

30. Lameh L-a întrebat totuși pe Abedam: “Vrei să-mi spui repede dacă și eu mă tem?”

31. Iată, totul mi se pare teribil, cu toate aceste urlete, tunete, vuiete și izbituri în creștere, zgomotele asurzitoare umplând instinctiv inima oricui de o mare teamă. Și totuși, deși acest fenomen mă afectează și pe mine, nu sunt singur dacă este vorba de teama cea prostească, sau vreo altă stare mentală, încă nefamiliară mie. O, Abba, explică-mi, te rog! *Amin!*”

32. Abedam l-a privit cu multă bunătate și i-a spus: “Lameh, Eu cred că tu nu vezi pădurea din cauza copacilor. Cum poți să-l întrebi pe altul dacă inima ta este copleșită de frică în timp ce trupul tău tremură de frică din creștet până-n tălpi?”

33. Ascultă, ce cuvinte curajoase ai rostit nu cu mult timp în urmă. Unde îți sunt acum marele curaj și credința ta de nezdruncinat? Și totuși, nici una din toate ororile despre care vorbești voi nu a avut încă cu adevărat loc. Ne aflăm încă cu toții pe un teren cât se poate de ferm. Acesta nu a fost încă distrus; marea nu s-a evaporat, nici un bolovan de mărimea unei lumi nu a căzut din cer, nici un singur munte nu s-a prăbușit în fața furiei uraganelor, iar flăcările nu ne-au învăluit; și totuși, voi tremurați alături de Mine, de parcă v-ar trece toate căldurile și toate febrele din lume, simultan.

34. Stau și Mă întreb ce s-ar întâmpla cu voi dacă Eu aș îngădui – ca să vă testez – toate relele de care vorbești atât de curajos cu puțin înainte?”

35. De aceea, rețineți acest adevăr: este preferabil să rămâneți cu teama voastră, așa cum face Enoh, decât să promiteți mai mult decât puteți duce, în iubirea voastră arzătoare. Orice promisiune făcută sub influența unei iubiri prea exaltate sau a unei frici cumplite, care te face orb și surd la orice, este practic imaterială, căci asemenea promisiuni nu pot fi niciodată ținute, de vreme ce asemenea stări excesive nu pot fi permanente.

36. În ce măsură te poate transforma focul iubirii puteți vedea în cazul iubirii celor căsătoriți, care este precum un foc molcom, mult răcit, care nu poate face să fiarbă sângele din inimă, limitându-se să-l încălzească ușor și să-l activeze cât de cât.

37. De asemenea, puteți învăța de la copiii cei slabi cât durează teama lor, și promisiunile lor odată cu ea. Atâta vreme cât tatăl lor tună și fulgeră mânios, ei promet – de teamă – că vor deveni mai buni și mai cuminți. Dar după ce fața tatălui se luminează din nou, teama lor dispare, împreună cu toate promisiunile făcute anterior.

38. Dacă doriți să fiți cu adevărat perfecți, în voi trebuie să existe trei părți de teamă și șapte părți de iubire; și să adăugați la rugăciunile voastre această frază: ‘Tată, nu lăsa tentațiile să îmi asalteze slăbiciunea, ci eliberează-mă de orice rău, deopotrivă spiritual și fizic!’ Aceasta este forma corectă de rugăciune, căci tentația nu este bună pentru oamenii liberi, întrucât ea ucide mai întâi trupul, după care slăbește spiritul.

39.Voi sunteți fericiți că ați putut cuceri frica prin iubire – deși numai pe perioada tentației – și nu ați lăsat iubirea să vă părăsească atunci când a venit tentația, îngăduind iubirii voastre mai puternice pentru Mine să controleze starea de teamă. Pe viitor însă, numai aceia vor fi norocoși care – păstrând teama firească de Dumnezeu – se vor trezi la iubirea față de Tatăl. Astfel, întâia datorie a omului față de Dumnezeu va fi ascultarea voluntară, care este fructul fricii corecte de Dumnezeu. Numai prin această ascultare se vor putea naște din nou oamenii, devenind copii ai lui Dumnezeu, pe care îl vor recunoaște ca Tatăl lor plin de iubire.

40.Frica este sămânța iubirii, și cum nu poate exista un fruct fără o sămânță, nu va exista niciodată o iubire adevărată pentru Dumnezeu fără o teamă corespunzătoare de Acesta.

41.La fel cum sămânța putrezește în pământ iar germenul viu al iubirii iese la suprafață, crescând și aducând fructe vii, iubirea – acest germen sacru al vieții eterne – se va naște cândva din acest fruct. Vechiul fruct va putrezi, dar din această putrezire în solul cel bun al iubirii Mele pentru voi se va naște un nou fruct, un arbore al vieții, sub ale cărui ramuri își vor stabili sălașul chiar și locuitorii cerurilor. Rețineți aceste cuvinte.

42.Dar acum, gata! Iată, Adam s-a ridicat și vine spre noi, plin de teamă. Căci și el începe să își dorească ajutorul Meu. De aceea, păstrați tăcerea în fața lui. *Amin!*”

Capitolul 159

ADAM ȘI SETH ÎN FAȚA TULBURĂRII ȘI A TENTAȚIEI

1.În timp ce ceilalți cincii o înconjurau pe Eva pentru a o proteja de oaspeții neașteptați – îndeosebi de șerpi, de care Eva se temea mai presus de orice –, Adam a venit în cele din urmă, condus de Seth, croindu-și drumul printre ciudații oaspeți, tot mai numeroși, către unicul loc rămas liber, în care se aflau cei *patru*.

2.Ajuns în fața lui Abedam, Adam a dorit să vorbească, dar de teamă, abia a putut să îngaime câteva cuvinte. Sublimul Abedam l-a privit însă cu cea mai mare bunătate și i-a spus: “Adam, tu cauți un ajutor nesigur. Privește în inima ta și vei găsi acolo ajutorul cel sigur.

3.Oare nu v-a binecuvântat Emanuel pe voi toți, indicându-vă locul sigur în care poate fi găsit?”

4.Iată, dacă L-ai fi căutat acolo, L-ai fi găsit încă de mult, iar El ți-ar fi acordat ajutorul Lui atotputernic, ajutându-i prin tine și pe ceilalți. Și totuși, tu, primul om de pe acest pământ, nu L-ai căutat în locul firesc. De aceea, fă acum ceea ce ai omis până acum, cu toată iubirea și cu o credință desăvârșită, și astfel, te vei convinge și tu cât de aproape este Emanuel, și ajutorul dorit, de voi toți”.

5.Adam a făcut ceea ce i-a sugerat Abedam cel înalt și a găsit imediat ceea ce ar fi putut găsi încă cu mult timp în urmă.

6.Plin de căință și cu lacrimi de fericire în ochi, el L-a privit pe Abedam și a dorit să înceapă să vorbească și să se roage. Dar Abedam i-a spus: “Păstrează tăcerea până mâine. Fii fericit și netemător, căci nimeni nu va păți nimic, acesta fiind chiar motivul pentru care Mă aflu în mijlocul vostru. Încearcă să înțelegi cuvintele Mele! *Amin!*”

7.După aceste cuvinte, Adam a devenit pe deplin calm în inima sa, i-a mulțumit cu ardoare înlăuntrul său Celui-din-nou-recunoscut, iar apoi s-a reîntors la locul său, condus de Seth.

8.Revenirea sa la locul anterior nu s-a dovedit însă atât de ușoară pe cât v-ați putea imagina, căci fermitatea, curajul și credința sa au fost supuse unui test crucial, iar iubirea și credința lui au fost puse în fața unei tentații deosebite, după cum urmează:

9.După ce a făcut numai trei pași de Abedam, din pământ au izbucnit brusc flăcări înalte, blocându-i complet calea. El s-a înspăimântat, dar și-a reamintit imediat ultimele cuvinte ale lui Abedam, și anume: ‘Acesta este chiar motivul pentru care Eu Mă aflu în mijlocul vostru!’

10.Încurajat, el i s-a adresat focului: “În Numele Celui care se află printre noi, îți cer să te îndepărtezi și să nu-mi mai blochezi calea către locul spre care mă îndrept!”

11.Dar focul nu l-a ascultat și a izbucnit încă și mai violent. Adam a rămas dezorientat, dar a devenit furios pe neascultarea flăcării în fața Numelui Domnului, astfel încât i s-a adresat pe un ton mai sever:

12.“Ascultați, ape ale pământului și ale tuturor cerurilor, năvăliți asupra acestui monstru prost și neascultător în fața Numelui Domnului, distrugeți-l și anihilați-l pentru totdeauna!”

13.Dar apele nu au ascultat de voința lui Adam.

14.Văzând că nimic nu era de făcut împotriva flăcării neascultătoare, Adam i-a spus lui Seth: “Haide să încercăm o altă cale, și lasă focul să ardă cât dorește Domnul”.

14.Cei doi s-au întors atunci către dreapta, unde nu ardea încă nici un foc. În schimb, cel puțin 30 de șerpi uriași s-au îndreptat sâsâind către Adam, astfel încât el a fost nevoit să se oprească din nou, nemaiputând să înainteze. El a folosit din nou cuvintele atotputernice, dar la fel de inutil ca și în cazul focului. În fața furiei sale, unul din șerpi și-a deschis larg fălcile și s-a încordat către Adam, care, observând intenția monstrului, s-a înspăimântat și s-a retras rapid.

16.Atunci, el i s-a adresat din nou lui Seth: “Iată, și pe aici, drumul nostru este blocat în mod infernal; să nu ne pierdem însă curajul, încrederea și credința, ci să aderăm cu iubire la Cuvântul sacru al Domnului.

17.Am putea reuși pe partea stângă, căci acolo nu văd încă nici un obstacol. Haide așadar să înaintăm în Numele Domnului, înainte ca vreun obstacol să ne blocheze și această porțiță”.

18.După alți câțiva pași, ei au fost din nou întâmpinați de tot felul de monștri, astfel încât înaintarea pe acolo ieșea complet din discuție.

19.Adam s-a oprit atunci și l-a întrebat pe Seth: “Ce putem face? Nimic nu ascultă de cuvântul nostru și este imposibil să ne forțăm drumul înainte. Și totuși, Abedam mi-a poruncit să mă întorc la locul meu.

20.O, sârmana mea colibă, în ce sălaș al tuturor creaturilor te-ai transformat într-un timp atât de scurt!

21.Seth, ce crezi că este de făcut? Dacă tot nu putem să străbatem pe nicăieri, ce-ar fi să ne întoarcem la marele, sfântul și atotputernicul Abedam, a cărui lumină miraculoasă continuă să ne ilumineze coliba? Cred că nu va refuza să ne primească!”

22.Iar Seth i-a răspuns lui Adam: “Eu cred că de vreme ce tot am ajuns acolo, nu ar fi trebuit să plecăm, ci ar fi trebuit să rămânem alături de El, sau cel puțin să-i fi cerut să vină împreună cu noi; aceasta ne-ar fi ferit de toate aceste necazuri. Cu siguranță, acesta este momentul ideal să ne întoarcem la El, căci altminteri s-ar putea ca și drumul către El să ne fie blocat, iar acest necaz ar fi chiar mai rău decât primul”.

23.Adam i-a replicat astfel lui Seth: “Da, da, dragul meu Abel-Seth, ai deplină dreptate, acest lucru s-ar putea întâmpla cu ușurință. Haide așadar să ne întoarcem imediat”.

24.Cei doi s-au întors, dar ceea ce bănuise Seth s-a și întâmplat, astfel încât erau incapabili să mai facă vreun pas, înainte sau înapoi. Să strigi devenise de asemenea o imposibilitate, căci zgomotul infernal produs de flăcări, de răgetele animalelor, de vâjâitul uraganului, de bubuitul tunetelor, etc., făceau ca strigătele oamenilor să nu poată fi auzite.

25. Astfel, Adam și Seth erau acum înconjurați din toată părțile de foc și de monștri. Timp de câteva momente, cei doi au crezut că sunt pierduți, dar Adam a găsit puterea să-și revină și să se roage în inima sa:

26. “O, Emanuel, o, Abba, o, Abedam, revarsă-Ți grația asupra mării noastre suferințe! Nu ne conduce către tentații încă și mai mari, ci eliberează-ne de acest rău, și de orice rău viitor care ne-ar putea amenința – cu permisiunea Ta – inducându-ne confuzia în inimi!

27. O, Iehova, o, Părinte atotputernic, preasfânt și preaplin de iubire, ascultă ruga mea și lasă-mă să plec în pace, iar apoi să trăiesc și să mor după îți este voia! *Amin!*”

Capitolul 160

AJUTORUL LUI DUMNEZEU ȘI GRIJA OMULUI

1. Și iată, subit, toate flăcările au dispărut, iar animalele s-au retras. Adam și Seth au fost eliberați de cumplita tentăție, iar drumul lor a devenit liber, astfel încât ei puteau merge oriunde vroiau.

2. Văzând aceasta, Adam și-a spus: “Oricum, Eva nu mai are nevoie acum de ajutorul meu derizoriu; căci cum aș putea eu să ajut pe altcineva câtă vreme sunt incapabil să mă ajut pe mine însumi? Având în vedere că bătrâna mea colibă a fost eliberată de toate aceste orori prin marea grație a Domnului, picioarele mele – acum libere – mă vor duce acolo de unde a provenit această eliberare”.

3. Iar cei doi, Adam și Seth, s-au îndreptat pe loc către Abedam.

4. Acesta a ieșit însă în întâmpinarea lor, și întrucât inimile lor erau atât de copleșite de recunoștință, astfel încât nici unul nu era în stare să rostească nici un cuvânt, Abedam le-a luat-o din nou înainte și le-a spus:

5. “Dacă, aflați în nevoie, v-ați rugat Domnului, iar Acesta a răspuns rugăciunii voastre, nu ar trebui să îi mai întoarceți spatele, ci să vă întoarceți către El deopotrivă cu fața și cu inimile voastre. Căci dacă El vă poate proteja pe voi, nu credeți că tot El îi poate proteja și pe aceia pentru care vă făceați griji în mod prostesc?

6. Iată, Eva și toți ceilalți sunt vii și nevătămați. La ce le-a folosit grija voastră nebunească? Dacă nu i-aș fi protejat Eu, păstrându-i într-o perfectă siguranță, ce credeți că s-ar fi întâmplat cu ei? Chiar credeți că voi i-ați fi putut ajuta dacă ar fi fost atacați de fiarele însetate de sânge și atât de puternice, ori dacă ar fi fost înghițiți de flăcări?

7. Adevăr vă spun: omul nu ar trebui să aibă decât *o singură* grijă, și anume, să-L caute pe Dumnezeu, pe Tatăl lui preasfânt, întotdeauna; iar aceasta, nu doar atunci când se află în nevoie, ci cu toată iubirea, indiferent de ocazie. Iar ce care L-a găsit, descoperind simultan că El este comoara supremă, nu ar trebui să-i mai întoarcă vreodată spatele, ci să rămână cu El, căci în caz contrar, el își va da seama încă de la jumătatea drumului cât este de neajutorat, recunoscând prin experiențele sale amare că el nu poate face nimic fără Mine.

8. Căci dacă cineva îmi strigă Numele, dar stă cu spatele la Mine, adevăr vă spun, el nu va fi auzit până când nu va sta cu fața și cu inima la Mine.

9. Dar să nu uitați un lucru: această a doua întoarcere va fi inevitabil testată cu severitate, căci numai astfel va deveni evident cât de serioasă este inima respectivă, în condițiile în care întreaga lume poate să urle și să vuiască în jurul ei –, astfel încât singurele cuvinte care vor fi auzite vor fi cele dinlăuntrul inimii.

10. Meditați asupra acestor cuvinte și aveți grijă să nu-Mi mai întoarceți vreodată spatele, căci Eu voi avea grijă să vă ghidez și să vă conduc pretutindeni! *Amin!*”

Capitolul 161

DISCURSUL DE MULȚUMIRE AL LUI SETH

(25 noiembrie 1841)

1. După ce au ascultat aceste cuvinte din gura lui Abedam, cei doi i-au mulțumit din adâncul inimilor lor, mult expansionate, din care începuseră să iasă raze strălucitoare de iubire adevărată. Seth L-a recunoscut și el acum pe Abedam, și, profund emoționat, i-a spus:

2. “O, Tată preasfânt! Abia acum m-am trezit din somnul care a durat aproape 800 de ani, astfel încât pot vedea cu o mare claritate toate lucrurile pe care iubirea Ta părintească le face pentru a-Și trezi fapăturile create, făcându-le libere și independente, și educându-le pentru a deveni copiii Tăi mult iubiți, calitate prin care vor putea să se dezvolte în continuare, dar alături de Tine, Tată adorat!

3. Din pură iubire, Tu ai distrus lumile în fața lor, numai pentru ca ei să își recunoască propria nimicnicie, simultan cu totalitatea iubirii Tale sfinte.

4. Tu Te-ai ascuns din nou de ochii lor, numai pentru a-i face să Te caute, și prin această căutare sacră, să uite de lumea exterioară și de atracțiile ei efemere.

5. Tu l-ai respins cu blândețe pe acela care dorea să se apropie de Tine pe când era încă imatur și l-ai plantat într-un sol mai bun, pentru a-i permite să se coacă mai rapid, pentru a putea reveni apoi acasă la Tine, încărcat de rod bogat. Și totuși, Tu l-ai răsplătit pentru răbdarea lui prin iubirea Ta nesfârșită, copleșindu-l cu nenumăratele fapte de iubire ale vieții.

6. De multă vreme, Tu ai văzut cât de călduțe erau inimile noastre, dar în loc să ne pedepsești – așa cum meritam cu toții – Tu ai venit personal într-o formă vizibilă, pentru a ne învăța prin cuvintele Tale sfinte și prin acțiunile Tale sacre cum să Te recunoaștem pe Tine, și implicit viața eternă.

7. De dragul nostru, Tu ai creat cerul și pământul, deci toate elementele vizibile, într-o manieră uluitoare pentru noi. Tu Te folosești astfel chiar și de furtunile violente pentru a predica despre marea Ta iubire urechilor noastre surde, și de fulgerele orbitoare pentru a ne trezi ochii din somnul lor de moarte, astfel încât aceștia să poată privi lucrările iubirii Tale nemărginite și părintești, da, pentru a Te putea privi pe Tine, o, Tată preasfânt!

8. O, Tată, cine Te-ar putea iubi pe Tine în suficientă măsură? Cine Ți-ar putea mulțumi măcar pentru o fracțiune infimizezimală din ceea ce îți datorează, așa cum ar trebui să fie datoria oricărui copil?

9. O, Tată preabun! Fie ca inima mea să se dilate mult dincolo de toate cerurile vizibile! Și fie ca tu, flacăra abia trezită a iubirii adevărate, să umpli inima mea astfel dilatată de jos până sus, astfel

încât într-o bună zi să Te pot iubi, o, Tată adorat, cu toată puterea mea, da, chiar mai presus de puterile mele.

10. Abia acum au început să strălucească în inima mea – precum stelele luminoase – toate cuvintele tale, dragul meu Enoh, cuvinte pe care mi le-ai adresat în Numele Tatălui; abia acum s-a clarificat totul în mintea mea. Abia acum înțeleg că încă din primii zori ai copilăriei mele, fiecare briză ușoară care s-a jucat cu părul meu, fiecare picătură de rouă care mi-a udat picioarele, într-adevăr, tot ceea ce m-a atins vreodată, chiar și în vis, a fost o acțiune a iubirii tale nesfârșite, o, Tată preasfânt.

11. Te implor, primește acum recunoștința mea pentru toate acestea, recunoștința mea cea mai sinceră, pe care Ți-o voi oferi de acum înainte constant, împreună cu toată iubirea din inima mea, și pe care sper să o pot spori din ce în ce mai mult, prin grația Ta.

12. O, dacă aș putea să țip de bucurie, să le revelez tuturor prezența ta sacră! Într-adevăr, la fel cum până acum câteva clipe, urechile noastre erau asurzite de zgomotele elementelor, aș dori să pot striga eu acum, asurzindu-i pe toți cu laudele mele aduse Ție.

13. Iartă-mă, o, Tată, dacă vorbesc din nou prea mult! Dar cine își mai poate reține emoțiile după ce Te-a recunoscut pe Tine? Cine poate exagera în acest sens? Cine Te poate lăuda pe Tine și cine îți poate mulțumi în suficientă măsură?

14. Ce inimă se poate dilata atât de mult pentru a putea cuprinde întreaga Ta compasiune, răbdare și iertare, da, măreția infinită a iubirii Tale părintești?

15. O, Tată, preabunule Tată, inima mea îți va fi devotată de-a pururi, plină de recunoștință; Te implor, primește această consacrare din partea mea, o, Tată adorat! Primește-o din partea noastră, a tuturor! Facă-se voia Ta! *Amin!*”

Capitolul 162

ABEDAM CEL ÎNALT ȘI COPIII SĂI BINECUVÂNTAȚI. SFÂRȘITUL FURTUNII.

1. După acest discurs cald de mulțumire, Abedam cel înalt s-a întors către Seth cu o privire plină de iubire și i-a spus: “Seth, fiul Meu iubit, vino lângă inima Mea, care te-a iubit încă înainte ca soarele să lumineze pământul.

2. Iubește-Mă din toată inima ta, iubește-L pe Tatăl, care din iubire pentru tine a creat cerul întins deasupra pământului, precum și soarele, luna și stelele, numai pentru a-ți arăta ce Părinte bun este El pentru tine, a fost și va rămâne de-a pururi.

3. Nu ți se pare, dragă Seth, că este bine și liniștitor să te odihnești lângă inima Tatălui preasfânt și etern?

4. Vino și tu, Adam, și voi, ceilalți trei; simțiți și gustați cât de dulce este iubirea Tatălui preasfânt și cât de liniștitoare este ea pentru inimile obosite ale copiilor”.

5. Toți cei de față au căzut la picioarele lui Abedam, strigând la unison, într-un suprem extaz: “O, Tată preabun și preasfânt!” – atât, căci nici unul nu mai era în stare să adauge ceva.

6. Dar Abedam i-a ridicat și le-a spus: “Copiii Mei mult iubiți, voi M-ați căutat adeseori, M-ați căutat îndelung și cu mari eforturi, da, M-ați căutat deasupra tuturor stelelor de pe cer, în timp ce Eu pășeam în permanență alături de voi. Dar voi erați incapabili să Mă recunoașteți, căci inimile și

ochii voștri erau îndreptați undeva, la mare distanță, căutându-L și iubindu-L pe Acela care se afla întotdeauna foarte aproape de voi, chiar mai aproape decât erați voi înșivă de sine.

7.Acum M-ați găsit și sunteți extrem de fericiți. Haideți acum să părăsim coliba și să vedem cine mai are nevoie de ajutorul nostru.

8.Cât despre tine, dragul Meu Seth, îți dau puterea de a calma furtuna încă dezlănțuită, după care va deveni evident cine îl va mai recunoaște pe Tatăl care este atât de aproape. *Amin!*”

(26 noiembrie 1841)

9.În continuare, au părăsit cu toții coliba și au ieșit afară, unde furtuna – deși întrucâtva potolită – continua să se dezlănțuie cu destulă furie. În timp ce treceau pe lângă Eva, Abedam cel înalt le-a spus celor cinci care încă o mai înconjurau și o linișteau:

10.“Rămâneți aici până la întoarcerea noastră. Oricine practică iubirea de aproape va găsi el însuși această iubire. Oricine se îngrijește de mama cea slabă va fi răsplătit cu iubire pe pământ; iar cel care este răsplătit cu iubire, va ține în mâna sa o dovadă prețioasă, cu ajutorul căreia îi va fi ușor să câștige comoara cea mai de preț.

11.Adevăr vă spun: dacă omul ar ști cât de aproape se află de fericirea supremă, el ar lăsa totul deoparte și ar urma-o. Totuși, este bine că el nu cunoaște acest lucru; căci dacă l-ar cunoaște, el ar deveni indolent și nu și-ar mai cultiva propriul teren.

12.De aceea, rămâneți aici și cultivați-vă terenul. Acest proces nu depinde de durata de timp; uneori, el depinde de un singur minut. Dacă în timpul acestui minut, sămânța cade pe pământul cel bun, ea germinează rapid, după care mlădița astfel încolțită își întinde noile rădăcini la lumina zilei.

13.Eu sunt un semănător experimentat și cunosc perioada exactă în care sămânța trebuie semănată în pământ. Lăsați această sămânță să încolțească la momentul potrivit și urmăriți creșterea ei cu căldura inimilor voastre. Adevăr vă spun: ea nu va da naștere unor fructe obișnuite.

14.Așadar, rămâneți aici și meditați asupra acestor cuvinte”.

15.Apoi, cei șase au părăsit coliba. Cei rămași au început însă să se întrebe unii pe alții: “Cine este acest străin? Și de unde a venit el?”

16.Oare nu este el străinul care ni s-a alăturat aseară, împreună cu Abedam?”

17.El pare să fie un om obișnuit; de unde are atunci această înțelepciune? Noi nu l-am mai văzut niciodată printre noi înainte.

18.Discursul lui a fost unul dintre cele mai ciudate pe care le-am auzit vreodată. Vorbind despre sine, el a spus că este un semănător experimentat și că tocmai a plantat o sămânță în noi, care va încolți în curând, dând naștere unor ramuri și frunze chiar a doua zi, adică în ziua de Sabat, care vor fi încărcate de fructe neobișnuit de bogate. Oare la cel fel de fructe s-o fi referit?”

19.Înțelege cine o putea, dar noi, deși L-am văzut și L-am auzit pe Emanuel Abba, asistând la acțiunile Sale miraculoase, fiind treziți și binecuvântați de El, nu putem înțelege semnificația acestor cuvinte.

20.Este cam ciudat că – deși binecuvântați – noi nu putem înțelege cuvintele sale, dar totuși, așa stau lucrurile”.

21.Enos a fost primul care a observat lumina din colibă, atrăgându-le apoi atenția și celorlalți.

22.Atunci, Kenan a vorbit: “Ascultați, este într-adevăr foarte ciudat. Nicăieri nu există vreun obiect de iluminat, și totuși, înăuntru este lumină la fel ca ziua.

23.Cum este posibil? Cine poate înțelege așa ceva?”

24.Eva s-a ridicat atunci și le-a spus celor cinci: “Copii, cum puteți discuta despre lucruri pe care nu le înțelegeți?”

25. Ascultați, furtuna s-a mai potolit, iar vântul suflă ușor numai deasupra câmpurilor greu încercate ale pământului; ultimele picături ale mării frici pe care a experimentat-o întreaga natură se scurg acum de pe frunzele copacilor, iar roua răcoroasă vindecă deja rănilor pe care le-au provocat nenumăratele trăznete și fulgere copacilor sănătoși. Un somn binefăcător s-a lăsat probabil deja peste pleoapele grele ale copilașilor care s-au temut atât de tare, iar cei care în timpul acestei ore de coșmar s-au lăsat cuprinși de disperare, se află acum cu fața la pământ, cu inimile copleșite de recunoștință și cu ochii în lacrimi, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru că i-a salvat.

26. Cum de vă puteți storce creierii pe marginea unui ghem de lână, ignorând în schimb păstorul cel viu?

27. Semănătorul cel experimentat a plantat într-adevăr o sămânță glorioasă în voi, dar dacă o mai călcați în picioare, nu cred că prea multe ramuri încărcate de fructe vor vedea vreodată lumina zilei!

28. Voi știți prea bine că sămânța din pământ nu trebuie deranjată, dacă doriți ca ea să încolțească și să dea rod binecuvântat. Atunci de ce nu lăsați sămânța *voastră* să se odihnească, ci o izbiți mereu cu tășul greoi al minților voastre?

29. Furtuna nu a încetat numai pentru cei de afară, ci și pentru voi. Da, suntem salvați cu toții. De aceea, în loc să vă bateți creierii, mai bine v-ați întreba cine este Acela care ne-a salvat, mulțumindu-i pentru marea Lui grație. Veți primi astfel mai multă lumină decât prin această dezbatere sterilă.

30. Nu vă întrebați cine este străinul, căci nici unul dintre voi nu îl cunoaște încă, dar cultivați cel puțin Cuvântul Lui glorios în inimile voastre, pentru ca el să germineze cât de curând și să dea rod. Văzând fructele sale în timpul zilei, vă va fi cu siguranță mai ușor să îl recunoașteți pe gloriosul Semănător decât acum, când – în negura din capetele voastre – voi doriți să vedeți deja lumina zilei, sau poate chiar vă imaginați că o vedeți.

31. Deși o femeie nu ar trebui să predice, o mamă are dreptul să își mustre copiii neastâmpărați atunci când vede greșelile lor. Încercați să înțelegeți ce spun! Retrageți-vă în inimile voastre pentru a căuta lumina care va alunga întunericul din ele, după care păstrați tăcerea. *Amin!*”

32. Cei cinci au luat cuvintele Evei cu toată seriozitatea, s-au interiorizat și au făcut cu dragă inimă ceea ce mama lor le ceruse cu atâta înțelepciune, din iubirea ei maternă.

33. Dar ce s-a mai întâmplat între timp cu cei șase de afară? Cum au găsit ei pământul și pe copiii care nu putuseră să intre în colibă?

34. Norii erau încă iluminați de nenumărate fulgere și trăznete; o sută de munți din apropiere erau încă activați ca vulcani; marea își ieșise din matcă pe mile întregi; ici și colo, pădurile aprinse de trăznete ardeau încă; tunetele continuau să bubuie, iar trăznetele încă destul de frecvente izbeau încă pământul zguduit, însoțite de ecoul răgetelor animalelor înspăimântate, care se îndepărtaseră însă suficient.

35. Aceasta era situația afară. În plus, mii și mii de copii zăceau cu fața la pământ, formând cercuri largi în jurul colibeii lui Adam, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru că i-a salvat. Tremurând și plângând, mamele își linișteau copilașii, care încă mai țipau de frică. Unii dintre ei – obosiți de atâta teroare – adormiseră însă în brațele mamelor lor obosite.

36. Cei șase au continuat astfel să meargă printre copii, inspectând totul și alinând inimile oprimate ale taților și mamelor.

1. După ce i-au consolată pe cei afectați, Abedam i-a spus lui Seth:

2. “Dragă Seth! Perioada de încercare s-a încheiat. Această furtună de foc al cărei scop a fost să solidifice metodic pământul și-a făcut datoria, astfel încât este timpul să îi ordoni, prin puterea care ți-a fost acordată, să înceteze complet, să tacă, iar cerul să se însenineze. Lasă numai munții din depărtare să ardă, căci focul lor este necesar și practic inofensiv. *Amin!*”

3. Seth a căzut la picioarele lui Abedam, i-a mulțumit, după care s-a ridicat din nou și a spus, întinzându-și brațele, cu inima profund emoționată:

4. “O, Părinte preasfânt, Doamne și Creator al tuturor lucrurilor! Așa cum s-a petrecut din eternitate și cum se va petrece de-a pururi, făcă-se voia ta sfântă! *Amin!*”

5. De-abia a terminat Seth de rostit cuvântul *Amin*, că pe cerul întreg nu a mai rămas nici un norișor, cu excepția câtorva coloane subțiri de fum, provenite de la munții care ardeau încă la orizont. Bolta cerească arăta de parcă ar fi fost de-abia creată, împodobită cu stele minunate, astfel încât tot ce avea viață și respira s-a bucurat de restaurarea liniștii și a ordinii.

6. După realizarea acestui miracol, însoțit de o rouă răcoroasă, care a alinat rapid rănilor naturii, și de un vânticel plăcut, care mângâia ușor firele de iarbă strivite la pământ, Abedam li s-a adresat tovarășilor Săi:

7. “Liniștea a fost restabilită, iar pământul este din nou împăcat. Haideți acum să-i trimitem pe copii la casele lor, pentru a se bucura de odihna naturală binemeritată. Apoi ne vom întoarce și noi la locuința noastră, pentru a-i alina pe cei care ne așteaptă acolo”.

8. Cei șase s-au dus atunci cu toții la copiii care înconjurau încă coliba lui Aadm și le-au spus că este timpul să meargă acasă și să se liniștească, întrucât toate animalele s-au retras de mult în văgăunile lor din profunzimea pădurilor. De altfel, vor găsi cu toții în colibele lor suficientă lumină care le va permite să caute prin fiecare colțișor al colibei, pentru a se convinge singuri că Tatăl atotputernic nu se află atât de departe de copiii Săi, așa cum crezuseră ei în mod prostesc, în credința lor atât de oarbă.

9. După ce se vor convinge de restabilirea ordinii și a păcii, și de faptul că se aflau în afara oricărui pericol, ei vor trebui să îi mulțumească lui Dumnezeu, iar apoi să se odihnească.

10. Auzind aceste cuvinte liniștitoare, oamenii s-au ridicat și s-au grăbit către colibele lor. Câțiva dintre cei mai bătrâni au mers însă la cei șase, au căzut la pământ în fața patriarhilor, și implicit în fața lui Dumnezeu, cu inimile pline de recunoștință. După ce s-au ridicat din nou, unul dintre ei, care era al zecelea fiu al lui Seth, și-a luat inima-n dinți și l-a întrebat pe tatăl său:

11. “O, tată, cum ai reușit să faci ca toate elementele să asculte de cuvântul tău atât de prompt? Eu nu am observat niciodată până acum această putere la tine.

12. Într-adevăr, eu cred că trebuie să fie vorba de o putere mai mare decât a ta. O, răspunde-mi te rog, pentru ca și noi să putem înțelege cum este posibil ca un om să facă așa ceva!”

13. Seth i-a răspuns: “Dragul meu fiu Kaeam, văd că tu înțelegi prea bine ce îi este posibil și ce nu omului. Totuși, având în vedere că omul poate realiza multe lucruri cu ajutorul lui Dumnezeu, tu nu poți înțelege încă ce s-a întâmplat astăzi. Așteaptă însă ziua de mâine, împreună cu ceilalți, căci vei vedea atunci o mare lumină, care va ilumina toate colțurile inimii tale, permițându-ți să vezi și să înțelegi cu claritate cum se pot petrece asemenea lucruri.

14.Deocamdată, întoarce-te cu inima liniștită și plină de recunoștință la coliba ta – acum purificată și bine luminată – și odihnește-te, spre folosul vieții tale naturale, în Numele Domnului. *Amin!*”

15.Abedam cel înalt a întărit și El cuvântul *Amin*, după care a adăugat: “Când veți intra în colibe voastre, găsiindu-le curățate de orice murdărie și luminate, reamintiți-vă diferența dintre cele ce sunt posibile pentru Dumnezeu și cele ce sunt posibile pentru om.

16.După ce veți descoperi această diferență, comparați inimile voastre cu colibe – așa cum erau ele înainte și cum sunt acum – și astfel, un vâl gros va cădea de pe ochii voștri, ceea ce vă va permite să recunoașteți *cine* a fost Acela care a luat cu adevărat parte la liniștirea furtunii. *Amin!*”

17.Kaeam i-a mulțumit pentru această lecție importantă, după care a vorbit din nou: “O, tu, ale cărui cuvinte mi-au umplut întreaga ființă cu un suflu dătător-de-viață, îmi dai voie ca după ce îmi voi conduce familia în coliba ce mi-a servit atâta vreme drept sălaș, să mă întorc în acest loc și să-mi petrec restul nopții alături de prezența ta atât de plăcută, deși în afara colibei lui Adam?”

18.Iar Abedam cel înalt i-a răspuns: “Kaeam, fă ceea ce îți cere iubirea din inima ta! Dar dacă ai o credință desăvârșită și îți dai seama înlăuntrul tău că aici se petrec lucruri *mai importante* decât revenirea la coliba ta, atunci lasă-ți deoparte grijile și urmează-ne chiar acum la coliba lui Adam, care dispune de suficiente camere”.

19.Kaeam a răspuns plin de fericire: “O, tu, cel plin de glorie! Cât de dulci sunt cuvintele tale! Cine le-ar putea rezista, auzindu-le?”

20.Iată, toate grijile mele anterioare s-au scufundat în pământ. Într-adevăr, chiar dacă aş avea o sută de colibe, o mie de copii și o sută de neveste, i-aș părăsi pe toți din iubire față de voi, și în special față de tine, gloriosule învățător.

21.Căci iată, eu cred că *Acela* de care ascultă elementele și care are grijă de întregul pământ cu iubirea Lui sacră, nu va uita de sârmana mea colibă. De aceea, te urmez despovărat de orice griji, chiar și până la capătul lumii, dacă asta va fi voia ta! *Amin!*”

Capitolul 164

CÂNTECUL DE FERICIRE AL LUI KAEAM

(1 decembrie 1841)

Celelalte patru persoane care erau de față, dar la o oarecare depărtare, astfel încât nu putuseră auzi mare lucru din discuție, datorită zgomotului făcut de oamenii care se ridicau și plecau la casele lor, s-au apropiat și l-au întrebat pe Kaeam ce intenționează să facă.

1.Acesta le-a răspuns: “De vreme ce mă întrebați, vă voi răspunde că intenționez să rămân cu acela care ne-a salvat, lucru pe care îl puteți face și voi, dacă doriți”.

2.Ceilalți l-au întrebat atunci pe Kaeam ce trebuiau să facă cu soția și copiii lui, precum și alte chestiuni imediate.

3.Kaeam le-a răspuns însă din nou: “Prin faptul că am rămas aici, am rezolvat deja totul!

Cel care a salvat pământul astăzi

Având grijă și de bolta cerească

Nu va uita cu siguranță de sârmana

Și micuța mea colibă. Sunt convins!
4. *Ar trebui ca nici voi să nu mai fiți îngrijorați,*
Căci pământul nu a fost distrus.
Decât să vă odihniți în casele voastre
În indolența voastră obișnuită
Mai bine urmați pașii Celui
A cărui companie este sacră.

4. *Coliba mea nu mi-ar fi de nici un folos*
Dacă Acesta nu ar proteja-o.
El nu va permite însă să pățim ceva
Căci ne iubește mai presus de orice.
Deci, dacă – plin de iubire –
Eu îl urmez, la fel ar trebui să faceți și voi!”

6. Ceilalți nu au înțeles însă ce dorea să spună Kaeam, astfel încât l-au întrebat din nou ce semnificație aveau cuvintele sale.

7. Dar el le-a răspuns:

Cel a cărui inimă nu arde în flăcări
Nu va înțelege cu ușurință
- Atunci când îl va găsi pe Tatăl –
Ce fericire i-a dăruit viața!
De aceea, puteți merge acasă
La colibele voastre, pentru a vă odihni
Și așteptați ziua de mâine
Și încetați deocamdată cu căutarea! Amin!”

8. Atunci, Abedam cel înalt s-a întors către cei patru și le-a spus: “Cine poate înțelege ceea ce nu vede și nu aude?”

9. Dacă cel orb, sau care are ochii închiși, nu vede nimic în timpul zilei, cum se va descurca el în timpul nopții? Și cum poate auzi suflul ușor al iubirii cel a cărui ureche este surdă la bubuitul tunetului?

10. Adevăr vă spun: cel care nu recunoaște răsăritul soarelui încă de la prima privire, are o vedere foarte proastă. Iar cel care nu este trezit de bubuitul puternic al tunetului are cu siguranță un somn foarte adânc.

11. De aceea, este firesc să vă duceți acum la casele voastre, pentru a vă bucura acolo de un somn adânc; dar nu uitați să vă treziți la timp mâine! *Amin!”*

12. Auzind cuvintele lui Abedam, cei patru s-au înspăimântat. Iar unul dintre ei l-a întrebat: “Cine ești tu, ale cărui cuvinte ne-au accelerat atât de tare bătăile inimilor? Ce avem noi de-a face cu tine?”

13. “Cine sunt Eu? Eu sunt cel ce sunt, iar până acum voi nu prea ați avut de-a face cu Mine!

14. Dacă și Eu aș fi avut de-a face cu voi tot atât cât ați avut de-a face voi cu Mine, adevăr vă spun, nu ați fi mâncat prea multă pâine pe acest pământ.

15. Urmăriți să înțelegeți cuvintele Mele, iar acum, duceți-vă la culcare! *Amin!”*

16. Văzând că Abedam nu mai continuă, cei patru s-au întors către Seth, întrebându-l cine este acest străin, ale cărui cuvinte sunau atât de ciudat, dându-le fiori pe șira spinării.

17. Seth le-a răspuns însă: “Nu ați auzit ce v-a spus mai devreme străinul: ‘Dacă cel orb, sau care ține ochii închiși, nu vede nimic în timpul zilei, cum se va descurca el noaptea?’”

18. Ochiul interior al inimilor voastre este încă orb, și de aceea, voi nu vedeți soarele strălucitor care a apărut la orizontul vieții. De aceea, mergeți acasă, adormiți nebunia voastră, iar mâine, veniți la noi într-o stare de luciditate. *Amin!”*

19.Văzând că nu e chip să se lămurească, cei patru le-au mulțumit patriarhilor și au plecat îngândurați către colibe lor, care se aflau situate la circa o jumătate de oră, către miazăzi.

20.Pe drum, ei s-au interogat reciproc pentru a afla ce credeau ceilalți despre străinul din prezența patriarhilor din linia principală.

21.Unul dintre ei, numit Kurameh, a spus: “Oare puteți și doriți cu adevărat să auziți? O, mare e prostia noastră, atât de mare încât este de-a dreptul incredibilă: noi gândim fără gânduri, privim fără lumină, întrebăm fără grai, și nu avem nici un fundament!

22.Am găsit odată un arbore gol și am intrat în interiorul lui. Totul era dezolant acolo. Am găsit numai un rumeguș mâncat și fetid, dar nu și viața arborelui, deși din exterior, acesta părea viu. El avea multe frunze, dar nu am putut observa dacă avea și fructe, căci era prea înalt.

23.Altădată, am văzut o pasăre mare plutind pe cer. Era un uliu. El imita vocile păsărelor ce zburau sub el, care s-au înălțat imediat, crezând că era de-al lor; dar de îndată ce l-au văzut, ele au coborât imediat, cuprinse de panică. Deși cântecul uliului era similar cu cel al păsărelor, el era mai puternic și putea fi auzit de departe.

Mi s-a făcut atât de frică

Atunci când am auzit această voce.

24.Odată, am auzit un vuiet puternic în timpul nopții, de parcă ar fi izbucnit o furtună, dar frunzele copacilor nu se mișcau. M-am gândit atunci în sinea mea: ‘Ce înseamnă oare acest vuiet care se aude în tăcerea perfectă a nopții?’

25.În curând s-a lăsat tăcerea, și nu exista nici o urmă de vânt.

Un vuiet puternic, și totuși, nici un vânt.

Ce întâmplare neverosimilă!

26.Altădată, mă aflam în vârful unei stânci, pe malul mării, și am văzut cum din mare se înălțau nori deși și negri. Aceștia se înălțau din ce în ce mai sus, direct către peretele stâncii. Eram curios să văd ce conțineau ei, dar în curând m-am înspăimântat, căci cu cât se apropiau mai tare, cu atât mai întunecat mi se părea hăul de sub mine.

De aceea, am fugit, după cum știți prea bine,

Cât mai departe de acel zid.

Și m-am grăbit către coliba mea,

Unde mi-am găsit odihna firească.

27.Dacă se va mai petrece ceva curios,

Timpul va ridica cu siguranță ceața de pe ochii noștri.

Așa că haideți să nu ne mai batem creierii

Și să nu intrăm singuri în viespar!

Munții sunt coroiți,

Noi suntem stupizi,

Ce am putea să ne răspundem unii altora

La întrebări atât de prostesti?

Cel mult, putem vorbi de propriile noastre nedumeriri

Născute din prostia noastră.

De aceea, acum voi tăcea

Și mă voi duce la coliba mea

Unde mă voi bucura de odihna cea dulce

Și voi aspira către tot ce poate fi mai bun.

28.Dacă veți continua să vă puneți întrebări

Dimineața vă va spune următoarele:

Razele mele vă vorbesc,

Spunându-vă că sunteți cu toții la fel de păcătoși.

*De ce nu vreți să vă odihniți o vreme
În loc să vă pierdeți timpul cu prostii?
Aveți grijă ca ochii voștri să fie limpezi
La răsăritul soarelui!*
29. *Dar faceți cum doriți;
Căci limba mea nu va respinge opțiunea voastră.
Mâine vom vedea cu toții
Dacă această noapte v-a adus vreun pic de lumină.*
30. *Oricât ați aștepta în noapte,
Cu siguranță, nu veți putea crea vreun soare.
Mâine vom vedea cu toții
Dacă această noapte v-a adus vreun pic de lumină.*

31. După aceste cuvinte, Kurameh i-a părăsit și s-a grăbit către coliba sa, pentru a se odihni, în timp ce ceilalți trei s-au așezat pe iarbă și au discutat despre diferite subiecte, pentru a-și alunga somnul.

32. Ajuns la coliba sa, Kurameh și-a găsit nevasta și copiii uimiți de lumina strălucitoare din interiorul acesteia; el și-a amintit pe loc cuvintele străinului și a început să caute în sufletul său, devenind tot mai convins că străinul nu era deloc un străin, ci Acela care este pretutindeni la El acasă.

33. Astfel, el a început să se roage Acestuia, și a continuat să se roage până când somnul i-a adus la tăcere limba cea înflăcărată.

Capitolul 165

ABEDAM CEL ÎNALT ȘI CEI CINCI CĂUTĂTORI AI LUMINII.
NU CĂUTAREA, CI IUBIREA CONDUCE LA VIAȚĂ.
(2 decembrie 1841)

1. Grupul celor șapte, despre care am discutat anterior, a ajuns în curând la coliba lui Adam, unde i-au găsit pe ceilalți cinci, discutând amuzați cu mama Eva.

2. Imediat după ce a intrat în colibă, Abedam s-a apropiat de cei cinci și i-a întrebat: “Spuneți-Mi ce ați descoperit în timpul absenței noastre și care au fost consecințele Cuvântului Meu către voi? Ați renăscut, sau l-ați găsit învechit? Răspundeți-Mi din inimă!”

3. Primul care a vorbit despre sine a fost Enos: “Am perceput în interiorul meu o lumină puternică și extrem de strălucitoare. Am dorit să știu de unde provine ea, și iată, lumina a ieșit afară, iar eu nu am mai putut percepe părțile interioare ale corpului meu.

4. Mi-am întrebat atunci inima unde s-a ascuns lumina, dar inima mea a rămas tăcută. Am întrebat-o din nou a doua și a treia oară, dar ea a continuat să tacă, și așa a rămas până acum.

5. Iată, asta este tot ce am experimentat. Tăcerea inimii mele și dispariția luminii”.

6. Abedam i-a spus: “Dacă în loc să cercetezi, L-ai fi iubit pe Acela care te-a iubit încă de la începutul eternității, inima ta nu ar fi devenit tăcută, iar tu ai avea acum înlăuntrul tău lumina și Cuvântul. Tu nu ai dorit însă decât să cunoști, dar să știi, cunoașterea este pentru viață ceea ce sunt

vaporii decăderii pentru lumină. Prin acești vapori, tu ai alungat viața, deopotrivă cu lumina din inima ta. Astfel se explică de ce lumina s-a întunecat, iar inima ta a tăcut.

7. Mulți oameni de pe acest pământ vor avea aceeași experiență, iar cei care vor proceda ca tine vor avea mari dificultăți în a regăsi viața și lumina ei.

8. Dacă dorești să trăiești, renunță la căutarea cunoașterii și umple-ți inima de iubire. Apoi, după ce îți vei recâștiga viața, vei primi și măsura corespondentă de lumină.

9. Dacă toți oamenii de pe acest pământ și-ar pune cap la cap întreaga loc cunoaștere, crezi că ei s-ar apropia astfel de adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, măcar cu lățimea unui fir de păr?

10. Ce diferență există între cel care studiază legile și cel care le respectă!

11. Oare nu conduce neînțelegerea legii la distrugerea celui care o studiază, în timp ce acela care o respectă devine viu prin intermediul ei?

12. Știu ce vrei să spui: ‘Bine, dar nu trebuie cel care dorește să respecte legea să o cunoască mai întâi?’

13. Eu îți voi răspunde că ai întrucâtva dreptate, dar pentru a te conduce la adevărata lumină, îți voi relata o parabolă, și depinde numai de tine să o înțelegi.

14. Ascultă, să spunem că ai doi servitori, din care unul, la orice poruncă primită de la tine, stă toată ziua bătându-și creierii să o analizeze pe ea și implicațiile ei.

15. În timp ce celălalt nu stă prea mult pe gânduri, ci pleacă imediat și – din iubire pentru tine – o îndeplinește rapid.

16. Spune-Mi, pe care din cei doi servitori l-ai păstra, încredințându-i fără rezerve secretele și dorințele inimii tale?

17. Sunt convins că nu pe acela care analizează științific voința ta, ci pe acela care o îndeplinește fără zăbavă.

18. Crezi oare că lucrurile stau diferit în ceea ce-L privește pe Dumnezeu? O, nu, îți spun Eu! Lucrurile stau exact la fel cu Dumnezeu, căci Lui nu-i pasă de sufletele cercetătoare, ci numai de acelea care sunt active prin iubirea lor.

19. Dacă vei face la fel, vei trăi, și într-un singur minut vei învăța mai multe de la marele Învățător, Domnul și Tatăl tău, decât ți-ar putea aduce setea ta de cunoaștere în sute de ani.

20. Meditează asupra acestor cuvinte în inima ta și acționează în consecință! *Amin!*”

21. Abedam l-a întrebat apoi pe Kenan: “Arată-Mi și tu inima ta și ce ai descoperit în ea”.

22. Iar Kenan l-a răspuns: “Într-adevăr, nici eu nu m-am descurcat mult mai bine decât tatăl Enos. Și prin fața ochilor mei, lucrurile se derulau cu repeziciune, precum niște fulgere luminoase, dar nici eu nu le-am putut urma. Ele s-au îndepărtat rapid dincolo de orizont, iar în curând, întregul glob pământesc s-a scufundat în întunericul cel mai deplin. Cu mare anxietate în suflet, am fost nevoit să recunosc cât de neadecvate sunt puterile umane și cât de greu ne este să prindem din zbor o lumină trecătoare.

23. Să-mi întreb inima era ca și cum aș fi încercat să întreb o piatră. Cine poate ști ce se ascunde în ea? Ea nu îmi oferă niciodată nici un răspuns.

24. Am fost și eu prezent atunci când Emanuel ne-a dat binecuvântarea Sa. Se pare însă că această binecuvântare m-a ocolit, la fel cum s-a întâmplat cu lumina pe care am văzut-o, care nu mi-a atins ființa, ci numai ochii, și pe aceștia – atât de efemer”.

25. Abedam i-a răspuns: “În viitor, mulți oameni vor avea aceeași experiență ca și tine; și pentru mulți dintre ei, durata experienței va părea nesfârșită, căci și ei vor suferi moartea datorită înțelepciunii lor lumești. Inima lor va împietri, iar consecința va fi pizma și lăcomia, care va fi urmată de invidie, avariție și uciderea semenilor lor umani, iar cel avar va fi privit ca un erou al virtuții, datorită economiilor lui întotdeauna egoiste. De aceea, mulți vor suferi de o mare sărăcie, iar unii vor cunoaște chiar moartea.

26. Dacă dorești însă să trăiești, fă și tu ce l-am sfătuit pe Enos. *Amin!*”

27. Apoi, Abedam l-a întrebat pe Mahalaleel: “Tu ce ai descoperit înlăuntrul tău? Spune-Mi!”

28. Iar Mahalaleel i-a răspuns: “Într-adevăr, lucrurile au stat chiar mai prost în cazul meu decât în cel al părinților mei. Ei au văzut cel puțin o lumină, în timp ce eu nu am văzut altceva decât o noapte atotcuprinzătoare și rece.

29. Se pare că interiorul meu este gol și dezolant. Oriunde aş fi ciocănit în inima mea, pretutindeni suna a gol. Privind către cer, am observat că acesta era din fier, și nici o rază a speranței într-o viață mai strălucitoare nu penetra prin el.

30. Am plâns atunci în marea sărăcie a inimii mele, dar nisipul încins al deșertului meu interior mi-a înghițit chiar și lacrimile. Acum nu mai pot nici măcar să plâng, și am devenit exact ca o piatră.

31. Iată așadar ce am descoperit înlăuntrul meu și continui să experimentez chiar și acum, cu excepția unei anumite ușurări pe care o simt numai în prezența ta”.

32. Iar Abedam i-a răspuns: “Ceea ce simți tu acum, vor simți mulți în zilele din urmă.

33. Tu ești încă fericit, căci tu recunoști marea nevoie dinlăuntrul tău, iar o asemenea recunoaștere este încă o mare lumină. Cei din viitor, însă, nu își vor recunoaște propria moarte. Viermele lor interior îi va roade, ca și cum ar fi trunchiul unui copac mort din pădure, iar ei nici măcar nu vor recunoaște viermele care îi distruge, transformându-i în praf.

34. Ei vor extrage atâta fier din munți încât vor face drumuri de fier; totuși, nu vor fi mulți aceia care vor pași pe aceste drumuri de fier, drepte și netede, așa cum o faci tu acum. Iar dacă dintre cei mulți și morți se va naște unul viu, chiar și scurta perioadă pe care va fi nevoit să o petreacă printre ei nu va fi deloc ușoară pentru acesta.

35. Totuși, cei care vor fi atunci așa cum ești tu acum îl vor recunoaște pe cel viu, dar numai în măsura în care tu Mă recunoști acum pe Mine. Și multe cuvinte ale vieții nu vor ajunge la ei, așa cum nu ajung acum la tine cuvintele vieții rostite de Mine.

36. Dintre voi trei, tu ești cel mai fericit, prin lipsa ta de lumină, iar în curând vei primi vești bune.

37. Dar trebuie să faci și tu ce i-am sfătuit pe Enos și pe Kenan, căci atunci vei trăi și vei avea lumină din belșug! *Amin!*”

Capitolul 166

CUM AR TREBUI SĂ FIE ADEVĂRATA IUBIRE PENTRU DUMNEZEU

(3 decembrie 1841)

1. Apoi, Abedam l-a întrebat pe Jared: “Vrei să-Mi spui și tu, la fel ca părinții tăi, ce ai descoperit înlăuntrul tău în timpul absenței noastre?”

2. Iar Jared i-a răspuns: “Iată, știam că nu este prea mult de descoperit; de aceea, eu nu am căutat nimic, ci m-am relaxat și am visat cum era înainte și după această experiență îngrozitoare a furtunii. Astfel, am visat despre lucruri frumoase – cât de minunat ar fi fost dacă Asmahael ar fi rămas printre noi și ar fi locuit la mine, așa cum mi-a promis. O, cât de fericit aș fi fost!”

3. Am visat apoi cât de mult ne-am fi bucurat noi toți dacă El, în calitatea Lui de Emanuel Abba, ar fi rămas cu noi până la această experiență a furtunii.

4. Am visat în continuare că Emanuel Abba ne-a trimis intenționat această furtună pentru a ne testa iubirea și credința în El. Și am mai visat că El Însuși se afla printre noi în mijlocul acestei furtuni, poate chiar în furtuna însăși.

5. Și astfel, am continuat, vis după vis. Nu am găsit nici o lumină nicăieri, dar inima mea s-a simțit mai ușoară și mai liniștită.

6. Căci m-am gândit în sinea mea că dacă am reușit chiar și numai să-L visez pe Acela pe care inima mea îl iubește cu o asemenea ardoare, la fel ca un pretendent tânăr care visează la aleasa inimii lui, aceasta este oricum o grație imensă, oricum mai mare decât aș merita eu vreodată.

7. Și iată, în acest fel, am putut trăi stări succesive de beatitudine, visând că trec dintr-o stare de extaz în alta. Asta este tot ce am găsit. De ce să mai caut în altă parte, când am găsit ceea ce mi-a dăruit mult-adoratul inimii mele. Și mai doresc să adaug că nici nu doresc să mai caut și să mai gălesc altceva. De altfel, eu sunt convins că Emanuel nu va privi cu mânie către mine atunci când – potrivit învățăturii Sale – va trebui să părăsesc acest pământ, cu acest dar al Său, care îmi oferă o beatitudine atât de mare.

8. Și astfel, eu mă voi bucura întotdeauna de Dumnezeu, de Emanuel, de mult iubitul meu Abba.

9. Iată, dragul meu străin, aceasta este comoara nepieritoare pe care am găsit-o”.

10. Auzind această mărturie a lui Jared, Abedam și-a dus mâna la ochi pentru a-și șterge o lacrimă. Abia după mai multă vreme și-a luat El mâna de la ochi și i-a spus lui Jared:

11. “Jared, ridică-te și vino la Mine, căci de acum înainte nu vei mai fi nevoit să visezi la Emanuel, pe care îl iubești atât de mult și pe care L-ai iubit dintotdeauna. De altfel, acesta este chiar motivul pentru care Asmahael s-a decis să locuiască în coliba ta. Da, nu va mai trebui să visezi niciodată la El, căci El va trăi de-a pururi sub acoperișul casei tale.

12. Vino, Jared, nu-ți fie teamă, căci iată, Emanuel al tău, Abba al tău, Tatăl tău iubit, și-a deschis brațele către tine și te așteaptă!

13. Iată, Eu voi clădi un cer, care va fi cel mai înalt cer între toate, dar nimeni nu va fi admis în el dacă nu va veni să Mă întâmpine cu *această* descoperire cu care M-ai întâmpinat tu întotdeauna, în secret, la fel cum ai făcut și acum.

14. O, dragul Meu Jared! Ascultați, Enoh, Methuselah și Lameh, voi trăiți cu toții sub *același* acoperiș. Iubirea nu va permite niciodată să fiți despărțiți, nici între voi, și nici de Mine; astfel, Eu voi rămâne de-a pururi cu voi și cu descendenții voștri. Până la sfârșitul tuturor timpurilor, descendenții voștri vor fi ușor de recunoscut prin faptul că Eu îmi voi face întotdeauna sălaş în interiorul lor.

15. Vedeți, aceasta este adevărata iubire: tăcută și răbdătoare, fără să caute niciodată nimic, cu excepția obiectului iubirii ei. După ce inima L-a găsit pe Acela pe care îl iubește, ea este fericită, uluitor de fericită, chiar dacă iubitul ei nu se mai află în fața ochilor ei, căci el se va regăsi cu atât mai mult în inimă.

16. Atunci când cel iubit vede acest dor nestins, liniștit și plin de răbdare, al celui care iubește, și care este simultan plin de smerenie, de-abia îndrăznind să privească spre obiectul iubirii

sale, adevăr vă spun: acesta și numai el este egal Celui pe care îl iubește, și care l-a iubit la rândul Lui cu mult înainte de a se naște.

17.Cei care vor face ceea ce l-am sfătuit pe Enos, vor trăi; dar Eu voi locui numai în casele celor ca Jared! *Amin!*”

18.În sfârșit, Abedam s-a întors către Methuselah și l-a întrebat: “Methuselah, acum știi Cine vorbește cu tine; dar nu trebuie să-ți fie teamă să-Mi spui ce ai descoperit la rândul tău. Așadar, dacă ești de acord, te invit să vorbești!”

19.Cutremurat, Methuselah a vorbit în cele din urmă, cu o voce tremurătoare: “O, Doamne și Tată, Tu, care cunoști toate inimile și tot ce se află înlăuntrul nostru, cum de mă întrebi pe mine, care nu reprezintă nimic în fața Ta?”

20.Iată, eu nici măcar nu mă cunosc, în timp ce Tu mă cunoști în întregime. Dacă aș vorbi acum în fața Ta, cât de ușor s-ar putea întâmpla să rostesc – în ignoranța mea – un neadevăr.

21.Și cum Te-aș mai putea privi atunci în ochi pe Tine, Tatăl preasfânt? De aceea, judecă-mă așa cum m-ai găsit; dar Te implor, fii milostiv și plin de compasiune cu mine”.

22.Iar Abedam i-a răspuns: “Methuselah, ceea ce ai spus acum este exact ceea ce ai găsit înlăuntrul tău, iar această descoperire stă acum în fața ta. Adevăr îți spun: și tu stai în interiorul colibeii lui Jared, deci sub *același* acoperiș cu Mine.

23.Așadar, toată lumea trebuie să caute; și toată lumea trebuie să ajungă sub *același* acoperiș. Cei care vor căuta așa cum ai făcut-o tu, vor găsi ceea ce ai găsit tu.

24.Totuși, fiindcă te-ai raportat la Mine ca la un judecător, vei fi nevoit să trăiești cel mai mult dintre toți pe acest pământ, căci ascultă, deși Eu sunt un judecător pentru toate ființele, copiii nu trebuie să-și numească Tatăl – judecător. De acum înainte, toți cei care își vor considera Tatăl un judecător, vor fi judecați. De aceea, o viață foarte lungă pe pământ va fi un micuț dar pentru tine din partea judecătorului, pentru ca tu să ai suficient timp la dispoziție pentru a recunoaște din nou în judecător pe Tatăl tău. *Amin!*

25.Iar acum, copii, iată, s-a apropiat de miezul nopții, iar corpul vostru are nevoie de odihnă; de aceea, haideți să ne retragem la culcare.

26.Tu, mult iubitul Meu Jared, ai libera opțiune de a alege dacă preferi să rămâi aici, alături de Mine, sau dacă dorești să vin Eu cu tine în coliba ta, pentru a sta cu tine”.

27.Profund emoționat, Jared i-a răspuns: “O, Tată, adoratul meu Tată, făcă-se voia Ta, acum și de-a pururi!

28.Este întotdeauna atât de bine să fii alături de Tine, iar coliba mea este acolo unde Te afli Tu; aș dori însă ca nimeni să nu fie dezavantajat din cauza mea. Făcă-se voia Ta! *Amin!*”

29.Iar Abedam i-a răspuns: “Da, ai dreptate; așadar, rămâi aici, alături de Mine. *Amin!*”

30.Apoi, s-au retras cu toții, cu inimile pline de recunoștință și iubire.

Capitolul 167

ADEVĂRATA RUGĂCIUNE. DOMNUL – DEOPOTRIVĂ JUDECĂTOR DIVIN ȘI TATĂ PLIN DE IUBIRE

(4 decembrie 1841)

1.Și astfel, s-au odihnit cu toții până cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Numai Acela nu s-a odihnit care nu are nevoie de odihnă, fiind El Însuși odihna supremă, simultan cu activitatea supremă.

2.Acesta – numit aici Abedam cel înalt – fiind treaz, i-a trezit de asemenea (trupește, de data aceasta) și pe copiii Săi din somnul lor. A fost suficient un singur apel în acest sens: “Treziți-vă și ridicați-vă din paturi!” – și cu toții s-au trezit simultan, s-au ridicat, au ieșit afară și și-au spălat picioarele, mâinile, organele sexuale, pieptul, iar în cele din urmă, fața. Căci acest gen de spălare fusese dintotdeauna obiceiul lor.

3.După ce s-au spălat cu toții, cu excepția Evei – căci femeile nu se spălau decât după ce terminau bărbății, și aceasta oricum la un izvor diferit –, ei au luat ulei și și-au uns capetele, după care au intonat mulțumirile lor de dimineață în fața lui Abedam cel înalt, care era acum prezent printre ei. Și iată cum a sunat imnul lor:

4.“O, Tată preasfânt și preaplin de iubire, îți mulțumim plini de iubire, lăudat fie Numele Tău! O, cât de bun ești Tu, Tată adorat! A Ta fie întreaga glorie, mulțumirile, iubirea și adorația noastră!

5.Nu lua grația Ta, compasiunea și iubirea Ta sfântă, de la noi, care ne numim copiii Tăi, dar suntem în realitate cu toții doar niște păcătoși. Binecuvântează-ne, condu pașii noștri și ghidează-ne, ascute simțurile noastre și înmoaie inimile noastre împietrite, pentru ca ele să devină la fel de dulci ca mierea și la fel de moi ca ceara, și dilată pieptul nostru strâmt pentru ca el să poată absorbi tot mai multă iubire de la Tine, o, Tată adorat!

6.Dăruiește-ne de asemenea binecuvântarea Ta pentru a putea celebra astăzi Sabatul Tău sfânt în modul cel mai plăcut Ție cu putință. Și dacă vei descoperi încă în noi, o, sfânt Părinte, nenumărate greșeli, mai mari sau mai mici, așa cum cu siguranță descoperi acum, la fel cum ai făcut-o din eternitate, purifică-ne pe noi prin iubirea, grația și compasiunea Ta, și transformă-ne astfel încât să devenim cu adevărat demni să Te numim pe Tine ‘Tată’, îngăduie-ne să Te iubim cu o inimă mai pură și să îți lăudăm Numele cu o limbă mai curată.

7.O, Tată drag și bun, stai și rămâi pentru noi același Părinte minunat care ne-ai fost încă de la începutul eternității; și nu numai pentru noi, cei prezenți, ci și pentru copiii noștri și descendenții lor de mai târziu. *Amin*. Facă-se de-a pururi voia Ta sfântă! *Amin*. Împlinească-se grația, iubirea și compasiunea Ta. *Amin!*”

8.Iar Abedam cel înalt a adăugat: “*Amin*, vă spun și Eu; *amin*, în concordanță cu iubirea din inimile voastre, *amin*, în concordanță cu acțiunile născute din această iubire. Căci Eu nu rostesc niciodată cuvântul sacru *amin* decât acolo unde întâlnesc iubirea cea pură.

9.Voi nu trebuie să vă rugați lui Dumnezeu, care este sfânt, sfânt, sfânt, ci numai Tatălui cel plin de iubire; căci pentru Dumnezeu, toți oamenii sunt o oroare, numai pentru Tatăl ei sunt copiii Lui.

10.Sfințenia lui Dumnezeu este inviolabilă, dar iubirea Tatălui coboară până la copiii Săi.

11.Mânia lui Dumnezeu judecă toate lucrurile, condamându-le la anihilarea eternă, dar compasiunea Tatălui nu permite nici măcar pieirea unui vis.

12.Potrivit voinței lui Dumnezeu, toate lucrurile trebuie să moară, dar viața Tatălui vine și calcă peste moarte. Cel care îl caută pe Dumnezeu îl va pierde pe El, pe sine și viața sa, căci Dumnezeu nu permite nimănui să-L atingă. Iar înțelepciunea oamenilor care îl caută nu reprezintă altceva pentru El decât o nebunie dezgustătoare, care sfârșește inevitabil prin a-l ucide pe căutător. Căci acesta îl atinge pe Dumnezeu cu înțelepciunea sa, dar nici o ființă creată nu îl poate atinge pe Dumnezeu cu vreun simț oarecare, rămânând în același timp vie.

13.Căci Dumnezeu este un foc etern, de o puritate absolută, dar în același timp de o intensitate de nesuportat, care nu iese niciodată în afara Sa; iar dacă Tatăl nu l-ar domoli, acest foc ar distruge toate lucrurile pentru totdeauna. De aceea, toată lumea trebuie să se teamă de Dumnezeu mai presus de orice și să-L iubească pe Tatăl mai presus de orice; căci Tatăl este opusul cel mai evident al lui Dumnezeu.

14.Și totuși, Dumnezeu nu ar fi Dumnezeu fără Tatăl, care este eterna Iubire întru Dumnezeu. Iar Tatăl nu ar fi Tatăl fără Dumnezeu.

15.Dar la fel cum Tatăl este viața întru Dumnezeu, la fel, Dumnezeu este întreaga putere și forță din Tatăl. Fără Tatăl, Dumnezeu ar fi inexprimabil față de Sine Însuși, căci orice Cuvânt dinlăuntrul Lui este Tatăl. Dar nici Tatăl nu ar fi Tatăl fără Dumnezeu, și astfel, Dumnezeu și Tatăl una sunt.

16.De aceea, oricine îl atinge pe Tatăl cu iubirea sa, el îl atinge simultan și pe Dumnezeu. Dar pe acela care uită de Tatăl și dorește numai să-L atingă pe Dumnezeu cu înțelepciunea sa, Tatăl îl va ignora la rândul Lui; în schimb, focul Divinității îl va prinde și îl va sfâșia în bucăți, distrugându-l neconținut, astfel încât el nu va mai reuși niciodată să se descopere pe sine. Și vă asigur că Tatăl nu se va grăbi prea tare să-l adune la un loc din întreaga infinitate și să-l creeze din nou.

17.Oriunde se află Tatăl se află simultan și Dumnezeu. Dar numai Tatăl se revelează pe Sine copiilor Săi. Dumnezeu nu se poate revela pe Sine nimănui, decât numai prin Tatăl, și abia apoi, așa cum este cazul acum, Tatăl revelează copiilor Divinitatea. Astfel, oricine Mă ascultă, Mă privește și Mă iubește, îl ascultă, îl privește și îl iubește pe Dumnezeu. Oricine este primit de Tatăl este primit simultan și de Dumnezeu.

18.Cel nedemn, care nu este primit de Tatăl, va cădea în mâinile Divinității care îl va judeca și îl va anihila, și el nu va găsi nicăieri compasiune, grație și iubire.

19.De aceea, temeți-vă de Divinitate, căci este cumplit să cădeți în mâinile Sale!

20.Iubiți-L în schimb pe Tatăl! Ancorați-vă ferm în iubirea Lui și lăsați-vă ghidați și atinși de aceasta, căci atunci nu veți mai gusta moartea, exceptând separarea de corp, acesta din urmă nefiind altceva decât blestemul Divinității, un înveliș înlăuntrul căruia viața născută din Tatăl este protejată de mânia Divinității, prin iubirea protectoare a Tatălui.

21.Din mâinile lui Dumnezeu voi primiți blestemul, în timp ce din mâinile Tatălui primiți binecuvântarea iubirii și viața ce rezultă din ea. De aceea, rămâneți ferm ancorați în iubire și veți fi protejați de aceasta. Dacă vă veți ancora însă în înțelepciune, veți pieri și veți fi spulberați de-a pururi de Spiritul Divinității.

22.Aceste cuvinte sunt un mare dar pentru voi, de ziua Sabatului, din partea Tatălui, ai cărui copii sunteți și care vă iubește mai presus de orice altceva există în infinitatea nemărginită. Meditați asupra acestor cuvinte în inimile voastre și acționați în concordanță cu ele, căci astfel veți trăi și nu veți mai cădea vreodată în mâinile Divinității.

23.Iar acum, Seth, du-te afară, unde soarele a răsărit deja, și dispune pregătirea unui mic dejun abundent, căci atunci când spiritul și-a primit înalta sa hrană, el trebuie să se îngrijească în mod corespunzător și de trup. Cheamă-i aici pe cei trei din regiunea de miazănoapte, care cântă afară de mai multă vreme imnuri de laudă; numele lor sunt Jura, Bhusin și Ohorion. Du-te și îndeplinește-ți cum trebuie datoria! *Amin!*”

REAMINTIREA NOPTII FURTUNII.
IUBIREA ALUNGĂ TEAMA
(6 decembrie 1841)

1.Fericit, Seth i-a mulțumit lui Abedam cel înalt pentru sarcina primită și a alergat să împlinească voința Domnului.

2.Imediat după ce a ieșit din colibă, el i-a observat pe cei trei din regiunea de miazănoapte. El i-a strigat pe nume, iar ei i-au răspuns pe loc.

3.După ce au ajuns la el, Seth le-a spus: “Ascultați, este Cineva în această colibă care dorește să intrați; căci cu mult înainte ca eu să fi ieșit afară, El a auzit imnul vostru de laudă.

4.De aceea, intrați în colibă, unde vă așteaptă o binecuvântare uluitoare de înaltă”.

5.Atunci, Jura l-a întrebat pe Seth: “Frate Seth, ce trebuie să înțelegem din cuvintele tale? Oare a venit la voi în timpul acestei nopți de teroare sublimul și atotputernicul Emanuel? Căci, crede-ne, noi ne-am gândit cu toții la această posibilitate atunci când furtuna de foc a încetat atât de subit.

6.Noi ne-am rugat și am invocat ajutorul lui Emanuel, pentru mântuirea noastră. Iar când această salvare a venit, atât de miraculos, primul lucru la care ne-am gândit a fost să îi mulțumim lui Emanuel.

7.Spune-ne așadar dacă așa au stat lucrurile!” La care, Seth a răspuns: “Cum au stat în realitate lucrurile, dragii mei frați, veți afla în curând, în colibă. Deocamdată, eu trebuie să mă grăbesc pentru a pregăti un mic dejun copios, astfel încât nu voi mai sta la discuții cu voi”.

8.Cei trei au fost mulțumiți de acest răspuns și au intrat în colibă, plini de respect, căzând la picioarele lui Adam și ale oaspeților acestuia.

9.Adam i-a invitat însă să se ridice și le-a spus: “Copiii mei iubiți, mă bucur enorm să vă văd aici teferi și nevătămați.

10.Am fost extrem de îngrijorat de soarta fiecăruia dintre voi în timpul acestei nopți, din cauza conflictului teribil dintre elemente, dar credința mea în ajutorul Domnului – Tatăl nostru mult iubit, cel de-a pururi sfânt, sfânt, sfânt, în suprema Lui atotputere – a fost chiar mai mare. Căci noi toți am fost supuși unei mari tentații și am fost nevoiți să trecem un test crucial. Această bătrână colibă a mea a devenit subit sălașul tuturor bestiilor și fiarelor sălbatice. Șerpi, hiene, tigri, lei, lupi, urși și tot felul de alte creaturi au umplut coliba mea, în timp ce flăcările țâșneau de pretutindeni, din pământ. Credința noastră a rămas însă fermă, astfel că în curând am putut simți cu toții efectele glorioase ale binecuvântării protectoare a lui Emanuel.

11.Mergeți însă la acela care este cunoscut sub numele de Abedam, și care este încă un străin pentru voi, căci El vă va explica totul așa cum trebuie. *Amin!*”

12.Cei trei s-au închinat în fața lui Adam și s-au îndreptat spre străin.

13.Cel mai în vârstă dintre ei, Jura, i s-a adresat primul, spunând: “Te salutăm din inimă, Abedam! Patriarhul nostru suprem, Adam, ne-a trimis la tine, spunându-ne că ne vei povesti despre această noapte furtunoasă nemiîntâlnită încă pe pământ, laudat fie Domnul nostru Emanuel! Căci iată, noi trei suntem fiii lui Adam și am trăit pe acest pământ mai mult de 800 de ani. Am fost prezenți la izgonirea din Paradis, după care am avut numeroase alte experiențe teribile și triste, dar nici una care să poată fi comparată cu aceasta.

14.Nu voi vorbi acum de toate incendiile la care am asistat vreodată, nici despre munții care încă mai fumegă și mai scot foc, sau despre zguduirile constante ale pământului, sau despre nenumăratele fulgere și trăznete, pădurile incendiate, uraganele dezlănțuite, etc.; căci tunetul rămâne același an de an, la fel ca și conflictele dintre elemente și toate fenomenele generate de acestea, care

ne înspăimântă într-o asemenea măsură simțurile. Ascultă însă, bunule om, atunci când marea cea vastă și-a ieșit din matcă, urlând și spumegând teribil, și a început să înghită munte după munte, ajungând în cele din urmă până la locuințele noastre din regiunea de miazănoapte, și forțându-ne pe noi să fugim din casele noastre în cea mai mare grabă, din cauza nenumăratelor fiare ce pluteau la suprafața apelor, unele dintre ele fiind niște monștri uriași cum nu am mai văzut vreodată, în sfârșit, când toate acestea, luptându-se unele cu altele, s-au repezit asupra noastră, iată, ele au asigurat un spectacol pe care cu siguranță nu îl vom uita prea curând.

15. Dar lucrul cel mai ciudat între toate a fost acela că toate aceste scene teribile au încetat subit, exact atunci când se părea că au ajuns la apogeu, de parcă nu ar fi existat niciodată. Marea a dat înapoi, și nu numai că s-a reîntors în vechea ei matcă, dar a dispărut atât de complet încât în urma ei nu a mai rămas nici un semn, cu excepția marilor straturi de nămol răspândit în toate direcțiile și care fusese anterior fundul ei.

16. Dacă nu ai nimic împotriva, explică-ne aceste scene nemaivăzute și nemaiîntâlnite”.

17. Abedam i-a răspuns: “Dragii Mei prieteni, asemenea evenimente sunt într-adevăr greu de înțeles de către cei adormiți spiritual, dar se dovedesc cu atât mai utile pentru trezirea spirituală.

18. Spuneți-Mi, ce spirit cu adevărat trezit, aflat la unison cu iubirea Tatălui etern și preasfânt, poate fi înspăimântat vreodată, chiar dacă întregul pământ ar fi distrus sub picioarele sale, iar marea dezlănțuită ar înghiți rămășițele sale?

19. Credeți voi că Tatăl atotputernic – a cărui voință îngrijește și controlează cu atenție miriade de sfere cerești incomparabil mai mari decât acesta, ca să nu mai vorbim de numărul inimaginabil de spirite care trăiesc pe ele – nu este capabil să își protejeze copilul care îl iubește mai presus de orice și care este iubit mai presus de orice de către El, cu ocazia dezechilibrării unui banal atom, pe care voi îl numiți ‘pământ’ sau ‘lume’?

20. Sper că veți fi de acord cu Mine că așa stau lucrurile. Întrebarea firească ce se pune acum este: ce anume a generat frica disperată? Cu alte cuvinte, de ce se tem copiii de întuneric?

21. Ascultați, motivul pentru care apare această frică este iubirea lor prea slabă față de Tatăl preasfânt. După cum le este iubirea, la fel le este și credința; o credință slabă stă la baza oricărei frici.

22. Toate evenimentele de care ați vorbit nu au prea mare importanță; singurul lucru important este modul în care arată inima voastră.

23. Dacă Eu v-aș explica chiar totul, aceasta v-ar satisface în cel mai bun caz urechile, dar nu v-ar conduce la adevărata cunoaștere a inimilor voastre. De aceea, ar fi mai bine dacă v-ați examina singuri și cu toată luciditatea propriile inimi, precum și iubirea voastră pentru Dumnezeu, și vă spun: veți învăța atunci în câteva minute mai mult decât dacă v-aș explica Eu timp de milenii.

24. Deocamdată, rămâneți și împărtășiți micul dejun cu noi, căci iată, Seth și familia lui tocmai ni-l aduce.

25. Între timp, potoliți setea voastră de cunoaștere și deveniți mai activi în inimile voastre, căci astfel, noaptea voastră furtunoasă se va transforma în curând în cel mai strălucitor și mai liniștit Sabat. Meditați și înțelegeți! *Amin!*”

MICUL DEJUN AL PATRIARHILOR ÎN DIMINEAȚA DE SABAT (9 decembrie 1841)

1. După ce li s-a adresat astfel celor trei, Abedam cel înalt i-a îndemnat să-L urmeze. El a pornit înainte, lăsându-i pe Enoh și pe Lameh să-L însoțească alături. Imediat după El urmau Abedam cel cunoscut, cu Jared la dreapta și Methuselah la stânga. În spatele acestora urmau Enos, Kenan și Mahalaleel, și abia apoi Kaeam, Jura, Bhusin și Ohorion.

2. Ajungând în fața lui Adam, s-au așezat cu toții în jurul lui Abedam, formând un cerc deschis către Adam, cerc pe care l-au închis chiar Adam și Eva.

3. Dar întrucât Seth nu fusese inclus în cerc, Abedam i-a îndemnat pe cei care-L înconjurau să-i facă loc și acestuia.

4. I-au făcut imediat loc lângă Adam; și astfel, 16 persoane, inclusiv Abedam cel înalt, au luat parte la micul dejun, format din pâine, miere și lapte. Obiceiul făcea ca pâinea și mierea să fie mâncate primele, și abia apoi laptele.

5. Au respectat cu toții acest obicei și cu această ocazie.

6. Dar de ce ne referim în atâtea detalii la acest mic dejun de Sabat? Motivul este cât se poate de evident dacă ne gândim că la acest mic dejun a luat pentru prima oară parte Tatăl Însuși, într-o formă vizibilă, printre primii oameni de pe acest pământ, punând astfel bazele primei biserici de pe pământ. La fel cum Adam și Eva pot fi priviți drept primii oameni de pe pământ, această adunare poate fi la rândul ei privită drept prima biserică a lui Iehova. Iudaismul a fost foarte ferm atașat de această biserică, și din anumite puncte de vedere, încă mai este. Există încă și astăzi, în centrul Asiei, într-o regiune formată din munți foarte înalți, nu departe de Himalaya, o mică grupare de oameni, foarte ermetică, ce continuă să trăiască în strictă conformitate cu aceste principii, înregistrate mai târziu de către copiii lui Noe pe plăcuțe de piatră, cu anumite litere picturale, a căror versiune târzie, dar deformată, au fost hieroglifile egiptene ulterioare.

7. În schimb, așa-zisa limbă sanscrită a perșilor și hindușilor nu trebuie privită ca o scriere identică; chiar și această limbă este mult mai târzie, nefiind altceva – la fel ca și hieroglifile egiptene – decât o versiune deformată, plină de erori grave, ceea ce a făcut ca serviciul divin bazat pe ea să nu fie altceva decât un păgânism abominabil.

8. Așadar, acesta este motivul pentru care acest mic dejun este menționat aici în atâtea detalii, el fiind celebrat special pentru celebrarea punerii bazelor bisericii originale, care a durat până la încheierea mării zile a națiunilor, adică circa 4000 de ani, până la ultima mare Cină, care a pus bazele Noului Testament, o Biserică nouă, a grației și compasiunii, o Biserică a vieții eterne, întru și prin Dumnezeu.

9. Ne vom limita deocamdată aici cu explicațiile istorice, și vom reveni la coliba lui Adam, pentru a vedea și asculta ce s-a mai petrecut după memorabilul mic dejun.

10. După consumarea acestuia și după ce toată lumea i-a mulțumit lui Abedam Emanuel Abba în inimile lor debordând de iubire, Cel Sublim s-a ridicat și le-a adresat celor prezenți următoarele cuvinte:

11. “Ascultați, voi, toți cei prezenți aici și care ați fost martorii nopții precedente, precum și ai zilei de ieri – exceptându-l pe Kaeam! Să nu uitați niciodată această zi și pe Acela care a fost, este și va fi, și care a venit la voi pentru a vă învăța El Însuși maniera corectă de a iubi, precum și înțelepciunea infinită ce derivă din aceasta. Nu vorbim aici de înțelepciunea lumească, care apasă mintea, dar încă și mai mult inima, ci de înțelepciunea adevărată, întru spiritul iubirii și al întregului adevăr ce derivă din aceasta, și care este viața eternă, liberă și autentică.

12. De acum înainte, veți celebra întotdeauna această masă înaintea oricărei ofrande de Sabat adusă Tatălui; căci adevăr vă spun: ofranda voastră nu va fi primită decât după ce vă veți fi recunoscut fiecare, la masa de dimineață, drept frați și surori întru iubirea Mea, și drept copii ai Unuia și Aceluiași Tată.

13. Ori de câte ori veți celebra această masă între voi, întru iubirea adevărată și pură pentru Mine, Eu voi fi printre voi, fie într-o formă vizibilă – pentru aceia ale căror inimi vor arde pururi din iubire pentru Mine, fie într-o formă invizibilă – pentru cei a căror iubire este mai caldă.

14. Da, prin iubirea Mea veți putea face orice, în timp ce fără ea nu veți putea face nimic! Căci iubirea Mea este un câmp fertil și bun, în care v-am plantat pe voi. Cei care nu îl vor lăsa pe dușman să îi scoată afară vor crește falnici și vor da rod bogat. Dar cei care nu își vor înfige rădăcinile vieții și iubirii lor suficient de ferm și de adânc în acest sol, se vor descurca foarte greu în momentul repetării tentației, atunci când dușmanul iubirii va veni și va încerca să scoată copăceii cei micuți din pământ. El îi va încerca pe toți; iar dacă va găsi vreunul slab, credeți că îl va cruța?

15. O, nu, el îl va scoate din pământul cel bun cu rădăcini cu tot și îl va lăsa să se usuce, căci rădăcinile sale nu vor mai avea la dispoziție umezeala necesară vieții, astfel încât copăcelul se va usca, iar în final va muri. Căci cine a văzut vreodată plante care să încolțească și să trăiască numai cu aer?

16. ‘Bine, dar orice plantă are nevoie și de aer pentru a trăi!’ – Îmi veți spune. Sunt de acord; dar solul este lucrul cel mai important, iar fără el, aerul este inutil.

17. Aerul poate fi asemănat cu Cuvântul divin, în timp ce iubirea din inima voastră este solul în care a fost plantat un spirit viu, învelit de un suflet viu.

18. Această sămânță a vieții eterne dinlăuntrul vostru poate folosi în mod util aerul învățaturii divine, dar numai după ce a încolțit și a făcut rădăcini puternice în solul iubirii din inima voastră, pentru Mine. Dacă acest lucru nu s-a întâmplat, spuneți-Mi și judecați singuri: oare nu va conduce atunci aerul la moarte, deși menirea sa firească ar fi fost să conducă spre viață?

19. Iată, prin urmare, Cuvântul Meu nu vă este de folos decât dacă inimile voastre sunt pline de iubire pentru Mine, și implicit pentru frații voștri; căci înțelepciunea intelectului vostru (aerul alunecos) este moartea iubirii voastre.

20. Dacă iubirea voastră – menită să hrănească spiritul – este moartă precum copăcelul smuls din pământ, de ale cărui rădăcini mai atâră doar câțiva bulgări de pământ uscat (iubirea stinsă pentru Mine), de unde vreți să-și mai extragă sămânța voastră – copacul vieții, pipernicit și uscat – hrana?

21. De aceea, acest mic dejun are menirea să fie un veșnic avertisment pentru voi, remintindu-vă să rămâneți de-a pururi ferm anorați în iubire. Atâta vreme cât veți face acest lucru, veți dispune întotdeauna de viață, și Mă veți avea de asemenea pe Mine, Cel care sunt sursa veșnică a vieții și înțelepciunii ce derivă din ea.

22. Încrustați adânc aceste cuvinte în inimile voastre și acționați întotdeauna în concordanță cu ele, căci atunci veți fi mereu vii și nu veți mai fi nevoiți să vă întrebați: ‘Unde este Tatăl?’, nici să-L strigați: ‘Vino!’, căci El va fi cu voi și înlăuntrul vostru de-a pururi. *Amin.*

23. Acum, Enoh, du-te și pregătește ofranda sacrificială, căci a sosit timpul. *Amin!*”

Capitolul 170
O EVANGHELIE A SACRIFICIULUI
(10 decembrie 1841)

1. Enoh s-a ridicat atunci cu inima plină de iubire și recunoștință, și L-a întrebat pe Abedam cel înalt:

2. “Doamne, Tată preasfânt și preaplin de iubire, oare este de acord voința Ta sfântă să-Ți aducem și aici, pe înălțimile sacre, același sacrificiu ca și ieri, în câmpie? O, Abba, îngăduie-mi să cunosc voința Ta sfântă!”

3. Iar Abedam i-a răspuns: “Enoh, de ce Mă mai întrebi, când tu știi prea bine care este sacrificiul care îmi face plăcere?”

4. Ori de câte ori primesc o ofrandă interioară, născută dintr-o inimă plină de iubire și de smerenie, orice sacrificiu este sfințit, indiferent dacă este făcut în maniera lui Abel, Seth și Enos, sau în cea de ieri, din câmpie.

5. Remarc totuși în inimile voastre un loc gol. Voi ați consacrat acest loc sacrificiului adus lui Dumnezeu, dar din cauza goliciunii lui, voi nu înțelegeți cui și de ce aduceți acest sacrificiu. Ascultați așadar această explicație: Tatăl nu dorește nici un alt sacrificiu decât acela al inimii. Pe de altă parte, Tatăl este Dumnezeu cel etern, preasfânt și atotputernic; Lui și numai Lui îi datorați sacrificiul vostru, la fel cum iubirea voastră pură este pentru Tatăl.

6. Sacrificiul consumă, distruge și ucide orice ofrandă în focul ce arde pe altar. Iată, aceasta este mărturisirea omului în fața lui Dumnezeu, prin care el îl recunoaște pe Dumnezeu, fie deschis, fie mai vag, simțind în inima sa cum este Dumnezeu și ce face El.

7. Dacă cineva se limitează însă numai la ofrandă, fără să fie ancorat în iubirea sa fermă pentru Tatăl, ofranda – care este similară lui Dumnezeu – nu ar face altceva decât să-l consume, să-l distrugă și să-l ucidă pe el, datorită faptului că el nu s-a umezit mai întâi cu apa vieții, care nu este altceva decât iubirea pură pentru Tatăl.

8. Adevăr vă spun: cel care îi aduce un sacrificiu Tatălui în inima sa, face simultan și un sacrificiu plăcut lui Dumnezeu; în schimb, cel care își face sacrificiul său numai pe altar, în fața lui Dumnezeu, crezând că astfel îi face plăcere și Tatălui, acționează dintr-o mare eroare. Căci Tatăl nu este niciodată satisfăcut de o ofrandă arsă, ci numai de ofranda vie a inimii.

9. Cum credeți că ar putea fi satisfăcut Tatăl cel viu – din care s-a născut orice formă de viață – de un sacrificiu ars și mort, sau de unul care consumă, distruge și sfârșește prin a ucide în cele din urmă respectiva ofrandă?

10. Dar dacă – după cum spuneam – ființa aduce mai întâi o ofrandă de iubire către Tatăl, în inima sa, sacrificiul ulterior va fi la rândul lui bine primit, căci prin el omul declară ce a descoperit în inima sa, și anume faptul că Tatăl este sfânt, sfânt, sfânt, fiind una cu Dumnezeu cel atotputernic, dintru eternitate. Fără ofranda inițială, arderea sacrificiului nu este decât un act grotesc în fața Mea.

11. Amintiți-vă de Cain și Abel. Cain a făcut sacrificii fără iubire, în timp ce Abel le-a făcut cu iubire. Al cui sacrificiu s-a înălțat la cer și al cui a fost coborât la loc, către pământ?

12. Fiind o oroare în ochii Tatălui, care a fost consecința sacrificiului lui Cain? Acesta l-a prins în ghearele sale pe Cain și a făcut din el ucigașul fratelui său.

13. În mod similar, sacrificiul orb îi va prinde pe mulți în ghearele sale, iar ei vor acționa precum Cain și își vor ucide nenumărați frați, atât trupește cât și din punct de vedere spiritual.

14. Dacă doriți să faceți un sacrificiu, faceți-l așa cum se cuvine și după cum v-am explicat.

15. Astăzi, el va fi săvârșit așa cum a fost făcut ieri, pe câmpie. În schimb, nu veți mai aprinde focul sacrificial din altar seara, ci la amiază, pentru ca acei copii care locuiesc departe de acest loc să poată ajunge acasă până seara.

16. De acum înainte, copiii cei mici nu vor mai lua parte la sacrificii, fiind suficient ca din fiecare colibă să participe doi bărbați și o femeie. Mai mult, venirea la celebrarea sacrificiului nu trebuie să devină o datorie pentru nimeni, căci numai iubirea pentru Tatăl trebuie să-i strângă pe oameni, și nu sacrificiul în sine.

17. Dacă cineva va veni din iubire pentru Tatăl, sacrificiul său va fi sfânt, iar el va fi întărit din punct de vedere spiritual. Dacă însă, altcineva este chemat nu din iubire, ci din obligația stabilită pentru el de către un om al legii, deși propria sa inimă se opune, sacrificiul acestuia va fi desacralizat și îl va distruge, veștejindu-i inima. Iar ceea ce îmi va oferi el Mie va fi la fel ca inima sa, o lucrare lipsită de viață, o ofrandă moartă.

18. Cele ce v-am explicat acum vor rămâne de-a pururi valabile.

19. Iar acum, mult iubitul Meu Enoh, poți să începi ce ai de făcut. Voi, ceilalți, mergeți afară și spuneți-le copiilor veniți din toate colțurile pământului ce presupune un sacrificiu. Dar să nu spuneți nimănui că Eu sunt prezent printre voi.

20. Până în momentul sacrificiului, voi, Jared, Abedam și Adam, urmați-Mă la coliba lui Jared.

Vor veni de asemenea cu noi copiii lui Seth și Eva.

21. În concluzie, haideți să facem totul corect, întru și prin iubire! *Amin!*”

Capitolul 171

ENOH PREGĂTEȘTE SACRIFICIUL

1. În continuare, Enoh a trecut la treabă, plasând lemnele cele mai curate de cedru pe altar, încrucișate, rugându-se în permanență.

2. În timp ce își vedea de treabă, câțiva oameni din regiunea de miazăzi au venit la el și l-au întrebat de ce așează deja lemnele pe altar, când obiceiul cerea ca ele să fie așezate numai seara.

3. Enoh le-a răspuns tot printr-o întrebare: “De ce sunteți îngrijorați? Credeți că fac acest lucru în mod arbitrar?”

4. Sau a devenit acțiunea mea o minciună pentru voi numai pentru faptul că nu o înțelegeți?

5. O, da, multe lucruri par mincinoase în ochii celui orb; căci orice i-ai spune acestuia, cuvintele tale nu reprezintă altceva decât o minciună atâta vreme cât el este orb.

6. La ce-i folosește orbului lumina strălucitoare a soarelui? De ce s-ar chinui cineva să-i explice strălucirea acestei lumini, miștindu-l astfel? Căci pentru cel orb, soarele este negru, și el se încăpățânează să creadă asta. De aceea, un soare strălucitor trebuie să fie o minciună pentru el, căci dacă adaugi un corp străin la comoara cuiva, ce reprezintă acesta față de propria sa comoară? Nimic altceva decât o minciună, căci el nu este precum comoara sa, ci doar un corp străin, care practic nici nu există pentru acela care nu recunoaște decât semnele caracteristice ale comorii sale.

7. De aceea, mă întrebați degeaba, căci astăzi eu sunt mai puțin înclinat ca oricând să vă mint. Pentru cel care aparține adevărului, întreaga falsitate s-a scufundat în nimicnicia eternă; în schimb,

ce semnificație ar putea avea adevărul autentic divin pentru acela a cărui inimă este încă plină de falsitate, pe care el o confundă cu adevărul? El nu ar putea semnifica nimic altceva decât o minciună.

8.Ce înseamnă lumina interioară a spiritului pentru acela care caută lumina lumească? Nimic altceva decât o minciună, o beznă absolută. Cum ar putea fi altfel, de vreme ce acea lumină bate mult mai departe decât poate ajunge privirea respectivei ființe?

9.De aceea, vă rog să mă lăsați în pace! Voi nu puteți înțelege deocamdată cărările Domnului, căci această noapte v-a întunecat inimile, astfel încât voi nu mai puteți să vă dați seama că iubirea adevărată pentru Dumnezeu nu depinde de nici o regulă, fiind complet liberă, la fel ca și ofranda pe care i-o aduce ea. Dacă vă iubiți soțiile liber, și nu doar la anumite ore sau în funcție de anumite reguli, de ce ar trebui să vă măsurați iubirea față de Dumnezeu?

10.Așadar, mergeți și meditați mai bine la cele spuse de mine! *Amin!*”

(11 decembrie 1841)

11.După ce Enoh a rezolvat cu curiozitatea celor de la miazăzi în această manieră – extrem de potrivită pentru nivelul lor de înțelegere – aceștia au început să mormăie în barbă, fiind extrem de enervați de modul în care fuseseră tratați de Enoh, căci – ziceau ei – nu puseseră întrebarea cu rea intenție.

12.Unul dintre ei le-a spus celorlalți: “Ascultați, fraților, eu îl cunosc suficient de bine pe Enoh, și din câte mi-am dat seama încă de ieri, privind de la distanță, bănuiesc că patriarhii i-au încredințat lui sarcina de a realiza sacrificiul. Având în vedere că el s-a comportat și a vorbit întotdeauna ciudat, eu cred că la fel de ciudat va proceda și acum.

13.Păreră mea fermă este însă că vechiul obicei devoțional – așa cum ni l-a lăsat moștenire Abel, și despre care este cert că îi este plăcut lui Dumnezeu – nu ar trebui lăsat cu atâta ușurință la discreția unui singur individ, iar dacă ar fi să se hotărăscă o schimbare, aceasta ar trebui stabilită de întreaga adunare a copiilor. Căci nu suntem noi cu toții egali, în calitatea noastră de oameni?

14.Dacă este să ne dăm aprobarea asupra corectitudinii unui sacrificiu, acesta ar trebui să respecte și sfatul nostru. De vreme ce noi ne opunem însă lui, este limpede că el nu este valabil pentru noi.

15.Cum am putea noi să acceptăm acest lucru, și de ce am face-o, ținând cont că anterior, noi am fost întotdeauna consultați în chestiunile pur divine?

16.De aceea, eu zic ca Sethlahem, cel mai în vârstă și mai experimentat dintre noi, să meargă din nou la Enoh și să-l întrebe cu toată fermitatea ce înseamnă această amplasare a lemnului pe altar, la ora aceasta”.

17.Sethlahem i-a răspuns însă celui supărat: “Ascultă, nu-mi place deloc ideea ta; căci ieri am avut prilejul să-l văd pe Enoh într-o postură cu totul extraordinară.

18.L-am văzut înzestrat cu o putere atât de mare, încât dacă mă gândesc bine, chiar și cum mă trec fiori pe șira spinării.

19.Această noapte a fost îngrozitoare. Elementele urlau teribil, după cum știți prea bine, astfel încât noi am fugit cu toții spre înălțimi, unde am căzut cu fața la pământul care se cutremura, în timp ce furtuna continua dezlănțuită. Dar oricât de mare ar fi fost teama mea, nu puteam să-mi scot din inimă ceea ce am văzut și am descoperit ieri în privința lui Enoh.

20.Vă mai amintiți cred cazul acela în care câțiva dintre noi au simțit nevoia să coboare în ținuturile de jos – mă aflam de altfel și eu printre ei – dar un tigru s-a așezat în fața noastră și ne-a împiedicat să avansăm, demonstrându-și puterea prin uciderea unui taur uriaș.

21.Ei bine, același tigru, pe care l-am recunoscut perfect, i se supunea ieri lui Enoh precum un miel, ascultând de fiecare semn al acestuia. Nu numai că uriașa fiară i se supunea întru totul lui

Enoh, dar – lucru nemaiauzit – ea a început să vorbească, adresându-ne nouă, tuturor, cuvinte pline de înțelepciune.

22.Voi nu ați observat toate acestea, căci zăceați la pământ, în apropiere de colibe voastre, la o distanță considerabilă. Eu mă aflam însă chiar în față, și credeți-mă, nu voi putea uita vreodată ce am văzut și ce am auzit.

23.După cum vă imaginați, am fost foarte impresionat de Enoh, și cu prima ocazie, am încercat să vorbesc cu el.

24.Dar atunci când mi-am exprimat dorința de a deveni discipolul său, el mi-a spus o parabolă referitoare la contemplarea unui lanț muntos aflat la distanță, explicându-mi diferența într-o manieră atât de grafică, încât prin comparație cu înțelepciunea lui, m-am simțit de parcă abia aș fi părăsit pântecul mamei mele.

25.Și din câte mi-am dat seama, toți patriarhii – inclusiv Adam – ascultau întru totul de cuvântul lui.

26.Ținând cont de toate acestea, eu unul vă spun: dacă cineva dorește, după modul în care a tratat el curiozitatea noastră nepotrivită, să-i mai pună o întrebare, încă și mai nepotrivită, nu are decât, dar acela nu voi fi eu!

27.De altfel, sunt convins că oricare dintre voi ar încerca aceasta, o bătălie cu el ar fi cel mai ridicol lucru cu puțință, precum aceea dintre un leu și un șoarece. Nu cred că trebuie să fii un mare profet pentru a-ți da seama în avans cine va fi victorios.

28.Dacă totuși doriți să îi puneți întrebarea voastră fermă, eu unul vă doresc noroc și cât mai multă lumină. Aș mai dori să adaug totuși un lucru înainte de aceasta, și anume, că nu trebuie să glumești cu cei care se află aproape de Dumnezeu. În loc să-i chestionăm în mod penibil, mai bine le-am observa acțiunile, căci cărările marelui Dumnezeu sunt de nepătruns pentru noi, iar hotărârile Sale sunt insondabile.

29.Gândiți-vă bine la aceste cuvinte înainte de a îndrăzni să faceți vreun pas mai departe!”

30.Auzind cuvintele lui Sethlahem, grupul celor supărați a renunțat la planul său și a urmat sfatul înțelept al acestuia.

31.Ascultând de o inspirație lăuntrică, Enoh l-a chemat însă la el pe Sethlahem și i-a spus:

32.“Sethlahem, doresc să te laud! Iată, ai acționat acum în spiritul adevărului, întărindu-i pe cei slabi, care fără ajutorul tău, ar fi căzut într-un abis fără fund, căci în orbirea lor, ei nu pot vedea pe ce calcă.

33.De acum înainte nu mă vei mai părăsi, până când nu vei vedea și tu ceea ce ochii tăi muritori nu au văzut încă, iar urechile tale muritoare nu au auzit încă.

34.Oare nu ți se pare ciudat să vezi această zi atât de splendidă, după o noapte atât de îngrozitoare?

35.Iar dacă ai fost atent la furtună și ai văzut cât de brusc a luat ea sfârșit, spune-mi, acest lucru nu ți s-a părut la fel de ciudat?”

36.Sethlahem i-a răspuns: “O, Enoh, cine nu a observat toate acestea? Dar la ce ne folosește nouă, celor ca mine, această simplă observație? Căci eu nu înțeleg nimic din tot ce se întâmplă, fiind nevoit să-mi spun singur, drept consolare:

37.‘Domnul Iehova știe mai bine de ce se petrece cutare sau cutare. Iar cei care sunt mai apropiați de Iehova decât mine vor ști cum să afle mai multe; îi mulțumesc oricum lui Dumnezeu pentru pacea pe care mi-a dăruit-o și care îmi oferă o satisfacție deplină.

38.Ce zici, dragă Enoh? Nu am dreptate?”

39.Enoh i-a răspuns: “O, Sethlahem, solul tău este foarte bun. Dacă sămânța va cădea pe acest sol, ea va aduce un rod de o mie de ori mai bogat.

40. Ascultă, astăzi vei vedea un străin în mijlocul nostru. Du-te la Acesta, iar El îți va spune cu un singur cuvânt mai multe decât aş putea-o face eu în o mie de ani. Da, adevăr îți spun, El te va trezi mereu și mereu.

41. Deocamdată nu-ți pot spune mai multe, căci îl văd apropiindu-se deja!”

Capitolul 172

DESPRE NATURA INTERVENȚIEI

(13 decembrie 1841)

1. Enoh a tăcut apoi, la fel ca Sethlahem, așteptând sosirea Celui Preaînalt.

2. Ei nu au avut mult de așteptat, căci într-o singură clipă, El se afla deja printre ei, însoțit de Jared și Abedam. Între timp, Adam, Eva și ceilalți copii ai lui Seth primiseră dispoziție să plece la înălțimea de dimineață – deja cunoscută nouă – unde trebuiau să-L aștepte fericiți pe El și pe ceilalți, pe care îi știm, din coliba lui Adam.

3. După ce a ajuns la Enoh, lângă altarul sacrificial, Abedam cel înalt l-a întrebat imediat pe acesta: “Dragă Enoh, am auzit niște mormăieli în inimile câtorva oameni din regiunea de miazăzi. Sethlahem i-a potolit într-o oarecare măsură, dar acum inimile lor strigă încă și mai pline de răutate, fiind demne de toată mila.

4. Cum crezi că ar trebui să procedăm față de ei?”

5. Enoh i-a răspuns: “O, Abba, Tu mi-ai răspuns deja în inima mea. Facă-se voia Ta sfântă, căci acest lucru va fi cel mai bun cu putință pentru ei”.

6. Iar Abedam i-a spus lui Enoh: “Iată, Enoh, de dragul lor i-am permis azi-noapte furtunii să se dezlănțuie, pentru a le umili inimile orgolioase. Dar ai putut vedea cu proprii tăi ochi și auzi cu propriile tale urechi cât de reduse au fost efectele asupra lor.

7. Oare nu ar fi mai bine ca asemenea oameni să nu existe deloc?”

8. Un altul i-ar fi lăsat poate să fie înghițiți de pământ, astfel încât respirația lor să nu mai polueze acest loc sfânt.

9. Ei, ce crezi, ar fi corect ca ei să primească în funcție de ceea ce merită inimile lor?”

10. Enoh i-a răspuns din nou lui Abedam: “Doamne, Tu ești plin de iubire și de compasiune, voia Ta este de-a pururi sacră, iar grația Ta nelimitată. Tu nu ai nevoie să fii implorat pentru a-Ți acorda grația cuiva, dar ne oferi nouă oportunități de a ne examina inimile, pentru a vedea câtă iubire față de aproape și de frații noștri sălășluiește în ele, și cât de mult am reușit noi să devenim la fel ca Tine, prin compasiunea noastră.

11. Iată, întrucât eu recunosc – prin grația și compasiunea Ta infinită – că iubirea și compasiunea mea pentru frații mei nu sunt altceva decât iubirea și compasiunea Ta, o scânteie firavă din focul iubirii Tale nesfârșite și infinit de sacre, eu vin la Tine și mărturisesc în fața Ta că nimic nu-mi aparține, că totul este al Tău, – iubirea mea este iubirea Ta dinlăuntrul meu, iar compasiunea mea este compasiunea Ta dinlăuntrul meu. Pentru toate acestea, o, Abba, lăudat fie de-a pururi Numele Tău glorios și sublim!

12. O, Abba, ori de câte ori simt o stare de compasiune față de cineva, înțeleg simultan cât de târzie este această stare prin comparație cu compasiunea Ta.

13.Unde s-ar afla sărmanul orb dacă ar fi să aștepte ca eu să-i vin în ajutor cu compasiunea mea, dacă nu i-ai fi arătat Tu grația Ta cu mult timp înainte?

14.Da, eu îți pot cere să ai milă de cel slab și orb. Dar atunci când îți cer acest lucru, o, Abba, nu o fac pentru a Te convinge, ci numai pentru a-Ți atrage privirea și grația către inima mea, în clipa în care îți aduc o sărmană ofrandă, din propria Ta comoară, dăruită deopotrivă tuturor fraților mei.

15.Adaug acum ceea ce spun mereu și în orice împrejurare: o, Abba, făcă-se voia Ta! Și Te implor, acceptă – în marea Ta grație – ceea ce îți oferă inima mea sub forma iubirii și compasiunii față de frații mei, o ofrandă derizorie prin comparație cu iubirea și grația Ta infinite, – acceptă-le ca și cum ar însemna ceva în fața Ta, pentru ca dacă îți vei revărsa grația asupra cuiva într-o manieră suficient de obiectivă pentru a ne putea da seama de ea chiar și noi, cei orbi, să mă pot bucura și eu împreună cu aceia asupra cărora Ți-ai revărsat grația în mod vizibil.

16.O, Abba, primește – în marea Ta grație – această confesiune a mea, și ai răbdare cu prostia mea. Făcă-se voia Ta sfântă acum și de-a pururi! *Amin!*”

17.Abedam l-a privit pe Enoh cu multă iubire și i-a spus:

18.“Dragă Enoh, cuvintele tale au fost perfect adevărate, ilustrându-ți cu exactitate inima și cât de multă înțelepciune a iubirii sălășluiește în ea. Dar pentru a te ajuta să înțelegi mai clar în ce constă intervenția, potrivit ordinii divine, îți voi spune următoarele:

19.Dacă vezi vreun frate sărman sau vreo soră sărmană, indiferent în ce sens, fie din punct de vedere fizic, datorită slăbiciunii sau incapacității de a-și utiliza un simț sau altul, fie din punct de vedere al inimii sale, săraci în iubire, săraci în energia de a acționa, săraci în voință, săraci în viziunea interioară, săraci din punct de vedere intelectual, ori complet sărăciți spiritual, și dacă le arăți compasiune, născută din iubirea inimii tale față de Mine, și implicit față de fratele sau sora ta, atunci compasiunea ta este perfectă. Căci ea ilustrează deja primirea mării Mele grații, la fel ca vântul care suflă prin pădure, deplasând frunzișul arborilor, care generează la rândul lui curenți de aer, ce sunt din nou absorbiți de marele vânt general, ca și cum ar avea vreo semnificație prin comparație cu el.

20.Ai observat probabil că atunci când suflă vântul, el deplasează de asemenea și frunzele uscate, care fiind complet moarte și rigide, sunt imediat smulse de pe ramurile lor și cad pe pământul cel mort. Și chiar dacă vântul puternic le mai spulberă o vreme, ele sfârșesc tot prin a fi înghițite de pământ, unde le așteaptă degradarea și anihilarea.

21.Acesta este destinul unei frunze, dar nu și acela al unui om. Vai lui dacă s-a uscat pe arborele vieții; adevăr îți spun, el nu va scăpa distrugerii.

22.Ceea ce am vrut să-ți demonstrez prin comparația Mea a fost faptul că numai ceea ce este viu poate fi deplasat (prin transformare) către compasiunea cea vie de către marea Mea grație. Astfel, compasiunea lui este absorbită de Mine ca și cum ar avea cu adevărat importanță. La fel cum vântul absoarbe curenții produși de frunzișul pus în mișcare tot de el, purtându-i mai departe, către alte frunze, la fel stau lucrurile și cu compasiunea oamenilor către semenii lor. De aceea, un frate trebuie să facă tot ce poate pentru frații săi, din iubirea sa vie, da, vie prin și întru Mine, iar Eu voi privi cu grație la acțiunea și la intervenția sa, ca și cum ar însemna ceva pentru Mine.

23.Iată, dacă vântul suflă astfel, el îți ia cu el respirația, ca și cum aceasta ar avea vreo importanță. Crezi însă că respirația ta poate întări cu adevărat vântul, schimbându-i eventual direcția?

24.O, crede-Mă, nici chiar respirația tuturor oamenilor la un loc nu ar putea face acest lucru. Căci nici o ființă umană nu știe de unde vine vântul, nici unde se duce, deși el vă permite să vă dați seama care este direcția lui. Dacă veți sufla în acea direcție, vântul va absorbi suflul vostru și îl va purta mai departe, dar dacă suflați intenționat împotriva lui, suflul vostru va fi respins și vă va izbi în propria voastră față, distrugându-vă până la urmă.

25.În mod similar, dacă vărsați lacrimile voastre pline de compasiune într-un pârau, acestea se amestecă cu apa pâraului, fiind purtate apoi către marea compasiunii. Dar dacă cineva se va trezi plângând alături de pârau, iar lacrimile sale vor cădea în nisipul uscat de pe malul acestuia, ar ajunge oare și aceste lacrimi în marea compasiunii?

26..Ascultă, dacă cineva crede că Mă poate emoționa pe Mine prin intervenția sa care îmi invocă grația, oare nu este el chiar mai stupid decât acela care crede că dacă a vărsat o lacrimă, marea însăși trebuie să vină și să i-o absoarbă, uitând cum arată marea și faptul că orice pâraiaș se îndreaptă – oricum – către ea?

27.În schimb, cel care îmi permite Mie să-l emoționez, va manifesta compasiunea corectă, iar lacrimile sale vor cădea în mod firesc direct în mare.

28.În fond, cine Mi s-a rugat Mie, implorându-Mă să vă creez, pe vremea când nu exista nimeni în afara Mea? Credeți voi oare că de atunci am devenit mai dur și mai lipsit de iubire, astfel încât propriile ființe create de Mine să vină și să intervină pe lângă Mine, stârnindu-Mi compasiunea?

29.O, vă asigur că nu este cazul; ceea ce este însă necesar este ca propriii Mei copii să Mă lase pe Mine să le înmoi inimile, pentru ca ei să Mă primească pe Mine cu toată iubirea, să observe apoi direcția mării Mele compasiuni, după care să se unească activ cu Mine întru această grație. Iată, aceasta este voința Mea!

30.Atunci când te-am întrebât mai devreme ce ar trebui făcut cu cei revoltați, tu ai răspuns corect, căci te-ai deschis în fața Mea și te-ai lăsat emoționat de Mine. La fel, pe viitor, toți oamenii ar trebui să manifeste o compasiune corectă față de toți semenii lor mai sărmani decât ei, căci întru iubirea Mea, fiecare este fratele celorlalți. Dar dacă Eu voi dori să-l trezesc pe cel mort, cine Mi se poate opune, cerându-Mi să n-o fac?

31.Și încă ceva, Enoh, tu nu ai înțeles pe deplin întrebarea Mea, căci acești rebeli trebuie să fie mai întâi înghițiți de pământul adevăratei umilințe, înainte de a putea reînvia.

32.Acesta este motivul pentru care am dorit să îți dau această lecție. Iar acum, să-i lăsăm pe rebeli să se apropie. *Amin!*”

Capitolul 173

CEI ȘAPTE REBELI DIN REGIUNEA DE MIAZĂZI ÎȘI BAT JOC DE SETHLAHEM

(15 decembrie 1841)

1.Auzind cuvintele lui Abedam cel înalt, Sethlahem a început să bănuiască faptul că asistă la ceva deosebit de mareț. Inima sa ardea, și o intuiție interioară îi spunea: “Nici un om nu ar putea vorbi precum acest străin. Cred că se ascunde ceva extraordinar în spatele lui”.

2.Ghidat și influențat într-o mare măsură de această intuiție interioară, Sethlahem a pășit în fața lui Abedam cel înalt, cu cea mai mare umilință, și l-a întrebât:

3.“Sublimule străin, plin de o înțelepciune divină, și după câte îmi dau seama, și de o putere divină, vrei să accepți acest mic serviciu din partea mea, și anume de a mă duce să îți aduc pe *aceia* care murmură împotriva aranjamentelor făcute de Iehova, fără să-și dea seama că Dumnezeu cel etern și preasfânt a prevăzut încă de la începutul eternității ce s-a petrecut vreodată, ce se petrece și

ce urmează să se petreacă, impunându-și propria voință într-o anumită măsură, chiar și în ceea ce îi privește pe oamenii cei liberi?

4. Din câte îmi dau seama după cele ce mi-a spus Enoh în legătură cu tine și după ce am auzit discuția ta cu Enoh de adineaori, sunt convins că un singur cuvânt din partea ta adresat acestor rebeli ar contribui mai mult la transformarea lor benefică decât o mie de cuvinte ale mele.

5. Aceștia șapte sunt de departe cei mai încăpățânați din întreaga regiune de miazăzi.

6. Într-adevăr, eu cred că nimic rău nu trebuie să li se întâmple, dar ei trebuie totuși transformați în bine, da, cu siguranță este necesar acest lucru.

7. Dacă ești de acord, voi pleca numaidecât la ei!” – Iar Abedam cel înalt i-a răspuns:

8. “Sethlahem, adevăr îți spun, dacă ai fi înțeles Cuvântul Meu, ți-ai fi dat seama că Mă pot descurca perfect și fără tine.

9. Totuși, de vreme ce Eu nu sunt altceva decât un străin pentru tine, poți să mergi și să faci ceea ce dorești să faci.

10. Dacă totuși, cei șapte rebeli nu vor dori să te urmeze, poți să te întorci în mijlocul nostru, chiar dacă nu ai realizat nimic. *Amin!*”

11. Sethlahem a pornit imediat către cei șapte rebeli, care stăteau la circa 50 de pași mai încolo. Ajuns acolo, unul dintre ei l-a întrebat, bătându-și joc de el:

12. “Ei, cu ce măsură ai devenit mai înțelept?”

13. Ți-a adus Enoh mai multă lumină în legătură cu parabola de ieri, pe care nu ai înțeles-o? Sau poate ți-a făcut cunoștință cu un alt tigru vorbitor?

14. Da, da, cu oameni ca tine, întotdeauna este necesară vreo fiară vorbitoare care să devină un predicator al înțelepciunii, căci cuvintele noastre nu sunt suficient de bune pentru alde voi!

15. Ascultă, Sethlahem, păcat că acest Enoh atât de ciudat nu a fost cu noi în timpul nopții precedente, când câteva sute de tigri și alte fiare de toate felurile ne-au onorat cu prezența lor. Imaginează-ți câte lucruri interesante ai fi putut învăța de la acești înțelepți cu coada lungă dacă Enoh i-ar fi făcut să vorbească!

16. Într-adevăr, nebunia ta a ajuns cam prea departe! Auzi, un tigru vorbitor!

17. Dacă lucrurile vor continua astfel, la anul o să auzi vorbind chiar iarba, dacă nu cumva și pietrele, sau chiar marea.

18. Iar în celălalt an, dacă vei crede cu fermitate – știu că acesta este *motto*-ul tău – fiecare picătură de ploaie ce va cădea din cer îți va spune: ‘Bună dimineața, înțeleptule Sethlahem! Cum ai dormit azi-noapte?’

19. Abia atunci te vei trezi probabil și îți vei destupa urechile suficient de mult, după care îți vei deschide gura chiar mai larg decât își deschide tigrul fălcile atunci când înghite un taur, pentru a spune: ‘Ce se întâmplă?’

20. Sethlahem, tot nu îți dai seama de nebunia visurilor tale legate de înțelepciune?

21. Ascultă, dacă din timpuri imemorabile, potrivit mărturiei lui Adam, care continuă să trăiască și merită să fie crezut, căci el este tatăl nostru, al tuturor – presupunând că el este într-adevăr primul om de pe acest pământ, care este totuși puțin prea mare pentru a fi fost creat pentru *un singur* om –, există toate aceste obiceiuri străvechi și pioase, de ce crezi tu că ele ar trebui schimbate, cu atât mai mult cu cât pentru cei cu adevărat înțelepți această ceremonie străveche nici nu contează, mai puțin poate pentru a respecta venerabila tradiție istorică? Dacă ar fi să anulăm această tradiție, spune-mi, la ce le-ar mai folosi acest joc de copii oamenilor care gândesc?

22. Tu – care ești totuși un înțelept – chiar poți crede că Dumnezeu își poate găsi vreo plăcere în faptul că noi aprindem câteva vreascuri în onoarea Lui, după care ne holbăm la o oaie măcelărită cum se consumă la foc mic, cu ochi poate chiar mai îndobitociți decât cei ai oii înseși?

23. Într-adevăr, o concepție atât de aberantă despre Divinitate, pentru a Cărei mărturie, milioane de stele și de sori ard pe cer ca o ofrandă perpetuă, nu îi face deloc cinste sufletului uman.

24. Dacă ți-a mai rămas vreo scânteie de înțelepciune, oricât de mică, spune-mi, Sethlahem, dacă nu am dreptate, în cazul – desigur – în care vreun înțelept îmblănit nu ți-a șoptit cumva o învățătură diferită de a mea. Căci noi știm prea bine de ce este în stare o asemenea fiară mâncătoare de tauri.

25. Dacă vrei și crezi că ești în stare, vorbește! Sau poate că nu-ți poți deschide gura suficient de larg?

26. Ascultă, urechile noastre nu trebuie gădilate mai întâi de răgetul unui tigru pentru a auzi marea înțelepciune a lui Enoh, pentru urechile noastre umane fiind de-a dreptul suficientă o voce umană obișnuită. Așadar, poți să-ți deschizi acum marea ta gură. *Amin!*”

27. Vă puteți imagina cu ușurință ce a simțit sârmanul Sethlahem în timpul acestui discurs acid, îndeosebi dacă veți ține seama că el dorea să se laude puțin, fiind încă destul de mândru de experiențele sale. Pe de altă parte, fusese atât de impresionat de cuvintele lui Enoh și ale străinului, încât se aștepta tot timpul ca pământul să se deschidă și să-i înghită pe cei șapte blasfemiatori.

28. De aceea, el a fost incapabil să rostească un singur cuvânt de răspuns, întorcându-se extrem de umilit la locul unde îl așteptau străinul și Enoh.

Capitolul 174

O EVANGHELIE PENTRU CEI OFENSAȚI

(16 decembrie 1841)

1. Ajuns din nou în fața altarului sacrificial, în mijlocul lui Abedam, Enoh, Jared și Abedam cel cunoscut, Sethlahem a respirat adânc și a dorit să își relateze pe larg sentimentele rănite în timpul insultelor primite.

2. Dar Abedam cel înalt i-a luat-o înainte și l-a întrebat, ca și cum nu ar fi știut ce s-a petrecut: “Sethlahem, unde sunt cei șapte?”

3. Văd că ești singur. Cum se face că ai dat greș în serviciul pe care intenționei să ni-l aduci?

4. În loc să-i aduci pe cei șapte, tu te-ai întors singur și cu inima ofensată, plină de gânduri amare.

5. Ce să fac Eu acum cu tine? Dar îți spun: dacă dorești să te răzbuni pe cei șapte frați ai tăi, scrie vinovăția lor pe nisip. Dacă cineva îți dorește răul în inima lui, binecuvântează-l ca și cum ar fi primul tău născut; căci numai astfel vei fi un adevărat copil nemuritor al Iubirii eterne, plin de grație, de iubire și de întreaga înțelepciune ce derivă din aceasta.

6. Ascultă, la ce-ți folosește mintea gânditoare dacă îți lipsește iubirea? Adevăr îți spun: la nimic, căci vei colinda de-a pururi prin întuneric. Chiar dacă vei contempla timp de o mie de ani munții aflați la distanță, gândindu-te la ei până când gândurile tale încinse ar putea găuri o piatră, spune-Mi, crezi că ți s-ar revela vreun pic natura lor?

7. Eu unul nu cred! Dacă în schimb, în loc să îți lași inima să amortească, gândindu-te aiurea la marile enigme aflate la distanță, ți-ai chema câțiva tovarăși, care doresc la fel de mult ca și tine să înțeleagă, și ați porni cu toții într-o călătorie până acolo, ce crezi că s-ar întâmpla? Și odată ajunși acolo, oare nu ați găsi realitatea de o sută de mii de ori mai bogată decât în reprezentările false ale gândurilor tale?

8.Oare nu îți va revela mai mult fiecare privire directă – lipsită de gânduri – la fața locului, decât ar reuși aici gândurile tale așa-zis profunde în o mie de ani?

9.Cred că înțelegi acum ce avantaj considerabil are iubirea în fața oricărei înțelepciuni mentale.

10.Cel care dispune de iubire, adică de iubirea pură pentru Dumnezeu, Tatăl tuturor oamenilor și Creatorul tuturor lucrurilor, din care se naște iubirea justă și pură pentru frații și surorile sale, dispune de tot și de toate. El dispune de viața eternă și de o înțelepciune clară, sacră, prin nimic asemănătoare cu înțelepciunea mentală și întunecată a lumii, care este absolut inutilă, singurul ei rol fiind acela de a maturiza gradat oamenii vii în vederea morții, către care îi și conduce în cele din urmă.

11.Dacă însă dorești să atingi înțelepciunea adevărată și vie prin intermediul iubirii, inima ta trebuie să se golească de orice resentiment față de frații tăi, precum și de întreaga sa înțelepciune mentală. În caz contrar, vei continua să rătăcești de-a pururi prin beznă, fiind incapabil să distingi dacă te afli în fața unui om sau a lui Dumnezeu Însuși, cel etern și atotputernic, situație în care te afli chiar acum.

12.De aceea, mai întâi meditează asupra acestor cuvinte în inima ta. Iartă-ți frații, oricât de rău te-ar fi tratat, după care îți voi ierta și Eu nebunia și te voi pregăti în vederea vieții eterne.

13.Dacă te supără atât de tare faptul că frații tăi gândesc și vorbesc diferit de tine, de ce nu ții seama și de faptul că gândurile tale diferite de ale lor îi exasperează pe cei șapte, în timp ce ei nu au de-a face decât cu tine, care ești unul?

14Iată, la lovitură de răspunzi cu altă lovitură

Cine va câștiga vreodată?

Dar dacă ești în armonie

Iar inima ți-e plină de iubire,

Ai obținut deja un mic câștig.

Și chiar de-acesta ți se pare mic,

Eu sunt mult mai aproape atunci de tine;

Și oare nu este acesta un câștig?

15.De aceea, du-te din nou la frații tăi, cere-le iertare și câștigă-le inimile, iar atunci îți va fi ușor să îi aduci aici și să-i câștigi în vederea vieții eterne.

16.Nu îl vei câștiga niciodată pe cel sfidător cu o contra-sfidare, nici chiar dacă este vorba de propriul tău copil. Căci după cum ți-a revelat deja înțelepciunea ta, două forțe de același fel nu pot deveni niciodată una. Fiecare dintre ele se va lupta cu cealaltă și va încerca să o distrugă. De aceea, două pietre nu pot ocupa simultan locul uneia singure.

17.Vezi, nu este oare aceasta chiar propria ta teorie? Iar Eu îți confirm că această teorie este corectă și adevărată.

18.Nu ai observat chiar tu cum piatra mai slabă cedează și îi lasă locul ei celei mai puternice? Atunci, care dintre ele o urmează pe cealaltă, devenind în final conducătoarea ei și chiar fundamentul însuși al acesteia?

19.Cu siguranță, nu cea mai puternică, care a împins-o pe cea slabă de la locul ei, ci cea slabă, care i-a făcut loc celei puternice. Iată, aceasta este o altă formulă a înțelepciunii!

20.Du-te așadar la frații tăi și acționează potrivit acestei formule, căci astfel vei deveni conducătorul și maestrul lor, datorită înclinațiilor mai bune ale inimii tale. *Amin!*”

SETHLAHEM ȘI CEI ȘAPTE REBELI

1. Sethlahem era cât pe-acți să pună o nouă întrebare, dar Abedam i-a luat-o din nou înainte și i-a spus:

2. “Sethlahem, tu nu ești încă pur, căci o mare îndoială îți apasă încă inima și te orbește, astfel încât tu nu vrei și nu poți să-Mi înțelegi cuvintele.

3. Ce contează dacă ceea ce gândesc frații tăi este adevărat sau fals? În fond, nici tu nu ai vreo dovadă care să autentifice dacă înțelepciunea ta este adevărată.

4. Ce este mai bine: să dorești să învingi ceva greșit cu altceva greșit, sau să recunoști lipsa de valoare a propriei greșeli și să nu te mai opui greșelii fratelui tău, de dragul iubirii și al armoniei? În cazul din urmă, fratele care te iubește te va urma cu dragă inimă – în virtutea propriei sale iubiri – atunci când tu vei primi o lumină adevărată.

5. Dar dacă tu persisti cu încăpățănare în greșeala ta și te opui fratelui tău, lucru care îl enervează pe acesta, te va mai urma el dacă tu primești lumina cea adevărată?

6. Ascultă, iubirea este începutul oricărei înțelepciuni, dar umilința este o pârgie puternică a iubirii, precum și a înțelepciunii. Adevăr îți spun: atunci când ești umil, nimeni nu va încerca vreodată să te combată, căci dacă insistentul constată că tu nu opui rezistență, el își va înceta curând agresiunea, – iar ceea ce se află înlăuntrul tău nu poate contesta nimeni. Astfel, umilința este cea mai bună protecție a înțelepciunii, ca să nu mai vorbim că este cea mai bună școală pentru învățarea aceluia înțelepciuni al cărei sâmbure este iubirea.

7. Opusul acestei umilințe este orgoliul, așa cum propria ta experiență ar fi trebuit să te învețe până acum.

8. Așadar, du-te și împacă-te mai întâi cu frații tăi, iar apoi condu-i la Mine, după care vom vedea care parte a erorii este mai importantă. Încearcă să înțelegi! *Amin!*”

(18 decembrie 1841)

9. După acest discurs, în inima lui Sethlahem au început să răsară zorii, iar el nu a mai îndrăznit să pună alte întrebări, ci s-a închinat adânc în fața lui Abedam, după care a pornit pe loc către cei șapte frați ai săi.

10. El a ajuns la ei într-o stare de profundă emoție, și deși dorea să le vorbească pe loc, s-a trezit că este incapabil să o facă. Căci recunoașterea Celui care îi dăduse acele lecții atât de importante l-a cutremurat atât de tare, încât nu mai putea rosti nici un cuvânt.

11. După ce și-a petrecut o vreme printre frații săi, într-o stare apropiată de prostrație, aceștia au început să se îngrijoreze pentru el, căci îl respectau cu toții pentru marea lui înțelepciune, atâta vreme cât nu venea cu lucruri prea noi. De regulă, el trebuia să fie de acord cu ei în legătură cu vechea tradiție, despre care putea profeta oricât voia, caz în care găsea în ei cei mai atenți ascultători. Dacă însă dorea să le vorbească despre ceva nou, ei refuzau să îl mai asculte, ba chiar îi spuneau să tacă.

12. De această dată însă, văzând că tace atâta vreme, ei i-au permis pentru întâia oară să le vorbească despre ceva nou, fiind limpede că el nu dorea să mai respecte vechea tradiție. Mai mult chiar, vorbitorul de dinainte, care i se adresase cu atâta maliție, a fost nevoit să admită că i-a părut rău că i-a vorbit așa cum a făcut-o.

13. Și astfel, inima lui Sethlahem s-a simțit ușurată, plămâniilor săi au început să respire mai ușor, iar el s-a simțit din nou în stare să vorbească. Și într-adevăr, li s-a adresat astfel:

14. “Dragii mei frați, îngăduiți-mi să vă vorbesc numai o singură dată! Nu doresc să vă impun nimic cu forța, și fiecare poate să-și păstreze părerile. De data aceasta vă rog însă să aveți răbdare cu mine și să ascultați totul de la început la sfârșit. După ce am încheiat, fiecare poate judeca cele spuse de mine după cum dorește. Așadar, ascultați:

15. Noi ne agățăm de ceea ce este vechi tocmai pentru că este vechi, dar uităm că în realitate nu există nimic vechi. Desigur, ori de câte ori privim la ceva care a existat multă vreme, alături de noi, și care s-a învechit, noi spunem: acest lucru s-a învechit și a îmbătrânit odată cu noi.

16. Dar chiar și atunci când judecăm astfel noi greșim foarte tare, căci dacă noi am fi cu adevărat bătrâni, ar trebui să arătăm ca acum 500 de ani.

17. Și totuși, cât de mult s-a schimbat înfățișarea noastră de atunci! Cum putem spune că ceva este vechi în condițiile în care din ceea ce este cu adevărat vechi nu a mai rămas nici o urmă?

18. Într-adevăr, noi ne-am schimbat din multe puncte de vedere. Unde este părul nostru? Unde sunt majoritatea dinților noștri? De câte ori nu ni s-a jupuit chiar propria noastră piele? Da, aș putea întreba unde s-a dus corpul nostru cel tânăr și viguros?

19. Unde se află copacii ale căror fructe obișnuiam să le mâncăm în copilărie? Unde sunt vacile, oile și caprele care ne aprovizionau cu lapte când eram copii?

20. Fructele pe care le mâncăm astăzi cresc pe copaci noi, iar laptele pe care îl bem provine de la alte animale, și suntem satisfăcuți că ordinea lui Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile.

21. Dacă stăm pe marginea unui pârâu, cine poate spune că fiecare picătură care curge prin fața noastră nu este nouă, sau cel puțin reînnoită? Și totuși, ea este cât se poate de bună la gust, în pofida acestei reînnoiri constante.

22. A descoperit oare cineva vreo picătură de ploaie veche?

23. Iar orice ploaie nouă ne încântă la culme, căci astfel câmpurile noastre dau rod.

24. Noi preferăm întotdeauna porumbul cel nou, căci cel vechi a mucezit. Dorim mereu cele mai proaspete fructe. Oricine preferă un tânăr sau o tânără în locul unui tovarăș bătrân.

25. Cui îi place mai mult soarele care apune la sfârșitul unei zile vechi decât cel care răsare la începutul unei zile noi? Cine nu preferă primăvara care întinerește totul, vechii ierni obosite și reci?

26. Ascultați, dragii mei frați, de vreme ce noi preferăm întotdeauna, pretutindeni și în toate, ceea ce este nou, sau cel puțin reîntinerit, găsind o utilitate mult mai mare în acesta față de orice este vechi și care a trecut de mult timp, Domnul nostru Iehova Zebaoth, sau Dumnezeu, Creatorul etern al tuturor noilor lucruri, reînnoiește în permanență totul în fața ochilor noștri; de ce ne-am revolta atunci dezaprobatori dacă, prin voința lui Iehova Zebaoth, s-ar introduce o modificare minoră în celebrarea ofrandei de Sabat?

27. Nu doresc să critic astfel opinia voastră, ci dimpotrivă, să vă liniștesc; căci s-a întâmplat de multe ori ca și voi să aveți păreri remarcabile, opuse propriei mele opinii, dar pe care nu le-am putut contesta niciodată, căci mi-ați dovedit adeseori cât de ascuțită este mintea voastră.

28. Aș dori să mai adaug doar o singură rugămintă, și anume, să veniți împreună cu mine la altar, pentru a-l cântări și recunoaște împreună cu mine pe străinul care ne așteaptă acolo. Căci credeți-mă, cuvintele sale sunt atât de puternice și de copleșitoare, încât aproape că m-a convins că este Iehova Însuși!

29. Știu că vă vine să râdeți, dar vă spun: nu râdeți înainte de a investiga cu atenție întreaga chestiune, după care veți înțelege mai bine vechiul proverb, care îmi place atât de mult și pe care îl rostesc atât de des, care spune că cine râde la urmă râde mai bine.

30. Ce ați spune despre cineva care vă descrie cele mai intime gânduri ale voastre și care vorbește despre cele divine ca și cum ar fi ale lui?

31. De câte ori nu le-ați demonstrat voi copiilor voștri și descendenților lor că numai Dumnezeu cunoaște cele mai intime gânduri ale oamenilor, acest lucru fiind imposibil pentru oameni?

32.Eu nu v-am contrazis niciodată în această privință, căci am realizat cât de multă dreptate aveți.

33.Veniți așadar cu mine și convingeți-vă singuri. Iar dacă veți găsi că nu am dreptate, veți putea râde de mine după pofta inimii în fața tuturor celorlalți, și vă asigur că nu vă voi purta deloc pică.

34.Deci, dacă sunteți de acord, să mergem! *Amin!*”

35.Cei șapte s-au privit uimiți unii pe ceilalți, neștiind ce să facă.

36.Primul vorbitor a remarcat atunci: “În fond, de ce nu? Sethlahem ne-a mai condus și cu alte ocazii, arătându-ne tot felul de lucruri. Uneori, ele s-au dovedit niște simple prostii, dar alteori, ele au fost pline de înțelepciune. De vreme ce suntem obișnuiți cu un asemenea comportament din partea lui, am putea să-i facem și acum plăcere.

37.Dar te avertizăm, Sethlahem, dacă și de data aceasta ne vei arăta vreo ciudățenie de-a ta, te poți aștepta la ceva cu totul special din partea noastră! O, cu câtă plăcere te vom demola atunci!”

38.Dar Sethlahem i-a răspuns: “Nu contează, frate Kisehel. Eu unul cred că tu vei deveni chiar mai ferm în credința ta decât mine și toți ceilalți.

39.Așadar, să mergem! *Amin!*”

Capitolul 176

ZELUL ȘI UMILIREA LUI KISEHEL

(20 decembrie 1841)

1.Cei șapte au pornit astfel la drum, ajungând la altar în câteva clipe. Imediat după sosire, curajosul Kisehel a ieșit numaidecât în fața lui Abedam cel înalt și l-a privit din creștet până-n tălpi. El nu a găsit nimic neobișnuit la Acesta, dar și-a dat seama că are o natură cinstită și prietenoasă. Aceasta l-a încurajat să se angajeze cu necunoscutul într-o discuție interogatoare, cu scopul de a-l testa:

2.“Dragul meu străin, iată, noi îl iubim cu toții pe fratele Sethlahem, căci el posedă o mare înțelepciune și ne-a ajutat de multe ori pe noi toți cu bunătatea inimii lui. Cu câteva excepții, prea subtile pentru noi, înțelepciunea lui ne-a fost întotdeauna de mare folos tuturor. De această dată însă, spre marele nostru regret, el pare să fi căzut pradă unei erori cu totul regretabile, căci datorită naivității sale înnăscute, derivată din imaginația lui prea vie, te confundă pe tine cu Iehova Însuși, iar aceasta datorită marii tale înțelepciuni, pe care nu o pot nega.

3.Ei bine, dacă ești într-adevăr atât de înțelept, cred că vei fi de acord cu mine că el a mers de data aceasta puțin cam prea departe.

4.Dacă pe lângă această înțelepciune indiscutabilă, dispui cumva și de puțină iubire, vorbește-i sărmanului Sethlahem și convinge-l să renunțe la această nebunie a minții și a inimii lui!

5.Căci Iehova este la fel de diferit de tine pe cât de diferit este un punct de infinitate eternă!

6.De aceea, te implor, în numele tuturor fraților mei: de dragul iubirii fraterne – care nu cred să-ți lipsească, judecând după înfățișarea ta – fă-ne această favoare și readu-l din nou în simțiri pe Sethlahem al nostru. *Amin!*”

7.Și iată care a fost răspunsul lui Abedam cel înalt: “Kisehel, am cercetat cu atenție inima ta și am descoperit că aceasta este plină numai pe jumătate cu iubire fraternă, în timp ce cealaltă jumătate este plină de o bucurie răutăcioasă și egoistă.

8.În pofida așa-zisei tale bune păreri despre fratele tău, tu intenționezi în secret ca – dacă afirmația lui nu poate fi dovedită – să îți bați joc de el cu limba ta ascuțită și să râzi de el după pofa inimii.

9.Dar de vreme ce ai apelat la iubirea Mea fraternă, aș dori să aflu de la tine care este răul de care ar trebui să-l protejez mai întâi – cel din inima lui, sau cel din mintea lui?

10.În ce Mă privește, Eu aș fi mai înclinat să îi protejez inima, în timp ce tu pari să ții partea minții sale. Oricum, dacă este să-l salvez, Eu aș prefera să-l salvez în întregime, nu doar pe jumătate. De aceea, spune-Mi, cum ar trebui să procedez?”

11.Kisehel nu a stat prea mult pe gânduri, ci i-a răspuns prompt lui Abedam: “Prietene, înțelepciunea ta este într-adevăr mare, și depășește toate conceptele mele. Ceea ce mă uimește cu adevărat este faptul că, cu toată înțelepciunea ta, tu mă întrebi pe mine ce să faci. Căci înțelepții de seama ta, în fața cărora nici chiar inimile fraților noștri nu se află în siguranță, nu pun de regulă asemenea întrebări, ci se limitează să predice.

12.Astfel, și în acest caz, va trebui să fii satisfăcut dacă eu nu îți voi răspunde.

13.În fond, ce mai contează, dacă îl vei readuce în simțiri? Te asigur că lumea nu va pieri dacă mă voi distra puțin pe seama lui, cu cele mai bune intenții de altfel!

14.La urma urmei, nu este vorba decât de o glumă.

15.De altfel, ți-am declarat deja că noi îl iubim cu toții pe fratele Sethlahem. Cum poți atunci să-mi pui o asemenea întrebare, care nu face cinste înțelepciunii tale, care poate citi chiar și în inimi!? Oare cel înțelept nu trebuie să rămână tot timpul consecvent cu el însuși?

16.O înțelepciune pătată de slăbiciune este încă departe de adevărata înțelepciune, cea consecventă cu sine.

17.De aceea, îndreaptă-ți mai întâi greșeala, și abia apoi îți voi răspunde.

18.(Întorcându-se apoi către Sethlahem): Ascultă, frate Sethlahem, nu mi se pare deloc că aduce a Iehova! Sper să lămuiesc cât de curând această chestiune”.

19.Abedam cel înalt l-a privit însă cu seriozitate pe Kisehel și i-a spus: “Adevăr îți spun, dacă mai continui astfel, o să tragem concluzia că Iehova ar trebui să te ia de mână, pentru a învăța de la tine cum este înțelepciunea fără slăbiciune.

20.Dar pentru ca tu să poți vedea – murind însă din punct de vedere spiritual pentru multă vreme – că înțelepciunea lui Iehova nu are slăbiciuni, privește către răsărit. Poți vedea acolo cu claritate grămada aceea de pietre, care a fost anterior acestei nopți grota lui Adam, și pe care furtuna a pregătit-o special pentru tine, pentru ca tu să poți fi martorul înțelepciunii fără slăbiciuni a lui Iehova?

21.Poți tu să înțelegi o asemenea înțelepciune? Poți tu, cu înțelepciunea ta consecventă, să reclădești grota exact așa cum fusese?

22.Iată, tu dai din cap în semn că nu și te întrebi în sinea ta dacă Eu aș fi capabil să fac acest lucru.

23.Dar nici Eu nu îți voi răspunde, ci Mă voi limita să îi spun grotei: Fii!

24.Și iată, grota este deja înălțată, la fel cum a fost.

25.Dacă și acum credința ta este încă prea slabă, poți merge până acolo pentru a te convinge personal că grota este reconstruită până la ultimul detaliu, până la ultimul fir de nisip, exact așa cum a fost înainte.

26.Văd că îmi răspunzi acum în inima ta că acest lucru nu este necesar; căci dacă reconstruirea părții exterioare a fost posibilă pentru Mine, ți-e limpede că și reconstruirea părții interioare a fost la fel de posibilă.

27. De vreme ce confirmi acum acest lucru, cu consecvența care ți-e proprie, spune-Mi: câte slăbiciuni a descoperit înțelepciunea ta la Mine?”

28. Kisehel, la fel ca și toți ceilalți – cu excepția lui Enoh, care cunoștea atotputerea Domnului, pe care îl lauda și îl glorifica în permanență – au rămas împietriți. O mare frică pusese stăpânire pe ei, și nimeni nu mai îndrăznește să rostească vreun cuvânt.

29. Atunci, Abedam l-a întrebat din nou pe Kisehel: “Ei, Kisehel, de ce nu-Mi răspunzi?”

30. Iată, ți-am pus o nouă întrebare, și poate ți-am revelat o nouă slăbiciune a înțelepciunii Mele. Dar întrucât sunt dispus să devin adeptul tău, de ce păstrezi tăcerea și nu îmi reproșezi slăbiciunea?”

31. Dar Kisehel a căzut la picioarele lui Abedam și i-a spus, plângând: “O, Doamne al cerului și al pământului, nu pedepsi prea tare viermele din praf, care stă la picioarele Tale. Îmi recunosc acum marea vinovăție în fața Ta. Nu-mi rămâne decât să sper că Tu, care ai reconstruit grotă lui Adam, îți vei revărsa într-o bună zi grația și asupra viermelui din praf, și că nu vei fi prea mânios împotriva orbirii mele, care nu a fost capabilă să recunoască Soarele. Facă-se de-a pururi voia Ta sfântă! *Amin!*”

32. Abedam i-a răspuns: “Ridică-te, du-te la locul tău și încearcă să Mă recunoști în inima ta. Căci această cunoaștere nu reprezintă pentru tine decât o judecată ce conduce la moarte. Numai atunci când Mă vei recunoaște în iubirea din inima ta, te va conduce această cunoaștere către viață.

33. Atunci când inima ta îmi va menționa Numele, întoarce-te la Mine, iar Eu te voi scoate din pământul care, cu excepția lui Sethlahem, v-a înghițit acum pe toți.

34. Acum du-te și fă cum ți-am spus! În schimb, tu, Sethlahem, poți să rămâi. *Amin!*”

Capitolul 177

CONFESIUNEA LUI KISEHEL

(21 decembrie 1841)

1. Cei șapte i-au mulțumit lui Abedam plini de căință și de supunere față de voința Lui, după care s-au întors la locul ce le-a fost desemnat.

2. Acolo, ei s-au alăturat soțiilor și copiilor lor – adică fiilor lor, care nu mai erau tineri, ci oameni în vârstă de câteva sute ani.

3. Remarcând că părinții lor, de obicei veseli, erau acum triști, aceștia i-au întrebat care este motivul tristeții lor.

4. Kisehel le-a răspuns cu următoarele cuvinte: “Copii, nu ne întrebați deocamdată care este motivul pentru care suferim pentru prima oară, pe bună dreptate, ci priviți către răsărit, unde glorioasa grotă a lui Adam strălucește iarăși, mai minunată ca oricând. Vă amintiți cu toții cât de mare a fost regretul nostru, al tuturor, când azi dimineață am observat cu toții grămada de pietre în care fusese transformată ea.

5. Ce credeți despre toate acestea? Meditați puțin în inimile voastre.

6. Vă spun, este Cineva la altar, alături de Enoh. Retrageți-vă în interior, intrați în comuniune cu Iehova Zebaoth, Dumnezeuul nostru, și căutați-L pe Tatăl preasfânt în iubirea din inimile voastre.

După ce v-ați pregătit astfel, mergeți la altar, plini de respect, și veți găsi acolo răspunsul la întrebările voastre.

7.Acum, lăsați-ne singuri și urmați sfatul nostru, căci veți fi atât de fericiți, da, fericiți, fericiți, incredibil de fericiți!”

8.Auzind aceste cuvinte, toți cei de față au rămas absolut uluiți, fără să îndrăznească să privească la grota lui Adam, după care s-au aruncat cu fața la pământ, laudând și glorificând Numele Domnului, și mulțumindu-i pentru marea Sa bunătate. Iar inimile lor se umpleau cu o iubire din ce în ce mai mare pentru Iehova.

9.Kisehel s-a întors însă către frații săi și le-a spus: “Fraților, ce simțiți?”

10.Iată, eu unul sunt copleșit de iubire, care mă atrage cu putere către altar. Adevăr vă spun, dacă nu aș fi căzut atât de profund în orgoliu, nici un foc nu m-ar putea ține deoparte. Chiar dacă flăcările s-ar înălța către cer, mi-aș croi drum printre ele până la El, o, la El, la El!

11.Dar vina mea, imensa mea vinovăție în fața Lui, a Celui Preasfânt, mi-a înmuiat picioarele. Sufletul meu tremură atât de tare încât pământul se cutremură sub mine, ceea ce mă împiedică să ajung la El, la El.

12.Cel pe care îl iubesc acum mai presus de orice este simultan și Cel de care mă tem mai presus de orice. Nu mă tem însă de puterea Sa infinită care m-ar putea distruge instantaneu, nici de mâna Sa care m-ar putea anihila pentru totdeauna, nici de mânia Sa care m-ar putea blestema și ucide de-a pururi, ci mă tem că nu îl iubesc îndeajuns.

13.O, de ce nu sunt eu format numai din iubire? De ce oasele mele nu sunt iubire? De ce nu este iubire întregul meu trup?

14.Da, fraților, focul din inima mea va trebui să îmi pătrundă în oase și să îmi consume întregul corp în iubire înainte ca eu să pot să mă apropiu de El; iar acest lucru este valabil și pentru voi! Cel drept este curat, căci el nu păcătuiește, alungând păcatul încă de pe când era la sânul mamei sale. Noi ne-am complăcut însă în păcat, până când am ajuns să credem că acesta este dreptul nostru în fața lui Dumnezeu.

15.De aceea, păcatul ne-a împietrit, ceea ce ne face acum să fim incapabili să ne transformăm în totalitate în iubire; și totuși, trebuie să o facem, și numai inima noastră reînnoită ne va putea ajuta în acest sens.

16.Flacăra iubirii din inimile noastre trebuie să devină atât de intensă încât să ardă trupul nostru păcătos, iar din cenușa sa – să se nască un trup nou, pe deplin adaptat la iubire, și numai în acest nou trup ne vom putea apropia din nou de El.

17.Da, fraților, înainte de o asemenea transformare, eu unul nu m-aș mai putea apropia de El; căci dintre toate păcatele mele, am ajuns să cred că cel mai mare este acela de a nu-L iubi suficient pe El, pe Tatăl preasfânt și preaplin de iubire, pe Dumnezeu cel etern și infinit, și de a te apropia de El cu o asemenea iubire imperfectă.

18.O, fraților, încercați să mă înțelegeți, căci voi ați experimentat deopotrivă cu mine ce înseamnă să te apropiu de El fără să meriți acest lucru.

19.Într-adevăr, nici chiar eternitatea nu va șterge acea senzație teribilă pe care am trăit-o atunci când am stat în fața lui Dumnezeu ca un păcătos.

20.O, fraților, să nu uitați! Să nu uiți nici tu, pământule, că acum îl porți pe suprafața ta pe Însuși Dumnezeu!

21.Sărmana mea limbă se bâlbâie, pământul se cutremură, sorii vibrează, căci nici unul nu-L poate înțelege pe deplin pe Dumnezeu. O, voi, nu uitați că vă rugați lui Dumnezeu, Tatălui preasfânt!

22.Cât de sacru ești tu acum, pământule, când pașii Creatorului tău atotputernic calcă peste tine.

23.Cât de sacră ești și tu, lumină strălucitoare a soarelui! O, soare, nu uita – alături de mine, cu toată nimicnicia mea – Cine este Acela asupra căruia strălucești acum!

24.O, Tată, preasfântule Tată! Tu ai venit la noi, nedemni păcătoși, și nicidecum copiii Tăi, așa cum ne-am considerat adeseori fără temei!

25.Cine poate înțelege întreaga Ta grație infinită, splendoarea iubirii Tale nemărginite?

26.O, ajutați-mă să mă rog și să-L slăvesc pe Acela care a venit la noi, păcătoșii, ajutați-mă cu toții, frații mei, copiii mei, și tu, pământule, și tu, soare, și chiar și tu, trup păcătos și încăpățânat al meu! Ajutați-mă să mă rog Lui, creaturi ale infinitului și îngeri ai cerului! Căci numai El este bun, numai El este preasfânt și numai El este plin de o iubire supremă, de atotputere și glorie.

27.Fie ca întreaga noastră iubire să se îndrepte către El și să-L slăvească, acum și pururea, și-n vecii vecilor, *Amin!*”

28.După aceste cuvinte, el a tăcut și s-a prăbușit la pământ, plângând; iar frații săi au făcut la fel.

29.Atunci, Abedam i-a spus lui Enoh: “Vezi, nimeni nu M-a găsit încă așa cum a făcut-o el. Într-adevăr, el a păcătuit în orbirea lui, dar atunci când M-a recunoscut, el a devenit mai mare decât toți cei de față. Căci el se consideră pe sine ca fiind cel mai mic și mai neînsemnat. De aceea, haideți să mergem la el și la frații săi și să-i ridicăm. Într-adevăr, Kisehel a aprins astăzi pentru Mine cel mai glorios foc sacrificial, căci el s-a lăsat pe sine consumat în întregime de focul iubirii, din dorința de a deveni tot numai iubire. Și adevăr îți spun: el chiar a reușit.

30.Așadar, haideți să mergem la el și să îl liniștim. Și vă asigur că ceea ce veți vedea și veți auzi acolo nu vi s-a mai întâmplat niciodată. *Amin!*”

Capitolul 178

RUGĂCIUNEA ȘI CĂINȚA LUI KISEHEL

(22 decembrie 1841)

1.Întregul grup s-a îndreptat atunci către locul în care cei șapte stăteau cu fața la pământ. Îndemnați de Abedam, ei au rămas o vreme în tăcere, ascultând rugăciunea lui Kisehel, rostită fără ca acesta să-și ridice fața de la sol:

2.“O, sărman păcătos, cel mai prejos între toți! Ce am făcut? M-am lăudat în fața lui Dumnezeu cu nebunia mea nesfârșită, despre care eram convins că era nici mai mult nici mai puțin decât înțelepciune consecventă, și adorându-mă astfel singur!

3.În marea Lui grație, El mi-a arătat numai o singură scânteie minusculă din înțelepciunea Sa infinită, cea care a creat cerul și pământul, și care mi-a dăruit mie – mizerabilului vierme, plin de ingraturdine – această existență minunată, și iată, deja zac neajutorat la pământ.

4.Oare ce mi s-ar fi întâmplat dacă El mi-ar fi arătat ceva mai mult din înțelepciunea Sa infinită, eternă și de necuprins cu mintea umană?

5.O, probabil că aș fi fost anihilat pe loc, ca și cum nu aș fi existat niciodată!

6.Dar în bunătatea Lui nemăsurată, în iubirea Lui infinită, în grația Lui nesfârșită, El m-a cruțat, iertându-mi insolența de nedescris. În loc să mă pedepsească prompt cu distrugerea eternă, pe care am meritat-o în fiecare moment al vieții mele de o sută de ori, El mi-a iertat vina cumplită și m-

a trimis aici, în acest loc, pentru a-L căuta și a-L recunoaște în inima mea, pentru ca apoi să mă pot întoarce la El!

7.Eu, cel mai nedemn și mai mare păcătos de pe această planetă, să mă întorc la El! O, pământule, mai bine deschide-te și înghite-mă complet! Căci deși simt că am devenit tot numai iubire pentru El, nu cred că o eternitate întreagă mi-ar putea șterge vreodată sacrilegiul comis în fața Lui, ca și cum nu aș fi păcătuț niciodată!

8.O, Tată preasfânt al unor copii mai buni decât mine! Nu, nu, acest lucru nu se poate și nu se va întâmpla, căci Tu, preabunule Tată, ești sfânt, mult prea sfânt! Cum aș putea să mai păcătuiesc vreodată în fața Ta, și încă chiar mai rău?

9.Este prea mult, mult prea mult chiar și faptul că am păcătuț o dată în fața Ta, atunci când – în orbirea mea – am fost incapabil să Te recunosc. Dar cât de mare ar deveni păcatul meu, dacă acum, după ce Te-a recunoscut, sărmanul vierme s-ar mai întoarce în fața Ta, știind că nu este altceva decât un păcătos?

10.O, ce gând teribil! Eu, un păcătos în fața lui Dumnezeu, – nu, nu! O, Tată preasfânt, Te implor pe Tine, care ești atât de bun, nu mă pedepsi prea tare!

11.Eu aș fi meritat cu siguranță pedeapsa cea mai aspră, dar când mă gândesc cât de indescriptibil de mult îl iubesc, când simt această iubire în fiecare fir de păr, ca și cum acesta ar conține o mie de inimi pline de iubirea cea mai arzătoare, aceasta pare să contracareze pedeapsa pe care o merit, căci ea nu face altceva decât să urmeze impulsul puternic al inimii. De aceea, îmi deplâng acum marea nebunie. Și deși nu am fost niciodată de folos cuiva pe acest pământ, din câte îmi dau seama acum, lacrimile mele îi vor umezi acum solul. Cine știe, poate vreun fir de iarbă uscat va folosi în mod util lacrimile mele, dacă nu cumva va muri și el din cauza amărăciunii lor, căci ele sunt născute dintr-un mare păcătos.

12.Da, da, nobile fir de iarbă, lacrimile mele amare și păătoase nu conțin nici o binecuvântare, căci ele s-au născut din marea mării mele răutăți, și s-ar putea să te ucidă. De aceea, am să-mi las lacrimile să cadă pe nisipul uscat și încins, și nu mă voi mai ridica de la sol până când nu mi s-au uscat toate lacrimile, sau până când Tatăl cel drept și Dumnezeu cel sfânt nu îmi va trimite un mesager pentru a-mi comunica pedeapsa pe care o merit.

13.Da, mă voi simți mai bine dacă voi fi pedepsit cu izgonirea eternă în cel mai îndepărtat colț al pământului, decât aici, în acest loc sacru, de care mă simt atât de nedemn.

14.O, solitudine plină de liniște, spune-mi unde ești, pentru a te găsi și a mă ascunde în tine, fără nici un martor al mării mele suferințe care să mă privească și să mă deplângă, și unde să pot muri pentru păcatul meu, da, să mor pentru totdeauna?

15.Am găsit soluția corectă. Nimic nu-mi poate șterge păcatul în fața lui Dumnezeu, decât moartea, încetarea oricărei existențe. Căci numai atunci când păcătosul a fost redus la zero, păcatul său dispare odată cu el. Iar pentru cel care a încetat să existe, tot restul dispare de asemenea.

16.Dar dacă nu există anihilarea perfectă în fața lui Dumnezeu? Oare poate uita Dumnezeu vreodată ceva?

17.Iar dacă ceva continuă să existe în memoria eternă și indestructibilă a lui Dumnezeu, mai poate fi el vreodată șters?

18.Oare suntem noi altceva decât reprezentări libere ale memoriei eterne a lui Dumnezeu în fața lui Dumnezeu Însuși?

19.Cine ar fi vreodată capabil să se șteargă din această memorie atotputernică a lui Dumnezeu?

20.O, Doamne, o, Tată preasfânt și sublim! Abia acum înțeleg că toate ființele și toți oamenii nu înseamnă nimic în fața Ta! Tu singur ești Totul în toate!

21.Realizez de asemenea că toți oamenii, păcătoși și drești, sunt incapabili să facă ceva în fața Ta. Căci numai Tu ești Totul în toate!

22.Dacă cineva este drept în fața Ta, o, Tată preasfânt, al cui este meritul? Nu al lui, căci totul nu este decât imensa Ta grație.

23.Iar cel care păcătuiește în fața Ta, ce este el? Doar un nimic mizerabil, căci el a dorit să fie cineva, fără să-și dea seama că în fața Ta el nu reprezintă nimic.

24.Care este așadar diferența dintre cel drept și cel păcătos? Abia acum înțeleg cu claritate: păcătosul este un prost, căci el își imaginează că acționează ca și cum ar însemna ceva în fața lui Dumnezeu, în timp ce cel drept își realizează nimicnicia și faptul că orice acțiune a sa nu este altceva decât grația pură a lui Dumnezeu, a Tatălui preasfânt.

25.Aceasta este lumina celui drept, în timp ce noaptea păcătosului nu este decât iluzia în care se complăce.

26.O, Tată sublim și preasfânt, îmi dau seama cu claritate acum că nu mă voi putea ascunde niciodată în fața Ta, căci Tu ești pretutindeni Totul în toate. Dar mai înțeleg totodată și că grația Ta este infinită. O, nu Te mânia pe mine, ci fii milostiv cu mine, în marea Ta compasiune părintească, căci nu sunt decât un păcătos orb. Iar atunci când vei dori, îngăduie-mi să fiu cel mai mic dintre aceia asupra cărora Ți-ai revărsat imensa grație. O, Tată preasfânt, facă-se voia Ta, acum și de-a pururi! *Amin!*”

27.Apoi el a rămas tăcut și a început să plângă, alături de frații săi.

28.Sethlahem și cei care îl însoțeau, inclusiv Enoh, erau atât de mișcați, încât au început și ei să plângă; căci cuvintele lui Kisehel aprinseseră o lumină extraordinar de puternică înlăuntrul lor.

29.Iar Abedam a adăugat că focul aprins aici era de zece mii de ori mai puternic decât cel al unui număr la fel de mare de altare sacrificiale.

30.Iar Sethlahem și-a spus în sine sa: “O, sărmani frați, marea voastră suferință s-a născut numai din vina mea. Dacă mi-aș fi dat seama din timp de ceea ce va urma, m-aș fi lăsat mai degrabă sfâșiat în bucăți de voi decât să vă produc toată această suferință.

31.O, Abedam, Tată glorios și preaplin de iubire! Ai milă de ei!”

32.Dar Abedam i-a răspuns: “Nu mai fi preocupat de fratele tău, ci ai grijă de devii și tu ca el! Căci adevăr îți spun: cine nu va deveni ca el îi va fi inferior atunci când va ajunge în împărăția vieții eterne.

33.Încearcă să înțelegi aceste cuvinte și nu te mai preocupa de cel viu. *Amin!*”

Capitolul 179

NATURA PĂCATULUI ȘI CUM POATE FI ACESTA DEPĂȘIT

(23 decembrie 1841)

1.După această scurtă observație, adresată tuturor celor prezenți, Abedam cel înalt a mai așteptat puțin, după care s-a dus la Kisehel, care continua să zacă cu fața la pământ, și i-a spus:

2.“Kisehel, ridică-te la viața eternă, căci adevăr îți spun: tu ai găsit-o.

3.Eu, Abedam Iehova cel etern, Tatăl tău preasfânt și preabun, am venit în Persoană la tine pentru a te ajuta să te ridici. De aceea, ridică-te fără teamă, căci iată, am șters păcatul tău pentru totdeauna, întrucât tu M-ai descoperit în iubirea inimii tale așa cum nici un alt copil de pe acest pământ nu a făcut-o înaintea ta. Așadar ridică-te, înzestrat cu o mare înțelepciune, pe care ai primit-

o datorită iubirii tale, și cu o mare putere, născută din aceeași iubire, și căreia i se vor supune toate lucrurile, animate sau neanimate, și în sfârșit, înzestrat cu viața eternă. Într-adevăr, tu nu vei mai gusta moartea, căci iubirea ta pentru Mine a transfigurat carnea trupului tău.

4. Cel care va muri așa cum ai murit tu acum, din iubire pentru Mine, și la care voi veni în Persoană pentru a-l trezi, adevăr îți spun, nu va fi trezit numai pentru moment, ci pentru eternitate.

5. Îți spun: Cine nu va câștiga – la fel ca tine – viața eternă, va fi nevoit să aștepte în lumea de dincolo multă vreme până când va veni ziua ridicării din morți.

6. Așadar, ridică-te, ajută-ți de asemenea frații și copiii să se ridice, iar apoi urmează-Mă. *Amin!*”

7. Auzind vocea Domnului, Kisehel a oftat adânc, s-a ridicat în picioare și a rămas mut de atâta recunoștință și iubire, tremurând din tot corpul și incapabil să rostească vreun cuvânt.

8. Atunci, Abedam s-a îndreptat către el, l-a atins din nou și i-a spus:

9. “Adevăr îți spun: fii și rămâi constant, și orice teamă va fi eliminată complet de la tine, iar odată cu teama și orice păcat, ba chiar și posibilitatea de a cădea din nou. Căci ceea ce vei face de acum înainte, vei face în Numele Meu și al iubirii Mele. Iar dacă cineva acționează în Numele și întru iubirea Mea, cum ar mai putea fi imaginat vreun păcat?”

10. Îți voi explica acum ce este de fapt păcatul, cum poate păcătui omul și cum se poate înfrâna el de la păcat.

11. Păcatul apare atunci când cineva simte un impuls interior, îi sesizează avantajele, urmărește realizarea sa, născută din dorință, îl transformă în ceva personal, după care acționează în propriul său interes. Din corupția născută din acest impuls, apărut numai datorită iubirii de sine dinlăuntrul omului, apare o mentalitate malefică ce invadează întreaga ființă, întunecându-i mintea, astfel încât ea nu mai reușește să distingă între adevăr și minciună, sau între bine și rău.

12. Dacă însă cineva simte un impuls interior, dar se gândește: ‘O, Doamne, recunosc faptul că Tu m-ai atins. Acest impuls provine de la Tine, o, Tată! Bunătatea Ta nesfârșită s-a revărsat din nou asupra mea, dorind să mă întărească pe mine – cel nedemn – întru smerenie și iubirea adevărată față de Tine. O, Tată, este nedemn să acționez astfel, așa cum m-ai ajutat să înțeleg, cu ajutorul impulsului tentației. Întreaga putere este a Ta, Tu ești singurul Domn al cerului și al pământului. Îngăduie-mi să fac numai ceea ce se cuvine în fața Ta, o, Tată preasfânt, și anume, să Te iubesc în calitate de copil al Tău. În marea Ta grație, îndeapărtează din nou de la mine acest impuls superior către acțiune, căci el reprezintă o putere divină. Dacă eu, un sărman copil slab, aș acționa potrivit acestui impuls, ar trebui să mă simt egal cu Tine în această privință, căci aș acționa cu această putere a Ta, la care numai Tu ai dreptul. De aceea, ia înapoi puterea Ta sfântă de la mine, cel nedemn, și îngăduie-mi să păstrez doar iubirea mea de copil pentru Tine, o, Tată preasfânt!’

13. Ei bine, dacă Eu aș descoperi o asemenea smerenie la cineva, crezi tu că aș lua de la el impulsul născut din puterea Mea?

14. O, nu, îți spun; dimpotrivă, aș binecuvânta acest impuls și aș trezi Eu Însumi în el dorința către viața eternă. Și astfel, prin același instrument prin care un om poate deveni un mare păcătos, un altul poate fuziona de-a pururi cu Mine, făcând lucruri de o mie de ori mai mari, susținute de puterea Mea, iar aceasta fără să păcătuiască.

15. Crezi tu că cel păcătos face altceva decât să-Mi împlinescă voința? Îți spun, nici vorbă! Nimeni nu ar putea face ceva fără voința Mea.

16. Știi ce gândești acum: ‘Atunci cum poate păcătui cineva care împlinește voința Ta sfântă?’

17. Ți-am arătat deja care este natura păcatului. Voi adăuga în continuare un exemplu, care să te ajute să înțelegi mai clar.

18. Un om ar putea fi cuprins de o mare mânie ca urmare a unei acțiuni a fratelui său, astfel încât el l-ar putea chiar ucide, așa cum a făcut Cain. Să spunem însă că el se reculege imediat și își

dă seama de unde a provenit acest impuls. Nu este însă suficient ca el să recunoască acest lucru; în plus, smerenia născută în el ca urmare a recunoașterii acestui impuls străin și puternic trebuie să-l ajute să recunoască faptul că Eu sunt singurul Domn al vieții și al morții. Realizând aceasta, cel atins de puterea Mea se va prăbuși în fața sfințeniei Mele, de care s-a apropiat atât de mult, și îmi va înapoia ceea ce este al Meu cu o inimă onestă și plină de recunoștință.

19. Numai în acest caz, Eu nu îmi voi lua puterea de la el, ci îl voi binecuvânta cu această putere, trezindu-l către viața eternă.

20. Atunci, el va putea merge la fratele său pentru a-l converti, adică, metaforic vorbind, el îl poate ucide față de viața lumească, folosindu-se apoi de abundența puterii Mele pentru a-l trezi către viața eternă.

21. Cine ar mai putea spune acum că el a păcătuit împotriva fratelui său?

22. Dacă însă, cel care recunoaște impulsul din interiorul său, acționează neautorizat, folosindu-se de puterea Mea, oare nu va fi el un mare păcătos, la fel ca și Cain, care a pervertit puterea Mea dinlăuntrul lui, ucigându-și fratele?

23. Astfel, orice păcătos care și-a recunoscut în timp nebunia, întorcându-se la Mine plin de remușcări și iubire, va deveni precum cel drept din născare – dacă va pune jos, la picioarele Mele, tot ce Mi-a luat, încălcând legea, după care va reveni plin de umilință la Mine. Adevăr îți spun, toate păcatele sale vor fi atunci șterse, chiar dacă numărul lor este la fel de mare ca și cel al firelor de nisip de pe fundul mării. Nimic nu va fi luat atunci de la el, iar el va deveni mare într-o proporție directă cu umilința, iubirea și căința lui.

24. Cu atât mai mult însă, vai celui încăpățânat! – Și astfel, Kisehel, păcatul tău a fost redus la zero, și întrucât tu ai recunoscut ce este al Meu înlăuntrul tău, tu ești acum la fel de pur ca și cum nu ai fi păcătuit niciodată.

25. De aceea, vei deveni acum puternic și Mă vei urma, împreună cu frații tăi, pentru a merge la copiii tăi. *Amin!*”

Capitolul 180

CELE CINCI FETE ALE LUI ZURIEL

(28 decembrie 1841)

1. Au plecat atunci cu toții la copiii lui Kisehel, care continuau să zacă cu fața la pământ, cutremurați, dar rugându-se cu mare ardoare în inimile lor și lăudându-Mi Numele.

2. Ajuns la ei, Abedam cel înalt s-a oprit și le-a spus:

3. “Ridicați-vă, copii ai lui Kisehel, precum și voi, ceilalți, frați și mame! Căci Eu, cel în fața Căruia stați cu fața la pământ, am venit în Persoană la voi, înveșmântat într-un corp ca al vostru, și este voința Mea să vă ridicați pentru a vă înălța la viața născută din iubirea voastră față de Mine.

4. Adevăr vă spun, cei care se vor ridica atunci când îi chem Eu, vor cunoaște viața și nu vor mai gusta niciodată moartea.

5. Dar cei care nu vor urma chemarea Mea, vor rămâne de-a pururi cu fața la pământ. De aceea, ridicați-vă cu toții către libertate și fericire! *Amin!*”

6.S-au ridicat atunci cu toții în picioare, cuprinși de o fericire imensă, căci ei L-au recunoscut imediat pe Acela care i-a îndemnat să se ridice, și i-au lăudat cu fervoare Numele în inimile lor pline de iubire.

7.Printre ei se aflau de asemenea cinci fete care erau stră-strănepoatele lui Kisehel. Erau toate de o frumusețe excepțională, și deși aveau vârste cuprinse între 30 și 40 de ani, nici una nu era încă măritată, în pofida numeroșilor pețitori. Căci tatăl lor, un om lipsit de pretenții și devotat, le învățase să Mă caute pe Mine și să Mă iubească numai pe Mine. El le spusese adesea că dacă vor face acest lucru, la momentul potrivit, Iehova Însuși le va dărui soți potriviți, alături de care vor fi foarte fericite, – poate chiar fii din linia principală a lui Adam.

8.(Pentru copiii din regiunile mai îndepărtate, acest lucru însemna mai mult decât ar însemna astăzi moștenitorul unui împărat)

9.Urmând această învățătură bună, cele cinci fete L-au iubit din ce în ce mai mult pe Iehova, în pofida vârstei lor fragede, pentru acele timpuri.

10.De aceea, le-am permis din când în când să guste din iubirea Mea profundă, astfel încât ele se îndrăgostiseră în secret de Mine, Iehova al lor, și nu mai doreau să-și îndepărteze inimile de la Mine, căci Mă adorau din ce în ce mai mult, nu doar de la o zi la alta, ci chiar de la o oră la alta.

11.Ele erau de asemenea inseparabile, iubindu-se una pe cealaltă peste măsură de mult, astfel încât fiecare făcea ceea ce doreau celelalte, fiind într-o rezonanță perfectă una cu alta.

12.Ori încotro ar fi privit, ele erau încântate la culme, căci Îl recunoșteau pretutindeni pe unicul lor Iubit.

13.Îndeosebi atunci când descopereau o floare nouă, nemaivăzută până atunci, ele erau convinse că Eu Personal o așezasem acolo pentru ele. Copleșite de iubire, ele alergau imediat cu micuța floare pentru a-i arăta tatălui lor ce lucru minunat le dăruise din nou Mult iubitul lor. Tatăl era la rândul lui extrem de fericit și îmi mulțumea din inimă pentru că le feream astfel pe fiicele sale de impulsuri impure și de desfrâul masculin. După ce își exprima astfel recunoștința, el Mi le consacra din nou ca pe o ofrandă, implorându-Mă să revărs iubirea și grația Mea în inimile lor, lucru pe care l-am îndeplinit de fiecare dată, în funcție de circumstanțele respective.

14.Și astfel, cele cinci fete au crescut hrănite de iubirea Mea, în timp ce frumusețea, atractivitatea și bunătatea lor nu conteneau să se amplifice, deopotrivă spiritual și fizic. Într-adevăr, frumusețea lor era atât de mare, încât toate celelalte frumuseți de pe pământ, chiar însumate, nu puteau fi comparate cu a lor. Căci datorită iubirii lor nelimitate pentru Mine, le-am permis – atât cât este posibil pe pământ – să devină de o frumusețe divină, astfel încât toată lumea le numea ‘Minunatele copile ale Iubirii’ (‘Allurahelli’).

15.După această introducere, nu vă va fi greu să vă imaginați cum s-au simțit aceste cinci fete atunci când au descoperit în Abedam pe mult iubitul lor Iehova.

16.Dacă tatăl lor nu le-ar mai fi înfrânat, ele s-ar fi repezit să-și exprime sentimentele față de Iehova.

17.Întrucât Abedam vedea însă cu claritate iubirea lor, el i-a spus tatălui acestora:

18.“Ascultă, Zuriel, nu le opri pe cele care doresc să vină la Mine. Oare nu sunt Eu singurul pe care le-ai învățat chiar tu că trebuie să-L iubească? Lasă-le așadar să vină la Mine și nu le mai pune piedici!”

19.Plin de cea mai înaltă devoțiune, Zuriel le-a condus atunci pe fete până la Abedam, a îngenuncheat în fața Lui (căci el îngenunchea întotdeauna atunci când Mi se ruga) și a spus:

20.“O, Iehova, Tată preasfânt al tuturor oamenilor și Creator al tuturor lucrurilor, ai milă de mine și ascultă bălbâielile gurii mele.

21.Iată-le pe cele pe care Ți le-am oferit încă din copilăria lor ca ofrandă și ale căror inimi le-am orientat – prin grația Ta – către Tine; Ți le aduc acum înapoi pe cele pe care mi le-ai oferit ca

pe un dar mie, cel mai nedemn dintre toți oamenii, o, Iehova, ca pe o ofrandă pură, împreună cu cea mai profundă recunoștință pentru a-mi fi încredințat mie, cel nedemn, un dar atât de minunat.

22.Sper din inimă ca această ofrandă să-Ți facă plăcere.

23.O, Iehova, miluiește-mă pe mine, sârmanul păcătos în fața Ta. O, Iehova, facă-se voia Ta, acum și de-a pururi! *Amin!*”

24.Abedam cel înalt i-a răspuns astfel lui Zuriel: “Ascultă, Zuriel, darul era orb și mut atunci când l-am plasat cu mâna Mea în pântecul soției tale, și era impur și murdar atunci când a venit pe lume. Tu l-ai purificat însă – în conformitate cu voința Mea – prin fiecare efort al inimii tale, crescând pentru Mine cinci pomișori drăgălași ai vieții, care vor da în curând cele mai delicioase fructe în grădina Mea; poți fi convins de aceasta.

25.Pe cea mai tânără dintre ele o voi binecuvânta pentru întregul pământ, iar descendenții ei vor asista la marele sfârșit al tuturor lucrurilor. Prin celelalte, lucrarea artistică a spiritului va fi binecuvântată, căci vor veni timpuri când veți avea nevoie de arte, iar pentru cei care le vor folosi cu înțelepciune ele vor fi binecuvântare; în schimb, pentru cei care le vor folosi în interes personal, ele vor fi o judecată.

26.Tu, Zuriel, nu vei mai gusta niciodată moartea. Iată, ți-am eliberat acum spiritul de carne, astfel încât acesta a devenit stăpânul învelișului său trupesc, putând să intre sau să iasă din el când pofteste. Dar nu trebuie să-ți părăsești de tot casa până când nu te voi chema Eu.

27.Adevăr îți spun: în regatul luminii și al iubirii vei avea cea mai frumoasă locuință, cu tot ceea ce îți aparține, cu adevărat mult mai frumoasă și mai măreață decât toate cerurile vizibile la un loc. Deocamdată, poți rămâne însă alături de Mine, împreună cu ai tăi. *Amin!*”

28.Apoi, Abedam li s-a adresat celor cinci care îl iubeau atât de mult, spunându-le: “Allurahelli! Cum vă plac? Sunteți satisfăcute de Mine? Așa vă imaginați că arăt atunci când – în iubirea voastră pentru Mine – căutați semne pe câmp care să vă reamintească de Mine?”

29.De-abia îndrăznind să privească la El, cele cinci i-au răspuns cu voci tremurânde și pline de dulceață: “O, Tu, unic obiect al iubirii noastre, Tu poți privi în inimile noastre; noi suntem mult prea nedemne de o asemenea grație din partea Ta.

30.O, Iehova, Tu ești singura noastră speranță, singurul Iubit al inimilor noastre.

31.Noi nu merităm nici pe departe această grație desăvârșită, care ne-a îngăduit să Te iubim numai pe Tine. Recunoaștem cu toată umilința această supremă binecuvântare.

32.O, Iehova, ce minunat ar fi dacă ne-ai permite numai să Te atingem și să-Ți apăsăm mâna de pieptul nostru!”

33.Iar Abedam le-a îndemnat să se apropie de El și să-L îmbrățișeze, spunându-le:

34.,,După Eva, voi sunteți primele femei cărora li s-a permis să Mă atingă. Și pentru că voi M-ați primit în inimile voastre, am să vă primesc și Eu în palma Mea cu care am creat cerul și pământul, și am să vă sărut întru viața eternă cu gura cu care am chemat cândva toate lucrurile la existență.

35.De aceea, veți rămâne de-acum cu Mine și Mă veți urma pe muntele de la răsărit, unde se află Adam. *Amin!*”

Capitolul 181
ÎNGRIJORAREA UMILULUI ZURIEL
(29 decembrie 1841)

1.Cele cinci fete L-au strâns atât de tare în brațe pe Mult iubitul lor, încât Acesta era incapabil să se miște, decât dacă și-ar fi folosit atotputerea sau dacă le-ar fi alungat.

2.Zuriel s-a gândit atunci că un asemenea comportament din partea fiicelor lui ar fi întrucâtva neplăcut pentru Abedam Iehova, drept pentru care a îngenuncheat cu devoțiune în fața Acestuia și L-a întrebat:

3.“Doamne, cred că fetele mele exagerează; să le chem înapoi? Căci iată, Tu doreai să mergi la locuința lui Adam, iar ele Te împiedică”.

4.Dar Abedam i-a răspuns: “Ascultă, Zuriel, tu te gândești la Mine dintr-o perspectivă lumească.

Cine M-ar putea împiedica pe Mine să fac ceva? Ce pământ Mi-ar putea întârzia pașii?

5.Dacă nu Mi-ar plăcea comportamentul fiicelor tale, crezi oare că nu M-aș elibera? Constat că ochiul tău drept este încă orb.

6.Ascultă, Eu susțin fiecare fir de nisip agățat de talpa ta prin forța iubirii Mele, care este cu mult mai puternică decât forța cu care s-au agățat de Mine fetele tale. Această putere imensă este menită numai pentru a-i asigura existența, și iată, tu îl porți cu ușurință pe talpă, deși nu ești decât o altă ființă creată tot de Mine. De altfel, pe unul ca tine sunt nevoit să te susțin cu mult mai strâns, pentru ca tu să poți exista, gândi, trăi, simți și pentru a fi conștient de tine însuși, fără ca Eu să te împiedic cu ceva în mișcările tale libere.

7.Iată, pământul se mișcă liber pe orbita sa, la fel și soarele, luna și stelele, care nu sunt altceva decât niște lumi la fel ca și acest pământ – deși de neînțeles pentru tine, căci ele sunt absolut diferite din anumite puncte de vedere – unele dintre ele fiind incomparabil mai mari decât soarele vostru, altele mai mici și luminând cu o lumină diferită.

8.Eu trebuie să le susțin pe toate, cu toate părțile lor infinit de variate, începând de la cel mai mic atom și până la cel mai mare soare central, pe lângă al cărui volum – te rog să Mă înțelegi corect – soarele vostru, care este de mii de ori mai mare decât pământul, ar putea fi asemănat cu un atom; dacă nu le-aș susține astfel, ele și-ar înceta pe loc existența. Și totuși, toate se pot mișca liber.

9.Înțelegi acum cât de mare este orbirea ta? Cum ți-ai putut imagina că fetele tale Mă blochează?

10.Iar aceasta nu este nici pe departe singura idee prostească a ta.

11.De vreme ce nu găsesc deloc neplăcută această activitate a fetelor tale, ci dimpotrivă, o găsesc cât se poate de plăcută, o suport – după cum poți vedea – cu bucurie. Sau poate ar trebui să nu-i suport deloc pe cei care Mă iubesc? Atunci cui să-i permit să se mai apropie de Mine?

12.Dar îți spun: dacă o femeie nu se va agăța de Mine așa cum fac aceste fete, ea nu îmi va vedea niciodată fața.

13.Înțelegi semnificația acestor cuvinte, Zuriel?”

14.La care, Zuriel a răspuns: “O, Iehova! Iartă-l pe sărmanul orb, ăsta e singurul lucru pe care pot să-l mai spun, și ai răbdare cu mine. O, aș putea muri de rușine; nu, nu voi putea să-mi iert niciodată asta!

15.Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai clar nebunia întrebării mele! O, Iehova, salvează-mă, căci altminteri marea rușine a nebuniei mele în fața Ta mă va consuma în totalitate. Facă-se însă voia Ta sfântă! *Amin!*”

16. Atunci, Abedam și-a întins mâinile către Zuriel și i-a spus: “Zuriel, ascultă-Mă, fii împăcat, căci greșeala ta s-a datorat iubirii tale orbe pentru Mine. De aceea, ți-am dat o lumină pentru ca pe viitor să nu Mă mai iubești orbește, ci să vezi cu amândoi ochii. Dar îți spun: cel care nu începe să Mă iubească deși este orb, fiind preocupat de Mine – așa cum ai fost tu – mai presus de orice, nu va primi decât cu mare greutate o lumină superioară de la iubirea Mea.

17. Acum însă, că poți vedea cu ambii ochi, cred că poți să-ți dai seama cât de puțin Mă împiedică să acționez aceste fecioare care stau agățate de picioarele Mele.

18. Privește în jur și observă unde ne aflăm, și vei realiza cât de absurdă era grija ta de mai înainte.

19. Ce crezi despre acest loc? Ne mai aflăm acolo unde ne-am întâlnit întâia oară? Sau poate lipsește vreunul dintre voi?”

20. Zuriel s-a trezit mut de uimire; căci numai acum și-a dat el seama că se aflau deja pe muntele sacru dinspre răsărit, care se afla la circa o jumătate de oră de locul anterior, găsindu-se astfel în prezența lui Adam.

21. Abedam l-a întrebat pe Zuriel: “Ascultă, Zuriel, de ce taci? Oare nu am ajuns în locul unde ne propuseserăm să fim, iar aceasta fără nici un efort fizic?”

22. Încercând să-și revină, Zuriel a răspuns: “O, Iehova, așa este! Orice faci Tu este întotdeauna bine făcut. Totuși – nu, nu poate fi un vis – oare chiar ne aflăm aici?”

23. Da, dar cum s-a întâmplat? Totul a fost atât de rapid, iar eu nu am simțit nici o mișcare. Eram îngenuncheat, și la fel sunt și acum.

24. O, Iehova, cât de miraculoasă este puterea Ta și cât de sfântă forța Ta! Da, cine ar putea să nu Te iubească mai presus de orice după ce Te-a recunoscut în tăcere, căci Tu ești suprema iubire.

25. Ar fi cu siguranță o prostie din partea mea să Te întreb din nou, o, Iehova, cum a fost cu putință? Nu, nu, nu voi mai întreba. Căci ce îți este imposibil Ție?”

26. O, Iehova, îmi e rușine de modul cum vorbesc, precum o femeie bătrână într-un vis.

27. Te implor, ai răbdare cu mine și îngăduie-mi să-mi revin; căci totul este prea copleșitor pentru mine, un om impur în fața Ta.

28. O, îți mulțumesc, Tată preasfânt, pentru grația Ta nemăsurată, de care sunt întru totul nedemn.

29. Și totuși, Tu, Tată preasfânt, ne-ai considerat pe noi toți demni de prezența Ta sacră; de aceea, îți consacram de-a pururi inimile noastre pline de devoțiune! *Amin!*”

30. Iar Abedam i-a răspuns, spunându-i: “Zuriel, ție ți se pare ceva uluitor faptul că ne aflăm aici, împreună cu ceilalți, dar îți spun: fiecare respirație a ta, fiecare bătaie a inimii tale, într-adevăr, tot ceea ce te privește, este un miracol cu mult mai mare decât ceea ce tocmai s-a petrecut. Am realizat acest așa-zis miracol numai pentru a-ți demonstra cât de inutilă era îngrijorarea ta pentru picioarele Mele.

31. Dar tu ești drept și viu, căci inima ta este plină de sinceritate; de aceea, tu vei rămâne un locuitor liber în casa ta. *Amin!*”

32. În continuare, Adam li s-a alăturat, laudând și el Numele Domnului pentru grația nemărginită pe care a revărsat-o asupra femeilor.

33. Abedam i-a răspuns: “Adam, oare nu s-a născut Eva din mâna Mea? De ce crezi tu că femeile ar trebui să fie dezavantajate în fața iubirii Mele?”

34. Îți spun: într-o bună zi, când voi clădi un cer nou, voi începe această acțiune cu o femeie, și nu în întregime cu un bărbat.

35. Dar deocamdată atât cu această chestiune, căci până atunci se vor mai petrece lucruri mari pe pământ. *Amin!*”

DOMNUL ȘI GHEMELA
(30 decembrie 1841)

1.Cele cinci fecioare agățate de picioarele lui Abedam erau încă atât de absorbite de iubirea din inimile lor, încât nu observaseră nimic din cele petrecute.

2.Fiind extrem de mulțumit cu această supunere desăvârșită a inimilor lor pure, Abedam cel înalt le-a atins din nou, le-a strigat cu o voce extrem de blândă și le-a adresat următoarele cuvinte:

3.“Allurahelli, fiecele Mele mult iubite și mirese ale iubirii Mele pentru voi, treziți-vă acum de la iubirea voastră pură la lumina la fel de pură a grației Mele; observați unde vă aflați și spuneți-Mi ce credeți despre asta”.

4.Cele cinci fete s-au ridicat atunci în picioare și au început să privească cu timiditate în jur. Numai după o vreme au recunoscut ele muntele sacru al lui Adam.

5.Ele erau acum complet deconcertate. Fiecare ar fi dorit să-i pună lui Abedam tot felul de întrebări, dar nici una nu știa cum să înceapă. Văzând stânjeneala lor naturală, Abedam a venit în ajutorul lor și a întrebat-o pe cea mai tânără:

6.“Vă minunați cum de ați ajuns aici, tu și cele patru surori ale tale?

7.Aduceți-vă aminte de furtuna de astă-noapte, care a încetat brusc după ce toate elementele s-au întors la ordinea lor inițială – cu excepția mării, care a trebuit să se retragă lent, astfel încât să lase în urma ei un sol fertil, de care veți avea mare nevoie pe viitor, căci vă veți înmulți în curând – cu excepția munților care ard pentru a lărgi gaura din interiorul pământului, necesară pentru absorbția mării și pentru primirea acelor ființe care Mă urăsc și care fug de Mine, pentru ca ele să se poată scufunda împreună cu marea, clănțănindu-și dinții alături de monstrul cel mare al mării, care s-a scufundat la rândul lui în profunzimile pământului și care este numit leviathan.

8.După cum vedeți, toate celelalte sunt exact așa cum au fost încă din timpuri imemorabile, fără să fi suferit nici cea mai mică stricăciune.

9.Dacă Seth – întărit cu puterea Mea – a fost în stare să liniștească furtuna, este ușor să vă imaginați ce stă în puterea Mea să fac.

10.Nu am săvârșit însă acest miracol de dragul vostru, ci pentru piosul vostru tată, căci el se temea în mod nefiresc că, datorită iubirii voastre, picioarele Mele ar fi împiedicate să meargă.

11.Mi-am întins așadar mâna și v-am purtat pe toți în acest loc. Numai atunci când tatăl vostru a văzut că ne aflam deja în locul dorit a înțeles el că nimic nu-Mi poate împiedica Mie planurile.

12.Vă spun, iubitele Mele mirese și fiice, am dorit ca prin această acțiune să demonstrez că și voi puteți câștiga lumina acestei cunoașteri adevărate și necesare, iar prin această trezire completă din somnul vostru, să recunosc că și femeia a fost creată de Mine tot pentru iubire și lumină, și nu doar pentru iubire trupească și întuneric. Înțelegeți cuvintele Mele?”

13.Iar cea mai tânără dintre ele a răspuns: “O, Iehova, cum aș putea să-Ți mulțumesc? Iată, am primit acum toată lumina de care aveam nevoie. Am înțeles cuvintele Tale sacre; mai mult, pot vedea acum totul în simultaneitate și mă simt extrem de ușoară.

14.O, cât de fericită sunt! Cât de uluitor de bun ești Tu, o, Iehova!

15.Dar spune-mi, mult iubitul Meu Iehova: oare surorile mele se simt la fel de fericite? Și se percep și ele în această lumină strălucitoare pe care o văd eu, prin grația Ta?”

16.Iar Abedam i-a răspuns: “Este suficient să le privești pentru a-ți da seama!

17.Oricine este împreună cu Mine, cum sunteți voi acum, are totul!

18.Ascultă, draga Mea Ghemela, te iubesc atât de mult de parcă în întreaga infinitate nu aș mai avea pe nimeni pe care să-l iubesc. În realitate, lucrurile nu stau astfel, căci în infinitate există

numeroase ființe care Mă iubesc la fel cum Mă iubești tu, și care sunt iubite de Mine la fel cum te iubesc pe tine. Și oricine care primește ceva de la Mine dispune de mai mult decât i-ar fi necesar în Eternitatea tuturor eternităților.

19.Așa cum tu ești acum fericită și satisfăcută cu iubirea ta pură pentru Mine, la fel vor fi toți cei care Mă vor iubi numai pe Mine, și prin Mine pe toți frații și surorile lor, la fel ca pe Mine.

20.Dar pentru a putea contempla la scară mică toate lucrurile care se bucură de iubirea Mea, te rog, dragă Ghemela, ridică micuța floare care așteaptă la picioarele tale”.

21.Fata a ridicat floarea și i-a arătat-o lui Abedam. El a atins-o, după care a suflat în ochii Ghemelei și i-a spus:

22.“Spune-le tuturor celor de față ce vezi, în cuvinte simple.

23.Ei, ce lucruri vezi pe micuța floare? Nu-ți fie teamă să vorbești despre ele, căci tu îmi aparții

Mie de-a pururi și nu vei pierde niciodată iubirea Mea pentru tine. Deci, ce vezi acolo?”

24.Iar Ghemela a început să vorbească cu timiditate și multă iubire: “O, mare, glorios și preasfânt Iehova! Ce se întâmplă? O, minune după minune! Aceasta nu este o floare! Sunt lumi, mai multe lumi imense!

25.Cine ar putea să le numere multitudinea lor infinită? Și ce splendoare: una este mai frumoasă decât cealaltă! Ce strălucire indescritibilă le înconjoară!

26.Și – o, Iehova, Tată uluitor de sfânt! Văd de asemenea și tot felul de creaturi vii. Numărul lor este infinit. Văd ape mari înăuntrul și la suprafața acestor lumi miraculoase, pe care trăiesc nenumărate ființe vii. Și iată, un mare număr dintre ele pleacă din aceste lumi, în timp ce alt mare număr vin aici, în aceste lumi pline de strălucire.

27.O, Iehova, Iehova, nu mai pot vorbi! Minunile cresc într-una, tot mai mari și mai multe! O, Iehova, cât de sfânt și de bun trebuie să fii Tu! O, Iehova al meu!”

28.Ea nu a mai reușit să spună nimic, căci miracolele tot mai mari la care asista i-au tăiat respirația, iar ea a leșinat la pieptul lui Abedam.

29.Acesta a luat-o în brațele Sale, a trezit-o din nou și a întrebat-o: “Ghemela, cred că nu te așteptai să vezi așa ceva în această floare?”

30.Și iată, întreaga creație este astfel, iar din punctul Meu de vedere, infinit diferită. În ziua în care vei ajunge în Împărăția Mea, vei putea vedea totul mult mai clar și mai bine.

31.Iată deci de câte lumi trebuie să am grijă numai în această micuță floare, dar imaginează-ți toate celelalte universuri materiale și spirituale.

32.Și totuși, îți repet, te iubesc atât de mult de parcă nu te-aș avea decât pe tine.

33.Mă înțelegi acum mai bine? O, adevăr îți spun: vei învăța să-ți cunoști și să-ți înțelegi Mult iubitul din ce în ce mai bine! *Amin!*”

(31 decembrie 1841)

1. Astfel, cele cinci fete au văzut și au înțeles adânc în inimile lor cât de bun și de plin de iubire era Iehova, și dându-și seama că pot avea o încredere deplină în El, ele au devenit mai ferme în atașamentul lor față de El, îndeosebi Ghemela.

2. Aceasta a început atunci să-L întrebe despre tot felul de lucruri. Vom reda în continuare câteva dintre cele mai neobișnuite întrebări ce au ieșit din gura Ghemelei:

3. Mult-adoratele Iehova! De vreme ce grația și iubirea Ta inexprimabile mi-au permis să contemp lu miracolul infinit din această micuță floare – floare care va rămâne de-a pururi la mine, ca mărturie a acestei perioade de glorie din viața mea – iată, am privit adeseori seara, cu inima plină de dor, cerul plin de stele, întrebându-mă ce ar putea însemna ele. Nu am găsit însă nici o certitudine absolută înlăuntrul meu.

4. M-am gândit totuși că ele trebuie să fie minunate de frumoase dacă le-ai privi de aproape, cu mult mai frumoase decât micuțele flori, de vreme ce ele apar atât de minunate chiar și de la mare distanță.

5. Odată, ne-am dus împreună cu tatăl nostru într-un loc foarte înalt, de unde puteam privi răsărind micuțele stele, sperând că le vom putea vedea mai îndeaproape. Dar vai, dragul, iubitul, adoratul și sfântul meu Iehova, spre surpriza noastră, stelele s-au retras la o distanță încă și mai mare, răsărind într-un loc ciudat, unde ni s-a părut foarte greu de ajuns pe timp de noapte. Eram de asemenea prea obosiți pentru a ne putea continua călătoria.

6. De altfel, tata ne-a consolată, spunându-ne că nu trebuie să fim prea dezamăgite, căci aceste stele sunt probabil prea sfinte pentru noi, din cauza Ta, acesta fiind și motivul pentru care ele se retrag mereu tot mai departe de ochii impuri ai oamenilor, și că trebuie să-Ți fim recunoscătoare că ne permiți să privim sublimatele stele chiar și de la distanță, cu ochii noștri impuri.

7. Și iată, nu am putut să nu-i dăm dreptate, lăudându-Ți Numele divin cu toată iubirea din inimile noastre pentru o grație atât de imensă.

8. Dar acum, după ce am văzut această floare – o, mult iubitul meu Iehova – nici nu îndrăznesc!... O, bunule Iehova, Părinte preaplin de iubire! Nu Te vei mânia pe mine, nu?”

9. Dar Abedam a încurajat-o, spunându-i: “O, iubita Mea Ghemela, continuă să întrebi fără teamă și fii convinsă întru iubirea ta pe Mine și iubirea Mea pentru tine: mai întâi, că Eu nu devin niciodată mânios, iar în al doilea rând, că îți voi răspunde la toate întrebările și voi îndeplini tot ceea ce îmi va cere iubirea ta pură.

10. Văd însă că trebuie să te ajut din nou, căci ești din nou stânjenită. Tu ai vrea să vezi stelele, care ție îți apar precum niște floricele de pe firmament, suficient de apropiate pentru a le înțelege. Greșesc?”

11. Dar Ghemela a confirmat din cap, cu un zâmbet fericit pe față.

12. Atunci, Abedam i-a spus: “Bine, dă-Mi mâna ta dreaptă, iar pe cea stângă dă-le-o tatălui și surorilor tale, pentru ca și ei să poată vedea ceea ce vei vedea tu”.

13. După aceste cuvinte, El a suflat asupra tuturor celor amintiți pentru ca ei să poată privi în profunzimile creației.

14. Dar foarte curând, Ghemela și ceilalți au strigat:

15. “O, Iehova, Iehova, Iehova! Salvează-ne pe noi, sărmâne ființe care nu însemnăm nimic în fața Ta, căci măreția nesfârșită a creației Tale ne-a înghițit aproape de tot, da, aproape că ne-a distrus! Nimeni nu poate vedea așa ceva, rămânând în același timp viu. De aceea, o, Iehova, Tată și Dumnezeu sublim și preasfânt, salvează-ne!”

16. Atunci, Abedam i-a chemat înapoi, iar viziunea a dispărut. După ce au revenit la planul terestru, cei șase au căzut cu fața la pământ, închinându-i-se cu credință și devoțiune. Căci o mare teamă îi cuprinsese pe toți, și ei tremurau din tot corpul.

17. Abedam i-a atins însă din nou și le-a spus să se ridice fără teamă. Apoi a întrebat-o cu blândețe pe Ghemela:

18. “Ghemela, Mi se pare că stelele nu ți-au plăcut la fel de mult ca și micuța floriceică!

19. Ce s-a întâmplat de continui încă să tremuri atât de tare? Ia-ți inima-n dinți și spune-ne tuturor ce s-a întâmplat? Iată, ești din nou cu Mine, unde nu ți se poate întâmpla nimic rău. Spune-ne așadar imediat ce ai experimentat în timpul acestor trei momente?

20. Hai, vino și stai puțin la pieptul Meu, ca să-ți mai revii, iar apoi spune-ne despre ce este vorba”.

21. Fata s-a îndreptat cu mare fervoare către Abedam, și abia după ce și-a revenit la normal, odihnindu-se la pieptul cel preasfânt, s-a ridicat și a început din nou să vorbească, cu o voce timidă și plină de gingășie:

22. “O, Iehova, Părinte atotputernic, preasfânt și infinit! Ce gură ar fi suficient de demnă pentru a descrie măreția Ta infinită, înălțimea, profunzimea și puterea Ta?

23. Nu am văzut nimic altceva decât nenumărate lumi de foc, incredibil de mari și de strălucitoare, mișcându-se în infinitate cu viteza fulgerului, întrecându-se una pe alta în măreție, frumusețe și lumină.

24. Când mi-am concentrat privirea uluită asupra acestui tablou măreț, nu am văzut altceva decât o lume nesfârșită de flăcări, în mijlocul căreia am putut vedea îngrozită forme umane de o mărime incredibilă, arătând oribil și deplasându-se cu o mare rapiditate.

25. M-am gândit la durerea acestora și am simțit cum se deschide un abis nesfârșit care a înghițit întreaga lume de flăcări, cu tot cu acele forme umane, care probabil sufereau intens.

26. Mi s-a părut atunci că acest abis fără fund amenință să mă înghită și pe mine, și atunci Te-am strigat pe Tine în ajutor. Tu m-ai salvat, motiv pentru care am să-ți mulțumesc și am să Te cinstesc de-a pururi!

27. Iată, nu mai pot vorbi. O, ai răbdare cu mine, cea care Te iubește mai presus de orice! O, Iehova, deci acestea sunt stelele care mi-au încântat atât de des privirea?

28. Să nu Te superi pe mine dacă voi admite deschis că prefer într-adevăr micuța floriceică stelelor, care arătau cu adevărat oribil.

29. Dar dacă îmi permiți, aș dori să Te întreb acum altceva”.

30. Iar Abedam i-a răspuns: “Ghemela, ai primit deja permisiunea Mea. Întreabă orice dorești, iar Eu îți voi răspunde; dar nu mai pune întrebări despre stele, căci ele sunt prea imense pentru tine. Întreabă-Mă orice altceva”.

Capitolul 184

DESPRE NATURA TIMPULUI ȘI DESPRE ETERNITATE

(3 ianuarie 1842)

1. După această asigurare atât de plină de iubire din partea lui Abedam, Ghemela a mai prins ceva curaj și s-a mai liniștit întrucâtva. Ea a respirat din nou liber și a pus o altă întrebare care o preocupa de multă vreme. Iată care a fost această a doua întrebare:

2. “Mult iubitul meu Iehova, Părinte preasfânt și atotputernic! Dacă în marea Ta grație ai manifestat o compasiune atât de mare față de noi, păcătoșii, îngăduindu-ne să îți punem întrebări, ai vrea să rezolvi o chestiune pe care sărmana mea minte nu o poate cuprinde?”

3. Iată, am auzit deseori cuvintele ‘etern’ și ‘eternitate’, rostindu-le eu însămi de mii de ori, dar nu am reușit niciodată să le înțeleg cu adevărat.

4. O, Iehova, dacă nu ai nimic împotriva, aș dori să aud câte ceva despre acest subiect!”

5. Și iată ce i-a răspuns Abedam, în cuvinte pe înțelesul tuturor:

6. “Ascultă, Ghemela, dacă ar fi să-ți explic eternitatea din punctul Meu de vedere, tu nu ai putea înțelege rămânând vie în același timp. De aceea, Mi-ar fi imposibil să te las să contempli eternitatea din punctul Meu de vedere. Ceea ce vă pot însă explica este faptul că eternitatea este pentru spirit ceea ce este timpul pentru trup, cu singura diferență că timpul consumă totul în jurul lui, distrugându-l, în timp ce eternitatea nu permite nici măcar distrugerea unui atom.

7. Timpul constă și derivă din mișcarea constantă a tuturor obiectelor materiale create, căci dacă nu s-ar mișca, ele s-ar prăbuși mai devreme sau mai târziu într-un fel de grămadă, – sorii, pământurile și lunile, precum și toate ființele vii ar sfârși într-o masă haotică, cvasi-infinită, care datorită presiunii imense s-ar autoaprinde în curând, consumându-se singură și distrugându-se în cele din urmă complet.

8. Totuși, de dragul prezervării stării de lucruri, toate procesele, de la cel mai mare la cel mai mic, trebuie să se miște pe distanțele corecte, într-o ordine precisă, și chiar și diferitele părți ale corpului trebuie să aibă un impuls constant către mișcare, care să le permită să înlăture un eventual obstacol care apare; în acest fel, mișcările constante, care sub incidența acelorași legi revin mereu, precum și reacțiile regulate și reciproce ce se produc, dau naștere intervalelor de timp care pot fi înregistrate. Iar acea putere care generează constanța mișcării, adică frecarea părților care se ating în mișcările lor, încetinindu-se sau accelerându-se astfel reciproc, este *timpul* atotconsumator. Datorită lui, toate lucrurile temporale sunt tranzitorii, consumându-se treptat, în timp ce locul lor este luat de altele, ceea ce face ca măsura timpului să fie determinată de dispariția sau revenirea lucrurilor în manifestare.

9. În ceea ce privește *eternitatea*, lucrurile stau exact invers. Din această perspectivă, orice mișcare este doar aparentă, ceea ce face ca în realitate, toate lucrurile să se afle în permanență într-o stare de nemișcare (de odihnă).

10. Din perspectiva temporală, lucrurile par să se odihnească, dar în realitate, chiar și în cea mai dură piatră, nenumăratele sale particule minuscule se află într-o stare de mișcare neobosită, neexistând nimic care să fie cu adevărat inert.

11. În cazul eternității, e invers. Aici totul pare că se mișcă, dar se află în realitate într-o stare de odihnă netulburată de nimic, născută din Mine.

12. Pentru a înțelege mai bine, vă voi da un exemplu scurt și convingător.

13. Iată, dacă ați dori să ajungeți până la munții de foc din zare, ar trebui să vă sculați devreme și să mergeți în pas grăbit către aceștia, pentru a putea ajunge la ei cel mai devreme în două-trei zile.

14. Din perspectiva eternității, puteți să renunțați însă la acel drum, rămânând într-unul și același loc, și călătorind doar cu ajutorul emoțiilor și al gândurilor până la distanțele cele mai incredibile, în timp ce conștientizați pe deplin toate lucrurile în detaliu, fără a vă mișca nici măcar

un milimetru din locul în care vă aflați, deci cu alte cuvinte, rămânând în permanență în aceeași stare de binecuvântată odihnă – cel puțin din punctul Meu de vedere.

15.Imaginați-vă astfel lucrurile: să spunem că vă aflați adormiți într-un pat moale și confortabil, și că tocmai visați un vis extrem de plăcut în care alergați încolo și înapoi, dansați de bucurie, ba chiar puteți pleca într-o lungă excursie de vacanță.

16.Cred că vă dați seama că în timpul tuturor acestor mișcări din vis, trupul vostru fizic nu realizează nici cea mai mică deplasare din locul în care se află.

17.Natura eternității este similară, dar la un mod mai perfect, care este incomprehensibil deocamdată pentru voi. Căci iată, în timp ce mișcarea generează timpul, distrugerea, tranziția de la o stare la alta, iar în cele din urmă moartea tuturor lucrurilor, starea de odihnă aduce cu sine prezervarea eternă, permanența, și în cele din urmă viața perfectă și perpetuă, la fel ca a Mea, a tuturor ființelor care îmi seamănă Mie întru iubire și spiritul lor viu.

18.Și la fel cum Eu nu am nevoie să călătoresc pentru a Mă deplasa de la o eternitate la alta, nici cei preaiubiți de Mine, care se vor afla împreună cu Mine, nu vor avea nevoie să meargă undeva în persoană pentru a putea contempla toate minunile creației. Ei se vor bucura – la fel ca Mine – de adevărata viață eternă într-o odihnă perfectă, deși ei nu o vor percepe ca pe o relaxare, ci ca pe o activitate permanentă și beatifică, care va fi menținută în întreaga eternitate (deci nu va fi tranzitorie) chiar prin această odihnă spirituală-personală.

19.Aceasta, draga Mea Ghemela, este eternitatea și diferența dintre ea și timpul tranzitoriu.

20.În ceea ce privește durata ei, ea merge în paralel cu durata temporală. De aceea, pot exista mai multe eternități, la fel cum există mai multe timpuri, cu deosebirea că durata unei eternități nu se măsoară la fel ca durata temporală, întrucât timpul nu mai poate aduce niciodată înapoi ceea ce a trecut, în timp ce eternitatea prezervă în permanență chiar și trecutul cel mai îndepărtat – lucru de neimaginat pentru voi – pe care îl percepe la fel ca pe cel mai clar prezent; la fel stau lucrurile și în cazul viitorului. Ai înțeles?”

21.Iar Ghemela i-a răspuns cu un zâmbet prietenos: “O, Iehova, prin voința Ta și numai în măsura acestei voințe, am înțeles, prin grația Ta; totuși, nu-mi este încă prea clar cum se poate mișca cineva în timp ce se află într-o stare de odihnă perfectă. Aș dori tare mult să înțeleg acest lucru, dacă ești de acord”.

22.Iar Abedam i-a răspuns: “Dragă Ghemela, nu vei putea niciodată să înțelegi pe deplin acest lucru atâta vreme cât te vei afla în această lume și vei purta un înveliș corporal. Dar *va veni timpul* în care vei înțelege perfect.

23.De aceea, mai bine întreabă-Mă despre altceva, iar Eu îți voi răspunde, din iubirea Mea pentru tine. *Amin!*”

PROMISIUNILE DOMNULUI CĂTRE GHEMELA.
(4 ianuarie 1842)

1. Ghemela a fost cât se poate de satisfăcută de explicațiile lui Abedam referitoare la ultima ei întrebare, și și-a făcut curaj să întrebe din nou:

2. “O, dulcele meu Iehova, Cel atât de plin de compasiune, de iubire și de grație, iubirea din inima mea mă face să îndrăznesc să Te deranjez din nou cu o nouă întrebare. Sunt perfect conștientă de faptul că fiecare din cuvintele mele Te desacralizează pe Tine, Cel Preaînalt, motiv pentru care ezit de fiecare dată să-mi deschid gura în fața Ta, iar recunoașterea deplină a totalei mele lipse de valoare și a impurității mele în fața Ta îmi paralizează limba și îmi pune un nod în gât, astfel încât de-abia reușesc să mai rostesc vreun cuvânt. Dar când mă gândesc cât de indescriptibil de bun, de plin de grație și de iubire ești Tu, îmi fac de fiecare dată curaj pentru a mă folosi din nou de permisiunea Ta atât de sublimă.

3. Aș dori să Te rog așadar să iluminezi mintea noastră întunecată, spunându-ne, mie și celorlalți – în caz că nici ei nu știu – ce este în realitate *viața* și cum se face că noi devenim atât de conștienți de ea încât știm și simțim cu claritate că existăm, fiind liberi să ne mișcăm așa cum dorim.

4. O, dar la câte întrebări prostești Ți-am pus, cred că acum am depășit măsura cu această ultimă întrebare, mai prostească decât toate celelalte.

5. Da, da, îmi pot da seama după fața Ta că am pus acum o întrebare de-a dreptul stupidă. O, dacă aș putea să întreb altceva!

6. O, Iehova, ești oare supărat din cauza prostiei mele? Dacă da, aș fi atât de rușinată încât mi-aș dori să mă ascund în abisul cel mai adânc al pământului, pentru a-mi deplânge tot restul vieții prostia, în întunericul cel mai dens.

7. Dar, mult-adoratul meu Iehova, eu nu aștept de la Tine lumina, ci Te rog doar să accepți întrebarea mea ca pe o umilă cerere; dar făcă-se voia Ta, căci eu voi primi iubirea Ta părintească, supremă și inexprimabilă, în adâncul inimii mele, cu cea mai mare recunoștință.

8. O, Tu, Cel al cărui Nume inima mea – deși plină de iubire pentru Tine – nu mai îndrăznește să-l rostească, iartă-mă!”

9. Văzând atâta umilință, Abedam a fost profund mișcat și i-a răspuns:

10. “Adevăr îți spun ție și tuturor celor prezenți: atâta umilință nu am găsit la nimeni altcineva dintre cei de față.

11. Ghemela, Mă iubești cu adevărat mai presus de orice, și numai pe Mine?”

12. Ghemela a început atunci să plângă, și suspinând, a răspuns: “O, infinit Adoratule, Tu, Cel care ești Iubirea eternă Însăși! Cum mă mai poți întreba, când Tu m-ai creat și mi-ai dăruit o inimă care nu poate face altceva decât să Te iubească?”

13. Dacă mi-ar sta în putință, mi-aș dori să mor de o sută de ori, din iubire pentru Tine, dacă acesta ar fi unicul mijloc de a-mi demonstra iubirea pentru Tine, mai presus de orice! Dar de ce mai vorbesc astfel, căci Tu îmi poți vedea oricum inima!”

14. Abedam s-a înclinat atunci către Ghemela, a ridicat-o cu brațul său drept, a strâns-o la pieptul divin și i-a spus:

15. “O, tu, perla cea mai dulce, mai scumpă și mai glorioasă a iubirii și compasiunii Mele, adevăr îți spun: inima ta cuprinde mai multă iubire decât întregul pământ la un loc. Ceea ce ai experimentat tu acum nu a experimentat nici chiar cel mai pur și mai înțelept dintre îngeri.

16. Te binecuvântează acum pentru totdeauna. Ascultă, glorioasa Mea Ghemela, la fel cum Eu, Creatorul tău, Tatăl tău preasfânt și etern, te țin acum lângă inima Mea – care este însuși fundamentul etern al oricărei vieți și ființe din infinitate – într-o bună zi, o fiiică ce va arăta exact ca

tine, și care se va trage din sângele tău – ascultă-Mă! – Mă va purta pe Mine, Dumnezeu cel infinit, Viața eternă, Creatorul atotputernic al tuturor lucrurilor, de la atom și până la cel mai înalt spirit angelic, pe Mine, unicul Domn al întregii puteri și forțe, sub inima ei, adică în pântecul ei.

17.Ție îți voi dăruî în curând un fiu, prin intermediul iubitului Meu Lameh. Îl vei numi Noe, iar el va deveni salvatorul poporului tău.

18.Când și cum se va petrece acest lucru, viitorul tău fiu va afla direct de la Mine, la momentul potrivit, la fel cum tu primești acum această promisiune a compasiunii Mele. Meditează asupra spuselor Mele și vei înțelege în curând cu claritate ce este în realitate viața și cum poate deveni conștientă de ea ființa umană, putând astfel să facă orice dorește cu ea, într-o stare de deplină libertate.

19.Dar deocamdată, pentru a nu mai fi nevoită să pășești pe solul pământului fără să fi primit un răspuns la întrebarea ta, ascultă următoarele: ce este viața în sine și înlăuntrul Meu – nu ai cum să înțelegi deocamdată; căci nici chiar cel mai înalt și mai iluminat heruvim nu va putea înțelege vreodată care este misterul prin care Eu Însumi voi fi de-a pururi Viața, în întreaga infinitate. Cât despre viața dinlăuntrul tău, aceasta nu este altceva decât suflul Meu în tine, sau imaginea Mea perfectă în fiecare ființă umană. Și la fel cum Eu Mă aflu în permanență într-o stare de deplină luciditate și conștientizare a propriei Mele vieți perfecte, fiecare ființă creată dispune de o scânteie minusculă din această viață a Mea, care o face să fie vie și să-și urmărească nevoile sale particulare.

20.Totuși, viața este de o asemenea natură încât ea se poate înălța continuu, amplificându-se datorită creșterii intensității suflului Meu în ea; și cu cât ea se înalță mai sus, cu atât mai perfectă devine ea.

21.Dar viața devine conștientă de sine numai atunci când primește alături de micuța scânteie de iubire și o scânteie micuță de lumină, din grația lui Dumnezeu. Prin această lumină, viața existentă își recunoaște ființa și devine liber conștientă de sine.

22.Atunci când această viață ajunge nu doar pe deplin conștientă de sine, ci și de originea sa eternă și sfântă, când ea îi oferă Acesteia mulțumirile, recunoștința, adorația și iubirea sa, și recunoaște voința Celui care a creat-o, abia atunci devine ea complet liberă, iar cunoașterea născută din această iubire o transformă într-un copil al eternei Iubiri și Vieți; și numai prin această viață va atinge ea cea mai clară conștientizare de sine cu putință, precum și percepția vie a Celui care te ține acum pe braț.

23.M-ai înțeles, iubita Mea Ghemela?”

24.Iar Ghemela, copleșită de un extaz suprem, i-a răspuns:

25.“O, Tată preasfânt, Iubire supremă, cine nu ar înțelege Cuvântul Tău sacru, îndeosebi dacă s-ar bucura de grația nemărginită pe care Tu ai revărsat-o asupra mea atunci când m-ai luat pe brațul Tău.

26.La fel, Ghemela înțelege și ea acele aspecte asupra cărora iubirea Ta părintească fără egal a aruncat o lumină divină. Gura mea nu găsește cuvinte potrivite pentru a-Ți mulțumi, dar inima mea arde încă și mai intens pentru Tine!

27.Dar ascultă, multadoratul meu Iehova! O nouă întrebare, tristă de această dată, mi-a venit acum în minte”.

28.Abedam a întrebat-o imediat, ca și cum ar fi fost surprins: “Care, care? Ce lucru trist ți-ai putut aminti, glorioasa Mea Ghemela, în timp ce te afli încă pe brațul Meu?”

29.Spune-mi repede despre ce este vorba și poate voi găsi un răspuns care să-ți aline inimioara atât de gingașă”.

30.Ghemela a zâmbit, întrucâtva stânjenită, s-a jucat o vreme cu cârlionții bogați ai lui Abedam, dar nu a îndrăznit să-și pună întrebarea.

31.După ce Abedam a încurajat-o din nou, ea a sfârșit prin a-și pune în cele din urmă întrebarea cea tristă:

32. “O, Iehova, ascultă, mi-am dat seama din cuvintele Tale sfinte că ne vei părăsi din nou în curând, iar cum inima mea Te iubește atât de mult, cum mă voi descurca eu, sărmana, când nu Te voi mai vedea și nu Te voi mai avea pe Tine, Iubirea mea eternă, lângă mine?”

33. Abedam i-a răspuns: “Ascultă, glorioasa și mult iubita Mea Ghemela, pe de-o parte, anxietatea ta nu este lipsită de temei; într-adevăr, Eu nu voi rămâne în actuala Mea formă pentru totdeauna cu voi, căci acest lucru nu ar fi benefic pentru nici unul dintre voi. Căci dacă Eu aş rămâne cu voi în această formă, nimeni nu ar putea atinge viața liberă și independentă, întrucât păcatul a redus lumea la o servitute aspră, ceea ce a condus la existența unor mari constrângeri și coerciții pe pământ. Dacă Eu – puterea și forța primordială – aş rămâne de-a pururi printre voi în această formă vizibilă, voi ați avea doar o constrângere în plus și nimeni nu s-ar mai putea mișca liber în vreo direcție sau alta.

34. Dacă însă voi rămâne un străin pentru ochii voștri, dar cu atât mai binecunoscut și mai familiar inimilor voastre – în cazul celor care doresc cu adevărat acest lucru, așa cum este și a fost întotdeauna cazul tău – atunci voi veți deveni absolut liberi, cu toată greaua servitute a păcatului. Cel care va arunca servitutea păcatului cu dispreț și se va întoarce către Mine, Mă va vedea și Mă va regăsi în iubirea din inima sa. Astfel, el va putea fi primit de Mine – pe măsura iubirii lui – iar dacă iubirea lui dorește aceasta, va fi susținut și întărit de Mine; iar aceasta înseamnă că el a atins viața eternă.

35. Gândește-te, cine ar mai avea curajul să facă ceva dacă M-ar vedea tot timpul pe Mine și ar ști cu certitudine că voi sta alături de el de-a lungul întregii sale vieți?

36. Privește-i numai pe cei de față, care știu că Mă află printre ei într-o formă vizibilă. Ce fac ei?

37. Nici unul nu îndrăznește să respire liber, ce să mai vorbim de alte acțiuni, fie ele bune sau rele. Privește apoi marile mulțimi care ne înconjoară și care nu au nici o idee că Mă află printre ei într-o formă vizibilă. Privește-i cât de liberi se mișcă, fără să se simtă constrânși.

38. Mulți dintre ei își imaginează că Mă află undeva, dincolo de stele, alții susțin că M-aș ascunde în spatele brizei ușoare, sau au un milion de alte opinii, pentru a Mă ține departe de ei.

39. Iată, toți acești oameni nu sunt constrânși în nici un fel de Mine și sunt complet liberi. Nu acesta este însă și cazul vostru. Deși aici, alături de Mine, voi vă aflați departe de servitutea păcatului, fiind atrași de iubirea Mea, pe care o adorați acum mai presus decât orice altceva, aceasta este totuși o constrângere, căci în prezența Mea nu puteți face altceva decât să Mă iubiți.

40. Atâta vreme cât pășesc printre voi într-o formă vizibilă, nimeni nu poate fi creditat cu iubirea pe care o manifestă acum, care va putea fi autentificată numai atunci când voi deveni invizibil pentru voi.

41. Iată, glorioasa și adorata Mea Ghemela, însăși iubirea ta nu ar valora nimic dacă tu nu M-ai fi iubit și înaintea venirii Mele în formă vizibilă, uneori chiar mai puternic decât acum, când de fapt nici nu Mă iubești, ci ești doar umplută până la sațietate de iubirea Mea, în vederea vieții eterne.

42. Dincolo de toate, tu poți ignora trista ta întrebare, căci iubirea ta s-a manifestat întotdeauna liberă, iar tu ai avut multe lupte de dat cu lumea exterioară din cauza Mea. Astfel se explică de ce ești atât de minunat de frumoasă, cu mult mai frumoasă decât oricare alta de același sex cu tine.

43. Datorită eforturilor tale insistente, tu poți acum să Mă vezi pe Mine și poți fi atinsă de Mine fără ca acest lucru să-ți facă vreun rău, iar Eu pot să-ți arăt diverse aspecte ale creației Mele într-o măsură care i-ar fi ucis pe alții, care nu au câștigat – la fel ca tine – marea bătălie a iubirii.

44. De altfel, apariția Mea într-o formă vizibilă, oricât de frecventă, nu ți-ar putea face nici un rău, căci tu ești deja dăruită Mie. Și așa cum te port acum pe brațul Meu drept, la fel te voi purta și când voi deveni invizibil, în brațele iubirii Mele; și ori de câte ori Mă voi arăta ție, în acest fel Mă

vei vedea, purtându-te în brațe. De aceea, fii fericită și bucură-te în inima ta, căci de acum înainte nu vei mai fi despărțită de Mine în întreaga eternitate.

45.De altfel, glorioasa, gingașa și iubita mea Ghemela, crezi tu că Eu M-aș mai putea lipsi de tine?

46.O, crede-Mă, Mi-ai devenit la fel de indispensabilă inimii Mele cum ți-am devenit și Eu ție. De aceea, poți să fii liniștită, căci Eu nu te voi părăsi niciodată, așa cum ți se pare ție acum.

47.Așadar, scumpa și glorioasa Mea Ghemela, dă uitării trista ta întrebare și nu mai fi îngrijorată. *Amin!*”

Capitolul 186

INOCENȚĂ ȘI MODESTIE.

ÎNTOARCEREA ȘI PRIMIREA MESAGERILOR.

1.După ce a ascultat minunatele cuvinte de consolare ale lui Abedam, Ghemela a devenit atât de fericită încât a început să zburde pur și simplu de bucurie la brațul lui Abedam, uitând de modestia ei firească, ceea ce l-a determinat pe tatăl său, Zuriel, să-i reamintească să nu se dea în petic și să nu uite Cine este Acela care o susține pe braț.

2.Dar Abedam a respins mustrarea lui și i-a spus:

3.“Dacă Mă cunoști cu adevărat, de ce îți faci griji inutile? Iar dacă tu nu ai venit încă să Mă cunoști, lasă-ți fiicele să o facă.

4.Dorești cumva să le arăți inocentelor tale fiice șarpele necastității și să înlocuiești inocența lor desăvârșită cu conștiința lumească, ce își face mereu griji?

5.Iată cât de mare este prostia ta. Cine ar putea sta în brațele Mele, făcând dovada lipsei de modestie și provocându-Mi Mie o neplăcere?

6.De acum înainte, fii mai înțelept! Iar tu, Ghemela, nu lăsa mustrarea tatălui tău să interfereze cu bucuria ta, căci ea nu reprezintă altceva decât plenitudinea vieții eterne înlăuntrul tău, pe care nici chiar cel mai pur dintre îngeri nu a experimentat-o încă într-o atât de mare măsură. Zburdă așadar după măsura inimii tale, căci este bine să fii purtat de brațul Meu!”

(7 ianuarie 1842)

7.Abedam a continuat să o mângâie pe Ghemela încă o vreme, după care i-a spus: “Ascultă, desăvârșit de pura Mea iubită, ca să nu trezim gelozia în inimile celor care se apropie de noi datorită mesagerilor pe care i-am trimis la ei în această dimineață, și pentru a nu trezi resentimente în ei, căci ei încă nu Mă cunosc la fel ca tine și ca cei de față, am să-ți așez forma vizibilă la pământ, dar într-un plan invizibil ochilor fizici – adică întru spirit și adevăr – ai să rămâi de-a pururi în brațele Iubirii Mele eterne. *Amin!*”

8.După aceste cuvinte, Abedam a strâns-o pentru ultima oară la pieptul Său pe Ghemela, după care a pus-o jos cu blândețe, la picioarele Sale. În curând, mesagerii trimiși de Abedam să

anunțe celebrarea ofrandei și a iluminării s-au întors și s-au prosternat în fața Acestuia, adorându-L în profunzimea inimilor lor. Iar în spatele lor, mulțimile imense le-au urmat exemplul cel bun.

9. După o vreme, Abedam i-a îndemnat să se ridice și le-a spus: “Ați muncit cu credință și cu cinste, iar fructele acțiunilor voastre vă urmează îndeaproape. Acest lucru îmi produce o mare bucurie, drept pentru care vă permit să îmi cereți în deplină libertate o răsplată. Și orice veți dori vă va fi dat. Lăsați așadar inimile voastre să vorbească”.

10. Cei de față au strigat atunci la unison: “Doamne, Dumnezeule preasfânt, Părintele nostru preaplin de iubire, Emanuel Abedam! Ce am putea să-Ți mai cerem atâta vreme cât Te avem pe Tine, eterna Iubire, Creatorul și Părintele nostru preasfânt!

11. Ce și-ar putea imagina chiar și cea mai mare iubire de sine că este mai presus decât Tine?

12. Iată, inimile noastre care Te iubesc mai presus de orice și-a primit deja o răsplată atât de abundentă, încât chiar dacă Ți-am servi o eternitate, în fiecare zi, cu mult mai mult sârg decât în această dimineață, noi nu am putea merita nici pe departe această răsplată supremă. Într-adevăr, slujbele noastre cele mai zeloase timp de eternități nu ar însemna nimic prin comparație cu infinita măreție a acestei răsplăți preliminare și sacre primite de la Tine, Tatăl nostru preasfânt și preaplin de iubire, care ai decis să vii Tu Însuți la noi, sârmani viermi în țărână, umplându-ne cu iubirea Ta și cu lumina cea mai desăvârșită a grației divine, de care suntem întru totul nedemni, cu toții.

13. O, fie ca pământul să se deschidă și să ne înghită instantaneu în abisurile sale fără fund dacă am mai putea avea o singură altă dorință, în condițiile în care nu-Ți vom putea mulțumi niciodată îndeajuns, o, Emanuel, pentru simplul fapt că ne-ai îngăduit o asemenea cerere.

14. Oricum, ce am putea cere noi de la Tine? Știm noi oare ce este cu adevărat bun și profitabil pentru noi?

15. Mulțumită însă grației Tale, noi știm cu toții că nu avem nevoie decât de Tine. Și iată, Tu ești acum printre noi.

16. Ce altceva să mai cerem? O, da, am vrea să-Ți cerem să nu ne mai părăsești niciodată. Dacă ne vei îndeplini această cerere, vom beneficia de mult mai mult decât și-ar putea imagina inimile noastre să ceară timp de eternități întregi. Așadar, asta este tot ce îți cerem, nu atât ca răsplată pentru meritele noastre ca și inexistente, cât datorită iubirii și compasiunii Tale părintești pentru noi.

17. O, Emanuel! Iartă-ne chiar și această cerere, căci noi suntem orbi în fața Ta și nu știm ce facem. Tot ceea ce îți face Ție plăcere este voia Ta sfântă; și astfel va fi de-a pururi și în vecii vecilor! *Amin!*”

POSTFAȚĂ

*“Iată, îi voi striga pe numele lor: HILVITSSAASS”. Ch.3,12.
(27 mai 1847)*

Referitor la aceste zece litere care nu au fost înțelese până acum, trebuie să vă spun că salvarea soarelui și a stelelor nu depinde de ele, iar stelele își vor continua mișcarea pe orbitele lor fără să fie afectate de această lipsă de înțelegere. Voi știți deja cu toții că pentru viața eternă nu este necesar decât un singur lucru, iar cel care se concentrează asupra acestuia, urmărind să-l atingă, a ales cea mai bună cale pentru spirit – tot restul venind apoi ca un cadou liber, la momentul potrivit. De fapt, fiecare dintre voi ar fi trebuit să înțelegeți acest mic secret încă cu mult timp în urmă, dacă v-ați fi întors cu sinceritate și plini de credință către Mine în inimile voastre. În loc să faceți aceasta, voi v-ați aplecat cu intelectul vostru asupra unor chestiuni asemănătoare cu cea de față, aceasta fiind chiar explicația pentru care nu ați reușit să înțelegeți acest mic secret, căci pur și simplu aceste lucruri nu sunt date intelectului, ci numai inimii și spiritului.

Oricum, pentru ca inima voastră inimaginabil de ignorantă în chestiuni pur spirituale să nu mai trimită sărmanul intelect ca cercetaș în incinta sacră a misterului spiritual, precum un vânător orb care nu a reușit să aducă niciodată acasă vreun vânat gras, ci cel mult vreun cadavru pe jumătate mâncat de viermi, vă voi explica în continuare cine sunt cei zece prieteni simbolizați de aceste litere. Așadar, ascultați și urmăriți să înțelegeți.

H1 se referă la iad ca anexă trupească a sufletului; numărul 1 se referă la aroganță, tiranie și mândrie – elemente diabolice existente în fiecare om, și deci și în voi. Iadul este prietenul cel mai apropiat al oricărui muritor, căci el îi fletează prin toate mijloacele posibile natura și îi asigură tot felul de atracții carnale.

Dacă Eu doresc să iau pe cineva în Împărăția Mea și să-l educ în vederea vieții eterne, Eu sunt nevoit să-i primesc și prietenii, de care omul nu reușește niciodată să se despartă pe deplin, atâta vreme cât se află pe pământ. De aceea, păcatul, care face parte dintre acești prieteni, trebuie să apară în fața ochilor Mei ca fiind pe deplin eradicat, căci în caz contrar, continuarea educării spiritului vostru nu este posibilă. Aceasta înseamnă că dacă doresc să vă primesc la Mine, sunt nevoit să îmbrățișez cu mâinile Mele părintești și iadul vostru personal, care este cel mai intim prieten al vostru de până acum. Aceasta este deci semnificația primei litere, pe care nu v-am explicat-o până acum din motive pline de înțelepciune.

Litera L se referă la toate felurile de pasiune care se nasc din H. Cred că nu mai este nevoie să precizez că și pasiunile, prieteni intimi ai naturii senzuale a omului, trebuie îmbrățișate, ridicate și înnobilate de Mine, pentru ca spiritul omului să poată fi purificat în vederea vieții eterne.

V1 semnifică rațiunea cuplată cu intelectul, calitate dată omului natural exterior de lume sau de iad. Nu cred că mai este necesar să subliniez că acest cuplu care guvernează astăzi lumea împreună cu iadul este extrem de prețuit de omul zilelor noastre, care ar fi în stare să renunțe la orice altceva decât la acești doi prieteni nedespărțiți ai săi. Chiar dacă omul nu este foarte fericit cu adevărații săi prieteni interiori, rareori se opune el acestora doi.

Astfel, dacă Eu doresc să-i înalț pe oameni până la Mine, nu am altă soluție decât să le acord și acestor buni prieteni ai săi o amnistie generală, primind-i împreună cu el. Cred că acest lucru ar trebui să îți fie foarte clar¹, căci și tu ai o opinie foarte bună despre acești vechi prieteni ai tăi, deși înțelegi prea bine că în regatul spiritual, ei nu folosesc la mare lucru.

¹ N.n. Este vorba de servitorul Domnului, Jacob Lorber.

Litera T semnifică talentul ce apare simultan cu intelectul, prin intermediul căruia omul poate atinge diferite stări de autoprețuire în care sălășluiește de regulă S (iubirea de sine), împreună cu cel de-al doilea S – satisfacția egotică, – ambele fiind buni prieteni lumești ai omului pe care sunt nevoit să-i accept de asemenea dacă doresc să-i salvez spiritul acestuia.

Din toate acestea rezultă atașamentul de nezdruccinat al omului față de întreaga splendoare lumească, precum și ambiția de a se ridica pe sine mereu mai sus în ceea ce privește favorurile și avantajele lumești, sau propriul rang social, ambiție pentru care amicul T a pregătit deja drumul. Este evident că atunci când omul este înălțat din punct de vedere spiritual, cei doi prieteni ai săi, A și A, nu pot fi lăsați deoparte, trebuind să fie admiși la rândul lor de dragul conversiei omului și rafinării sale spirituale. În sfârșit, având în vedere că toți ceilalți au fost admiși, nu pot fi lăsați deoparte nici cei doi S finali, care se referă la toate felurile de senzualitate, din care fiecare om dispune de o legiune, precum și toate acele cumplite caracteristici lumești, ce dovedesc o prostie rară, cum ar fi moda, complimentele, etc., care nu pot fi lăsate deoparte nici ele.

Aceștia sunt așadar prietenii și frații voștri, inclusiv ai servitorului Meu aici de față, care vă definesc. Tuturor acestora trebuie să le confirmați cu claritate că Eu Mi-am întins mâinile către ei, i-am spălat de ceea ce era rău, am eliminat păcatul și i-am acordat la adevăratele interese ale spiritului vostru, pentru ca voi să puteți progresa neîntrerupt – dacă doriți acest lucru – pe calea cea dreaptă a luminii și vieții. Dacă însă doriți să le rămâneți mai credincioși acestor vechi prieteni decât Mie, Cel care am revărsat asupra voastră această imensă grație și favoare părintească, sunteți liberi să o faceți. Salvarea soarelui și a lunii nu depinde – din fericire – de această opțiune a voastră, iar stelele își vor continua neabătute drumul lor corect pe elipsele ce le sunt proprii. Totuși, de vreme ce Eu am făcut atât de multe pentru voi, sper că veți fi și voi dispuși să faceți măcar atâta lucru, și anume: să vă apropiați din ce în ce mai mult de Mine prin iubirea voastră și să nu vă lăsați frații în nevoie.

V-aș fi putut explica încă cu mult timp în urmă care sunt cei zece prieteni ai vieții voastre trupești dacă aș fi considerat că acest lucru este util pentru voi, dar Mi-am dat seama că acești zece prieteni ai voștri ar fi dat alarma și ar fi făcut un scandal îngrozitor dacă i-aș fi revelat în detaliu, astfel încât am preferat să întârzii revelarea lor. Acum, după ce i-ați cunoscut, nu mai depinde decât de voi să meditați cu toată seriozitatea asupra acestei chestiuni și să faceți tot ce vă stă în puteri pentru a îndeplini sarcina care vi se cere în lucrarea referitoare la aceste zece litere. Căci atâta vreme cât nu ați cunoscut semnificația lor, am făcut Eu personal – în persoana servitorului – ceea ce ceream de la servitor și de la fiecare dintre voi, și ceea ce continui să cer și acum.

Acest secret fiindu-vă acum revelat, este de datoria voastră să îndepliniți sarcina dinlăuntrul vostru; în caz contrar, nu veți putea intra pe deplin în Împărăția Mea. Căci aici este vorba să puneți mâna pe plug, și nu să vă uitați îndărăt. Eu v-am arătat adeseori – pe diferite căi – cum este structurat omul natural și ce trebuie să facă el pentru a transforma gradat omul natural din el într-un om spiritual; de aceea, chiar și fără revelația prezentă, voi ați avut la dispoziție tot ceea ce vă trebuia pentru a putea merge fără ezitări pe cărarea cea dreaptă. Același lucru trebuie să-l faceți și de acum înainte, folosindu-vă și de noul instrument pe care vi l-am pus la dispoziție.

Dar mai presus de toate, rămâneți ferm ancorați în iubire, căci aceasta nu vă va dezamăgi niciodată. Acolo unde este iubire, totul este, căci iubirea prezervă toate lucrurile și este chiar fundamentul existenței. De aceea, renunțați la slăbiciuni, la tristețe și la stările depresive, și fiți întotdeauna senini, curajoși și voioși, gândiți pozitiv, cu mintea, inima și spiritul mereu împăcate, căci astfel veți putea avansa rapid și fără probleme pe cărare, iar porțile raiului vă vor fi veșnic deschise. De asemenea, aceasta vă va ajuta să vă controlați prietenii lumești revelați mai sus, pentru a-i conduce – înnobilați – în Împărăția Mea. Aceasta este voința ardentă, plină de iubire, a Celui care vă arată acum imensa Sa grație prin intermediul servitorului Său. *Amin!*”